

കേരളസ്വതന്ത്ര്യസമരം

കേരളസ്വാതന്ത്ര്യസമരം

കേരളസ്വാതന്ത്ര്യസമരം.

ഡോ. എം. പണിക്കർ

KERALA SWATHANTHRYA SAMARAM

K. M. PANICKER.

First Impression: February 1957.

Copies: 1000.

Publishers:

PRABHATHAM PRINTING & PUBLISHING CO. (Private) LTD.

കേരളസാഹിത്യസമരം

കെ. എം. പണിക്കർ

ഒന്നാംപതിപ്പ്
കോപ്പി 1000

ഫെബ്രുവരി 1957
വില രൂ. 5

കേരള സാഹിത്യ സമരം
പ്രസാധകന്മാർ:
പ്രഭാതം പ്രിൻറിംഗ് &
പബ്ലിഷിംഗ് കമ്പനി (പ്രൈവറ്റ്) ലിമിറ്റഡ്

ആവശ്യപ്പെടുക:

പ്രഭാതം ബുക്ക് ഹൗസ്

കൊല്ലം, തിരുവനന്തപുരം, കോട്ടയം, ആലപ്പുഴ,
ഏറണാകുളം, കോഴിക്കോട്, കണ്ണൂർ, മംഗലാപുരം.

അച്ചടി:

വിജ്ഞാനപോഷിണി പ്രസ്സ്, കൊല്ലം.

അവതാരിക

ക്രിസ്തുവു 1498-ലാണ് പാകിക്കര കേരളത്തിൽ ആദ്യം വന്നത്. 1798-കാലഘട്ടമാണ് ക്രിസ്തുസ്മരണാർത്ഥം തിരുശാസ്ത്രത്തിനെ തുടർന്നുള്ള മലബാർ സെമിനാരിയൽ ഏതാണ്ടു പൂർത്തിയാക്കുന്നത്. ഈ മുൻപുവെപ്പാക്കലത്തിൽ കേരളസ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി ഒരു വീണ്ടു പോരാട്ടമാണു നടന്നതെന്നു പറയാം. ആ പോരാട്ടം പരാജയത്തിലാണ് അവസാനിച്ചത്. പോർട്ടുഗീസുകാരും ഡച്ചുകാരും മൈസൂർക്കാരും കേരളത്തിൽനിന്നു തുരത്തപ്പെട്ടെങ്കിലും, ഒടുവിൽ അവരിൽ എല്ലാവരിലും മികച്ച ഒരു ശക്തി—ബ്രിട്ടീഷുകാർ—കേരളത്തെ അടക്കിക്കൊണ്ടു ചെല്ലുണ്ട്. 1498-ൽ തുടങ്ങിയ ആ സ്വാതന്ത്ര്യസമരം അവസാനിച്ചത് 1947-ൽ മാത്രമാണ്.

നാലരശതാബ്ദം വീണ്ടുവന്ന ഈ കാലഘട്ടം രണ്ടു ഭാഗങ്ങളായി വേർതിരിക്കാവുന്നതാണ്. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സ്ഥാപിതമാകുന്നതുവരെ (1498-1798) കേരളീയർ തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി മുടങ്ങാതെ പോരാട്ടിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു വന്നു. ഈ പോരാട്ടത്തിന്റെ നേതൃത്വം 250 വർഷക്കാലത്തെയും മാനവികമന്ദമായ സാമൂതിരിപ്പാടുകാരാണ് ഏറ്റെടുത്തിരുന്നത്. കൊളച്ചലിലെ യുദ്ധത്തിനു ശേഷമുള്ള അടുത്ത 50 വർഷം ആ സമരത്തിന്റെ നേതൃത്വം തിരുവിതാംകൂറാണ് ഏറ്റെടുത്തത്. സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ ശക്തിക്കൊരുകാരെ നശിപ്പിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യം 1795-ലെ ഉടമ്പടിയോടെ നഷ്ടപ്രായമായി. പുതിയ ശതാബ്ദത്തോടുകൂടി കേരളം പരദേശീനതയിലായി.

ആ പരദേശീനതയോടു രണ്ടു മഹാമർദ്ദങ്ങളെയും പടവെട്ടി; പഴശ്ശി കേരളവർമ്മയും, വേലുത്തമ്പിള്ളിയായും. എന്നാൽ കേരളസ്വാതന്ത്ര്യം അതിനു മുൻപുതന്നെ മാഞ്ഞുകഴിഞ്ഞിരുന്നതിനാൽ അവരുടെ വീരസമരങ്ങൾ, കേരളപതനത്തിന്റെ ആത്മാഭിമാനത്തെ പ്രകാശിപ്പിക്കുന്നതിനായിത്തന്നെ എന്നല്ലാതെ, സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വീണ്ടെടുക്കാനായിത്തന്നെ എന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. ഈ സഹതി വേലുത്തമ്പി തന്റെ കണ്ടുവെച്ച ശബരത്തിൽ സ്പഷ്ടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

1798 തൊട്ടു 1947-വരെയുള്ള ചരിത്രം കേരളത്തിന്റെ പരദേശീനതയുടെ വണ്ണനയാണെങ്കിലും, ആ കാലഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ ഐക്യപുനർജന്മമെടുക്കുന്നതും, കേരളസ്വാതന്ത്ര്യം ഭാരതസ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായി കൂടേണ വളരുന്നതു പ്രധാനപ്പെട്ട സഹതികളാണ്.

ഈ രണ്ടു ഭാഗങ്ങളേയും വേർതിരിച്ചാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം വിമ്ലിച്ചിട്ടുള്ളത്. വിദേശീയരോടു കേരളീയർ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി പോരാടി

ക്കുന്ന വീരസമരത്തിന്റെ ചരിത്രമാണ് ഈ ഒന്നാംഭാഗത്തിൽ ചിത്രീകരിക്കാൻ ഞാൻ ശ്രമിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആദ്യം പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ പിന്നീട് ഡച്ചുകാരുടെയും ഒടുവിൽ ഫ്രെഞ്ചുകാരുടെയും മുന്നേറ്റത്തെ മുന്നേറ്റങ്ങൾ പോലെയുള്ള ആ വീരചരിത്രം നാം ഒരിക്കലും മറക്കാവുന്ന ഒന്നല്ല.

ഇത്രയും പറഞ്ഞതിന്റെപിന്നിൽ ഇതു കേരളത്തിന്റെ ഒരു ചരിത്രമല്ല എന്നു സ്പഷ്ടമാകുമല്ലോ. മറിന്നിന്നുമായ രാജാധികാരത്തിൽ നാടുവാഴിത്തത്തിന്റെ അരാജകത്വത്തിൽ കഴിഞ്ഞ കേരളത്തെപ്പറ്റി ശരിയായ ഒരു ചരിത്രം എഴുതാൻ സാദ്ധ്യമാകുന്നു എനിക്കു തോന്നുന്നില്ല. അതിനു ഞാൻ തുറിച്ചിരിക്കുകയുണ്ട്.

മുപ്പതുവർഷം മുമ്പേ, 1926-ൽ ആണ് കേരളത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തെപ്പറ്റി എഴുതണമെന്നുള്ള ആഗ്രഹം എന്റെ മനസ്സിൽ അങ്കിടിച്ചത്. ആ ആഗ്രഹത്തെ ഫലത്തിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള പ്രവൃത്തിയാണ് എന്നു പോർട്ടുഗാലിലെയും ഹോളണ്ടിലെയും നയിച്ചത് ആ പരിശ്രമങ്ങളുടെ ഫലമായി, “പാലിക്കുളം മലയാളക്കരയും,” “ലാസലായം മലയാളക്കരയും” എന്ന പേരിൽ രണ്ടു പുസ്തകങ്ങൾ ഞാൻ ഇംഗ്ലീഷിൽ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തി—പിന്നീട് വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞാണ് ഫ്രെഞ്ചും മലയാളക്കരയും എന്ന ഭാഗം രചിക്കാൻ തുടങ്ങിയത്. അതു എഴുതുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാലഞ്ചു വർഷമായിട്ടു, പല കാരണവശാൽ അതു പ്രത്യേകം ഒരു പുസ്തകമായി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുവാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിച്ചില്ല. ഇപ്പോൾ പിന്നെയും കേരളം സ്വാതന്ത്ര്യമായി ഒരു സംസ്ഥാനമായി രൂപമെടുത്തപ്പോൾ, നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസമരത്തിന്റെ ചരിത്രം ആവശ്യമാണെന്നും പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തണമെന്നും തന്നെയായിരിക്കാൻ ഫലമാണ് ഈ ഗ്രന്ഥം.

ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യത്തെയും അതിനെത്തുടർന്നു കേരളീയരുടെ നന്മയ്ക്കുണ്ടായ മാനദണ്ഡങ്ങളെയും ഒടുവിൽ തിരിച്ചുകിട്ടിയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെയും വർണ്ണിക്കുന്ന രണ്ടാംഭാഗവും താമസിയാതെ കേരളീയരുടെ മുൻപാകെ സമർപ്പിക്കണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം. ആ ഭാഗം ഇംഗ്ലീഷിലല്ല ഹിന്ദി മലയാളത്തിൽ തന്നെയാണ് എഴുതിയതെന്നത്.

മൂന്നു ഭാഗമായി ആദ്യമെഴുതി പിന്നീട് കൂട്ടിയിണക്കിയ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ പുനരുകീർമ്മം ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ കണ്ടുവരുന്നവരും പുസ്തകം മുഴുവൻ മാറിയെഴുതാതെ ആ ഭാഗം പരിഹരിക്കാൻ സാദ്ധ്യമാണെന്നു കൊണ്ട്, അത് അനുവാചകർ ക്ഷമിക്കണമെന്നു ഞാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നു.

സുധേഷ്ചി,
2-10-58 }

കെ. എം. പണിക്കർ.

വിഷയവിവരം

ഭാഗം ഒന്നു്—പാഠികളും മലയാളക്കരയും

അദ്ധ്യായം	പേജ്
1. കേരളത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലം	1
2. പാഠികളുടെ വരവിനു മുമ്പുള്ള കേരളം	19
3. വാഴ്ത്താ ഡാ ഗാമയുടെ കപ്പൽയാത്ര	30
4. വാഴ്ത്താ ഡാ ഗാമ	33
5. കരയിൽ ശക്തിസ്ഥാപനത്തിനുള്ള സമരം	59
6. അൽമഡായും നാവികസമരവും	68
7. ആൽബ്രക്കിന്റെ പോർട്ടുഗീസ് ശക്തിയുറപ്പിക്കലും	75
8. കോഴിക്കോട്ടും കൊച്ചിയിലും കൊല്ലത്തും കഴപ്പും	97
9. " " തുടർച്ച	105
10. കഞ്ഞാലിമാരുടെ പതനം	137
11. പാഠികളുടെ അവസാനകാലം	147
12. കേരളത്തിലെ പോർട്ടുഗീസ് നയം	160
13. പാഠികളും മതവും	179
14. പോർട്ടുഗീസ് ചരാജയത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ	191
15. പോർട്ടുഗീസ് കാലാവസ്ഥയും അവസാനിക്കുമ്പോഴത്തെ കേരളം	197

ഭാഗം രണ്ടു്—ലൗകികാരം മലയാളക്കരയും

1. കേരളത്തിലേയ്ക്കു ലൗകികാരം വരവ്	207
2. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ഭക്തി	220
3. സാമൂതിരിയുമായുള്ള ലൗകികാരം യുദ്ധം	232
4. ആഭ്യന്തരമായ ഇടപെടൽ	244

5. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഉദയം	254
6. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വികസനം	268
7. ലത്തീക്കരുടെ അധിപത്യം	285
8. ലത്തീക്കരുടെ തിരോധനം	293
9. കേരളത്തിലെ ഡച്ചുനയം	302
10. ലത്തീക്കരുടെ ഭരണവും വ്യാപാരവും	319
11. കേരളം, 18-ാം ശതകത്തിന്റെ ഒടുവിൽ	332

ഭാഗം മൂന്ന്—കേരളവും മൈസൂരും

1. കേരളവും മൈസൂരും	351
2. മലബാർ ആക്രമണം	359
3. ഹൈദരിന്റെ രണ്ടാം മലബാർ ആക്രമണം	375
4. ടിപ്പുവിന്റെ മലബാർ ആക്രമണം	386
5. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ചെറുതുനില്പ്	392
6. ടിപ്പു തുരത്തപ്പെടുന്നു	419
7. മൈസൂരും കൊച്ചിയും	424
8. മലബാർ ഹൈദരിൽമെൻ്റ്	430
9. മൈസൂർ ആക്രമണത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവും മായ ഫലങ്ങൾ	437
10. മദ്ധ്യകേരളസംസ്ഥാനം ഗ്രന്ഥവിവരം—1	452

ദാഗ്ദം കണ്ഠ

പാങ്കികളും മലയാളക്കരയും

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

കേരളത്തിന്റെ പത്യാന്തലം

കന്യാകുമാരി മുതൽ ഗോകുണ്ഠവരെയുള്ള പ്രദേശമാണ് കേരളമെന്ന് ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഉൽപ്പോഷിക്കുന്നുണ്ടെങ്കിലും, ചരിത്രകാലം മുതൽ അതിന്റെ വടക്കു അതിർത്തി ഭക്ഷിണകുണ്ഠാടകത്തിലെ നേത്രവതീന്ദ്രിയാണ്. സമുദ്രനിരപ്പിനേക്കാൾ ഉയർന്നു നിൽക്കുന്ന ഈ ഉടുങ്ങിയ പ്രദേശം തെക്കോട്ടു ചെല്ലുന്തോറും വീതികൊണ്ടത് ഒടുവിൽ കടലും മലയുമായി സന്ധിക്കുന്നു. കാലവർഷം കൊണ്ട് അനുഗൃഹീതമായ പച്ചതണിരുകൾ എക്കാലത്തും ഫലോത്തമ്യനിബിഡമായിരുന്നു. പൂച്ചുതീരത്തെ സമതലങ്ങളെയും പശ്ചിമതീരത്തെ കുന്നുകൾക്കു മുകളിലുള്ള പ്രദേശത്തെയും വേർതിരിക്കുന്ന അപ്രതീക്ഷാമായ ഒരു രക്ഷാനിരയാണ്. ഏതാണ്ട് മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള പാലക്കാടും കന്യാകുമാരിയ്ക്കു സമീപമുള്ള ആരവാരമാഴിയിലും മാത്രമേ കിഴക്കോട്ടു കടക്കാനുള്ള പ്രകൃതിദത്തമായ ചുരങ്ങൾ സമുദ്രനിരപ്പുള്ളൂ.

ഇങ്ങനെ വേർതിരിക്കപ്പെട്ട കേരളത്തിലെ ജനങ്ങൾ, ആദ്യകാലം മുതൽതന്നെ ഭാരതത്തിന്റെ ഇതരഭാഗങ്ങളിലെ സംഭവഗതികളിൽ നിന്ന് ഏറെക്കുറെ ഓറൊപ്പട്ട സ്വന്തമായ ഒരു ജീവിതം നയിച്ചുവന്നിരുന്നുവെന്ന് കാണാം. കിഴക്കൻതീരവുമായുള്ള ബന്ധം തെക്കേ അറ്റം മൊഴികെയുള്ള ഭാഗങ്ങളിൽ അപൂർവ്വമായിരുന്നുവെങ്കിലും, അറബിക്കടൽക്കരയിലെ രാജ്യങ്ങളുമായി കേരളത്തിനു തുടച്ചുയായ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യേകപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നവയായിരുന്നു അത്. ഉൾനാഗരവാശിഷ്ടങ്ങളിൽനിന്ന് മലബാറിലെ തേക്കുതടി കണ്ടെടുത്തിട്ടുണ്ട്. ക്രിസ്തുവിനു മുമ്പുള്ള സഹസ്രാബ്ദത്തിന്റെ ആദ്യനൂറ്റാണ്ടുകൾ മുതൽക്കെങ്കിലും, ചെങ്കടൽ, പേപ്പൻ ഉൾക്കടൽ തുറമുഖങ്ങളിൽനിന്നുള്ള കച്ചവടക്കപ്പലുകൾ, കരുമുളക് ഏലം തുടങ്ങിയ വിലപ്പെട്ട ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു വേണ്ടി കേരളതുറമുഖങ്ങളിൽ വന്നിരുന്നതിന്റെ തെളിവുകളുണ്ട്. പതിനഞ്ചാം ശതകത്തിന്റെ അവസാനവർഷങ്ങളിൽ പാങ്കിൾ വർണാചരണതുവരെ ഈ ബന്ധം നിലനിന്നിരുന്നതായി കാണാവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ ബി. സി. മൂന്നാംശതകാവരെ കേരളത്തെക്കുറിച്ച് വിശ്വാസ്യമായ യാതൊരു ചരിത്രരേഖയും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അശോകന്റെ ഒരു ശിലാസ്ഥാപനത്തിൽ തെക്കുള്ള അതിർത്തിരാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കേരളപുത്രനെക്കുറിച്ചുള്ള പരാമർശമുണ്ട്. അതാണ് ഈ പ്രദേശത്തെക്കുറിച്ച് കിട്ടിയിട്ടുള്ള ആദ്യത്തെ പ്രത്യക്ഷമായ സൂചന. തമിഴ് നാട്ടിലെ പരാമർശങ്ങൾ കൂടാതെ പ്രാചീനസംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിലും കേരളത്തെക്കുറിച്ച് സൂചനകളുണ്ടായിരുന്നു. ബി. സി. മൂന്നാംശതാബ്ദത്തോടെങ്കിലും വടക്കുള്ള എഴുത്തുകാർ കേരളത്തെക്കുറിച്ച് ഏറെക്കുറെ നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നെന്ന് അതിൽനിന്നും വ്യക്തമാകുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ചുണ്ണികാനിയിൽ മുത്തു ലഭിച്ചിരുന്നെന്ന് കെരളിലുന്റെ “അത്ഥശാസ്ത്ര”ത്തിൽ പറയുന്നു. വാത്സായനനും കേരളത്തെക്കുറിച്ച് അറിവുണ്ടായിരുന്നു. കാളിദാസന്റെ കാലമായപ്പോഴേക്കും ഈ പ്രദേശത്തെക്കുറിച്ച് നല്ലവണ്ണം അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നതിന്റെ തെളിവാണ്, രാമവന്റെ ദീപിജയവണ്ണനയിൽ അദ്ദേഹം കേരളനാട്ടിനേയും ഉൾപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്.

ബി. സി. രണ്ടാംശതകമായപ്പോഴേയ്ക്കും കേരളം ഭരതവർഷത്തിന്റെ അംഗീകൃതഭാഗമായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ, പ്രാചീനകേരള ചരിത്രത്തെ കുറിക്കുന്ന യാതൊരു രേഖയും ഇതുവരെ ഇവിടെനിന്ന് കണ്ടെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് വളരെ വിചിത്രമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. ഇവിടെനിന്ന് ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഏറ്റവും പഴക്കംചെന്ന കേരള ചരിത്രരേഖ ഏ. ഡി. 8-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഭാസ്കരരവിവർമ്മന്റെ പട്ടയമത്രേ. നാട്ടുവാഴിത്തകച്ചയുടെ മൂല്യനിർവ്വേദം ഒരു രാജവാഴ്ച സമ്പ്രദായമാണ് ആ രേഖയിൽ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. ചരിത്രപരിണാമത്തിന്റെ നിരവധി ശതാബ്ദങ്ങൾ അതു സൂചിപ്പിക്കുന്നു. അതിനുമുമ്പുള്ള കാലത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ തെളിവൊന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് സൂക്ഷ്മമായി യാതൊന്നും പറയാൻ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പുള്ള ചരിത്രം ഇപ്രകാരം സംഗ്രഹിക്കാം:—

ബി. സി. മൂന്നാംശതകത്തിനു തൊട്ടുമുമ്പായി ഒരു ചെറുസംഘം ബ്രാഹ്മണർ കേരളത്തിൽ വന്നുചേർന്നുവെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ കുടിയേറ്റരീതി വ്യക്തമല്ലെങ്കിലും, ഭൂമിശാസ്ത്രപരമായ വിതരണത്തിൽ കണ്ണുള്ള ഏതോ ശക്തനായ ഭരണാധികാരി അവരെ ഈ നാട്ടിൽ പാറ്റിച്ചതായി തോന്നുന്നുണ്ട്. എന്നെന്നാൽ ഈ സമുദായത്തിന്റെ ഘടനയും അവരുടെ പ്രത്യേക ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളും നോക്കിയാൽ,

കുമാരിതമായ കുടിപാപ്പിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ദീർഘവീക്ഷണത്തോടു കൂടിയ ആസൂത്രണ പ്രകടമാകുന്നു. കുടിയേറിപ്പാർത്ത ബ്രാഹ്മണർ അഥവാ നമ്പൂതിരിമാർ, അചാരണ കേരളസമുദായത്തിന്റെ ശിഖരമായി പരിണമിച്ചു.

നമ്പൂതിരിമാരുടെ വരവിനുശേഷം സംഘശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന രണ ഗുഹാരായ ഒരു വർഗ്ഗക്കർ കേരളാധിപത്വം പുലർത്തിരുന്നു. അവരുടെ ഉത്ഭവം അജ്ഞാതമാണ്. നാഗാരാധനമൂലം 'നാകർ' (പിന്നീട് നായർ) എന്നറിയപ്പെടുന്ന ഈ വർഗ്ഗക്കാർ നാട്ടിലെ ആദിമനിവാസികളെ അടിമപ്പെടുത്തുകയും, അവരെ ഭൂമിയോടു കെട്ടിയിടുകയും ചെയ്തു. നമ്പൂതിരിമാരും നായന്മാരും തമ്മിൽ ആദ്യകാലത്ത് സംഘട്ടനങ്ങൾ നടന്നതിന്റെ ചില തെളിവുകളുണ്ടെങ്കിലും, അധികം കഴിയുന്നതിനുശേഷം അവർ തമ്മിൽ സാമൂഹ്യമായ ചില സന്ധ്യബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. തൽഫലമായി നായന്മാർക്ക് ഭൂമിയുടെമേൽ ഫലപ്രദമായ അധികാരവും രാഷ്ട്രീയശക്തിയും ലഭിച്ചു. നമ്പൂതിരിമാരോടൊപ്പം, ഉയർന്ന നായർകുടുംബങ്ങളിൽ സംബന്ധം നടത്തി, സാമൂഹ്യവും മതപരവുമായ അവരുടെ പ്രാമാണ്യം പുലർത്തിപ്പോന്നു. കേരളത്തിലെ മിക്ക മാടമ്പിമാരും നായന്മാരായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാരുമായി ഉറപ്പബന്ധമുള്ളവരായിരുന്നു അവരിൽ പലരും. അതസമയംതന്നെ വൈദികാധികാരവും ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണവും നമ്പൂതിരിമാർക്കായിരുന്നു.

പോളീനേഷ്യയിൽനിന്ന് സിംഗപ്പൂർ വഴിയായി നാട്ടുകാരും പിന്നീട് വള്ളങ്ങളും വന്നതിനോടൊപ്പമാണ്, ക്രിസ്തുവർഷംഭരണിനു തൊട്ടുമുമ്പായി ഈഴവരിൽ വലിയ ഭാഗവും കേരളത്തിൽ വന്നുചേർന്നത്. അഗസ്റ്റസ് ചക്രവർത്തി ഈജിപ്ത് പിടിച്ചടക്കി തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തോടു ചേർത്തതോടുകൂടി റോമാനഗരവുമായുള്ള വ്യാപാരം വിപുലമായ തോതിൽ വികസിച്ചു. ഹിപ്പാലസ്സിൽനിന്നും കാലവർഷക്കാറിന്റെ കാലക്ലിപ്തി റോമൻനാവികർ മനസ്സിലാക്കിയതോടെ, അറബിക്കടലിൽ കപ്പലോടിക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യങ്ങൾ വർദ്ധിച്ചു. ഈ വ്യാപാരത്തിന്റെ വ്യാപകമായ സ്വഭാവത്തിന്റെ തെളിവാണ് കേരളത്തിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കണ്ടെടുത്തിട്ടുള്ള കണക്കറ റോമൻനാണയങ്ങൾ.

കേരളത്തിലെ പ്രധാനതാമ്രവും മുസ്ലീം അഥവാ കൊടുങ്ങല്ലൂരാണ് രാണന്ന പ്ലിനി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. മുയിരിക്കോട് എന്നാണ് അക്കാലത്ത് കേരളത്തിൽ അതിന്റെ പേര്. "ക്രിസ്തു" പട്ടയങ്ങളിലും അങ്ങനെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആദിമതമിഴ്കാലം മുസിരിയെന്ന്

അതിനെ വിളിച്ചിരുന്നു. “ഐക്യപദ്ധതിയുടെ ഉച്ചകോടിയിൽ സ്ഥിതി ചെയ്യുന്ന ഒരു നഗരമാണ് മുസിരിസ്. അറിയാക്കേയിരുന്നെന്നും ഈജിപ്തിൽനിന്നും ഗ്രീക്കുപണ്ഡിതന്മാർ ഇവിടെ ധാരാളം വന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു,” എന്നാണ് ബിസ്മിസ് ഭാഷപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. “ഒന്നാമതും മൂന്നും, ധാരാളം കലണ്ടർ, പലതരം നണങ്ങൾ,” ഇവയായിരുന്നു കേരളത്തിലെ പ്രധാന കലാപരമതിച്ചുറക്കുകൾ. പവിഴം, ഇരയം, നാകം തുടങ്ങിയ വയായിരുന്നു പ്രധാന ഇറക്കുമതികൾ. പാകിടം പിയർക്കാലത്തു വ്യാപാരം നടത്തിയ മിക്കവാറും ചരക്കുകൾതന്നെയാണ് റോമാക്കാർ കേരളത്തിൽനിന്നു വാങ്ങിയതെന്നു കാണാൻ കഴിയും.

അരേബിയാ, ഈജിപ്ത് തുടങ്ങിയ പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ഈ അടുത്തബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കേരളത്തിൽ ജൂതന്മാരും മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികളുമുണ്ടായത്. അവർ എന്നാണു വനമേഖലയെന്ന് സൂക്ഷ്മമായ വിവരങ്ങളില്ല. എന്നാൽ ഏഴാംശതകത്തിൽ അവർ നല്ല നിലയിൽ കേരളത്തിൽ ജീവിച്ചുവന്നതിന്റെ തെളിവുകളുണ്ട്. ഈ സമയത്തുണ്ടായതെല്ലാം മണിഗ്രാമക്കാർ എന്നു വിളിച്ചുവന്ന ചെട്ടികളുടെ സുശക്തമായ വ്യാപാരസംഘവും കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അവർ അരേബിയാ, ഈജിപ്ത്, വിദൂരവ്യവേശം തുടങ്ങിയ നാടുകളുമായി കച്ചവടം നടത്തിവന്നു. അവരുടെയിടയിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളുണ്ടായിരുന്നതായി യാതൊരു തെളിവുമില്ല. മണിഗ്രാമക്കാർക്ക് അവകാശങ്ങൾ നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള പട്ടയങ്ങൾ കണ്ടുപിടിച്ച അവസരത്തിൽ അത് ക്രിസ്ത്യാനികളുടേതാണെന്നു കരുതി ജനറൽ മക്കോള സിറിയനി പട്ടയങ്ങൾ നൽകി. ഇങ്ങനെ ഒരു തൊറിഡോണയുണ്ടാകുന്നതിനുള്ള ഏകകാരണമാണ്. മണിഗ്രാമക്കാരുടെ നേതാവായ ജവി കൊത്തൻ നൽകുന്ന ഒന്നാണെന്ന് താണാവിശ്വാസനത്തിൽ പ്രത്യേകം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. മണിഗ്രാമം ഹൈന്ദവസംഘമാണെന്നുള്ളതിന്റെ തെളിവ് സയായിൽനിന്നും ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. സയായിലുള്ള ട്രക്കോപായിലെ ശ്രീനാരായണക്ഷേത്രവും അതിനോടുചേർന്ന കളവും മണിഗ്രാമത്തിന്റെ സംരക്ഷണയിൽ ഏല്പിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവിടെനിന്നും ലഭിച്ച ഒരു ശിലാരേഖയിൽ പറയുന്നു. തിരുച്ചിറ്റപ്പള്ളിക്കു സമീപമുള്ള തിരുവെല്ലൂരിലെ ശിലാരേഖകളും ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. കേരളമൊട്ടുക്കു പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സ്വാധീനശക്തിയുള്ള ഒരു വണിക്സംഘമായിരുന്നു മണിഗ്രാമം എന്നു വസ്തുതയാണ് നാം പ്രാധാന്യത്തിൽ എടുക്കേണ്ടത്.

അപ്പോസ്തലനായ തോമസ് വന്നുവെങ്കിൽ എ. ഡി. 49-ൽ ഭാരതത്തിൽ വരികയും ഇവിടെയുള്ള കൂറാ കുടുംബങ്ങളെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തതായി വിശ്വാസയോഗ്യമായ ഐതിഹ്യങ്ങൾ പറയുന്നു. ഇതിന് വ്യക്തമായ തെളിവൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അതു നിഷേധിക്കുക സാദ്ധ്യമല്ല. എന്നെന്നാൽ രണ്ടാംശതകത്തിൽ ഭാരതം സന്ദർശിച്ച അലക്സാണ്ടർ ഡിഡാസത്തിന്റെ തലവനായ പന്തീനസ്, ഇവിടെ സൂര്യയിൽ കഴിയുന്ന ഒരു ക്രിസ്തീയസമൂഹത്തെ കണ്ടതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള പ്രസ്താവനകൾ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാനായതൊമ്മൻ എന്നൊരു സിറിയൻ വ്യാപാരി അഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളക്കരയിൽ വന്നുചേർന്നു. ലെവൻറൈൻ പ്രദേശത്തു നിന്നും കുടിയേറിപ്പാർത്തവരുടെ ഒരു ചെറുസമൂഹവുമായി തൊമ്മന്റെ പേർ ഇന്നും ഓർമ്മിക്കപ്പെടുന്നു. ക്രിസ്തുവേഷ്ടത്തിൽ ഒരു ചെറിയസംഘം ജൂതന്മാരും മലയാളക്കരയിൽ വന്നു താമസം ചെയ്തിട്ടു.

ചരിത്രവിവ്യാതന്മാരായ ചേരരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ഒന്നാണു റാഷ്ട്രങ്ങളാകട്ടെ കേരളപ്രദേശം ഏകീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായി കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അവരുടെ രാജധാനി കൊടുങ്ങല്ലൂരിനു സമീപമുള്ള തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തായിരുന്നു. തെക്കൻമാഗത്തുകൂടെ കേരളത്തിൽ കടന്നു കരികാലചോളൻ ചേരരാജാവിനെ പരാജയപ്പെടുത്തിയെങ്കിലും, അദ്ദേഹമായ പരമാധികാരം കൊണ്ട് അദ്ദേഹം സംഗ്രഹിക്കാതെ തോന്നുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല വിജയിയായ ചോളൻ തന്റെ പുത്രിയെ ചേരരാജാവിനു വിവാഹചെയ്തുകൊടുത്ത്, കുടുംബബന്ധം ശക്തിപ്പെടുത്തി. ഈ വിവാഹത്തിൽനിന്നുണ്ടായ സന്താനമാണ് വിശ്രുതനായ ചേരൻ ശൈങ്കുവൻ. അദ്ദേഹം പാലക്കാട്ടുചുരം കടന്ന് കോയമ്പത്തൂർ പ്രദേശം കീഴടക്കുകയുണ്ടായി.

രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടു മുതൽ ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടു വരെ കേരളം ഭരിച്ചിരുന്ന ചെരുമാക്കന്മാരുടെ ഒരു പട്ടിക ഐതിഹ്യങ്ങളിൽ കൂടെ ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവരുടെ പേരിൽ കവിഞ്ഞത് അവരെപ്പറ്റി യാതൊന്നും തന്നെ അറിഞ്ഞുകൂടാ. അന്നത്തെ രാഷ്ട്രീയചരിത്രം നിർമ്മിക്കുന്നതിനു സഹായകരമായ ശിലാരേഖകളോ, നാണയങ്ങളോ, ഇതരതെളിവുകളോ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. അഞ്ചാം ശതകത്തിൽ ജീവിച്ചിരുന്നതായി വിശ്വസിക്കപ്പെടുന്ന കേരളൻ മുതൽ ചേരമാൻ വരെ ഉള്ള 21 ചെരുമാക്കന്മാരാണ് ഇവിടെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തന്മാരായിട്ടുള്ളത്.

ആറാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ ബുദ്ധമതവും ജൈനമതവും കേരളത്തിൽ ധാരാളം പ്രചരിച്ചിരുന്നു. ലോകപ്രസിദ്ധമായിരുന്നു ശ്രീമൂലസ്ഥാനത്തുള്ള വിഹാരം. അതു് ബുദ്ധമതപാരമ്പര്യം ഒരു പ്രധാനകേന്ദ്രമായിരുന്നുവെന്ന് വിശ്വസിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആറാംശതകത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി ഈ മതങ്ങളുടെ സ്വാധീനശക്തി കേരളത്തിൽ നശിച്ചു.

കൊല്ലം തുറമുഖവും ചൈനയുമായുള്ള നാവികഗതാഗതം വളരെ പ്രാധാന്യത്തിൽ വളർന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും ചൈനയും റോമുമായുള്ള വ്യാപാരം വർദ്ധിച്ചതോടെ, കൊല്ലംനഗരം മഹത്തായ സാമ്പദേശീയവാണിജ്യകേന്ദ്രമായി മാറി. പതിനഞ്ചാംനൂറ്റാണ്ടുവരെ ചൈനീസ് കപ്പലുകളും തോണികളും മലയാളക്കരയിലെ തുറമുഖങ്ങളിൽ വന്നിരുന്നതായി സൂചനകളുണ്ട്. കൊല്ലത്തുനിന്നും ചൈനീസ് തുറമുഖങ്ങളിലേക്ക് നേരിട്ടുള്ള കപ്പൽയാത്ര അക്കാലത്തു സർവ്വസാധാരണമായിരുന്നു.

എട്ടാംനൂറ്റാണ്ടിൽ കേരളത്തിൽ ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ വമ്പിച്ചൊരു ഉയർച്ചയുണ്ടായപ്പോഴാണ്. ശ്രീശങ്കരന്റെ അനശ്വരനാമം ഭാരതചരിത്രത്തിൽ ജാലപ്രമാണപ്രഭുവിനെ. ഇന്ത്യചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുള്ള കേരളത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ പ്രവേശനമായി ഇതിനെ കണക്കാക്കാം.

ഒൻപതാംനൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിവരെയുള്ള കേരളരാഷ്ട്രീയചരിത്രം ഇതളിൽ മാഞ്ഞിരിക്കുകയാണ്. അക്കാലത്താണ് പാണ്ഡ്യരാജാവായ വരഗുണൻ എ. ഡി. 864-ൽ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു്, കുറച്ചുകാലം ഭരണനടത്തിയതു്. ഈ പാണ്ഡ്യവാഴ്ചയ്ക്കുതീരായ സമരം നയിച്ചതു്, കേരളചരിത്രത്തിലെ ഇതിഹാസപുരുഷനായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ചേരമാൻപെരുമാളാണ്.

പല്ലവന്മാർ മലയാളക്കരയെ ആക്രമിച്ചില്ല. പക്ഷേ, ചോളരാജാക്കന്മാർ പലപ്രാവശ്യം കേരളത്തിൽ പ്രവേശിക്കുകയും തിരുവനന്തപുരത്തിനു തെക്കുള്ള പ്രദേശം അവരുടെ സാമ്രാജ്യത്തിൽ ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. ചോളന്മാരുടെ ശിഖാരഖകൾ അവരുടെ വിജയങ്ങൾ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു.

എങ്കിലും ഒൻപതാംനൂറ്റാണ്ടായപ്പോഴേക്കും കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയരൂപം ഏറെക്കുറെ വ്യക്തമായിക്കഴിഞ്ഞു. എ. ഡി. 869-ാം വർഷത്തിലേതെന്നു കരുതപ്പെടുന്ന തെറീസാപള്ളിക്കുള്ള ഭാഗത്തിൽ രണ്ടു വേണാടസാമന്തന്മാരെപ്പറ്റി പറയുന്നു. വീരരാഘവചക്രവർത്തി ജൂത

യാക്കു നൽകിയ ഭാനത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിച്ചിരിക്കുന്നത് പ്രധാനപ്പെട്ട സാമന്തന്മാരും, പണിയൂർ, ചോക്കര എന്നീ നമ്പൂതിരിഗ്രാമങ്ങളുമാണ്. പ്രസ്തുത ഭാനത്തിന്റെ തീയതി അവസാനമായി തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും, അത് ഏ. ഡി. 1000-ത്തിന് മുമ്പാണെന്നതന്നെ കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. വേണാട്, വേമ്പിലനാട്, എറണാട്, വള്ളുവനാട്, നെടുമ്പുരയൂർ എന്നീ നാടുവാഴികൾ ഈ ഭാനത്തിനു സാക്ഷ്യംവഹിക്കുന്നുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂർ, വടക്കുകൂർ, കോഴിക്കോട്, വള്ളുവനാട്, നെടുങ്ങനാട് എന്നീ രാജകുടുംബങ്ങളെ അവർ പ്രതിനിധീകരിച്ചിരുന്നു. ഈ കാലത്ത് അവർ മിക്കവാറും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നു കരുതാം. തെക്കേഅറ്റത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന വേണാട് രാജാക്കന്മാർ ദേശിങ്ങനാട് (കൊല്ലം), ഓടനാട് (കായംകുളം) രാജാക്കന്മാരുടെ ചാച്ഛക്കാരിയായിരുന്നു. തിരുവല്ലായ്ക്കും കൊച്ചിക്കും മദ്ധ്യേയുള്ള പ്രദേശത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നവരാണ് വേമ്പിലനാട് രാജാക്കന്മാർ. എറണാടിലായിരുന്നു സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത്. അങ്ങനെ ഒൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെയും പന്ത്രണ്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെയും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ നാടുവാഴിത്തപരമായ ഒരു കേരളം രൂപംകൊണ്ടു. ഐക്യത്തിന്റെ പരമ്പരയും വിദൂരവും ചിറകാലലിനവുമായ ഒരു സ്മരണ മാത്രമായി അവശേഷിച്ചു.

ദേശിങ്ങനാട്ടിലെ വീരരവിവർമ്മഗ്രാമധീന്റെ കൊള്ളമീൻ പോലുള്ള ഉയർച്ചയാണ് ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർപ്പിക്കുന്ന രാഷ്ട്രീയസംഭവം. അദ്ദേഹമാകട്ടെ, കേരളസേനകളെ പോലും, പാണ്ഡ്യനാടുകളിൽ വിജയപൂർവ്വം നയിച്ച്, കാഞ്ചിയിൽവെച്ചു ചക്രവർത്തിയായി കിരീടധാരണം നടത്തി. ഒരു ചെറുരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശിയായിട്ടാണ് രവിവർമ്മ ജനിച്ചത് (ഏ. ഡി. 1266). അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽ ഗംഭീരമായ ഒരു സൈനികശക്തി സംഘടിപ്പിച്ച്, അയൽരാജാക്കന്മാരെ കീഴടക്കി. അതിനുശേഷം പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരുടെ കുടുംബകലഹങ്ങളിൽ അദ്ദേഹം ഇടപെടാൻ തുടങ്ങി. 1299-നും 1312-നും ഇടയ്ക്കുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ അദ്ദേഹം പാണ്ഡ്യരാജാക്കന്മാരെ പരാജയപ്പെടുത്തി. 1309-നും 1310-നും ഇടയ്ക്കാണ് കാഞ്ചിയിൽ വെച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ കിരീടധാരണം നടന്നത്. അദ്ദേഹം കുറച്ചുകാലം തന്റെ സാമ്രാജ്യം ഭരിച്ചെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തോടെ ആ രാജവംശത്തിന്റെ സാമ്രാജ്യപ്രതാപം അവസാനിച്ചു. വീരരവിവർമ്മയുടെ പിൻഗാമികളായ ദേശിങ്ങനാട് രാജാക്കന്മാർ പഴയതുപോലെ ചെറുകിടനാടുവാഴികളായി മുറുങ്ങി.

ഏ. ഡി. 1000-ത്തിനും 1360-നും മദ്ധ്യയുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിൽ രണ്ടു നിണ്ണായകങ്ങളായ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായി. സാമ്രാജ്യ വാഴ്ചയുടെ തകർച്ചയോടെ കൊടുങ്ങല്ലൂരിനു സംഭവിച്ച അധഃഗതികളും കോഴിക്കോട്ടിന് ഒരു പ്രധാന തുറമുഖമായി വളരാൻ സാധിച്ചു. തന്റെ പൗരവാഗ്ദത്തമായ രാജ്യാതിർത്തിയായ ഏറനാട്ടിൽ സാമൂതിരി ശാസനമുട്ടി കഴിയുകയായിരുന്നു. സമുദ്രത്തിലേയ്ക്കുള്ള പ്രവേശനമാഗ്ഗത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം ദാഹിച്ചു. കടത്തനാട്ടു പോർച്ചുഗീസികളാവിന്റെ വകയായ കടൽതീരം അദ്ദേഹം കൈയൊഴുപ്പിച്ചു. കൈവശപ്പെടുത്തുകയും 1042-ൽ അവിടെ ഒരു നഗരം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജകീയമന്ദിരത്തിന്റെ ഗോപീയുത്തിൽനിന്നും പുതിയ പട്ടണത്തിന് കോവിൽകോട്ട (കോഴിക്കോട്) എന്ന പേർ സിദ്ധിച്ചു. ഇങ്ങനെയാണു്, നാലുശതവർഷക്കാലത്തേയ്ക്കു് കേരളാധിപത്യം വാഹിക്കുകയും, ലോകചരിത്രത്തിൽ വിഖ്യാതമായ സ്വന്തം നാമം എഴുതിയെടുക്കുകയുംചെയ്തു സാമൂതിരിമാരുടെ മഹത്തായ അധികാരശാഖയുടെ ശിലാസ്ഥാപനം നടന്നതു്. ഏതാണു് ഇതെക്കാലത്തുതന്നെ കോലത്തിരിരാജാവായ വല്ലഭൻ, കോഴിക്കോടിനു വടക്കായി പിച്ഛാലത്തു് വട്ടപട്ടണമെന്ന് അറിയരുവരുമ്പോൾ വല്ലഭപട്ടണമെന്ന തുറമുഖം സ്ഥാപിച്ചു.

കേരളത്തിന്റെയും ഭാരതത്തിന്റെയും ചരിത്രത്തിൽ വമ്പിച്ച പ്രാധാന്യംവഹിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ, ഭൂപ്രകൃതിപരമായ, ഒരു മാറ്റം 1341-ൽ സംഭവിക്കുകയുണ്ടായി. ഉത്ഭവസ്ഥാനത്തോടടുപ്പിച്ചു് അന്നു കെട്ടുന്നതുവരെ കേരളത്തിന്റെ ഭൂഖണ്ഡമായിരുന്നു പെരിയാർ. വമ്പിച്ച വെള്ളപ്പൊക്കങ്ങൾ സാധാരണസംഭവങ്ങളായിരുന്നു. എന്നാൽ 1341-ലാകട്ടെ, പെരിയാർ സ്വന്തം റിക്കാർഡുകൾതന്നെ ഭേദിച്ചു. ഭീകരമായ വെള്ളപ്പൊക്കത്തിന്റെ ഉഗ്രമായ സമ്മർദ്ദത്തിന്റെ ഫലമായി അക്കോല്ലം നദീമുഖംതന്നെ മാറി. ഇന്നത്തെ എറണാകുളംനഗരത്തിനു് എതിരേയുള്ള കടലിൽ പതിക്കത്തക്കവണ്ണം പെരിയാർ തിരിഞ്ഞൊഴുകി. അങ്ങനെ കൊച്ചിത്തുറമുഖം ജന്മമെടുത്തു. കാലവർഷക്കാലത്തു് കായലിൽ സംരക്ഷണം നൽകുന്ന പുതിയ തുറമുഖത്തിനും, സാമൂതിരിപ്പാടന്മാരുടെ സംരക്ഷണയിൽ തഴച്ചുവളരുന്ന കോഴിക്കോടിനും മദ്ധ്യ സ്ഥിതിചെയ്ത കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ കപ്പൽ അടുക്കാതെയായി. ക്രമേണ അതൊരു കുഗ്രാമമായി അധഃപതിച്ചു.

ആദികാലംമുതൽക്കു് അറബിത്തീരവുമായി കേരളത്തിനു സമ്പർക്കമുണ്ടായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും അറേബ്യൻ ഉപദ്വീപിലെ മസ്കറ്റ് തുടങ്ങിയ

കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്ന് മലയാളക്കരയിലെ തുറമുഖങ്ങളിൽ വ്യാപാരികൾ ധാരാളമായി വന്നുചേർന്നു. അറബിയിൽ ഇസ്ലാമതം വ്യാപിച്ചുതന്നെ അതിന്റെ സ്വാധീനശക്തി ഉടൻതന്നെ കേരളത്തിലും അനുഭവപ്പെട്ടു. അവസാനത്തെ പെരുമാറ്റം ഇസ്ലാമതം സ്വീകരിക്കുകയും സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്ത മക്കത്തേയ്ക്കു തീർത്ഥാടനത്തിന് പോകുകയും ചെയ്തിട്ട് മടങ്ങിവന്നിട്ടില്ലെന്നു് ഐതിഹ്യങ്ങൾ ഉൽക്കലാപിക്കുന്നു. ഈ കഥ അസ്സാദാവികമാണെന്നു പറയാൻ സാധ്യമല്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹം കേരളം പങ്കുവെച്ചു് തന്റെ സ്വന്തക്കാക്കും സാമന്തന്മാർക്കും നൽകിയെന്നും മറ്റുമുള്ള ഈ ഐതിഹ്യഭാഗങ്ങൾ കേവലം കെട്ടുകഥകൾ മാത്രമാണ്. മതപരിവർത്തനം വന്നുപോകുന്നതിനും അറബി വ്യാപാരികളുടെ കുടിപാറ്റിപ്പിടിച്ചുകൊണ്ടു വളരെ നേരത്തേക്കു കേരളത്തിൽ ഇസ്ലാം പ്രചരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഉത്തരമലബാറിലെ പരുലായനി കൊല്ലത്തുനിന്നു ലഭിച്ച ഫജീറാ 166-മാണ്ടത്തെ ഒരു മുസ്ലീംഭവയിൽ ഇതു വ്യക്തമാക്കുന്നുണ്ട്. ഖാലിഫാമാരുടെ ഭരണ കാലത്ത് അറബികളുടെ വാണിജ്യപ്രവർത്തനം വളർന്നുതന്നെ, മുസ്ലീംരാജ്യങ്ങളിൽനിന്നുള്ള വ്യാപാരികൾക്കു വളരെ പ്രിയപ്പെട്ട കേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നു കേരളക്കരയിലെ തുറമുഖങ്ങൾ. ഐബൻബർദാദ്ബേ (869—885), സിറാഹിലെ അബൂസയ്യാദ് (916) എന്നീ പ്രമുഖസഞ്ചാരികൾ ഉൾപ്പെടെയുള്ള നിരവധി ആളുകൾ കേരളതുറമുഖങ്ങളെപ്പറ്റി എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. പത്താംശതാബ്ദത്തിലെ ഏഴുതുക്കാരനായ ഐബൻഫങ്കൽ, മുസ്ലീങ്ങൾ നിസ്സാരനടത്തുന്ന കേരളത്തിലെ പള്ളികളെക്കുറിച്ചു പരാമർശിക്കുന്നുണ്ട്.

മസ്നാവിൽനിന്നുള്ള വ്യാപാരികളാണ് കോഴിക്കോടു് ആദ്യമായി സ്ഥിരതാമസമായതെന്നു തോന്നുന്നു. അവിടെനിന്നും വന്ന ഒരു മുസ്ലീംവ്യാപാരിയുടെ കഥ കേരളോൽപത്തിയിൽ പറയുന്നുണ്ട്. ഈ വ്യാപാരി 'ഉപ്പിലിട്ട'താണെന്നുപറഞ്ഞു്, സ്വപ്നംനിറച്ചു കറാ ഭരണികൾ സാമൂതിരിയുടെ പക്കൽ സൂക്ഷിക്കാൻ നൽകിയത്രെ. എന്നാൽ ഭരണിയിൽ സ്വപ്നമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ സാമൂതിരി വ്യാപാരിയെ മടക്കിവിട്ടിച്ച് അതു തിരിച്ചുപിടിച്ചു. ഈ സത്യസന്ധതയിൽ അത്യാധികം ആകൃഷ്ടനായിത്തീർന്ന വ്യാപാരി ഇവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചുവെന്നാണ് കഥ. ഇതിൽ എന്തുമാത്രം പരമാർത്ഥമുണ്ടായാലുൾക്കൊള്ള, 12-ാംശതാബ്ദമുതൽക്കെങ്കിലും സാമൂതിരിയും അറബി വ്യാപാരികളുമായി ഏറ്റവും ഉറപ്പു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാണ്. കാലക്രമത്തിൽ കുരുമുളകിന്റേയും മറ്റു സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളുടെയും വ്യാപാരത്തിൽ കോഴിക്കോടിന് പ്രമുഖസ്ഥാനം ലഭിച്ചു. അതു പശ്ചിമതീരത്തെ ഏറ്റവും

വലിയ വാണിജ്യകേന്ദ്രമായി വളർന്നു. ക്രമേണ കേരളത്തിലെ വിദേശ വ്യാപാരത്തിന്റെ കത്തക മുസ്ലിങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കി. മദ്ധ്യപൂർവ്വദേശത്ത് ഇസ്ലാമികസാമ്രാജ്യം വ്യാപിച്ചുതോടെ, പാശ്ചാത്യലോകവുമായി സുഗമ വ്യവസ്ഥകൾ, സുഖഭോഗസാധനങ്ങൾ എന്നിവയുടെ വ്യാപാരം അത്ര പുഷ്പമാവുന്നില്ലെന്നു വളർന്നു. ഇൻഡോനേഷ്യൻ ദ്വീപസമൂഹത്തിൽനിന്നും സ്വർണം, രത്നം തുടങ്ങിയവയെക്കാൾ യൂറോപ്പിൽ വിലകുറച്ചിരുന്ന ചരക്കുകളുടെ അനന്തമായ പ്രവാഹം ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഈ വ്യാപാര പണനാവിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള ഏറ്റവും വലിയ തുറമുഖമായിരുന്നു കോഴിക്കോട്. മറനാടുകളിൽ വളരെ പ്രിയമായിരുന്ന കേരളത്തിലെ കരുമുളകും, എലവും, തുണിത്തരങ്ങളും, അവിടെനിന്നും കയറുമതിചെയ്യപ്പെട്ടു. ഈ വ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമായി ഭാരതത്തിലെ ഏറ്റവും കൂടുതൽ ധനമായ ഭരണാധിപന്മാരിൽ ഒരാളായിത്തീർന്ന സാമൂതിരി. പശ്ചിമതീരത്തെ ഏറ്റവും ശക്തനായ ഭരണാധിപൻ അദ്ദേഹമായിരുന്നുവെന്നു കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ലായിരുന്നു. കുനിക്കൻറയും അലകുളയുടെയും അധിപനായ അദ്ദേഹം 'കുന്നലക്കോട്' എന്ന സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു. ക്രമേണ അയൽരാജാക്കന്മാരെ അദ്ദേഹം ആശ്രിതന്മാരാക്കിത്തീർക്കാൻ തുടങ്ങി.

തീരപ്രദേശത്ത് ഇസ്ലാമതം ക്രമേണ വ്യാപിക്കാൻ തുടങ്ങിയതോടെ, കേരളത്തിലെ സാമൂഹ്യഘടന ഇന്നത്തെ രൂപംപ്രാപിച്ചു. അത് സമാന്തരസമുദായങ്ങളുടെ സാമൂഹ്യവ്യവസ്ഥിതിയായിരുന്നു. പ്രാദേശികനാട്ടുവാഴികളുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഹിന്ദുസമുദായമാണ് എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പ്രാമാണ്യം വഹിച്ചത് അതിനു സമാന്തരമായി ക്രിസ്ത്യൻസമുദായം വളർന്നു. പള്ളികൾ കേന്ദ്രമാക്കി, സ്വന്തം മെത്രാന്മാരുടെ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികൾ അക്കാലത്ത് ജനസംഖ്യയിൽ 5 ശതമാനമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഒരു ചെറുജൂതസംഘം താമസിച്ചിരുന്നു. തോയിൽ നിർദ്ദേശിച്ച ജീവിതക്രമങ്ങൾ പാലിച്ചാണ് അവർ കഴിഞ്ഞത്. കണ്ണൂർമുതൽ തെക്കോട്ടുള്ള തീരപ്രദേശത്ത്, പ്രത്യേകിച്ചും പ്രധാനപ്പെട്ട നഗരങ്ങളിൽ, അറബികളായ മുസ്ലിംവ്യാപാരികളുടെ പണകുശാലകളും താമസസ്ഥലങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ ചുറ്റുമായി ഒരു മുസ്ലിംസമുദായം വളർന്നുവന്നു.

ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നു ജനസംഖ്യയിൽ ഭൂരിപക്ഷം. അവരുടെ മതഭിമുഖ്യത്തിൽ അടിമകളും അധഃകൃതരായ ഒരു വർഗ്ഗം മാത്രമുണ്ടായിരുന്നു. അതിനു മുകളിലായി പല തട്ടുകളായി ഉയർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു ജന്മി.

തപഘടന കാണാം. സാമൂഹ്യപ്രാമാണ്യവും മുൻഗണനയും നമ്പൂതിരിമാർക്കായിരുന്നു. അവരുടെ ആത്മീയതലവനായിരുന്നു ആഴ്വാഞ്ചേരി തമ്പ്രാക്കൾ. ഭൂരിപക്ഷം ക്ഷേത്രങ്ങളും, ഭൂമിയിൽ വലിയൊരുഭാഗവും നമ്പൂതിരിമാരുടെ വകയായിരുന്നു. വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിലും പാണ്ഡിത്യത്തിലും ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്ന നമ്പൂതിരിമാർ ഉന്നതമായ സാഹിത്യ പാരമ്പര്യം പുലർത്തിവന്നു. പന്ത്രണ്ടാം പതിനഞ്ചാം ശതകങ്ങൾക്കിടയിൽ സംസ്കൃത-മലയാളസാഹിത്യങ്ങൾക്ക് അവർ മഹത്തായ സംഭാവനകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പ്രത്യേകിച്ചും മീമാംസാരംഗത്തെ അവരുടെ സംഭാവന അതുല്യമാണെന്നുതന്നെ പറയാം.

സാമൂഹ്യപ്രാമാണ്യത്തിൽ നമ്പൂതിരിമാർക്ക് തൊട്ടു താഴെയായിരുന്നു നായന്മാർ. അവർ ഒരു ജാതിയായിരുന്നില്ല, ഒരു വർഗ്ഗമായിരുന്നു. വ്യത്യസ്തങ്ങളായ സാമൂഹ്യാവകാശങ്ങളുള്ള പലതരം ജാതികൾ അവരുടെയിടയിൽ നിലനിന്നിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ഭരണവംശക്കാരായ സാമന്തന്മാരായിരുന്നു അവരിൽ ഏറ്റവും ഉയർന്നവർ. തെക്കൻകണ്ണാടകമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള കേരളക്കരയിലെ എല്ലാ ഉയർന്ന മാടമ്പിമാരും നായന്മാരായിരുന്നു. സ്ഥലവ്യത്യാസങ്ങളനുസരിച്ച് അവരുടെ സ്ഥാനപ്പേരിന്നു മാറ്റമുണ്ടായിരുന്നു. നമ്പ്യാർ, കയ്യാർ, മന്നാടിയാർ, കത്താവ്, പണിക്കർ, ഉണ്ണിത്താൻ, വജ്രത്താൻ, കുറുപ്പ് തുടങ്ങിയ പല പേരുകളിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ സ്ഥാനികൾ പ്രാദേശികമായി രാഷ്ട്രീയാധികാരം നടത്തിവന്നു. ഭൂമിയുടെമേലുള്ള ഫ്യൂഡൽ ആധിപത്യവും നിർബ്ബന്ധിതസൈനികസേവനവും അതിനു സഹായകമായിരുന്നു. ജപ്പാനിലെ സാമുറായിവർത്തനപ്പോലെയായിരുന്നു നായർപ്രമാണിമാർ. അവർ വലിയ നാടുവാഴികളുടെ പരമ്പരയായുള്ള യോദ്ധാക്കളായിരുന്നു. കളരിയായിരുന്നു അവരുടെ സൈനികസംഘടനയുടെ കേന്ദ്രം. പണിക്കരെന്നോ കുറുപ്പെന്നോ സ്ഥാനമുള്ള കുടുംബങ്ങൾക്കു ഏതു ദേശത്തും ഗ്രാമത്തിലും കളരിത്തലവന്മാരായി കാണാം. ആയുധാഭ്യാസത്തിനും സൈനികസേവനത്തിനുംവേണ്ടി എല്ലാ നായർകുടുംബങ്ങളും കളരിയോടു ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്നു. കളരികളെക്കുറിച്ചും അവിടെ നൽകുന്ന ആയുധപരിശീലനത്തെക്കുറിച്ചും വിദേശനിരീക്ഷകരുടെ വിവരണങ്ങൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദ്വാപേത ബർബോസാ ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: “നായർകളെക്കുറിച്ച് ഏഴുവയസ്സാകുമ്പോൾ അവരെ പയററും അഭ്യാസവും പഠിപ്പിക്കുന്ന കളരികളിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുന്നു. ആദ്യമായി ചുവടുവയ്ക്കുന്നതിനും പിന്നീട് കരണമറിയുന്ന

തിനാണു് അവർ പഠിക്കുന്നതു്. അതിനുവേണ്ടി കുഞ്ഞിൻനാൾമുതൽ അവരുടെ അവയവങ്ങൾ വഴക്കിയെടുക്കുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി അവർക്ക് എങ്ങനെ വേണമെങ്കിലും വളയുകയും തിരിയുകയും ചെയ്യാം. ഇതൊക്കെ അഭ്യസിച്ചതിനുശേഷം ഓരോരുത്തർക്കും ഏറ്റവും പഠിയ ആയുധങ്ങൾ പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള പരിശീലനം തുടങ്ങുന്നു. അമ്പു വില്ലും ഗുരു വാളും കുന്തവുമൊക്കെ അതിൽ പെടും. എന്നാൽ മിക്ക ആളുകളും വാളും പരിചയും ഉപയോഗിക്കാൻ പഠിക്കുന്നു. വാൾപയറിൽ ധാരാളം ശീഘ്രചലനങ്ങളും പ്രത്യേകശാസ്ത്രവുമുണ്ട്. ഈ കല പഠിപ്പിക്കുന്ന അതിവിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ആളുകളെയാണ് പണിക്കർ എന്നു വിളിക്കുന്നതു്. അവർ പടനായകന്മാരാണ്.” *

ജോൺസ്റ്റന്റെ “ലോകത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രശസ്തരാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രം” (1611) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ കളരിയത്യാവത്തെക്കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു:

“ഈ നാട്ടിലെ പടയാളികളുടെ ആയുധനപാടവം അതുതന്നെ ഹമാണ്. നായന്മാർ എന്നു വിളിച്ചുവരുന്ന അവർ ഉന്നതകലജ്ഞന്മാരാണ്. ഏഴുവയസ്സാകുമ്പോൾ ആയുധവിദ്യ അഭ്യസിക്കാൻ അവരെ കളരി കളരിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുന്നു. അവിടെ വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ അഭ്യാസികൾ നല്ലൊന്നയിട്ടു ചവിട്ടും തിരുമുറ നടത്തി അവരുടെ അവയവങ്ങൾക്കു ലാഘവമുണ്ടാക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ഫലമായി അവർക്ക് നല്ല മെയ് വഴക്കം സിദ്ധിക്കുന്നു. അവർ മുമ്പോട്ടും പുറകോട്ടും, തിരിയുകയും മറിയുകയും ചെയ്യുന്നതു കണ്ടാൽ ദേഹത്തു് അസ്ഥിയില്ലെന്നു തോന്നിപ്പോകും. കാണികൾ അതുതന്മൂലം ധരാകും. അവർ ഏറ്റവും അധികം അഭിമാനംകൊള്ളുന്നതു് ആയുധത്തിന്റെ കായ്ക്കത്തിലാണ്. അതേയവസരത്തിൽതന്നെ തങ്ങളെ കവച്ചവയ്ക്കുന്നുള്ള സാമന്തവും മറ്റൊരു രാജ്യക്കാർക്കു മില്ലെന്നാണ് അവരുടെ ധാരണ.”

വലിപ്പത്തിലും പ്രാധാന്യത്തിലും കളരികൾ തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായിരുന്നു. പരമ്പരയാ സാമൂതിരിയുടെ പടത്തലവനായ ധർമ്മോത്തു പണിക്കരുടേതുപോലുള്ള കളരികളിൽ ആയിരക്കണക്കിന് ആളുകളെയാണ് അഭ്യസിപ്പിച്ചിരുന്നതു്. ഗ്രാമകളരികളിലാകട്ടെ 50 കുടുംബക്കാർ കാണാം. നായന്മാർ അക്കാലത്തെ ദേശീയസേനയായിരുന്നു. നാടുവാഴികളുടെ സേവനത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ഇവർ അഹങ്കാരികളും, കലഹ

പ്രിയന്മാരും, താഴ്ന്നവർഗ്ഗങ്ങളെ മർദ്ദിക്കുന്നവരുമായിരുന്നുവെന്ന് സമകാലീനന്മാർ സാക്ഷ്യം കാണിച്ചു കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്.

പല പ്രദേശത്തും കുടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനും ആവത്തിൽ ഒന്നിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനും അവർ ചങ്ങാത്തങ്ങളായി സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. നാടുവാഴികളെ രക്ഷിക്കുവാൻ വേണ്ടി മരണപ്രതിജ്ഞയെടുത്തിരുന്ന ചോവർക്കോട് എന്ന നായർസംഘങ്ങളെയും ചില രാജാക്കന്മാർ പുലർത്തിവന്നു. പ്രധാന രാജാക്കന്മാരുടെ അംഗരക്ഷകന്മാരായിട്ടാണ് ചോവർകൾ സാധാരണ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്.

ഭരണകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയായിരുന്ന നായന്മാരുടെ സാമൂഹ്യസംഘടന, തറവാടുകൾ എന്നിവയെപ്പറ്റുന്ന അവിശേഷമായ കൂട്ടുകെട്ടുവെള്ളിൽ അവർ താമസിച്ചിരുന്നു. കുടുംബത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രായമുള്ള പുരുഷനായിരുന്നു തറവാടുറേണു നടത്തുന്ന കാരണവർ. ചോമൻകുടുംബത്തിലെ പാടിയാ പൊട്ടെസ്സാസിന്റെപ്പോലെ പ്രായംകുറഞ്ഞ കുടുംബാംഗങ്ങളുടെമേൽ കാരണവൻ എല്ലാ അധികാരവുമുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ സ്രീകൾക്ക് സാമൂഹ്യസ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും മാത്രമല്ല, അയവുള്ളതായിരുന്നു അവരുടെ വിവാഹബന്ധം. താഴ്ന്ന വിഭാഗങ്ങളുടെ ഇടയിൽ ബഹുജന്മം അസാധാരണമായിരുന്നുവെന്നതിനും ചില തെളിവുകളുണ്ട്. പക്ഷേ, നമ്പൂതിരിമാരുമായി വിവാഹബന്ധത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ഉയർന്നവരുടെയിടയിലെ ധർമ്മികനിലവാരം ഇന്നത്തെ മാനദണ്ഡങ്ങൾവെച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അയവുള്ളതായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഒരിക്കലും ക്രമംകെട്ടായിരുന്നില്ല.

സാധാരണ നായന്മാർ കൃഷിക്കാരായിരുന്നുവെങ്കിലും പൊതുവെ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരായിരുന്നു. മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്ക് ബ്രഹ്മണരോടൊപ്പം ആദ്യകാലമുതൽതന്നെ അവർ മഹത്തായ സംഭാവനകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. പയററു പഠിപ്പിച്ചിരുന്ന കുളരികളോടൊപ്പം എഴുത്തുപള്ളികളുമുണ്ടായിരുന്നു. രാജകൊട്ടാരങ്ങളിലെ രാജസംസാരമായിരുന്ന മേനോന്മാർ (തെക്കൻദിക്കിൽ അവരെ പിള്ളമാരെന്ന് വിളിച്ചിരുന്നു) നായന്മാരായിരുന്നു. അന്നു കൊട്ടാരത്തിലെ വേലയ്ക്ക് മലയാളഭാഷയോടൊപ്പം, സംസ്കൃതത്തിലും തമിഴിലും നല്ല വിവരമുണ്ടായിരിക്കണമെന്ന നിർബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഓർക്കേണ്ടതാണ്.

സാമുദായികപദവിയിൽ നായർക്കു തൊട്ടുതാഴെയായിരുന്നു ഉൾപ്പടർ അഥവാ തീയർ. നമ്പൂതിരിമാരെയും നായന്മാരെയുംപോലെ കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തും വ്യാപിച്ചിരുന്ന ഒരു സമുദായക്കാരായിരുന്നു.

ന്നു അവർ. മുഖ്യമായും കഷ്ടകൃത്യത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തവർ പരമ്പരയായ തെങ്ങുകൃഷി, തെങ്ങെടുത്തു എന്നീ ജോലികൾ ചെയ്തവരും. അവർ പോളിറ്റിക്കൽ വർക്കർമാണെന്നു തോന്നുന്നു. ഈശ്വരൻ എന്ന പേരു സൂചിപ്പിക്കുന്നതുപോലെ അവർ സിംഹലാണിൽനിന്നുമാണ് കേരളത്തിൽ വന്നത്. തീർത്ഥാടകരായ തെങ്ങുകൃഷി കൊണ്ടുവന്നതും അവരാണ്. തെങ്ങെടുത്തതും, കരുമയുള്ള ശ്രമത്തിലൂടെ അവരുടെ പ്രത്യേകമായ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് എട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഒരു ചെമ്പുപട്ടയത്തിൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. “തെങ്ങിൽ കയറി, തെങ്ങായിപ്പുക, അതിന്റെ മണ്ടയിൽനിന്നും വെട്ടിക്കുറുത്തു ലാഭിയ്ക്കുന്നവനെ നീക്കം ചെയ്യുക” തുടങ്ങിയതാണ് അവരുടെ തൊഴിലെന്ന് സൈനുദ്ദീൻ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഈശ്വരൻ ശ്രീപക്ഷവും മരുമക്കത്തായക്കാരായിരുന്നു. അതേസമയംതന്നെ നല്ലൊരു വിഭാഗത്തിനിടയിൽ മക്കത്തായവും നടപ്പുണ്ടായിരുന്നു. 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ പകുതിവരെ അവരെ അധികൃതരായിട്ടാണു കരുതിയിരുന്നത്. അവർ നിരവധി സാമൂഹ്യവിഭവങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിശദമായായിരുന്നു. എന്നാൽ അവരിൽ പല കുടുംബക്കാക്കും സ്ഥാനമാനങ്ങളും പട്ടാളവുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് കാണാവുന്നതാണ്. എന്നുതന്നെയും മറ്റു ചില വീരവൃത്തങ്ങൾക്കുവെച്ചുള്ള ചെറുതെളിവുകളും പാട്ടുകളുംതന്നെയാണ്. കേരളത്തിലെ വീരരതിഹാസത്തിൽ മഹത്തായ സ്ഥാനം നേടിയ ഈശ്വരകുടുംബങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിന്റെ തെളിവാണ്, പതിനാലാം നൂറ്റാണ്ടിലേതെന്നു കരുതാവുന്ന ആരോമ്മൽചേവകരുടെ കഥ. എന്നാൽ ആ സമുദായം ഒട്ടാകെ നോക്കുമ്പോൾ അവർ സാമൂഹ്യമായും സാമ്പത്തികമായും പിന്നോക്കാവസ്ഥയിലായിരുന്നുവെന്നു കാണാം.

പ്രധാനപ്പെട്ട ഈ സമുദായങ്ങൾ കൂടാതെ കൊട്ടാരങ്ങളോടും കോയിക്കലുകളോടും ബന്ധപ്പെട്ട ചെറുവിഭാഗം തമിഴ് ബ്രാഹ്മണരും, തീർത്ഥാടകരായി വളരെ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ച ഒരു സംഘം കൊങ്കിണിമാരും ഹിന്ദുസമുദായത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊങ്കിണികൾ മിക്കവാറും തുറമുഖനഗരങ്ങളിലാണ് താമസിച്ചിരുന്നത്. മറ്റുള്ളവരുമായി വളരെ കറുപ്പു സാമൂഹ്യബന്ധമുണ്ടായിരുന്ന ഇവർ മിക്കവാറും ഓറപ്പെട്ട ജീവിതം നയിച്ചവരും. എല്ലാ ഗ്രാമങ്ങളിലും കൈത്തൊഴിലുകളിൽ ഏറ്റെടുത്തിരുന്ന പുരുഷന്മാരും കുടുംബങ്ങൾ ഗ്രാമസമുദായത്തിന്റെ അവിഭാജ്യഭാഗമെന്ന നിലയിൽ ജീവിച്ചിരുന്നു. അവർക്കു പൊതുവായിട്ടാണ് കൂലി കൊടുത്തു വന്നത്.

കർമ്മമായ ജാതിനിയമങ്ങൾകൊണ്ട് സമ്പന്നരിൽനിന്നു വളരെ ഊര അകറ്റിനിർത്തിയിരുന്ന വമ്പിച്ച കഷ്ടക്കെന്താഴിലാളിവിഭാഗമായിരുന്നു, ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമെന്നു തോന്നുന്ന ഈ സമുദായത്തിന്റെ മുങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന അടിത്തറ. ജാതിമുക്തത്തിന് എത്രമാത്രം അപമാന്യവും അപമാനകരവുമായ രൂപങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുമെന്നതിന്റെ ഉത്തരമാവാമെന്നാണ് കേരളം. തീണ്ടലിനു കല്പിച്ചിരുന്ന അകലമനുസരിച്ചാണ് ഇവിടെ അയിത്തത്തിന്റെ ഏറാകാച്ചിൽ നിശ്ചയിച്ചിരുന്നത്. കഷ്ടതൊഴിലാളികളിൽ ഭൂവിപക്ഷക്കാരായ പുലയരെപ്പോലുള്ള ചില ജാതിക്കാർ നമ്പൂതിരിമാരുടെ ദൃഷ്ടിയിൽപെട്ടാലും ദോഷമുള്ളവരായരുന്നു. നായന്മാരെയും അവർക്കു സമീപിക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. നായരുടെ 60 അടി അകലത്തിൽ മാത്രമേ ഒരു പുലയൻ വാൻപാടുള്ളൂ. നായർപ്രഭുക്കന്മാർ സഞ്ചരിക്കുമ്പോൾ, തീണ്ടാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ചില ആളുകൾ “പോ, പോ,” എന്നു വിളിച്ചുകൊണ്ട് ഭൂമിയിൽ നടന്നിരുന്നതായി പഴയ പോർട്ടുഗീസ് രേഖകൾ വ്യക്തമാക്കുന്നു.

സമാന്തരസമുദായങ്ങളിൽ എണ്ണുകൊണ്ടു വലിപ്പം ക്രിസ്ത്യാനികൾക്കായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഏറ്റവും സ്വാധീനശക്തിയുള്ളവർ മുസ്ലിമിങ്ങായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാർ, നായന്മാർ, ഈഴവർ എന്നിവരെപ്പോലെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ എല്ലാസ്ഥലത്തും വ്യാപിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ ചില പ്രത്യേകപ്രദേശങ്ങളിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചു താമസിച്ചു. കുന്നുകളുടനീളം വടക്കോ, കൊല്ലത്തിനു തെക്കോ അക്കാലത്തു് അവരുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ പ്രദേശത്തിനിടയ്ക്കു് പല വിദ്യാതങ്ങളായ പള്ളികളുണ്ടായിരുന്നു. അവയുടെ ചുറ്റിലുമാണ് ക്രിസ്ത്യാൻസഭകളെത്താൽ വളർന്നു്, അവരുടെ പ്രധാന ഉപജീവനമാർഗ്ഗങ്ങൾ കൃഷി, ചക്കാട്ടൽ, ചെറുകിടവ്യാപാരം എന്നിവയായിരുന്നു. എന്നാൽ ചില കുടുംബങ്ങൾ സൈനികസേവനത്തിൽ ഏർപ്പെടാതിരുന്നില്ല. ഇവർ ആദ്യകാലത്തു് ബാബിലോണിലെ പത്രിയാർക്കീസിന്റെ കീഴിലായിരുന്നെങ്കിലും തോന്നുന്നു. എന്നാൽ ഹെബ്രോയിൽ വിശ്വാസികളായ ഈ സഭയുടെ കേന്ദ്രം എ. ഡി. 762-ൽ ബാഗ്ദാദിലേയ്ക്കു മാറി. “പുതു്ദേശത്തെ തിരുസഭാചരിത്രം” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ വീൽ ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: “ഹെബ്രോയിൽ പത്രിയാർക്കീസിന്റെ സ്വാധീനശക്തി 11-ാം ശതകത്തിന്റെ ആരംഭകാലത്തു് ഉച്ചുകാടിയിലെത്തി. ചൈന മുതൽ ടൈഗ്രീസ് വരെയും ബെയിക്കാർതാകാ മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയും ഭരിച്ചിരുന്ന (ക്രിസ്ത്യാൻസമുദായത്തെ) 25 മെത്രാന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്നു.”

ബാഗ്ദാദിലെ പത്രിയാക്കീസിന്റെ പതനത്തോടെ, മലങ്കരസഭയുടെമേലുള്ള അധികാരം അന്തിയോക്കിലെ യാക്കോബായ പത്രിയാക്കീസിൽ ലയിച്ചുവെന്ന് അനുമാനിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഇന്നും നല്ലൊരു വിഭാഗക്കാർ ഈ ബന്ധം അംഗീകരിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. എന്നാൽ റോമാസഭയും ഈ പ്രദേശത്തെ ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നുല്ല. 1330 ഏപ്രിൽ 5-ാംതീയതി ജോൺ ഇരുപത്തിനാലാമൻ എന്ന മാപ്പാപ്പാ കൊല്ലത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ അഭിസംബോധനചെയ്തുകൊണ്ട് ഒരു തിരുവെഴുത്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുകയറുകയുണ്ടായി. കുത്താലിക്കാസഭ കൊല്ലത്തെ ബിഷപ്പായി നിയമിച്ച ജോർഡാനസ് എന്ന പാതിരിവശം കൊടുത്തതായ ഈ കത്തിൽ, നസ്രാണിമാരോട് അവരുടെ വിശ്വാസം ഉപേക്ഷിച്ച് കുത്താലിക്കാസഭയിൽ ചേരാൻ ആഹ്വാനംചെയ്തിരിക്കുന്നു. അക്കാലത്തുതീർത്ത് ജോർഡാനസ് ഏറെക്കുറെ വിജയിച്ചുവെന്ന് കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. എന്നെന്താൽ ചെയ്തയിലുള്ള യാത്രയിൽ കൊല്ലം സന്ദർശിച്ച ജോൺ ഡിമരിഗോളി ഇപ്രകാരം രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: “കുത്താലിക്കാസഭയിൽപെട്ട ജോജ്ജ് പണ്യവാളന്റെ ഒരു പള്ളി ഇവിടെ (കൊല്ലത്തു്) ഉണ്ട്. ഞാൻ അവിടെയാണു താമസിച്ചതു്. അവിടെ നല്ല ചിത്രങ്ങൾ കൊണ്ട് ഞാൻ അലങ്കരിക്കുകയും തിരുസഭാദീനം പഠിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു.”

ജോർഡാനസ്സും മരിഗോളിയും കരേയൊക്കെ വിജയിച്ചിട്ടുണ്ടാവാം. എന്നാൽ പാക്കിക്ളുടെ വരവുവരെ മലങ്കരസഭയോടുകെ അന്തിയോഖിലെ പത്രിയാക്കീസിന്റെ നേതൃത്വം സ്വീകരിച്ചിരുന്നു.

മുസ്ലിമിങ്ങൾ തീരദേശത്തുമാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളുവെന്നു നേരത്തെ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. പ്രധാനമായും കോഴിക്കോട്ടും കണ്ണൂരും താമസിച്ചിരുന്ന അറബികളായ വണിഗശാലന്മാരായിരുന്നു അവരുടെ നേതാക്കന്മാർ. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു രാജ്യങ്ങളിലെയും രാജാക്കന്മാരുടെമേൽ അവർക്ക് ധാരാളം സ്വാധീനവുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നെന്നാൽ കരുമുളക്, സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ എന്നിവയുടെ കയറ്റുമതിയെ ആശ്രയിച്ചാണല്ലോ ആ രാജ്യങ്ങളുടെ സമ്പൽസമൃദ്ധി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതു്. മുസ്ലിമിങ്ങളുടെ സാമ്പത്തിക കഴിവിനെപ്പറ്റി എല്ലാവരും സകൃത്യംവചിക്കുന്നു. മലബാറിലെ ഫുറുക്കർ കുബരന്മാരാണെന്ന് ഐഞ്ചൻബട്ടട്ടാ പ്രസ്താപിക്കുന്നു. “ഈമുഖത്തു കിടക്കുന്ന എല്ലാ കുപ്പലുകളിലെയും ചാക്ക് ഒന്നിച്ചു വാങ്ങുന്നതിനും, അത്രയുംതന്നെ കുപ്പലുകൾ സ്വന്തമായി കടലിൽ ഇറക്കുന്നതിനും അവർ കഴിവുണ്ടായിരുന്നു”, എന്നാണ് അദ്ദേഹം പറയുന്നതു്.

കേരളതന്ത്രമുഖങ്ങളിൽ പാകികൾ കണ്ട മമ്മാലിമാതം കോയാട്ടുസ്സാ മാതം കച്ചവടരാജാക്കന്മാരായിരുന്നു. കോഴിക്കോടും കണ്ണൂരുംപോലെ അവർക്ക് സുപരിചിതമായിരുന്നു കെയ്റോയും ഡമാസ്കസ്സും.

കേരളത്തിലെ നാടുവാഴികളുടെമേൽ ഗണ്യമായ സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും മലയാളക്കരയിലെ മുസ്ലിമിങ്ങൾ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെട്ടിരുന്നില്ലെന്നാണ് സൈനുദ്ദീൻ പറയുന്നത്. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: “നാട്ടുകാരും ഉപദ്രവിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ടും കേരളത്തിലെ പുരാതന ആചാരക്രമങ്ങൾ ഏർപ്പാടും മാറിപ്പിരിയുന്നതുകൊണ്ടും കേരളത്തിലെ മുഹമ്മദീയർക്ക് വളരെ ആനന്ദകരവും പ്രശാന്തവുമായ ജീവിതം നയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞുവെന്ന് എനിക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.” * നായന്മാരും അറബികളും സൗഹാർദ്ദത്തിൽ ജീവിച്ചുപോന്നു. തോഫത്ത്-ഉൽ-മജഹിദീനിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “നാടുവാഴികളും അവരുടെ സൈന്യവും അവിശ്വാസികളായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവർ മുസ്ലിമിങ്ങളുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങളോട് വളരെ സഹിഷ്ണുത കാണിച്ചു. അസാധാരണമായ പ്രകോപനംകൂടാതെ മുസ്ലിമിങ്ങളെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നില്ല. ജനസംഖ്യയിൽ പത്തിലൊന്നുപോലും മുഹമ്മദീയരല്ലായിരുന്നുവെന്ന് ഓർക്കുമ്പോഴാണ് ഈ സൗഹാർദ്ദത്തിന്റെ മഹത്വം മനസ്സിലാക്കുന്നത്.”

കേരളം സ്വന്തം മാതൃഭൂമിയായി സ്വീകരിച്ച വിവിധസമുദായങ്ങൾതമ്മിൽ കാണിച്ചിരുന്ന ഏറ്റവും വിശാലമായ സഹിഷ്ണുതാബദ്ധവും പരസ്പരബഹുമാനവുമായിരുന്നു ആദ്യകാലമുതലുള്ള കേരളീയജീവിതത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത. കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുവിനോടൊത്തു ക്രിസ്ത്യാനിയും, മുസ്ലിമും, ജൂതനും, കൊങ്കണിയും പരിച്ഛിന്നമായ പരസ്പരധാരണയിലും മമതയിലും ജീവിച്ചുവന്നു. ദാരുരത്നരടയ്ക്കും ആചാരവിശ്വാസങ്ങളെ ബഹുമാനിച്ചും, യാതൊരുവിധമായ ഇടപെടൽകൂടാതെയും അവർ മുന്മാട്ടുപോയി.

ഈ അച്ഛായും അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് പാക്കികളുടെ വരവിനുമുമ്പായി കേരളക്കരയെക്കുറിച്ച് പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങൾക്കുണ്ടായിരുന്ന അറിവിനെപ്പറ്റി അല്പം സൂചിപ്പിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഓരോരിരിഞ്ഞ യൂറോപ്യന്മാർ വിവിധ സന്ദർഭങ്ങളിൽ ഇവിടെ വന്നിട്ടുണ്ട്. മാർക്കോ

* തോഫത്ത്-ഉൽ-മജഹിദീനി; പേജ് 103,

”

പേജ് 76

പോട്ടോ കേരളത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും നമുക്ക് ഒരു ചെറുവിവരണം നൽകുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. കബ്ബളെന്റെ രാജധാനിയിലേക്കു പോകുന്നവഴിക്ക് ആച്ച്ബിഷപ്പ് മോണ്ടികോർവീനോ 13-ാം ശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനകാലത്തു്, ഒരു വാഷത്തോളം മലയാളക്കരയിൽ താമസിച്ചു. കൊല്ലം രൂപതയിലെ ബിഷപ്പായി 1330-ൽ മാപ്പാറ്റാ ജോർഡാനസിനെ നിയമിച്ചതിനെപ്പറ്റിയും ജോൺ ഡി മരിഗോളിയുടെ സന്ദർശനത്തെപ്പറ്റിയും നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ചുവല്ലോ. വാസ്താവം ഡാഹാറാ കോഴിക്കാടു വരുന്നതിന് ഒരു ശതാബ്ദം മുമ്പ് എത്താറായിരുന്ന ചക്രവർത്തിയായ പ്രസ്തുതജോണിനുള്ള പറങ്കിരാജാവിന്റെ അധികാരവ്യവസ്ഥയായി ഒരു സ്ഥാനപതി കണ്ണൂരിൽ വന്നുചേർന്നു. അദ്ദേഹം ഒരു അസാധാരണപുരുഷനായിരുന്നു. നിരവധിസ്ഥലങ്ങളിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഈ നയതന്ത്രപ്രതിനിധി പല ഭാഷകൾ അറിയാവുന്ന ഒരു പണ്ഡിതനുമായിരുന്നു. മുസ്ലിംമാർ വാഷത്തിൽ അറബി കച്ചുടെ പട്ടണമായിട്ട് കയറിയാണു് അദ്ദേഹം കേരളക്കരയിൽ വന്നുചേർന്നതു്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോഴിക്കാടു സന്ദർശനത്തെ ഇലൈൻ സാൻസു ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു.” *

“അദ്ദേഹം കോഴിക്കാടു നല്ലവണ്ണം കണ്ടു. ഓലമഞ്ഞ വീടുകളും, അർദ്ധനഗരമായ ജനങ്ങളും, കടൽക്കരയിലെ തെങ്ങുകളും, സ്വണ്ണവും, രത്നവും, ആനയും കുരുമുളകുമുള്ള അത്ഭുതകരമായ നഗരമായിരുന്നു അതു്. പ്രത്യേകിച്ചു കരുമുളകു്! ഇന്നു് കുരുമുളകെന്ന പദത്തെ നമുക്കു വലിയ കാര്യമല്ല പക്ഷെ അക്കാലത്തു് അതിനു രത്നത്തെക്കാൾ സ്ഥാനമായിരുന്നു. അലയാഴികുളാടു മല്ലടിച്ചു് കുരുമുളകിനുവേണ്ടി ആളുകൾ പടവെട്ടുകയും മരിക്കുകയുംചെയ്തു.”

അങ്ങനെ യൂറോപ്യന്മാർക്കു് അജ്ഞാതമായ ഒരു നാടായിരുന്നു കേരളം. ഉന്നതമായ വ്യക്തികൾ ഇവിടം സന്ദർശിച്ചിട്ടുണ്ടു്, എഴുതിയിട്ടുണ്ടു്. ഈ നാട്ടിനെക്കുറിച്ചു് ഉല്പന്നങ്ങളെപ്പറ്റിയുമുള്ള ധാരാളം വിവരങ്ങൾ വെനിസിയിലെയും ജെനോവയിലെയും വ്യാപാരികൾക്കും, ആസ്സർഡാമിലെ കുബരന്മാർക്കും അറിയാമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ വരിക, അതായിരുന്നു അവരുടെ സ്വപ്നം. ആ സ്വപ്നം സാക്ഷാൽക്കരിക്കാമായി.

---

* “പോട്ടുഗൽ, പ്രസ്തുതജോണിനെ തേടി”; ഇലൈൻസാൻസു, ലണ്ടൻ. പേജ് 15.

അദ്ധ്യായം രണ്ടു്

പാങ്കികളുടെ വരവിന്നു മുമ്പുള്ള കേരളം

പതിനഞ്ചൊത്തൊന്നിന്റെ ഒടുവിലാണല്ലോ പാങ്കികൾ കേരളത്തിൽ വരുന്നത്. അതിന്നു തൊട്ടുമുമ്പുള്ള കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു നാടുവാഴിത്തരം കാണാം. നേത്രവതീനദിമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള പ്രദേശത്തായി നിരവധി ചെറുരാജ്യങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രമുഖ രാജാവിന്റെ നാമമാത്രമായ മേൽക്കോയ്മ അംഗീകരിച്ചിരുന്ന നാടുവാഴികളായിരുന്നു അവയുടെ ഭരണാധിപന്മാർ. പൂർണ്ണമായ പരമാധികാര വകാശങ്ങളോടുകൂടിയ മൂന്നു രാജാക്കന്മാർമാത്രമേ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനദശയിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂവെന്ന് ഭാരതീയരും വിദേശികളുമായ ചരിത്രകാരന്മാർ വേർപെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്.* അവർ കണ്ണൂർ കോലത്തിരിരാജാവും, കോഴിക്കോടു സാമൂതിരിയും, വേണാട്ടുകുളമായിരുന്നു. ഇവർ കൂടാതെ നിരവധി ചെറുകിടനാടുവാഴികളുമുണ്ടായിരുന്നു. താമ്രർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കൊച്ചി, മങ്ങാട്, ഇടുപ്പള്ളി, വടക്കൂർ, പാക്കാട്, കായംകുളം, കൊല്ലം എന്നീ രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു അതിൽ പ്രധാനികൾ. ചാക്കച്ച നാട്ടിൽ ഫലപ്രദമായ അധികാരം നടത്തിവന്നത് കയ്യൂർമാരും കുന്താക്കന്മാരായിരുന്നു. സ്വന്തമായി സൈന്യങ്ങൾ നിലനിർത്തിവന്ന ഈ സ്വതന്ത്രന്മാരായ മാടമ്പിമാർ ചിലപ്പോൾ ഒന്നിൽ കൂടുതൽ രാജാക്കന്മാരോടു കൂടെ പ്രഖ്യാപിച്ചുവന്നു. സാമൂതിരിയെപ്പോലുള്ള ശക്തന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ ചെറിയ നാടുവാഴികളെയും മാടമ്പികളെയും പലപ്പോഴും ഞെരുക്കി അവരിൽനിന്ന് അവകാശങ്ങൾ പിടിച്ചെടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ വലിയ രാജാക്കന്മാരുടെ ശക്തിയും പ്രതാപവും ചെറുകിടക്കാരുടെ സ്വമേധയായുള്ള ആശ്രിതത്വത്തെ ആശ്രയിച്ചാണ് നിലനിന്നിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അവരെ കഴിയുന്നത്ര സ്വതന്ത്രരായി വിട്ടുകയെന്ന നയം അധീശങ്കോയ്കളും സ്വീകരിച്ചുവന്നു. മേൽക്കോയ്മയോടു

* ദ്രാവിളൻ ബർബോസാ—പേജ് 150.

കലാദിക്കുന്ന ഒരു പ്രഭുവിനെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കുന്നതിനോ, അയാളുടെ സ്വത്തു കണ്ടുകെട്ടുന്നതിനോ കേരളനിയമപ്രകാരം രാജാവിന് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സാമൂതിരിയെപ്പറ്റി 'തോഫത്തു'-ഉൽ-മജാഹിദീനിൽ' പറയുന്നതു നോക്കുക: "മലബാറിലെ പല പ്രധാനപ്പെട്ട നാടുവാഴികളെയും യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിച്ചതിനുശേഷം അവരുടെ സ്വത്തു മടക്കിക്കൊടുക്കുക സാമൂതിരിയുടെ പതിവായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ കാലതാമസം വേറിടാറുണ്ട്. എന്നാൽ അത് ഒടുവിൽ മടക്കിക്കൊടുക്കുമെന്ന കാര്യത്തിനു സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല." *

യുദ്ധകാലത്തു് സൈനികസഹായം നൽകുകയെന്നതായിരുന്നു ഈ മാടമ്പിമാരുടെ പ്രധാനകടമ. എന്നാൽ മാടമ്പിമാരുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടാതിരുന്നോ, അവർ തമ്മിൽ പരസ്പരം യുദ്ധംചെയ്യുന്നതിനെ തടയാനോ മേൽക്കോയ്മയ്ക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മുതക്കിപ്പാഞ്ഞാൽ, യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള രാജാധികാരം കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതാണ് കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയഘടനയും അതിനോടു് ഉപരിപ്പുവസാദശയുള്ള ഹ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥിതിയും തമ്മിലുള്ള മൌലികമായ വ്യത്യാസം. ഹ്യൂഡൽപ്രദക്ഷന്മാരാടു് പല കാര്യങ്ങളിലും നായർമാടമ്പിമാർക്ക് സാമുദ്രമുണ്ടായിരുന്നു. രാജാവു യുദ്ധത്തിനുചോഷം നോക്കുമ്പോൾ സൈന്യങ്ങളെ നൽകേണ്ട ചുമതല ഇതുകൂട്ടുകമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണാം. എന്നാൽ ഹ്യൂഡൽസിദ്ധാന്തം കേരളത്തിൽ തീരെയില്ലായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഈ പ്രദക്ഷന്മാർതന്നെയായിരുന്നു ഭൂമിയുടെ ഉടമകൾ. നാമമാത്രമായിപ്പോലും രാജാവിന്റെ പേരിലല്ല അവർ ഭൂമി കൈവശം വച്ചിരുന്നത്. എന്നതന്നെയുമല്ല, സ്വാതന്ത്ര്യമായ ചെറിയ സമൂഹങ്ങളിൽ നിന്നു വളർന്നുവന്നതാണ് കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയഘടനയെന്നു കരുതാനുള്ള എല്ലാ ന്യായങ്ങളുമുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ ചെറിയ നാടുവാഴികൾക്കും മാടമ്പിമാർക്കും സ്വന്തം നിലയിൽ പടയോട്ടംവേകാനും, ഉടമ്പടികളും സഖ്യങ്ങളുമുണ്ടാക്കാനും, മൂക്കുപിരിക്കാനുമുള്ള അവകാശങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷെ, കിരീടം ധരിക്കുന്നതിനും, നാണയം നിർമ്മിക്കുന്നതിനും, മുത്തുക്കുടപിടിക്കുന്നതിനുമുള്ള അവകാശം സാമൂഹ്യാചാരപ്രകാരം കോലത്തിരിയ്ക്കും, സാമൂതിരിയ്ക്കും, വേണാട്ടുകിൾക്കും മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അത് രാജപദവിയുടെ ലക്ഷണങ്ങളായിരുന്നു പറക്കികൾ ഇൻഡ്യയിൽ വരുന്നകാലത്തു കൊച്ചി

* തോഫത്തു്-ഉൽ-മജാഹിദീൻ-പേജ് 59.

രാജാവിന് ഈ വെളുമതികളൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. * എന്നാൽ നായായ സാമൂതിരിയെക്കാൾ ഉയന്ന സാമൂഹ്യപദവി ക്ഷത്രിയനായ കൊച്ചിരാജാവ് അവകാശപ്പെട്ടു. ഈ നില തനിക്ക് അപമാനകരമായി അദ്ദേഹം കരുതി. ഈ വസ്തുതയുടെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ കേരളത്തിലെ പറങ്കികളുടെ ചരിത്രത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയൂ.

പറങ്കികൾ വരുന്നകാലത്തെ കോഴിക്കോട്ടെ നിലയെപ്പറ്റി ഭാരതീയരു വിദേശീയരുമായ പലരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കോഴിക്കോട് ഒരു മഹത്തായ നഗരമായിരുന്നുവെന്നും, ലോകത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗങ്ങളുമായി വ്യാപാരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട തുറമുഖങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു അതെന്നും, ഭാരതീയസാഹിത്യകൃതികളും ചരിത്രരചകളും ഐക്യകുണ്ഡം പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ഷാഹാജിന്റെ സ്ഥാനപതിയായ അബ്ദുൾറഹ്മാൻ 1443-ൽ ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി: “എല്ലാ നഗരങ്ങളിലെയും നാടുകളിലെയും വ്യാപാരികൾ സമമളിച്ചിരുന്ന സമ്പൽസമൃദ്ധമായ ഒരു തുറമുഖമായിരുന്നു കോഴിക്കോട്. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന വിലപ്പെട്ട ചരക്കുകൾ ഇവിടെ ധാരാളമായി ലഭിക്കുന്നു.....നഗരത്തിലെ രക്ഷാനുവടികളും നീതിവഹിതാലനവും എത്രയും കാര്യക്ഷമമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നും ധാരാളം ചരക്കുമായിവരുന്ന വലിയ വ്യാപാരികൾക്കു യാതൊരു ഭയവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ ചരക്കുകൾ ഇറക്കി യാതൊരു മടിയുംകൂടാതെ കുമ്പാളത്തിലേയ്ക്ക് അയക്കുന്നു. അതിനു പ്രത്യേകക്കാവൽ ഏർപ്പെടുത്തണമെന്ന ചിന്തയുണ്ടായിരുന്നില്ല.”

“ഇന്ത്യയുടെ മഹത്തായ വാണിജ്യകേന്ദ്രം” എന്നാണ് നിർദ്ദേശിച്ചു കോണ്ടി കോഴിക്കോടിനെ വർണ്ണിക്കുന്നത്. 1503-നും 1508-നും മദ്ധ്യേ എഴുതിയ ഒരു ഗ്രന്ഥത്തിൽ ലൂഡാവിക്ക് ഡി വാർത്തമാ ഈ നഗരത്തെക്കുറിച്ച് ദീർഘമായ ഒരു വിവരണം നൽകുന്നുണ്ട്. അതിന്റെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയെക്കുറിച്ചും കാര്യക്ഷമമായ ഭരണത്തെപ്പറ്റിയും, ഇതിനു മുമ്പ് മറ്റു ഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ചെയ്തിരുന്ന പ്രസ്താവനകൾ അദ്ദേഹവും സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു.

* ഭൂവാർത്ത ബർബോസാ—പേജ് 107

“കേരളചരിത്രം”—പേജ് 113

കോഴിക്കോട്ടനഗരത്തിന് എട്ടുനാഴിക ചുറ്റളവുണ്ടായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽ വലിയ ഭൂരിപക്ഷവും ഹിന്ദുക്കളായിരുന്നുവെങ്കിലും ഓർമ്മസ്ഥി, കെയിടാ, അബിസീനിയ, ടൂണീസ് തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നു നല്ലൊരുവിഭാഗം മുഹമ്മദീയരും ഇവിടെ പാർത്തിരുന്നു. അവരുടെ വെള്ളിയാഴ്ചപ്രാർത്ഥനയ്ക്കുവേണ്ടി നിർമ്മിച്ചിരുന്ന ഒരു പള്ളികൾ നഗരത്തിൽ സ്ഥിതിചെയ്തു. കോഴിക്കോട്ട വിദേശവ്യാപാരത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നത് ഈ മുഹമ്മദീയവ്യാപാരികളാണ്. ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടാതിരുന്ന അവരോട് കോഴിക്കോട്ട ഭരണകർത്താക്കൾക്ക് വലിയ ഇഷ്ടമായിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, അവരുടെ സഹായത്തോടുകൂടിയാണ്, സാമൂതിരിയുടെ പട്ടാളത്തിനു നല്ല ആയുധങ്ങളും അറിവിക്കുതിരുകളും ലഭിച്ചിരുന്നത്. ഇക്കാര്യത്തിലായിരുന്നു മാറ്റം വരുത്തിയ അപേക്ഷിച്ച് കോഴിക്കോട്ടിന്റെ പ്രധാനശക്തി സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതും, ഇന്ത്യൻ സമുദ്രത്തിൽ നിരവധിപ്രാവശ്യം സഞ്ചരിച്ചിട്ടുള്ള ചൈനീസ് നാവികതലവനായ ചെൻഗോ കോഴിക്കോട്ടനഗരത്തെ പ്രകീർത്തിച്ചിട്ടുണ്ട്. ലോകത്തിന്റെ നാനാഭാഗത്തുനിന്നും വ്യാപാരികൾ വന്നുചേരുന്ന മഹത്തായ വാണിജ്യ കേന്ദ്രമാണ് കോഴിക്കോട് അദ്ദേഹം പറയുന്നത്.

വടക്ക് കോലത്തിരിനാടുവരെയും തെക്ക് തിരുവല്ലാവരെയുമുള്ള പ്രദേശത്തിന്റെ മേൽ സാമൂതിരിപ്പാടന്മാർ അവിഷ്കരണമായ പരമാധികാരം അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ കേരളാധിപത്യത്തെ വളരുവനാടു രാജാവ് എതിർത്തിരുന്നുവെങ്കിലും 13-ാം ശതകമായപ്പോഴേയ്ക്കും സാമൂതിരി പശ്ചിമതീരത്തെ ഏറ്റവും പ്രബലനായ ഭരണാധിപനായി ഉയന്നുകഴിഞ്ഞു. കൊല്ലത്തിനു തെക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശം തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം സാമൂതിരിയുടെ പരമാധികാരത്തെ ഒരിക്കലും അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. കണ്ണൂരെ കോലത്തിരി രാജാവും സ്വാതന്ത്രനായിരുന്നു. എന്നാൽ കണ്ണൂരിനു വേണാട്ടിനുമിടയ്ക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ സാമൂതിരിയുടെ ആജ്ഞ അനുസരിച്ചുപോന്നു.

ചില പ്രത്യേകരീതിയിൽ മയപ്പെട്ട സ്വേച്ഛാധിപത്യമായിരുന്നു കോഴിക്കോട്ട ഭരണം. മേൽക്കോയ്മയ്ക്കുതീരായ നിരന്തരകലാപങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിരുന്ന അർദ്ധസ്വാതന്ത്ര്യന്മാരായ സാമന്തന്മാർ ഒരുവശത്തുണ്ടായിരുന്നു. മറുവശത്താണെങ്കിൽ, മദ്ധ്യകാലയൂറോപ്പിലെ കർത്താലിക്കാസഭയെപ്പോലെ രാഷ്ട്രത്തിന് അതീതമായ ഒരു സംഘമായി നിലനിന്നിരുന്ന നമ്പൂതിരിബ്രാഹ്മണരുടെ ആത്മീയാധികാരവും. രാജാക്കന്മാരോടും സംശയാസ്സമായ ഭക്തിയെ ഇവർക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സ്വന്തം

പ്രദേശങ്ങളിൽ സ്വതന്ത്രമായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന പ്രമുഖനായർതലവന്മാർ അതേസമയംതന്നെ പരമ്പരയാ വലിയ ഉദ്യോഗങ്ങളും വഹിച്ചുപോന്നു. ഇങ്ങനെയുള്ള അധികാരങ്ങളില്ലാത്ത സാമന്തന്മാരും ഇവരുമായി നിറഞ്ഞ രമായ കലഹങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മല അവാസരങ്ങളിൽ ഇവർ ഒന്നിച്ചുചേർന്ന് മേൽക്കോയ്മയെ എതിർക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു.

സാമൂതിരിയുടെയും മന്ത്രിമാരുടെയും നേരിട്ടുള്ള ആജ്ഞാപ്രകാരമാണ് ഭരണകാര്യങ്ങൾ നടന്നുവന്നിരുന്നത്. ഭവാർത്ത ബർബോസാ എഴുതുന്നത്: “കോഴിക്കോട്ടരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിൽ നിരവധി ഗുമസ്തന്മാരും. അന്തഃപുരത്തിന് അകലെയുള്ള ഒരു മുറിയിലിരുന്നുവാണ് അവർ ജോലിനോക്കിപ്പോകുന്നത്. രാജാവിന്റെ വരുവുചിലവ്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗങ്ങൾ, ശമ്പളം, അദ്ദേഹത്തിന് ലഭിക്കുന്ന പരാതികൾ എന്നിവയെ പറ്റാറിയില്ലാത്ത അവർ വിവരമായി എഴുതുന്നു. അവർ നികുതിചിരിവിന്റെ കണക്കും സൂക്ഷിക്കുന്നുണ്ട്. നാരായണുമായി ഏഴെട്ടുപർവ്വ സഭാസമയവും രാജാവിന്റെ അടുത്തു നില്ക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ ഒപ്പുള്ളതെങ്കിലും, മറ്റൊന്നും എഴുതിയിട്ടില്ലാത്ത നിരവധി ഓലകൾ അവരുടെ കൈയിലുണ്ടായിരിക്കും. അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടവിടുന്ന കല്പനകൾ അവർ ഓലയിൽ പകർത്തുന്നു.” * കോഴിക്കോട്ടാഗരത്തിന് ഒരു പ്രത്യേകഗവണ്ണവും മുകളുദ്യോഗസ്ഥനുമുണ്ടായിരുന്നു.

കോഴിക്കോട്ടിനു വടക്കു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന കോലത്തിരിനാട്ടിലെ പ്രധാനനഗരം കണ്ണൂർതാമ്രവുമായിരുന്നു. മെക്ക, സൂത്തു് തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളുമായി വലിയ വ്യാപാരം നടത്തിവന്ന ഒരു കേന്ദ്രമായിരുന്നു കണ്ണൂർ. + അതിനോടു ചേർന്നിരുന്ന ഫലാസുദ്ധമായ പ്രദേശങ്ങളിൽ ധാരാളം പഴങ്ങളും, സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളും, കരുമുളക്, ഇഞ്ചി തുടങ്ങിയവയും ഉല്പാദിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇവിടുത്തെ രാജാക്കന്മാരും അവധാനത്തെ പെരുമാളുടെ കാലാമൃതലുള്ളവനാണെന്ന് അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നും വീരപ്രഭുതാണത്രെ അവരുടെ രാജ്യം. മാർക്കാപാട്ടായിൽനിന്നാണ് കോലത്തിരിനാട്ടിനെക്കുറിച്ചുള്ള ആദ്യത്തെ വിശ്വാസയോഗ്യമായ വിവരം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നത്. നീലി'രാജ്യം ആരുടെയും കീഴിലല്ലായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം പറയുന്നു. വടക്ക് നേത്രവതീനദി മുതൽ തെക്ക് കോരപ്പഴവരെയുള്ള പ്രദേശമായിരുന്നു കോലത്തി

* ഭവാർത്ത ബർബോസാ—പേജ് 110.

+ “നോട്ടീഷ്യാസ് ഡാ ഇൻഡ്യാ”, ഒന്നാഭാഗം—പേജ് 221.

റിനാട്. കോര്പ്പുഴയായിരുന്നു സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യവുമായുള്ള അതിർത്തി. മാത്രം കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ ഭരണത്തിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലൊപ്പമല്ല ഈ രാജ്യവും അർദ്ധസ്വാതന്ത്ര്യരായ പല നാടുവാഴികളുടെയും അധീനതയിലായിരുന്നു. കണ്ണൂരെ അലിരാജാവും, രണ്ടാത്തറ, കോട്ടയം, കുടത്തറാട് എന്നിവിടങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരുമായിരുന്നു അതിൽ പ്രധാനികൾ. ഇവരുടെകീഴിൽ നിരവധി മാടമ്പിമാരുമുണ്ടായിരുന്നു. കണ്ണൂരെ അലിരാജാവ് മുസൽമാനായിരുന്നു. കോലത്തിരിരാജവംശത്തിലെ ഒരു തമ്പുരാട്ടി ഒരു നായർമാടമ്പിയെ വിവാഹം കഴിക്കുകയും, ജാതിഭ്രഷ്ട ഭയന്ന് ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തതിൽ നിന്നുണ്ടായ ഈ രാജകുടുംബത്തിന്റെ ഉത്ഭവം. ആ തമ്പുരാട്ടിയുടെ ഓഹരിയായി നൽകിയതാണ് കണ്ണൂർരാജ്യം. കണ്ണൂർരാജാക്കന്മാർ 12-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മാലാപ്പിപ്പ് കീഴടക്കി. ലക്ഷദ്വീപിന്റെ അധീശനായ കോലത്തിരി ആ ദ്വീപസമൂഹം അലിരാജാവിന് പാട്ടത്തിനു കൊടുത്തു. കോലത്തിരിയോട് നാമമാത്രമായ ഭക്തി പ്രാധ്യാപിച്ചിരുന്ന ഏതാനും നായർ മാടമ്പിമാരാണ് രണ്ടാത്തറ ഭരിച്ചിരുന്നത്. കോഴിക്കോടനഗരവും ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശവും ആദ്യകാലത്ത് കുടത്തറനാട്ടുരാജാവിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. എന്നാൽ തീരദേശത്തുനിന്നും സാമൂതിരി പാചിച്ചു തോടെ, അദ്ദേഹം കോലത്തിരിയെ അയ്യോപ്രാപിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമന്തസ്ഥാനം സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. കോലത്തിരിയും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ മിക്കവാറും ശത്രുതയിലായിരുന്നു. അവർ തമ്മിലുള്ള കലഹം കേരളചരിത്രത്തിലെ ഒരു സ്ഥിരമായ സവിശേഷതയായിത്തീർന്നു. കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ ക്ഷത്രിയന്മാരല്ലായിരുന്നെങ്കിലും, കോലത്തിരിരാജാക്കന്മാർ കൂടുതൽ ആഭിജാത്യം അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു.

വേണാടായിരുന്നു മറ്റൊരു പ്രധാനരാജ്യം. കൊല്ലം നഗരം മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെ അതിനു വിസ്തൃതിയുണ്ടായിരുന്നു. “കൊല്ലവും കമാരിയും ഭരിക്കുന്ന രിന്ദവടിയാണ് ഏറ്റവും കൂടുതൽ സൈനികബലമുള്ള രാജാവെ”ന്ന് “തോഫീത്തു-ഉൽ-മജാഹിദീനിൽ” പറയുന്നു.* മേല്പറഞ്ഞ സ്ഥലങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കും അതിനു കിഴക്കോട്ടും വിസ്തൃതമായ ഒരു രാജ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് പ്രസ്തുത ഗ്രന്ഥത്തിൽ പറയുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യനും ശക്തനുമായ ഒരു രാജാവാണ് വേണാട്ടുകിൾ എന്ന് ആൻസ്റ്റേലിയുടെ ‘കേന്ദ്രലോട്ടക്കഥ’കളിൽ വർണ്ണിക്കുന്നു. വേണാടിന്റെ ആദ്യകാലചരിത്രം ഇന്നും അജ്ഞാതമാണ്. എന്നാൽ 1250-നും ശേഷമുണ്ടായ അതിന്റെ

* സൈനുദ്ദീൻ—പേജ് 58, 59.

വെച്ച് മനസ്സിലാക്കാനുള്ള രേഖകളുണ്ട്. ആ വർഷത്തിൽ കൊല്ലം രാജ കുടുംബത്തിൽ ഒരു ഇളമുറത്തമ്പുരാട്ടി മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ കുമാരി ചിറവകുടുംബത്തിലെ ജയസിംഹൻ എന്ന രാജകുമാരനെ വിവാഹംചെയ്യുകയും അദ്ദേഹം ഭരണം കൈയെല്ക്കുകയുണ്ടായു്. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നാണ് ആ സ്ഥലത്തിന് ജയസിംഹനാട് അഥവാ ദേശിങ്ങനാട് എന്ന പേരുണ്ടായത്. (പാക്കികൾ അതിനെ ശ്രീകുമാട്ടി എന്നു ലോപിപ്പിച്ചു.) ജയസിംഹന്റെ പുത്രനായ വീരവിവർമ്മസംഗ്രാമധീരൻ ഭക്ഷിജനന്മയുൾചരിത്രത്തിലുള്ള സ്ഥാനം നാം കണ്ടുകഴിഞ്ഞു. ഈ രാജ കുടുംബത്തിലെ പല ശാഖകൾ ചെറിയ രാജ്യങ്ങൾ ഭരിച്ചുവന്നതായി മലയാളംഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ സൂചനകളുണ്ട്. ഇവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടവയായിരുന്ന തൃപ്പാപ്പുരം ആറ്റിങ്ങലും. ആറ്റിങ്ങലാണെങ്കിൽ സ്രീകർക്കമാത്രമേ ഭരണാവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവിടുത്തെ പുരുഷന്മാരാകട്ടെ പ്രായമനുസരിച്ചു മരോത്തേകിലും ശാഖയുടെ മൂപ്പോടവന്നു.

കേരളത്തിലെ ചെറുകിടരാജ്യങ്ങളിൽ ഏറ്റവും പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നതു കൊച്ചിയായിരുന്നു. അവസാനത്തെ പെരുമാളുടെ യഥാർത്ഥ അവകാശികളാണു തങ്ങളെന്നു ക്ഷത്രിയവംശജരായ അവിടുത്തെ രാജ കുടുംബക്കാർ സ്വയം അവകാശപ്പെട്ടവന്നു. ആദ്യകാലത്തു് അവർക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. എന്നാൽ 13-ാംശതാബ്ദത്തിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും അതു നിഷ്ശേഷം ഇല്ലാതായി. നേരത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ സാമൂതിരിപ്പാടായിരുന്നു അധീശനും സാമ്രാജ്യമെന്നും. കൊച്ചിക്കു മുമ്പുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽപോലും രാജാവിനു പൂർണ്ണമായ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പല നായർപ്രഭുക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരത്തെ വിജയകരമായി എതിർത്തുവന്നു. കുടുംബമുറപ്പനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു സന്യാസത്തിന് അയയ്ക്കുകയെന്ന വിചിത്രമായ ആചാരം മലയാളക്കരയിലെ മറ്റുപല രാജകുടുംബങ്ങളിലും എന്നുപോലെ കൊച്ചിയിലുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി അവിടെ എപ്പോഴും രണ്ടു കക്ഷികളുമുണ്ടായി. ഒരുക്കൂട്ടർ സ്ഥാനത്യാഗംചെയ്തു തമ്പുരാന്റെ കല്പന സ്വീകരിക്കുമ്പോൾ, അപരന്മാർ നാടുവാഴുന്ന തമ്പുരാന്റെ ഭാഗത്തായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടെ പ്രബലനായ സാമൂതിരിക്ക് എത്ര നിമിഷവും ഇടപ്പെടുന്നതിനു സന്ദർഭം നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന ഒരുവസ്ഥയായിരുന്നു അതു്.

കൊച്ചിക്കു വടക്കുള്ള കായൽതീരത്തായിരുന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർ രാജ്യം. അവിടുത്തെ നാടുവാഴികളാകട്ടെ സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിനു കിഴക്കായിട്ടായിരുന്നു മങ്ങാട്ടുരാജ്യം സ്ഥിതി

ചെയ്തിരുന്നതെന്ന് നോട്ടീഷ്യാസ് ഡാ ഇൻഡ്യാ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. മങ്ങാട്ടിനോടു തൊട്ട്, പെരിയാറിന്റെ മേൽഭാഗത്തായിരുന്നു പറവൂർ രാജ്യം. അതു ഭരിച്ചിരുന്നത് ഒരു നമ്പൂതിരിനാടുവാഴിയാണ്. ഇവയ്ക്കു വടക്കോട്ടുള്ള സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യത്തു നായർമാടമ്പിമാരുടെ ശക്തി കുറവായിരുന്നു.

കൊച്ചിക്ക് കിഴക്ക്, കായൽതീരത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന ഇടുപ്പള്ളി സ്വരൂപവും ഒരു ബ്രാഹ്മണനാണ് ഭരിച്ചിരുന്നത്. അവർ സാമൂതിരിയുടെ സുഹൃത്തുക്കളുമായിരുന്നു. കൊച്ചീരാജാവിനെ സാമൂതിരി ആക്രമിക്കുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം അവർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പണിവിഭാഗമായി പ്രവർത്തിച്ചു. ഇടുപ്പള്ളിയിൽവെച്ചാണ് പാങ്കിപടത്തലവനായ ഭവദാസ് പെച്ചിടക്കായുടെ പ്രശസ്തിക്ക് കാരണമായ വമ്പിച്ച യുദ്ധങ്ങൾ നടന്നത്. കൊച്ചിക്ക് എതിരായ സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ ആക്രമണതാലുമായിരുന്നു ഇടുപ്പള്ളി. വരുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങളിൽ വിവരിക്കാൻപോകുന്ന യുദ്ധങ്ങളെല്ലാതന്നെ ഇടുപ്പള്ളിഭാഗത്തുകൂടെ കൊച്ചിയുടെ ഹൃദയത്തിലേക്കുള്ള ആക്രമണങ്ങളാണെന്നാണ് അർത്ഥമിട്ടുള്ളത്.

ഇടുപ്പള്ളിസ്വരൂപത്തിനു തെക്കു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന വടക്കുകൂർ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട രാജ്യമായിരുന്നു. വൈക്കത്തിന് ഏതാനും നാഴിക തെക്കുകിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കടുത്തുരുത്തിയായിരുന്നു അതിന്റെ തലസ്ഥാനം. “കുരുമുളകുനാട്” എന്നാണ് പരമ്പരികൾ വടക്കുകൂറിനെ വിളിച്ചുവന്നത്. ഉൾനാട്ടിൽ വിളഞ്ഞ ഏറാവും കൂടിയതരം കുരുമുളക് ഈ സംസ്ഥാനത്തിൽകൂടെയാണ് പാങ്കികൾക്കു ലഭിച്ചിരുന്നത്. അവിടുത്തെ രാജാക്കന്മാർ നായന്മാരായിരുന്നു. പഴയ രേഖകളിലൊക്കെ “വടക്കുകൂർനായന്മാർ” എന്നാണ് അവരെപറ്റി പറയുന്നത്. കൊച്ചീരാജാവിന്റെ ചാച്ചക്കാരായിരുന്നു ഇവർ. അദ്ദേഹത്തോടു നമ്മുമാത്രമായ ആശ്രിതത്വം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവർ പൂർണ്ണമായ അധികാരത്തോടെയാണ് ഭരണം നടത്തിവന്നത്. അവരുടെ സൈന്യത്തിന്റെ കരുത്ത് ഒന്നിൽകൂടുതൽ പ്രാവശ്യം പാങ്കികൾക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ഈ കുടുംബത്തിലെ മറ്റൊരു ശാഖ കുറുക്കുളുടെ തെക്കു ഭരിച്ചിരുന്നു.

ഇന്നത്തെ അമ്പലപ്പുഴ താലൂക്കും, ചങ്ങനാശ്ശേരിയുടെ പടിഞ്ഞാറൻഭാഗങ്ങളിലുള്ള ചെളിപ്രദേശവും ചേർന്ന രാജ്യം ദേവനാരായണൻ എന്ന കുടുംബപ്പേരുള്ള ഒരു ബ്രാഹ്മണരാജാവിന്റെ അധീനതയിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു അറയ്ക്കുടുംബത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ

നല്ലൊരു കടൽസേനയുമുണ്ടായിരുന്നു. പുറക്കാട് അഥവാ ചെമ്പകശ്ശേരി എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന ഈ നാട്ടിനും കൊല്ലത്തിനും മദ്ധ്യേയാണ് കായംകുളം അഥവാ പറങ്കികളുടെ 'കുള്ളികൊയിലാണു' എന്ന രാജ്യം സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. കായംകുളംരാജാവ് അത്ര ശക്തനായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തിന് വാണിജ്യപരമായ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ ഉൾനാടിന്റെ പ്രവേശനദാരുമായിരുന്നു കായംകുളംപട്ടണം. കൊച്ചിയിലോ കോഴിക്കോടോന്നാം കണ്ടതിനെക്കാൾ രാഷ്ട്രീയമായ ഭിന്നത ഈ ഉൾനാട്ടിലുണ്ടായിരുന്നു. തിരുവല്ല എന്ന ചെറുപ്രദേശത്തുമാത്രം തുല്യാധികാരമുള്ള പത്തു ബ്രാഹ്മണകുടുംബങ്ങൾ ഭരണം നടത്തിവന്നു.

കേരളരാഷ്ട്രാലസയുടെ പ്രധാനസവിശേഷത രാജാധികാരത്തിന്റെ അഭാവമാണെന്ന് റാം കണ്ടെല്ലാ. എന്നാൽ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തോടുകൂടി അതിന് സാവധാനമായ മാറ്റം സംഭവിക്കാൻ തുടങ്ങി. മഹത്തായ വിജയനഗരസാമ്രാജ്യം കണ്ണൂരിന്റെ അതിർത്തിവരെ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ സ്വാധീനശക്തി ക്രമേണ കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിലും ബാധിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്തെന്നെയുമല്ല ഈ കാലമായപ്പോഴേക്കും പാശ്ചാത്യവ്യാപാരത്തിന്റെ പ്രമുഖകേന്ദ്രമായി കോഴിക്കോടുനഗരം വളർന്നുകഴിഞ്ഞു. സാമൂതിരിയാകട്ടെ, കേരളക്കരയിലെ ഏറ്റവും പ്രബലനും സമ്പന്നനുമായ രാജാവായി ഉയർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവികസേനയ്ക്കുണ്ടെങ്കിൽ ഗുജറാത്ത് മുതൽ സിലോൺവരെ സ്വാധീനംചെയ്തതാനുള്ള കരുത്തും കഴിവുമുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാത്തിനും ഉപരിയായി ഇവിടെ സ്ഥിരതാമസക്കാരായി കഴിഞ്ഞ അറബിവ്യാപാരികളുടെ പിന്തുണയും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. പറങ്കികൾ ഇവിടെ വന്നുചേരുന്നതിനു മുമ്പുള്ള നൂറ്റാണ്ടിൽ അവരുടെ സഹായംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം കണ്ണൂർ മുതൽ പുറക്കാടുവരെയുള്ള കേരളഭാഗത്തിലേയ്ക്ക് തന്റെ ശക്തി വ്യാപിപ്പിച്ചത്. കേരളത്തിലെ യാതൊരു ഭരണാധികാരിയും ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തവിധം സാമൂതിരി രാജകീയാധികാരം പ്രയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി.

വിജയനഗരചക്രവർത്തിമാരെപ്പോലെയോ, പൂവ്വതീരത്തുള്ള മറ്റു രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെയോ, തികഞ്ഞ ഒരു സേപജ്ഞാധികാരിയായി രൂപാന്തരപ്പെടുന്നതിന് സാമൂതിരിക്കു തടസ്സമായി നിന്നിരുന്നുത് നാട്ടാചാരങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ വിചിത്രമായ മതഘടനയും അതിന് എതിരായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായി നിരവധി ചെറുരാജ്യങ്ങളായി

ഭിന്നിച്ചുകിടന്നിരുന്നവെങ്കിലും സാമൂഹ്യവും മതപരവുമായി കേരളം ഒന്നായിരുന്നു. സാമൂഹ്യഐക്യം വളർന്നതിന് സഹായകരമായ ചില പരിതഃസ്ഥിതികൾ ഇവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. വലിയ രാജ്യങ്ങൾക്കും രാജ്യങ്ങൾക്കും പകരം ഇവിടെ ചെറിയ രാജാക്കന്മാരും മാടമ്പിമാരുമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മാറ്റമില്ലാത്തവരുടെ കൈവശമായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽ പ്രത്യേകാവകാശങ്ങളും സ്വത്തുമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു രാജാക്കന്മാർക്ക് ഉപരിയായ സാമൂഹ്യഐക്യം വളർന്നു. കൊച്ചിയിലെ മാത്രമല്ല, തിരുവിതാംകൂറിലെ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽപോലും സാമൂതിരിക്ക് പല അവകാശങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ നിയന്ത്രണത്തിലിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ പല ക്ഷേത്രങ്ങളുടെയും ഭരണമാക്കട്ടെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കോയ്മ സ്വീകരിക്കാത്ത മാടമ്പിമാരുടെ കൈയിലായിരുന്നു സ്ഥിതി ചെയ്തത്. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ രാജ്യത്തുള്ള ഈത്താലക്കടയിലെ കൂടൽമാണിക്യക്ഷേത്രത്തിൽ കായംകുളംരാജാവിന് പ്രത്യേകാവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. നമ്പൂതിരിമാർക്കു രാജ്യാതിർത്തിക്കു വ്യക്തമായും അതീതരായി വർത്തിച്ചവരും. പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറപ്യസമാനത്തിനു മുമ്പുള്ള കൂത്താലിക്കോവടേയ്ക്കപ്പാലെ അവർ രാജ്യാതിർത്തികൾ മാറിപ്പിടിച്ചിരുന്നു. ഒരു നാട്ടിലെ മതസംഘടനയോ സാമൂഹ്യസംഘടനയോ രാജാധികാരത്തിനു തികച്ചും കീഴ്പെട്ടിരിക്കണമെന്ന ധാരണയെന്ന ഈ രാജാക്കന്മാർക്കില്ലായിരുന്നുവെന്നതാണ് മറ്റൊരു പ്രത്യേകത. മിക്ക ക്ഷേത്രങ്ങളും അവയുടെ വമ്പിച്ച വരുമാനവും നമ്പൂതിരിമാരുടെ കൈവശമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും പുരാതനവും സമ്പന്നവുമായ ക്ഷേത്രങ്ങളിൽ ഒന്നായ ശ്രീപത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഭരണം എട്ടുരൂഢാഗത്തിനായിരുന്നു. രാജാവിന്റെ പരമവരുമാനമെങ്കിലും, അദ്ദേഹത്തിന് അരുവാട്ട് മാത്രമേ യോഗത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

പ്രാദേശികനാടുവാഴികളുടെ സുപ്രതിഷ്ഠിതമായ ശക്തിയും, രാഷ്ട്രീയഭിന്നതകൾക്ക് ഉപരിയായി വർത്തിച്ച മതസംഘടനകളുടെ അധികാരവ്യക്തികളുടെ ചേർന്നുചേരലും, സർവ്വാധികാരസമ്പന്നമായ ഒരു കേന്ദ്രാധികാരമെന്ന് കേരളത്തിൽ രൂപമെടുക്കുക മിക്കവാറും അസാധ്യമായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ രൂപമെടുക്കണമെങ്കിൽതന്നെ വളരെ സാധാരണമായി മാത്രമേ അതിനു സാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അറബികളുടെ പിന്തുണയോടെ സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം വ്യാപിച്ചുവന്നതോടെ ഈവഴികളുള്ള ചില വിജയങ്ങൾ നേടാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. പാകിസ്താൻ കേരളത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരം പത്തുകെ പുറക്കായിത്തീർന്നു. അതിന്റെയും ഏതെങ്കിലും വിജയങ്ങളും.

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനകാലത്ത് കേരളം റാഷ്ട്രീയമായി അസ്ഥിരമായിരുന്നു. എങ്കിലും താരതമ്യേന ആനന്ദകരമായ ഒരു ജീവിതമാണ് ജനങ്ങൾ നയിച്ചുവന്നത്. പലവിധത്തിലും പ്രാകൃതമായിരുന്നു ഇവിടുത്തെ സംഘടന. പക്ഷേ വാണിജ്യം തഴച്ചുവളരുകയും, വിവിധസമുദായങ്ങൾ മാത്സര്യകൂടാതെ ജീവിക്കുകയും, പരിപൂർണ്ണമായ മതസഹിഷ്ണുത പുലർത്തുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം ഇവിടെ വളർന്നുവന്നിരുന്നു. നാടുവാഴികളുടെ ചോരാട്ടങ്ങൾ ജീവിതത്തിന്റെ പ്രശാന്തതയെ കാര്യമായി ഭേദിച്ചിരുന്നില്ല. നഗരങ്ങളിലും നാട്ടിൻപുറങ്ങളിലും ഒന്നുപോലെ നിയമസമാധാനം പരിരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. നിരവധി രാജാക്കന്മാരും നാടുവാഴികളുമുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ രാജകീയാധികാരത്തിന്റെ അഭാവം ഈ വ്യവസ്ഥിതിയുടെ ഭർണ്ണലതയായി അവശേഷിച്ചു. നായന്മാരെ ഒറ്റക്കെട്ടായി യോജിപ്പിക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ള ഒരു കേന്ദ്ര ശക്തിയില്ലായിരുന്നു. പാക്കികളുടെ വരവിനുമുമ്പുള്ള രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകളിലെ കേരളചരിത്രത്തിന്റെ ഗതി പര്യവേഷിച്ചാൽ സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം വർദ്ധിക്കുന്നതായും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു സംയുക്തശക്തിയുണ്ടാകണമെന്ന സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള നീക്കം രൂപമെടുത്തുവന്നിരുന്നതായും കാണാം. എന്നാൽ ഈ പ്രക്രിയതന്നെ അന്യയധ്യക്ഷം കലഹത്തിനും കാരണമായിത്തീർന്നു. ഇൻഡ്യയിൽ യൂറോപ്യന്മാരുടെ വരവിനെ തുടർന്നുള്ള കാലഘട്ടത്തെപ്പറ്റി പഠിക്കുമ്പോൾ ഈ വസ്തുത വളരെ വ്യക്തമായും മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യായം മൂന്ന്

വാസ്കോ ഡ ഗാമയുടെ കപ്പൽയാത്ര

ഇൻഡ്യയിലുള്ള ചെങ്കടൽമാറ്റത്തിന്റെ മേൽ മുഹമ്മദീയർക്കുണ്ടായിരുന്ന നിയന്ത്രണത്തെ പരാജയപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി 15-ാം ശതകത്തിൽ നടന്ന നാവികപ്രവർത്തനങ്ങളിൽ പോർട്ടുഗൽ രാജ്യം സുപ്രധാനമായ ഒരു പങ്ക് വഹിച്ചിരുന്നു. കപ്പലാട്ടക്കാരനായ ഹെൻറി രാജകുമാരൻ എന്നു പേരിനാൽ ലോകവിശ്രുതനായതീർന്ന വിസ്കോഡിലെ ഡ്യൂക്കായ ഡോഹെൻറിയുടെ സാഹസികമായ ജീവിതം ആ നാട്ടിലെ നാവിക സഞ്ചാരികൾക്കും കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾക്കും മഹത്തായ പ്രചോദനം നൽകി. ഈ ഗ്രന്ഥകാരന്റെതന്നെ 'ഏഷ്യയും പാശ്ചാത്യാധിപത്യവും' (ലണ്ടൻ 1953) എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് സവിസ്തരമായി പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ആഫ്രിക്കയുടെ തെക്കുഭാഗം മുറി ഇൻഡ്യയിൽ എത്താമെന്ന ആശയത്തിന്റെ ജന്മയിതാവ് ഹെൻറി രാജകുമാരനായിരുന്നു. പിതാവിന്റെയും പിന്നീട് സഹോദരന്റെയും ആത്മാർത്ഥമായ പിന്തുണയ്ക്കുവാൻ നാവികസഞ്ചാരികളിൽ ഹെൻറിക്കു ലഭിച്ചിരുന്നു രാജകീയ പ്രോത്സാഹനംപോലെതന്നെ ധാരാളം പണവും അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം അദ്ധ്യക്ഷനായിരുന്ന 'ക്രിസ്തുസംഘം' എന്ന മതസംഘടനയുടെ വമ്പിച്ച സ്വത്തും ഈ കാര്യത്തിനുവേണ്ടി ഹെൻറി വിപിണിയാഗിച്ചു. ഒരു മതസംഘത്തിന്റെ പണം പുതിയ രാജ്യങ്ങൾ കണ്ടുപിടിക്കുന്നതിനു ചെലവഴിക്കുകയെന്നത് അന്ന് ഒട്ടും അസാധാരണമായിരുന്നില്ല. ഏതൊരു ഭക്തനായ ക്രിസ്ത്യാനിയെപ്പോലെ, തന്റെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങൾ മൂലം ക്രിസ്തുവിന് പുതിയ ലോകങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുകയാണെന്ന വിശ്വാസം ഹെൻറി രാജകുമാരന് പലപ്പോഴും ഉണ്ടായിരുന്നു. പറക്കികളുടെ പെരുന്തപ്പുറമേതെ നയം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് ഇക്കാര്യം കണക്കിലെടുക്കേണ്ടത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഇൻഡ്യാസമുദ്രത്തിലെ അവരുടെ പ്രാമാണ്യം നശിക്കുന്ന അവസാനദിനിക്കുവരെ പറക്കികൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്ന ഒരു വസ്തുതയുണ്ട്. അവരുടെ എല്ലാ പ്രവർത്തനങ്ങളും കൈവരുന്നതുവേണ്ടിയിരിക്കുമെന്നും, അതുകൊണ്ട് അവർക്ക് എതിരായി ശത്രുക്കൾ ക്രിസ്ത്യാ

നികളല്ലാത്തവക്ക് യാതൊരവകാശവും ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നും അവർ ഉറച്ചുവിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

തന്റെ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുടെ വിജയമൂലം ആഫ്രിക്കയിലേയും ഏഷ്യയിലേയും എല്ലാ പുതിയ രാജ്യങ്ങളുടെയും പരമാധികാരം പോർട്ടുഗലിനാണെന്നു ഫെർറി രാജകുമാരൻ അവകാശപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. ബോജാദാർമുനമ്പിന് അപ്പുറം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളുടെയും പരമാധികാരം പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിനു നൽകണമെന്ന് 1441-ൽ അദ്ദേഹം മാർപാപ്പായാട് അപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. പുതിയതായി കണ്ടുപിടിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ അവിശ്വാസി കൂടായ ജനങ്ങളെ ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ടുപരിചയെന്നതാണ് ഒരു ക്രിസ്തു രാജകുമാരൻ എന്ന നിലയിലുള്ള തന്റെ പ്രഥമകർമ്മവുമെന്ന് ഈ അപേക്ഷയിൽ എടുത്തു പറയുന്നതിനും ഡോം ഫെർറി മറന്നില്ല. പാപ്പാ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ചു. ആഫ്രിക്കയുടെയും ഏഷ്യയുടെയുംമേൽ പോർട്ടുഗലിലെ രാജാവിനുമാത്രം പരമാധികാരം നൽകിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു തീരുവെടുത്തു അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടുവരികയുണ്ടായി.

ആഫ്രിക്കയ്ക്ക് കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ള സമുദ്രങ്ങളെപ്പറ്റി കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ യൂറോപ്പിൽ ലഭിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഫെർറി രാജകുമാരന്റെ സുഹൃത്തായ ഡോം പെഡ്രോയ്ക്ക്, മാർക്കാപാട്രാക്കയുടെ സഞ്ചാരങ്ങളുടെ ഒരു പ്രതി വെനീസ്സുകാർ സമ്മാനിച്ചു. ആ വെനീഷ്യൻ സഞ്ചാരിക്ക് അറിയാവുന്ന ലോകത്തിന്റെ ഒരു ഭൂപടവും അതിലുണ്ടായിരുന്നു. 1460-ൽ അഫോൺസോരാജാവിനുവേണ്ടി തയ്യാറാക്കിയ ഒരു ഭൂപടത്തിൽ വെനീസ്സുകാരനായ ഫ്രാ മാട്രാ എന്ന പാതിരി ആഫ്രിക്കയുടെ കിഴക്കൻതീരം അടയാളപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. ഡോം ജോവാ രണ്ടാമനും തന്റെ മുൻഗാമികളെപ്പോലെ ഇക്കാശ്ശത്തിൽ ഒരു സൂക്ഷ്മ പ്രകടിപ്പിച്ചു. എന്നിരുന്നാലും അദ്ദേഹം അവരോടൊപ്പം കൂടുതൽ ദൃഢനിശ്ചയമുള്ളവനായിരുന്നു. അറബി നല്ലവണ്ണം അറിയാവുന്ന ജോവാ പെരീസ്ഡി കോവിൽമോ എന്ന പ്രഭുവിനെ കരമാർഗ്ഗമായി ഇൻഡ്യയ്ക്ക് അയയ്ക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചത്. അഫോൺസോ ഡി പൈവാ എന്നൊരു കൂട്ടുകാരനൊത്ത് 1487 മേയ് മാസത്തിന്റെ ആദ്യ വാരത്തിൽ കോവിൽമോ ലിസ്ബൺ വിട്ടു. പൈവായെ ഏഡനിൽ താമസിപ്പിച്ചിട്ട്, വേഷപ്രമുന്നനായി പത്തേമാരിയിൽകയറി കേരളക്കരയിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടു. ഗ്രീക്കുകാരും, റോമാക്കാരും പുരാതന കാലത്ത് ഉപയോഗിച്ചിരുന്ന ജലപാതയിൽകൂടെ അദ്ദേഹം കണ്ണൂരിൽ

എത്തി. കോവിൽക്കാ കണ്ണൂരും കോഴിക്കോട്ടും കുറുക്കാലും താമസിക്കുകയും ഇൻഡ്യയിലെ വ്യാപാരത്തെക്കുറിച്ച് വിചാര്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുകയും ചെയ്തു. തന്റെ മടക്കയാത്രയിൽ അബിസീനിയായിൽ താമസിക്കാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. കുറുക്കാലത്തെ സേവനത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം അവിടെവെച്ച് മരിച്ചു.

പഴയതിനെക്കാൾ വിജയകരമായ കുപ്പൽയാത്രകളാണ് ജോവാ രണ്ടാമൻ സംഘടിപ്പിച്ചത്. 1486-ൽ 50 ടൺ കേവുഭാരമുള്ള രണ്ടു കുപ്പലുകൾ നിർമ്മിച്ച് അദ്ദേഹം ബെന്താലാലാമുറ ഡയസ്സിനെ അതിന്റെ നായകനായി നിയമിച്ചു. ഡയസ്സുകളെ ഗുഡ് ഹോപ്പുമുനമ്പ് ചുറ്റുകയും, അങ്ങനെ ഇൻഡ്യയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്രയ്ക്കു വഴിതുറക്കുകയും ചെയ്തു. ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കുള്ള യാത്ര സുസാധ്യമാക്കുന്നതിന് ഈ കണ്ടുപിടിത്തത്തിനുള്ള പ്രാധാന്യം ജോവാ രണ്ടാമൻ അംഗീകരിച്ചു. 'ഗുഡ് ഹോപ്പ്' മുനമ്പ് അഥവാ 'ശ്രേഷ്ഠതീക്ഷ്ണ'മുനമ്പ് എന്ന പേരിടുന്നതിനതന്നെ കാരണമതാണ്. ഗുഡ് ഹോപ്പുമുനമ്പ് പ്രക്ഷിപ്തചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞതായാടേ നേരെ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു പോകാൻ കഴിയുമെന്ന ആത്മവിശ്വാസം ഡോം ജോവായ്ക്കു വർദ്ധിച്ചു. ചരിത്രസൃഷ്ടിക്കുന്ന ആ യാത്രയ്ക്കുവേണ്ടിയുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ പതിവുടങ്ങ് ഉത്സാഹത്തോടെ അദ്ദേഹം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. 1484-ൽ ബെനിൻരാജാവു പോർട്ടുഗൽ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കുള്ള മാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി വിലപ്പെട്ട പല വിവരങ്ങളും അദ്ദേഹത്തിൽനിന്ന് അറിയാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. പക്ഷേ തന്റെ പദ്ധതി പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഡോം ജോവാ മരിച്ചു (1496). അദ്ദേഹത്തോളം ഭാവനാസമ്പന്നനല്ലായിരുന്ന പിൻഗാമിയായ ഡോം മാനുവൽ. പക്ഷേ, നാവിക സഞ്ചാരങ്ങളിലും കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളിലും തന്റെ കുടുംബത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഉത്സാഹം അദ്ദേഹത്തിനുമുണ്ടായിരുന്നു. ഡോം ജോവായുടെ പദ്ധതി നിർത്തിവയ്ക്കാതെ അദ്ദേഹം തുടർന്നു. ഹീബ്രു ജ്യോതിശ്ശാസ്ത്രജ്ഞനായ ഏബ്രഹാം ബൻ സക്കുത്തിന്റെ ഉപദേശം ഇക്കാര്യത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നു. സക്കുത്തിനോടു് ആലോചിച്ചുകൊണ്ട് ഡോം മാനുവൽ വേണ്ട സന്നാഹങ്ങൾ ചെയ്തു. അജ്ഞാതസമുദ്രങ്ങളിൽ ദീർഘകാലം സഞ്ചരിക്കാൻ കഴിവുള്ള മൂന്നു കുപ്പലുകൾ നിർമ്മിച്ചു. എല്ലാവിധത്തിലുള്ള കരുതലുകളും അതിൽ ചെയ്യുന്നതിനു പ്രത്യേക ശ്രദ്ധചെലുത്തിയിരുന്നു. ഈ മഹത്തായ സംരംഭത്തിനുള്ള ചിട്ടയായ തയ്യാറെടുപ്പിന്റെ പിന്നിൽ അന്താരാഷ്ട്രകാലത്തെ അനുഭവജ്ഞാനമുണ്ടായിരുന്നു. വിവിധ കണ്ടുപിടിത്തങ്ങളുടേയും കുപ്പൽയാത്രകളുടേയും ആകെക്കൂടിയ അനുഭവത്തിന്റെ

ചെളിച്ചത്തിലാണ് ഓരോ ചെറിയ വിശദാംശവും പ്ലാൻചെയ്തത്. എന്നതെന്നെയുമല്ല ഡോം പെഡ്രോയുടെ കാലമുതൽ പല കേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നും ബോധപൂർവ്വം ശേഖരിച്ചിരുന്ന വിവരങ്ങളും പൂർണ്ണമായും പ്രയോജനപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. * 1497-ൽ കപ്പൽസമൂഹം തയ്യാറായി. അതിന്റെ നേതൃത്വം അജ്ഞാതനായ ഒരു കൊട്ടാരസേവകനായിരുന്ന വാസ്കോ ഡാ ഗാമയെ രാജാവ് ഏല്പിച്ചപ്പോൾ എല്ലാവരും വിസ്മയിച്ചു പോയി.

എസ്കുവാ ഡാ ഗാമയുടെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പത്നിയായ ഇസബൽ സോദ്രാഡുടേയും മൂന്നാമത്തെ മകനായിരുന്നു വാസ്കോ ഡാ ഗാമ. രണ്ടുവർഷം അദ്ദേഹം പ്രഭുക്കുടുംബത്തിൽപെട്ടവനായിരുന്നു. നിർഭയനായ കപിയാൽഡോയെ അനുഗമിച്ച ഒരു യോദ്ധാവിന്റെ അനന്തരത്വമുറക്കാരായ ഡാ ഗാമകുടുംബം പ്രശസ്തമായിരുന്നു. അദ്ദേഹങ്ങൾസാ മൂന്നാമന്റെകാലത്ത് ഒരു ഡാ ഗാമ പടത്തലവനെന്ന നിലയിൽ കീർത്തി നേടുകയുണ്ടായി. ഈ കുടുംബത്തിലെ മറ്റൊരു പ്രമാണിയായ അൽ വാടോ ഡാ ഗാമ അഫോൺസോ നാലാമന്റെയടുത്ത് സലാഡോ + യുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. ഇൻഡ്യയുമായുള്ള ബന്ധത്തിൽ സോദ്രമാരുടെ പേർ വളരെ കൂടുതൽ അറിയാനിരിക്കുന്നു. അവരും പ്രശസ്തമായ ഒരു പാങ്കിപ്രഭുക്കുടുംബമായിരുന്നു.

ഡാ ഗാമമാരുടെ താവാട്ട് സൈൻസ് എന്ന പട്ടണത്തിലായിരുന്നു. അവിടെ വാസ്കോ പണികഴിപ്പിച്ച പള്ളി ഇപ്പോഴും നിലനില്ക്കുന്നുണ്ട്. ഭാവിയിലെ ആ കപ്പൽസഞ്ചാരി 1469-ൽ ഇവിടെ ജനിച്ചു. പ്രായപൂർത്തിയായപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഡോം മാനുവൽരാജാവിന്റെ ഒരു സേവകനായിത്തീർന്നു. അങ്ങനെ കഴിയുമ്പോഴാണ് ഇന്ത്യ കണ്ടെത്താനുള്ള യാത്രയുടെ നേതാവായി അദ്ദേഹത്തെ രാജാവ് തിരഞ്ഞെടുത്തത്. അതിനുള്ള കാരണം അജ്ഞാതമാണ്. ഒരു കപ്പൽസമൂഹത്തെ നയിക്കാനുള്ള പ്രത്യേകകഴിവൊന്നും വാസ്കോയ്ക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. വാസ്കോയുടെ പിതാവായ എസ്കുവാ ഡാ ഗാമയെ അയയ്ക്കണമെന്നായിരുന്നു ആ തീരുമാനമെന്നും, പക്ഷെ അതിനിടയിൽ എസ്കുവാ മരിച്ചുപോയതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹത്തോടുള്ള ബഹുമാനാർത്ഥം മകനെ ഡോം മാനുവൽ നിയമിച്ചുവെന്നുമാണ്, ബെറോസ്സ് പറയുന്നത്.

* വീഡ്. ജെ. ആർ. എ. എസ്, 1898—പേജ് 589.

+ അഫോൺസോരാജാവിന്റെ കൊട്ടാരകാര്യക്കാരായിരുന്നു എസ്കുവാ.

കുപ്പുകളുടെ സജ്ജീകരണം പൂർത്തിയായി. ഭീർഘവും അനിശ്ചിതവുമായ ഒരു യാത്രയ്ക്കുവേണ്ട ആഹാരസാധനങ്ങളും അത്യാവശ്യവേണ്ട മറ്റു സാധനങ്ങളും അവയിൽ ശേഖരിച്ചു. ഇനി യാത്രപുറപ്പെട്ടാൽ മതിയായിരുന്നു. വൈദികപ്രമുഖന്മാർ യാത്രയ്ക്ക് ആശീർവാദം നൽകി. അന്ത്യനിമിഷത്തിൽ മതത്തിന്റെ സമാശ്വാസമില്ലാതെ കടലിൽ വെച്ചു മരിക്കുന്നവരുടെ ഗുണത്തന്നെയായി കുപ്പുലാട്ടക്കാരനായ ഫെൻറിരാജ കുമാരൻ ചില ആനുകൂല്യങ്ങൾ സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. മാപ്പാപ്പായുടെ പ്രത്യേകതിരുവെടുത്തുപ്രകാരം ഇങ്ങനെയുള്ളവർ സകല പാപങ്ങളിൽ നിന്നും വിമുക്തരാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള നാവികസംഘത്തിന്റെ പാപങ്ങളും, അങ്ങനെ യാത്രപുറപ്പെടുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ഒഴിവാക്കപ്പെട്ടു. ജൂലൈ 8-ാം തീയതി അവർ ഒന്നായി കർബ്ബാന കൊണ്ടു. അതിനുശേഷം ബെലൂറുമുഖത്തിൽനിന്നും ആ കുപ്പൽസമൂഹം ഇന്ത്യയെ കണ്ടെത്താൻ പുറപ്പെട്ടു.

മൂന്നുകുപ്പുകളിൽ ഏതിലാണ് വാഷ്റ്റോ ഡാ ഗാമാ സഞ്ചരിച്ചതെന്ന് വ്യക്തമായി അറിഞ്ഞുകൂടാ. 'സോൻ റഫേൽ' എന്ന കുപ്പലിലാണ് അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചതെന്ന് ഗാമായെ അനുഗമിച്ച ഒരു പുരോഹിതന്റെ ഡയറിയുടെ ബലത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചരിത്രമെഴുതിയ കൊറിയാ പറയുന്നു. എന്നാൽ 'സോൻ ഗബ്രിയേൽ' എന്ന കുപ്പലിലാണ് അദ്ദേഹം സഞ്ചരിച്ചതെന്നാണ് കുറേക്കൂടെ വിശ്വാസിക്കാവുന്ന ചരിത്രകാരനായ ബറോസ്സിന്റെ അഭിപ്രായം. 'സോൻ ഗബ്രിയേലാ'യിരുന്നു തലവന്റെ കുപ്പൽ എന്നാണ് പൊതുവേ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഇന്നത്തെ കുപ്പലുകളുമായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിയാൽ ഇവ വളരെ ചെറിയ പായ്ക്കുപ്പുകളായിരുന്നു. അവയിൽ ഏറ്റവും വലിപ്പമുള്ളത് 'സോൻ ഗബ്രിയേലിന്' കഷ്ടിച്ച് 120 ടൺ കേവുലാരുമയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 'സോൻ റഫേലാ'കൂട, അതിലും ചെറുതായിരുന്നു. പക്ഷെ അവയുടെ വലിപ്പത്തെക്കാൾ കൂടുതൽ ആയുധസജ്ജീകരണങ്ങൾ ഈ കുപ്പലുകളിലുണ്ടായിരുന്നു. 'സോൻ ഗബ്രിയേലി'ൽ കുറഞ്ഞത് 20 പീരങ്കികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ. ഓരോ കുപ്പലിലും 3 പായ്കരങ്ങളും 6 പായ്കളും ഉണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലേക്ക് യൂറോപ്പിൽനിന്നും നേരിട്ട് ആദ്യംവന്ന കുപ്പലുകളുടെ രൂപം ഇതിൽനിന്നും ഗ്രഹിക്കാമല്ലോ.

ഭയങ്കരമായ കൊടുങ്കാറ്റിനാടു മല്ലിച്ച് 1498-ൽ ഗുഡ് ഹോപ്പ് എന്നു പ്രക്ഷിണംചെയ്ത ഈ കുപ്പൽസമൂഹം മൊസാമ്പിക്കിലെത്തി. അവിടെവെച്ച് ഡാവനീ എന്നൊരു ഇന്ത്യാക്കാരനെ വാഷ്റ്റോ ഡാ

ഗാമാ തടവുകാരനായി പിടിച്ചു. പല സാഹസികരവേങ്ങിൽകൂടെ കടന്ന്, എപ്രിൽമാസാവസാനത്തോടു കൂടി ഈ കപ്പലുകൾ മെലിങ്ങ് എന്ന സ്ഥലത്തു വന്നുചേർന്നു. അവിടുത്തുകാർ പാക്കിക്കപ്പിത്താനെ വലിയ ബഹുമാനീയരുടെയെണ്ണം സ്വാഗതം ചെയ്തു. പരസ്പരസമാന ഭാഗങ്ങളും ആചാരസന്ദർശനങ്ങളും നടന്നു. പാക്കിയാത്രക്കാരുടെ സ്നേഹത്തോടെയാണ് അവിടുത്തെ രാജാവു പെരുമാറിയത്. ഗാമായ്ക്ക് കോഴിക്കോട്ടയ്ക്കുള്ള വഴി കാണിച്ചുകൊടുക്കാൻ, കടൽനിശ്ചയമുള്ള ഗുരു രാത്രിമുക്കാൻകാറെ അദ്ദേഹം അയച്ചുകൊടുത്തു. അക്കാലത്ത് ആഫ്റിക്കൻതീരവും കോഴിക്കോടും തമ്മിൽ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളിൽ നല്ല വ്യാപാരം നടന്നിരുന്നു. മെലിങ്ങ് രാജാവിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരമാണ് കാഴ്ചയ്ക്കു പോകുന്നതിനു പകരം കോഴിക്കോട്ടു പോകാൻ ഡാ ഗാമാ നിശ്ചയിച്ചത്. അദ്ദേഹം നൽകിയ മുക്കാൻകാരുടെ സഹായത്തോടെ യാത്രയാ തരുന്ന അനിഷ്ടസംഭവങ്ങളോടുകൂടാതെ 20 ദിവസംകൊണ്ട് അവർ അറബിക്കടൽ കടന്നു. കണ്ണൂരിനു സമീപമുള്ള കരയാണ് അവർ ആദ്യം കണ്ടത്. എന്നാൽ പാക്കികൾ അവിടെ അടുത്തില്ല. അവർ കരവി ടിച്ചു തെക്കോട്ടു സഞ്ചരിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടുനിന്നും ഏതാനുംനാഴിക വടക്കുള്ള കറ്റാപ്പു എന്ന സ്ഥലത്ത് മേയ് മാസം 17-ാം തീയതി അവർ നങ്കൂരമിട്ടു. *

അനന്തരഫലങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ നോക്കുമ്പോൾ, ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള ജലമാർഗ്ഗത്തിന്റെ കണ്ടുപിടിത്തം മഹത്തായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു. പക്ഷെ ഒരു കണ്ടുപിടിത്തത്തിന്റെയും നാവികസംഗതത ധീരകൃത്യത്തിന്റെയും നിലയിൽ അതിനു യാതൊരു പ്രാധാന്യവുമില്ലായിരുന്നു എന്നതാണ് പരമാർത്ഥം.

ഇൻഡ്യയുമായുള്ള യൂറോപ്യൻ ശക്തികളുടെ നേരിടുള്ള ബന്ധം ചരിത്രപ്രധാനങ്ങളായ സംഭവവികാസങ്ങൾക്ക് വഴിതെളിച്ചു. ഇന്ത്യൻ സമുദ്രത്തിന്റെ നിയന്ത്രണമൂലം യൂറോപ്യൻ നാടുകൾക്കുണ്ടായ വാണിജ്യവൽസരവും സമ്പത്തും അത്രപുറപ്പായിരുന്നു. ഇതെല്ലാംകൊണ്ട് വാസ്കോയുടെ കപ്പൽയാത്രയ്ക്ക് അതിശയോക്തിപരമായ പ്രാധാന്യം കല്പിക്കപ്പെടുന്നു. ഈ യാത്ര വിഭാവനം ചെയ്യുന്നതിലോ, അതിന്റെ

---

* വാസ്കോ ഡാ ഗാമാ ഇന്ത്യയിൽ വന്നുചേർന്ന മാസത്തെക്കുറിച്ച് തന്നെ പാക്കിചരിത്രകാരന്മാർ തമ്മിൽ അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടെന്നും പ്രസ്താവ്യമാണ്.

വിശദാംശങ്ങൾ തയ്യാറാക്കുന്നതിലോ വാങ്ങാൻ ഡാ ഗാമായ്ക്ക് യാതൊരു രഹസ്യമായിരുന്നില്ല എന്നതാണ് സത്യം. ഡോം ഹെൻരിയുടെ വിദ്യാഭ്യാസ നയത്തെ പിന്തുടർന്ന് ഡോം ജോവായാണ് അത് യഥാർത്ഥത്തിൽ ആനുകൂല്യം ചെയ്തത്. ഇക്കാര്യത്തിൽ 'ഏബ്രഹാം ബെൻ സാക്കുത്തിന്റെ വിദഗ്ദ്ധമായ ഉപദേശവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഗാമായ്ക്ക് നൽകിയ യാത്രാവിതരണങ്ങൾപോലും സാക്കുത്തിനോടു് ആലോചിച്ചു തയ്യാറാക്കിയതാണ്. ഡയസ്സ് ഗുഡ്ഹോപ്പമനസ്സ് കണ്ടുപിടിച്ചതോടെ, ഡോം ജോവായുടെ സ്വപ്നം ഭാഗികമായി നിറവേറപ്പെട്ടു. അന്താരാഷ്ട്രകാലത്തെ സഞ്ചാരാനുഭവങ്ങളിൽനിന്ന് രാജസുസ്സിൻ ലഭിച്ച സൂക്ഷ്മമായ അറിവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ, ഈ പദ്ധതിക്ക് രൂപം നൽകിയതും, അത് സംഘടിപ്പിച്ചതും ഡോം മനുവലാണ്. ഇതിനൊക്കെപ്പുറമേ ഒരുകാലത്തും അജ്ഞാതമായ ഒരു രാജ്യമല്ലായിരുന്നു ഇൻഡ്യ. വെനീഷ്യൻ, മൂറുകൾ തുടങ്ങിയവരിൽക്കൂടെ യൂറോപ്പുമായി ഇൻഡ്യ ഉറങ്ങുമ്പോൾ പൂലത്തിരുന്നു. ആഫ്രിക്കൻതീരത്തുള്ള റാവീക വിദഗ്ദ്ധന്മാർ—അവരിൽ ഭൂരിഭാഗവും അറബികുടുംബാംഗമായിരുന്നു—ജലമാർഗ്ഗങ്ങളും കാറ്റിന്റെ ഗതിയും നല്ല നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. മെലിണ്ടാജാവ് നൽകിയ സമർത്ഥനയായ ഗുജറാത്തിച്ചക്കാർക്കരുടെ സഹായംകൊണ്ടാണ് ഡാ ഗാമാ കോഴിക്കോട്ടെത്തിയത്. കൊളമ്പസ്സിനെയും, മഗല്ലനെയുംപോലെ അദ്ദേഹം അജ്ഞാതസമുദ്രങ്ങളിൽക്കൂടെയല്ല യാത്രചെയ്തത്. ആഫ്രിക്കൻതീരത്തുനിന്ന് ഓരോ നിശ്ചയമുള്ള ഒരു രാജ്യത്തേക്ക്, അംഗീകൃതമായ പാതയിൽക്കൂടെ ഗാമാ കപ്പലോടില്ല. അതുകൊണ്ട് മഹാനായ ഒരു കണ്ടുപിടിത്തക്കാരനെന്നോ, നാവികവിദഗ്ദ്ധനെന്നോ പുകഴ്ത്തത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഞ്ചാരത്തിൽ യാതൊന്നുംതന്നെയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അനന്തരചരിത്രഫലങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യമാണ് ഗാമായെ പ്രശസ്തനാക്കിത്തീർത്തത്. പക്ഷേ അതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സംഭാവന എത്രയോ തുല്യമായിരുന്നു.

ഈ പുതിയ "കണ്ടുപിടിത്ത"ത്തിന്റെ യഥാർത്ഥപ്രാധാന്യം, ഇൻഡ്യയുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിൽ വെനീസുകാർക്കും ഈജിപ്ത്വാർക്കുമുണ്ടായിരുന്ന കരുതകൾ തകർത്തുവെന്നതാണ്. ഗാമായുടെ വരവിനുമുമ്പ് അലക്സാണ്ടറുടെ കാലത്തിനുശേഷം ഒരു യൂറോപ്യൻരാഷ്ട്രവും ഇൻഡ്യയുമായി നേരിട്ടു സമ്പർക്കം പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. പ്രകൃതിദത്തമായ സ്ഥാനംകൊണ്ട്, ഇൻഡ്യയും പാശ്ചാത്യർക്കും തമ്മിലുള്ള ഇടത്തട്ടായി ഈജിപ്ത് പ്രവർത്തിച്ചു. രണ്ടു കപ്പലുകളുമായ! ഡാ ഗാമാ കോഴിക്കോട്ട്

വനചേന്ദ്രതാടെ, യൂറോപ്പുമായുണ്ടായിരുന്ന ഇൻഡ്യയുടെ റാഷ്ട്രീയമായ ഒറ്റപ്പെടൽ അവസാനിച്ചു. അതുവരെ വടക്കുപടിഞ്ഞാറേ അതിർത്തിയിലുള്ള വിദേശീയരുമായിട്ടു ഇൻഡ്യയ്ക്കു ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. നാവികസേനയുടെ സാധ്യതകളെക്കുറിച്ചും, അതിന്റെ ഫലമായുണ്ടാകുന്ന രാഷ്ട്രീയശക്തിയെപ്പറ്റിയും, ഇന്ത്യൻ ഭരണാധികാരികൾ അജ്ഞരായിരുന്നു. ഇന്ത്യയ്ക്കു ഒരു പുതിയ അതിർത്തി സൃഷ്ടിക്കുകയാണ് വാസ്കോ ഡാ ഗാമ ചെയ്തത്. അതോടൊപ്പം പുതിയ റാഷ്ട്രീയ-വാണിജ്യപ്രശ്നങ്ങളും.

ഈ വരവിന്റെ പ്രത്യാഘാതം ഇന്ത്യയ്ക്കു പെട്ടെന്നു മനസ്സിലായില്ല. കരസേനകളിൽനിന്നുള്ള വിപത്തിനെ മാത്രമേ ഇന്ത്യൻഭരണാധിപന്മാർ കണ്ടിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ ഭാവിഭദ്രതയ്ക്കു എന്തു മാത്രം അപകടകരമാണു കേരളക്കരയിൽവന്ന രണ്ടു ചെറുകപ്പലുകൾ എന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. പക്ഷേ ഈ സംഭവത്തിന്റെ ദുരവ്യാപകമായ പ്രാധാന്യം അറബികൾ കണ്ടിരുന്നു. അവർക്കു വാണിജ്യരംഗത്തുണ്ടായിരുന്ന സാമ്പത്തികമത്ഭംഗം അപകടപ്പെടുമെന്ന് അറബികൾക്കു മനസ്സിലായി. അതുകൊണ്ട് ഈ വരുത്തലാക്കുതിരായി അവർ സർവ്വവും ഉപേക്ഷിച്ചു സമരംചെയ്തു. ആവത്തിന്റെ വലിപ്പം മനസ്സിലാക്കിയ മറ്റൊരു കൂട്ടരാണ് ഈജിപ്റ്റുകാരും തുർക്കികളും, അതിനെ നേരിടാനും അവർ സന്നദ്ധരായി. എന്നാൽ തുർക്കികൾ ഈജിപ്റ്റ് ആക്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവിടെ നിരവധി ആഭ്യന്തരക്ഷതങ്ങളുണ്ടായി. പരങ്കികൾക്കു ശ്യാസിക്കുവാനുള്ള സമയം അതു നൽകി. അതിനകം സ്വന്തം നാവികനില ഉറപ്പിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. അവർക്കു അതിൽനിന്നും വളരെ പുരോഗമിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിലും, ലത്താക്ക് രംഗത്തു വരുന്നതുവരെ അവരെ നിർദ്ദശ്യം തുരത്താൻ ആർക്കും സാധിച്ചിരുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം നാലു'

വാസ്കോ ഡാ ഗാമാ

കോഴിക്കോട്ടുനിന്നും ഏതാനുംനാഴിക വടക്കുള്ള കുപ്പാട്ട് അഥവാ കുപ്പക്കോട്ട് വാഷ്കോ ഡാ ഗാമാ എത്തിച്ചുവന്നുവെന്നു പറഞ്ഞല്ലോ. കേരള തീരത്ത് സാധാരണ കാണുന്നതിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ പറങ്കിക്കപ്പലുകൾ കാണാൻ ധാരാളം ആളുകൾ കടൽക്കരയിൽ തിങ്ങിക്കൂടി. ജാമ്യത്തടവുകാരെ കിട്ടാതെ കരസ്ഥിപ്പെടുത്തണമെന്നു കൂടിയാലോചനയ്ക്കുശേഷം പറങ്കികൾ തീരമാനിച്ചു. കൂടുപിരിഞ്ഞ വലിയ ഒരു വടക്കപ്പൽസമൂഹത്തിന്റെ മുന്നണിവിഭാഗം മാത്രമാണ് തന്റെ കപ്പലുകൾ എന്നൊരു കഥ മുക്കുവരിൽക്കൂടെ ഗാമാ പ്രചരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. സാമൂതിരിയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അവരുമായി ബന്ധംവയ്ക്കുകയും വളരെ സൗഹൃദത്തോടെ പെരുമാറുകയും ചെയ്തു. സാമൂതിരിയുടെ മുക്കാൻകാർ പറങ്കിക്കപ്പലുകൾ പന്തലായനികൊല്ലാതുമുഖത്തേയ്ക്കു നയിച്ചു. അവിടെ കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ ഉപദ്രവം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഗാമാ ഏതാനും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരോടു കരസ്ഥിപ്പെട്ടി, സാമൂതിരി അപ്പാൾ വിശ്രമാർത്ഥം താമസിച്ചിരുന്ന ഉൾനാട്ടിലേയ്ക്കു പോയി. വഴിയിൽവെച്ചു രസകരമായ ഒരു സംഭവമുണ്ടായി. ഒരു ഹൈന്ദവക്ഷേത്രത്തിൽ പൂജാദികൾ നടക്കുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതു കണ്ടു്, അതൊരു ക്രൈസ്തവദേവാലയമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ചു് ഡാ ഗാമായും കൂട്ടുകാരിൽ ചിലരും അവിടെ കയറി പ്രാർത്ഥന നടത്തുകയുണ്ടായി!

ഒരു പ്രത്യേക ദർബ്ബാനിൽവെച്ചായിരുന്നു യൂറോപ്യൻസഞ്ചാരികളെ സാമൂതിരിപ്പാടു സ്വീകരിച്ചതു്. നേരത്തേക്കുട്ടിത്തന്നെ താൻ വളരെ ശക്തനായ ഒരു രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധിയാണെന്ന പ്രചരണം നടത്താൻ ഡാ ഗാമാ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല യൂറോപ്പിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ സൂക്ഷ്മമായി അറിയാവുന്ന അറബിവ്യാപാരികൾ അജ്ഞാതരായിരുന്നു. അവർ ഈ വിദേശികളെക്കുറിച്ചുള്ള പൂർണ്ണവിവരം സാമൂതിരിയെ ധരിപ്പിച്ചുകാണുമെന്നാണ് കൊറിയ പറയുന്നതു്.

വലിയ ആർക്കിത്തോട്ടിക്കിയാണ് സാമൂതിരിയെ മുഖാമുഖം കാണിക്കാൻ ഗമാവേഴയിൽ. ഗമാവേഴയുടെ വേഷം കൊറിയ വസ്ത്രങ്ങളെ നോക്കുക. *

“കാലുവരെ നീണ്ടുകിടന്ന തവിട്ടുനിറത്തിലുള്ള സൂര്യപടമേലടിയും, അതിനിടിയിൽ നീലസൂര്യപടത്തിലുള്ള കറുപ്പായവും മുട്ടവരെ എത്തുന്ന വെളുത്ത ചെരിപ്പുകളും അദ്ദേഹം ധരിച്ചിരുന്നു. നീലവില്പിസുകൊണ്ടുള്ള തെറ്റിയിൽ മനോഹരമായ മെഡൽക്കൊണ്ടു പിടിപ്പിച്ച ഒരു വെളുത്ത തൂവൽ പരിലസിച്ചിരുന്നു. വിലയേറിയ കഴുത്തുപട്ടയും അരക്കുളയും, സുന്ദരമായ കറാറയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേഷം പൂർത്തിയാക്കി.” ചുവപ്പു വില്പിസ് വസ്ത്രങ്ങളണിഞ്ഞ ഒരു ബാല്യക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചു. മാറുള്ള അനുചാരന്മാർ ഒരു വരിയായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നടന്നു. ട്

അവരുടെ വരവ് കൊട്ടാരത്തിന്റെ മറ്റൊരു വിഭാഗത്തിൽ നിന്നുകൊണ്ട് സാമൂതിരിപ്പാട് വീക്ഷിച്ചു. കൊട്ടാരത്തിലെക്കുള്ള പ്രവേശനത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന അംഗരക്ഷകനായകൻ അവരെ വാതുക്കൽവെച്ചു സ്വീകരിച്ചു. “കുസവുപിടിപ്പിച്ച ഒരു പട്ടമെത്തി വിരിച്ചിരുന്ന കട്ടിലിൽ ഇരുന്ന്കൊണ്ടാണ് രാജാവ് അവരെ സ്വീകരിച്ചത്. സ്വീകരണമുറിയുടെ പല നിറത്തിലുള്ള പട്ടത്തുണികൾകൊണ്ട് വിതാനിച്ചിരുന്നു. മുറി മുഴുവൻ നിറഞ്ഞിരുന്ന മനോഹരമായ കൊത്തുപണികളോടുകൂടിയ ശുദ്ധമായ മേൽക്കട്ടി.” + സാമൂതിരിപ്പാടിനെ കൊറിയ വണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക: = “കുസവുപതയും പൂവുമുള്ള കരയോടുകൂടിയ വെളുത്തമുണ്ടാണ് അദ്ദേഹം ഉടുത്തിരുന്നത്. അദ്ദേഹം വിലാസിയായ പല ആഭരണങ്ങളും ധരിച്ചിരുന്നു. തന്റെ ഇടതുകൈയുടെ മുകൾഭാഗത്തു്, മൂന്നു കട്ടിമോതിരങ്ങൾ ഒന്നിച്ചു ചേർത്തുവെച്ചതുപോലുള്ള വള അദ്ദേഹം അണിഞ്ഞിരുന്നു. ഇതിൽ നടുക്കുഴഞ്ഞതിനായിരുന്നു കൂടുതൽ വലിപ്പം. എല്ലാത്തിലും വിലപ്പെട്ട രത്നങ്ങൾ പതിച്ചിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും നടുക്കുള്ളതിലെ വലിയ രത്നങ്ങൾ അമൂല്യങ്ങളാണെന്നുതന്നെ പറയാം. ഈ വളയിൽനിന്നും ഞാത്തിയെന്ന വലിയ ഒരു രത്നം മിന്നിത്തളങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. തള്ളവിരലിന്റെ വണ്ണമുള്ള ഒരു വളമായിരുന്നു അതു്. രാജാവിന്റെ കഴുത്തിൽ രണ്ടുചുറ്റുള്ള മുത്തുമാലയാണു കിടന്നതു്. അതിന്റെ മുത്തുകൾക്കൊക്കട്ടെ

* കൊറിയ—“മൂന്നു കുപ്പിയൊരുകൾ”—പേജ് 192

8 കൊറിയ   ടി   പേജ് 193

+ ഫാറിയാ വൈ സുസാ, പേജ് 47.

=   ടി   പേജ് 48.

ഫോസൽമരത്തിന്റെ കാത്ത് കയ്യൊഴുക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു ചെറിയ സ്വർണ്ണപ്പാലത്തിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്ന ഹൃദയത്തിന്റെ ആകൃതിയിലുള്ള § ഒരു രത്നം അതിനു മുകളിൽ പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ആ രത്നത്തിന്റെ ചുറ്റിലുമായി ഹൃദയത്തിന്റെ രൂപത്തിൽ പിടിപ്പിച്ചിരുന്ന സ്വർണ്ണം നിറയെ പൂജ്യരാഗക്കല്ലുകൾ പതിച്ചിരുന്നു. വളരെ വിലപ്പെട്ടതായിരിക്കണം അവയുടെ നടുനായകമായി ശോഭിച്ച പെരുമ്പയിന്റെ വലിപ്പമുള്ള പച്ചക്കല്ലു്. അതിന്റെ ചേർ മരതകമെന്നാണത്രെ.” പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പരിഭവപരിതപിതരായിട്ടാണ് സാമൂതിരിപ്പാട് ഇരുന്നതു്. “അദ്ദേഹത്തിൻപിന്നിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ള വാളും, വക്കീൽ സ്വർണ്ണവും രത്നങ്ങളും പതിച്ച ഒരു ചുവപ്പുപരിചയും വിടിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു ബാല്യക്കാരൻ നിന്നു. പരിചയപ്പെട്ട നടുക്കുള്ള കുമിളയിലും സ്വർണ്ണവും രത്നവും പതിച്ചിരുന്നു. പരിചയപ്പെട്ട വളയങ്ങൾപോലും സ്വർണ്ണമയമായിരുന്നു.”

കാഴ്ചയ്ക്കു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഡാ ഗോളിയെ സ്വീകരണമുറിയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചു വാർത്തകൾ ഒരു പ്രസംഗനടത്തി. അതിൽ അദ്ദേഹം തന്റെ യാത്രാദൃശ്യം വിവരിക്കുകയും, ഇൻഡ്യയുമായി വ്യാപാരചെയ്യുന്നതിനുള്ള പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന്റെ ആഗ്രഹം അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം ഡോ മാനുവലിന്റെ ഒരു കത്തു് അദ്ദേഹം മുട്ടിവെച്ച് നിന്നുകൊണ്ട് സാമൂതിരിയെ സമർപ്പിച്ചു. വളരെ മൃദായോടെയാണ് സാമൂതിരി കത്തു സ്വീകരിച്ചതെങ്കിലും, കൂടിയാലോചനകൾ അതിനപ്പുറത്തേയ്ക്കു കടന്നില്ല. വ്യാപാര സൗകര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിയുള്ള അപേക്ഷയ്ക്കു് അദ്ദേഹമായ മറുപടിയാണ് സാമൂതിരി നൽകിയതു്. അവർക്കു് ആവശ്യമുള്ള ചരക്കു വാങ്ങുന്നതിനു് തന്റെ മുതൽപിടിക്കാത്തതായി ബന്ധുവായ്ക്കു് അദ്ദേഹം അവരെ ഉപദേശിച്ചു. അവരെ സൗഹാർദ്ദത്തോടെ സാമൂതിരി യാത്രയാക്കി.

പറങ്കികളും നഗരവാസികളും തമ്മിൽ സ്നേഹത്തോടെ പെരുമാറാൻ തുടങ്ങിയതെങ്കിലും ഡാ ഗോളി സംതൃപ്തനായില്ല. ലിസ്ബണിൽനിന്നു താൻ കൊണ്ടുവന്ന ചരക്കുകൾ ഇൻഡ്യൻ കമ്പോളത്തിനു പററിയതല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഇൻഡ്യക്കാർ ചരക്കു വാങ്ങുന്നില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അതു് അറബികളുടെ ഉപജാപത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണെന്നു പറങ്കികൾ വിശ്വസിച്ചു. തങ്ങളുടെ ചരക്കു വില്പന കഴിയുന്നില്ലെന്ന് അവർ

---

§ കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ ചിഹ്നമായ പതക്കമായിരിക്കും ഇതു്.

സാമൂതിരിയോടു പരാതിപ്പെട്ടു. എന്തുകാരെങ്കൊണ്ടായാലും ശരി, പാങ്കികളും നാട്ടുകാരും തമ്മിൽ കച്ചവടം നടക്കുകയുണ്ടായില്ല.

കോഴിക്കോട്ടനിന്നും ഏതാനുംനാഴിക അകലെയാണ് സാമൂതിരിപ്പാട് അപ്പോൾ താമസിച്ചിരുന്നതെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. അദ്ദേഹം അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ ഗാമായെ മറ്റൊരു കൂടിക്കാഴ്ചയ്ക്ക് ക്ഷണിച്ചു. തങ്ങൾക്കെതിരായി മറുഭട്ടവർ ഗുഡോലാചനകൾ നടത്തുന്നുവെന്ന സംശയത്തിൽ സഭാനരവും കഴിഞ്ഞുവന്ന പാങ്കികൾ ഇതു കേട്ടപ്പോൾ കൂടുതൽ വിരോധമുണ്ടായത്. കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടപ്പോൾ കോഴിക്കോട്ട താമസിച്ചിരുന്ന കാസ്റ്റിലുകാരനായ ഒരാൾ ഡാ ഗാമായുടെ ചെവിയിൽ എന്തോ മന്ത്രിക്കുകയുണ്ടായി. അത് അവരുടെ സംശയങ്ങൾ വളരെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ഓരോ സംഭവത്തിലും അമാനുഷശക്തിയും ഓരോ ചെറുവഴക്കിലും മഹായുദ്ധവും കാണാനുള്ള, അസാധാരണമായ വാസനമൂലം നിർഭാഗ്യങ്ങൾക്ക് എതിരായുള്ള അസാമാന്യമായ സഹനശക്തിയുടേയും വിരോധികൾ ചെയ്ത വഞ്ചനകളുടേയും എണ്ണമറ്റ കഥകൾ പാങ്കിചരിത്രകാരന്മാർ അവരുടെ നാട്ടിൽ പ്രചരിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ പാങ്കികളുടെ ഭീതി അസ്ഥാനത്തായിരുന്നു. അവരോട് ചരക്കു കയ്ക്കുറിക്കാൻ മാത്രമാണ് സാമൂതിരി ആവശ്യപ്പെട്ടത്. എന്നുതന്നെയുമല്ല ഉൾനാട്ടിലേയ്ക്കു വരുന്നതിന് ഡാ ഗാമായ്ക്കു നേരിട്ട ബുദ്ധിമുട്ടുകളെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം ചേദം പ്രകടിപ്പിക്കുകകൂടെ ചെയ്തതെന്നു താണു് പരമാർത്ഥം.

കാലവഷം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ഡാ ഗാമാ ആരംഭിച്ചു. തനിക്കു വില്ലാൻ സാധിക്കാഞ്ഞ ചരക്കു സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് ഒരു കാമ്പ്സമനെ കോഴിക്കോട്ട വിട്ടിട്ടു പോകുന്നതിനുള്ള അനുമതി അദ്ദേഹം സാമൂതിരിയോടു ചോദിച്ചു. ചരക്കു സൂക്ഷിക്കണമെങ്കിൽ തുറമുഖചട്ടപ്രകാരമുള്ള മുങ്കും നൽകാൻ സാമൂതിരി ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അതിനു ഡാ ഗാമാ ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. ഈ തക്കമാണ് ഡാ ഗാമായും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ അസ്വാഭാസ്യമുണ്ടാക്കിയത്. പുതിയ സഞ്ചാരികൾ വാണിജ്യകാര്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടിമാത്രം വന്നവരല്ലെന്ന് ഈ സംഭവമൂലം സാമൂതിരിക്കു മനസ്സിലായി. കാലവഷം തീർന്നതോടെ ഡാ ഗാമാ കോഴിക്കോട്ടനിന്നും യാത്രതിരിച്ചു. ജാമ്യക്കാരായി പിടിച്ചിരുന്ന താഴ്ന്നജാതിക്കാരായ ഏതാനും തടവുകാരെയും അദ്ദേഹം കൂടെ കൊണ്ടുപോയി.

കോഴിക്കോട്ടുനിന്ന് 1498 ആഗസ്റ്റ് 29-ാം-നാൾ യാത്രതിരിച്ച ഡാ. ഗാമാ നോര വടക്കോട്ടാണു പോയത്. അദ്ദേഹം കണ്ണൂർ തുറമുഖത്തിൽ അടുത്തു. കോലത്തിരിരാജാവിന്റെ ക്ഷണപ്രകാരം അദ്ദേഹം അവിടെ ഇറങ്ങി. തന്റെ നാട്ടിനെ നിരന്തരമായി ആക്രമിക്കുകയും തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന സാമൂതിരിക്ക് എതിരായി ഒരു പ്രബലബന്ധുവിനുവേണ്ടി കോലത്തിരി കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. പാങ്കിക്കുമായി സൗഹൃദത്തിൽ ഏർപ്പെടാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചത് വളരെ സ്വാഭാവികമാണല്ലോ. പാങ്കിക്കിക്ക് വ്യാപാരത്തിനുള്ള എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും അദ്ദേഹം ചെയ്തുകൊടുത്തു. പാങ്കിക്കി ഉളപ്പാറിമാർ കോളരാജാക്കന്മാർക്ക് സാമൂതിരി മുന്നറിയിപ്പു നൽകിയിരുന്നുവെങ്കിലും അതു കോലത്തിരി വകവെച്ചില്ല. അവരുമായി അദ്ദേഹം അനുപാധാരികമായി ധാരണയിൽ എത്തുകയും ചരക്കു ശേഖരിക്കുന്നതിന് അവരെ സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. ഡാ ഗാമായും കൂട്ടം നവമ്പർ 20-ാം-നാൾ കണ്ണൂർ വിട്ടു. മലബാർതീരത്തുള്ള അഞ്ചിപ്പിപാസുമുനത്തിൽ അവർ കപ്പലുകൾ അപ്പിക്കുകയും, അവയുടെ അറാകാറാ തീർക്കുന്നതിനും പുതുക്കുന്നതിനുമായി ഷാച്ചസമയം അവിടെ ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇവിടെവെച്ച് ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിച്ച ഗുണധാക്കുന്നായ ഒരു ജൂതനുമായി ഗാമാ പരിചയപ്പെട്ടു. അയാളെ പാങ്കിക്കി ലിസ്ബണിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. ഗാസ്റ്റർ ഡാ ഇൻഡ്യ എന്ന പേരു സ്വീകരിച്ച് അയാൾ ക്രിസ്ത്യാനിയായി.

ഡാ ഗാമാ 1499 ആഗസ്റ്റ് 29-ാം-നാൾ ലിസ്ബണിൽ ചെന്നു ചേർന്നു. ഇൻഡ്യയിലുള്ള പോയ കപ്പലുകൾ വിജയശ്രീലാളിത്തരായി മടങ്ങിയെത്തിയ വിവരം പോർട്ടുഗീസ് വമ്പിച്ച ആഫ്ളാപ്രകടനത്തിനു കാരണമായി. അവർ പോയിട്ട് ഇപ്പോൾ രണ്ടുവർഷം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഗാമായെയും കൂട്ടുകാരെയും സ്വീകരിക്കാൻ രാജാവ് പരിവാരസമേതം ചെലവുതരാമെന്ന് എത്തിച്ചു. ഇന്നു വിശുദ്ധജെറോണിമസ്സിന്റെ ഗർഭിണിയായ കത്തിഡ്രൽപള്ളി തലയുയർത്തിനില്ക്കുന്ന സ്ഥലത്താണ് അവർ ഗാമായെ കാത്തുനിന്നത്. ആ യുഗത്തിലെ ഏറ്റവും മഹത്തായ നാവികയാത്രയ്ക്കുശേഷം ഇൻഡ്യയിലേയ്ക്കുള്ള ജലമാർഗ്ഗം കണ്ടു പിടിച്ചു "വീരപുരുഷനെ" ഒരുനാക്കു കാണുന്നതിനു പ്രയത്നമാക്കുവെച്ചിരുന്നു, രാജസദസ്സിലെ മന്ത്രിമാരിലും അവിടെ തിങ്ങിക്കൂടി. രാജകുടുംബാംഗങ്ങളുടെ അകമ്പടിയോടുകൂടി ഡോ. ഗാമായെ രാജാവ് തന്റെ കപ്പിത്താനെ സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറാക്കുന്നു. കപ്പൽ തുറമുഖത്തിൽ

പ്രവേശിച്ച് നങ്കൂരമിട്ടപ്പോൾ, ഡാ ഗാമായ്ക്ക് തന്റെ അഭിവാദനങ്ങളു
മായി കൊറ്റാത്തിലെ ഒരു പ്രമുഖനായ ജോജ് ഡാ വാസ്കോസ്സി
ലോപ്പിന്റെ രാജാവ് കപ്പലിലേയ്ക്ക് അയച്ചു. കപ്പലിൽനിന്നും കരയ്ക്കി
റങ്ങിയ ഗാമായുടെ രൂപംതന്നെ എല്ലാവരെയും ആകർഷിച്ചു. പോർട്ടു
ഗല്ലീസ്നിന്നും പുറപ്പെട്ടതിനുശേഷം ക്ഷൗരംചെയ്യുകയോ വെട്ടുകയോ
ചെയ്യാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ താടി നീണ്ടുവളർന്നിരുന്നു. കാരാ
ത്തു ചെറുതായി ഇളകിക്കൊണ്ടിരുന്ന താടി ആ സ്ഥൂലകായന് കൂടുതൽ
ഗൗരവം നൽകി. ദേഹത്തോടു പറിപ്പിടിച്ചിരുന്ന പട്ടുവസ്ത്രങ്ങളാണ്
ഗാമ ധരിച്ചിരുന്നത്. അദ്ദേഹം യാതൊരു ആഭരണവും ഉപയോഗി
ച്ചിരുന്നില്ല. രാജാവിന്റെ സന്നിധാനത്തിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം നടന്നുചെന്നു.
അപ്പോൾ ഡാ ഗാമായെ സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ഡോം മാറാവൽ എഴുന്നേ
റ്റുനിന്നു. രാജാവുമായി നടന്ന ഭീർഘനേരത്തെ കൂടിക്കാഴ്ചയിൽ ഗാമ
തന്റെ നയോക്താക്കൾ മുഴുവൻ സവിസ്തരം അദ്ദേഹത്തെ പറഞ്ഞു
കേൾപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം രാജാവിന്റെയടുത്തെ അദ്ദേഹം കൊട്ടാരത്തി
ലേയ്ക്ക് പോയി. രാജാവിന് അദ്ദേഹത്തെ പരിചയപ്പെടുത്തി. ഗാമ
യുടെമേൽ സ്ഥാനമാനങ്ങളും ബഹുമതികളും വഷിക്കപ്പെട്ടു. രാജാക്കു
ബാഗംകൊടുക്കാനും നൽകുന്ന “ഡോം” എന്ന പദവിയും, പ്രതിവർഷം
200 ക്രൂസാഡാസ് വീതം ലഭിക്കാനുള്ള ആയുഷ്കാലാവകാശവും സത്തു
ഷ്ടനായ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിനു നൽകി.

വ്യാപാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നോക്കിയാൽ ഡാ ഗാമായു
ടെ യാത്ര വമ്പിച്ച വിജയമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ യാത്രയ്ക്കു
ചിലവായതിന്റെ 60 മടങ്ങ് വിലയുള്ള ചരക്കുകളായിട്ടാണ് ഗാമ
മടങ്ങിവന്നത്. ഈ പുതിയ സമ്പാദ്യമാണ് പരമാവധി ചൂഷണം
ചെയ്യാൻ രാജാവിനു സ്ത്രീയായും ഉൽക്കണ്ഠയുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം
പെഡ്രോ അൽവാരിസ് കബ്രാളിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു പുതിയ
യാത്രയ്ക്കുള്ള എപ്പാടുകൾ പൂർത്തിയാക്കി. അറബികളെ ബഹിഷ്കരി
ക്കാൻ സാമൂതിരിയെ പ്രേരിപ്പിക്കണമെന്നും, അതു വിഹ്വലമായാൽ കണ്ണ
രിലേയ്ക്ക് പോകണമെന്നുമായിരുന്നു കബ്രാളിനു ലഭിച്ച നിർദ്ദേശം.
1,500 ആളുകൾ അടങ്ങിയ 33 കപ്പലുകൾചേർന്നതായിരുന്നു ഈ
നാവികസേന. കബ്രാളിന്റെയടുത്തെ ബന്തികളാലായിരുന്ന ഡയസ്,
നിക്കോലാസ് കൊയിലോ എന്നിവരുമുണ്ടായിരുന്നു. സംഭവബഹുലമായ
ഒരു യാത്രയ്ക്കുശേഷം—അതിനിടയിൽ അവർ യാദൃച്ഛികമായി ബ്രസീൽ
തീരത്തു ചെല്ലുകയും ആ പ്രദേശം പോർട്ടുഗല്ലിനുവേണ്ടി “കൈവശപ്പെ

ഉത്തരം"യുചെയ്തു—ആരും കപ്പലുകളോടുകൂടി കബ്രാൾ ഇന്ത്യയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു.

ഇന്ത്യൻരാജാക്കന്മാരുമായി സമാധാനപരമായ ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു വ്യാപാരം നടത്തണമെന്നതായിരുന്നു പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന്റെ ഉദ്ദേശ്യമെങ്കിൽ, അതിനു കബ്രാളിനെക്കാൾ വാഷളനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ അദ്ദേഹത്തിനു കണ്ടുപിടിക്കാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നില്ല. നയമോ ദീർഘവീക്ഷണമോ തൊട്ടുതീണ്ടിയിട്ടില്ലാത്ത ഒരു വിചാരികനായിരുന്നു കബ്രാൾ. നിർദ്ദോഷമായ ഏതൊരു ചലനത്തിലും അപമാനം ശങ്കിക്കുന്ന ഒട്ടുണ്ടാത്ത അഹങ്കാരവും മുൻകോപവുമായിരുന്നു അയാളുടെ പ്രകൃതം. കോഴിക്കോട്ടു വന്നുചേർന്ന ഉടൻതന്നെ ഗമാ യൂറോപ്പിലേക്കു വിടിച്ചുകൊണ്ടു പോയിരുന്ന താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരനായ ഒരു മുക്കുവനെ പറക്കിടവെച്ചു ധരിപ്പിച്ചു, അയാൾ സാമൂതിരിക്ക് ഒരു സന്ദേശം കൊടുത്തു. ജാതിവ്യത്യാസത്തിന്റെ മൂലഗുണത്തിൽ കഴിഞ്ഞ കേരളം പോലുള്ള ഒരു രാജ്യത്തു് ഇതിനേക്കാൾ വലിയൊരു അപമാനം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ദൂതനെ കാണാൻ സാമൂതിരി വിസമ്മതിച്ചു. പക്ഷെ കബ്രാളിനു മുഖംകാണിക്കാൻ അദ്ദേഹം അനുமതിനൽകി. സെപ്തംബർ 18-ാംനു സാമൂതിരിയും കബ്രാളും തമ്മിലുള്ള കൂടിക്കാഴ്ച നടന്നു. പക്ഷെ ആ സന്ദർശനം അലസിപ്പിരിയുകയാണുണ്ടായതു്. ഇനി കരസ്സു നിന്നാൽ ജീവൻ അപകടത്തിലാകുമെന്ന ഭയം, കൊണ്ടുവന്ന ചരക്കും കൂടെവന്ന പറക്കികുളയും കരയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു കബ്രാൾ തിടക്കത്തിൽ കപ്പലിലേക്കു രക്ഷപ്പെട്ടു. കാച്ചുകഴിഞ്ഞു സാമൂതിരിയുടെ പ്രതിവ്രത്യന്മാരും കബ്രാളിന്റെ പ്രതിനിധിയായ അയിരസ്സ് കൊറിയായും തമ്മിൽ വീണ്ടും കൂടിയാലോചനയുടേടി. രണ്ടരമാസത്തെ നീണ്ട ചർച്ചകൾക്കുശേഷം കോഴിക്കോട്ടു് ഒരു പണ്ടകശാല പണിയാരളള അനുവാദം സാമൂതിരി പറക്കികൾക്കു നൽകി.

ഈതര അവസരത്തിൽതന്നെ പറക്കികൾ കടലിൽ അസാധാരണമായ അവകാശങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ വാദം ബോറസ്സ് വ്യക്തമാക്കുന്നു.

“കടലിൽ കപ്പലോടിക്കാൻ എല്ലാവർക്കും സമമായ അവകാശമുണ്ടെന്നതു ശരിയായിരിക്കും. യൂറോപ്പിൽ ഞങ്ങൾക്കുള്ളതുപോലെതന്നെ മറ്റുള്ളവർക്കും ആ അവകാശവും ഞങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ അതു യൂറോപ്പിനുപുറത്തു ബാധകമല്ല. അതുകൊണ്ടു് സമുദ്രം

ധീരനായ പാക്കികളുടെ അനുഭവങ്ങളെ കടലിൽ സഞ്ചരിക്കുന്ന ഏവരുടെയും സ്വന്തം കണ്ടുകെട്ടുന്നതു കേവലം ന്യായം മാത്രമാണ്.” *

വിചിത്രമായ ഈ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കോഴി കോട്ട തുറമുഖത്തു കിടന്ന അറബികളുടെ ഒരു കപ്പൽ കബ്രോൾ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി. തനിക്ക് ആവശ്യമുണ്ടായിരുന്ന കരുമുളക്ക് അറബിക്കപ്പലുകളിൽ കയറാനുവെന്നായിരുന്നു അയാളുടെ പരാതി. പാക്കികൾ വാണിജ്യകരകൾ അവകാശപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഏറ്റവും നല്ല വില കൊടുക്കുന്നവർക്കുമാത്രമേ ചരക്കു വില്പനാർ നടൻവ്യാപാരികൾ ന്യായമായും തയ്യാറായുള്ളൂ. സാമൂതിരിയോട് ഇതിനെറ്റുറ്റി കബ്രോൾ പരാതിപ്പെട്ടു. പണ്ടുകൊടുത്തു വാങ്ങാൻ കഴിയുന്നത്ര ചരക്ക് വാങ്ങുന്നതിൽ തടസ്സമൊന്നുമില്ലെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. പക്ഷേ അറബികളുടെ വ്യാപാരമത്സരം മുർച്ചിച്ചിരുന്നു. പൊതുക്കുസാമൂഹത്തിനിന്നും അവരോടു മത്സരിച്ചു വാങ്ങാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു കബ്രോളിന് വേഗം ബോദ്ധ്യമായി. അതുകൊണ്ട് അറബിക്കപ്പലുകൾ കൊള്ളയടിക്കുകയെന്ന ഏകീകൃതമായും അയാൾ സ്വീകരിച്ചു. ഇതുവരെ പാക്കികളുമായി തീരദേശത്തുള്ള നായന്മാർ സൗഹൃദമായി വർത്തിച്ചുവന്നു. അവരോടു മത്സരയായി പെരുമാറുന്നതിനും വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനും നായന്മാർ വിമുഖത പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. നാട്ടുകാരുടെ സ്നേഹപ്രകടനം പാക്കികൾക്കുതന്നെ ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കരസ്ഥമാക്കിയ അവരുടെ സങ്കേതത്തിൽ വളരെക്കുറച്ച് ആയുധമേ അവർ കരുതിയിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷേ കബ്രോളിന്റെ അന്യായമായ ആക്രമണം ജനങ്ങളെ ക്രുദ്ധരാക്കിത്തീർത്തു. പല നൂറ്റാണ്ടുകാലമായി കോഴിക്കോട്ടെ ജനങ്ങളുടെ ജീവനും സ്വത്തിനുമുണ്ടായിരുന്ന ഭദ്രതയെ തകർത്ത പാക്കികളോടു പൊരുതാൻ അവർ തയ്യാറായില്ല. തുടൻ നടന്ന ലഹളയിൽ അവർ പാകിപണ്ടു കശാല തീവച്ചുനശിപ്പിച്ചു. കരയിലുണ്ടായിരുന്ന പാക്കികളിൽ അധികംപേർക്കും പരുക്കുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. I

സഹജമായ മൃഗീയതയോടെ അതിനു കബ്രോൾ പ്രതികാരചെയ്തു. തുറമുഖത്തു് അകപ്പെട്ട എല്ലാ തോണികളിലേയും ആളുകളെ അയാൾ കൊന്നൊടുക്കി. ആളുകളുടെ കപ്പലുകൾക്ക് അയാൾ തീകൊടുത്തു. കോഴിക്കോട്ടെ കടൽത്തീരത്തെ താമസക്കാരിൽ അധികംപേരും ചെറു

* ബറോസ്, ഒന്നാംഭാഗം, ഒന്നാം പৃസ്തകം.

I കേരളചരിതം—ഭാഗം 21.

പുരകളിൽ കഴിഞ്ഞ മുക്കുവരായിരുന്നു. കണ്യാളിന്റെ ആക്രമണഫലമായി അവരുടെ പുരകൾ വെള്ളവെണ്ണിയി. പറങ്കികളും കേരളിലേക്കു പീരങ്കിപ്രയോഗം നടത്തി. സാമ്പത്തികമായി വലിയ നഷ്ടമൊന്നും വന്നില്ലെങ്കിലും അതു ജനങ്ങളെ സംഭ്രാന്തരാക്കി. ഈ സംഭവത്തോടെ പറങ്കികളെക്കുറിച്ചുള്ള കോഴിക്കോട്ടെ നായന്മാരുടെ അഭിപ്രായം പാടെ മാറി. അവർ സംസ്കാരശൂന്യമായ കാടാവാൻ, ചതിയന്മാരും, വിശ്വസിക്കാൻകൊള്ളാത്തവരുമാണെന്ന വിശ്വാസം അതോടെ രൂപമുലമായി. ഇതോടെ സാമൂതിരി പറങ്കികളുടെ ശത്രുവായിത്തീർന്നു. അവരുമായി ബന്ധപൂർവ്വമുള്ളവരുടെയും ഏറ്റവും ഉറപ്പു പ്രതിയോഗിയായി കോഴിക്കോട്ടു മാറി. ഈ ശത്രുതയുടെ കാര്യവും അഭിമാനംസോ ആൽക്കർക്കിനു പിന്നീട് മനസ്സിലാക്കാൻകഴിഞ്ഞു. *

ഈ സംഭവത്തോടെ കോഴിക്കോട്ടു താമസിക്കുന്നത് സഹായകരമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല, ആപൽക്കരമാണെന്നു കണ്ടിട്ട് കണ്യാളിനു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ കേരളത്തിൽത്തന്നെപ്പോലും അയാൾ അജ്ഞനായിരുന്നു. കാലവഷം ആരംഭിക്കാറുമായി. ഒടുവിൽ ക്രിസ്തുഗാനിയായിത്തീർന്ന ജൂതൻ ഗാസ്റ്റർഡാഇന്ത്യയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം കണ്യാൾ കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. 1500-ാമാണ്ടു ക്രിസ്തുശ്വസ്തിന്റെ തലേദിവസം അയാൾ കൊച്ചി തുറമുഖത്തിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. പലസ്തീനിലേയ്ക്കു പോകാൻപോയ ഒരാൾക്കു എന്തൊരു മലയാളിയായ സ്ത്രീയാണി ക്രിസ്തുഗാനി കണ്യാളിന്റെ കപ്പലിൽ കയറിയിരുന്ന. കൊച്ചിരാജാവുമായി ഒരു കൂടിക്കാഴ്ച ഏല്പാടുചെയ്യുന്നതിന് ഈ മൈക്കൽജാഗിനെ ഒരു പറങ്കിയുടെകൂടെ കണ്യാൾ നിശ്ചയിച്ചു. വടക്കേ നടീമുഖത്തു കൽപാത്തി എന്ന സ്ഥലത്തു കടലിനു അഭിമുഖമായി പണിഞ്ഞിരുന്ന കൊട്ടാരത്തിലായിരുന്നു രാജാവ് അന്നു താമസിച്ചിരുന്നത്. അവിടെവെച്ചു കണ്യാളിന്റെ ഭൂതന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു. + പുതിയ ആളുകളും സാമൂതിരിയുമായി നടന്ന കലഹത്തെപ്പറ്റി കേട്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു വളരെ സന്തോഷമായി. പറങ്കികൾക്ക് ആവശ്യമുള്ള ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ അദ്ദേഹം ഉടൻ തന്നെ അനുമതി നൽകി. കോഴിക്കോട്ടെ അനുഭവംകൊണ്ടു നിരസനായ കണ്യാളിന് അനുസരണയുള്ള ഒരു സഹായിയെ കൊച്ചിയിൽ ലഭിച്ചു. തന്റെ പദ്ധതികൾക്കു കൊച്ചിരാജാവു വശഗതനാകുകയാണെങ്കിൽ

* കാർട്ടാസ്—പേജ് 130.

+ കൊറിയ—ലെബനോസ് ഡാ ഇൻഡ്യാ, ഭാഗം 1, അദ്ധ്യായം 9

സാമൂതിരിയുടെ സാമന്തനായി കഴിയുന്നതിലുള്ള കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അപമാനബോധംകൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം രണ്ടുകൈയും നീട്ടി കബളിനെ സ്വീകരിച്ചതും, യാതൊരു വിഷമവുമുണ്ടാതെ കച്ചവടക്കാരാകും ഉണ്ടാക്കിയതും. അക്കാലത്ത് കോഴിക്കോട്ടുസാമൂതിരിയുടെ മേൽകാഴ്ച സ്വീകരിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്ന ഒരു ചെറുരാജ്യമായിരുന്നു കൊച്ചി. അവിടുത്തെ മൂപ്പന്മാർ നിശ്ചയിക്കാനുള്ള അവകാശംപോലും സാമൂതിരിപ്പാടിനായിരുന്നു. സ്വന്തമായി നാണയമുണ്ടാക്കാൻ കൊച്ചിരാജാവിന് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെന്നെയുമല്ല ഭരണകാര്യങ്ങളിൽപ്പോലും സാമൂതിരി ചിലപ്പോൾ തലയിട്ടുവന്നു. കൊച്ചിയിലെ പ്രധാന പ്രഭുക്കൾ, പ്രത്യേകിച്ചും തീരദേശത്തിന്റെ അധിപന്മാരായിരുന്ന അഞ്ചി കള്ളത്താർ, സാമൂതിരിയുടെ കക്ഷിക്കാരായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിന്തുണയോടെ അവർ സാധാരണയായി കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അധികാരത്തെ ചോദ്യംചെയ്തുവന്നു. കൊച്ചിരാജാവിന് ഈ സ്ഥിതി സഹിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അടിമത്തത്തിന്റെ നഷ്ടം വലിച്ചെറിയാൻ കുറച്ചു കാലമായി അദ്ദേഹം ഗുഡ്ഡാലാചന്ദ്രനടത്തിവന്നു. പാക്കികൊള്ളക്കാർ തന്നെ സാമൂതിരിയുടെ ആധിപത്യത്തിൽനിന്നും രക്ഷിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. മൈക്കൽജോർജ്ജ് നിന്നും മുമ്മമ്മദിയ്യപ്പാലാരികളിൽനിന്നും അവരുടെ പരാക്രമത്തെക്കുറിച്ചുള്ള അതിശയോക്തിനിന്മേലാണ്

കഥകൾ അദ്ദേഹം കേട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ പറങ്കികളുമായി സഖ്യമുണ്ടാക്കിയ ഉണ്ണിരാമവർമ്മയ്ക്ക് ഈ കോയ്മാറാത്തിന്റെ ഫലമായി തനിക്കു നേരിടാൻപാകുന്ന അപകടങ്ങളെയോ, അപമാനങ്ങളെയോകാർച്ചയ്ക്കൊരു സൗശയ്യമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം നൽകിയ സന്തോഷകരമായ സഹായത്തിനു പകരം, അപമാനത്തിന്റെ പാനപാത്രത്തിലെ അവസാനത്തുള്ളിവരെ കൊച്ചിരാജാവിനെക്കൊണ്ടു പറങ്കികൾ കുടിപ്പിച്ചു!

ഈത അവസരത്തിൽ സാമൂതിരി അലസനായിരുന്നില്ല. രണ്ടാഴ്ചക്കാലത്തിനുള്ളിൽ 1500 പേരെ വധിക്കുന്ന 80 കുപ്പലുകളുള്ള ഒരു നാവികസേന അദ്ദേഹം സജ്ജീകരിച്ചു. ഈ സൈന്യം കൊച്ചിത്തുറമുഖത്തോടു് അടുത്തുദ്ദാർശനം കണ്ടാലിന്റെ ധൈര്യം പമ്പകടന്നു. കുപ്പലിൽ ജാമ്യക്കാരായി താമസിപ്പിച്ചിരുന്ന നായർപ്രമാണിമാരെയുംകൊണ്ടു് നിശാമധ്യത്തിൽ അയാൾ പലായനംചെയ്തു. * ഈ തടവുകാരിൽ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ഒരു ബന്ധുവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടു് പ്രത്യേകബഹുമാനത്തോടെയാണു് കബ്രാൾ പെരുമാറിയതു്. ഡോ. മാറവലിന് ഈ മലയാളിയെ കബ്രാൾ സമ്മാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തോടു പ്രത്യേക മമത തോന്നിയ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവു് പ്രഭുസ്ഥാനവാ ധാരാളം വസ്തുവകകളും സമ്മാനിച്ചു് ഈ കേരളീയനെ തന്റെ സദസ്സിലെ ഒരംഗമാക്കി. അദ്ദേഹത്തെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം പോർട്ടുഗീസ് ഭാഷ പഠിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു് മാറവൽ എന്ന പേരിൽ ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കിയതിന്നു ഈ മനുഷ്യൻ കേരളരാജാക്കന്മാർക്കുള്ള പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന്റെ കത്തുകൾ തയ്യാറാക്കുന്ന ജോലിക്കു നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇവരായിലെ കത്തിന്ദ്രപ്രസ്ഥങ്ങളിൽ അന്യനിദ്രചെയ്യുന്ന മലയാളിയായ മാറവലിന്റെ ശവകുടീരം ഇപ്പോഴും അവിടെ കാണാം.

കൊച്ചിയിൽനിന്നും ബലപ്പെട്ടു പാഞ്ഞു കബ്രാൾ കണ്ണൂരിൽ നല്ല രമിട്ടു. അവിടെനിന്നും കുറേ ചരക്കു കയറുന്നതിനു ചിറയ്ക്കൽരാജാവു് അയാളെ സഹായിച്ചു. അതിനുശേഷം കബ്രാൾ പോർട്ടുഗലിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

---

* കരയിൽ താമസിപ്പിച്ചിരുന്ന മുപ്പതാളം പറങ്കികളെയും കബ്രാൾ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഗ്രന്ഥകാരനായ ഭവാദർശൻ ബർബോസ്സായും അച്യുതത്തിൽ വെട്ടിരുന്നു.

ഭാരതീയമായി കടലിൽവെച്ചുണ്ടായ ആദ്യത്തെ ബലാഹരികളാണ് പാങ്കിക്കർക്ക് അനുകൂലമായിത്തീർന്നത്. പക്ഷേ അതിനുള്ള കാരണം ഭാരതീയനാവികസേനയുടെ ശക്തിവല്ല, പാങ്കിക്കറായതുകൊണ്ട് വിടർച്ചില്ലായ്മയാണ്. പാങ്കിക്കളെപ്പോലെ നല്ല നാവികനായിരുന്നു കേരളീയർ എന്നതിന് മതിയായ തെളിവു നമുക്ക് ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷേ കരയിലെമ്പാലെയെ കടലിലും ആയുധങ്ങളാണ് നിർമ്മാണശാലകളെന്ന് അനുസരണപരമായി വേഗം തെളിയിച്ചു. അക്കാലത്തെ ഏറ്റവും ആധുനികസജ്ജീകരണങ്ങളായിരുന്നു പാങ്കിക്കപ്പലുകളിലുണ്ടായിരുന്നത്. ഇക്കാഴ്ചയിൽ അവരെ ആരെങ്കിലും കവച്ചുവെച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ അതു തൃക്കിയുടെ നാവികപ്പടമാത്രമായിരുന്നു. പാങ്കിക്കർ ഉപയോഗിച്ച പീരങ്കിതന്നെ ഭാരതീയർക്ക് പുത്തറിയായിരുന്നു. ഇൻഡ്യയുടെ നാവികപ്രമാണയുടെ നശിപ്പിച്ചത് ഇതൊക്കെയായിരുന്നു. എങ്കിലും വളരെ കാലത്തേക്ക്, എന്തിന് 1599-ൽ കണ്ടതാലിമാരുടെ കോട്ട നശിപ്പിക്കുന്നതുവരെ, ഇൻഡ്യൻകപ്പലുകൾ പാങ്കിക്കളുടെ വ്യാപാരത്തെ വിജയിപ്പിക്കുകയും അവർക്ക് വമ്പിച്ച നാശങ്ങൾ ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നു.

30 കപ്പലുകളുമായി പുറപ്പെട്ട കബ്രാൾ മടങ്ങുമ്പോൾ 5 കപ്പൽ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവയിൽ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളും, മറ്റു ചരക്കുകളും പരമാവധി നിറയ്ക്കുന്ന കായ്കളിൽ അയാൾ പ്രത്യേക ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നു. കൂടാതെ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ഒരു കത്തും, രാജാവിന്റെ വളരെ വിലപ്പെട്ട നിരവധി സമ്മാനങ്ങളും കബ്രാൾ കൊണ്ടുപോയിരുന്നു. നങ്കുനക്കിടിലായിരുന്നു രാജാവിന്റെ കത്തും. അതിൽ പോർട്ടുഗീസ് രാജകുടുംബത്തോടുള്ള തന്റെ സ്നേഹം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും, അവർ തമ്മിൽ പുതിയതായി ഉണ്ടായിരിക്കുന്ന വ്യാപാരബന്ധത്തിൽ സൗകര്യം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിന്റെ രത്നഖചിതമായ കേരളീയാഭരണങ്ങളും, ഒന്നാമതും പട്ടന്തരങ്ങളും അദ്ദേഹം കൊടുത്തതുമു.

കൊച്ചിയുമായുള്ള സഖ്യം രണ്ടുതരത്തിൽ പ്രധാനമാണ്. അസൗകൃപ്പ്, ദുർബ്ബലമായ കൊച്ചിരാജാവ് പാങ്കിക്കളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ നേടുന്നതിനുള്ള അനുസരണയറിവ് കോടാലിക്കൈയായിരുന്നു. സ്വാതന്ത്ര്യം നേടാനുള്ള ഒരു കരുക്കുവഴിയായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ഈ പുതിയ വിദേശശക്തിയെ കണ്ടത്. കൊച്ചിയുടെ ആഭ്യന്തരകായ്കളിൽ ഇടപെടുന്നതിനുള്ള യാതൊരു അവസരവും സാമൂതിരി പാഴാക്കിയിരുന്നില്ല.

നില്ല എന്നതന്നെയുമല്ല ഓരോ സാമൂതിരിയും അധികാരത്തിൽ വരുമ്പോൾ അദ്ദേഹം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കൊച്ചിരാജാവിനെ മാറി പുതിയ ഒരാളെ നിയമിക്കുക ഒരു പതിവായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ കൊച്ചിയിലെ എല്ലാ ഉല്പന്നങ്ങളും കോഴിക്കോടുതറമുഖത്തിൽക്കൂടെ മാത്രമേ വില്പനാ പാർട്ടുള്ളൂവെന്നും സാമൂതിരി നിർബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നു. ഇതിനെ എതിർക്കാനുള്ള കരുത്ത് കൊച്ചിരാജാജന്മാക്ക് ഉണ്ടായിരുന്നതു മിട്ടു. അവരുടെ ഹൃദയം അസംതൃപ്തിയുടെ തീച്ചൂളയായി മാറി. അതുകൊണ്ട് അവർ പ്രയോജനപ്പെടുത്താവുന്ന ഒരവസരം വന്നപ്പോൾ അവർ അതിനെ സമ്പൂർണ്ണമായി സ്വാഗതം ചെയ്തു.

നടന്നതായി, കൊച്ചിയിൽ മുഖം കടലിൽനിന്ന് രക്ഷകൊടുക്കുന്ന വിധത്തിലുള്ള ഒന്നായിരുന്നു. അതായിരുന്നു കോഴിക്കോടും അതും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം. വ്യാപാരത്തിനുള്ള പണ്ടുകാലത്തെക്കാൾ പാങ്കിൾക്ക് പീപ്പർപ്രധാനമായ ആവശ്യമായിത്തീർന്നിരുന്നുത് സ്വാതന്ത്ര്യത്തിലേയ്ക്കു വന്നപ്പോൾ കഴിയുന്ന ഒരു തുറമുഖമായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ ആർക്കാരുടെ നടുക്കുള്ള കോഴിക്കോട്ടെ പണ്ടുകാല ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. പക്ഷെ കൊച്ചിയാകട്ടെ, കായൽക്കര കരയിൽനിന്നും വേർപെട്ടുകിടന്ന ഒരു ചെറുപീപ്പിലായിരുന്നു. വീതികാണത്തക്ക ഈ ദ്വീപിന്റെ ഏതു ഭാഗത്തേക്കും കടലിൽനിന്ന് വെടിവെക്കുവാനായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ സ്വാധീനം ലഭിച്ചതോടെ ഏതൊരു സൈന്യത്തിനും പരാജയപ്പെടുത്താൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത സുശക്തമായ ഒരു കേന്ദ്രം പാങ്കിൾക്കു ലഭിച്ചു. കൂടാതെ കേരളത്തിന്റെ ഏതാണ്ട് മദ്ധ്യഭാഗത്തുള്ള കൊച്ചിയിൽനിന്ന്, നാട്ടിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും വ്യാപാരവും ഒരേ സമയത്തു നിയന്ത്രിക്കാൻ അവർക്ക് സൗകര്യം കിട്ടി. അതിന്റെ പിന്നണിപ്രദേശത്തായിരുന്നു, അവരുടെ ഭാഷയിൽ പറഞ്ഞാൽ, "മഹത്തായ കരുമുളകൾ." ഗതാഗതത്തിന് അത്യന്തം സൗകര്യപ്രദമായിരുന്നു കായൽ. രാഷ്ട്രീയമായി നോക്കുമ്പോൾ പാങ്കിളുടെ അധികാരം പ്രയോജനപ്പെടുന്നതിന് ഏറ്റവും പറ്റിയ സ്ഥലമായിരുന്നു കൊച്ചി. അതിനു ചുറ്റും ആധിപത്യം പുലർത്തിവന്നത്, നിരന്തരമായി കലഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കുറെ ഇടപ്രദേശമായിരുന്നു. കൊച്ചിക്ക് ഏതാനും നാഴിക കിഴക്കുള്ള മണ്ടാട്ടനാടുവാഴിയും വടക്കുള്ള പാവൂർനാടുവാഴിയും പ്രബലമായിരുന്നുവെന്ന് നോട്ടീഷ്യാസ് ഡാ ഇൻഡ്യാ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. * കൊച്ചിക്ക് ചുറ്റുമുണ്ടായിരുന്ന പ്രദേശം നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നതു

കയ്യുളയാനാണ്. തെക്കുകിഴക്കായി സ്ഥിതിചെയ്യു വക്കുംകൂർമാജു ചെറുതെങ്കിലും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു. കൊച്ചിക്ക് കറുപ്പു നാഴിക കിഴക്കായിട്ടായിരുന്നു ബ്രാഹ്മണാധിപത്യത്തിലുള്ള ഇടപ്പള്ളിസ്വരൂപം. 'തെക്കുള്ള ചേർത്തല ഉപദീപ്' 73 മാടമ്പിമാരുടെ കൈവശമായിരുന്നു. ഇവരുടെയെല്ലാം വഴക്കുകൊണ്ട് പാങ്കിപ്പട്ടുടെ ആക്രമണത്തെ എതിർക്കാൻ ശക്തിയുള്ള പ്രബലനായ ഒരു രാജാവ് ആ പ്രദേശത്തുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് കൊച്ചിയിൽ കേന്ദ്രം സ്ഥാപിച്ച്, മറ്റാരുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളെ ഭീഷണിപ്പെടുത്തുന്നതിനും അവയുടെമേൽ സ്വാധീനം ചെലുത്തുന്നതിനും അവർക്കു കഴിഞ്ഞു.

കുറോൾ മടങ്ങിവരുന്നതിന് വളരെ താമസിക്കുന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ജാദവാ ഡാങ്ങനായയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ 4 കപ്പലുകൾ അടങ്ങിയ ഒരു സംഘത്തെ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് ഇൻഡ്യയിലേയ്ക്ക് അയച്ചു. കോഴിക്കോട്ടും കൊച്ചിയിലും കബ്രാളിനു നേരിട്ട അത്യാഹിതങ്ങൾ വഴിക്കുവെച്ച് അറിയുന്നതിനു നോവസ്കു കഴിഞ്ഞു. ഡാഗാമായ്ക്കും കബ്രാളിനും കോഴിക്കോട്ടുണ്ടായ അനിഷ്ടാഭവങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാനായി ഡാഗോവാ നോർ അഞ്ചിപ്പീലിലാണ് അടുത്തത്. അവിടെവെച്ച് കണ്ണൂർ രാജാവിന്റെ ഭൂതന്മാർ അദ്ദേഹത്തെ വനംകണ്ടു പക്ഷെ കണ്ണൂരേക്കു പോകുന്നതനുമാണ്, കബ്രാൾ കൊച്ചിയിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുപോയ തന്റെ നാട്ടുകാർക്ക് എന്തു സംഭവിച്ചുവെന്നറിയാനാണ് നോവാ ശ്രമിച്ചത്. കൊച്ചിയിൽചെന്ന തന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന ചരക്കു കൈമാറാതെയ്ക്കു കേരളീയഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങാൻ നോവാ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. പക്ഷെ കച്ചവടക്കാർ അതിനു വിസമ്മതിക്കുകയും, രൊക്കു പണം ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. തന്റെ കൈവശം ആവശ്യത്തിനു നാണുങ്ങൾ ഇല്ലാത്തതുകൊണ്ടു നോവാ കണ്ണൂർക്കു പോയി യൂറോപ്യൻചരക്കുകൾ അവിടെ വിറ്റഴിച്ചു കാഴ്ചനാക്കാമെന്ന പ്രതീക്ഷയാണ് അയാൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ അവിടുത്തെ മുഹമ്മദീയച്ചാപാരികൾ വിജയകരമായ ഒരു ബോധ്ക്കാട്ടിനെ സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഒടുവിൽ രാജാവിന്റെ ഉറപ്പിന്മേൽ ഡാഗോവാ ചരക്കുകയാറി യൂറോപ്പിലേക്കു മടങ്ങി.

ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് ആദ്യമുണ്ടായിരുന്ന പ്രതീക്ഷകൾ, കബ്രാളിന്റെ മടങ്ങിവരവുകൾ പോർട്ടുഗീസിൽ അന്തർധാനംചെയ്തു. "ഇന്തോപ്പിയാ, അറാബിയാ, പേഷ്യാ, ഇന്ത്യാ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലേക്ക് കപ്പലോടിക്കേുന്നതിനും, അവ പിടിച്ചടക്കുന്നതിനും, വാണിജ്യം നടത്തുന്നതിനുമുള്ള അധീശാധികാരി" എന്ന നിലയിൽ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് സ്വന്തം

ധനം എറോടുത്ത സമുദായിപരമായ കഠിനമായി വെല്ലുവിളിക്കപ്പെട്ട മെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ഇപ്പോൾ മനസ്സിലായി. എന്നാൽ എന്തു നഷ്ടത്തിനും ഡോംമാനുവൽ തയ്യാറായിരുന്നു. സാമൂഹികമായി പ്രതികാരം വീഴുന്നതിനും അറബിക്കടലിൽ പറക്കിക്കളയേണ്ട അധികാരം അർജ്ജിച്ചു കിട്ടുന്നതിനും വേണ്ടി, ഇന്ത്യൻ സമുദായികളെയെല്ലാം പുതിയൊരു നാവികസേന അദ്ദേഹം സംഘടിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ നായകസ്ഥാനത്തേക്ക് കണ്ണാട്ടിന്റെ പേര് ആദ്യം നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടുവെങ്കിലും, രാജാവിന് അയാളെ വേണ്ടത്ര വിശ്വാസമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് നായകസ്ഥാനം ഡാ ഗാമാതനെ എറോടുത്തു.

പുതിയ സേനയിൽ 15 കപ്പലുകളാണുണ്ടായിരുന്നത്. ലൂയിസ് കൂട്ടിങ്ങത്താ, ഫ്റാൻസെസ്കോ ഡാ കുന്നത്താ, ജോവാ ലോപ്പസ് പെരേസ്സില്ലോ, അഹോൺടോ ഡാ അഗുയാർ, റൈഡാ കാസ്റ്റിനാഡാ, ഡയാഴോ ഫെർണാണ്ടസ് കൊറിയാ, അന്റോണിയോ ഡാ കാസോ എന്നിവരായിരുന്നു ഡാ ഗാമായെ അനുഗമിച്ച കപ്പിത്താന്മാരെന്ന് ഖാറോസ്സ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. ഇതിൽ ഡയാഴോ ഫെർണാണ്ടസ് കൊറിയായെ കൊച്ചിയിലെ പണ്ടുകാലംകായ്ക്കുമനമായി നിശ്ചയിച്ചാണ് അയച്ചിരുന്നത്. ഡാ ഗാമായുടെ ഒരു ബന്ധുവായ വിൻസെന്റ് സോദയുടെ കീഴിലായിരുന്നു പടനായകൻ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന സോൻ ജെറോണിമോ എന്ന കപ്പൽ. സോൻ ജെറോണിമോയും കൂട്ടിങ്ങത്തായുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന പ്രയോണാർഡായുദ്ധപ്പടയുടെ 6 വലിയ കപ്പലുകൾ ഈ സമൂഹത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. ബാക്കിയുള്ളവ ത്രികോണത്തിലുള്ള പായ്കൾ പിടിപ്പിച്ച ചെറിയ കപ്പലുകളായിരുന്നുവെങ്കിലും അവയിലും വലിയ പീരങ്കികളാണ് ഘടിപ്പിച്ചിരുന്നത്. എല്ലാത്തിലുംകൂടെ 800 ആളുകളുണ്ടായിരുന്നു. ഈ യാത്രയിൽ പങ്കെടുത്ത ഓരോ ഭടനും പ്രതിമാസം 3 ക്രൂസാഡ്സായിരുന്നു ശമ്പളം. അതുകൂടാതെ പോട്ട് ഗല്ലിന്റേയും വെളിയിൽ കഴിയുന്ന ഓരോ 18 മാസക്കാലത്തേക്കും അവർക്ക് രണ്ടു ശതത്തുകയും കരുമുളക്കും ലഭിച്ചിരുന്നു.

1502 ജനുവരി 30-ാംതീയതി സർ ജോറോണിമോ കത്തീഡ്രൽ പള്ളിയിൽവെച്ച് പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് കർണ്ണാണകൊണ്ടു. അതിനു ശേഷം ഡാ ഗാമായെ ഇന്ത്യാ, പേഷ്യാ, അറബിയാ എന്നീ കടലുകളുടെ അഡ്മിറലായി അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ചു. പാക്കിപ്പുൽപട ഫെബ്രുവരി 10-ാംതീയതി ബെലൂത്രാമുഖത്തിൽനിന്നും യാത്രയായി. അവരെ യാത്രയയയ്ക്കാൻ സ്വന്തം പടവിൽ കയറി രാജാവുതന്നെ കുറേ

ഭരം കടലിൽപോയി. അഡ്മിറലിന്റെ നേരിട്ട കീഴിച്ചുള്ള 10 കപ്പലുകൾ സാമൂതിരിയെ ശിക്ഷിച്ചു, ഇന്ത്യയുമായുള്ള വ്യാപാരം മുഴുവൻ പാകിക്കൽക്ക് ലഭിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ സ്വീകരിച്ചതിനേണ്ടും മടങ്ങിപ്പോണമെന്നായിരുന്നു ആജ്ഞ. വിൻസൻറ് സോളയുടെ കീഴിലുള്ള 5 കപ്പലുകളാകട്ടെ, ഇന്ത്യൻസമുദ്രത്തിൽ സ്ഥിരമായി താവളമുറപ്പിച്ചു, ഒരു പരമ്പരയ്ക്കുവേണ്ടി പ്രചത്തിക്കുന്നായിരുന്നു നിർദ്ദേശം. ഒന്നരമാസത്തിനേണ്ടും ഏപ്രിലോ ഡാ ഗാമായുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വീണ്ടും 5 കപ്പലുകൾ ഇന്ത്യയ്ക്ക് നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. തുടർച്ചയായുള്ള സന്ദർശനങ്ങൾ 19-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് ഇന്ത്യയിലേക്ക് പോയ ഏറ്റവും വലിയ പടക്കപ്പൽസമൂഹമായിരുന്നു ഇത്. രാജ്യം വെട്ടിപ്പിടിക്കാനാണ് അത് സജ്ജമാക്കിയതും അയച്ചതും. എന്തെന്നാൽ സമുദ്രത്തിൽ പുണ്യനിയന്ത്രണമില്ലാതെ ഇന്ത്യൻവ്യാപാരത്തിന്റെ കരുതക കരസ്ഥമാക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ഒടുവിൽ മനസ്സിലായി.

വഴിമുഖ്യതയെന്ന നിരവധി കൊള്ളകളും നടത്തിക്കൊണ്ടാണ് പാകിപ്പട സഞ്ചിപ്പിച്ചത്. മക്കത്തുനിന്നും മടങ്ങുന്ന ദേശികളാകട്ടെ കോജാ കാസ്സിമിന്റെ ഒരു സഹോദരന്റെ കപ്പൽ ഡാ ഗാമാ തടഞ്ഞുനിർത്തി കൊള്ളചെയ്തു. 'ലണ്ടൻ ഡാ ഇന്ത്യാ' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ രചയിതാവ് അഭിമാനത്തോടെ അതു വർണ്ണിക്കുന്നതു നോക്കുക: "ആ കപ്പലിലെ സാധനങ്ങൾ എല്ലാം ക്യാപ്റ്റൻ-മേജറിന്റെ ആജ്ഞപ്രകാരം നീക്കംചെയ്തു. ഓരോ ഒരു മുൻ അതിർത്തിക്ക് പുറത്തുവരാം അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചില്ല. അവരെ അതിനകത്തിട്ട് കപ്പലിനു തീക്കൊള്ളത്താൻ അദ്ദേഹം ഉത്തരവിട്ടു." യാത്രക്കാരുടെ ദീനദീനമായ അഭ്യർത്ഥനകൾ പാകികളുടെ രക്താഹാരത്തെ വർദ്ധിപ്പിച്ചുതെയുള്ളു. സമ്പൂർണ്ണവും അടിയാവയ്ക്കാമെന്നു് അറബികൾ വാഗ്ദാനംചെയ്തുകൊണ്ടും, തീ കത്തിക്കാനുള്ള ക്രമമായ ഉത്തരവു് നൽകപ്പെടുകതന്നെചെയ്തു. പാകിപ്പട സാധനങ്ങൾ സിക്വയറുകൾ വൈശാലികതയ്ക്കിന്റെ ഒരു ഉദാഹരണം മാത്രമാണിതു്. ഇത്തരത്തിലുള്ള നിരവധി സംഭവങ്ങൾ ഇനി നാം കാണാൻ കഴിയുന്നതുള്ളു. നീചനീചവും ഘോരവുമായ ഈ അന്ധകാരയുദ്ധം എതിരായി പാകിപ്പടികൾക്കുമാർ ഒന്നാവാക്കുവോലും പരസ്പരമിടയിലുള്ളതാണ് ഏറ്റവും വിചിത്രമായ കാര്യം. ഈ സംഭവത്തെപ്പറ്റി കോമൗണ്ട്സ് പോലും മൗനം അലയ്ക്കുകയോണം ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്.

ഡാ ഗാമാ അഞ്ചിട്രീപ്പ് തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളുമായി സ്വീകരിച്ചു. അവിടെ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് ഇന്ത്യൻ കടൽവ്യാപാരത്തിന്റെ കർമ്മക കൈവശപ്പെടുത്തുക എന്ന തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടം നിറവേറ്റാൻ അദ്ദേഹം പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. തന്റെ കറുപ്പുകൾ പല സംഘങ്ങളായി തിരിച്ച്, കടലിൽ കണ്ടെത്തിയ എല്ലാ കച്ചവടക്കുറുപ്പുകളും ഗാമാ കൊള്ളയടിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. അതിൽ പാങ്കിൾക്ക് വലിയ വിജയമുണ്ടായി. പിന്നീട് ഡാ ഗാമാ കണ്ണൂരിലേക്ക് പോയി. അവിടെ ചെന്നപ്പോൾ 4,000 വാൾക്കോളണ്ടർ ഫിറയ്ക്കൽപ്പോലീസ് അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിക്കാൻ എത്തി. കടൽതീരത്ത് സജ്ജമാക്കിയ ഒരു പ്രത്യേകപാതയിൽ വച്ച് കൂടിക്കാഴ്ച നടന്നു. * ഒരു സ്വസ്തൃവാൾ ഉൾപ്പെടെ നിരവധി സമാനങ്ങൾ ഡാ ജോവിൻ ഡാ ഗാമാ നൽകി. അവർതമ്മിൽ ഒരു വാപാരുടെമ്പടിയുടെ കാര്യം ചർച്ചചെയ്തെങ്കിലും, ചരക്കുകളുടെ വില നിശ്ചയിക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടായി. രാജാവിനോട് വില നിശ്ചയിക്കാൻ അധികാരമില്ലെന്നും മുങ്കുറിക്കാണെന്നും അവകാശമുള്ളവെന്നും റാക്കർകച്ചവടക്കാർ മറുതുപറഞ്ഞു. ഒടുവിൽ കൊച്ചിയിൽ വാങ്ങുന്ന വില കണ്ണൂരിലും നൽകാമെന്ന അടിസ്ഥാനത്തിൽ പാങ്കിൾ ഒരു ധാരണയുണ്ടാക്കി. വിൻസൻറ് സോളയെ കണ്ണൂരിൽ പാറ്റിച്ചുകൊണ്ട് ഗാമാ തെരുക്കാട്ടു വീണ്ടി. “അരി, ചഞ്ചന, തേൻ, വെണ്ണ, എണ്ണ, നാളികേരം, ഉണക്കമീൻ എന്നിവ പണ്ടകശാലയിൽ വാങ്ങി ശേഖരിക്കണമെന്നും, കയർകൊണ്ടു വെട്ടേണ്ടതാണെന്നും”മായിരുന്നു അയാൾക്ക് ഗാമാ നൽകിയ നിർദ്ദേശങ്ങൾ. +

കണ്ണൂരിൽനിന്നും ഡാ ഗാമാ നേരെ പോയത് കോഴിക്കോട്ടേക്കാണ്. ആ അവസരത്തിൽ തുറമുഖം ഹൂന്ദായിരുന്നു. ഡാ ഗാമായ്ക്ക് സാമൂതിരി നാലു സന്ദർശങ്ങൾ അയച്ചതായി ബാറോസ് പറയുന്നു. കോഴിക്കോട്ടിനിന്ന് കഷ്ടിച്ച് രണ്ടുകാൽ അകലെയെത്തിയപ്പോഴാണ് അവസാനസന്ദർശം അയച്ചത്. അതിൽ യഥാർത്ഥത്തിലുള്ള പരാതിക്കാരൻ താനാണെങ്കിലും സച്ചിത്തിൽ എപ്പോൾ തനിക്ക് സന്തോഷമുള്ളൂവെന്ന് വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ സമാധാനമുണ്ടാക്കുന്നതിന്റെ ഒന്നാമത്തെ വ്യവസ്ഥയായി നഗരത്തിലുള്ള എല്ലാ മുഹമ്മദീയരെയും ബാഹിഷ്കരിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഡാ ഗാമായുടെ ശാഘ്യം. അത് സാമൂതിരിക്ക് അംഗീകരിക്കാൻ സാധ്യമായിരുന്നില്ല. ഒട്ടും താമസിയാതെ

* ഒരു വീട്ടിൽവെച്ചാണ് കൂടിക്കാഴ്ച നടന്നതെന്നു കൊറിയ പറയുന്നു.

+ “മൂന്നു കടൽയാത്രകൾ”—പേജ് 325.

നഗരത്തിലേക്കു ഗാമാ പീരങ്കിപ്രയാഗത്തുണ്ടി. കല്ലുരയിൽ തെങ്ങുതടികൊണ്ടുള്ള കൂറൻ വേലികൾ സാമൂതിരി കെട്ടിയിരുന്നുവെങ്കിലും, അതിൽ ഗണ്യമായ ഭാഗം തീപിടിച്ചുനശിച്ചു. കരയിലുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു പീരങ്കികൾക്കൊണ് കുറ്റലിന്റെ അർക്ക നായന്മാരും നിറയെപ്പിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ഇതിനിടയിൽ നഗരത്തിലേക്കു വന്ന അരികുറ്റലുകൾ പറങ്കികൾ കൊള്ളയടിക്കുകയും അതിലെ നാവികരെ തടവുകാരാക്കുകയും ചെയ്തു. “ഈ തടവുകാരുടെ കൈയും, ചെവിയും മൂക്കും, അടുത്തു് അവരെ ഒരു ചെറുതാണിയിലാക്കാൻ ക്യാപ്റ്റാൻ-ജെൻ ആജ്ഞാപിച്ചു. പോർട്ടുഗീസുകാർ ഉറപ്പുനൽകിയതു കൊണ്ടുവന്ന സാമൂതിരിയുടെ ഒരു ബ്രാഹ്മണമുതനെ കൈയും മൂക്കും ചെവിയും ചെത്തി അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തള്ളി. മൂതന്റെ മേറിക്കുറപ്പുത അംഗങ്ങൾ അയാളുടെ കഴുത്തിൽ കെട്ടിത്തൂക്കി. അയാൾ കൊണ്ടുവന്നതു് വാകുചെയ്തു തിന്നാൻ സാമൂതിരിക്ക് ഒരു നിർദ്ദേശവും ഒരു ഓലയിൽ എഴുതി അതിനോടു കെട്ടിയിരുന്നു.” * അതിനുശേഷം ആ തോണിക്ക് തീയുകൊടുത്തു് അതു കരയിലേക്ക് പറങ്കികൾ ഉപരിവിട്ടു. ഇതിനോടു താത്പര്യപ്പെടുത്താത്ത ഒരു നീലകുത്സ ചരിത്രത്തിൽ കണ്ടുപിടിക്കുക അസാധ്യമാണ്. അതു കേട്ടപ്പോൾ, തന്റെ നാടു മുടിഞ്ഞതാലും പാങ്കികളോടു പടതന്നെയെന്നു സാമൂതിരി ഉഗ്രമായ പ്രതിജ്ഞയെടുത്തു.

മൂന്നു ദിവസത്തെ നിഷ്പ്രലമായ പീരങ്കിപ്രയാഗത്തിനുശേഷം ഡാ ഗാമാ കൊച്ചിയിലേക്കു പോയി. അവിടെ കബ്രാൾ കൈവെടിഞ്ഞിട്ടു പോയ പറങ്കികൾ അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. അറബികളിൽനിന്നു അവരെ കൊച്ചിരാജാവുസ്വാമി കൊട്ടാരത്തിൽ അഭയംനൽകി രക്ഷിച്ചെന്നും മറ്റുമുള്ള കഥകൾ അവർ ഗാമായെ ധരിപ്പിച്ചു. ഡാ ഗാമായെ സ്വാഗതം ചെയ്യാൻ രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധികളും എത്തിയിരുന്നു. അടുത്ത ദിവസം അദ്ദേഹം കരയ്ക്കിറങ്ങുകയും, പോർട്ടുഗീസിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന പല വിലപ്പെട്ട സാധനങ്ങൾ രാജാവിനു സമ്മാനിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവു പോർട്ടുഗീസിലേയ്ക്കു് അയച്ചു കത്തിനും സമ്മാനങ്ങൾക്കുമുള്ള മറുപടിയായിന്നു ഇതു്. ഗാമാ കൊണ്ടുവന്ന സമ്മാനങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു വലിയ വെള്ളിപ്പടകത്തിൽ 2000 സുവർണ്ണ കൂസാഡാനുമുണ്ടായിരുന്നു രാജാവിനു പരമസന്തോഷമായി. കപ്പൽ നിറയെ ചാക്കുകയാറാൻ അദ്ദേഹം പറങ്കികൾക്കു് അനുവാദം നൽകി.

* “മൂന്നു കടൽയാത്രകൾ”, ഒന്നാംഭാഗം—പേജ് 331.

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ 5 വലിയ കുപ്പികളിലും രണ്ടു ചെറിയ കുപ്പികളിലുമായി കയറുക, ഏലം തുടങ്ങിയ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ കയറിക്കഴിഞ്ഞശേഷം ഡാ ഗമാ തന്റെ താറിനിന്നും കാണിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉറപ്പാക്കിയപ്പോൾ ഏതാനും വ്യവസ്ഥകൾ രാജാവിനു നൽകി. ക്യാമ്പ് റാൻ-മേജറും രാജാവും തമ്മിൽ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിലയ്ക്കും കൊച്ചിയിലെ മുഴുവൻ കയറുകളും, ഏലവും, മറ്റു സുഗന്ധവിഭവങ്ങളും പാക്കിക്കാർക്ക് നൽകണമെന്നായിരുന്നു ഒന്നാമത്തെ വ്യവസ്ഥ. രണ്ടാമതായി അവർക്ക് ഉഷ്ണമുള്ള സമലത്തു പണ്ടകശ്ശോലം പണിയുന്നതിനും ചൈന്യങ്ങളെ സൂക്ഷിക്കുന്നതിനും അവകാശമുണ്ടായിരിക്കണം. വേറെ ആർക്കും അങ്ങനെയുള്ള അവകാശങ്ങൾ നൽകാൻ പാടില്ല. രാജാവു അനുമതിപോയി. പാക്കികളെ സൂക്ഷിക്കാൻ എന്ന നിലയിലാണ് അദ്ദേഹം സ്വാഗതം ചെയ്തത്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവർ യജമാനനായി മാറിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. വിഷപ്പുറമായ ഉണ്ണിരാമവർമ്മാജാവ് ഇതിനെക്കുറിച്ച് ആലോചിക്കാൻ തന്നിട്ടു സമയം വേണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. തനിക്കു ഉടൻ മരപടി വേണമെന്നും പറഞ്ഞു ഗാമാ കേൾപ്പിച്ചു സമ്മതസമലത്തുനിന്നും ഇറങ്ങിപ്പോയി. പാവപ്പെട്ട രാജാവ് ഉടൻതന്നെ പുറകു കാടി മാപ്പു വേക്കിപ്പു. പാക്കിക്കാർ ആഗ്രഹമുള്ള എന്തു വ്യവസ്ഥയ്ക്കും താൻ ഒരുക്കമാണെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. ഇങ്ങനെയൊരു സമ്മതം വാങ്ങാൻ തന്നെയായിരുന്നു ഗാമാ ഇതു വേലയൊക്കെ കാണിച്ചത്. തന്റെ വ്യവസ്ഥകളെല്ലാം സ്വീകരിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ഒരു സ്വസ്തകരീടം ഉൾപ്പെടെയുള്ള സമ്മാനങ്ങൾ രാജാവിനു നൽകി.

ഇത്ര സമയത്തു സാമൂതിരി വെറുതെയിരിക്കുകയല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വലിയ സന്നാഹങ്ങൾ ചെയ്തു. കൊച്ചിയ്ക്കു സമീപം വച്ചു ഡാ ഗമായെ ആക്രമിക്കുന്നതിന് കോളാകാസ്സിമിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വന്നിപ്പു ഒരു നാവികസേന അദ്ദേഹം സജ്ജമാക്കി. കൊള്ളകൊണ്ടു തട്ടിയെടുത്ത കണക്കില്ലാത്ത സാധനങ്ങളുമായി എങ്ങനെയെങ്കിലും യൂറോപ്പിലേയ്ക്കു മടങ്ങണമെന്നായിരുന്നു ഡാ ഗമായുടെ ഉൽക്കണ്ഠ. അതുകൊണ്ട് ഡയാദഗാ ഫെർണാണ്ടസ് കൊറിയായെ കൊച്ചിയിലെ കായ്കുസ്ഥനായി നിയമിച്ചുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം ധൂതിയിൽ പോർട്ടുഗലീസു യാത്ര തിരിച്ചു. ഡാ ഗമാ പുറപ്പെടാനായപ്പോൾ തന്റെ നില അവകുടത്തിലായെന്നു കാണിച്ചുകൊണ്ടു കൊച്ചിരാജാവ് അദ്ദേഹത്തോടു ഒരു കൃതജ്ഞനെന്നു തന്നെ തിരികെത്തരിയായി സാമൂതിരി വന്നിപ്പു പടയൊരുക്കം നടത്തുന്നു.

വെന്നും, സ്വന്തം കുടുംബംഗങ്ങളും, നാട്ടിലെ പ്രഭുക്കന്മാരും, തന്റെ സൈന്യത്തിൽത്തന്നെ നല്ലൊരു ഭാഗവും പാകിക്കാൻ എതിരായി സാമൂതിരിപക്ഷം ചേർന്നിരിക്കുകയാണെന്നും രാജാവ് ഭയനീയമായി അറിയിച്ചു. സാമൂതിരി തന്റെ നില വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന് തൊട്ടുമുമ്പായി അയച്ചു അവസാനത്തെ കത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധികളുടെ സൗഹാർദ്ദമാണോ, കോഴിക്കാട്ടുമായുള്ള സഖ്യമാണോ വേണ്ടതെന്നു തീരുമാനിക്കാൻ അദ്ദേഹം കൊച്ചിരാജാവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടുകയ്യുണ്ടായി. * എന്നാൽ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ വിലാപം കേൾക്കാൻ ഡാ ഗാമാ സന്നദ്ധനല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം യാത്രയ്ക്ക് തയ്യാറെടുത്തിരുന്നു. തന്റെ കപ്പലുകളുംകൊണ്ട് എങ്ങനെയെങ്കിലും ലിസ്ബണിൽ തിരിച്ചെത്തുക എന്ന ഒരേയൊരു താല്പര്യം മാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. പക്ഷെ അങ്ങനെ സൂത്രത്തിൽ രക്ഷപ്പെടാൻ ഗാമായ്ക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. പറങ്കികളെപ്പറ്റിയുള്ള പത്രങ്ങളിൽനിന്നു കോജിക്കോട്ടയിൽനിന്നു നേതൃത്വത്തിലുള്ള കോഴിക്കാട്ടുനാവികസേനയുടെ വായിലേക്കാണ് ഗാമായ്ക്കു കൂട്ടുകാരും ചെന്നുവീണത്. തുടർന്നുവന്ന യുദ്ധം അഡ്മിറൽ ബല്ലാർഡ് വഴിക്കുന്നു:—

“വമ്പിച്ച ചരിത്രപ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു ഗംഭീരസമരമായിരുന്നു അത്. പഴയ പറങ്കിചരിത്രകാരന്മാരുടെ വിവരണങ്ങളെല്ലാതെ ഇരുകക്ഷികളുടെയും ബലം മനസ്സിലാക്കാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ല. അവരാണ് കിൽ പക്ഷപാതപരമായിട്ടാണ് എഴുതിയിട്ടുള്ളതും. ചെങ്കൽപടയിൽ 70 പത്തേമാരികളും മലബാർസേനയിൽ നൂറോളം ചെറിയ കപ്പലുകളുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കൊറിയായുടെ പ്രസ്താവന അവസ്ഥവാകാൻ വഴിയില്ല. എല്ലാ കപ്പലുകളിലും ധാരാളം പടയാളികളുണ്ടായിരുന്നു, ചിലതിൽ 600 പേർവരെ. അടുത്ത ലക്ഷ്യങ്ങളുടെമേൽ പ്രയാജനകരമായി ഉപയോഗിക്കാമായിരുന്ന ചെറുപീരങ്കികൾ വലിയ കപ്പലുകളിൽ ഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പൗരസ്ത്യദേശത്ത് സുപ്രസിദ്ധനായിരുന്ന ഒരു അറബിനാവികസേനാനിയായ കോജാഅമ്പാൻ ചെങ്കൽപടയെ നയിച്ചിരുന്നു. മറ്റൊരു പ്രസിദ്ധനാവികതലവനായ കാസ്സിമായിരുന്നു മലബാർപടയുടെ നായകൻ. ഒരു കായ്ക്കത്തിലൊഴികെ മറ്റൊരാളാണിപ്പോൾ പൗരസ്ത്യസേനയ്ക്ക് അനുകൂലമായിരുന്ന സ്ഥിതിഗതികളായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. ദുരലക്ഷ്യമെങ്കിലും തകർക്കാൻ കഴിയുന്ന പീരങ്കികൾ പറങ്കികൾക്കുമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. തന്റെ പീരങ്കികൾ

പ്രയാജനകരമായി ഉപയോഗിക്കാവുന്ന ഭൂമിയിൽ കപ്പലുകൾ നിർത്തി യുദ്ധംചെയ്യുന്നത് ഡാ ഗാമായ്ക്ക് ആവശ്യമായിരുന്നു. എന്നാൽ പറങ്കി കുറ്റപ്പലകളെ മറ്റാണിന്നും വളഞ്ഞ് സംഖ്യാവലംകൊണ്ടു തകർക്കേണ്ടതായിരുന്നു എഴുത്തുകാരെ ലക്ഷ്യം. തങ്ങളുടെ കൂടിയതരം പീരങ്കികളുടെ ലക്ഷ്യംവരെ ശത്രുക്കളെ വരാൻ അനുവദിച്ചുകൊണ്ട് അവരെ നശിപ്പിക്കാനാണ് യൂറോപ്യന്മാർ ശ്രമിച്ചത്."

ഡാ ഗാമാ കൊച്ചിയിലായിരുന്നുപ്പോൾ വിശേഷപ്പെട്ട മറ്റൊരു സംഭവമുണ്ടായി. നാട്ടുകാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഒരു പ്രതിനിധിസംഘം അദ്ദേഹത്തെ വന്നു കണ്ടു. ക്രിസ്ത്യാനികളായ പറങ്കികളുടെ വരോധം കൂടി അവരുടെ ശ്രദ്ധനടിച്ചുവെന്ന് വിശ്വസിച്ചു. ഇവർ, പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിനോട് ഭേദം പ്രഖ്യാപിച്ചു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ കൂടുതലുള്ള ഏതെങ്കിലും കേന്ദ്രത്തിൽ പറങ്കികൾ ഒരു കോട്ടപണിഞ്ഞതാൽ, കേരളം മുഴുവൻ പിടിച്ചടക്കാമെന്ന് അവർ ഡാ ഗാമായെ ഉപദേശിക്കുകയുണ്ടായി. കേരളം പിടിച്ചടക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു ഈ ക്രിസ്ത്യാനികളായ പറങ്കികളിൽ നിന്ന് എത്രമാത്രം പീഡനങ്ങളും, യാതനകളും, അക്രമങ്ങളുമാണ് അവർ സഹിക്കാൻ പാകുന്നതെന്ന് ഈ പാവങ്ങൾക്കു സ്വപ്നംകാണാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല.

അദ്ധ്യായം അഞ്ച്

കരയിൽ ശക്തിസ്ഥാപന ത്തിനുള്ള സമരം

പറങ്കികളെ കൊച്ചിരാജാവു സ്വാഗതംചെയ്തതും, കബ്രാളുമായി ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കിയതും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മയായ സാമൂതിരിയ്ക്കു കഠിനമായ രോഷമുണ്ടാക്കി. സാമൂതിരിയിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുന്നതിനു കൊച്ചിരാജാവിനെ സഹായിക്കാമെന്നും, അദ്ദേഹത്തെ കേരളക്കരയിലെ ഒന്നാമത്തെ ഭരണാധികാരിയാക്കാമെന്നായിരുന്നു കബ്രാളിന്റെ ഉടമ്പടിയിലെ രഹസ്യവക്യം. പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന്റെ ഒരു പാവയെ കേരളാധീശനാക്കി വാഴിക്കാമെന്ന ആഗ്രഹം ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിനുശേഷം ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു മഹാനായ ആത്മബുദ്ധിക്ക് സാമൂതിരിയുമായി സന്ധിചെയ്തു. അന്നു കബ്രാളുമായി സഖ്യംചെയ്ത ഉണ്ണിരാമവമ്മയെന്ന കൊച്ചിരാജാവു സങ്കടത്തോടെ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ഇങ്ങനെ എഴുതി:

“.....ഇതൊക്കെ നടന്നതിനുശേഷം അവർ എന്റെ തുറമുഖത്തു വന്നു. അവർക്കു വേണ്ടതൊക്കെ നൽകി ഞാൻ സഹായിച്ചു. കപ്പലുകൾക്കു ചരക്കുനൽകി, മറ്റൊല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും കൊടുത്തു...അന്നുമുതൽ എന്റെ ബന്ധുക്കളും ശത്രുക്കളും ഒന്നുപോലെ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു, നാം തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദം യാതൊരു കാരണവശാലും തകർക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു്. എന്നെ അങ്ങു മഹാരാജാവായി അഭിഷേകംചെയ്തവെന്നും, അങ്ങയുടെ സുഹൃത്തുക്കളിൽ മുമ്പൻ ഞാനാണെന്നും അവർ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.” *

പറങ്കികളും തന്റെ സാമന്തനുംതമ്മിലുള്ള സഖ്യത്തിന്റെ ആപത്തു സാമൂതിരിയ്ക്കു വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ സ്ഥാനനറ്റിപ്പിക്കാൻ പറങ്കികളെ അനുവദിച്ചാൽ കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം അപകടത്തിലാകുമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായി. പറങ്കികളുടെ കൂറ

---

* ഖിക്കറിന്റെ ‘ഉടമ്പടികൾ’, ഒന്നാംഭാഗം—തോർഡി തോബോ സി. സി. പി. ഐ., മാർക്ക 14.

തയ്യം വഞ്ചനയും നല്ലവണ്ണം അഭ്യസനം അറിഞ്ഞിരുന്നു. തന്റെ രാജ്യത്തുണ്ടായിരുന്ന പറങ്കികളെ വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്ന കൊച്ചിരാജാവിനോടു് സാമൂതിരി ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിമാനം അനുവദിക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ, അവരെ കൊച്ചിയിൽനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കാൻ അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിച്ചു. എന്നാൽ പുതിയ ബന്ധുബലത്തിന്റെ യോഗ്യതയിലും തന്നെ കേരളത്തിലെ മഹാരാജാവായെന്ന പാങ്കി കളുടെ വാഗ്ദാനത്തിൽ മയങ്ങിയും അതു കേൾക്കാൻ കൊച്ചിരാജാവു തയ്യാറായില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും, പ്രധാനപടനായകന്മാരും സാമൂതിരിയുടെ നിർദ്ദേശത്തെ അനുകൂലിച്ചു.

കൊച്ചിരാജാവിന്റെ നിരസനത്തെ തുടർന്ന് സാമൂതിരി തൊഴക്കാട്ട് സൈന്യവുമായി നീങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനബന്ധുക്കൾ കൊച്ചിയിൽനിന്നും കഷ്ടിച്ച് രണ്ടനാഴിക മാത്രം ദൂരത്തു കിടന്ന ഇടുപ്പള്ളി രാജ്യത്തിലെ തമ്പുരാനും തൃശ്ശിവപേരൂരും പരിസരങ്ങളും നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിയിൽനിന്നും അവരുടെ സഹായത്തോടെ വലിയ എതിർപ്പൊന്നും നേരിടാതെ കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കു കോഴിക്കോട്ടുവരെ പ്രവേശിച്ചു. ഈ സമയത്തു് വിൻസന്റ് സോദര്യം അയാളുടെ കപ്പൽസേനയും കൊച്ചിയിൽ വന്നു. എന്നാൽ കോട്ടയിലുണ്ടായിരുന്ന പോർട്ടുഗീസുകാരുടെയാകട്ടെ, രാജാവിന്റെയാകട്ടെ സഹായഭ്യർത്ഥനകൾ ചെവികൊള്ളാൻ അയാൾ കൂട്ടാക്കിയില്ല. ചെങ്കടലിലുള്ള അറബിക്കപ്പലുകൾ കൊള്ളയടിക്കാൻ പാറിയ കാലാവസ്ഥയാണെന്ന കാരണവും പറഞ്ഞ് അയാൾ അവിടെനിന്നും പോയി. എന്നാൽ ക്യൂറിയോമരിയാദീപസമുഹത്തിനു സമീപം വെച്ചുണ്ടായ ഭയങ്കരമായ കൊടുങ്കാറ്റിൽ സോദര്യം കപ്പൽപടയും അതിലെ ബഹുഭൂരിപക്ഷം ആളുകളും നശിച്ചു.

കോഴിക്കോടും കൊച്ചിയും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധം 1503 മാർച്ച് 1-ാം തീയതി ആരംഭിച്ചു. ആദ്യത്തെ സംഘട്ടനങ്ങളിൽ കൊച്ചിരാജാവിനു വിജയം ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. ലൊൻസോ മൊറീനായെന്ന പറങ്കിയാണ് അതിനു പ്രധാനമായും ഉത്തരവാദി. അയാളുടെ സഹായത്തോടെ കൊച്ചിസൈന്യം വളരെ ധീരുത്വത്തോടെ ഇടുപ്പള്ളിക്കാട്ടു സമരം കഴിച്ചുതന്നു. എന്നാൽ കടലിൽനിന്നും കരയിൽനിന്നും സാമൂതിരി ഭരണമുദമം ആക്രമണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ, കൊച്ചിസൈന്യം പിൻവാങ്ങേണ്ടിവന്നു. തുടന്നുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ കൊച്ചിസൈന്യം നിഷ്ഠുഷം നശിച്ചു.

ഇളയരാജാവ് ഉൾപ്പെടെ മൂന്ന് ഇളമുത്തവൃന്ദങ്ങൾ പടനായകൻ കൊല്ലപ്പെട്ടു. മറ്റൊരു സൈന്യം ശേഖരിച്ച് ആക്രമണത്തെ തടയാൻ കൊച്ചിരാജാവ് ശ്രമിച്ചെങ്കിലും അത് പരാജയപ്പെട്ടു. ഒടുവിൽ പാങ്കിക്കായ തന്റെ ബന്ധുക്കളെയുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഒരമ്പലത്തിൽ അഭയം തേടി.

കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ഇത് സാമൂതിരി വീണ്ടും പ്രതിവിധിക്കെടുത്തു. പാങ്കിക്കളെ ബഹിഷ്കരിച്ചാൽ മാത്രം മതിയെന്ന് അദ്ദേഹം അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ആ നിഷ്കൂല വീണ്ടും തളച്ചെടുത്തു. അതിനെ തുടർന്ന് കൊച്ചിരാജാവിന്റെ മുമ്പാകെ സാമൂതിരിയുടെ പട്ടാളക്കാർ കൊള്ളയടിക്കുകയും കൊള്ളിവെക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിയിൽ സുശാന്തമായ ഒരു സേനാവിഭാഗത്തെ പാപ്പിച്ചതിനാലും സാമൂതിരി കോഴിക്കോട്ടു കടന്നു.

കാലവർഷം മൂലം യുദ്ധം അല്പകാലം നിർത്തിവെക്കേണ്ടിവന്നു. അടുത്ത മൂന്നുമാസക്കാലം സാമൂതിരി തന്റെ തലസ്ഥാനത്തുതന്നെ താമസിച്ചു. പക്ഷേ അദ്ദേഹം സമയം പാഴാക്കിയില്ല. വിദേശികളെ വിജയകരമായി എതിർക്കാൻ അവരുടേതുപോലെ ആധുനികമായ ആയുധങ്ങൾ വേണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോദ്ധ്യമായി. അതിനുവേണ്ടി പീറ്റാ അന്റോണിയോ, ജോവാ മേരിയോ എന്ന രണ്ട് ഇറാലിക്കാരെ അദ്ദേഹം തന്റെ സേവനത്തിനടുത്തു. സാമൂതിരിക്കുവേണ്ടി പീറ്റാ വാക്കുക, അത് പ്രയോഗിക്കുന്ന രീതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യത്തെ പഠിപ്പിക്കുക— എന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ജോലി. അതിനുശേഷം സാമൂതിരിയുമായുള്ള യുദ്ധം പുതിയ രീതിയിലായി. പാങ്കിക്കും ഇൻഡ്യയിലുണ്ടായിരുന്ന കാലമത്രയും എത്ര ശ്രമിച്ചിട്ടും അദ്ദേഹത്തെ കീഴടക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കെരളംകൊണ്ട് നയംകൊണ്ടു ചില അവസരങ്ങളിൽ ചില താല്ക്കാലികങ്ങളുടെ സമ്പാദിക്കാനുവേണ്ടി കഴിഞ്ഞുള്ളൂ.

ഇടവപ്പാതി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ പോർട്ടുഗീസുകാർ മൂന്നു ചെറിയ കപ്പൽസേനകൾ ഇൻഡ്യൻ സമുദ്രത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. ഫ്രാൻസെസ്കോ ഡാ ആൽബുക്കർക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കപ്പൽപ്പട്ടയായാണ് ആദ്യമായി വന്നുചേർന്നത്. അതിനു പുറകെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുവും, പിന്നീട് ഗവണ്ണറുമായിത്തീർന്ന അഫോൺസോ ആൽബുക്കർക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള സേന വന്നുചേർന്നു. എന്താണു ആദ്യകാലങ്ങളിലും വന്നുചേർന്ന മൂന്നാമത്തെ സേനയുടെ നായകൻ അന്തോണിയോ ഡാസൽഡാറായിരുന്നു. കണ്ണൂരിൽ എത്തിയപ്പോൾതന്നെ കൊച്ചിയിലെ സംഭവവികാസ

ങ്ങൾ ഫ്റാൻസെസ്റ്റാ ആൽബുകർ അറിഞ്ഞു. കൊച്ചിക്ക് സഹായം എത്തിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ തെക്കോട്ട് തിരിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തെ അദ്ദേഹം പായിച്ചു. അതിനുശേഷം കൊച്ചിരാജാവിനെ സഹായിക്കാനെന്ന വ്യാജേന ഒന്നാമത്തെ പോർട്ടുഗീസ് കോട്ട അദ്ദേഹം അവിടെ നിർമ്മിക്കുകയുണ്ടായി. 1503 സെപ്റ്റംബർ 27-ാം രീയറിയാണ് കോട്ടയുടെ ശിലാസ്ഥാപനം നടന്നത്. അതിന്റെ നിർമ്മാണത്തിനാവശ്യമായ സാധനങ്ങൾ കൊച്ചിരാജാവ് സൗജന്യമായി നൽകി. 1537 ൽ സമചതുരത്തിലുള്ള ഈ കോട്ടയുടെ ചുറ്റും വലിയ കിടങ്ങുകളുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ നെഞ്ചിനുനേരെ പീഠക്കി ഉറപ്പിക്കുകയാണെന്ന സംശയലശ്ശക്കൂടാതെ കോട്ടയുടെ നിർമ്മാണവച്ചിൽ ഭാഷാപുതനെ നേരിട്ടവൻ പണിക്കാരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഡോ. മാണവലിന്റെ പേര് കോട്ടയ്ക്കു നൽകി. കൊച്ചിരാജാവിന് പറങ്കികൾ 10,000 ക്രൂസാഡാസ് സമ്മാനിക്കുകയും, ഏറ്റവും വലിയ പരീക്ഷണപ്പട്ടത്തിൽ അവരെ സഹായിച്ചു രാജാവിന്റെ മഹത്തായ ഒഴുക്കു നേരെയും അത്ഭുതവാഹമായ മൈത്രിയയും വാണാളും പുകഴ്ത്തിക്കൊണ്ടു പറങ്കിസൈന്യാധിപൻ പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി.

സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം സമീപപ്രദേശത്തുനിന്ന് പിൻവാങ്ങിയതുകൊണ്ട്, കൊച്ചിരാജാവും പറങ്കികളും പ്രതികാരനടപടികളെടുക്കുന്നതിന് ഒട്ടും അമാന്തിച്ചില്ല. അത്ര പ്രാധാന്യമുള്ള ഒരു കാര്യമല്ലെങ്കിലും, ഈ സമരത്തിലെ ഒരു സംഭവം അറിയുന്നത് പറങ്കികളുടെ യുദ്ധമനസ്സിലാക്കുന്നതിന് വളരെ സഹായിക്കും. കൊച്ചിക്ക് സമീപം 3000 നായന്മാരുടെ തലവനായി ചെറുവപ്പിൻകുളം എന്നൊരു മാടമ്പിയുണ്ടായിരുന്നു. രാജാവിന്റെ പിന്തുണയോടെ പറങ്കികളിത്താൻ കയ്യടക്കു തുറവാട് വട്ടയുകയും, അദ്ദേഹത്തെ തോല്പിച്ചതിനുശേഷം ആ പ്രദേശത്തുള്ള സകലരേയും വധിക്കുകയും അവിടം മുഴുവൻ തീവച്ചുനശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇടുപ്പുള്ളിരാജാവ് അവരുടെ പൈശാചികമായ പ്രതീകാരത്തിന് പ്രത്യേകം പാത്രീഭവിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഗ്രാമങ്ങൾ അവർ മുട്ടെറിച്ച്, അമ്പലങ്ങൾ നശിപ്പിച്ച്, സ്ത്രീകളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും അടിമകളാക്കി. പറങ്കികൾ കടന്നുപോയ പ്രദേശം മുഴുവൻ അവർ മരുഭൂമിയാക്കി. മഹാമാരിയെപ്പോലെ അവർ ജനങ്ങളെ നശിപ്പിച്ചു.

കോഴിക്കോട്ടയ്ക്കു സാമൂതിരി പിൻവാങ്ങിയതോടെ, തന്റെ കീഴിലുള്ള മാടമ്പിമാരെ ചൊൽപടിക്കു നിശ്ചേഷ്ടത്തിന്റെ ആവശ്യം കൊച്ചി രാജാവിനോടു പറങ്കികൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. തന്റെ മാടമ്പിമാരുമായി

രാജാക്കന്മാർക്കു കീഴെ ഉടമ്പടിയിൽ ആദ്യത്തേത് കൊച്ചിപ്പുഴയ്ക്കു കിഴക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ നാടുവാഴികളായിരുന്ന അഞ്ചു കുത്തുമാനായിട്ടായിരുന്നു. ഈ കരാർമൂലം സ്വന്തം നാട്ടിൽ ഫലപ്രദമായ അധികാരം നടത്തുന്നതിനുള്ള അടിസ്ഥാനമിടാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. കയ്യുളയൻ രാജാവിന്റെ മേൽക്കയ്യ അംഗീകരിക്കുകയും, അദ്ദേഹത്തോടും രാജകുടുംബത്തോടും ഭക്തിയുള്ളവായിരിക്കുമെന്ന് സത്യം ചെയ്യുകയും, അദ്ദേഹത്തിനുവേണ്ടി അവരുടെ അധീനതയിലുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെ മേൽഭരണം വഹിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പു ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ഈ കരാർ വളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. കൊച്ചിരാജാവിനോടുള്ള നാമമാത്രമായ ഭക്തിയുടെ ചേരിൽ ചെറുകിടനാടുവാഴികളുടെമേൽ സ്വന്തം അധികാരം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പാങ്കികളുടെ നയത്തിന്റെ ഒന്നാമത്തെ കരുനീക്കമായിരുന്നു അത്.

സാമൂതിരിയുമായി ഒരു യുദ്ധവിരാമകരാറുണ്ടാക്കിയെങ്കിലും, അത് അധികകാലം പാലിക്കാൻ പറങ്കിപ്പടം കൂട്ടാക്കിയില്ല. കരുമുക്കം മാത്രം കൊണ്ടുപോയ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകളുടെ തോണികൾ അവർ ആക്രമിച്ചു. അതോടെ വീണ്ടും യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ഒരു മുഹമ്മദീയ ചാൽമൂലം സാമൂതിരിയുടെ ഒരുക്കങ്ങൾ അറിയാൻ പറങ്കികൾക്കു കഴിഞ്ഞു. സാമൂതിരിയോട് യുദ്ധം ചെയ്യാൻ പറങ്കിപ്പടനായകന് താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അയാളുടെ പട്ടാളക്കാർ നാട്ടിലേയ്ക്ക് മടങ്ങണമെന്നു നിർബ്ബന്ധപ്പെട്ടു. കൊച്ചിയിലേയ്ക്കുള്ള പണി ഇതിനകം പൂർത്തിയായിരുന്നു. ഒരു നിശ്ചയനത്തെ നേരിടാനുള്ള ഒരുക്കങ്ങളും അതിനുള്ളിൽ ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഡുവാർത്തപച്ചീക്കോ എന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ കീഴിൽ 90 നല്ല ഭടന്മാരെ കോട്ട സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു നിശ്ചയിച്ച് അൽബുക്കർക്കന്മാർ ലിസ്ബണിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ഫറാൻ സൈന്യവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കറുപ്പും പോർട്ടുഗലിൽ തിരിച്ചെത്തിയില്ല.

വളരെ കരുതലോടുകൂടി സാമൂതിരി ആക്രമണത്തിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു. പറങ്കികളുടെ കൊള്ളിവയ്പുമൂലം കൊച്ചിക്കു സമീപമുള്ള പ്രദേശത്തെയും കൃഷിനടന്നിട്ടില്ലെന്നും, അരിയ്ക്കു ക്ഷാമമാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പാണ്ടിയിൽനിന്നും അരി ഊർക്കു മതിചെയ്യണം ആവശ്യം തോന്നി. അതിൽനിന്നു പിന്തിരിയാൻ മുഹമ്മദീയവ്യാപാരികളെ സാമൂതിരി പ്രേരിപ്പിച്ചു. മുസ്ലീംസമുദായത്തോടുവെച്ചുള്ള ഇസ്രായീൽമതക്കാർ കൊച്ചിയുമായി അരിയ്ക്കച്ചവടം നടത്തരുതെന്ന

ഒരു നിരോധനവും കൊടുത്തു. പക്ഷെ സുവാർത്തപച്ചീക്കോ കരാറാലു ഭൂമിയും സമത്വമായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ ഏറ്റവും വലിയ മുസ്ലീം വ്യാപാരിയെയും കുടുംബത്തെയും അദ്ദേഹം തടവുകാരായി പിടിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇറക്കുമതി ചെയ്യുന്നതിന് അവരെ ജാമ്യത്തടവുകാരാക്കി. അങ്ങനെ ഭരണകൂടവും പരിഹരിക്കപ്പെട്ടു.

യുദ്ധത്തിന്റെ തുടക്കം സാമൂതിരിക്ക് അനുചലമായിരുന്നു. ഒരു വലിയ സൈന്യവുമായി അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുകയും അവിടെയും ഉടപ്പുള്ളിവരെ മുന്നേറുകയും ചെയ്തു. കുറേക്കാലത്തേക്ക് ആഴം കുറഞ്ഞിരുന്ന ഇടപ്പള്ളിപ്പുഴ കയറിയിറങ്ങാൻ സാധിക്കുമായിരുന്നു. പക്ഷെ കടത്തിടലുകളുള്ള വഴി വീതികാഞ്ഞതും, കരയ്ക്കടുത്തുപോയ ആഴം കൂടിയതുമായിരുന്നു. കടത്തുവരെ യാതൊരു എതിർപ്പും നേരിടാതെയാണ് കോഴിക്കോടു് സൈന്യം വന്നത്. എന്താൽ അവിടെവെച്ച് ചാങ്കി പടത്തെലപനായ സുവാർത്തപച്ചീക്കോയെ അവർക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്നു. യുദ്ധതന്ത്രം, സാമത്വം മുതലായ കാര്യങ്ങളിൽ കൈപ്പുറം, ഡിപ്പാർട്ടി, വെല്ലുപോർട്സ് എന്നിവരോട് കിടന്നിരിക്കുന്ന ഒരു ജ്യോതിഷനായിരുന്നു പച്ചീക്കോ. യുദ്ധചെയ്യുന്ന സ്ഥലത്തിന്റെ സൈനികമായ സാധ്യതകൾ സൂക്ഷ്മമായി പരിശീലിച്ച്, അദ്ദേഹം അതിരാവുമ്പായി വലിയ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. അന്നത്തെക്കാലത്തെ ഏറ്റവും നല്ല ആയുധങ്ങളോടുകൂടിയ 100 പറങ്കികളും, കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ശക്തമായൊരു സൈന്യവും പച്ചീക്കോയുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്നു.

അതിരാവുമ്പായി അദ്ദേഹം കടത്തിന്റെ മദ്ധ്യഭാഗത്തായി ഒരു വേലി കെട്ടിച്ച്, ശത്രുക്കളെല്ലാ മിത്രങ്ങൾപോലും ഇതറിഞ്ഞില്ല. സാമൂതിരിയുടെ പട്ടാളം പൂർവ്വക്കത്തു വന്നപ്പോൾ മുഖോട്ടുള്ള വഴി തടയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായിട്ടാണു കണ്ടത്. കടത്തിന്റെ ആഴംകൂടിയ ഭാഗത്താകട്ടെ പീരങ്കിപ്പിടിച്ച ഒരു വലിയ വള്ളവും കിടന്നിരുന്നു.

ഈ തടസ്സം തകർത്തുകൊണ്ടു പൂർവ്വക്കോട്ടുള്ള ശ്രമം ഉടൻതന്നെ നടന്നു. നിയമം ഇതാണെന്നു തോന്നിക്കൂട്ടുകൾ വേലിക്കെട്ടിനെ ആക്രമിക്കുകയും, അതേനിയമംതന്നെ മുൻഭാഗത്തുകൂടിയുള്ള ഒരു മിന്നൽ ആക്രമണകൊണ്ട് പ്രതിരോധം തകർക്കുകയും ചെയ്യാമെന്നാണ് സാമൂതിരി ആശിച്ചത്. പക്ഷെ അദ്ദേഹം നടത്തിയ രണ്ടു ശ്രമങ്ങളും പരാജയപ്പെട്ടു. അസാധാരണമായ ധീരതയോടെ മുന്നേറാൻപോലാതെ സമാനത്തെ പച്ചീക്കോ കാത്തുരക്ഷിച്ചു. ഒടുവിൽ സാമൂതിരി സൈന്യം നാട്ടിലേക്കു പിൻവാങ്ങി. യൂറോപ്യൻ നേതൃത്വത്തിൽ നാട്ടു

കാര്യ പട്ടാളക്കാർ ഇന്ത്യയിൽ നേടിയ ഏറ്റവും മാരത്തായ വിജയ
 ഇടയിൽ ഒന്നായിരുന്നു ഇത്. അതിനെക്കുറിച്ച് പാകിശ്ചിത്രകാരന്മാർ
 ഉൾക്കൊള്ളുന്നതായിരിക്കില്ല, പക്ഷേക്കൊക്കെ സ്വന്തം നാട്ടിൽനിന്ന് യാ
 തൊന്ന ബഹുനിയും ലഭിച്ചിട്ടു. കൊച്ചിരാജാവ് മാത്രം അദ്ദേഹത്തിൽ
 “ഭയം” എന്ന സ്ഥാനം നൽകി. *

വലിയ ശ്രമത്തോടെയെങ്കിലും യുദ്ധം തുടങ്ങുകയായിരുന്നു. 14 കൗശലങ്ങളോടെ ലോഹപ്പാമ്പാസ്സ് പോർട്ടുഗലിൽനിന്ന് കൊച്ചിയിൽ വന്നതോടെ പാകിക്കരക്കും ബന്ധുക്കൾക്കും ശക്തി വർദ്ധിച്ചു. സാമൂതിരിയുമായി നടന്ന ചില കൂടിയായോചനകളുമെങ്കിലും അലാസിറ്റിരിയെത്തോടെ അവർ കോഴിക്കോട്ടുവന്നു ആക്രമിച്ചു. രണ്ടുചമ്പം പാകിക്കര പിൻകിട്ടിയതായും നടത്തി. അതിനുശേഷം സാമൂതിരിയുടെ ഒരു സാമന്തന്റെ രാജസഭാനായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ സോാസ്സ് ആക്രമിച്ചു. അഴിമുഖത്തു സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർത്താമരം കൊച്ചിയെ ആക്രമിക്കുന്നതിനുള്ള സാമൂതിരിയുടെ നാവികതാപട്ടമായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ നാവികപടനായകനായ മമ്മാലിയുടെ പ്രധാനകേന്ദ്രവുമായിരുന്നു അത്. മമ്മാലിക്ക് പിന്തുണ നൽകിക്കൊണ്ട്, പാകിക്കര മടങ്ങിപ്പോകുന്നതിന് സമയംനാക്കി കഴിയുകയായിരുന്നു, കൊച്ചിയെ ആക്രമിക്കുന്നതിന് നിയുക്തനായിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടെ സുപ്പ്സൈന്യാധിപൻ. ഈ കൗശലങ്ങളെക്കുറിച്ച് സോാസ്സിന് കൊച്ചിനാജാവ് അറിവുകൊടുക്കുകയും സാമൂതിരിയുടെ നാവികപടയെ ആക്രമിക്കാൻ അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും

* പച്ചിടക്കായ് നൽകിയ ശാസനം.

[illegible]

ചെമ്മ. സോറസ്സ് നടത്തിയ അപ്രതീക്ഷിതമായ ആക്രമണത്തിന്റെ ഫലമായി കോഴിക്കോട്ടെ നിരവധി തോണികൾ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ബാക്കിയുള്ളവ പറങ്കികൾ സ്വന്തമാക്കി. മമലിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രണ്ടു പുത്രന്മാരും യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചു. വിജയികളായ പറങ്കികൾ കരയ്ക്കിറങ്ങി, വീടുകൾ കൊള്ളയടിക്കാൻ തുടങ്ങി. പക്ഷെ നായന്മാരുടെ ശക്തിയായ എതിർപ്പിനെ അവർക്കു നേരിടേണ്ടിവന്നു. അതുകൊണ്ട് ക്രമമായിത്തീർന്ന പറങ്കികൾ പട്ടണത്തിനകത്തു തീക്ഷ്ണമായി. നൂറാണ്ടുകാലങ്ങളായി അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കിയിരുന്ന ജൂതന്മാർ സ്വന്തം പുണ്യഭൂമി നശിച്ചുതുപോലുള്ള വേദനയോടെ സ്ഥലംവിടുകയും, കൊച്ചിയിലും പരിസരപ്രദേശങ്ങളിലും പോയി താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. *

ലോറോപ്പാസോസ്സിന്റെ നാവികസേന കൊടുങ്ങല്ലൂർ യുദ്ധം കൂടാതെ മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കടൽയുദ്ധവും നടത്തി. കെയിറോയിലെ യൂസ് മക്കത്തെയും പോകുന്നതിനുവേണ്ടി അറബികൾ പറമ്പലായനിക്കാലുത്ത് 17 കുറ്റപ്പാടുകൾ സജ്ജീകരിച്ചിരുന്നു. പീരങ്കി ഘടിപ്പിച്ചിരുന്ന ഈ കുറ്റപ്പാടുകളുടെ രക്ഷയ്ക്കായി 4,000-ത്തോളം വരുന്ന ഒരു സൈന്യത്തേയും അവർ ഒരുക്കിയിരുന്നു. അവയിൽ നിറയെ ചരക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. രണ്ടു പന്ത്രണ്ടാരികളുടെയും പതിനഞ്ചു തോണികളുടെയും സഹായത്തോടെ ലോറോപ്പാസോസ്സ് അവയെ ആക്രമിച്ചു. ദീർഘമായ യുദ്ധത്തിനുശേഷം പറങ്കികൾ വിജയിച്ചു. അറബിക്കുറ്റപ്പാടുകളിൽ കരയെണ്ണ അവർ കടലിൽ താഴ്ത്തി, ബാക്കി കത്തിച്ചുകളഞ്ഞു (1506).

ഇതോടുകൂടി ഇൻഡ്യയുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിനുവേണ്ടി നടന്ന മൂന്നു തവണയുടെ ആദ്യഘട്ടം അവസാനിച്ചുവെന്ന് കരുതാം. ഈ കാലത്തു പറങ്കികൾ പടവെട്ടിയത് രാഷ്ട്രീയാധികാരത്തിനോ കടലിലെ ആധിപത്യത്തിനോവേണ്ടി ആയിരുന്നില്ല. കേരളവുമായി വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനുള്ള അവകാശം സ്ഥാപിക്കാൻ നടത്തിയ സമരങ്ങളായിരുന്നു അവ. കേരളക്കരയിലെ ഏറ്റവും ശക്തനായ സാമൂതിരി അതിനെ എതിർത്തു. അറബികളുടെ സ്ഥാപിതതാല്പര്യത്തിന് പറങ്കികളുടെ വരവ് അപകടകരമായിരുന്നു; എന്നതന്നെയുമല്ല പറങ്കികൾക്ക് സ്ഥലം കൊടുത്താലുള്ള ഭവിഷ്യത്തിനെക്കുറിച്ച് അവർക്കു മാത്രമേ നല്ല ബോധ്യവുമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അവർ പറങ്കികളെ എതിർത്തു

വെണം മാത്രമല്ല, അവരെ തുരത്താനുള്ള സച്ചാർട്ട്ങ്ങളും സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അത്യാഗ്രഹവും സാമൂതിരിയോടുള്ള ശത്രുതയും, കേരളാധീശനാകാനുള്ള അതിരോടും പാങ്കി കൾ നല്കുവണ്ണം ചൂഷണംചെയ്ത കൊച്ചിരാജാവ് അവരുടെ എതിർപ്പുകളിനാൽ ബന്ധുവും വിദ്വേഷനായ ഒരു കോടാലിക്കൈയ്യമായിത്തീർന്നു. സമാന്തിന്റെ ആഭ്യുദയത്തിൽ കേരളത്തിൽ അവരുടെ ശക്തി സ്ഥാപിക്കാൻ പാങ്കികൾക്ക് സാധിച്ചില്ല. എന്നാൽ അവരെ ഇൻഡ്യയുടെ തീരത്തുനിന്നും ആട്ടിടയാടിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് കൂടുതൽകൂടുതൽ വ്യക്തമായി. കച്ചവടം ചെയ്യാനുള്ള അവകാശം അവർ കരസ്ഥമാക്കി. കൊച്ചി, കൊല്ലം, കണ്ണൂർ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടികൾമൂലം, കച്ചവടത്തിന് സാരമായ ആനുകൂല്യങ്ങൾ അവർക്ക് ലഭിച്ചു. കടലിലും കരയിലും അവർക്ക് ആധിപത്യം വേറൊരു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു നേരാണ്. പക്ഷെ, ഇൻഡ്യയിലെ സങ്കീർണ്ണമായ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ പുതിയതും സുദുർഗ്രഹവുമായ ഒരു ഘടകമുള്ള ഉണ്ടായിരിക്കുന്നുവെന്നു നാലുവർഷത്തെ യുദ്ധത്തിനുശേഷം അറബികളും സാമൂതിരിയും മാത്രം ഇൻഡ്യൻ ഭരണാധിപന്മാരും അംഗീകരിക്കേണ്ടിവന്നു.

അദ്ധ്യായം ആറ്

അൽമേഡായം നാവികസമരവും

കുബ്ബാർ ലിസ്ബണിൽ മടങ്ങിയെത്തിയപ്പോൾ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ഒരുകാര്യം വ്യക്തമായി. ഒന്നുകിൽ ഒരു വമ്പിച്ച സേനയെ അയച്ച് സമുദ്രാധിപത്യം കരസ്ഥമാക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യൻവ്യാപാരത്തെക്കുറിച്ചുള്ള മോഹങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കുകയെന്നതാണ് പ്രശ്നമെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ട് കടലിനെ നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ അദ്ദേഹം തുടർന്നു. അതു ഭാഗികമായ വിജയമായിരുന്നുവെന്ന് നാം ഇതിനകം കണ്ടുകഴിഞ്ഞുപോയി. * ഇതോടൊപ്പം ഇന്ത്യയിലെ പോർട്ടുഗീസ് താല്പര്യങ്ങളും വളർന്നു. ഇന്ത്യൻ കപ്പൽസേനയെ നശിപ്പിച്ച് വ്യാപാരത്തിന്റെ കടമകൾ കൈവശപ്പെടുത്താമെന്ന മോഹത്തിൽ അവർ വർഷോന്തരം ഒരു കപ്പൽസേനയെ സജ്ജീകരിച്ച് അയച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നയം അസാധ്യമാണെന്നു വേഗം തെളിഞ്ഞു. സമീപിതനികൾ സൃഷ്ടിച്ചുപരിച്ച് തുടച്ചുയായ ഒരു നയം സ്വീകരിക്കാൻ അധികാരമുള്ള ഒരു സ്ഥിരപ്രതിനിധി ഇന്ത്യയിൽ ഇല്ലാതിരുന്നത് കടവടത്താല്പര്യങ്ങൾ പോലും അപകടത്തിലാക്കുന്നത് പല രാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരും ഡോം മാനുവൽ രാജാവിനെ ഉപദേശിച്ചു. പൂർണ്ണാധികാരമുള്ള ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ നിയമിച്ചില്ലെങ്കിൽ ഇന്ത്യയിലുള്ള പറങ്കികൾക്ക് അധികാരം പിടിച്ചു നില്ക്കുവാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് കൊച്ചിയിലെ കാര്യസ്ഥനായ മാനുവൽ ടില്ലസ്, 1504 ജനുവരി 8-ാംനു രാജാവിന് എഴുതി. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി മുത്തലപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥിര ഉദ്യോഗസ്ഥനെ നിയമിക്കേണ്ടതു് ആവശ്യമാണെന്നു രാജാവിനും തോന്നി. അതിന്റെ ഫലമായി ഉദ്യോഗത്തിലെ ആദ്യത്തെ വൈസ്രായിയായി ഡോം ഫ്രാൻസെസ്കോ ഡാ അൽമേഡാ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിലെ സ്ഥിര യാത്രതിരിച്ചുപറക്കു അൽമേഡായ്ക്കു നൽകിയ കപ്പനയിൽ, അഞ്ചിദ്രീപ്, കണ്ണൂർ, കൊച്ചി, മലക്കാ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ കോട്ടകൾ നിർമ്മിക്കാതെ വൈസ്രായിപദം സ്വീകരിക്കാൻ പാടില്ലെന്നു പ്രത്യേക നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. പറങ്കികളുടെ നയം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഈ നിർദ്ദേശം.

സമുദ്രത്തെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുന്ന തന്ത്രപ്രധാനമായ സ്ഥാനങ്ങളിൽ കോട്ടകെട്ടുകയെന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ലക്ഷ്യം. ഓരോ കോട്ടയിലും ഒരു ക്യാപ്റ്റന്റെ കീഴിൽ, ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും പട്ടാളത്തെയും സ്ഥിരമായി താമസിപ്പിക്കാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. അറബിപ്പട്ടാളം നാവികശക്തി നശിപ്പിക്കുക, കോഴിക്കോട്ടനിന്ന് മുഹമ്മദീയവ്യാപാരികളെ ബഹിഷ്കരിക്കുക, അതോടൊപ്പം ഈജിപ്ത് സുൽത്താന്റെ ശക്തി തകർക്കുക എന്ന മുതലകൾകൂടെ പുതിയ വൈസ്രായിക്കു നൽകപ്പെട്ടു. പറങ്കികളെ ശക്തിയായി എതിർക്കുന്നതിന് തന്റെ ബന്ധുവായ ഈജിപ്തിലെ സുൽത്താന്റെ എല്ലാ സഹായവും സാമൂതിരിക്കു ലഭിച്ചുവെന്ന് പോർട്ടുഗീസ് ഗവണ്മെന്റ് നേരത്തെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കോളക്കരയിൽ പോർട്ടുഗീസ് ശക്തി നിലനില്ക്കുന്നതെങ്കിൽ, ഈജിപ്റ്റും കോഴിക്കോടും തമ്മിലുള്ള ഗതാഗതബന്ധം തടയപ്പെടുന്നത് അവർക്കു സർവ്വപ്രധാനമായിത്തീർന്നു. ഈ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി അഞ്ചിപ്പീഡിൽ തന്ത്രപ്രധാനമായ ഒരു താവളം സ്ഥാപിക്കണമെന്നു പദ്ധതി ഇരുമെടുത്തത്.

തനിക്കു ലഭിച്ച നിർദ്ദേശപ്രകാരം അഞ്ചിപ്പീഡിൽ ഒരു കോട്ട കെട്ടിയതിനുശേഷം അൽമേഡാ കണ്ണൂർ പോയി. അവിടെയും ഉടനടി കോട്ടപണിയുന്നതിനുള്ള എല്ലാ കാര്യങ്ങളും ചെലവും അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം വൈസ്രായിസ്ഥാനം സ്വീകരിച്ചു. കൊച്ചിയിൽച്ചെന്നപ്പോൾ, പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഭാവിയിൽത്തന്നെ ബാധിക്കുന്ന ഗുരുതരമായ ഒരു രാഷ്ട്രീയക്കുഴപ്പത്തെ നേരിടുകയെന്ന ഭോലിയാണ് പുതിയ വൈസ്രായിക്കുണ്ടായത്. കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലെ വിചിത്രമായ ഒരു കീഴ്നടപ്പിന്റെ ഫലമായി കുടുംബത്തിലെ ഏറ്റവും മുത്തശ്ശൻ പെരുമ്പള്ളി മൂപ്പിൽ എന്ന സ്ഥാനം സ്വീകരിച്ച്, സമ്പ്രദായത്തിലേയ്ക്കു വിരമിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഇളയരാജാവാണ് എരുമപ്പാദം രാജ്യഭാരം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. 1505-ൽ അന്നത്തെ പെരുമ്പള്ളി മൂപ്പിൽ മരിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി പറങ്കികളെ കേരളക്കരയിൽ സ്ഥാപനം ചെയ്തതോടും അവരുടെ ഏകബന്ധുവുമായ ഉണ്ണിരാമവർമ്മ രാജാവ് സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്തു മൂപ്പിൽസ്ഥാനം ഏറ്റ. സാധാരണഗതിയിൽ അടുത്തതായി രാജ്യഭാരം ഏറ്റെടുക്കേണ്ട അന്നത്തെ ഇളയരാജാവ് പറങ്കികളുമായുള്ള ബന്ധത്തെ പരസ്യമായി എതിർത്തിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു. ഉണ്ണിരാമവർമ്മയുടെ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു അദ്ദേഹം വന്നാൽ പറങ്കികളും കൊച്ചിയുമായുള്ള സഖ്യം അദ്ദേഹം അവസാനിക്കുമെന്നതിന് സംശയമു

ണായിരുന്നില്ല. വിപ്ലവചാപകാശനിയമങ്ങൾ പാലിക്കുന്നുണ്ടെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ മേൽക്കാഴ്ചയായ സാമൂതിരിക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. നിയമപരവും രാഷ്ട്രീയവുമായ കാരണങ്ങളാൽ ഇളയരാജാവിന്റെ അധികാരത്തെ അദ്ദേഹം പിന്താങ്ങി. ശക്തിയായ പൊതുജനാഭിപ്രായവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭാഗത്തുണ്ടായിരുന്നു. എന്നതന്നെയല്ല വിപ്ലവചാപനിയമം തെറ്റിക്കാൻ മുൻരാജാവിനുപോലും ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു പാക്കി കപ്പലുടെ വ്യാപാരബന്ധം തുടരണമെങ്കിൽ പെട്ടെന്നൊരു തീരുമാനം എടുത്തതീരുന്നതാണ് അത്ഭുതസാക്ഷ്യം ബോധ്യമായി. അവർ രാജാവിന്റെ മേൽ വമ്പിച്ച സമർത്ഥകൈയ്യായി ഇളയരാജാവിനു പകരം, പാക്കികപ്പലുടെ താല്പര്യത്തിനു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുമെന്ന് നിശ്ചയമുള്ള ഒരു ഇളയരാജാവിനെ വേഗം അഭിഷേകം ചെയ്തിട്ടു. ആ അവസരത്തിൽ പുതിയ രാജാവു ധരിച്ച കിരീടം പോർട്ടുഗീസിൽനിന്നും അയച്ചുകൊടുത്തതായിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാരുമായി സൗഹൃദം പ്രാപ്തമാക്കുന്ന സൗഹൃദവാദകനായ പാക്കി അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതമായി അന്നുമുതൽ കൊച്ചി ഒരു സാമന്തരാജ്യമെന്ന മാതൃകയ്ക്ക് പോർട്ടുഗീസിൽ അധികാരശക്തി സ്വയംമാറുന്ന ഒരു ഭൂതലാജ്യവുമായിത്തീർന്നു. പോർട്ടുഗീസിൽ വിശ്വാസ്യതയുണ്ടെന്ന് എന്നാണ് കൊച്ചിരാജാവിനെക്കുറിച്ചു വൈസ്രോയിയും മറ്റും എഴുത്തുകയ്യയച്ച പരാമർശിച്ചിരുന്നത്. ഈ സന്ദർഭം ഉപയോഗിച്ച് കൊച്ചിയിൽ സുശക്തമായ ഒരു പുതിയ കോട്ട നിർമ്മിക്കാനുള്ള അവകാശവും അത്ഭുതം രാജാവിൽനിന്നു കരസ്ഥമാക്കി. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി കൊച്ചിയിൽ ആഭ്യന്തരയുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു.

പുതിയ കോട്ടയുടെ നിർമ്മാണവും, രാജാവിന്റെ അധീനതയിലുള്ള സ്ഥലങ്ങളുടെ മേൽ പൂർണ്ണമായ നിയന്ത്രണവും പോർട്ടുഗീസുകാരി നല്ലവണ്ണം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട്, അത്ഭുതം തന്റെ രണ്ടാമത്തെ ജോലിയായി ലേയ്ക്കു പ്രാവീണ്യം ചെയ്തു. അറബികളുടെ വ്യാപാരം നശിപ്പിക്കുന്നതിനും ഈജിപ്ത് സുൽത്താനുമായുള്ള ബന്ധം തകർക്കുന്നതിനും വേണ്ടി പ്രധാനമായും രണ്ടു വഴിയിൽ കയ്യെടുത്താണ് അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചത്. പാക്കികളുടെ ഉപദ്രവത്തിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെടാൻ മാലദ്വീപിലേക്കു ചുറ്റിയാണ് അറബികളുടെ കച്ചവടക്കുറുപ്പുകൾ സഞ്ചരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത്. ആദേശി ഒന്നാമതായി അടയ്ക്കുണ്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ മാലദ്വീപ് എവിടെയാണെന്ന് അവർക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ആ സ്ഥലം കണ്ടുപിടിച്ച് ആദേശി നിരോധിക്കാൻ ഒരു നാവികസേനാവിഭാഗവുമായി

വൈസ്രായിയുടെ പുത്രൻ ലൊറൊൻസോ അൽജമഡാ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷെ അയാൾ മാലദ്വീപുകളെത്തന്നെ സിംഹാധിപനായി ചെന്നു ചേർന്നു. സാമൂതിരിയുടെ നാവികസേനയെ നശിപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അൽജമഡായുടെ രണ്ടാമത്തെ ശ്രമം. കോഴിക്കോട്ടു താമസിച്ചിരുന്ന വേത്തോ എന്നൊരു ഇറ്റാലിക്കാൻ സാമൂതിരിയുടെ സന്നാഹത്തെക്കുറിച്ച് പാക്കിക്കൾക്കു രഹസ്യമായ അറിവുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾക്കു കൊട്ടാരവുമായി ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈജിപ്തിലേക്കു പുറപ്പെടാൻ പോകുന്ന കപ്പൽക്കപ്പൽ സാമൂതിരിയെത്തുടർത്തി 200-ൽപരം ചെറുകിടക്കപ്പലുകൾ അടങ്ങിയ ശക്തമായ നാവികസേന സാമൂതിരി ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു വേത്തോ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി. ഇറ്റാലിക്കാർ നിർമ്മിച്ച പീഷെകർ പീട്രിറ്റിച്ചതായിരുന്നു കപ്പലുകൾ. ഈ വിവരം ലഭിച്ച ഉടൻതന്നെ ലൊറൊൻസോ അൽജമഡായുടെ കീഴിലുള്ള നാവികവിഭാഗം അതിനെ അകുതിച്ചു. രണ്ടുപ്രാവശ്യം വീണ്ടുവന്ന ഭയങ്കരമായ യുദ്ധത്തിൽ സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ കപ്പലുകൾ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ലൊറൊൻസോയുടെ വിജയത്തിനു കാരണം, പാക്കിക്കപ്പലുകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന കൂടിയതരം ആയുധങ്ങളായിരുന്നു. ഈ പക്ഷേയും വേരിപ്പെട്ടിലും പാക്കികളുടെയും അവരുടെ മിത്രങ്ങളുടെയും കരുവടക്കു കപ്പലുകൾ സാമൂതിരി വിനാശം വിജയത്തോടെതന്നെ ഉപദ്രവിച്ചുവന്നു. ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന പാക്കികളിൽത്തന്നെ പലരും അത്ര ഉറപ്പുള്ളവരായിരുന്നില്ല. സാമൂതിരിയുടെ ക്രോധത്തിന്റെ മുമ്പിൽ അവരിൽ പലരും കപ്പലുകൾ ഉപേക്ഷിച്ച് രക്ഷപ്പെടുക അസാധാരണമല്ലായിരുന്നു.

സാമൂതിരി രാജ്യീയമായും വെറുതെയിരുന്നില്ല. പാക്കിക്കൾക്കു എതിരായി കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു സഖ്യമുണ്ടാക്കാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബശത്രുക്കളായ കോലാത്തിരിരാജാവും കൊച്ചിരാജാവുംമായിരുന്നു പാക്കികളോടു ചേർന്നത്. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അടിമറില ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട്, പാക്കികളുമായുള്ള ബന്ധം ഉപേക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹം കണ്ണൂർരാജാവിനോടു ന്യായവാദം നടത്തി. അദ്ദേഹത്തിന് അനുകൂലമായ മാറുവില സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടായി. വിദേശികളെ സഹനമെന്ന കോലാത്തിരിരാജാവ് മരിച്ചുപോയിരുന്നു. പുതിയ രാജാവിന് തന്റെ മന്ത്രിയുടെ നയം തുടരണമെന്ന നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂടാതെ കണ്ണൂരെ പ്രധാന മഹമ്മദീയവ്യാപാരികളുടെ കപ്പലിനു നൽകിയ രക്ഷാധ്യക്ഷനായ ലാഹിരിയെക്കൊണ്ട് ഒരു പാക്കികളിൽത്തന്നെയാണു ഹൊർസൗലാബാസ് നട

ത്തിന് കൊള്ളയും കൊലയും പാകിക്കുറുത്ത് എതിരായി കണ്ണൂരിൽ വലിയ രോഷം വളർത്തിയിരുന്നു.

അങ്ങനെ പരന്നുപോയുള്ള നയത്തിന് വിപരീതമായി കോലത്തിരിയും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ സമൃത്തിൽ എടുപ്പട്ടു. പോർട്ടുഗീസ് ശക്തിയുടെ ആവിർഭാവത്തോടു കൂടിയ പുതിയ സാഹചര്യത്തിൽ അത് അന്യോപന്യമായിരുന്നു. കോലത്തിരി ഉടൻതന്നെ കണ്ണൂർക്കോട്ട വളംപുഴ, നിരോധം ഏർപ്പെടുത്തി. നാലുമാസത്തേക്ക് കോട്ട പിടിച്ചുനിന്നു. അതിനിടയിൽ അതിലെ പട്ടാളക്കാർ ഭയങ്കരമായ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ചു. അകത്തുണ്ടായിരുന്ന ആഹാരസാധനങ്ങൾ മുഴുവൻ തീർന്നുപോകുകയും വന്ന യാതൊന്നും ബാക്കിയില്ലെന്നു വന്നപ്പോൾ പരക്കിടം കീഴടങ്ങാൻ ഖത്തലി. എന്നാൽ അവരുടെ ഭാഗ്യത്തിന് അപ്പോൾ ടിപ്പുദാദാ ഡാക്ടറായുടെ കപ്പൽസേന വന്നുചേർന്നു. കോട്ട രക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കോഴിക്കോടും കണ്ണൂരും തമ്മിലുള്ള സ്വസ്ഥതയിന്റെ ആപത്ത് മനസ്സിലാക്കിയ പാർലിമെൻ്റ് കോലത്തിരിയുമായി ഉടൻതന്നെ സന്ധിചെയ്തു. *

കണ്ണൂരെ കഴിവും അവസാനിപ്പിച്ചതിനുശേഷം സാമൂതിരിയുടെ സേനാധിപതി നശിപ്പിക്കാനുള്ള ഒരു പുതിയ ശ്രമം അൽമഡോറാടത്തി. ഡാക്ടറായുടെ പോഷകസേനയും കൂടെ വന്നുചേർന്നപ്പോൾ സാമൂതിരിയുടെ പ്രധാനതാവളമായ കോഴിക്കോടുതന്നെ ആക്രമിക്കാമെന്ന വിശ്വാസം അവസാനമായി ഉണ്ടായി. ഇൻഡ്യൻമാരുമുടനീളമുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ പാർലിമെൻ്റ്കാപ്പലുകളും കോഴിക്കോട്ടേക്ക് കേന്ദ്രീകരിക്കപ്പെട്ടു. ഈ വമ്പിച്ച നാവികപ്പടയെ അൽമഡോറാതന്നെയാണ് നയിച്ചത്. ടിപ്പുദാദാ ഡാക്ടറായും ലൊറോൻസോ ഡാ അൽമഡോറായും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തിനായിരുന്നു. കേന്ദ്രീകരിച്ച ഈ ആക്രമണാഘോഷമായി കോഴിക്കോട്ടുനാവികസേന നിശ്ശേഷം പരാജയപ്പെട്ടു.

എന്നാൽ സാമൂതിരിയുടെ ചീട്ടുമുഴുവൻ തീർന്നിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തന്റെ ബന്ധുവായ ഈജിപ്റ്റ് സുൽത്താന്റെ സഹായത്തിന് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടെ ഈജിപ്റ്റ്കാരായ വ്യാപാരികളും സുൽത്താന്റെമേൽ സമ്മർദ്ദം ചെലുത്തി. സുൽത്താനെ വളരെ നിർബ്ബന്ധിക്കണമെന്നു അവശ്യതയുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നെന്നാൽ പാർലിമെൻ്റുകാരുടെ ആക്രമണമൂലം ഈജിപ്റ്റിന്റെ വ്യാപാരത്തിനതന്നെ സാരമായ വിഷമം നേരിടുന്നുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ പരിചയവും കഴിവുമുള്ള മിർജ്ജസ്സയിൻ എന്ന നാവിക

കുടുംബത്തിന്റെ കീഴിൽ ഒരു ഇജിപ്ഷ്യൻ കുപ്പൽവട ഇന്ത്യൻസമുദ്രത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങി. ഏറ്റവും ആധുനികമായ ആയുധങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന ഈ സൈന്യത്തിൽ 1500 ഭടന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഗുജറാത്തിലെ ദുർഗ്ഗപിൽ താവളമുറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് പാക്കികളെ ആക്രമിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ഹുസ്സെയിന്റെ ഉദ്ദേശം. ഇടവപ്പാതി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ദുർഗ്ഗയിൽ എത്തി.

സാമൂതിരിയുടെ സഹായത്തിന് ഈജിപ്റ്റിൽനിന്നും കുപ്പൽ സൈന്യം വരുന്നതെന്ന കിരവറിയിൽ ഇന്ത്യയിലാകെ പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇവിടെ വന്ന കാലമുതൽ ഇപ്രകാരമോരു ഭരണമെന്നെ പാക്കികൾ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നതും വാസ്തവമാണ്. എന്നാൽ ഈപ്പോൾ ആ ഭീതി കുറവായിരുന്നു. പുതിയ കിരവറികൾ അവർ അത്ര കാര്യമാക്കിയില്ല. ഇജിപ്ഷ്യൻ നാവികപ്പടയെ നേരിടുന്നതിന് വടക്കോട്ടുപോയ ലൊറൊൻസോ ഡാ അൽമേഡാതന്നെ അത്ര പങ്കു വഹിച്ചിരുന്നു. എഡിൻ, ഇജിപ്ഷ്യൻകുപ്പലുകൾ അകലെ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ പാലും, അതു ഓർമ്മയിൽനിന്നും ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു വരുന്ന അപ്പോൾ അതും ആൽമേഡാതന്നെ കുപ്പലുകളാണെന്നുവരെ പാക്കികൾ തൊറിച്ചിരുന്നു.

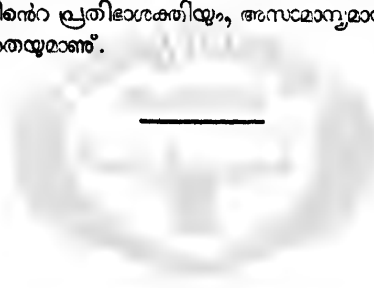
മുളിയിൽ വെച്ച് രണ്ടു കുപ്പൽസമുദായങ്ങളും തമ്മിൽ കൂട്ടുമുട്ടി. പ്രധാനമായും ഒരു വീര്യമുണ്ടാണെന്ന് നടന്നത്. ഇജിപ്ഷ്യൻകുപ്പലുകളിൽ കയറാനുള്ള പാക്കികളുടെ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു. രണ്ടുവശത്തെയും സംഘടനയുടെ ശേഷം പാക്കികൾ പലായനം ചെയ്യാൻ തീരുമാനിച്ചു. പക്ഷെ പടത്തലവനായ ലൊറൊൻസോ ഡാ അൽമേഡായുടെ കുപ്പലിന് വെടിയേറ്റു. അദ്ദേഹവും കൊല്ലപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ നിമിഷം വരെ തന്റെ അനുയായികളെ ലൊറൊൻസോ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഉഗ്രമായ യുദ്ധത്തിനുശേഷമാണ് ഈജിപ്റ്റുകാർക്ക് ആ കുപ്പലിൽ കയറാൻ കഴിഞ്ഞത്.

ഈ സമരത്തിൽ 140 പാക്കികൾ മരിക്കുകയും അത്രയുംതന്നെ ആളുകൾ മുറിവേറ്റുകയും ചെയ്തു. മിർഹുസ്സെയിന്റെ ഭാഗത്തുവലിയ നാശങ്ങളുണ്ടായി. ചരക്കു, വിജയം അദ്ദേഹത്തിന്റെതായിരുന്നുവെന്ന കയ്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സമുദ്രാധിപത്യം പാക്കികൾക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. ഇന്ത്യൻവ്യാപാരവും ഉപേക്ഷിച്ച് അവർ എങ്ങനെയായി സ്ഥാനം നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങേണ്ടിവരുമെന്ന നിലവരെ സംഭാവനയായി.

സാമൂതിരിയുടെ നാവികസേനയെ അപകുലിച്ചു പറക്കിക്കുപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവന്ന മേലേ അമ്പലം കൂടിയതും പീരങ്കികളും കായ്കളുമായ മാറ്റ സജ്ജീകരണങ്ങളുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനോട് എല്ലാ തരത്തിലും സമമായ ഇജിപ്ഷ്യൻ നാവികസേനയോട് ഏറ്റുമുട്ടിയപ്പോൾ, പാക്കികൾക്ക് വേറെയില്ലാൻ വയ്യാതെയായി. സാമൂതിരിയുമായുള്ള സമരങ്ങളിൽ നേടിയ എട്ടുപ്പുറിയെടുത്തുപോലും ശത്രുവിന്റെ ചെലത്തെ അവർ നിസ്സാരമായി ഗണിച്ചു. മിർത്തുസ്സെയിന്റെ കപ്പലുകളിൽനിന്നും ഉന്നംതൊറാതെ, അതിസമർത്ഥമായ പീരങ്കിപ്പുരയാൾ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പാക്കികൾ അമ്പരന്നുപോയി. ഈ വിജയത്തിന്റെ പാഠം ഇന്ത്യൻ ഭരണാധികാരികൾക്കും മനസ്സിലായി. പാക്കികളെ കടലിൽ തോല്പിക്കണമെങ്കിൽ അവരുടെ കിടപിടിക്കുന്ന യുദ്ധസാമഗ്രികളും, അത്രയൊക്കെയും നല്ല പീരങ്കികളും അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് അവർ പഠിച്ചു.

പോർട്ടുഗീസ് ശക്തിക്ക് നേരിട്ടിരിക്കുന്ന ആപത്തിന്റെ ഗൗരവം അർത്ഥശാലാ മനസ്സിലാക്കി. നഷ്ടപ്പെട്ട നാവികപ്രാധാന്യം വീണ്ടെടുക്കേണ്ടത് ഏറ്റവും അടിയന്തിരമായ കാര്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. സമയം ഒട്ടും കളയാതെ സാധ്യമായിട്ടെന്തൊക്കെ കപ്പലും, ആളും, ആയുധങ്ങളും ശേഖരിച്ചുകൊണ്ട് വൈസ്രായി വടക്കോട്ട് തിരിച്ചു. പുതിയ സൈന്യത്തിൽ 18 കപ്പലുകളും 1,200 ഭടന്മാരും ഉണ്ടായിരുന്നു. 1509 ഫെബ്രുവരി 2-ാം തീയതി ട്രൂവിൽ എത്തുന്നതിന് മുമ്പുതന്നെ അവിടുത്തെ ഗവണ്ണറായ മാലിക്ക് അയസ്സിനെ അൽജമഡാ കൈക്കൂലികൊടുത്തു പാട്ടിലാക്കിയിരുന്നു. ഗുജറാത്തിലെ രാജാവിന്റെ കീഴിൽ ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചിരുന്ന അയാൾ, മതംമാറിയ ഒരു രാഷ്ട്രക്കാരനായിരുന്നു. ഈ വഞ്ചനകൾ ഇൻഡോ-ഇജിപ്ഷ്യൻ സേനകൾ ഭർണ്ണലമായി. വൈസ്രായിയുടെ 18 കപ്പലുകളോട് ഏറ്റുമുട്ടുന്നതിന് മിർ ഇസ്സെയിന്റെ കീഴിൽ 10 കപ്പൽ മാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മാലിക് അയസ്സ് റഹ്മാബുമായി ശത്രു പക്ഷം ചേർന്നുളളൊക്കെ, ഇസ്സെയിന് കരയിൽനിന്നും ആഹാരസാധനങ്ങൾ ലഭിക്കാനുള്ള പരിയുരം അടഞ്ഞു. അതിന് അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഏകമാത്രം സാമൂതിരി അയച്ചുകൊടുത്ത നൂറു പടത്തൊരികളായിരുന്നു. 1509 ഫെബ്രുവരി 30-ാം തീയതി നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ സാഹചര്യങ്ങളെക്കാലം പാക്കികൾക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഫലം അവിജയമായിരുന്നു. പക്ഷേ സമുദ്രാധിപത്യം പാക്കികൾക്ക് വിട്ടുകൊടുത്തിട്ട്, ഇജിപ്ഷ്യൻ സേന പിൻവാങ്ങി.

നാവികസമരത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടം ഇതാടെ അവസാനിച്ചു. കരയു
ദ്ധത്തിലെപ്പോലെയതന്നെ ഇതിന്റെ ഫലവും അപൂർണ്ണമായിരുന്നു. വറ
ങ്കികളുടെ സമുദ്രാധിപത്യശ്രമം അവകാശത്തിന്റെ വക്കിലായിരുന്നു. കഴി
ഞ്ഞ പത്തുവർഷത്തെ യുദ്ധംകൊണ്ട് അധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ അവർക്ക്
കഴിഞ്ഞില്ല. സമത്വമായ നേതൃത്വവും നല്ല വിരങ്കികളുമുണ്ടെങ്കിൽ
പോർട്ടുഗീസ് നാവികശക്തിയെ തകർക്കാൻ കഴിയുമെന്ന് ഈജിപ്തു
മായുള്ള യുദ്ധം തെളിയിച്ചു. കരയിലെ അവരുടെ നില കൂടുതൽ അവ
കാശത്തിലായിരുന്നു. പഴയ ബന്ധവും ഇന്നത്തെ സേവകനുമായിത്തീർന്നു
കൊച്ചിരാജാവല്ലാതെ അവർക്ക് വേറെ സുഹൃത്തുക്കളോ വിരോധികരോ
ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ അവകാശസന്ധിയിൽനിന്നും പോർട്ടുഗീസ് ശക്തി
യെ രക്ഷിച്ചത്, പിന്നീട് 'മഹാണെ'ന്ന കീർത്തിനേടിയ അഫോൺസോ
ആൽബുക്കർക്കിന്റെ പ്രതിഭാശക്തിയും, അസാമാന്യമായ കഴിവും, അമ
ഞ്ചലമായ ധീരതയുമാണ്.

അച്ഛായം ഏഴ്

ആത്മബുക്കർക്കും പോർട്ടുഗീസ് ശക്തിയുറപ്പിക്കലും

അന്ധാബന്ധം ആത്മബുക്കർക്ക് തന്റെ ഒരു ചാർട്ടുകോണ്ടോ കൂടെ 1503-ൽ ഇൻഡ്യ സന്ദർശിച്ചിരുന്നു. 1505 ഏപ്രിൽമാസത്തിൽ, ടിസ്സാബോഡാക്കത്തായുടെ കീഴിലുള്ള കച്ചവടക്കപ്പൽസമൂഹത്തിന് അകമ്പടിയായി 4 പടക്കപ്പലുകളുടെ നായകനായി അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഇൻഡ്യയിൽ വന്നു. ഗുജറാത്തുമുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള പോർട്ടുഗീസ് കൈവശപ്രദേശത്തിന്റെ ഗവണ്ണറായി ആത്മബുക്കർക്ക് നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ചെറുതൊഴുത പാക്കിടം പരമാധികാരം അധികാരപ്പെട്ടിരുന്ന എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളുടെയും വൈസറായിത്തീർന്നത് 1505-ൽ അൽമഡാദയെ അവതരിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ആത്മബുക്കർക്കിനെ നിയമിച്ചപ്പോൾ ആ വ്യവസ്ഥയ്ക്കു മാറാവതല്ല. ഗുജറാത്ത് മുതൽ കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള പ്രദേശത്തിന്റെ ഗവണ്ണർസ്ഥാനമ അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഗുഡ്ഹോപ്പമുനമ്പുതൽ ഗുജറാത്തുവരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ ജോർജ്ജ് ഡാ അക്വയറോ, കന്യാകുമാരിക്ക് കീഴ്ക്കൊടുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഡയോഗോ ലോപ്പസ് ഡാ സെള്ളായുമായിരുന്നു ഗവണ്ണർമാർ. ഈ ഗവണ്ണർമാർക്ക് അവരുടെ കീഴിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെമേൽ തുല്യമായി കാരമാണുണ്ടായിരുന്നത്.

പാക്കികളുടെ രാജ്യഭക്തിക്കു വളരെ കരുതാർഹമെന്ന സാഹചര്യങ്ങളിലാണ് ആത്മബുക്കർക്ക് ഗവണ്ണർസ്ഥാനം ഏറ്റെടുത്തത്. ഇൻഡ്യയിലേക്കുള്ള യാത്രയിൽ അദ്ദേഹം ഓർമസ്സിൽ അടുക്കുകയും, അവിടുത്തെ രാജാവിനോടു പോർട്ടുഗലിന്റെ സാമ്രാജ്യംകാൽ ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. രാജാവ് അതിനു വിസമ്മതിച്ചപ്പോൾ, ആ തുറമുഖത്തുണ്ടായിരുന്ന കപ്പൽ മുഴുവൻ നശിപ്പിച്ചിട്ട് ആത്മബുക്കർക്ക് പട്ടാളവുമായി കരയ്ക്കിറങ്ങി ഗത്യന്തരമില്ലാതിരുന്ന രാജാവ് അൽമഡാദയുടെ നേർ വ്യവസ്ഥകൾ സമ്മതിക്കുകയും, പോർട്ടുഗലിനു വഞ്ചനോദാ കപ്പലുകൊടുക്കുമെന്ന് ഏല്പുകയും ചെയ്തു. ഒരു കോട്ടകെട്ടാൻള്ള സ്ഥലവും

അദ്ദേഹം പറയുകയും നൽകി. കൊള്ളയടിച്ച സാധനങ്ങൾ വീശവെക്കുന്നതിനുള്ളിൽ ആൽബ്യൂക്കുക്കും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള കപ്പിത്താന്മാരും തമ്മിൽ ഭയങ്കരമായ വഴക്കുപിന്നെ. ഈ കലാപത്തെ തടയുന്നതിനായി ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയ മന്ത്രിമാർ ഉടൻതന്നെ നാപ്പോളിയോട് വിസമ്മതിച്ചു. ആൽബ്യൂക്കുക്കും നഗരത്തിന്റെ നേക്കു പീടന്തിപ്പോലെയോ നടത്തുകയും, അതു നിരോധിക്കാനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുള്ള കപ്പിത്താന്മാരെക്കൂടി ശത്രുവായി നേരിട്ടു സന്ധിയാലാപനം നടത്തിയിട്ട് ഇൻഡ്യയിലേക്കു പോയി. നിരോധം പിൻവലിച്ചു പിൻവാങ്ങാൻ ആൽബ്യൂക്കുക്കും നിർബ്ബന്ധിതനായി.

ആജ്ഞാലംഘകരായ കപ്പിത്താന്മാർ കൊച്ചിയിൽവന്ന് വൈസ്രോയിയായ അൽമേഡാന്റെ പരാതിപ്പെട്ടു. ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയ വളരെ ധിക്കാരമായിട്ടാണ് ആൽബ്യൂക്കുക്കും പെരുമാറിയതെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവിടുത്തെ പലപ്രവൃത്തികളും ക്രമവിരുദ്ധവും സ്വേച്ഛാധാപനവുമായിരുന്നുവെന്നും അവർ വൈസ്രോയിയെ ധരിപ്പിച്ചു. കപ്പിത്താന്മാരുടെ ഉപദേശം സ്വീകരിച്ച അൽമേഡാ, ആൽബ്യൂക്കുക്കിന്റെ പ്രവൃത്തിയെ കുറപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ട് ഓർമ്മപ്പെടുത്തിയ കത്തയയ്ക്കുകയും, കൊച്ചിയിലെത്തുന്നതോടൊപ്പം അദ്ദേഹത്തെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നാണ് രാജാവിനു ഉറപ്പു കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു. അൽമേഡായുടെ വൈസ്രോയിയുദ്യോഗത്തിന്റെ മൂന്നുവർഷക്കാലാവധി അവസാനിച്ചതിനു ശേഷമാത്രമേ ആൽബ്യൂക്കുക്കിന്റെ നിയമനം പ്രാബല്യത്തിൽ വരുമായിരുന്നുള്ളൂ. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ ആൽബ്യൂക്കുക്കും ഇൻഡ്യൻസമുദ്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചാൽ നിയമപരമായി അൽമേഡായുടെ കീഴിലായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് ഇൻഡ്യൻതീരത്തു വരാൻ അദ്ദേഹം അത്ര തീർക്കും കഠിനമായില്ല. ഡിസംബർ 5-ാം-നു മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം കണ്ണൂരിൽ വന്നുചേർന്നത്. അപ്പോഴേയ്ക്കും ഇഷിപ്ഷൻനാവികപ്പടയെ നേരിടുന്നതിന് അൽമേഡാ ധൂതിയിൽ വടക്കോട്ടുപോകുന്ന സന്ദർഭമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് താൻ മടങ്ങി വരുന്നതുവരെ കാത്തിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം ആൽബ്യൂക്കുക്കിനോടു നിർദ്ദേശിച്ചു. അതിൻപ്രകാരം ആൽബ്യൂക്കുക്കും കൊച്ചിയിൽപ്പോയി അൽമേഡായുടെ വരവു പ്രതീക്ഷിച്ചു കഴിഞ്ഞു. മാച്ച് 8-ാം-നു അൽമേഡാ മടങ്ങി വന്നുവെങ്കിലും, അധികാരം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. താൻ മടങ്ങിച്ചെല്ലണമെന്ന് ഉത്തരവായിരിക്കുന്ന പ്രത്യേകകപ്പൽ വന്നുചേർന്നിട്ടില്ലെന്നായിരുന്നു അതിനു മടയൻസ്ത്രയം പറഞ്ഞത്. ആൽബ്യൂക്കുക്കും

പ്രതിഷേധിച്ചുകൊണ്ടും അത് അൽമേഡാ കൂട്ടാക്കിയില്ല. പുതിയ ഗവണ്മെന്റ് എതിരായുള്ള സാഹചര്യം ഇതിനകം ശക്തിപ്രാപിച്ചു. ആൽബുക്കർക്കിന് അധികാരം ഒഴിഞ്ഞുകൊടുക്കരുതെന്ന് അവർ അൽമേഡായ്ക്ക് ഹർജി കൊടുത്തു. 1503-ലെ തന്റെ സന്ദർശനകാലത്തു പരിചയപ്പെട്ടിരുന്ന സ്ഥാനത്യാഗചെയ്ത കൊച്ചിരാജാവിനെ ആൽബുക്കർക്കി രഹസ്യമായി സ്ഥിരീകരിച്ചു. ആൽബുക്കർക്കിനെ സ്വന്തം പ്രതിനിധിയായി മാനവൽ രാജാവ് നിയമിച്ചു കൂട്ടുള്ള സമിതിക്ക്, അദ്ദേഹത്തിനുമത്രമേ ചരക്കു നൽകാൻ സാധിക്കുകയുള്ളുവെന്ന രാജാവ് അൽമേഡായെ അറിയിച്ചു. * ഇതിനെത്തുടർന്ന് രാജാവുമായി ഉപജാപം നടത്തിയെന്ന കുറ്റം ചുമത്തി അൽമേഡാ, ആൽബുക്കർക്കിനെ കൊച്ചിയിൽ തടവുകാരനായി പാർപ്പിച്ചു. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തെ കണ്ണൂർക്കയച്ചു. +

ആമാസക്കാലത്തോളം ഇത്തരത്തിലുള്ള അവമാനഭാവം ആൽബുക്കർക്കിന് സാധിക്കുകയില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സ്വന്തക്കാരനായ മാർഷൽ ഡോം ഹെർഡിനാണ്ടോ കുട്ടിനായുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു പുതിയ കപ്പൽസൈന്യം സെപ്തമ്പറിൽ കേരളക്കരയിൽ വന്നപ്പോൾ മാത്രമാണ് അൽമേഡാ അധികാരമൊഴിഞ്ഞുകൊടുത്തിട്ട് പോർട്ടുഗീസിലേയ്ക്ക് മടങ്ങിയത്. (പക്ഷെ അൽമേഡാ പോർട്ടുഗൽ കണ്ടില്ല. വഴിമധ്യേ ഒരു ആഫ്രിക്കൻഗ്രാമം കൊള്ളയടിക്കുന്നതിന് നടത്തിയ ശ്രമത്തിൽ നിരവധി അനുയായികളോടൊപ്പം അദ്ദേഹം കൊല്ലപ്പെട്ടു.)

അൽമേഡാ പോയതിനുശേഷവും ആൽബുക്കർക്കിന്റെ നിർദ്ദേശം അവസാനിച്ചില്ല. കരസേനയുടെയും നാവികസേനയുടെയും സൈന്യാധിപത്വം ഏറ്റെടുത്ത മാർഷലാകട്ടെ, ബോധവുനൂനും സാഹസികനുമായ ഒരു യോദ്ധാവായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയപരിഗണനകൾ അദ്ദേഹത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരു പ്രശ്നമായിരുന്നില്ല. ഉടനടി കോഴിക്കോട് ആക്രമിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിർബന്ധം. എന്നാൽ അക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ആൽബുക്കർക്കിന് മറു് അഭിപ്രായങ്ങളുണ്ടായി

* “കേരളചരിത്രം”—പേജ് 104-105

+ ആൽബുക്കർക്കിന് എതിരായുള്ള ഗുഡാലാചനകളുടെ പൂർണ്ണ ചരിത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ എഴുത്തുകുട്ടിൽ (Cartas) വായിക്കാം. അന്നത്തെ പോർട്ടുഗീസ് രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെ ഒന്നാമതും പ്രതിപലനമാണിത്. ഏറ്റവും അധഃപതിച്ച രാഷ്ട്രീയനിലവാരമാണ് അതിൽ കാണാൻ കഴിയുന്നത്.

രുന്നു. സാമൂതിരിയുമായി അഭിമാനകരമായ ഒരു യോജിപ്പിലെത്തുക മാത്രമാണ് പാകിക്കർക്കുള്ള ഏകരക്ഷാമാർഗ്ഗമെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടി കോഴിക്കോട്ടെ ഇളയരാജാവുമായി അദ്ദേഹം എഴുത്തുകുത്തു തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. എന്നാൽ സാമൂതിരിയെ ആക്രമിക്കണമെന്ന ശാഠ്യത്തിൽതന്നെ മാർഷൽ ഉറച്ചുനിന്നു. അതിനുവേണ്ടി രാജാവു പ്രത്യേകം നിയമിച്ച ആളാണ് താനെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദം. മനസ്സിലാമനസ്സോടെ ആൽബുക്കർക്ക് ആക്രമണത്തിന് സമ്മതിച്ചു. അദ്ദേഹം കൊച്ചിരാജാവിനോടു് ആലോചന നടത്തി. അതിനു രണ്ടു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തെ ഭിന്നിപ്പിക്കാൻ രാജാവിനെക്കൊണ്ട് കരുമാറ്റം ഒഴുകുമെന്നു നടത്തിക്കണമെന്നായിരുന്നു ഒരു പദ്ധതി. മറ്റൊന്ന്, കോഴിക്കോട്ടെ ഒരുക്കങ്ങൾ സൂക്ഷ്മമായി മനസ്സിലാക്കാൻ രാജാവിന്റെ ബ്രാഹ്മണസേവകരെ ചാരമായി ഉപയോഗിക്കുകയെന്നതുമായിരുന്നു. *

യുദ്ധാലോചനകളിൽ കൊച്ചിരാജാവു പങ്കെടുത്തു. പിണങ്ങിനില്ക്കുന്ന ഒരു മാടമ്പിയാടു യുദ്ധമെഴുന്നതിന് സാമൂതിരി ഉൾനാട്ടിൽ പോയിരിക്കുകയാണെന്നും, കോഴിക്കോട്ടുനഗരത്തിൽ ചെറിയ ഒരു നായർസൈന്യം മാത്രമേയുള്ളുവെന്നും, തീരദേശത്ത് കായ്മമായ പ്രതിരോധസ്ഥാനമെന്നുമിരില്ലെന്നും അദ്ദേഹം പറയുകയുണ്ടായി. അതനുസരിച്ച് പാകിനാവികസേന ഉടൻതന്നെ കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവർ 1510 ജനുവരി 3-ാംനും താമ്രപത്തിൽ അടുത്തു. ആൽബുക്കർക്ക് കരസ്ഥിമാക്കി ജെട്ടി കൈവശപ്പെടുത്തി. ആദ്യവിജയം തന്റെ കൈലാഭമായി ഉടൻതന്നെ രാജാക്കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു തള്ളിക്കയറണമെന്നും, നഗരം പിടിച്ചടക്കി അത് നശിപ്പിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാശി. പോർട്ടുഗീസു രാജാവിനോടു് ഉത്സാഹപൂർവ്വം ഇങ്ങനെയൊരു പ്രതിജ്ഞയും ചെയ്തുകൊണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹം വന്നത്. എന്നാൽ ഭ്രാന്തുപിടിച്ച ഈ സാഹസികതപരമായ ആവശ്യത്തിൽ ചെന്നു കലാശിച്ചു. ആൽബുക്കർക്കിന്റെ എതിർപ്പിനെ വകവെക്കാതെ മാർഷൽ നഗരത്തിലേയ്ക്കു പടയെ നയിച്ചു. രക്ഷിതാവെന്ന കീഴടക്കിയവിനുശേഷം പാകിക്കർക്കൊട്ടാരം കൊള്ളയടിക്കാനും നശിപ്പിക്കാനും തുടങ്ങി. കാവൽസേനയുടെ പരാജയമായത് നായർയോദ്ധാക്കളുടെ ചോര തിരിച്ചു. അവർ കൂടുതലായും അവിടെ ഒത്തുചേർന്നു. തുടർന്നുവന്ന യുദ്ധത്തിൽ ആൽബു

* "എഴുത്തുകാരൻ"—പേജ് 54.

ക്കർക്കിന്റെ കീഴിലുള്ള ഒരു ചെറുസംഘം മാത്രമേ അവിടെനിന്നും രക്ഷപ്പെടുള്ളൂ. അവരെ കടൽക്കരവരെ നാട്ടുകാർ പായിച്ചു. ഗവണ്ണർക്ക് ഭയങ്കരമായി മുറിയുറവു. മാർഷലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥനായും ഒറ്റപ്പെട്ടു. മാർഷൽ കട്ടിങ്ങോ ഒരു സിംഹത്തെപ്പോലെ പോരാടി. കൊട്ടാരത്തിന് തീവയ്ക്കുവൻ അദ്ദേഹം ഉത്തരവു നൽകി. എത്ര ധീരമായി പോരാടിയെങ്കിലും സാമൂതിരിയുടെ കൊട്ടാരത്തെ തീണ്ടിയ പാങ്കികൾക്ക് നായന്മാരുടെ വാളിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അവിടുന്ന്ണീയമായ ആ മിനത്തിൽ മാർഷൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ച 70-ൽ പരം പാങ്കിപ്രഭുക്കന്മാരുടെ കൂട്ടത്തിൽ വാഷ്ലാഡോ സിൽവിയോ, ലയണൽകൂട്ടിങ്ങോ, ഫിലിപ്പ് റൊഡ്രിഗ്സ് എന്നീ പട്ടാളത്തലവന്മാരും ഉൾപ്പെടുന്നു. മാർഷലിന്റെ പതം ക സാമൂതിരിയുടെ സേനാധിപൻ പാടിപ്പെടുത്തു. ആൽബർക്കർക്കിന്റെ കൊടി അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ വെച്ചാണ് ഒരു നായർഭടൻ കരസ്ഥമാക്കിയത്. സാമൂതിരിയുടെ കൊട്ടാരത്തിന്റെ പ്രധാനകവാടം തന്റെ രാജാവിനു കാഴ്ചവയ്ക്കുമെന്ന മാർഷൽ കൂട്ടിങ്ങോയുടെ അമരകാര വികത്ഥനം പാങ്കികൾക്കു പൂർവ്വേ അറിയാമായിരുന്നു. ഏതാലും വലിയ നാശത്തിൽ കലാശിച്ചു.

കേരളത്തിലെ പോർട്ടുഗീസ് നയത്തിന്റെ ഗതി ഈ പരാജയം നിശ്ചയിച്ചു. സാമൂതിരിയെ കീഴടക്കി, അദ്ദേഹത്തെ കൊച്ചിരാജാവിന്റെപ്പോലെ ഒരു ആശ്രിതനായി മാറ്റണമെന്നായിരുന്നു ഇതുവരെയുള്ള ശ്രമത്തിന്റെ എല്ലാം ഉദ്ദേശം. പാങ്കികളുടെ കൈവശമുള്ള പട്ടാളത്തെക്കൊണ്ടു സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം നശിപ്പിക്കുക അസാധ്യമാണെന്നു കണ്ടുകൊണ്ടു അത്യാഹിതത്തിനുവുമുതന്നെ ആൽബർക്കർക്കിനു തുടങ്ങിയിരുന്നു. സാമൂതിരിയോടുള്ള കൊച്ചിരാജാവിന്റെ നയം സ്വന്തം നയമായി ദുഃഖത്തോടെ പാങ്കികൾക്കു കൈമാറിയത് പാങ്കികൾ സ്വീകരിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ അത് ഉപേക്ഷിച്ചു സാമൂതിരിയുമായി സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുകയാണ് അഭിപ്രായമായ ഒരു മറ്റുമെന്നു ഗവണ്ണർക്കു വിശ്വാസമായി.

കണ്ടുകൊണ്ടു പരാജയത്തോടെ നാവികപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ സൗകര്യമുള്ള ഒരു പുതിയ താവളം കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നും ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അതിനുപറ്റിയ സ്ഥലമായി ആൽബർക്കർക്കിനു തിരഞ്ഞെടുത്തതു ഗോവായായിരുന്നു. കരയിൽനിന്ന് ആക്രമിക്കാൻ ഭയപ്പെടാമായിരുന്ന ആ സ്ഥലം കടലിൽനിന്നു സംരക്ഷിക്കാനും എളുപ്പമായിരുന്നു.

ആയുധവും വെടിമരുന്നു, കുതിരകളും ജാക്കുമതിചെയ്യാൻ മുറുമ്മടിയ നിയന്ത്രണമില്ലാത്ത ഒരു തുറമുഖം പശ്ചിമതീരത്തു വേണമെന്നു വിജയ നഗരത്തിലെ ഹന്ദൂരാജാക്കന്മാർക്കു വലിയ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അവരുടെ ഗവണ്ണരായ തിരുമാജാ ഈ പദ്ധതിയെ സഹായിച്ചു. ഗോവാപ്രദേശം ആൽബുക്കർക്കു നിഷ്പ്രയാസം കൈവശപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ബീജപ്പൂർവശ്ചാലായ ആദിൽഷാ പട്ടണത്തിലെ മുറുമ്മടിയരുടെ സഹായത്തോടെ തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്ന ആസ്ഥലം വീണ്ടെടുത്തു. ആൽബുക്കർക്കു വീണ്ടും തോറ്റു. അദ്ദേഹം ഇതുവരെ നടത്തിയ മൂന്നു ചൈന്യാകമ്പ്രവർത്തനങ്ങളും—ഓർമ്മസ്സ്, കോഴിക്കോട്, ഗോവാ—യെന്നീ പരാജയപെട്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, പ്രതികൂലസ്ഥാനം ഉയർന്നുവന്നതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഏറ്റവും പ്രശോഭിച്ചു. ആൽബുക്കർക്കു ഉടൻതന്നെ പുതിയ ഒരു ചൈന്യാകമ്പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. നിരവധി പ്രതിബന്ധങ്ങളോടു മല്ലിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപജ്ഞാപാലുള്ള മനസ്സു പരാജയം വരുത്തുകയാൽ സ്വീകരിക്കുകയായാലായിപ്പോയി. 1510 ഒക്ടോബർ 25-ാം തീയതി ആദിൽഷായുടെ പട്ടാളത്തെ ഗോവായിൽനിന്നും തുറത്താൻ അദ്ദേഹം കണ്ണുനീർ പിന്നെ തിരിച്ചു. ഉഗ്രമായ സമരത്തിനു ശേഷം അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഗോവാ കൈവശപ്പെടുത്തി. ഭാവിയിൽ കരയിൽനിന്നു നാകാവുന്ന ആക്രമണങ്ങളെ എതിർത്തുനില്ക്കാൻ വേണ്ടിയുള്ള കരുതൽ നടപടികൾ അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ ആരംഭിച്ചു. ഇന്ത്യയിലെ പോർട്ടുഗീസ് പ്രവർത്തനത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായി ഗോവാ മാറാൻ ആൽബുക്കർക്കു മുൻകൂട്ടിത്തയ്ക്കുന്ന തീരുമാനിച്ചിരുന്നു. അതനുസരിച്ചുള്ള എല്ലാ നടപടികളും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു.

ഗോവായിലെ കായ്ക്കങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തി, തുറമുഖത്തിന്റെ വികസനത്തിനു വേണ്ട എപ്പോഴും ചെലവുകൾക്കിടയ്ക്കുള്ള ഒരു ആൽബുക്കർക്കിന്റെ മലാക്കായിലേക്കുള്ള പോക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെനിന്നും 1512 ഫെബ്രുവരിയിൽ മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ മടങ്ങിയെത്തിയത്. അൽമുഗലാ ഇന്ത്യ വിട്ടതിനുശേഷം കൊച്ചിതുറമുഖം തീരെ ശാന്തമായിരുന്നു. കിടക്കുകയായിരുന്നു. കൊച്ചിയുടെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി ആൽബുക്കർക്കിന്റെ മനസ്സ് അഭിപ്രായങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടും, പോർട്ടുഗീസിന്റെ ചൈന്യാകമ്പ്രവർത്തനം നാമമാത്രമായ ഈ തലസ്ഥാനത്തു അദ്ദേഹം അധികസമയവും ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടും, അവിടെ പരിപൂർണ്ണമായ അരാജകത്വം നടന്നു. കൊച്ചിയിലുള്ള ആക്രമണയുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. പെരുമ്പടപ്പിൽ മുറ്റിലായിരുന്ന ഉസ്താദായ്മ മരിച്ചു. നാടുവാഴുന്ന രാജാവ് സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്ത് മൂപ്പുപ്പുണമെന്നായിരുന്നു ആചാരം. എന്നാൽ

അതിനെ പറകിടം അനുകൂലിച്ചില്ല. സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്യാൻ രാജാവിനു സമതമായിത്തന്നെ വന്നെത്താമല്ല, ജനങ്ങൾ ഒറ്റക്കെട്ടായി അതാവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ കൊച്ചിക്കോട്ടയിലെ പറക്കിടം സഭാധിപനാകട്ടെ, ആ ആചാരം നിർത്തലാക്കുകയും, ഇപ്പോഴത്തെ രാജാവ് തുടരണമെന്ന് തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ടും ഉത്തരവു പുറപ്പെടുവിച്ചു. രാജകുടുംബംഗങ്ങളും പുരോഹിതന്മാരും, പ്രേരണചെയ്തതുമെന്ന് ഭയന്ന് രാജാവിനെ പറക്കിടം അവരുടെ അധീനതയിലുള്ള ഒരു പ്രദേശത്ത് തടവിൽ വയ്ക്കുകപോലും ചെയ്തു. ആൽബർക്കിന്റെ അനുമതികൂടാതെ സ്ഥാനത്യാഗം ചെയ്യാൻ പോലും രാജാവിന് അവകാശമില്ലെന്നായിരുന്നു സേനാധിപന്റെ തീരുമാനം. അതിന്റെ ഫലമായി കൊച്ചിയിൽ ഉണ്ടായ ആഭ്യന്തരയുദ്ധത്തിൽ ജനഹിതത്തെ അനുകൂലിച്ചുകൊണ്ട് സാമൂതിരി ഇടപെട്ടു. ആൽബർക്കിന് സ്ഥലത്തുനിന്നു കറച്ചുകാലം സാമൂതിരിയോട് യുദ്ധം ചെയ്തു. എന്നാൽ തന്റെ പുരിയ നയംമൂലം ആഭ്യന്തര കാര്യങ്ങളിൽ ഫലപ്രദമായി ഇടപെടുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിനു സമയം ലഭിച്ചില്ല.

കഥ ഇങ്ങനെയൊക്കെ ആയിരുന്നെങ്കിലും പറക്കിടംക്ക് അന്ന് ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സങ്കേതം കൊച്ചിതന്നെയായിരുന്നു. തന്റെ ഹ്രസ്വകാലസന്ദർശനവേളകളിൽ അവിടുത്തെ കാര്യങ്ങൾ നേരെയൊക്കുന്നതിന് ആൽബർക്കിന് ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചുവന്നു. അദ്ദേഹം പോർട്ടുഗലിന്റെ പ്രതിനിധിയായി ചുമതലയെടുക്കുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ പറക്കിടമുടനീളം ഇടയിൽ വഴക്കും ലഹളയുമായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, കാര്യക്ഷമമായ ഭരണത്തിന്റെ പ്രാഥമികാംശങ്ങൾ പോലുമില്ലായിരുന്നു. 1510 ഒക്ടോബർ 10-ാം തീയതി രാജാവിന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ എഴുതി:

“പ്രഭോ, അങ്ങയുടെ കൊച്ചിയിലെ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു പണ്ടു കശാലയുടേയും കണക്ക് ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെല്ലാ അതു ശരിയല്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. അങ്ങയുടെ ഇവിടുത്തെ വ്യാപാരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിന് അതു സഹായിക്കും. ഞാൻ പോർട്ടുഗലിൽ ചെന്നിട്ട് കണക്കുകൊടുക്കാമെന്ന് പറയുകയും അതേ സമയംതന്നെ രാജാവിനോടും മുമ്പായിരുന്നോ കൂടുതൽ സാധനങ്ങൾ, ചിലപ്പോൾ അതിലും വലിയ സംഖ്യയോ സ്വന്തം കൈയിൽ വെച്ചിരിക്കുന്നവരെ വിശ്വസിക്കരുത്.”

ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ പരസ്പരം വേലവച്ചും കലഹിച്ചും കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

മറാഠാ കത്തിൽ ആൽബുകെർക്ക് ഇങ്ങനെ പരാതിപ്പെട്ടു. “മറാഠാ ജീവിക്കണമെന്ന തോൽവിയും അവർ ചെയ്യുന്ന തൊറകളും പൊക്കിപ്പിടിച്ച് അതിലൂടെ തിരുമനസ്സിന്റെ പ്രീതിക്കു ശ്രമിക്കുന്ന പതിവാണ് ഇന്ന് ഇവിടെയുള്ളത്.” *

ആൽബുകെർക്ക് മലാക്കയിൽ പോയിരുന്ന കാലത്തു് കൊച്ചിയിലെ കാര്യങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു. കടൽസേനയിലെ പ്രധാനകപ്പലുകൾ പലവഴിക്കു പോയി. ഗവണ്ണർക്ക് വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന പല പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെയും കൊച്ചിയിൽനിന്നും പറഞ്ഞയച്ചു. കോഴിക്കോട്ടു തുറമുഖം വിടരായിക്കുകയെന്ന അതുവരെയുള്ള പോർട്ടുഗീസുകാര്യത്തിന്റെ മർദ്ദപ്രധാനമായ നടപടിക്ക് അയവുവന്നു. ഗവണ്ണർ മലാക്കയിലായിരുന്നപ്പോൾ, ആറു കപ്പലുകൾ ചരക്കു നിറച്ച് കോഴിക്കോട്ടുനിന്നും പുറംരാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു പോയി.

രാജാ മിർസാദ് ആൽബുകെർക്ക് ഇങ്ങനെ പരാതിപ്പെട്ടു: “കൊച്ചിയിലെ അങ്ങയുടെ കാര്യസ്ഥന്മാർ, പോർട്ടുഗീസിന്റെ രഹസ്യങ്ങൾ സാമൂതിരിക്ക് നൽകുന്നു. അങ്ങയുടെ ഗവണ്ണരുടെമേൽ ചെട്ടിവാറിയെറിയാൻ അവർ സാമൂതിരിയോടു ചേന്ന് ഉപജാപം നടത്തുകയാണ്” +

അന്യോന്യമായി റിയാളും ലൊറൊൻസോ മൊറിനോയും യഥാർത്ഥത്തിൽ കോഴിക്കോടുമായി മമതയിലായിരുന്നു. ¶ ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി ഭരണാതന്നെ ശല്യമായി. പണ്ടുകുറേ കാൽക്കുഴലാക്കാനും കോട്ട ശക്തിപ്പെടുത്താനുമാണ് പ്രധാനമായും കൊച്ചിയിൽ ആൽബുകെർക്ക് ശ്രമിച്ചതു്.

* 1512 ഏപ്രിൽ 1-ാം തീയതി എഴുതിയ കത്തു്.

+ കത്തുകൾ, 24—1513 നമ്പർ: 30

¶ ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ രണ്ടുപേരും ആൽബുകെർക്കിന്റെ ബലവിടരായികളായിരുന്നു. കീഴ്ജീവനക്കാരായിരുന്നെങ്കിലും അവരുോട് ഒന്നു ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അവർക്കു രാജാവിന്റെ അടുത്തു നല്ല സ്വാധീനമുണ്ടായിരുന്നു. ആൽബുകെർക്ക് മലാക്കയിലായിരുന്നപ്പോൾ ഗവണ്ണരെ അനുജലിക്കുന്ന ചര ഭോചിക്കാൻ അവർ സർവ്വകഴിവു ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നടപടികളെപ്പറ്റി തൊറിച്ചാണെന്നുണ്ടാക്കുന്ന റിപ്പോർട്ടുകൾ അവർ രാജാവിന് അയച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞകൾ അവർ പഴുപ്പുമായി ധിക്കരിച്ചു. അവരെപ്പറ്റി

കൊച്ചികോട്ട ചെറുതു വേണ്ട സംരക്ഷണമില്ലാത്തതാണെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ട് കുറുപ്പൻ അടുക്കുന്ന ഭാഗത്തു് അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ കൊത്തലും കെട്ടിച്ചു. * കുറുപ്പൻ കിടക്കുന്ന ഭാഗത്തേയ്ക്കു നീളംകൂടിയ ചതുരപ്പാണത്തിന്റെ ആകൃതിയിലായിരുന്നു അതു്. കോട്ടമതിലിൽ വനോപദേശത്തുവെച്ചുമായിരുന്നു അതിന്റെ പണി. കപ്പലിലേയ്ക്കു് ഒരു പ്രവേശനചാലവും കുറുപ്പുകൾക്കു് മറ്റൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നു. കരയിൽനിന്നുള്ള ആക്രമണത്തെ നേരിടത്തക്കവണ്ണം കോട്ടയ്ക്കുവേണ്ട പരിഷ്കാരങ്ങളും അദ്ദേഹം ചെയ്തു. കോട്ടയുടെ പരിസരവും പട്ടണവും തമ്മിലുള്ള അതിർത്തി തിരിച്ചിരിക്കുവാനും കോട്ടസ്ഥലത്തുനിന്നും ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്തവരെ ആട്ടിറ്റുപായിച്ചു. അതിന്റെ കാരണം രാജാവിനു് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ആൽബർട്ട്ക്കു് വിവരിക്കുന്നു: “പുറത്തുള്ള അവിശ്വാസികളെയും അറബി കൂട്ടയും സഹായിക്കുന്ന വീടുകളുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തം യജമാനന്മാരെ കൊള്ളയടിച്ചു രക്ഷപ്പെടുത്തുന്നതിനു് അവർ അടിമകളെ കോഴകൊടുത്തു പാട്ടിലാക്കി.” +

സാമ്രാജ്യത്തിനുമുമ്പുള്ള യുദ്ധം വലിഞ്ഞു നീണ്ടു തുടന്നു ചരികയായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടിനു തുടരമായ നഷ്ടമേ ഉണ്ടായുള്ളൂ. ഊജിപുറം കായുടെ പിൻമാറ്റത്തിനും, തന്റെ നാവികസേനയുടെ പരാജയത്തിനും ശേഷം, സാമ്രാജ്യം അടവുമാറി. പറങ്കികളോടു് ഏറ്റുമുട്ടാൻ കഴിയുന്ന വലിയ കുറുപ്പുകളുടെ റിമ്മാണം നിർത്തിച്ചിട്ടു്, പകരം അതിഭവഗത്തിൽ പായുന്ന ചെറുകുറുപ്പുകളുണ്ടാക്കി പറങ്കികളുടെ കയ്യാടൽക്കുറുപ്പുകളെ അദ്ദേഹം നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഈ പുതിയ തന്ത്രത്തെക്കുറിച്ച് തന്റെ ഒരു കത്തിൽ ആൽബർട്ട്ക്കു് ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു:

“അദ്ദേഹമിപ്പോൾ 60-ൽപരം ചെറുകുറുപ്പൻ ഉണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. കൊച്ചിയിൽനിന്നും നമ്മുടെ കുറുപ്പുകൾ കടലിലിറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ അവയെ ആക്രമിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമങ്ങൾ നടത്തുകയാണ്. ഇതുകൊണ്ടു്

ആൽബർട്ട്ക്കുതന്നെ രാജാവിനോടു് പരാതിപ്പെട്ടു. രണ്ടാംപ്രാവശ്യം ഗോവാ പിടിച്ചതിനുശേഷം “അറബികളുടെ ആക്രമണമുണ്ടായാൽ എന്റെ നില ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിന്നു ചെയ്യേണ്ട കാര്യങ്ങൾ കാണിച്ചു്” കൊച്ചിയിലുള്ളവക്കു് ഗവണ്ണർ അയച്ച കത്തിനു മൂന്നു മാസത്തേയ്ക്കു മുമ്പടി കീട്ടിയില്ല. (1513 നവം: 30-ാംതീയതി അയച്ച 24-ാംനമ്പർ കത്തു്.)

* 1512 ആഗസ്റ്റ് 1-ാംതീയതിലെ എഴുത്തു്

+ 1512 ഏപ്രിൽ 1-ാംതീയതിയിലെ കത്തു്.

നമുക്കു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടുണ്ടാക്കാൻ കോഴിക്കോട്ടിനു കഴിയുന്നു. വിടിച്ചു കളയുമെന്നു ഭയംകൊണ്ടു, കണ്ണൂർനിന്ന് കയറു മറുപാക്കും തോണി കളിലും പത്തേമാരിക്കളിലും അയയ്ക്കാൻ കണ്ണൂരെ കാര്യസ്ഥൻ ഭയപ്പെട്ടു ടുന്നു. കുന്നിന്റെ മുകളിൽ കോഴിക്കോട്ടെ ആൾക്കാർ കാത്തുകിടക്കും. ഭൂമിനിന്ന് തോണിയോ പത്തേമാരിയോ വരുന്നതു കണ്ടാൽ അവർ ഉടൻ അതിന്റെമേൽ ചാടിവിടുകയായി” *.

കോഴിക്കോട്ടുമായുള്ള യുദ്ധം പാക്കികളുടെ താല്പര്യത്തിനുവേണ്ടി യല്ലെന്നും കൊച്ചിയിലെയും കണ്ണൂരെയും രാജാക്കന്മാർക്കുവേണ്ടിയാണെന്നും ഓരോടിവാസം കഴിയുടൻതന്നെ ആൽബുക്കർക്കിനു ബോദ്ധ്യമായി. പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിനു അദ്ദേഹം എഴുതി: “30,000 നായന്മാരുള്ള കൊച്ചി രാജാവും, 60,000 പേരുള്ള കണ്ണൂർരാജാവും എന്തുകൊണ്ടാണ് സ്വന്തം നിലയിൽ കോഴിക്കോട്ടിനെ ആക്രമിച്ചു നശിപ്പിക്കാത്തതു്? ഈ വഴക്ക് (സാമൂതിരിയുടെ പോർട്ടുഗീസ്സുകാരും തമ്മിൽ) വീരതയെന്നാണ് അവരുടെ ആഗ്രഹം. അവർ യുദ്ധംചെയ്യാൻ തയ്യാറല്ല. അവർക്കു് നാമു് ചെയ്യണമെന്നാണ് ഉന്നം.” നേരിട്ടുള്ള യുദ്ധത്തിൽ സാമൂതിരിയെ നശിപ്പിക്കുക അസാദ്ധ്യമാണെന്ന് ആൽബുക്കർക്കിനു ബോദ്ധ്യമായി. അദ്ദേഹം പോർട്ടുഗലിലേയ്ക്കു് എഴുതി: “കശനമായ യുദ്ധംകൂലം സാമൂതിരിയെ നശിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ, കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തിന്റെമേൽ അധിനിവേശം നടത്താൻ ഒരു പ്രത്യേക നാവികസേന ആവശ്യമാണ്. രണ്ടായി വിരിക്കാനുള്ള ബലം നമുക്കു ഇൻഡ്യൻകപ്പൽപടയ്ക്കില്ല.”

കോഴിക്കോട്ടെ വാണിജ്യം നശിപ്പിക്കാൻ ആരംഭിച്ചു നിരോധനവും പരിപൂർണ്ണമായി ചെയ്തില്ല. കോഴിക്കോട്ടു സാധനങ്ങൾ പുറത്തുത്തവണ്ണം കാവൽ ഏർപ്പെടുത്തുകയെന്നതു് പാഴ്ശ്രമമാണെന്ന് ആൽബുക്കർക്കു രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. “ആ നാട്ടിൽ ധാരാളം അരിയുണ്ട്. പൊരെങ്കിൽ ധർമ്മപട്ടണത്തുനിന്നും കണ്ണൂർനിന്നും അവർക്കു് ഇഷ്ടപോലെ സാധനങ്ങൾ കിട്ടും. കണ്ണൂരേയ്ക്കുള്ള ഗതാഗതം നിർത്താതെ നമുക്കു തടയാൻ സാദ്ധ്യമല്ല” * “കൂടാതെ അങ്ങയുടെ ചെറിയ കപ്പലുകൾ വേണ്ട കരുതലില്ലാതെ കോഴിക്കോട്ടുതീരത്തു സഞ്ചരിച്ചാൽ അവർ (കോഴിക്കോ

* തോറോ ഡി തോമ്പോ—“കോർപോ ക്രോണാളജിക്കോ”, പേജ് 1.

* തോറോ ഡി തോമ്പോ—“കോർപോ ക്രോണാളജിക്കോ” പേജ് 1. 1513 നവംബർ 30-ലെ കത്തു്.

മെട്രോപ്പോളിറ്റൻ) അവയെ ആക്രമിക്കുക പതിവാണ്. ചിലതു പിടിച്ചെടുത്തിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് അങ്ങയുടെ കപ്പലുകൾ ഉൾക്കടലിൽക്കൂടെ സഞ്ചരിക്കാൻ നിർബന്ധിതമാകുന്നു. ഈ തക്കംനോക്കി അവർ സ്വന്തം കപ്പലുകൾ കടലിൽ ഇറക്കി ചരക്കു നിറയ്ക്കുന്നു. ഒരു കപ്പലിനുചുറ്റും നൂറ്റിപ്പതോളം ഓടികളിൽ ചാക്കു കൊണ്ടുവന്ന് കയ്യിട്ടു രണ്ടുമണിക്കൂറിനുള്ളിൽ അവർ കപ്പലിൽ കയറാറുണ്ട്. അങ്ങയുടെ പട്ടണമാരിക്കൾക്കും ചെറുകപ്പലുകൾക്കും ഇതിനെ തടയാൻ ഭയമാണ്. നല്ല കാരാളികൾ നോക്കി അവരുടെ കപ്പലുകൾ അതിന്റെ വഴിക്ക് യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെ പോകുന്നു. അങ്ങയുടെ കപ്പലുകൾക്ക് യാതൊന്നും ചെയ്യാൻ സാധ്യമല്ല. പല സ്ഥലത്തുനിന്നാണ് അവർ കപ്പൽ കടലിലിറക്കുന്നത്. ഒന്നു പൊന്നാനിയിൽനിന്നാണെങ്കിൽ മറ്റൊന്നു പനലായനിയിൽനിന്നായിരിക്കും. കണ്ണൂരിൽനിന്നും വാങ്ങുന്ന രജപുത്രങ്ങളുമായി വേറെ ചിലത് ധർമ്മപട്ടണത്തുനിന്നു പുറപ്പെടുന്നു. എന്തിന്, അവരുടെ നാവികഗതാഗതം മുടങ്ങാതെ നടക്കുന്നുണ്ട്. ഈ തുറമുഖങ്ങളിലെല്ലാം നല്ല വലിയ പടക്കപ്പലുകൾ സ്ഥിരമായി നിൽക്കുകയും, തീരദേശമൊട്ടാകെ വളരെയധികം ചെറുകപ്പലുകളും ഓടികളും ഉപയോഗിക്കുകയും ചെയ്യാത്തവിടത്തൊഴുകാലും, അവർ ഇതു തുടരമെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ല.” +

നിരോധനവും പൊളീസുവെരും കോഴിക്കോട്ടുമായുള്ള യുദ്ധം കൊച്ചി-കണ്ണൂർരാജാക്കന്മാരുടെ താല്പര്യത്തിനുവേണ്ടിമാത്രം നടത്തുന്നതാണെന്നും മനസ്സിലാക്കിയ ആൽബർട്ട് സാമൂതിരിയുമായി കൂടിയാലോചനകളുണ്ടായി. സാഹചര്യങ്ങൾ സാമൂതിരിക്ക് അനുകൂലമായിരുന്നു. ചെന്നു ആൽബർട്ട് കേൾക്കുന്ന സമയമാണെന്നു. പക്ഷേ, വിജയികളുടെ വ്യവസ്ഥകൾ അടിച്ചേല്പിക്കാനാണ് പാകികൾ ശ്രമിച്ചത്. പാകികളുടെ ഒരു സൈനികതാപട്ടണത്തിനായി കോഴിക്കോട്ട് ഒരു കോട്ടകെട്ടാൻ അനുവദിക്കണമെന്ന ആവശ്യവും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ ശക്തി നശിപ്പിക്കാനാണ് കോട്ടകെട്ടുന്നതെന്നു ഗവണ്മെന്റതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു. പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ആൽബർട്ട് എഴുതി: “ഈ വ്യവസ്ഥകൾ സമ്മതിച്ചാൽ, കോഴിക്കോട്ടുരാജാവിന് നല്ല കടിയത്താണിടാനും, ആ രാജ്യം നിയന്ത്രിക്കാനും കഴിയും. അങ്ങനെ അങ്ങു നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശവും സാധിക്കും. കഴിഞ്ഞ 15 വർഷക്കാലമായി അങ്ങു

+ ടി കത്തു്.

യുദ്ധം നടത്തിനോക്കിയെങ്കിലും കാര്യമായ നാശം എല്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് അറിയാമല്ലോ.” *

പാക്കിക്ളുടെ നയമാറ്റത്തിന്റെ രഹസ്യം മനസ്സിലാക്കിയ സാമൂതിരിപ്പാട് ഈ വ്യവസ്ഥകൾ സമ്മതിക്കുവാൻ തയ്യാറായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ഏറ്റവും ഉയർന്നായി (കിരീടാവകാശി) ആത്മബുദ്ധിക്ക് ഗുണഭോക്താവായിത്തീർന്നു. സാമൂതിരിയെ വിഷയകൊടുത്തുകൊല്ലാൻ ഗവണ്ണർ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. ഈ പാതകം ആത്മബുദ്ധിക്ക് മറച്ചുവെക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ല. തന്റെ രാജാവിന് എഴുതിയ ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുന്നു, “സാമൂതിരിക്ക് നമ്പ്യാതിരി വിഷയകൊടുത്തുകൊണ്ടുവന്ന കാര്യത്തിൽ എനിക്ക് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്റെ എല്ലാ കത്തുകളിലും സാമൂതിരിക്കു വിഷയകൊടുക്കാൻ ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. നമ്പ്യാതിരിയുമായി സമാധാനസന്ധിക്ക് ഒരുക്കമാണെന്നും ഞാൻ വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു.” +

എന്നാൽ കോഴിക്കോടുമായി സന്ധിചെയ്യുന്ന കാര്യത്തിൽ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് എതിരായിരുന്നു. സാമൂതിരിയെ നശിപ്പിക്കുമെന്നു ശപഥം ചെയ്തിരുന്ന രാജാവ്, അതിനുവേണ്ടിമാത്രം തുടച്ചുയായി പല നാവികസേനകളെയും നിയോഗിച്ചതാണ്. തനിക്കുവേണ്ടി കോഴിക്കോടു പിടിച്ചടക്കുമെന്ന് പരസ്യമായി പ്രഖ്യാപിച്ച പോർട്ടുഗീസിലെ ഒരു മാഷൻ ആ നഗരത്തിൽ വച്ച് കൊല്ലപ്പെടുകയും തന്റെ സൈന്യം പലായനം ചെയ്യുകയും ചെയ്തതിന്റെ അപമാനഭാരം അദ്ദേഹം മാനിതനായി. അതുകൊണ്ട് ഈ പരാജയത്തിന്റെ നഷ്ടപരിഹാരം സാമൂതിരിയിൽനിന്നു വാങ്ങാതെയോ, അദ്ദേഹത്തെ ഒരു പ്രാവശ്യം തോല്പിക്കാതെയോ സന്ധി ചെയ്യുന്നത് പരാജയമാണെന്നായിരുന്നു രാജാവിന്റെ അഭിപ്രായം. ഗവണ്ണർക്ക് എതിരായി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കൊച്ചിയിൽ—അന്തോണിയോറിയാം, ലൊറോൻസോ മൊറിനോകൂട്ടാളികൾ—ഈ അഭിപ്രായം

* തോറോ ഡിസതോറോ—“കോഴിക്കോട് ക്രോണാളെങ്കിക്കോ” — പേജ് 1

+ തോറോ ഡി തോറോ—“കോർപ്പാ ക്രോണാളെങ്കിക്കോ”, പേജ് 1

“15 വർഷത്തെ യുദ്ധത്തിനുശേഷവും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ ഈ ഭാഗത്തെ ഏറ്റവും വലിയ സമ്പന്നവുമായ നഗരമാണ് കോഴിക്കോട്.” (എഴുത്തുകൾ)

യഗതിയെ ശക്തിയായി പിന്താങ്ങി. അവർ കൊച്ചിരാജാവിനെക്കൊണ്ട്, സാമൂതിരിയുമായി സന്ധിസംഭാഷണങ്ങൾ നടത്തുന്നതിനെ പ്രതിഷേധിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ചീർഘമായ ഒരു കത്തു പോർട്ടുവെച്ചിരുന്നു. അയച്ചിട്ടു. തന്നാപ്പ് ആലാചിക്കാതെയാണ് കൂടിയാലോചന നടത്തുന്നതെന്ന് കൊച്ചിരാജാവു പരാതിപ്പെട്ടു. സാമൂതിരി അവരുടെ ഏറ്റവും പ്രബലമായ പൊതുശത്രുവായിരുന്നിട്ടും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി നശിപ്പിക്കാതെയാണ് സമാധാനമുണ്ടാക്കാൻ ശ്രമിക്കുന്നതെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. റോജാവ് തന്റെ കത്തിൽ ജ്ഞാനെ തുടങ്ങി: “എന്നെ അപമാനിക്കണമെന്ന ഉദ്യേശത്തോടുകൂടിമാത്രമാണ് ഈ സന്ധി ചെയ്യുന്നത്. എന്റെ സ്നേഹം ഉപേക്ഷിച്ച് കോഴിക്കാടിന്റെ ബന്ധുത്വം തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു സ്വീകരിക്കരുത്.”

എന്നാൽ തന്റെ നയത്തിന്റേയും വ്യതിചലിക്കാൻ ആർബുക്കുക്ക് ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ഇതിനകത്തന്നെ സമാധാനമുണ്ടാക്കാമെന്ന് പുതിയ സാമൂതിരിയുമായി രഹസ്യമായ കരാറിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പരിഭവനങ്ങൾ അദ്ദേഹം പരിഗണിച്ചുതരിച്ചില്ല. ഈ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചതിന്റെ തൊട്ട് പാങ്കിക്ലൂടോണെന്നും, അതുകൊണ്ട് ചാഞ്ചല്യമൊക്കെ കളഞ്ഞു കോഴിക്കാടുമായി ഉടമ്പടി ചെയ്യാൻ ഒറ്റ മടിക്കുതന്നും അദ്ദേഹം പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിനെ ഉപദേശിച്ചു. കോഴിക്കാടുമായി സമാധാനമുണ്ടാക്കാത്തതിന്മേലും കൂടാതെ വിദേശീയശുദ്ധാലോചനകൾ തുടങ്ങുമെന്നും അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ആർബുക്കുക്ക് നിർബന്ധപൂർവ്വം വീണ്ടും എഴുതി: “നാമു കോഴിക്കാടും തമ്മിൽ ശത്രുതയിൽ കഴിയുന്നതുകൊണ്ടാണ് ഇൻഡ്യൻ ചരക്കുകൾ കിട്ടുമെന്ന കാര്യത്തിൽ ബന്ധിഷ്ഠ്യം ഇത്ര അത്ഥവിശ്വാസം. ഈ ശത്രുത തുടരുന്നിടത്തോളംകാലം അവരുടെ പഴയ വ്യവഹാരത്തിന് യാതൊരു കോട്ടവും തട്ടുകയില്ലെന്ന് അവർക്ക് പരിപൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ട്. അങ്ങയുടെ ആഭിമുഖ്യം കപ്പലുകളും ഇൻഡ്യയിൽനിന്നാട്ടിപ്പായ്ക്കാൻ കൈയിടാ ചെയ്യുപോവാ നാവികസേനയെ നിശ്യാഗിക്കുന്നതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. കോഴിക്കാടായുള്ള വിദേശാം തുടരുന്നിടത്തോളംകാലം, കൊയിറായും ബന്ധിഷ്ഠ്യം അവരുടെ പദ്ധതികൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കും.”

പാങ്കിക്ലൂടോണിന് യുദ്ധംകൊണ്ട് ഇതുവരെ നേടാൻ കഴിയാതിരുന്ന കാര്യങ്ങൾ താൻ ഉടമ്പടിച്ചാലും സമ്പാദിക്കാമെന്ന് ആർബുക്കുക്ക് രാജാവിന് ഉറപ്പുകൊടുത്തു. “അങ്ങയ്ക്ക് കോഴിക്കാട് പിടിച്ചടക്കണമെ

ന് താലൂയുമില്ലാത്തതിനേതാളാകാലം, ഈ യുദ്ധംകൊണ്ട് എന്തു ഗുണം കിട്ടുമെന്ന് എനിക്കറിയാത്തതുകൊണ്ട് ഞാൻ ഒന്നുകൂടി പറയുന്നു, മെക്കായും കോഴിക്കോട്ടുമായുള്ള വ്യാപാരം അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നാണ് അങ്ങയുടെ ലക്ഷ്യമാകട്ടെ, അത് യുദ്ധത്തെക്കാൾ ഫലപ്രദമായി സമാധാനത്തിലൂടെ നേടാം. കോഴിക്കോട്ടെ മുക്കു മുഴുവനും ഞാൻ വാങ്ങാമെന്ന് എൽക്കുന്നു. അതൊക്കെപ്പോ മെക്കായുമായുള്ള അമ്പതര ഗതാഗതവും തടയാം.” *

ഈ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കുവേണ്ടിയാണ് തന്നോടു് സ്നേഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞ പുതിയ സാമൂതിരിയുമായി ആൽബുകർക്ക് കൂടിയാലോചനകൾ തുടങ്ങിയത്. ഇൻഡ്യൻ സമുദ്രത്തിൽ തുക്കികളുടെ അക്രമമുണ്ടാകാൻ പോകുന്നുവെന്ന പരിഭ്രമംനിറഞ്ഞ കിംവദന്തി ആയിടെ ഭാരതത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നു. അവിന്റെ അപകട മനസ്സിലാക്കിയ ആൽബുകർക്ക് ചെങ്കൽ നിയന്ത്രിയെന്നതിനായി ഒരു വലിയ റാഫിക്സായുമായി അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചു. പക്ഷേ, ഈ യാത്രകൊണ്ട് യാതൊരു ഗുണവുമുണ്ടായില്ല. ഏഡൻ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിന് നടത്തിയ ശ്രമം അശ്വാഥിതത്തിൽ കലാശിച്ചു. ചെങ്കൽിൽ പ്രയാസനരഹിതമായ ഒരു സഞ്ചാരം നടത്തിയിട്ട്, പാകിനാവികസേന ഹൈന്ദവ്-ബാഗിൽ ഗോവാവിൽ മടങ്ങിയെത്തി. ഗവണ്മെന്റുടെ ഒരു അനന്തരഫലമായ ഡോം ഗാർഷ്വാ ഡാനൊറാഞ്ഞൊ ഇതിനിടയിൽ സാമൂതിരിയുമായി നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന കൂടിയാലോചന തൃപ്തികരമായി പൂരോഗമിച്ചിരുന്നു. അവിന്റെ ഫലമായി 1513 ഡിസംബർ 12-ാംതീയതി കണ്ണൂർവെച്ച് വ്യക്തമായ ഉടമ്പടിയും ഒപ്പുവെച്ചു. +

ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം താഴെപ്പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഉഭയകക്ഷികളും സമ്മതിച്ചു:

(1) തന്റെ രാജ്യത്തുള്ള എല്ലാ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളും മരുന്നുകളും പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് സാമൂതിരി വില്പിക്കേണ്ടതാണ്.

(2) വാങ്ങുന്ന ചരക്കിനുള്ള സാധാരണമുക്കം സാമൂതിരിക്ക് പോർട്ടുഗീസ്കാർ നൽകും.

(3) പോർട്ടുഗീസ്കാർ കുതിരയെയും മൃഗങ്ങളെയും വാങ്ങിയാൽ അതിന് പ്രത്യേകമുക്കം നൽകും.

* “കോർപ്പൊ ക്രോണൊളൊജിക്കൊ”, മാർക്കോ 22 - പേജ 64.

+

ടി

മാർക്കോ 13—പേജ 63.

(4) കോഴിക്കോട്ടുരാജാവിന്റെ കപ്പലുകൾക്ക് പോർട്ടുഗീസ്സുകാർ രക്ഷാപത്രിക നൽകും.

സാമൂതിരിയുടെ ആർക്കായുടെ സാന്നിധ്യത്തിലല്ലാതെ പറങ്കി കായ്പ്പഥൻ ചരക്കു വാങ്ങുകയില്ലെന്ന്, പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥ ചെയ്തിരുന്നു. രാജാവിനുള്ള ചുങ്കം പരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയായെന്നു ഈ വ്യവസ്ഥ. അതുപാലെതന്നെ കൃഷിക്കാരിൽനിന്ന് നേരിട്ട ചുക്ക് വാങ്ങുന്നതിനും, കരുമുളകിന് കണ്ണൂരിലെ വില നൽകിയാൽ മതിയെന്നും സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചു. നീടിനായം നടത്തുന്നതിനെ സംബന്ധിച്ച് ഇപ്രകാരം ഒരു വകുപ്പിന്റെ ഉടമ്പടിയിൽ ചേർത്തു: “നായന്മാരോ, മാറ പ്രജകളോ, അറബികളോ, പാങ്കികളുമായി തൽക്കത്തിൽ ഏർപ്പെടുകയാ, ശബ്ദമുണ്ടാകയാ ചെയ്താൽ അവരെ ഉപദ്രവിക്കാൻ പറങ്കികൾക്ക് അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല. അവരെ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കണമെന്നും, അദ്ദേഹം നീതി നടത്തുന്നതുമായിരിക്കും. അതുപാലെതന്നെ നായന്മാർക്കോ, മാറ പ്രജകൾക്കോ ഹാനികരമായി പാങ്കികൾ പ്രവർത്തിച്ചാൽ, അവരെ കോട്ടയിലെ സൈന്യാധിപന്റെ മുമ്പിൽ ഹാജരാക്കുന്നതും, അദ്ദേഹം നീതി നടത്തുന്നതുമാണ്.” കൊച്ചിയോടും കണ്ണൂരിനോടുമല്ലാതെ യുള്ള സാമൂതിരിയുടെ യുദ്ധങ്ങളിൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാമെന്നും പാങ്കികൾ സമ്മതിച്ചു.

കോഴിക്കോട്ടിനു സമീപം ഒരു കോട്ട കെട്ടാൻ പറങ്കികൾക്ക് അനുമതി കിട്ടി. അവർ ഒട്ടാതെ സമയം കളയാതെ അതിന്റെ പണി ആരംഭിച്ചു. തോമാസ് ഫർണാണ്ടസ് എന്ന വിദഗ്ദ്ധനായിരുന്നു അതിന്റെ ചുമതലക്കാരൻ. കോട്ടയുടെ ക്യാമ്പ്ററായി ഫ്രാൻസെസ്കോ നെകുവിയ നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

ഈ ഉടമ്പടി അധികാരം വാലിക്കപ്പെട്ടില്ലെന്നതും, വീണ്ടും യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതും ശരിയാണ്. എന്നാൽ കേരളവുമായുള്ള പറങ്കികളുടെ ബന്ധത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിൽ വളരെ പ്രധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ് ഈ ഉടമ്പടി. കേരളം പിടിച്ചടക്കാനുള്ള നയത്തിന്റെ പരാജയത്തെ അതു കുറിക്കുന്നു. കൊച്ചിയിൽ അൽജബറ അധികാരം ഉറപ്പിച്ചു. നീതിയിൽ, കന്യാകുമാരിമുതൽ മംഗലാപുരംവരെ കേരളക്കരയൊട്ടാകെ ആധിപത്യ സ്ഥാപിക്കാനായിരുന്നു പറങ്കികളുടെ ആദ്യത്തെ ശ്രമം. അടിമയായ കൊച്ചിരാജാവ് പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ഏഴുതി: “ഫിസ്ബണെപ്പാലയുള്ള അങ്ങയുടെ ഒരു നഗരമാണ് കൊച്ചിയും.” കണ്ണൂ

രെയും കൊച്ചിയിലേയും രാജാക്കന്മാരെ ആയുധമാക്കി, പശ്ചിമതീരത്തു തങ്ങളുടെ അധികാരം ഉറപ്പിക്കാമെന്നായിരുന്നു പറങ്കികളുടെ ആഗ്രഹം. എന്നാൽ സാമൂതിരി സ്വതന്ത്രനായിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം ആ ലക്ഷ്യപ്രാപ്തി അസാധ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ആൽബുക്കിഷ് കേരളത്തിനു പുറത്തേയ്ക്കു കണ്ണാടിച്ചു. അറബിക്കടലിനെ മുഴുവൻ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു താവളമായി അദ്ദേഹം ഗോവയെ മാറി. സാമൂതിരിയുമായുള്ള ഉടമ്പടിയുടെ ഫലമായി കൊച്ചിയുടെയും കണ്ണൂരിന്റെയും പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞു. ആൽബുക്കിഷ് നൽകുന്ന വിശദീകരണം നോക്കുക: “കണ്ണൂരെ വ്യാപാരത്തിന്റെ കായ്ത്തരിൽ വിഷമിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് വലിയ ലാഭമില്ല. അവിടെ തുറമുഖമില്ല, കപ്പലിനു കിടക്കാൻ പഴയില്ല, പഴയതാക്കിയിട്ടില്ല, ചരക്കില്ല, രത്നങ്ങളില്ല, അങ്ങയുടെ പണ്ടുകാലത്തുമായി വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിന് കച്ചവടക്കാരെല്ലാം ഗോവയുടെ സമാപനത്തോടെ കൊച്ചിയുടെ പ്രാധാന്യം നശിച്ചു. അതിനേത്തുടർന്നു കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയകായ്ക്കങ്ങളിൽ പറങ്കികൾക്ക് അത്ര വലിയ ശ്രദ്ധയില്ലാതായി.

സാമൂതിരിയും പാങ്കികളും തമ്മിലുണ്ടായ ഉടമ്പടി അറബികൾക്ക് അസ്വീകര്യമായിരുന്നുവെന്ന് പ്രത്യേക പരാമർശമില്ലല്ലോ. പഴയ സാമൂതിരിയെ പറങ്കികളുടെ പ്രേണപ്രകാരം വിഷംകൊടുത്തുകൊന്നതാണെന്നു പുതിയ ഭരണാധിപൻ ആൽബുക്കിഷിന്റെ താളത്തിനൊത്ത തുളുമ്പമെന്നു അവർ്ചിയാമായിരുന്നു എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ ആശങ്കഭവമുണ്ടെന്ന് വേഗം ബോദ്ധ്യമായെങ്കിലും, സാമൂതിരിയുടെ നടപടിയിൽ അറബിക്കച്ചവടക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്ന കണ്ണിതം നീങ്ങിയില്ല. ഒരു മാർമ്മാധിപരിത്രകാൻ ഇങ്ങനെ വിലപിച്ചു: “പാങ്കികളുമായി പൈശ്വര്യമുണ്ടാക്കി, നാശത്തിലേക്കു പോകാൻ കോഴിക്കാട്ടാരാവു തയ്യാറാകുന്നു.”*

പോർട്ടുഗീസിന്റെ മേൽക്കായ്ക്കു സ്വീകരിച്ച രാജ്യങ്ങളുടെ ആഭ്യന്തരകായ്ക്കങ്ങളിൽ ആൽബുക്കിഷ് നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം ഇടപെട്ടു. കൊച്ചി രാജാവിന്റെ പ്രവൃത്തി ശാസ്ത്രവിരുദ്ധമാണെന്ന് ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നതായി അദ്ദേഹം ആൽബുക്കിഷിനോടു പരാതിപറയുകയുണ്ടായി. മേലാൽ ബ്രാഹ്മണർ പറയുന്നത് കേൾക്കണമെന്നും പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് പറയുന്നതു കേട്ടാൽ മതിയെന്നുമായിരുന്നു അതിന് ആൽബു

* “നവംബർ മാസവടയ്ക്കൽ: അക്ബർ-ഇ-മഹബബത്തു്—എലിയട്ടിന്റെ ചരിത്രം.

ക്കുക്ക് നൽകിയ മറുപടി. ഇതിനെക്കാൾ പ്രകടമായ രൂപത്തിലാണ് അദ്ദേഹം കണ്ണൂരിൽ ഇടപെട്ടത്. കണ്ണൂരെ ന്യായാധിപൻ മുസ്ലിംങ്ങളോട് സൗഹൃദാർത്ഥപരമായി പെരുമാറണമെന്നു ചേരിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചുവിടാൻ ആൽബർക്കുക്ക് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അത് രാജാവിന് സമ്മതമായിരുന്നില്ല. ഉടൻതന്നെ, ന്യായാധിപൻ പാങ്കികളെ അറസ്റ്റുചെയ്തപ്പോൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു വലിയ കാരവത്രം ഗവണ്ണർ റദ്ദ്യാക്കി. ആരോപണങ്ങളെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിക്കാമെന്ന് രാജാവ് സമ്മതിച്ചെങ്കിലും, അതുകൊണ്ട് ആൽബർക്കുക്ക് തൃപ്തനായില്ല. അദ്ദേഹത്തെ ഉടൻ വിളിച്ചുവിട്ടില്ലെങ്കിൽ കണ്ണൂരെ കറുപ്പുകാർക്കു നൽകുന്ന സംരക്ഷണം പിൻവലിക്കുമെന്ന് ഗവണ്ണർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. ഗവണ്ണർമാർ ഏതിട്ടുള്ള പരകിളദ്വാരാശ്ശേരിയെ ന്യായാധിപനെ പിന്താങ്ങി. പക്ഷേ, നിർബ്ബന്ധത്തിന് രാജാവ് വഴങ്ങേണ്ടിവന്നു. അതിനെ തുടർന്നുള്ള കാലഘട്ടം മുഴുവൻ കണ്ണൂരവുമുള്ള ബന്ധം ആരു സൂക്ഷിക്കുമായിരുന്നില്ല. കണ്ണൂരെ വ്യാപാരം ക്രമേണ അവശനായിത്തീർന്നു. ആൽബർക്കുക്കിന്റെ കാലത്ത് അവിടുത്തെ പണ്ടകശാലയുടെ പ്രാധാന്യം ഇല്ലാതായി. ഇതിൽ അസ്വസ്ഥരായ ഭവാന്തെ ബർബോറോ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ഇങ്ങനെ എഴുതി:

“ഈ പണ്ടകശാലയ്ക്ക് ചുരുക്കം അയ്യോൻ അവിടന്ന് ഉത്തരവാകുന്നു. അവ ഇവിടെയിരിക്കണമെന്നു കല്പനയിൽ പ്രത്യേകം പറയുന്നു. എന്തെന്നാൽ എല്ലാം കൊച്ചിയിലേക്കാണ് പോകുന്നത്. ഞങ്ങളുടെ കൈയിൽ കച്ചവടം നടത്താൻ ഒന്നുമില്ല. എന്തെങ്കിലും അയച്ചാൽ അതു കഷ്ടിച്ച് മുന്നടിവഴങ്ങട്ടെ” കാണുകയുമില്ല”

ആൽബർക്കുക്കിന് എതിരായി പല കേന്ദ്രങ്ങളിൽനിന്നുള്ള പരാതി ഒടുവിൽ ഫലിച്ചു. രാജാസന്നിധിയിൽ പ്രത്യേകസ്വഭാവമുള്ളവരായ അദ്ദേഹത്തെ അറസ്റ്റുചെയ്തതും ഗവണ്ണർ ഓർമ്മയിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വീക്ഷിച്ചപ്പോൾ പകരം ലോപ്പാ സോറസ്സിനെ ഗവണ്ണർ നിയമിച്ചുവെന്നുള്ള ഉത്തരവ് പോർട്ടുഗീസ് നിന്നും ഗോവായിൽ ലഭിച്ചു. ഇത് അറിയുന്ന അവസരത്തിൽ ആൽബർക്കുക്ക് രോഗം

+ 1512 ഒക്ടോബർ 11-ാം തീയതിലെ കത്ത്.

§ ഇൻഡ്യാ ആഫീസ് തയ്യാറാക്കിയ “കോളബറാക്ട്രാണാളാജി കോ”യുടെ ഒന്നാം ഭാഗം, പേജ് 2:1.

ശത്രുവായിരുന്നു. കാർമ്മിക് മടങ്ങി പോയതിനെത്തുടർന്ന് കപ്പൽ നഷ്ടപ്പെട്ട് അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം മരിച്ചു.

മറ്റൊരു വെളിച്ചത്തിൽ ആൽബുക്കർക്ക് തികച്ചും അർഹം. ഉന്നതമായ കൽപ്പനയുടെയും കർമ്മമായ അച്ചടക്കബോധവുമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന് രാഷ്ട്രീയവും തത്ത്വപരമായവുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പ്രത്യേക ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു പോർട്ടുഗീസ് സാമ്രാജ്യം സൃഷ്ടിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുമായിരുന്നില്ല എന്നെന്നാൽ അതിന് ആവശ്യമായ വിഭവങ്ങളോ, ഭരണപരമായ കഴിവോ പോർട്ടുഗലിന് ഇല്ലായിരുന്നു. കൂടാതെ, അവന്റെ പൗരസ്ത്യദേശകുലങ്ങൾ സജീവമായി കൊണ്ടുപോകാനും വളരെക്കുറച്ചുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിയുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഗവണ്ണർ എന്ന നിലയിലുള്ള ആൽബുക്കർക്കിന്റെ മഹത്വത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം, അദ്ദേഹം ഭരണത്തിന് അടിസ്ഥാനമായി സ്വീകരിച്ച പൊതുതത്വങ്ങളും ഉൽപ്പാദനപദ്ധതിയും നയവുമാണ്. യൂറോപ്യൻ ആയുധങ്ങൾ നൽകി, യൂറോപ്യൻരീതിയിൽ ഉൽപ്പാദനം പരിശീലിപ്പിച്ചാൽ, അവർ സാമ്രാജ്യകൃഷ്ണത്തിന് ഏറ്റവും പറ്റിയ ഒരു ശക്തിയായിരിക്കുമെന്നു കണ്ടുപിടിച്ചത് ഡ്യൂക്ലക്ലാർക്കും ആൽബുക്കർക്കായിരുന്നു. എന്നാൽ സുശക്തമായ ഒരു സാമ്രാജ്യം ഇൻഡ്യയിൽ സ്ഥാപിക്കാൻ വേണ്ട പണവും ആദ്യം പോർട്ടുഗലിന് ഉള്ളെന്നു മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ഖേദശക്തി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇൻഡ്യൻവാണിജ്യത്തിന്റെ കത്തകസമ്പാദിക്കുക, വേനീസും ഹൂജിപ്പാദും കൂട്ടായി ആവിഷ്കരിക്കുന്ന പദ്ധതികൾ തകർക്കുക, അതിനുവേണ്ടി പോർട്ടുഗലിന്റെ നാവികശക്തി അപ്രതിരോധ്യമാവണം ഉറപ്പിക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു ആൽബുക്കർക്കിന്റെ ലക്ഷ്യം. ഏപ്രിൽ മുതൽ മലാക്കാവരെ ഒരു ഭർത്തൃ-പ്രഭുക്കുമാർക്കകയെന്നതായിരുന്നു ഈ പദ്ധതിയുടെ മർദ്ദം. കടലിൽനിന്നും എളുപ്പം സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്ന കോട്ടകൾ ഓമ്ബസ്, ദുല, ഗോവാ, കണ്ണൂർ, കൊച്ചി, കൊല്ലം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ നിർമ്മിക്കണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം. എന്നാൽ ഈ കോട്ടകൾ നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ സ്ഥിരമായ ഒരു നാവികസേന അനുവേണ്ടിയായിരുന്നു. അതുപാലതന്നെ കപ്പലുകളുടെ അറകാരം നോക്കുന്നതിനും, സാധനങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും, കേന്ദ്രീകൃതനേതൃത്വം നൽകുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ ഒരു കേന്ദ്രതാവളവും ആവശ്യമായിരുന്നു. അതിനാണ് ആൽബുക്കർക്ക് ഗോവാ കൈവശപ്പെടുത്തിയത്. കൊച്ചിയിലില്ലാത്ത എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും ഗോവയിലുണ്ടെന്ന് ഒരു സ്നേഹിതൻ അയച്ചു

കത്തിൽ അദ്ദേഹം ആവേശപൂർവ്വം വിവരിക്കുന്നു. സാമാന്യം വലിയ ഒരു ജനസംഖ്യയെ പാപ്പിക്കാനുള്ള വലിപ്പം ഗോവായ്ക്കുണ്ട്. ഭക്ഷണ സാധനങ്ങൾ അവിടെ സുലഭമായി ലഭിക്കും. എന്നുതന്നെയുമല്ല ആകൃത മണങ്ങളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കാൻ വളരെ എളുപ്പവുമായിരുന്നു.

കോട്ടകളുടെ കണ്ണിയിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഈ നയം വിജയിക്കണമെങ്കിൽ ഓരോ സ്ഥലത്തും സ്ഥിരമായ സൈന്യവും, നാവികസേനയും ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമാണു്. എന്നാൽ “ആളോ, ആയുധമോ, മാറ്റ യുദ്ധസാമഗ്രികളോ അയയ്ക്കാൻ രാജാവു് ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. നാവികസേനയെത്തന്നെ പിൻവലിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒരുങ്ങി.” ആളിനും പണത്തിനും വേണ്ടി ആൽബർക്കു് അഭ്യർത്ഥനകളായു. നല്ലൊരു സൈന്യത്തിന്റെ സഹായകൂടാതെ വെറും വ്യാപാരികളായിപ്പോലും തുടരാൻ അസാധ്യമാണെന്നു് രാജാവിനു് അയച്ചു എല്ലാ കത്തിലും അദ്ദേഹം ആവർത്തിച്ചു് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ആൽബർക്കു് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു: “നല്ല കോട്ടകളും സൈന്യവുമുണ്ടെങ്കിൽമാത്രമേ ജനങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴികയുള്ളൂ. യുദ്ധവും കലാപങ്ങളുമൊഴിവാക്കി ഇൻഡ്യയിൽ വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനുള്ള മാർഗ്ഗമിതാണു്.” * വളരെ കൂടുതൽ ആളും പണവും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല സുശിക്ഷിതരായ 3,000 പട്ടാളക്കാർ മതിയെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. അവരെ കൊണ്ടു് ഇൻഡ്യൻ വ്യാപാരം മുഴുവൻ പോർട്ടുഗീസിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നു് അദ്ദേഹം ഉറപ്പുകൊടുത്തു. യുദ്ധച്ചിലവും കച്ചവട നഷ്ടങ്ങളും ഒഴിവാക്കാനുള്ള ഏകമാർഗ്ഗം ഇൻഡ്യയിൽ നല്ലൊരു സൈന്യത്തെ നിലനിർത്തുകയാണെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിശ്വാസം. രാജാവിനു് അദ്ദേഹം എഴുതി: “ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി അങ്ങയോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. ഇൻഡ്യയുമായി യുദ്ധം ഒഴിവാക്കണമെന്നും, ഇവിടുത്തെ രാജാക്കന്മാരുമായി സമാധാനത്തിൽ കഴിയണമെന്നുമാണു് അങ്ങു് ആഗ്രഹിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതിന്നു രണ്ടുവഴിയയുള്ളൂ. ഒന്നാകിൽ വേണ്ടത്ര ആളും നല്ല ആയുധങ്ങളും അയച്ചുതരണം. അല്ലെങ്കിൽ ഇൻഡ്യൻതീരത്തുള്ള പ്രധാനകന്യാളങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കണം.”

പോർട്ടുഗീസിൽനിന്നു് എപ്പോഴും സൈന്യങ്ങൾ വരുമെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ടു് ആൽബർക്കു് പുതിയൊരു പദ്ധതി നടപ്പിലാക്കി. തടവുകാരായി പിടിക്കുന്ന ഇന്ത്യൻസ്ത്രീകളെ അദ്ദേഹം പാക്കിക്കളക്കൊണ്ടു് വിധാമം കഴിപ്പിച്ചു. ഈ ഏർപ്പാടു്

ന്നാൽ, കാച്ചുകാലം കഴിയുമ്പോൾ കോട്ടകൾ വിശ്വസിച്ചു ഏല്പിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു തലമുറയുണ്ടാകുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രതീക്ഷ. കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ മാത്രമേ പാപ്പിക്കുകയുള്ളൂവെന്ന് അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി അതിനകത്തുള്ള പറങ്കികളുടെ നില ശക്തിപ്പെടുമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. കൊച്ചിക്കോട്ടയിൽനിന്നും ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്ത സകലരെയും അദ്ദേഹം ആട്ടിപ്പായിച്ചു.

ഇന്ത്യയിലുണ്ടായിരുന്ന കാലം മുഴുവൻ മനുസ്മൃതത്തിന്റെ തന്റെ ജോലിയിൽ ഏർപ്പെടുന്നതിന് ആൽബുകെർക്കിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. തനിക്കെതിരായി തന്റെ കീഴ്ദ്വാരാസ്ഥന്മാർ നടത്തിവന്ന ഉപദ്രോഹങ്ങൾക്കെതിരായി അദ്ദേഹത്തിന് ദിനന്തരം സമരം ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഓരോ പോർട്ടുഗീസുകാര്യസ്ഥനും നേരിട്ടു രാജാവിന് എഴുതാനുള്ള അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. അന്യോന്യം തയ്യിലേക്കുപിടിക്കുന്നതിനും കറാപ്പെടുത്തുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് അവർ ഈ അവകാശം വിനിയോഗിച്ചത്. ദേശാഭിമാനബോധം, ചെയ്യുന്ന ജോലിയോടുള്ള കൂടാ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആൽബുകെർക്കിനെതിരായി സാമൂതിരി യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, കൊച്ചിയിലെ കാര്യസ്ഥൻ അദ്ദേഹവുമായി രഹസ്യമായ കത്തിടപാടുകൾ നടത്തിയിരുന്നു. * അത്യന്തം ക്രമരഹിതമായ ഒരു ജീവിതമാണ് ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നയിച്ചത്. ഗവണ്ണറുടെ ചട്ടയായ ജീവിതം അവർക്കു ഗുണമായിരുന്നില്ല. "അങ്ങയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കയ്യിൽ വിശ്വസിക്കരുത്," എന്നു പലപ്രാവശ്യം ആൽബുകെർക്കിനു രാജാവിന് മുന്നറിയിപ്പുനൽകി. അറബികളുമായി പണമിടപാടുകളെ പല പറങ്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ചിലർ അവരുടെ ശമ്പളം പാടി, രഹസ്യങ്ങൾ നൽകിവന്നു.

ഈ സംഘത്തിനിടയിൽ അച്ചടക്കം ഏർപ്പെടുത്താനാണ് ആൽബുകെർക്കി ശ്രമിച്ചത്. എന്നാൽ അതിൽ അദ്ദേഹം വിജയിച്ചില്ല. ആൽബുകെർക്കി ആജ്ഞാവിരുദ്ധ റിയാസ്തും തമിഴുള്ള കലഹവുമായി തന്റെ തമിഴെപ്പടുത്തുപോയ വാൻദോസ്സിങ്സും പ്രാർസിസും തമ്മിൽ പിൽക്കാലത്ത് നടന്ന വഴക്ക് എത്രയോ നിസ്സാരമായിരുന്നുവെന്ന് കാണാം. കഴപ്പുക്കാരായ നിരവധി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഗവണ്ണർ പിരിച്ചുവിടുകയും ചാർട്ടറഡ്ജിഡ്ജ് മടക്കിയയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രമക്കേടുകൾ കാണിക്കുന്നവർക്ക് അദ്ദേഹം പിഴയിടുകയും മറ്റു ശിക്ഷകൾ നൽകുകയും ചെയ്യാനാക്കി. ഭരണകാര്യങ്ങൾ കാര്യക്ഷമമാക്കാൻ

* തോഡിത്തോമ്പ, ഒന്നാംഭാഗം—1513 നവംബർ 30-ലെ കത്തു.

അദ്ദേഹം ഒരു പരിശ്രമം നടത്തി. എന്നാൽ അതിൽ ഭാഗികമായ വിജയമേ ലഭിച്ചുള്ളൂ. കൊച്ചിയിലോ ഗോവായിലോ ദീർഘകാലം താമസിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സൗകര്യം കിട്ടിയിരുന്നില്ല. മലാക്കാ യിലും ഓർമ്മസ്ഥലം മറ്റും അദ്ദേഹത്തിന് കൂടെക്കൂടെ പോക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ഭരണകാര്യങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ ദൈനംദിനശ്രദ്ധ പതിർപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് സാധിച്ചിരുന്നില്ല. ആൽബർക്കിനെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു നീക്കിയതിനെത്തുടർന്ന് ഭരണം പഴയപടി കഴപ്പത്തിലായി നീങ്ങി. സ്വകാര്യലാഭം, സ്വാതന്ത്ര്യലാഭം, ഗുരുതരമായ അഴിമതി, ഹിന്ദു മായ ഉപജാപം എന്നിവ ഇൻഡ്യയിലെ ചോട്ട് ഗീസുഭരണത്തിന്റെ ഏറ്റവും സമാധാനപരമായ സവിശേഷതകളായി വീണ്ടും പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു.

അദ്ധ്യായം എട്ട്

കോഴിക്കോട്ടും കൊച്ചിയിലും കൊല്ലത്തും കുഴപ്പം

ഗോധാ കൈവശപ്പെടുത്തിയതോടെ ഇന്ത്യയിലെ ചെറുകിട ശക്തികളിൽ ഒന്നായി ആൽബർക്കിക്ക് പോർട്ടുഗീസിനെ ഉയർത്തി. വിജയനഗരവും ചെക്കാണിലെ മുസ്ലിം രാജ്യങ്ങളുമായി അവർ നേരിട്ടു ബന്ധം സ്ഥാപിച്ചു. ഐശ്വര്യ സമൃദ്ധമായ ഈ സാമ്രാജ്യങ്ങളുടെ പ്രധാന വാണിജ്യകവാടമെന്ന നിലയിൽ ഗോധായിലെ വ്യാപാരം വികസിപ്പിക്കാൻ വളരെ സാധ്യതകളുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, രാഷ്ട്രീയമായി നോക്കുമ്പോൾ, ആൽബർക്കിന്റെ കാലശേഷം പോർട്ടുഗീസുകാരി അങ്ങനെയൊരു പുരോഗമിച്ചില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളായി വന്ന ഗവണ്ണർമാരിൽ മിക്കയാളുകളും, സ്വകാര്യവ്യാപാരത്തിൽ തുടരുന്ന പണം സമ്പാദിക്കുന്നതിൽ മാത്രം തല്പരരായിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായ കഴിവാ, ദേശീയതാല്പര്യങ്ങളോടു സ്നേഹമാ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൂടാതെ ഭവാനന്ത പച്ചിക്കായുടെ കാലം കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അന്നത്തെപ്പോലെ ഇന്ത്യൻ ഭരണാധികാരികളെ തോല്പിക്കുക എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. ആൽബർക്കിക്ക് 1513 നവംബർ 30-ാം തീയതിയ ഒരു കത്തിൽ ഇക്കാര്യം സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്: “പഴയ ആളുകളോടുള്ള നമുക്ക് ഇപ്പോൾ യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കുന്നത് നാം ഉപയോഗിക്കുന്ന ഫീറകികളും, ആയുധങ്ങളും, കോട്ടകളുമാണ് അവയോ ഇപ്പോൾ ഉപയോഗിക്കുന്നത്.” ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായാണ് പോർട്ടുഗീസുകാരി ഇന്ത്യയിൽ വ്യാപിക്കാതെ ഫലപ്രദമായി തടയപ്പെട്ടത്.

ഇൻഡ്യയിൽ മുമ്പു നാവികവാടങ്ങളിലൊന്നായി വന്ന ലോറോപോറോസ് ആൽബർക്കിനെ തുടൻ ഗവണ്ണറായി. ആൽബർക്കിന്റെ കർമ്മമായ അച്ചടക്കബാധത്തിന്റെ ഫലമായി ഇവിടെനിന്നും ബഹിഷ്കരിച്ചിരുന്ന എല്ലാ ആളുകളും പുതിയ ഗവണ്ണർമാരോടു മടങ്ങിവന്നു. തന്റെ മുൻഗാമിചെയ്ത എല്ലാകാര്യങ്ങളും ബോധപൂർവ്വം ഇല്ലായ്മ ചെയ്യുകയെന്നതായിരുന്നു പുതിയ ഗവണ്ണരുടെ ജോലി. സ്വകാര്യവ്യാപാരം

രം ദേശീയതാല്പര്യങ്ങൾക്ക് ദോഷകരമാണെന്നും, അത് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ സ്വതസ്സ്വന്തമായ നഗ്നീകരണവെന്നും മനസ്സിലാക്കിയ ആൽബർട്ട് ക്ക് അതു നിർത്തപ്പെയ്ക്കിരുന്നു. എന്നാൽ സോറസ്സ് ഉദ്യോഗഭരം എറൊടുക്കേണ്ട താമസം, തന്റെ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് യഥേഷ്ടം സ്വകാര്യവ്യാപാരം നടത്താനുള്ള അനുമതി അദ്ദേഹം നൽകി. അതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഇന്ജിപ്പിൻ എതിരായി യുദ്ധംനടത്തുന്നതിനു ചെങ്കടലിലെ യുദ്ധം ഒരു നാവികവ്യൂഹത്തെ നയിച്ചു. പക്ഷേ, ആ യാത്ര അത്യാഹിതത്തിൽ പര്യവസാനിക്കുകയാണായത്. ചെങ്കടലിലെ ഭയങ്കരമായ ചുടറു് 500 പാക്കികൾ മരിച്ചു. യുദ്ധശ്രമങ്ങളൊക്കെ പരാജയത്തിലാണ് കലാശിച്ചത്.

ഈതത്സമയംതന്നെ കൊച്ചിയിലെയും ഗോവയിലെയും ഭരണം തകർന്നു. ഉയന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കടൽക്കൊള്ളകളും ആക്രമണങ്ങളും സ്വന്തം നിലയിൽ നടത്താൻ തുടങ്ങി. അതിന്റെ ഫലമായി അവരുടെ കച്ചവടസങ്കേതങ്ങൾക്കു ഗണ്യമായ വിഷമതകളും നാശനഷ്ടങ്ങളുമുണ്ടായി. ആദിവാസികളുടെയും ജനതയുടെയും ഒരു കൊള്ളയിൽ 150 ഭടന്മാർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. പാക്കിയുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കടൽക്കൊള്ള സർവ്വസാധാരണമായി. ഗവണ്മെന്റ് നൽകുന്ന രക്ഷാപത്രികകൾ പോലും അവർ മാറിയിരുന്നില്ല. അവരുടെ ആക്രമങ്ങളെക്കുറിച്ച് "കേരളപത്മം"യിൽ ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു:—

കോയിൽ മാത്രമല്ല, കടലിലും പാക്കികൾ ഭയങ്കരമായ പാതകങ്ങൾ നടത്തി. അവരുടെ കപ്പലുകൾക്കുമാത്രമേ സ്വൈരമായി സഞ്ചരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നുള്ളൂ. മുഹമ്മദീയരുടെ കപ്പലുകളെ അവർ തിരഞ്ഞെടുപ്പിച്ച് ആക്രമിച്ചു. പാക്കിസൈന്യാധിപന്റെ രക്ഷാപത്രികയില്ലാതെ യാതൊരു കപ്പലിനും സഞ്ചരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അതുപോലും സുരക്ഷിതമായിരുന്നില്ല. രക്ഷാപത്രികയുള്ളവരോട് പോലും പാക്കികുറ്റിത്താൻ ഭീമമായ കോഴയും സമ്മാനങ്ങളും ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർ ചോദിച്ചതു നൽകിയില്ലെങ്കിൽ കപ്പലുകൾ ഉടൻ കൈവശപ്പെടുത്തും." *

കൊല്ലവുമായി പാക്കികളുണ്ടാക്കിയ ഒരു ഉടമ്പടിയാണ് ഇക്കാലത്തു കേരളത്തിലുണ്ടായ പ്രധാനപ്പെട്ട രാഷ്ട്രീയസംഭവം. കൊല്ലത്ത് ഒരു പണ്ടുകാല പണിയാൻ അവിടുത്തെ റാണി വാഷ്താഡാഗാമായെ കഴണി

ച്ചിരുന്നു. അത്ഭുതപരമായൊരു കാലത്ത് ഒരു പണ്ടുകാലത്തും, ഒരു കരിങ്കൽക്കുളം വന്നു. അവിടെ പാകിക്കും നിർമ്മിച്ചു. എന്നാൽ അദ്വൈതാനിരോധം സർവ്വം അവിടെ കൂടിത്തന്നായിരുന്നു. ഒരു കലാപരമായി. അതിന്റെ ഫലമായി പണ്ടുകാലം നശിച്ചു. ഒരു പാകിക്കുളം അതിന്റെ ഭാഗമാണ് വഴക്കിനു കാരണം. ജോലി വേഗം എന്നൊരു പാകിക്കുളം എത്രയും കൂടുതലായി കൊല്ലത്തു വന്നു. അവിടെ ചില മുഹമ്മദീയകളിൽ കരുമുണ്ട് കയറുന്നതു കണ്ടു. അയാൾ ഉടൻതന്നെ അവ ആക്രമിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അയാൾ സ്ഥലംവിട്ടു ഉടൻ വാലൻചിട്ടയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ നഗരവാസികൾ പാകിക്കുളം ആക്രമിക്കുകയും അവരുടെ താമസസ്ഥലം കീഴടക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ പാകിക്കുളം മരിച്ചു. ഈ കുഴപ്പത്തിന്റെ കാരണക്കാർ പാകിക്കുളംതന്നെയാണെന്നു മാന്ത്രികമായി വിവരം ആൽബർട്ട് കണ്ടെത്തിയെന്നു. കൊച്ചിയിൽനിന്നു കൂടിയാലോചനകൾ തുടങ്ങിയെങ്കിലും അദ്വൈതാനിരോധം കാലത്ത് അതിനെക്കുറിച്ചായി തീർത്തുവെന്നായില്ല. ജോലി വേഗം എത്രയും വേഗം ചെയ്തു, കൊല്ലവുമായി ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടിയിലേക്കു. + അതിന്റെപ്രകാരം സർവ്വതോഭാഗം പഴയസ്ഥലത്തുതന്നെ നിർമ്മിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നും അദ്വൈതാനിരോധം സർവ്വതോഭാഗം മനസ്സിലാക്കിയ പാകിക്കുളം 500 പാകിക്കുളം നൽകുമെന്നും റാണി സമ്മതിച്ചു. കരുമുണ്ട് സ്വതന്ത്രമായി കയറുമതിചെയ്യുകയില്ലെന്നും അതു പാകിക്കുളംതന്നെ കൊല്ലംതന്നെയും ചുരുക്കുന്നതിൽനിന്നും പാകിക്കുളം ഒഴിവാക്കി. അവരുടെ ശത്രുക്കളായി സർവ്വതോഭാഗം കൊല്ലം റാണി സമ്മതിച്ചു. നാട്ടുകാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളെപ്പറ്റി അതിൽ ചില പ്രശ്നമായ വ്യവസ്ഥകളായിരുന്നു. അവർ ഉടമ്പടിപ്രകാരം റാണി പ്രത്യേകം കൂലിയും നൽകി. എന്നാൽ കൂലി, നാടൻക്രിസ്ത്യാനികൾ കരം, കടൽച്ചുങ്കം തുടങ്ങിയവ പാകിക്കുളം നൽകണമെന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. മതപരിവർത്തനസാക്ഷാത്കാരം ഉറപ്പുചെയ്യപ്പെട്ടു.

ഈ ഉടമ്പടിയിൽനിന്നും കൊല്ലവുമായി പാകിക്കുളം മനസ്സിലായി. എന്നാൽ നാട്ടുകാർ പാകിക്കുളം വെറുപ്പായിരുന്നു. അതു മാന്ത്രികമായി റാണി പാകിക്കുളംതന്നെ കൊടുക്കും റോഡിന് സമീപം ഒരു മോഡ്യക്കാരൻചെയ്തു. കൊല്ലത്ത് ഒരു കരിങ്കൽക്കോട്ട നിർമ്മിക്കണമെന്നു

പറങ്കിക്കുറുക്കു വെമ്പലുണ്ടായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി അവർ റാണിക്ക് 2000 വെള്ളിനാണയം കോഴകൊടുത്തു. അതിന്റെ ഫലമായി 1519-ൽ നാട്ടുകാർ അറിയാതെ റാണി അതിന് അനുമതിനൽകി. 1520-ൽ കൊല്ലവുമായി പുതുക്കിയെഴുതിയ ഉടമ്പടിപ്രകാരം, സ്വപകായ്യാവാത്തതിൽ എപ്പെട്ടിരുന്ന പറങ്കികൾ റാണിക്കു ചുങ്കംകൊടുക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നു. റാണിയെ കൈക്കൂലികൊടുത്തു പാട്ടിലാക്കിയിരുന്നതുകൊണ്ട്, റൊഡ്രിഗ്സിനു തോന്യാസങ്ങൾ കാണിക്കാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു. റാണിയുടെ പരോക്ഷമായ അനുമതിയോടും ആന കൂലൃത്തോടുംകൂടി, തിരുനൽവേലിമുതൽ കായംകുളംവരെയുള്ള പ്രദേശത്തെ വ്യാപാരികളെ അയാൾ കൊള്ളയടിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി, കൊല്ലത്തുനിന്ന് ആയവാമൊഴി പഴി കിഴക്കൻതീരവുമായുള്ള കരമാറ്റം അടഞ്ഞുപോയി.

പറങ്കികളുടെ തോന്യാസംമൂലം കൊച്ചിയിലും കഴപ്പമുണ്ടായി. അവിടുത്തെ കായ്ക്കുമ്മനായ ഡയാഗോമെണ്ടസ് ഡാ വാസ്കോൺസെല്ലോസിന്റെ അനുമതിയോടുകൂടി ഒരു ഹിഡാൽഗോ (പ്രഭു) ആയ ഗാസ്സർ ഡാ സിൽവാ കൊച്ചിരാജാരിത്തിയിൽ പ്രവേശിച്ച്, അവിടുത്തെ അമ്പലത്തിലെ ഒരു മയിലിനെ വെടിവെച്ചുകൊന്നു. ഇതിൽ ക്ഷുഭിതരായ ജനങ്ങൾ പറങ്കികളെ ആക്രമിക്കുകയും ആ സംഘട്ടനത്തിൽ 4 പറങ്കികൾ മരിക്കുകയുണ്ടായു. തന്റെ സംസ്ഥാനത്ത് മയിലിനെ വെടിവെയ്ക്കുന്നതിനെ വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ഉടൻതന്നെ കൊച്ചിരാജാവ് ഒരു വിളംബരം പുറപ്പെടുവിച്ചു.

ലോപ്പോസോസ്സിന്റെ മൂന്നുവർഷത്തെ ഭരണത്തെപ്പറ്റി ഗാസ്സർ ഗൊൺസാൽവസ് രാജാവിന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഇങ്ങനെ അറിയിക്കുന്നു: *

“നല്ല മുഹൂർത്തത്തിലല്ല ലോപ്പോസോസ്സും അദ്ദേഹത്തിന്റെകൂടെ വന്ന കപ്പിത്താന്മാരും ഇന്ത്യയിലേക്കു തിരിച്ചുതു. സ്വപകായ്യാവാതം പരിചോഷിപ്പിക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രദ്ധയും ഉല്ലാസവും. അദ്ദേഹം വരുന്നതിനുമുമ്പ് എങ്ങും സമാധാനമായിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാരെ എവിടെയും അനുസരിച്ചുവന്നു. ഇപ്പോഴാകട്ടെ ഇന്ത്യ മുഴുവനും നമെമ എതിർക്കുന്നു. നാം പറയുന്നത് ആരും കേൾക്കുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും പാവപ്പെട്ട ഹീനജാതിക്കാരായ മുക്കവർപോലും

നമ്മെ തുരത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.....അവർ നമ്മെ ആക്രമിക്കുന്നു, കൊല്ലുന്നു, കൊള്ളയടിക്കുന്നു. അങ്ങയുടെ കൊട്ടാരസേവകന്മാരിൽ വച്ച് ഏറ്റവും വിശ്വസ്തനും പ്രിയപ്പെട്ടവനുമായ അന്തോണിയോ റിയോ ആണ് ഇതിനെല്ലാം കാരണം. കൊള്ളക്കാരനായി അദ്ദേഹം സെന്റാട്ടത്തിൽ കഴിയുന്നു.”

സോസ്സിനെ തിരിച്ചുവിളിച്ചു. അതിനുപകരം നിയമിക്കപ്പെട്ട ഡയാഗോലാപ്പസ് ഡാണക്കൂറാ തന്റെ മുൻഗാമിയിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തനായിരുന്നില്ല, അയാളും അതുപോലെ പരാജയപ്പെട്ടു. ചു കീഴടക്കി അവിടെ കോട്ടപണിയണമെന്നും, ചെങ്കുടലുള്ള പ്രാവശനമാടും തുറക്കണമെന്നുമായിരുന്നു അയാൾക്ക് നൽകിയിരുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ. അതു ചെയ്യാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

കേരളത്തിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇക്കാലത്തുണ്ടായ പ്രധാന സംഭവം, സാമൂതിരിയും കൊച്ചിരാജാവും തമ്മിലുണ്ടായ യുദ്ധമാണ്. തന്റെ വംശശത്രുവും പാങ്കികളും തമ്മിലുണ്ടായ സഖ്യത്തെ കൊച്ചിരാജാവ് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. അവരെ തമ്മിൽ തല്ലിക്കാൻ അദ്ദേഹം തുടച്ചുയായി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. 1514-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വച്ച് പ്രഭോപനപരമായ ഒരു യുദ്ധംതന്നെ തുടങ്ങാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. അതു പാങ്കികളുടെ വിദ്വേഷപ്രകാരമാണെന്ന് അദ്ദേഹം സാമൂതിരിയെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്തോണിയോ റിയോയും, ലൊറൻസോ മൊറീനായും രാജാവിനെ ഇക്കാര്യത്തിൽ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. പക്ഷേ, ആ അവസരത്തിൽ കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന പോം ഗാഷ്യാ ഡാ നൊറോത്താ ഇക്കാര്യത്തിൽ പാങ്കികൾക്കു യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലെന്നു വ്യക്തമാക്കി.

സാമൂതിരിയെയും പാങ്കികളെയും തമ്മിൽ പിണക്കുന്നതിനുള്ള കൊച്ചിരാജാവിന്റെ താല്പര്യം ദുർഗ്രാഹ്യമല്ല. പാങ്കികളുടെ സഹായത്തോടെ സാമൂതിരിയെ നശിപ്പിക്കാമെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹം ഇനി ഫലിക്കില്ലെന്ന് കൊച്ചിരാജാവ് മനസ്സിലാക്കി. ആ മോഹം സാധിക്കുന്നതിനാണ് ഒരു വിദേശരാജാവിന്റെ പക്കൽനിന്ന് കിരീടം സ്വീകരിച്ച്, സ്വന്തം ജനങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം അപമാനഭാരം ധരിച്ചതു്. പാങ്കികളുമായുള്ള ബന്ധംകൂലം വളർന്നുവന്ന കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ ഐക്യരൂപത്തെയും കോഴിക്കോട്ടുമായുള്ള സഖ്യം അപകടത്തിലാക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹം പരാതിപ്പെട്ടു: “തീരപ്രദേശത്തുള്ള കോഴിക്കോട്ടെ കച്ചവടക്കാർ ഇതുവരെ രക്ഷാപാത്രി

കർക്കായി എണ്ണ സമീപിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവർ ഇപ്പോൾ സാമൂതിരിപ്പാടിനെയാണ് സമീപിക്കുന്നത്.....അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്ഷണപത്രികയുടെ കോഴിക്കോടു തുറമുഖത്തിലുള്ള വ്യാപാരകർമ്മ കടൽസഞ്ചാരം നടത്തുന്നു.”

ഈ സംഭവങ്ങൾ കൊച്ചിക്ക് ധനനഷ്ടവും മാനഹാനിയും വരുത്തി. തന്റെ നിരവധി ബന്ധുക്കൾ കൊല്ലപ്പെട്ടതിലുള്ള പ്രതികാരമാഹരവും അദ്ദേഹത്തിനോടായിരുന്നു 1514-ലെ തന്ത്രങ്ങൾ പൊളിഞ്ഞതുകൊണ്ട് നിരോധിച്ചതായ സുതരാലിയായ ആ രാജാവ് നല്ലൊരു അർദ്ധവും പാത്തിരുന്നു. സയോഗം ലോപ്പസ് കേരളക്കര വിടുന്ന സന്ദർഭത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവ് സാമൂതിരിയോടു യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചു. കൊച്ചിയിലെ പാക്കിസൈന്യാധിപനോടു അദ്ദേഹം സഹായം ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ 40 പട്ടാളക്കാരെ അയച്ചുകൊടുത്തു. അതിൽ 30 പേർ മാത്രമേ തോക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 50,000-ത്തോളം വരുന്ന ഒരു പടയുമായുമാണ് കോഴിക്കോടുരാജ്യം ആക്രമിക്കാൻ കൊച്ചിരാജാവ് പുറപ്പെട്ടത്. എന്നാൽ ഈ സംഭവഗതികൾ കാലക്രമത്തിനൊരു സാമൂതിരി കണ്ടിരുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യങ്ങൾ വിജയം കൈവരിച്ചു. പടയിൽ തോറ്റൊരാളും സാമൂതിരിയെയും പാക്കികളെയും വീണ്ടും തമ്മിലടിച്ചിരുന്നതിൽ കൊച്ചിരാജാവ് വിജയിക്കുകയുണ്ടായി. കൊച്ചിക്കു നൽകിയ സഹായത്തെ സാമൂതിരി പ്രതിഷേധിച്ചു. അതോടെ അദ്ദേഹവും പാക്കികളും തമ്മിൽ വീണ്ടും അകലാൻ തുടങ്ങി. 1517-ൽ സാമൂതിരിയെ വധിക്കാൻ പാക്കികൾ നീചമായ ഒരു ശ്രമം നടത്തിയെന്ന് 'തോഫത്തു'-ഉൽ-മുജാഹിദ്ദീൻ വ്യക്തമാക്കുന്നു. പാക്കികാട്ടയിൽ അദ്ദേഹത്തെ തടവിലാക്കണമെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെ അവർ സുഹൃത്തുക്കൾ സാമൂതിരിയെ ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ വഞ്ചനയെ എതിർത്ത് ഒരു പാക്കിഉദ്യോഗസ്ഥൻ ആഗ്രഹമൂലം ഈ ഗുഡ്വിലാചനയെപ്പറ്റി സാമൂതിരിയെ അറിയിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹം രക്ഷപ്പെട്ടു. * അധികം താമസിയാതെ, കോഴിക്കോടും പോട്ടുഗൽ, തമ്മിൽ പരസ്പരമായ സംഘട്ടനം വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു.

പാക്കികളുടെ ഇന്ത്യയിലെ നില അധഃപരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തം ലാഭം മാത്രമായിരുന്നു ഗവണ്ണർമാരുടെ ഏകലക്ഷ്യം. അഴിമതിയും, ഉപജാപവും അവരുടെ ഭരണത്തിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷതകളായി. കണ്ണൂർ മിക്കവാറും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. ആൽബർക്കർക്കിന്റെ

തത്വങ്ങളും നയവുമൊക്കെ അസമത്വമായ പിൻഗാമികൾ വിട്ടു
 രിച്ചു. ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥൻ രാജാവ്റെ അറിയിക്കുന്നത് നോക്കുക:
 “ഇവിടെ വെടിവയ്ക്കാൻ അറിയാവുന്നവരില്ലെന്ന് അങ്ങ് ധരിക്കണം.
 ഒന്നുമറിഞ്ഞുകൂടാത്ത ചെരുപ്പുകുത്തികളാണ് ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്ന
 ത്ത്’.....ആയുധങ്ങളുടെ കാര്യവും ഇതുപോലെ കഷ്ടമാണ്’.....
 അറബികൾക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ കഴിയുന്ന സ്ഥലത്താണ് നമ്മുടെ ആയു
 ധം സൂക്ഷിക്കുന്നത്. പട്ടാളക്കാരെ പല സ്ഥലത്തും കളിത്താൻ നിയോ
 ഗിക്കും. ഒരു സങ്കേതത്തിനും വേണ്ട കാവലില്ല. സ്വകാര്യവ്യാപാരി
 കളുടെ സേവനത്തിൽ ചേരുന്നതിനുവേണ്ടി നാവികഭടർ ഒളിച്ചോടുന്നു.
 എന്തിന്, പോട്ട്ഗീസ്ട്രോണത്തിന്റെ ഹൃദയത്തെത്തന്നെ കാന്ററിനുക
 യാണ് സ്വകാര്യവ്യാപാരം. അങ്ങയുടെ താല്പര്യങ്ങൾക്കു ഇതിനെ
 ങ്കാർ ഹാനികരമായ മഹാറാണം ഞാൻ കാണുന്നില്ല.” ്ര സ്വകാര്യ
 വ്യാപാരികളിൽ അധികാരപരം ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗസ്ഥന്മാരായിരുന്നു.
 രാജകീയപണ്ടുകൾക്കുപുറമെ അവർ മത്സരിക്കുമ്പോഴുള്ള ഹലം പാ
 യേണ്ടല്ലോ. അവർ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി കൂടുതൽ വിലകൊ
 ടുത്തു നല്ല ചരക്കുകൾ വാങ്ങി. ഏറ്റവും നല്ല നാവികരെ അവർ സ്കാർ
 സേവനത്തിൽനിന്ന് ആകുലിച്ചു. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സർവ്വാധികാരി
 എന്ന് വിവരിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന കണ്ടൻകോൻ എന്നൊരാൾ, പോർട്ടു
 ഗീസ്ട്രോണിന് അയച്ച വിചിത്രമായ ഒരു കത്തിൽനിന്നും സ്ഥിതിഗതി
 കൾ എത്രത്തോളം വഷളായിത്തീർന്നിരുന്നുവെന്നു കാണാം.

“പ്രഭു, കണ്ടൻകോനായ ഞാൻ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സർവാധി
 കാരിയും മുതൽപിടിക്കാൻമാണ്. അങ്ങയെ സേവിക്കാനുള്ള എന്റെ
 കലശലായ, ആഗ്രഹംകൊണ്ട്, അങ്ങയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയിട
 യിൽ നടക്കുന്ന ചില കാര്യങ്ങൾ അറിയിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു.
 കരുമുള്ള മറ്റു ചരക്കുകളും അവിടുത്തേയ്ക്കു തന്ന് സേവനം നടത്താൻ
 കൊച്ചിയിലെ വ്യാപാരികൾ എപ്പോഴും ദയക്കമാണെന്ന കാര്യം തിരുമന
 സ്സിന് അറിയാമല്ലോ. എന്നാൽ അങ്ങയുടെ കാര്യസ്ഥന്മാരുടെ പ്രവൃ
 ത്തികൾമൂലം കച്ചവടക്കാർ ഇപ്പോൾ വളരെ അസംതൃപ്തരായിരി
 കുന്നു.

“കോളപ്പാ ക്രോണാളൊജിക്കാ” ഒന്നാംഭാഗം—227, 228, 229, 230, 231, 232, 233, 234, 235, 236, 237, 238, 239, 240, 241, 242, 243, 244, 245, 246, 247, 248, 249, 250, 251, 252, 253, 254, 255, 256, 257, 258, 259, 260, 261, 262, 263, 264, 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271, 272, 273, 274, 275, 276, 277, 278, 279, 280, 281, 282, 283, 284, 285, 286, 287, 288, 289, 290, 291, 292, 293, 294, 295, 296, 297, 298, 299, 300, 301, 302, 303, 304, 305, 306, 307, 308, 309, 310, 311, 312, 313, 314, 315, 316, 317, 318, 319, 320, 321, 322, 323, 324, 325, 326, 327, 328, 329, 330, 331, 332, 333, 334, 335, 336, 337, 338, 339, 340, 341, 342, 343, 344, 345, 346, 347, 348, 349, 350, 351, 352, 353, 354, 355, 356, 357, 358, 359, 360, 361, 362, 363, 364, 365, 366, 367, 368, 369, 370, 371, 372, 373, 374, 375, 376, 377, 378, 379, 380, 381, 382, 383, 384, 385, 386, 387, 388, 389, 390, 391, 392, 393, 394, 395, 396, 397, 398, 399, 400, 401, 402, 403, 404, 405, 406, 407, 408, 409, 410, 411, 412, 413, 414, 415, 416, 417, 418, 419, 420, 421, 422, 423, 424, 425, 426, 427, 428, 429, 430, 431, 432, 433, 434, 435, 436, 437, 438, 439, 440, 441, 442, 443, 444, 445, 446, 447, 448, 449, 450, 451, 452, 453, 454, 455, 456, 457, 458, 459, 460, 461, 462, 463, 464, 465, 466, 467, 468, 469, 470, 471, 472, 473, 474, 475, 476, 477, 478, 479, 480, 481, 482, 483, 484, 485, 486, 487, 488, 489, 490, 491, 492, 493, 494, 495, 496, 497, 498, 499, 500, 501, 502, 503, 504, 505, 506, 507, 508, 509, 510, 511, 512, 513, 514, 515, 516, 517, 518, 519, 520, 521, 522, 523, 524, 525, 526, 527, 528, 529, 530, 531, 532, 533, 534, 535, 536, 537, 538, 539, 540, 541, 542, 543, 544, 545, 546, 547, 548, 549, 550, 551, 552, 553, 554, 555, 556, 557, 558, 559, 560, 561, 562, 563, 564, 565, 566, 567, 568, 569, 570, 571, 572, 573, 574, 575, 576, 577, 578, 579, 580, 581, 582, 583, 584, 585, 586, 587, 588, 589, 590, 591, 592, 593, 594, 595, 596, 597, 598, 599, 600, 601, 602, 603, 604, 605, 606, 607, 608, 609, 610, 611, 612, 613, 614, 615, 616, 617, 618, 619, 620, 621, 622, 623, 624, 625, 626, 627, 628, 629, 630, 631, 632, 633, 634, 635, 636, 637, 638, 639, 640, 641, 642, 643, 644, 645, 646, 647, 648, 649, 650, 651, 652, 653, 654, 655, 656, 657, 658, 659, 660, 661, 662, 663, 664, 665, 666, 667, 668, 669, 670, 671, 672, 673, 674, 675, 676, 677, 678, 679, 680, 681, 682, 683, 684, 685, 686, 687, 688, 689, 690, 691, 692, 693, 694, 695, 696, 697, 698, 699, 700, 701, 702, 703, 704, 705, 706, 707, 708, 709, 710, 711, 712, 713, 714, 715, 716, 717, 718, 719, 720, 721, 722, 723, 724, 725, 726, 727, 728, 729, 730, 731, 732, 733, 734, 735, 736, 737, 738, 739, 740, 741, 742, 743, 744, 745, 746, 747, 748, 749, 750, 751, 752, 753, 754, 755, 756, 757, 758, 759, 760, 761, 762, 763, 764, 765, 766, 767, 768, 769, 770, 771, 772, 773, 774, 775, 776, 777, 778, 779, 780, 781, 782, 783, 784, 785, 786, 787, 788, 789, 790, 791, 792, 793, 794, 795, 796, 797, 798, 799, 800, 801, 802, 803, 804, 805, 806, 807, 808, 809, 810, 811, 812, 813, 814, 815, 816, 817, 818, 819, 820, 821, 822, 823, 824, 825, 826, 827, 828, 829, 830, 831, 832, 833, 834, 835, 836, 837, 838, 839, 840, 841, 842, 843, 844, 845, 846, 847, 848, 849, 850, 851, 852, 853, 854, 855, 856, 857, 858, 859, 860, 861, 862, 863, 864, 865, 866, 867, 868, 869, 870, 871, 872, 873, 874, 875, 876, 877, 878, 879, 880, 881, 882, 883, 884, 885, 886, 887, 888, 889, 890, 891, 892, 893, 894, 895, 896, 897, 898, 899, 900, 901, 902, 903, 904, 905, 906, 907, 908, 909, 910, 911, 912, 913, 914, 915, 916, 917, 918, 919, 920, 921, 922, 923, 924, 925, 926, 927, 928, 929, 930, 931, 932, 933, 934, 935, 936, 937, 938, 939, 940, 941, 942, 943, 944, 945, 946, 947, 948, 949, 950, 951, 952, 953, 954, 955, 956, 957, 958, 959, 960, 961, 962, 963, 964, 965, 966, 967, 968, 969, 970, 971, 972, 973, 974, 975, 976, 977, 978, 979, 980, 981, 982, 983, 984, 985, 986, 987, 988, 989, 990, 991, 992, 993, 994, 995, 996, 997, 998, 999, 1000.

“ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കൃത്യമായി പണം കൊടുക്കുന്നില്ല. എന്നതന്നെ യുദ്ധം അവർ കച്ചവടക്കാരെ ഭ്രാഹ്മിക്കുകയുണ്ടായെന്നു. തിരുമനസ്സ് നൽകുന്നതിനേക്കാൾ കൂടുതൽ വിലകൊടുത്ത് അവിടുത്തെ കച്ചിത്താൻമാർ പുറത്തുവിട്ട് കുരുമുളകു വാങ്ങുന്നു. ആ വിലയ്ക്കല്ലാതെ അവിശ്വാസികൾ ഇപ്പോൾ കുരുമുളകു വിൽക്കുകയില്ല. അതുകൊണ്ട് തിരുമനസ്സിന് നേരിട്ടു എഴുത്തൻ വ്യാപാരികൾ എങ്ങനാട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അങ്ങനെയുടെ താല്പര്യപ്രകാരം കായ്പ്പാടം നടക്കണമെങ്കിൽ, കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു ലൊറോൻസോ മൊറീദനായെ അയയ്ക്കണമെന്ന് പ്രധാന കച്ചവടക്കാരനായ കൊച്ചാലിമരയ്ക്കാർ പ്രസ്താവിച്ചിരിക്കുന്നു. അറബികളുടെയും മറ്റു ഉളവരുടെയും ഇടയിൽ വലിയ സ്വാധീനമുള്ള ഒരാളാണദ്ദേഹം.....” രാജാവിന്റെ വരുമാനം അവഗണിക്കപ്പെട്ടു. ഗവണ്ണർമാരും മറ്റു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സ്വകാര്യലാഭത്തിൽ മാത്രമേ ശ്രദ്ധിച്ചിരുന്നുള്ളൂ.

കോഴിക്കോട്ടും, കൊച്ചിയിലും, കൊല്ലത്തും കഴപ്പും (തുടച്ചു)

1522 ജനുവരിയിൽ ഗവണ്ണരായിവന്ന ഡോം ദുവാദന്ത ഡി മെൻ സീസിയർ കാലത്ത് കാച്ചുങ്ങും കൂട്ടതൽ വഷളായി. അയാൾ ഭയങ്കരഅഴിമതിക്കാരനായിരുന്നു. സ്വകാര്യവ്യാപാരമല്ലാതായിരുന്ന ഈ ഗവണ്ണർ പരസ്യമായി കൈക്കൂലി വാങ്ങുന്നതിനുപോലും മടിച്ചിരുന്നില്ല. ഓമസ്സിനും മലാക്കയ്ക്കും എതിരായിട്ടായിരുന്നു ഇക്കാലത്ത് പറങ്കികളുടെ ശ്രദ്ധ പ്രധാനമായും പതിഞ്ഞിരുന്നത്. കോഴിക്കോട്ടുമായുള്ള ബന്ധം വളരെ വഷളായി. പറങ്കിഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും സാമൂതിരിയുടെതമിഴ് പല കായ്ക്കങ്ങളിലും തടങ്ങിയിരുന്നു. യുദ്ധംകൊണ്ട് കോഴിക്കോടിനെ നിരോധിക്കുക സ്നാഥമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ആൽബുക്കർക്ക് അത് വ്യാപാരഉടമ്പടിക്കൊണ്ട് ഫലപ്രദമാക്കാമെന്നു പ്രതീക്ഷിച്ചു. കപ്പലുകൾക്ക് തുറമുഖത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനുള്ള അനുമതി പാർട്ടി ഗീസുകുറ്റിത്താനിൽനിന്ന് വാങ്ങണമെന്ന് നിഷ്ക്കഷിച്ചാൽ അതു പററുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചത്. കോഴിക്കോട്ടുമായി ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കിയതിന്റെ ലക്ഷ്യംതന്നെ അതിനെ നിരോധിക്കുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം ഒരു കത്തിൽ സമർത്ഥിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഉടമ്പടിയ്ക്കുലാ മററുള്ള വരുടെ നാവികഗതാഗതം തടയാമെന്ന ആൽബുക്കർക്കിന്റെ പദ്ധതി ഫലിച്ചില്ല. പറങ്കികളുടെ രക്ഷാപത്രിക വാങ്ങാൻ സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ പടക്കുറുപ്പുകളാക്കട്ടെ, അറബികളുടെ കച്ചവടക്കുറുപ്പുകളാക്കട്ടെ ഒട്ടുംതന്നെ കൂട്ടാക്കിയില്ല. പറങ്കികളെ പരസ്യമായി വെല്ലുവിളിച്ചുകൊണ്ടുതന്നെ അവർ കടലിൽ സഞ്ചരിച്ചു. ചെങ്കടലുമായി അവർ തുടച്ചുയായ വ്യാപാരബന്ധം പുലർത്തി. സമുദ്രാധിപന്മാരെന്ന് പറങ്കികളുടെ അവകാശവാദം കേവലം പൊങ്ങച്ചമാത്രമായി അവശേഷിച്ചു.

ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി അവരുടെ വരവ് കാര്യകരവും അനുസ്സീദിയുകയുംചെയ്തു. കാച്ചുങ്ങും നേരെയാക്കുന്നതിനു പുതിയ രാജാവായ പോർജുവാൻ ഒരു ശ്രമംനടത്തി. വിശ്രമജീവിതം നയിച്ചി

രുന്ന വാഷ്യാ ഡാഗാമായ അദ്ദേഹം വൈസ്രായിയായി നിയമിച്ചു. ഡാഗാമാ രണ്ടാമത്തെ പാക്കിഖൈസ്രായിയായിരുന്നു. * അൽമഡായായിരുന്നു ഒന്നാമൻ. പഴയ രാജാവിന്റെ അപ്രീതിക്കു പാത്രീഭൂതനായ ഡാഗാമാ ജന്മദേശമായ ഇഖാറായിൽ വിസിറ്റാപ്പു എന്ന സ്ഥാപനത്തോടെ വിശ്രമജീവിതത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടവനും. സ്വന്തം ജനനസ്ഥലത്തിന്റെ പ്രദസ്ഥാനത്തിൽ ഡാഗാമാ മോഹിച്ചു. എന്നാൽ സെൻറതിയാണോ എന്ന മതസംഘത്തിന്റെ അധീനതയിലായിരുന്ന ആ പ്രദേശം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അവർക്കു സമ്മതമില്ലായിരുന്നു. അതു വകവയ്ക്കാതെ ഒരു കൊട്ടാരം പണിഞ്ഞു ഡാഗാമാ അവിടെ താമസിക്കാൻ തുടങ്ങി. മതസംഘക്കാർ രാജാവിനോടു ചരതിപ്പെട്ടു. ആ മതസംഘത്തിന്റെ തലവൻകൂടെയായിരുന്ന രാജാവു് ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ സ്ഥലം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ ഡാഗാമായോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതു് 1507-ലായിരുന്നു. ഡോം മനുവലിന്റെ മരണാനന്തരം അദ്ദേഹം വീണ്ടും കൊട്ടാരത്തിലെ സേവകപ്രധാനിയായി. 1524-ൽ ഭരണം പരിഷ്കരിക്കുന്നതും തൊറകർ തിരുത്തുന്നതിനുള്ള വിപ്ലവമായ അധികാരങ്ങളോടെ ഡാഗാമാ വീണ്ടും ഇന്ത്യയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു.

ഇരുപതുവർഷക്കാലത്തെ നിർബ്ബന്ധിതവിശ്രമം ആ മനുഷ്യന്റെ സ്വഭാവംതന്നെ മാറ്റിയിരുന്നു. പഴയ കരുത്തനായ സാമ്രാജികയോടാലല്ല വൈസ്രായിയായി വന്നതു്. കൊറിയോപാലും അദ്ദേഹത്തെ അഹങ്കാരിയെന്നും ശ്രദ്ധിക്കാതെന്നും കാണപ്പെടുത്തുന്നു:

“വലിയ പ്രൗഢിയോടെയാണു ഡോംവാഷ്യാ വന്നതു്. വെള്ളിദണ്ഡുകൾ ധരിച്ച സേവകന്മാർ അദ്ദേഹത്തിൽ കാവൽനിന്നു. ഒരു സർപ്പാധികാർത്ഥം, സ്വപ്നച്ചങ്ങലകൾ ധരിച്ച കലീനരായ രണ്ടു വാല്യക്കാരും, നല്ല വസ്ത്രാലങ്കാരങ്ങളോടുകൂടിയ നിരവധി പരിചാരകരും അദ്ദേഹത്തെ സേവിച്ചിരുന്നു. വിലകൂടിയ വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങൾ,

* രാജാവു നൽകുന്ന സ്ഥാനമാണു് വൈസ്രായി എന്നതു്. മിക്കവാറും രാജപദവിയുടെ അംശങ്ങളുള്ള ഒരു സ്ഥാനമായി ഇതു കരുതപ്പെട്ടിരുന്നു. വൈസ്രായിയുടെ മുമ്പിൽ പ്രഭുക്കന്മാർക്കു മാത്രമേ ഇരിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ, അതു സ്റ്റാൻഡുകൂടി. മാറുള്ളവർ നിന്നുകൊണ്ടുവന്നും സംസാരിക്കാൻ. അദ്ദേഹം ഇരിക്കുന്ന മേശയ്ക്കരികിൽ വേറെ ആരും ഇരിക്കാൻ പാടില്ല. വൈസ്രായി ആരെയും സന്ദർശിച്ചിരുന്നില്ല.

“നോട്ടീഷ്യാസ് ഡാ ഇൻഡ്യാ ” ഒന്നാംഭാഗം, പേജ് 573.

ഫ്ലാഷ്ബാക്ക് സിംഗിൾ നൂറു വിലപ്പെട്ട ചിത്രകാവ്യങ്ങളും, കരവുമേശവി
രിപ്പുകൾ മുതലായവ അദ്ദേഹം കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. രാജകീയമായ ഭക്ഷ
ണമാണ് അദ്ദേഹം കഴിച്ചത്. രാജാവിനു വിളമ്പുന്ന എല്ലാ ചടങ്ങുക
ളോടും ആചാരങ്ങളോടും കൂടിയിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭക്ഷണം...
അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗരക്ഷകരായി സ്വസ്താപുശിയ വേലായുധിച്ച്
260 പേർ പ്രത്യേകമുണ്ടായിരുന്നു. വൈസ്രായിയുടെ ഭൃത്യന്മാരാണ്
തരിച്ചിട്ടിയാൻ പ്രത്യേകവേഷവിധാനങ്ങളായിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായി
രുന്നത്.....അദ്ദേഹം വളരെ ഗുപ്തിയും മുൻകാലിയും അവിഷവകി
യുമായിട്ടാണ് പെരുമാറിയത്. എല്ലാവരും അദ്ദേഹത്തെ ഭയപ്പെടുക
യും ബഹുമാനിക്കുകയുചെയ്തു. ഒരു കലീനകുടുംബജാതനായ വിൻസെ
ന്റെ ബഗവാൻ എന്നൊരാളെ അദ്ദേഹം സെക്രട്ടറിയായി കൊണ്ടുവ
ന്നിരുന്നു. ഒരു മുട്ട് തായിൽ കുത്തിക്കൊണ്ടാണ് അയാൾ ഡാഗറോയോ
ട് ആഫീസിൽവെച്ചു സംസാരിച്ചത്.

ഒൻപതു വലിയ കുപ്പികളും അഞ്ചു ചെറിയ കുപ്പിക
ളും അടങ്ങിയ ഡാഗറോയുടെ നാവികസേന സെപ്തംബർ 23-ാം ത
രീതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. ഡോ ഫ്രാങ്ക് അധികാരമൊഴിയുന്നതിനു
കാത്തുനില്ക്കുന്ന അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗം കയ്യേറ്റു. ഏറ്റവും സേപ്തംബറി
ചതുർഥ്യമായിട്ടായിരുന്നു ഭരണം. അദ്ദേഹം സ്വപ്രകാരവാനിഷ്ഠനായിരുന്ന
തിനാൽ അന്യോന്യംകൂടാതെ ആരെങ്കിലും കടൽസഞ്ചാരം നടത്തു
ന്നതായി അറിഞ്ഞാൽ, കുപ്പൽ കണ്ടുകെട്ടി ഉടമസ്ഥനെ പോർട്ടുഗ
ലിലേയ്ക്കു നാടുകടത്തുമെന്ന ഡാഗറോ വിളംബരം ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തി
ന്റെ പരിഷ്കാരങ്ങൾ കൊറിയാ വഴ്ത്തിക്കുന്നു:—

“വിവാഹിതരുടെ ശമ്പളവും റേഷനും അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. യുദ്ധത്തിനു പോവുകയോ നാവികസേനയോടുകൂടി കടലിൽ പോവുക
യോ ചെയ്യുന്നവർക്ക് അതിന് അഹതയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. സർക്കാർ മുതൽ
ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കൊള്ളയടിച്ചതിനെപ്പറ്റിയും അവരുടെ സ്വപ്രകാരവു
പാലത്തുനിന്നും അദ്ദേഹം ഒരന്വേഷണം നടത്തുകയും അവരെല്ലാം
അറസ്റ്റ് ചെയ്യുകയുചെയ്തു. ശരിയായ കണക്കു വാങ്ങാനും അദ്ദേ
ഹം നിഷ്ഠയിച്ചു.....സർക്കാർ ആയുധങ്ങൾ മോഷ്ടിച്ചവർ ഒരു മാസ
ത്തിനുള്ളിൽ അത് ആയുധപ്പുരയിൽ എത്തിച്ചാൽ ശിക്ഷിക്കുകയല്ലെ
ന്നും അതിനുശേഷം ആരെങ്കിലും കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നാൽ അവർ

കിന്നശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയമാക്കുമെന്നും ഡാഗാമാ പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായി." *

പ്രാരംഭമായി ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയതിനുശേഷം ഡാഗാമാ കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ സമുദ്രാധിപത്യത്തിനുവേണ്ടി 25 വർഷക്കാലമായി പറക്കുകയും നടത്തി വന്ന ശ്രമം ഫലിച്ചില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു വേഗം മനസ്സിലായി. അവരുടെ അധികാരത്തെ തുണവല്ലൂരിച്ചുകൊണ്ടു കോഴിക്കോട്ടെ കപ്പലുകൾ യഥേഷ്ടം സഞ്ചരിച്ചിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി സഞ്ചരിക്കുന്ന അവരുടെ ഭാരംകാണത്ത തോണികൾ വൈസ്രായിയുടെ കപ്പലുകളുടെ മുകളിൽ കീഴിൽപാലം കിടന്നു കളിച്ചു. ശക്തന്മാരുടെ നേക്കു കല്ലെറിഞ്ഞിട്ടു പോയുന്ന തെരുവുപിള്ളകൾക്കു നേരിട്ടുവെച്ചിരുന്നു അവർ. ഫ്റാൻസെസ്കാ ഡാ മേജോസാ എന്ന കപ്പിത്താൻ 5 കപ്പലുകളുടെ സഹായത്തോടെ തീരം ഹർക്കിച്ചുവന്നുവെന്നായിരുന്നു സങ്കല്പം. എന്നാൽ അയാളുടെ ഭാരംകൂടിയ കപ്പലുകൾ പതുക്കെമാത്രം നീങ്ങിയിരുന്നുള്ളു. സാമൂതിരിയുടെ നാവികന്മാർ അയാളെ പരാസ്യമായി ധിക്കരിച്ചു.

ഗാമാ കണ്ണൂരിൽ മൂന്നുദിവസം താമസിക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തെ വലിയ ബഹുമതികളോടെയാണ് കോലാതിരി സ്വീകരിച്ചത്. റാത്രിയിൽ കോഴിക്കോട്ടു കടന്ന്, അദ്ദേഹം ചൊച്ചിയിൽ എത്തി. അവിടെ ചെന്നയുടൻതന്നെ അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടുപിച്ച് ഉത്തരവു, വേഗം സഞ്ചരിക്കാവുന്ന ഭാരംകാണത്ത കപ്പലുകൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനാണ്. സാമൂതിരിയുടെ നാവികബലത്തോടു തുല്യനിലയിൽ എത്തിരിക്കണമെങ്കിൽ അതാവശ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ബെൻ എണൊരു ഗോവാക്കാരനായ കപ്പൽനിർമ്മാതാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ആ ജോലി ഉടൻതന്നെ ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ കാര്യമായി എന്തെങ്കിലും ചെയ്യാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു ഡാഗാമയ്ക്കു കുറിയായ രോഗം പിടിപെട്ടു. 1524 ഡിസംബർ 24-ാംതീയതി അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽവെച്ചു മരണമടഞ്ഞു. കൊച്ചിയിലെ സെൻറ് അന്തോണി പള്ളിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ സംസ്കരിച്ചു. എന്നാൽ 1538-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ അവിടെനിന്നു നീക്കംചെയ്തു. ബെലമിലുള്ള ഗംഭീരമായ സെൻറ് ജോറോണിമസ്സ് കത്തീഡ്രൽ പള്ളിയിലാണ് അദ്ദേഹത്തെ ഇന്നു സംസ്കരിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കൊണ്ടുപോയ പണകൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചതായിരുന്നു പ്രസ്തുത പള്ളി.

* "മൂന്നു കടൽയാത്രകൾ", പേജ് 397, 398.

വാസ്തോഡാഗാമാ ഒരു മഹാനയായിരുന്നു. മഗല്ലനെപ്പോലെ മഹാനായ ഒരു സഞ്ചാരിയല്ലായിരുന്നു ഡാ ഗാമാ. കൊച്ചുമുസ്സിനെപ്പോലെ ആശയങ്ങളും ഭാവനയുമുള്ള ഒരാളുമല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം രാജ്യത്തു ജന്മത്തെയുടെ ഹരിശ്രീപാലും അദ്ദേഹത്തിന് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. ആൽബർക്കു ഡാ ഗാമായും തമ്മിലുള്ള അന്ധരും വളരെ ഭീമമാണ്. മഹത്തായ കായ്പ്പങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള ഭീർഘവീക്ഷണവും അവ നിറുവറ്റാനുള്ള പ്രഗത്ഭതയുമുണ്ടായിരുന്ന നയകോവിദനായിരുന്നു ആൽബർക്കു. എന്നാൽ ഗാമായാകട്ടെ പ്രാകൃതമായ ധാരണകൾ മാത്രമുള്ള വെറുമൊരു സാഹസികൻ മാത്രമായിരുന്നു. സ്വന്തം സുഖഭോഗങ്ങൾ വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിലല്ലാതെ അദ്ദേഹത്തിന് മറ്റൊന്നില്ല. ശ്രദ്ധയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഡോം മാറുവൽ പണവും ബഹുമാനവും കോരിച്ചൊരിഞ്ഞുവെങ്കിലും, ഗാമായ്ക്കു സൗകൃപ്പിയില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മാടമ്പിനാട്ടുകൊണ്ട് സഹിക്കട്ടെ രാജാവു ഒടുവിൽ സൈൻ വിടാൻ ഗാമായോട് അജ്ഞാപിച്ചു. വളരെ വെറുപ്പോടെയാണ് അദ്ദേഹം അത് അനുസരിച്ചത്. സ്വന്തം നേട്ടത്തെ കുറിച്ചുള്ള ഒടുങ്ങാത്ത അഹങ്കാരമൂലം, മാറുള്ള സമർത്ഥനായ കടൽസഞ്ചാരികളെക്കുറിച്ച് ഗാമായ്ക്ക് അസൂയയായിരുന്നു. മഗല്ലനോട് അദ്ദേഹം പ്രത്യേകവിരോധം പ്രകടിപ്പിച്ചു. * ക്രൂരതയുടെ ആയുഗത്തിൽപോലും അറുപ്പുണ്ടാക്കുന്നവിധത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൈശാചികമായ മനുഷ്യവിഭവങ്ങൾ. അതിന്റെ പല ഉദാഹരണങ്ങളും ഇതിനകം വിവരിച്ചുവെല്ലാം. കടൽമാർഗ്ഗമായി ഇൻഡ്യയിൽ ആദ്യം വന്നവെന്നതിൽ കവിഞ്ഞ യാതൊരു മഹത്വവും അദ്ദേഹത്തിനില്ല. അക്കായ്പ്പത്തിൽപോലും ഒരു നാവികസഞ്ചാരിയെന്ന നിലയൽ വലിയ മേന്മ അവകാശപ്പെടാൻ ഗാമായ്ക്കു സാധ്യമല്ലതാനും. ഗുഡ്ഹോപ്പ് മുനമ്പ് നേരത്തേതന്നെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലേയ്ക്കുള്ള പുതിയ പാത കണ്ടുപിടിക്കണമെന്ന പദ്ധതിതന്നെ ഗാമായുടെതല്ലായിരുന്നു എന്നതാണു വാസ്തവം. ആഫ്രിക്കാമുതൽ കോഴിക്കോട്ടുവരെയുള്ള കടലിന്റെ ഓരോ ചാൺ ദൂരവും നല്ല നിശ്ചയമുള്ള മുക്കാൻകാരായിരുന്നു മെലിങ് മുതൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കറുപ്പുകളെ നയിച്ചത്. അറബിക്കടൽ നിയന്ത്രണമില്ലാതിരുന്ന ഒരു മാർഗ്ഗത്തിൽക്കൂടെ ഇൻഡ്യയിൽ വന്ന ആദ്യത്തെ യൂറോപ്യൻസഞ്ചാരിയായി ഗാമാ തീർന്നത് കേവലം യാദൃച്ഛികമായൊരു സംഭവമാണ് കൊച്ചുമുസ്സ്, മഗല്ലൻ, കുർക്കു, ലിവിങ്സ്റ്റൺ തുടങ്ങിയ മഹാനായ സഞ്ചാരികളുടെ നേട്ടവുമായി

* “മൂന്നു കുറ്റസ്തയാത്രകൾ”—മുഖവുര, പേജ് 24.

ഇതിനെ താരതമ്യപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുണ്ട്. നിരവധി നൂററാണ്ടുകളായി യൂറോപ്പിന് നല്ല പരിചയമുള്ള രാജ്യമായിരുന്നു ഇൻഡ്യയെന്നും, ചെങ്കടലിത്തൂടെ തുടർച്ചയായുള്ള ചൂഷണബന്ധങ്ങൾ നിലനിന്നിരുന്നതെന്നുമുള്ള കാര്യങ്ങൾ, അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നവർ വിസ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. ഈ സംഭവത്തിന്റെ ചരിത്രപ്രാധാന്യം, പുതിയതും അജ്ഞാതവുമായ ഒരു രാജ്യം കണ്ടുപിടിച്ചുതയ്ക്കുന്ന വ്യക്തമാണല്ലോ. നേരേമറിച്ച് വെമ്പീസിലെ വ്യാപാരികളുടെ കരതക തകർന്നതിനും, ഗതാഗതത്തിന്റെ മേൽ ഈജിപ്തിലെ സുൽത്താൻഷായിരുന്ന നിയന്ത്രണത്തിൽനിന്ന് ഒഴിയുന്നതിനും പര്യാപ്തമായ ഒരു പുതിയ മാർഗ്ഗം കണ്ടുപിടിച്ചുവെന്നതാണ് ഇതിന്റെ പ്രാധാന്യം.

സംസ്കാരദീനം അജ്ഞനമായിരുന്നു ഡാഗമാ. കാമ്യോൺസ് പോലും അതു മറച്ചുവെക്കുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ധീരനായിരുന്നുവെന്നതിൽ തർക്കമില്ല. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെവന്ന ഏറ്റവും ഹീനനായ സാഹസികനും ആ ഗുണമുണ്ടായിരുന്നു. കപ്പലാട്ടക്കാരനായ ഹെൻറി, അറാറാൻസോ, ആൽബർട്ട്, മഗ്ലൻ, കാമ്യോൺസ്, ദ്വാജന്തപച്ചിക്കാ എന്നിവരെക്കാളെല്ലാം ഉപരിയായി മനുഷ്യത്വവിഹീനനും, അത്യാഗ്രഹിയും, അഹങ്കാരമൂർത്തിയുമായ ഈ നാവികൻ യൂറോപ്പിലെ ജനങ്ങളുടെ ഭാവനയിൽ ഉയർന്നു, തന്റെ യുഗത്തിലെ അത്യുതവിക്രമന്മാരിൽ ഒരാളായി ഗണിക്കപ്പെട്ടതും, അത്യന്തം വിചിത്രമായ ഒരു സംഗതിയായി ഗണിക്കാവുന്നതാണ്.

വൈസ്മ്യമായി ഡാഗമാ മൂന്നാമത്തെ പ്രാവശ്യം ഇൻഡ്യയിൽ പണത്ത് അപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവമാണ്. പാകിഭരണത്തിന്റെ അധപതനത്തിന് വിരാമമിടാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഡാഗമായുടെ പിൻഗാമിയായ ഡോഹെൻറി ഡാഹെറീസെസ്സ് എന്നയാളിന്റെ ഭരണകാലം, കേരളക്കരയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പ്രാധാന്യം അർഹിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ അക്കാലത്ത് കേരളം വീണ്ടും പടക്കുളമായി മാറി. നാവികാധിപത്യത്തിനുള്ള സമരം വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു.

ആൽബർട്ട് കൈക്കൂലി കൊടുത്ത് തന്റെ അമ്മാവനെ കൊല്ലിച്ച സാമൂതിരി മരിച്ചു. ഈജിപ്ത്, അറേബിയാ, കാമ്പ എന്നീ രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള വാണിജ്യം പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു കോഴിക്കോട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ പരമ്പരയായുള്ള നയം. കുന്നലക്കോൻ എന്ന സ്ഥാനം സാമൂതിരി സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. തങ്ങൾ മാത്രമാണ് നാവികഗതാഗതത്തിന്റെ അധീശന്മാരെന്ന പാകികളുടെ അവകാശവാദം

സാമൂതിരിപ്പാടയാരുടെ അവകാശത്തിനെതിരായിരുന്നു. വഴക്കിനു മതിയായ കാരണമായിരുന്നു അത്. കോഴിക്കോട്ടുതീരത്തു് പാങ്കിങ്കൾ നിമ്ിച്ച ചെറിയ കോട്ടയെ ഈഷ്ടയോടെയാണു് കോഴിക്കോട്ടെ ഭരണാധികാരികൾ വീക്ഷിച്ചതു്. വട്ടരക്കാലമായി രൂപംകൊണ്ടിരുന്ന വഴക്കു്, സമുദ്രാധിപത്യതക്കത്തിൽ അതിന്റെ മൂല്യം നിലനില്ക്കുന്നതിന്നു് പാങ്കിങ്കളുടെ മട്ടനും ഒഴുക്കുമായി വന്നുപോകും കൊച്ചിയിലെ പ്രമുഖ മുസ്ലീംവ്യാപാരികളായിരുന്നു അമ്മമുഹമ്മദുൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരനായ കാത്താലിമുഹമ്മദുൾ, അവരുടെ മാതൃലനായ മുഹമ്മദാലിമുഹമ്മദുൾ എന്നിവർ കൊച്ചി വിടുകയും കോഴിക്കോട്ടു് സ്ഥിരതാമസമാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിൽ കഴിഞ്ഞതായ ചെറുപ്പിൻ്റെ ഡി മെനിസെസ്സും ലോപ്പ് വാസ് ഡി സമ്പാദനായും സാമൂതിരിയുടെ നാവികസങ്കേതമായ പൊന്നാനി ആക്രമിച്ചു. * ഈ യുദ്ധത്തിൽ ചെറുകുശ്ശേരിരാജാവിന്റെ നാവികത്തലവനായ പുറക്കാട്ടു് അരയന്റെ സഹായവും പാങ്കിങ്കൾക്കു ലഭിച്ചു. എന്നാൽ സമരം പകുതിയായപ്പോൾ അരയൻ പട്ടണമുന്നേറ്റം ഒല്ല പങ്കെടുക്കുന്നതെന്ന സംശയംതോന്നിയ ഡി മെനിസെസ്സും അദ്ദേഹത്തെ വെടിവെക്കുവാൻ തന്റെ അനുയായികൾക്കു് ഉത്തരവു നൽകി. അരയൻ ഗുരുതരമായ പരുക്കേല്ക്കുകയും ചെയ്തു. പാങ്കിങ്കളുടെ ഈ വഞ്ചനമൂലം ചെമ്പകുശ്ശേരി അവർക്കു വിപരീതമായി യുദ്ധം തുടങ്ങി. കോടക്കാലത്തെ ഓറപ്പെട്ട നാവികസമരങ്ങൾക്കുശേഷം 1528-ൽ പാങ്കിങ്കൾ പുറക്കാട്ടെ കൊള്ളുചെയ്തു. അവർ ധാരാളം സ്വത്തുവും വെള്ളിയും അപഹരിച്ചുതുടങ്ങിയതെ ഏതാനും വീരങ്കികളും 13 കപ്പലുകളും പിടിച്ചെടുത്തു.

നിണ്ണായകമായ ഏറ്റുമുട്ടലൊന്നുമില്ലാതെ സാമൂതിരിയുമായുള്ള കടൽയുദ്ധം തുടർന്നു. 1507-ൽ ഫ്രാൻസെസ്സോ ഡാ അൽമെഡാ പൊന്നാനി നശിപ്പിച്ചതിനെ തുടർന്നു്, സാമൂതിരിയുടെ നാവികസമുദായം ന്യായാധിപതയായ കാത്താലിമുഹമ്മദുൾ അവരുടെ കേന്ദ്രം കോട്ടയ്ക്കു ലേയ്ക്കു മാറിയിരുന്നു. 1524-ൽ കുട്ടാലിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സുരക്ഷയും കാര്യക്ഷമവുമായ ഒരു നാവികസേന കടലിൽ ഇറങ്ങി, പാങ്കിങ്കളുടെ അതിർവ്വരമായ നാശം വരുത്താൻ തുടങ്ങി. കണ്ണൂരിനടുത്തുവെച്ച് ലോപ്പ് വാസ് ഡി സമ്പാദനായ കുട്ടാലിയുമായി ഏറ്റുമുട്ടി. പക്ഷേ രണ്ടു കൂട്ടർക്കും ജയമുണ്ടായില്ല. കുട്ടാലിയുടെ നാവികസമരശേഷി പാങ്കിങ്കളെ കിടിലംകൊള്ളിച്ചു. രണ്ടുവർഷക്കാലത്തേയ്ക്കു കൊച്ചിയും ഗോ

വായും തമ്മിലുള്ള എല്ലാ ബന്ധവും കൂട്ടാലിരയ്ക്കാൻ ചേർന്നു. ഒടുവിൽ അദ്ദേഹത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ ഗവണ്ണർ തന്റെ എല്ലാ ശക്തികളും പ്രയോഗിച്ച് ഒരു യുദ്ധം നടത്തി. 1528-ൽ നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ കൂട്ടാലി തടവുകാരനായി പടിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടു സാമൂതിരിയുടെ നാവികശക്തിയെ തടയാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കൂട്ടാലിമരയ്ക്കരുടെ പുത്രനായ കുഞ്ഞാലി മേന്മാൻ സ്വപിതാവിനേക്കാൾ പ്രതാപശാലിയായി വേഗം രംഗത്തിറങ്ങി.

വാഴിയേറിയ യുദ്ധം കായിലും നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടെ പാങ്കുങ്കാട്ടു സമൂതിരിയുടെ സൈന്യം വളഞ്ഞു. അവിടുത്തെ കായ്പ്പനായ ഡോംജവോ ഡിലീമാ സഭയെയും പൊന്തരിയെങ്കിലും അവർ കോട്ടയൊഴിഞ്ഞു വിട്ടുമാറേണ്ടതായിട്ടാണു വന്നത്. ആ യുദ്ധത്തെ കുറിച്ച് അതിൽ പങ്കെടുത്ത അന്തോണിയോ റബെല്ലോ രാജാവിന് ഇപ്രകാരം എഴുതി: * “കോട്ടയുടെ ഒരുഭാഗത്ത് ആഴമേറിയ കിടങ്ങുകളും തോടുകളും കുഴിച്ച് നമ്മുടെ ആളുകൾ പീരങ്കിയാറ്റിപ്പിച്ചു. മറവശത്തായി നായന്മാർ അവരുടെ സ്ഥാനമുറപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. അവർ കുറുടിവസം തുടച്ചുതായി കോട്ടയിലേയ്ക്കു വെടിവച്ചു. പക്ഷേ അതുകൊണ്ട് പലിയ നാശങ്ങൾ ഏല്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെന്നു മനസ്സിലായപ്പോൾ, അവർ വെടികൊള്ളാതെ കുറുക്കുളുടെ അടുത്തുവരാൻ കഴിയുന്ന മാർഗ്ഗം നിർമ്മിച്ചു. ഒരുദിവസം ഇതിൽ ഒരു മാ നശിപ്പിക്കാൻ ക്യാപ്റ്റൻ ഡോംജവോ ഞങ്ങൾക്ക് ഉത്തരവുനൽകി. അതിനു ഞങ്ങൾ തീർക്കപ്പെട്ടു. പക്ഷേ ഇതോടൊപ്പം തടികൊണ്ടുള്ള ഗോപുരങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച്, നായന്മാർ പട്ടാളക്കാരെ തോക്കുമായി പാറ്റിച്ചു. അവർ കോട്ടയിലുള്ളവരെ പട്ടിണിക്കിടാൻ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. അവരുടെ പട്ടാളം മുഴുവൻതന്നെ കടൽക്കരയിൽ അവർ അണിനിരത്തി. ആഹാര സാധനങ്ങളും മാംസ സഹായങ്ങളുമായി കപ്പൽ കരയ്ക്കടുക്കാതിരിക്കാനായിരുന്നു ഈ തന്ത്രം. ഉടൻതന്നെ ഞങ്ങൾ ഗവണ്ണറെ വിവരം അറിയിച്ചു. അദ്ദേഹം ക്രിസ്ത്യാന ഇൻഫൻറിയെ രണ്ടു ചെറിയ കപ്പൽ ആഹാരസാധനങ്ങളുമായി അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. രാത്രിസമയംനോക്കി രണ്ടു ഗോപുരങ്ങളുടെ ഇടയ്ക്കുള്ള സ്ഥലത്ത് അദ്ദേഹവും 30 ആൾക്കാരും ഇറങ്ങി..... ഒടുവിൽ ഗവണ്ണർതന്നെ തന്റെ മുഴുവൻ കപ്പൽസേനയുമായി കോഴിക്കോട്ടു വന്നു. എന്നാൽ കരയ്ക്കിറങ്ങണമോ വേണ്ടയോ എന്നതിനെപ്പറ്റി

* “കേൾപത്തുകൂറണാളൊഴികോ”, ഒന്നാംഭാഗം, മാർക്കോ 33; ഭാഗം 59.

ആലോചിച്ച് അദ്ദാര 15 ദിവസം കറുപ്പിൽതന്നെ ചെലവഴിച്ചു. ഒടുവിൽ കറുപ്പിനാലാൽതന്നെ തീർമാനിക്കുകയും, ഹ്റാൻസെസ്സോ അന്തോണിയോ ഡോസിക്വീറായെ 400 ആളുകളോടെ അതിനു നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. വളരെ പ്രയാസത്തോടെയാണ് അവർ കറുപ്പിനാൽ കഴിഞ്ഞത്. എന്തെന്നാൽ വളരെ കറുപ്പുണ്ടാകാൻ ശത്രുക്കൾ സമ്മതിച്ചില്ല. ശത്രുനിയെ ഭേദിക്കാനുള്ള ഏറ്റവും നല്ല മാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ച് ഒരു ആലോചന നടന്നു. തീർക്കേണ്ടതാണ് ശത്രുക്കളുടെ ശ്രമത്തെ ഭേദിക്കാൻ കോട്ടയിൽനിന്ന് ആക്രമണം നടത്തണമെന്നും, ആ തക്കംനോക്കി പട്ടാളക്കാർ കറുപ്പിനാലാണെന്നുമായിരുന്നു ചർച്ച. ആ വിവരം കോട്ടയിലുള്ളവരെ അറിയാമല്ലോ അറിയിച്ചു. ഈ തന്ത്രം വിജയിച്ചു. അങ്ങനെയാണ് നിർഭാഗം നീക്കിയത്."

സാമൂതിരി ഉടൻതന്നെ കൂടിയാലോചനകൾ ആരംഭിച്ചു. എന്നാൽ ആതു പുരോഗമിച്ചില്ല. കോട്ട പുതുക്കിപ്പണിയാൻ അനുവദിക്കണമെന്നായിരുന്നു പാക്കികളുടെ വാശി. യുദ്ധം വീണ്ടും ആളിക്കത്തി. ഒടുവിൽ കോഴിക്കോട്ടെ മണ്ണിൽനിന്നും പിൻവാങ്ങാൻ പാക്കികൾ നിർബ്ബന്ധിതരായി. തലസ്ഥാനത്ത് ഒരു കോട്ട സ്ഥാപിച്ച് കോഴിക്കോട്ടാരംഭ്യം കീഴ്പ്പെടുത്താനുള്ള അവരുടെ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു. 25 വർഷത്തിനുള്ളിൽ നാലാമത്തെ പ്രാവശ്യമാണ് സാമൂതിരിയോടു വീണ്ടുയുദ്ധം നടത്തി പാക്കികൾ പരാജയത്തോടെ പിന്മാറിയത്. ഈ യുദ്ധത്തിൽ സാമൂതിരിയുടെ വമ്പിച്ച നാശങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു വരുത്തിത്തീർക്കാൻ പാക്കികൾ ശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്. റബ്ബർപ്പോ മൂഷിക്കാണിച്ച് ഉപോലെ കോഴിക്കോട്ടെ കടം കറുപ്പുകൾ അവർക്ക് മുക്കാൻകഴിഞ്ഞുവെന്നത് നേരുതന്നെ. എന്നാൽ അതിനെക്കാൾ ഭീമമായ നഷ്ടമാണ് പാക്കികൾക്കുണ്ടായത്. രക്ഷാപത്രികനൽകുന്ന സമ്പ്രദായത്തിൽനിന്ന് പ്രതിവർഷം 1,500 ക്രൂസഡോസ് അവർക്ക് ലഭിച്ചിരുന്നു. ഇതും ഇതോടൊപ്പം കോഴിക്കോട്ടുമായി ചേർത്തിരിക്കാണിവന്ന വളരെ ആദായകരമായ വ്യാപാരവും ഈ യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി അവർക്ക് നഷ്ടപ്പെട്ടു. "ഈ നാശങ്ങൾക്കെല്ലാം നമ്മൾ തന്നെ കാരണക്കാർ" എന്ന് റബ്ബർപ്പോ വിലപിക്കുന്നു.

ഡോം ഓറൻ റിങ്ക് ഡി മേനിസ്സസ് 1526-ൽ മരിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമി ജോസ്വാസ് ഡി സമ്പായോ എന്നൊരാളായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുമായുള്ള നാവികയുദ്ധം തുടർന്നു നേരത്തെ പത്തൊമ്പതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭം സാഹായത്തോടെ കുറച്ചിലായ്ക്കൊണ്ടു നേതൃത്വത്തിൽ സമരം ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ 1528-ൽ കുറച്ചിലി തടവ്

കാരനായി വിടിക്കുപ്പെടുകയും പാക്കിസ്റ്റ് കൊള്ളയടിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കുടുംബിയുടെ ഒരു ബന്ധുവായ പച്ചാച്ചിമരയ്ക്കത്തുടെ നേതൃത്വത്തിൽ സാമൂതിരി വീണ്ടും ഒരു കുറ്റപ്പാട് സംഘടിപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവികത്തലവന്മാരിൽ പ്രമുഖനായിരുന്നതായിത്തീർന്ന കുടുംബിയുടെ മകൻ കഞ്ഞാലിയെക്കൂടെ ഈ സേനയോടൊത്ത് അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഈ സൈന്യത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗത്തെ നയിച്ചത് അലി ഇബ്രാഹിമാണ്. സിദ്ധാണിലുള്ള പാകിതാവട്ടത്തിന്റെ നേർക്കാലത്തു സായുധസേനയുടെ ആദ്യത്തെ ആക്രമണം. സിദ്ധാണിലെ ഭവനേകാംശംപുരത്തോടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരനായ മായാടണ്ഡത്തുമായിട്ടുള്ള കലാപത്തിൽ പാക്കിതാവ സഹായിക്കാനെന്ന വ്യാജനുള്ളപ്പൊട്ടു പറകിടാക്കു് അവിടെ അവരുടെ അധികാരം സുരക്ഷിതമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. സാമൂതിരി മായാടണ്ഡന്റെ ഭാഗത്തു ചേർന്ന പച്ചാച്ചിമരയ്ക്കത്തുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാവികസേന കോട്ടയിൽ എത്തി. 1535-വരെ സിദ്ധാണിനു ചുറ്റുമുള്ള സമുദ്ര പ്രദേശത്ത് പറകിടാക്കും കോഴിക്കോടും തമ്മിലുള്ള നാവികയുദ്ധം തുടർന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം തുടക്കിയുടെ നാവികതലവനായ സുലൈമാൻ പാഷാ ഇൻഡ്യൻസമുദ്രത്തിൽ കത്തേന്തിയ ഒരു സേനയുമായി, പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകൊണ്ടു്, അദ്ദേഹത്തെ നേരിടാൻ പാകിതാവിൻ ചാങ്ങി.

ലോപ്പ് ഡി സനാടയാ എത്രയും തോന്യാസപരമായിട്ടാണ് തന്റെ കീഴ്ചോഴ്ചസ്ഥാനം രാജ്യം പെരുമാറിയത്. അയാൾ കൊച്ചിരാജാവിനെ സ്വന്തം കൊട്ടാരത്തിൽ തടവുകാരനായി പാപ്പിച്ചു. പറങ്കികളോടു് തനിക്കു ചെയ്തതെല്ലാം തുറമുഖമുഖം ചോദിക്കാൻ രാജാവു് ധൈര്യപ്പെട്ടുവെന്നതാണ് അദ്ദേഹത്തെ തടങ്കലിൽ വയ്ക്കാനുള്ള കാരണം. പോട്ടു ഗീസ് രാജാവിൻ്റെ അയച്ച ഒരു കത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവു് ഇങ്ങനെ പരാതിപ്പെട്ടു. *

“തിരുമാസ്സുകൊണ്ടു് എനിക്കു ധാരാളം ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്ന കാര്യം ഞാൻ ഒരിക്കലും മറക്കുകയില്ല. എങ്കിലും അങ്ങയുടെ ഒരു പ്രത്യേകകാരണത്തെയെക്കുറിച്ച് ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊള്ളട്ടെ. മലാക്കയിൽനിന്നും വന്നുവെത്തിയവർ കൊച്ചിത്തുറമുഖത്തു് അടക്കുന്ന എല്ലാ കുറ്റലക്ഷ്യത്തിൽനിന്നും തോണികളിൽനിന്നും കടൽമുഖം പരിക്കാറുള്ള അവ

* “കോർപ്പാക്രമണമൊഴിച്ചാൽ” 1-ാം ഭാഗം; മാക്കോ 52, രേഖ 23.

കാശം അഞ്ച് എനിക്ക് ഉറപ്പുവെച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഇന്ന് അതേനിക്ക് നൽകുന്നില്ല. എന്റെയും എന്റെ സന്തതികളുടെയും അവകാശമാണ് ഇതെങ്കിലും, അതു മോറിച്ച് ആരെയും വിഷമിപ്പിക്കാൻ എനിക്ക് മനസ്സുവരുന്നില്ല. പ്രദക്ഷിണം, കപ്പിത്താനാത്തം ഉയർന്നുപോയുള്ള മാറ്റങ്ങളും ചരക്കു കൊണ്ടുവന്നാൽ അവരിൽനിന്നും മേൽപ്പടി മുക്കം ചിരിക്കാൻ തീരുമെന്നു് എനിക്ക് അനുഭവിച്ചു തന്നിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ വ്യാപാരത്തിന്റെ വലിയ പക്ഷം അവരുടെ കൈവശമാണ്. മേൽപ്പറഞ്ഞ മുക്കം എനിക്കു തരണമെന്ന് അങ്ങയുടെ സുപ്തസെന്യാധിപനും, ഖജനാവു് അധികാരിക്കും ഉത്തരവു നൽകണമെന്നു ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അല്ലെങ്കിൽ എന്റെ മിലാഖിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം പണമില്ലാതെ മുടങ്ങിപ്പോകും."

രാജാവിന് പരാതിയൊക്കെ അയച്ചുവെങ്കിലും ഏതെങ്കിലും കഴിവു പറഞ്ഞു് കൊച്ചിരാജാവിന് മുക്കം കൊടുക്കാതിരിക്കുവാൻ പറക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുക ശ്രമിച്ചു. കീഴ്വഴാഗസ്ഥന്മാർ നിർബ്ബന്ധിച്ചുവെങ്കിലും ഖജനാവിന്റെ അധികാരിയായ അഹോബിലോ മാക്സിയാ അതിന് വിസമ്മതിച്ചു അയാൾ സ്വന്തം നില വിശദീകരിച്ചുകൊണ്ടു് 1530 ജനുവരി 15-നായിട്ട് പാർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ഒരു കത്തയയ്ക്കുകയുണ്ടായി:

"അന്താരാഷ്ട്ര സൽധാനം ഇവിടെ വന്നു ഉടൻതന്നെ കൊച്ചി രാജാവിനുള്ള മുക്കം നൽകണമെന്ന് എഴുന്നാട്ടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന് ഇതിൽ യാതൊരു കാര്യവുമില്ലെന്ന്, കാര്യസ്ഥന്റെയും ഖജനാവു ഗുരുക്കന്റേയും മുന്നിൽവെച്ചു് പറയാൻ ഞാൻ തയ്യാറായില്ല. സൽധാനംയാട്ടു് തക്കിക്കരുതെന്നു മാത്രം ഞാൻ പറഞ്ഞു. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വീണ്ടും വീണ്ടും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സന്ദേശങ്ങളുമായി എന്റെ ഉപദ്രവിക്കാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം തിരുമനസ്സിന്റെ പ്രത്യേക ഉത്തരം നിൻപ്രകാരമാണ് ഞാൻ അതു കൊടുക്കാതിരിക്കുന്നതെന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു് രാഗ്യമായി പറഞ്ഞു."

പാങ്കിങ്കളാട്ടു് സമ്പൂതയിൽ കഴിഞ്ഞ മാറ്റ രാജാക്കന്മാരോടും അതു സംബന്ധിച്ചതുപോലുമായിട്ടാണ് ലോപ്പുവാസ് വെക്കുമായിത്തു്. അയാൾ ഗവണ്ണർസ്ഥാനം കൈയൊതുക്കുന്ന ക്രമവിരുദ്ധമായിട്ടായിരുന്നു. ഡിമെനി. സസ്സിന്റെ പിൻഗാമിയായി രാജാവു നിയമിച്ചതു് ചീറോമാസ് ക്രീനാസ് എന്നൊരാളായിരുന്നുവെങ്കിലും അയാൾ ആ സമയം മലാക്കാതിൽ ആയിരുന്നതുകൊണ്ടു് ലോപ്പുവാസ് തൽസ്ഥാനം സ്വ

യം ഏറ്റെടുത്തു. ഏതായാലും കുറച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ ലിസ്ബണിൽ നിന്ന് അതു സ്ഥിരീകരിച്ചു. സേപ്റ്റംബറിനെയും തോന്യാസക്കാരനുമായിരിക്കുന്നില്ല. ഏതായാലും അയാൾക്കായിരുന്നു ലോറൂ വാസ്. നാവിക സേനയെ എത്രയും കാര്യക്ഷമമായി അയാൾ സൂക്ഷിച്ചു. കോട്ടകൾക്ക് അറക്കാരാൽ തീർന്നുവന്നിരുന്നു, അവിടെ വേണ്ടിടത്തോളം ആയുധവെടിമരുന്നു കരുതുന്നതിനും അയാൾക്ക് ജാഗ്രതയുണ്ടായിരുന്നു. ലോറൂ വാസിനുശേഷം നൂനോഡാക്കത്താ ഗവണ്ണറായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

പുതിയ ഗവണ്ണർ വന്നയുടൻതന്നെ സാമൂതിരിയുമായുള്ള കടൽ യുദ്ധം വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ കപ്പലുകളെ തകർക്കുന്നതിനും കോഴിക്കോട്ടയിൽ നിശ്ശേഷമാക്കുന്നതിനും ഡയറക്ടറുടെ ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലുള്ള കീഴിൽ 30 പടക്കപ്പലുകൾ നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. അയാൾ അതു വിജയകരമായി നിർവ്വഹിച്ചു. വിലപ്പെട്ട ചെങ്കുട്ടി കയറ്റിക്കൊണ്ടുപോയ 27 കപ്പലുകൾ അയാൾ പിടിച്ചെടുത്തു. സാമൂതിരിയുടെ നാവികശക്തി നശിപ്പിക്കണമെങ്കിൽ ബേപ്പൂർനടുത്തുള്ള ചാലിയത്ത് ഒരു കോട്ട നിർമ്മിക്കണമെന്ന് അയാൾക്കു തോന്നി. അയാൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ ഭാഗ്യത്തെ രണ്ടായിത്തരിച്ചുകൊണ്ട് മദ്ധ്യത്തുടയായിരുന്നു ബേപ്പൂർപ്പുഴ ഒഴുകിയിരുന്നത്. നദീമുഖത്ത് ഒരു കോട്ടകെട്ടാൻ നാവികതാലോചന ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും കഴിഞ്ഞാൽ പാകിക്കുടൈ തോണി കർക്കു ഓടവള്ളങ്ങൾക്കും പുഴയിൽക്കൂടെ ഉൾനാട്ടിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും, സാമൂതിരിയുടെ ആഭ്യന്തരമായ വാഹനമാർഗ്ഗങ്ങൾ അക്രമിക്കുന്നതിനും നിഷ്പ്രയാസം കഴിയുമെന്ന് ഡിസ്ട്രിക്റ്റിലെ മനസ്സിലാക്കി. ചാലിയവും ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശവും താൻതാൻതാൻതാൻ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. ഈ നാടവാഴിക്കുമായി പാകിക്കുടൈയിലും ലോറൂവർക്കും തുടങ്ങി. ആദ്യം വിസ്മയമായിത്തീർന്നു, താൻതാൻതാൻതാൻ ഒടുവിൽ അനുമതി നൽകി. പാകിക്കുടൈ ചാലിയത്ത് ശീഷ്വരത്തിൽ ഒരു കോട്ട നിർമ്മിക്കുകയും സുശക്തമായ ഒരു സേനാവിഭാഗത്തെ അവിടെ പാർപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏറ്റവുംനല്ല പീരങ്കികൾ അവർ അവിടെ സ്ഥാപിച്ചു. ചാലിയകോട്ട അപ്രതിരോധ്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ വേണ്ടതൊക്കെ അവർ ചെയ്തു.

ഈ കോട്ട അത്യധികം തന്ത്രപ്രധാനമായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ മാത്രമല്ല ചൂണ്ടിക്കാണിച്ച വലിയ തോക്കായിരുന്നു അത്. * ഈ പാകി

---

* 1533 ഡിസംബർ 18-ാം-നാളെക്കൊച്ചിരാജാവ് എഴുതിയ കത്ത്. "കോർപ്പാക്രോ നോളോജിക്കാ", ഒന്നാംഭാഗം, മാർക്കോ 52, രേഖ 23.

ക്കോട്ട കോഴിക്കോട്ടെ വ്യാപാരത്തെത്തന്നെ വളരെ ദോഷിച്ചു. കൊച്ചി യുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ തന്റെ സൈന്യത്തിനു സഹായം എത്തിക്കുവാൻ മാറ്റുങ്ങുതന്നെ അപകടത്തിലായെന്ന് സാമൂതിരിയ്ക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. എന്നതന്നെയുമല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തിനുള്ളിൽ യഥേഷ്ടം പ്രവേശിച്ച് ആക്രമണം നടത്താൻ പറങ്കികൾക്ക് ഒന്നാമതായതാവട്ടെ ലഭിച്ചു. താനൂർരാജാവുമായി ഈ ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കിയ പറങ്കി ഉദ്യോഗസ്ഥനെ, സൈനികകാര്യങ്ങളിൽ ശ്രദ്ധാലുവായിരുന്ന സീനളിൽ പ്രകീർത്തിക്കുന്നു.....“അയാൾ ഏറ്റവും വലിയ നൃതശാലിയും, അശാധനയായ യുദ്ധതന്ത്രവിദഗ്ദ്ധനാണ്” എന്നാണ് സീനളിന്റെ അഭിപ്രായം. പറങ്കികളെ ഈ തുറമുഖത്തുനിന്നു പായിക്കാനായിരുന്നു അടുത്ത 40 വർഷക്കാലം സാമൂതിരിമാർ അവരുടെ സമ്പൂർണ്ണ ശക്തിയും പ്രയോഗിച്ചത്. എന്നാൽ 1571-ൽ മാത്രമേ അവർ അതിൽ വിജയിച്ചതായുള്ളൂ.

ഇടതയവസരത്തിൽ നാവികയുദ്ധം തുടങ്ങുന്നുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടെ പ്രധാന കപ്പിത്താനായ കുട്ടിഅഹമദ് മസ്തൂർ 1531-ൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്ഥാനം കുഞ്ഞാലിനാഥാമൻ ഏറ്റെടുത്തു. കുഞ്ഞാലിയുടെ സാമന്ത്രിയായ യുദ്ധനെപ്പുണ്യത്തെയും സ്കൂത്തിന്റെ പാങ്കിഗ്രന്ഥകാരന്മാർപോലും നിർബ്ബന്ധിതരായിട്ടുണ്ട്. പുതിയ കളരിയിൽ നാവികയുദ്ധം അഭ്യസിച്ച ആളായിരുന്നു കുഞ്ഞാലി. പറങ്കികൾക്ക് അവരുടെ സ്വന്തം നാണയത്തിൽതന്നെ മടക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കാശുത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് അംശം കൂടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം പിടിക്കുന്ന പറങ്കികളെക്കുറിച്ചെ—വർഷത്തിൽ 50 എണ്ണമെങ്കിലും പിടിക്കുമായിരുന്നു—ആളുകളെ ഒന്നോടെ വധിക്കുമായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി യുദ്ധം എത്രയും രൂക്ഷമായി. പറങ്കികൾക്കും നാട്ടുകാർക്കും ഒന്നുപോലെ ഭയങ്കരമായ നാശങ്ങൾ സംഭവിച്ചു.

സംഭവങ്ങൾ പുതിയ രീതിയിൽ രൂപംകൊള്ളാൻ തുടങ്ങി. പറങ്കികൾക്ക് അതുവരെ നേരിടേണ്ടിവന്നതിൽവെച്ച് ഏറ്റവും അപകടകരമായ ഒരു സമ്പ്രദായം അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. കാവനയും കോഴിക്കോടും തമ്മിൽ ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടായി. ഇതാടൊപ്പം ഈജിപ്റ്റിന്റെ അധിപതികളായിത്തീർന്ന തുർക്കികളുടെ സഹായം തേടാനുള്ള ഒരു ശ്രമവും ആരംഭിച്ചു. ഒരു പൊതുസമ്മേളനത്തിന്റെ ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരുകാരായിരുന്ന പറങ്കികളെ സാമൂതിരി ആക്രമിച്ചു. എന്നാൽ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സഹായത്തോടെ അവർ കോട്ടയിൽ പിടിച്ചുനിന്നു.

മാലിയത്തു് പാക്കികളുടെ സുശക്തമായ പട്ടാളമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും, സാമൂതിരിക്കെതിരായി മുൻകൈയെടുക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

സാമൂതിരിയുടെ മുന്നോട്ടത്തെ ഫലപ്രദമായി തടയണമെങ്കിൽ, കൊച്ചിക്കു ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ അട്ടോളത്തിന്റെ മിത്രങ്ങളെ ആശ്രയിച്ച് കീഴ്പ്പെടുത്തണമെന്നു മലബാർകുപ്പൽ സനാവിഭാഗത്തിന്റെ തലവനായ മാർട്ടിം ഡിസ്ട്രിക്ട് മനസ്സിലാക്കി. തനിക്ക് എതിരായി കൊച്ചിഭാഗത്തുനിന്ന് ആക്രമണമുണ്ടാകുന്ന അവസരങ്ങളിലെല്ലാം, ഇടപ്പള്ളിരാജാവിനെക്കൊണ്ട് കൊച്ചിയുടെ പിന്നണി ആക്രമിപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു സാമൂതിരിയുടെ മുമ്പാകെ. തന്ത്രപ്രധാനമായ സ്ഥാനങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ഇടപ്പള്ളിരാജാവു് പാക്കികളുടെയും അവരുടെ ബന്ധുക്കളുടെയും സ്ഥിരം ശത്രുവായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇടപ്പള്ളിരാജാവിനെ ആക്രമിക്കാൻ ഡിസ്ട്രിക്ട് തീരുമാനിച്ചു. അന്തോണിയോ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കീഴിൽ സുശക്തമായ ഒരു സൈന്യം ഈ ബ്രാഹ്മണരാജാവിന്റെ നാട്ടിൽ പ്രവേശിക്കുകയും അവിടെ മുഴുവൻ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അട്ടോളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനം കൊള്ളയടിക്കപ്പെട്ടു. രാജാവു തന്നെ വലിയ കഷ്ടപ്പത്തിലായി. എന്നാൽ ഉടൻതന്നെ വലിയൊരു പടയുമായി അട്ടോളത്തെ സംരായിക്കാൻ സാമൂതിരി തെക്കോട്ടു തിരിച്ചു. പക്ഷേ കമ്പളംകൂടാതെ പാക്കിസന രക്ഷിച്ചുകൊണ്ടുനിന്നതുകൊണ്ട് സാമൂതിരിയുടെ പുരോഗതി തടയപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പാക്കികളുടെ ശ്രദ്ധ മറ്റൊരുവഴിക്കു തിരിക്കുന്നതിനും ഇടപ്പള്ളിയിൽനിന്ന് അവരുടെ സൈന്യത്തെ പിൻവലിപ്പിക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി, കണ്ടതാലിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കോഴിക്കോട്ടെ നാവികസേന കൊച്ചിത്തുറമുഖത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവർ അവിടെനിന്നും സാധനസാമഗ്രികളുമായി പാക്കികളെല്ലാം പുറത്തോട്ടുപോകുന്നതിനെ നിഷ്കൂഷം തടഞ്ഞു. ഈ തന്ത്രം ഫലിച്ചു. കണ്ടതാലിയിൽനിന്നും കൊച്ചിയെ രക്ഷിക്കാൻ തന്റെ പട്ടാളത്തെ മുഴുവൻ കരയിൽനിന്നു പിൻവലിക്കാൻ മാർട്ടിം ഡിസ്ട്രിക്ട് നിർബ്ബന്ധിതനായി. അങ്ങനെ ഇടപ്പള്ളിരാജാവു് രക്ഷപ്പെടുകയും സാമൂതിരി കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കു മടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

കടൽയുദ്ധം തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കണ്ടതാലിയുടെ പടക്കുറച്ചുകൊണ്ടു കന്യാകുമാരി പ്രദക്ഷിണംചെയ്തു, നാഗപട്ടണത്തുള്ള പാക്കിസങ്കേതത്തെ ആക്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവിടെവെച്ച് സുശക്തമായ പാക്കിപ്പടയോടു് അവർക്കു് പോരാടേണ്ടിവന്നു. ആ സംഘട്ടനത്തിൽ കോഴിക്കോട്ടുസൈന്യം പരാജയമടഞ്ഞു. കണ്ടതാലി വേഷപ്പുയ്യുന്നനായി് കോഴി

കോട്ടയ്ക്കു രക്ഷപ്പെടേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ 1537-ൽ വീണ്ടും പുതിയൊരു കോഴിക്കോട് കെട്ടുപട കടലിൽ ഇറങ്ങി. അവർ വളരെ വിജയകരമായി പാക്കികളുവടക്കുവെച്ചുകൊണ്ടു. ഈ കപ്പൽസമൂഹത്തെ പിന്തുടർന്നു നഗരിപ്പിക്കാൻ മാർട്ടിൻ ഡിസൂസാ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ മരയ്ക്കാർമാർ അയാളെ സാമന്ത്രിയുടേയും ഒഴിഞ്ഞു. ഗുരുവിന്റെ വ്യാപാരത്തിനൊപ്പം പ്രതാപത്തിനും ഗുരുതരമായ നാശമേല്പിച്ചുകൊണ്ട് കാഞ്ഞാലി തന്റെ സാഹസികമായ നാവികപ്രവർത്തനം അക്ഷീണം തുടർന്നു. 1535 ഫെബ്രുവരി 20-ാം തീയതി മാത്രമാണ് മരയ്ക്കാർമാരുമായി ഒരു ഭയങ്കരയുദ്ധത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തതിന് മാർട്ടിൻ ഡിസൂസായ്ക്കു കഴിഞ്ഞത്. അതിന്റെ ഫലമായി അല്പകാലത്തേക്ക് സമുദ്രത്തിലെ ആവശ്യം ഒഴിവാക്കാൻ പാക്കികൾക്കു കഴിഞ്ഞു. ഡിസൂസായുടെ വിജയം എത്രയും സമയോചിതമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ അത് കഴിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ സുലൈമാൻപാഷാ അൻബാദിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള തുർക്കികളുടെ നാവികബലത്തിനെതിരായി തങ്ങളുടെ മുഴുവൻ ശക്തിയും അണിനിറത്താൻ പാക്കികൾ നിർബ്ബന്ധിതരായി.

ഇന്ത്യൻസമുദ്രത്തിലെ ചോർട്ടഗീസുകാരെ ആക്രമിക്കാൻ 1537 ആദ്യത്തോടെ ഈജിപ്തിലെ തുർക്കിഗവണ്ണരായ സുലൈമാൻപാഷാ ഒരുക്കംതുടങ്ങിയിരുന്നു. ഉഷ്ണപലനേസ് വിളിക്കപ്പെടുന്ന തുർക്കിയിലെ സുൽത്താൻ സുലൈമാൻപാഷായ്ക്കു ഇപ്രകാരം ഒരു കല്പന നൽകി *

“ഈജിപ്തിലെ ബെഗ്ഗ്സ്ബഗായ സുലൈമാൻപാഷായ്ക്കു. നമുക്കു കല്പനകിട്ടിയാൽ ഉടൻതന്നെ നിങ്ങൾ ഒരു ജിഹാദിനുള്ള സർവ്വ ഒരുക്കങ്ങളും സുയസ്സിൽ ചെയ്യണം. അവിടെ നല്ലൊരു കപ്പൽസേനയും ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം പട്ടാളക്കാരെയും ശേഖരിച്ച് നിങ്ങൾ ഉടൻതന്നെ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു പോകേണ്ടതും അവിടുത്തെ തുറമുഖങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തേണ്ടതുമാണ്. മക്കത്തക്കും മദീനായിലേക്കുമുള്ള മാർഗ്ഗം നിങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കണം. പാക്കികളായ അവിശ്വാസികളുടെ ദ്രോഹം അവസാനിപ്പിച്ച്, അവരുടെ കൊടി മേലാൽ കടലിൽ കാനനത്തവണ്ണം നീക്കംചെയ്യണം.”

സുലൈമാൻപാഷാ ഗുഹാതുരനായിട്ട് എത്തിയപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആക്രമണത്തെ നേരിടുന്നതിന് അവരുടെ മുഴുവൻ കപ്പലുകളും

* “തർജ്ജുമാ നൂഴ്ത്തത് അസ്സുന്നാ”—ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിലെ കൈയെഴുത്തുപ്രതി. പേജ് 66 എ.

അങ്ങോട്ട് ഒന്നിച്ചുചേർത്തയുദ്ധം പാകിക്കും നിർബ്ബന്ധിതരായി. ഏന്നാൽ തുർക്കിയുടെ പുറപ്പാട് അലസിക്കുകയായി. അറബിക്കടലിൽ ഒരു നാവികപ്രകടനംമാത്രം നടത്തിയിട്ട് സുലൈമാൻ ഈജിപ്തിലേക്കു മടങ്ങി. അദ്ദേഹം യഥാർത്ഥത്തിൽ പാകിക്കുളോട് യുദ്ധം ചെയ്യുകയുണ്ടായില്ല.

തുർക്കിപ്പടയുടെ പിൻമാറ്റം സാമൂതിരിക്ക് ഏറെ വലിയൊരു പ്രഹരമായിരുന്നു. ചരിത്രശുദ്ധതയോടൊത്തുള്ള നിരന്തരമായ യുദ്ധം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖജനാവു ക്ഷയിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ നാലു കടൽസേനകളാണ് നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടത്. കോഴിക്കോട്ടെ വാണിജ്യതന്നെ ക്ഷയിച്ചു. പാകിക്കും ചാലിയുത്ത് സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തോട് പൊരുത്തൻ തന്ത്രപ്രധാനമായ സ്ഥാനം അവർക്ക് ലഭിച്ചു. ഈ കാലത്താണ് തന്റെ പഴയ ഗുരുവും അവകാശമുറകൾക്ക് വിപരീതമായി അൽമേഡാ കൊച്ചിയിലൊരു സ്ഥാനത്തിൽ വാഴിച്ചിരുന്ന ഉണ്ണിരാമങ്കാവിൽ മരിച്ചത്. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ ഒരു സമാധാന ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കാൻ സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചു. നാവികസേനയെ ന്യായമായ കണക്കാക്കിയുടെ ബന്ധമായ കട്ടിലിലെ അദ്ദേഹം ഗോവായിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ഗവണ്ണർ നൂറോ ഡാ കണത്തായുടെ സ്ഥാനത്തു് തലവൻ വൈസ്രായി ആയി നിയമിക്കപ്പെട്ട ഗാഷ്യാ ഡി നൊറോങ്ങത്താ അദ്ദേഹത്തെ വളരെ ആർക്കുത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. പഴയ സ്വദേശത്തു് മൂന്നാമത്തെ വൈസ്രായി ആയിവന്ന ഗാഷ്യാ ഡി നൊറോങ്ങത്താ, അഫാൻസോ ആൽബുക്കർക്കിന്റെ ഒരു അനന്തരവനും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ ഇന്ത്യയിൽ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്ന ഒരാളായിരുന്നു. തന്റെ പ്രതിപക്ഷനായ കട്ടിലിലെ ചാലിയുടെ സാമൂതിരി അറിയിച്ച കരടുവ്യവസ്ഥകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കോഴിക്കോട്ടു് നിർമ്മാണിക്കപ്പെട്ട ഡോം അൽവാറോയും സാമൂതിരിപ്പാടും തമ്മിൽ നേരിട്ട ചർച്ചകൾ നടന്നു.

പൊന്നാനി അഴിമുഖത്തു് 'എസ്. മാത്യുസ്' എന്ന പടക്കപ്പലിന്റെ തട്ടിൽവെച്ച് 1540 ജനുവരി 1-ാംതീയതി ഉടമ്പടി ഒപ്പിടപ്പെട്ടു. 1539 ഡിസംബർ 6-ാംതീയതിയിലെ ഒരു ചോദ്യംകുറിപ്പാർട്ടിൽ ഇപ്രകാരം പറയുന്നു. *

"രാജസദസ്സിലെ അംഗവും, നമ്മുടെ അധീശനും, വൈസ്രായിയും സർവ്വസൈന്യാധിപനും, ഇന്ത്യയിലെ ഗവണ്ണരുമായ ഡോം ഗാഷ്യാ ഡി

* ഇന്ത്യരാജ്യത്തിന്റെ ട്രേസററു്, പോളിറ്റിയ 216.

പോരാളന്മാരോടും എല്ലാവരെയും അറിയിക്കുന്നത് എന്തെന്നാൽ..... സാമൂതിരി നമ്മുടെ അടുത്തു സ്ഥാനപതികളെ അയയ്ക്കുകയും അവരിൽ കൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധാനാഭിലാഷം അറിയിക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഡോം ഗാഷ്യസ്റ്റ് കൊടുത്തയച്ചു. അത് ക്വട്ടിത്തായാക്കുകയും മറ്റ് പ്രമേണികളുടെയും ആലോചനാധാരത്തിൽ വായിക്കുകയും അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സമാധാനമുണ്ടാക്കാമെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കുകയും ചെയ്തു. 'എസ്. മാത്യു' എന്ന പക്കപ്പലിൽ ഡോം ഗാഷ്യതന്നെ കോഴിക്കോട്ട് പോകുന്നതിന് ഒരുങ്ങിയെങ്കിലും, അദ്ദേഹം രോഗബാധിതനായതുകൊണ്ട്, തന്റെ പുത്രൻ ഡോം അൽവാറോ ഡി നൊറോണേതാ, സ്റ്റാലൻ ഡോം ജോവാ ഡി കാസ്സോ (പിന്നീട് വൈസ്രോയിയായി), നാവികാധനയുടെ പ്രധാനക്വട്ടിത്താൻ പീട്രോ ലോപ്പസ് ഡിസ്ട്രസാ, ഖജനാധ്വാനി അധികാരി ഡാ വെർണാഡോ ഓഡ്രീസ് ഡി കാസ്സിലോ ബ്രാങ്കോ, സെക്രട്ടറി ജോവാഡിജോസ്റ്റോ എന്നിവരെ കൂടിയായാലൊക്കെ നിയോഗിച്ചു. താഴെ പറയുന്ന കത്ത് സാമൂതിരിക്ക് അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി.

“പരമോന്നതനും അതിശക്തനുമായ കോഴിക്കോട്ട് സാമൂതിരിമാഹാരാജാവിനോട് എനിക്ക് ഒരുപക്ഷയുണ്ട്. സമാധാനമുടമ്പടി ഒപ്പിടുന്നതിന് അപാരശ്രമവും എനിക്കു നേരിട്ടുവരാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, മേൽപ്പറഞ്ഞ എന്റെ പ്രതിപുരുഷനായവരായി അദ്ദേഹം അത് ഒപ്പിടണമെന്നാണ് എന്റെ അഭ്യർത്ഥന.....അങ്ങയുടെ ആചാരപ്രകാരമുള്ള സത്യപ്രതിജ്ഞ ചെയ്യാലും. ഞാൻ നേരിട്ട് ഏറ്റെടുത്ത ഒരു കാര്യംപോലെതന്നെ അത് അപ്പടി നിറവേറുന്നതാണെന്ന് ഇതിനാൽ അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.”

ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം താഴെ പറയുന്ന വ്യവസ്ഥകൾക്ക് ഉടയകക്കിടക്കും സമ്മതിച്ചു:—

(1) കൊച്ചിയിലെ നിരക്കനുസരിച്ച് തന്റെ രാജ്യത്തുണ്ടാകുന്ന കരുമുളക്ക് മുഴുവനും പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് സാമൂതിരി വില്ക്കുന്നതാണ്. അതുപോലെതന്നെ മുക്ക് പറയ്ക്ക് 92 പണം വിലയ്ക്ക് പാക്കിക്കർക്ക് അദ്ദേഹം കൊടുക്കും. സാമൂതിരിക്കുള്ള മുക്കവും മറ്റും ഈ വിലയിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു.

(2) പോർട്ടുഗീസ് രാജാവു വില്ക്കുന്ന വിലയ്ക്ക്, പോർട്ടുഗലിൽ സ്വന്തം നിലയിൽ മുക്കയച്ച് വാങ്ങുന്ന നടത്താൻ സാമൂതിരിക്ക് അവകാ

ശമുനായിരിക്കും. പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് വിൽക്കുന്ന ഓരോ നൂറുപറയ്ക്കും $3\frac{1}{2}$ പാവീതം സാമൂതിരിക്ക് അയയ്ക്കാമെന്നായിരിക്കും അതിന്റെ നിരക്ക്. ഒരു ശതയുക്കം മുളകിന് 15 കൃഷ്ണഡാം വിലയായിരിക്കും അദ്ദേഹത്തിന് പോർട്ടുഗലിൽനിന്ന് ലഭിക്കുക. ഇങ്ങനെയുള്ള വ്യാപാരത്തിൽ കൂടെ സാമൂതിരിയുണ്ടാക്കുന്ന പണത്തിന് തുല്യമായ മറ്റ് പാശ്ചാത്യ ചരക്കുകൾ അദ്ദേഹത്തിന് പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് അയച്ചുകൊടുക്കുന്നതാണ്. അങ്ങനെ “അദ്ദേഹത്തിന്റെ പണം ഇരട്ടിക്കാൻ കഴിയും.” രസം, ചായിലും, കപ്പൂരി എന്നിവയായിരിക്കും അവിടെനിന്നും അയയ്ക്കുന്ന ചരക്കുകൾ.

(3) സാമൂതിരിയുടെ കാര്യമുക്ക് കൊണ്ടുപോകുകയും വില്പനയും മാത്രം ചെയ്യുന്നതിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഉത്തരവാദിത്വം പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിനായിരിക്കും. കപ്പലിന് നാശം ഉണ്ടായാലോ ചരക്ക് അന്യായീനപ്പെട്ടാലോ സാമൂതിരിക്ക് യാതൊരു നഷ്ടവുമുണ്ടായിരിക്കുകില്ല. കടൽപ്പടയ്ക്കും, തുറമുഖത്തുലി മുതലായവ സാമൂതിരിക്ക് കിട്ടുന്നതിനുവേണ്ടി പോർട്ടുഗീസ് ചരക്കിന്റെ ഒരു ഭാഗം കോഴിക്കോട്ടുതന്നെ വിഭജിക്കുതാണ്.

പറങ്കികളിൽനിന്നും അറബിക്കപ്പലുകൾക്കുവേണ്ടി രക്ഷാപത്രികകൾ വാങ്ങാമെന്നു സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ മിത്രങ്ങളുമായി യുദ്ധം ചെയ്യുകില്ലെന്ന് (കൊച്ചിരാജാവിനെ ഉദ്ദേശിച്ചാണിത്) സാമൂതിരി ഏല്പുകയുണ്ടായി. പക്ഷേ അദ്ദേഹം യുദ്ധത്തിൽ ഏപ്പെട്ടാലും ഈ ഉടമ്പടിക്ക് മാറ്റം വരുന്നതല്ല.

ഈ ഉടമ്പടി സാമൂതിരിക്ക് വളരെ ഗുണകരമായതെന്നും യാതൊരു അപകടവും കൂടാതെ പറങ്കികളുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിൽനിന്ന് സ്ഥിരമായ ഒരു വരുമാനം അദ്ദേഹത്തിന് ഉറപ്പുചെയ്യപ്പെട്ടു. കോഴിക്കോട്ടെ വാണിജ്യം വീണ്ടും തഴച്ചുവളരാൻ അതു സഹായകമായി. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കായ്ക്കത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് പൂർണ്ണമായ പ്രവർത്തനസ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ ഉടമ്പടി പറങ്കികൾക്കും വളരെ പ്രയോജനമുണ്ടാക്കി. അറബിക്കപ്പലുകൾക്ക് രക്ഷാപത്രികകൾ വാങ്ങാമെന്നും കയ്യുമുളകും മൂക്കും അവർക്ക് മാത്രമേ വില്പനയുണ്ടാവെന്നും സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചു. ഈ ഉടമ്പടി ഒറ്റിട്ടപ്പോൾ അവർക്ക് വലിയ ആശ്വാസം തോന്നിയതിൽ അതുതപ്പെടാനില്ല. എന്തെന്നാൽ സാമൂതിരിയുമായുള്ള യുദ്ധം അവർക്ക് അനുകൂലമായ നിലയിലല്ല പൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നത്. വമ്പിച്ച കച്ചവടനഷ്ടവും ആർക്കുശവും അവർക്ക് ഉണ്ടായിരിക്കാണിരുന്നതും സാമൂതിരിയുമായി സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിച്ചതോടെ മറ്റു കേരളം

ജാക്കനാറെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ നേരിടാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. കൊച്ചിരാജാവിനും മറ്റും അതു വേഗം അനുഭവപ്പെട്ടു.

ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനായിരുന്നു ആദ്യമായി കുഴപ്പം നേരിട്ടത്. 1528-ൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ താഴെപ്പാത്രം പറക്കിക്കൊള്ളുകയും അയാൾക്കും അതിനു പ്രതികാരമായി കറുപ്പറംകൈമുതലിൽ ഒരുമുളയുടെ സാഹായ്യത്തോടെ അദ്ദേഹം ഒരു പോർട്ടുഗീസ് കുപ്പൽസമുഹത്തെ ആക്രമിച്ചുപിടിച്ചു. അതിനാൽ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകണമെന്നു ഡോം ക്രിസ്ത്യാവോ ഡാ ഗാമാ ചെമ്പകശ്ശേരിരാജാവിനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. തനിക്കു തീർക്കാനില്ലെന്നും അതു കയ്യുമാണ് ചെയ്യേണ്ടെന്നും പറഞ്ഞ് അദ്ദേഹം കൈമലത്തി. അതിനെ തുടർന്ന് ഡാ ഗാമാ പുറക്കാട്ട് ആക്രമിക്കുകയും അവിടെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധത്തിൽ കൈമൾ മരിച്ചു. എന്തിനായില്ലെന്നത് അവിടവകമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ രാജാവ് പറക്കിക്കൊള്ളുകയും അവന്റെ സഖ്യം സന്നാധിക്കുകയും ചെയ്തു.

എസ്താവാ ഡാ ഗാമാ രണ്ടുവർഷക്കാലം ഗവണ്ണറായിരുന്നള്ള (1540-42). ഇന്ത്യയിൽ വന്ന ഏറ്റവും വെള്ളയാരായ ഗവണ്ണറായിരിക്കാൻ അയാളുടെ വിൻഗാമിയായ മാർട്ടിൻ അഫോണ്ടസോ ഡിസുസാ. ഇക്കാഴ്ചയിൽ അയാൾക്കു കിടന്നിരുന്നതു ഓവാന്റെ ഡി മെനിസ്സസ് മാത്രമായിരുന്നു. അമ്പലങ്ങളും മറ്റും പുണ്യസ്ഥലങ്ങളും കൊള്ളയടിക്കുക എന്നത് അയാൾ ഒരു സ്ഥിര പരിപാടിയാക്കിത്തീർത്തു. ചൈതന്യമായ ക്രൈസ്തവ ചേർപ്പുമാർ കാര്യങ്ങൾ അറവെച്ചായി. മാർട്ടിൻ ഡി സുസാ ഇവിടെ വരുന്നതിനു രണ്ടു വർഷമുണ്ടായിരുന്നു (1540-ൽ) ഗോവയിലുള്ള എല്ലാ ഹിന്ദുക്കളെയും നശിപ്പിക്കാൻ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് ഉത്തരവ് പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്നു. ഡിസുസാ അതിൽനിന്നു ഒരുപടി മുന്നോട്ടുപോയി. അവിശ്വാസികളുടെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ എവിടെ കണ്ടാലും അതു ഇടിച്ചുനിറുത്തുക, അവയുടെ മുതൽ കൊള്ളയടിക്കാൻ ക്രിസ്ത്യാനികളായ തന്റെ അനുയായികളെ അനുവദിക്കുക തുടങ്ങിയവ ക്രിസ്ത്യാനിയായ തന്റെ രാജാവിനു വിനോദമുള്ള കർമ്മമാണെന്നു് അയാൾ വിശ്വസിച്ചു. പുതിയ ഗവണ്ണരുടെ പ്രവർത്തനത്തെ പൊതുവേ വർണ്ണിക്കുന്നു. (ബാരോസ്സിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതു.)

എസ്താവിൽനിന്നും ഏകദേശം നാല്പതുനാഴിക ഉള്ളിലായിട്ടാണ് കാഞ്ചീപുരത്തെ സുപ്രസിദ്ധമായ ക്ഷേത്രങ്ങൾ സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്.

ഇതേഴുന്ന കാലത്ത് അവ വിജയനഗരരാജാക്കന്മാരുടെ അതിർത്തിക്കുള്ളിലായിരുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാർ പതിവായി ആരാധന നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന ക്ഷേത്രങ്ങളുമായിരുന്നു അവ. ....പുരാണങ്ങളിൽ കാണി എന്ന് അറിയപ്പെടുന്ന ഈ പട്ടണം ഇന്ത്യയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പുണ്യസ്ഥലമാണ്. ....വഷംതോറും വരുന്ന ഭക്തന്മാരുടെ കാണിക്കുകൾക്കൊണ്ടും വിജയനഗരത്തിലെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ ഭാരിച്ച സംഭാവനകൾക്കൊണ്ടും ഈ ക്ഷേത്രങ്ങൾക്ക് കണക്കാറ സ്വത്തുണ്ടായിരുന്നു.

“1543-ലെ വഷംകാലത്ത് ഈ ക്ഷേത്രങ്ങളെ കൊള്ളയടിക്കുന്നതിന് ഡിസൂസാ ഒരു സംഘത്തെ തയ്യാറാക്കി. ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരാളുമണം കിഴക്കൻതീരത്തെ മുഴുവൻ ആളുകളെയും പ്രകടപ്രയത്നങ്ങൾക്കുമാണ് അയാൾക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അയാൾ ഒരു കൗശലം സ്വീകരിച്ചു. മാതന്താമായുടെ ഭൗതികാവശിഷ്ടങ്ങൾ കൊണ്ടുവരാനുപോകുന്നുവെന്ന വ്യാജനയ്ക്കാണ് ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തത് (മദ്രാസിനു സമീപമുള്ള മൈലാപൂരിലാണ് മാതന്താമായെ സംസ്കരിച്ചിരുന്നത്). സൈഫുദ്ദീൻ ആലുത്തിൽ ആക്രമണത്തിനു പുറപ്പെട്ട കുറ്റകൃത്യം കൊടുക്കാറുള്ള ചിതിറ്റുപ്പാക്കയും കരയടിക്കുന്നതിന് താമസിക്കുകയും ചെയ്ത ഹമാധുമായിട്ടാണ് ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിലും വിജയനഗരരാജാക്കന്മാർക്ക് ചില വിവരങ്ങൾ ലഭിച്ചു. അവർ ചേർന്നു കരുതലുകൾ ചെയ്തു. പാക്കിൾ കന്യാകുമാരി ചുറ്റുമെഴുന്നപ്പോൾ വലിയ ഒരു സൈന്യം കാഞ്ചിയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുന്നതായി അവർറിയ്ക്കു. ആക്രമണം അസാധ്യമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഡിസൂസാ തന്റെ കുറ്റകൃത്യമായി കാര്യംകളുത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി.

“കൊച്ചിക്കു കൊല്ലത്തിനുമീടുള്ള തീരദേശത്ത് പാക്കിൾ താമസം തുടങ്ങിയിട്ട് നാല്പതിൽപരം വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ആ പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും ചരക്കുകൾ ലഭിക്കുന്നതിന് നാട്ടുകാരുടെ സൗഹൃദം അവർക്ക് ഒഴിച്ചുകൂടാത്തതായിരുന്നു. എന്നിട്ടും തീരത്തുനിന്നും ഏതാനും നാഴിക ഉള്ളിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തേവലക്കരക്ഷേത്രം ഡിസൂസാ കൊള്ളയടിച്ചു. ആ ക്ഷേത്രത്തിൽ ധാരാളം പണമുണ്ടെന്ന് ആരോ അയാളെ അറിയിച്ചിരുന്നു. അതു സൂക്ഷിക്കുന്നതിന് റണ്ടു ചങ്ങാതങ്ങളായി കുറുപട്ടാളക്കാർ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു. പാക്കിൾ ആക്രമണത്തിനു വരുന്നതെന്നറിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ അതിൽ വലിയ സംഘം തെക്കോട്ടുപോയി. ക്ഷേത്രം കൊള്ളചെയ്തതിനുനാൽ 12,000 സ്വർണ്ണനാണു ഉടൻ കൊടുക്കാമെന്ന് ക്ഷേത്രക്കരവാഹികൾ അറിയിച്ചെങ്കിലും അത് ഗവണ്മെന്റു

പിൻതിരിപ്പിക്കാൻ പര്യാപ്തമായില്ല. സമ്പന്നരായപ്പോൾ അയാൾ അമ്പലത്തിലെത്തി. ഒരു സാധാരണ അമ്പലമായിരുന്നു അത്. അതിന്റെ മറ്റൊരതിലിന്നു പുറത്തായി എത്താൻ കുടിലുകൾ മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഗവണ്ണരും തന്റെ ഏറ്റവും വിശ്വസ്തരായ സുഹൃത്തുക്കളുടെ അമ്പലത്തിൽ കടന്ന് കതകടച്ചു. പുറത്തുനിന്നവർ പരിഭ്രാന്തരായിട്ടാണ് രാത്രി കഴിച്ചുകൂട്ടിയത്. ഒരു ചെറുശബ്ദം കേട്ടാൽ അവർ പേടിച്ച് ഉയ്ക്കും തളളുമായി. അമ്പലത്തിനുള്ളിൽ കടന്ന ഗവണ്ണരും കൂട്ടുകാരും ബ്രാഹ്മണരായ പൂജാരികളെ മട്ടിക്കുകയും, താ മുഴുവൻ കത്തിക്കുഴിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്തുകിട്ടിയെന്ന് ആർക്കും അറിഞ്ഞുകൂടാ. 50 പവൻ വരുന്ന ഒരു സ്വർണ്ണതാലമാണ് അവർ പുറത്തുകാണിച്ചത്. എന്നാൽ രണ്ടു വീച്ചുകളിലുണ്ടായിരുന്ന വെടിമരുന്നു തട്ടിക്കളഞ്ഞ് അകത്തോട്ടു കൊടുക്കുകയുണ്ടായി. അതു മുമ്മണക്കൊണ്ടുപോകാൻ 8 അടിമകളെ നിയോഗിച്ചു. ഇതെല്ലാംകൊണ്ടു നാമ്പധി കഥകൾ പ്രചരിച്ചു. രാവിലെ അവർ മടങ്ങുമ്പോൾ പത്തുപന്ത്രണ്ടു അനുയായികളോടുകൂടി വന്ന നല്ലവണ്ണം കച്ചകെട്ടിയ ഒരു നായർപ്രമാണി പറക്കിക്കളെ കടന്നുകൂടിക്കുകയുണ്ടായി. ശേഷിച്ചു ചങ്ങാതത്തിന്റെ നായകനും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുക്കളുമായിരുന്നു അത്. അവർ ജീവൻ കഴിച്ചു, അക്രമം സംരക്ഷിച്ചു കൊള്ളുമുതലുമായി പോകുന്ന പറക്കികളെ നാട്ടുകാർ ആക്രമിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി 30 വെള്ളക്കാർ മരിക്കുകയും 150-ൽ പരം പേർക്ക് പരുക്കുപറ്റുകയും ചെയ്തു. എങ്കിലും ആ പോക്കിനുതന്നെ അവർ അഹംബലവും കൊള്ളയടിച്ചു. അവിടെനിന്നും കിട്ടിയ കുറവെള്ളി നാണയങ്ങൾ പട്ടാളക്കാർക്ക് വിതരണംചെയ്തു.

പറക്കികൾക്ക് ഇൻഡ്യയിലുണ്ടായിരുന്ന ഏറ്റവും പഴയ സുഹൃത്തായിരുന്നല്ലോ ചിറക്കൽരാജാവ്. എന്നാൽ ഡിസ്ട്രിക്ട് വഞ്ചനകൾ, അദ്ദേഹവും അവരോടു പിണങ്ങി. ആൽബർക്കിന്റെ കാലത്തെ ചമന്നായ നാവികസൈന്യാധിപനായിരുന്ന മമ്മാലിമരയ്ക്കാരുടെ മരുമകനായ അബുബക്കർഅലിയെ ഗവണ്ണരുടെ ഒരു ചാച്ചുക്കാരനായ ബാബുസ്സാ ഡിസ്ട്രിക്ട് നിഷ്ഠയായ രീതിയിൽ വധിച്ചു. അബുബക്കർഅലിയിൽനിന്നും പണം പിടിച്ചുപറിക്കാൻ ഗവണ്ണർതന്നെയാണ് തന്റെ ബന്ധുവിനെ നിയോഗിച്ചത്. കണ്ണൂരെ വ്യാപാരികളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും ധനവാദന്മാരും സാധീനശക്തിയുള്ളവരുമായിരുന്നു മമ്മാലി കുടുംബം. പറക്കികളുടെ രക്ഷാപത്രിക അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് മമ്മാലിയുടെ മറ്റൊരു മരുമകനെ, ഗോൻസാലോ ഡി വാസ് കടലിൽവെച്ചു കൊന്ന ഒരു സംഭവം നേരത്തെ വിവരിച്ചുവെല്ലാം. അതുപോലെതന്നെ നിന്ദ്യവ

നീചവുമായ ഒന്നായിരുന്നു അഞ്ചുവേക്കർഅലിയുടെ വധം. കണ്ണൂർ വ്യാപാരികളെ അതു കോപാകുറഞ്ഞരാക്കി. ഇതിന്റെ ഫലമായി പറങ്കി കൂട്ടാട് കണ്ണൂർരാജാവ് യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചു.

1544 ഒക്ടോബർ 25-ാംനു കൊല്ലവുമായി ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ മാർട്ടിം ഡിസ്കുസം എപ്പെന്റ്. * “ഈ നാട്ടിലെ രാജാക്കന്മാർ, നായന്മാർ, അധികാരികളും, കോട്ടവാതുക്കൽനമ്പ്യാർ, പിള്ളമാർ,” എന്നിവരുമായിട്ടാണത്രേ ഈ ഉടമ്പടിയെപ്പറ്റി കൂടിയാലോചനകൾ നടത്തിയത്. ഒരു പറങ്കിയോ, നാടൻക്രിസ്ത്യാനിയോ കുറ്റംചെയ്താൽ അവരെ വിചാരണചെയ്യുന്നതിനും ശിക്ഷിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം പറങ്കികളുടേതാണെന്നും ഈ ഉടമ്പടിയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നു. പറങ്കികളെ എല്ലാ കാങ്ങളിൽനിന്നും മുഷങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിവാക്കി. സെൻറുതാമസ് പള്ളി പ്രത്യേകം സംരക്ഷിക്കാമെന്ന് ഉറപ്പുകൊടുത്തു. കൊല്ലത്തുവെച്ച് ഗോമതൃപ്തയ്യകയില്ലെന്ന് പറങ്കികളും സമ്മതിച്ചു.

1545-ൽ ഡോം ജോവാഡികാസ്ത്രം ഗവണ്ണമായിവന്നു. അദ്ദേഹം കണ്ണൂരുമായി സമാധാനമുണ്ടാക്കി. എന്നതെന്നെയുമല്ല, തന്റെ മുൻഗാമി ചെയ്ത ദ്രോഹങ്ങൾ തിരുത്തുന്നതിനും അദ്ദേഹം ചില ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭരണകാലത്താണ് പറങ്കികൾ മതപ്രചരണത്തിന് വളരെയധികം ശ്രദ്ധചെലുത്തിയത് (ഡികാസ്ത്രം പിന്നീട് ഫൈസ്രായി ആക്കപ്പെട്ടു.) തങ്ങളുടെ അധീനതയിലുള്ള ജനങ്ങളെ ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി പറങ്കികൾ ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങിയിട്ട് കുറച്ചുകാലമായിരുന്നു. ആളുകളെ വൻതോതിൽ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനും മാത്രമേ ശ്രദ്ധാസികളെ കഠിനമായി ദ്രോഹിക്കുന്നതിനും അവർക്കു കഴിയാതിരുന്നത് ആഗ്രാമില്ലാത്തതുകൊണ്ടല്ല. അവരുടെ ദുർബ്ബലമായ ശക്തിയായിരുന്നു അതിനു കാരണം. ജോവാ ഡികാസ്ത്രയുടെകാലത്ത് മതപ്രചരണത്തെപ്പറ്റി വളരെ ഗൗരവത്തോടെ ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇക്കാഴ്ചയിൽ പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിനു വളരെ നിഷ്ഠർഷയുണ്ടായിരുന്നു. അവിശ്വാസികളുടെ ആചാരാനുഷ്ഠാനങ്ങൾ നിർത്തലായെന്ന് ഏതായാ കൾനമായ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണമെന്ന് മാർച്ച് 8-ാംനു ഫൈസ്രായിക്ക് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് പ്രത്യേക ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകാൻ കൊച്ചിരാജാവിനോട് ആവശ്യപ്പെടാനും അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. +

* “തോമ്പാ ഡി എസ്കുസാ ഡാ ഇൻഡ്യാ”, ഫോളിയോ 37

+ “കാസ്ത്രയുടെ ജീവചരിത്രം”, പേജ് 46.

അക്കാലത്തു് കോട്ടത്തിലെ ചില രാജാക്കന്മാരെ മതംമാറാൻ ഒരു ശ്രമംപാലും നടക്കുകയുണ്ടായി. സാമൂതിരിയോട് പിണങ്ങിനിന്ന ഒരു സാമന്തനായ താമരരാജാവിന്റെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ അവരുടെ ശ്രമം ഫലിച്ചുള്ളൂ. പറങ്കികൾക്കു ചാലും വിററതു ഈ രാജാവാണ്. അവരുടെ മൈത്രിക്കൊണ്ടു് സാമൂതിരിയെ എതിർത്തുനില്ക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചു. ഈ രാജാവിനെ ക്രിസ്തുമതത്തിൽ ചേർക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി രഹസ്യാലാചനകൾ നടന്നുവരുവതാണ് വൈസ്രായി ഡോം ജെറോഡികാസ്ട്രോ മരിച്ചതു്. ഗോഷ്യാ ഡി സാലുയുടെ കാലത്തു രാജാവിന്റെമേൽ വീണ്ടും നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിനു സത്യവിശ്വാസം ഉപദേശിക്കാൻ അന്തോണിയോ ഗോമസ്സ് എന്നൊരു ജെസ്യൂട്ടുപാതിരി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി രാജാവു് ഗോവായിൽചേരയി. അവിടെ വച്ചു് വലിയ ആഘോഷത്തോടെ അദ്ദേഹത്തെ ക്രൈസ്തവവാസലിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഈ മതംമാറ്റം കുറച്ചുമാത്രമേ നിലനിന്നുള്ളൂ. ഏതാനും മാസം ക്രിസ്തു ധാരിയായി തുടന്നിട്ടും പ്രതീക്ഷിച്ച ഗുണങ്ങളൊന്നും കിട്ടുന്നില്ലെന്നു കണ്ടു താമരരാജാവു് തന്റെ കാണാത്തവരുടെ വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

സാമൂതിരിയുമായി പറങ്കികൾ സമാധാനമുണ്ടാക്കിയിട്ടു് 10 വർഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൗഹൃദംകൂലം തീരപ്രദേശത്തുള്ള ചെറിയ രാജാക്കന്മാരെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും പറങ്കികൾക്കു് അവസരം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ തോന്നുവാണിറഞ്ഞ ഈ നടപടികൂലം സാമൂതിരിയും പറങ്കികളും തമ്മിൽ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. പതിവുപോലെ അവരുടെ യുദ്ധം നടത്താൻ പറങ്കികൾ കൊച്ചിരാജാവിനെ തള്ളിവിട്ടു. വടക്കുകൂർ രാജാവും—ഇദ്ദേഹം കരുമുളക് സമൃദ്ധിയായി വിളയുന്ന ഉൾനാടൻ കുന്നുകളെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന ഒരു നായർ നാടുവാഴിയായിരുന്നു—കൊച്ചിരാജാവും തമ്മിലുള്ള ഒരു തർക്കമാണ് യുദ്ധത്തിനു പെട്ടെന്നുള്ള കാരണം. തക്കം ഉത്തുവന്നപ്പോൾ പറങ്കികളുപിത്താന്റെ മദ്ധ്യസ്ഥത സ്വീകരിക്കാൻ വടക്കുകൂർ ഒരുക്കമായിരുന്നു. അതിന്നു് എതിരല്ലായിരുന്നു കൊച്ചിരാജാവും. എന്നാൽ ഹ്റാൻസെസ്സോ ഡി സിൽവാ യുദ്ധത്തിനുവേണ്ടി ദാഹിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. വടക്കുകൂർ നിരുപാധികം കീഴടങ്ങിയില്ലെങ്കിൽ ആ രാജ്യം ആക്രമിക്കുമെന്ന് അയാൾ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. 1550-ൽ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചു. വടക്കുകൂറിലായിട്ട് നടന്ന പോരാട്ടത്തിൽ വടക്കുകൂർരാജാവു് കൊല്ലപ്പെടുകയും അതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സൈന്യം അമ്പരന്നു പലായനംചെയ്തതായുമാ

ണ്ടായി. ഈ വിജയലാഹരിയൽ മഞ്ഞരായ പറങ്കികൾ മുന്പോട്ടുനീങ്ങി, രാജധാനിയൽ പ്രവേശിച്ചു കൊട്ടാരത്തന്നെ തീക്കൊളുത്തി. എന്നാൽ പരാജയമടഞ്ഞ സൈന്യം വീണ്ടും അണിചേർന്ന്, ശക്തിയായ ഒരു പ്രത്യാക്രമണം നടത്തി. ആ യുദ്ധത്തിൽ പറങ്കിപ്പടയ്ക്ക് വമ്പിച്ച ഹാശങ്ങൾ നേരിട്ടു. അവരുടെ സൈന്യാധിപനായ ഫറാൻസെസ്കോ ഡി സിൽവാ കൊല്ലപ്പെട്ടു. മാറുള്ളവർ തിരിഞ്ഞൊടി. വടക്കുകൂർസൈന്യം അവരുടെ വിജയം പാഴാക്കിയില്ല. അവർ കൊച്ചിരാജ്യത്തു പ്രവേശിക്കുകയും അവിടെ വലിയ നാശനഷ്ടങ്ങൾ വരുത്തുകയും ചെയ്തു. പാങ്കി കളും അവരുടെ മെന്ദുവായ കൊച്ചിരാജാവും കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ അഭയം പ്രാപിച്ചു.

തന്റെ സാമന്തനായ വടക്കുകൂറിനെതിരായ ആക്രമണം സാമൂതിരിപ്പാടിനെ രംഗത്തിറക്കി. അദ്ദേഹം പടയോട്ടം പൂർത്തിയാക്കി കല്ലനനൽകിയപ്പോൾ, പറങ്കികളുടെ മിത്രവും താല്പാലികത്വിയുമാണിരുന്ന താനൂർ രാജാവുപോലും തന്റെ പട്ടാളക്കാരോടൊത്ത്, കോഴിക്കോട്ടുസേനയുടെ തലയ്ക്ക് വിലയുറപ്പിച്ചു കണ്ടിരുന്നു. കൊച്ചിയിലേക്കുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവേശനത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കൊച്ചിയിലെ കുന്നിത്താൻ തടഞ്ഞു. എന്നാൽ തന്റെ പടത്തലവന്മാരിൽ ഒരാളായ കവളപ്പാറനായരുടെ പ്രദേശങ്ങളിൽ കൂടെ, അദ്ദേഹം തുളരിൽ പ്രവേശിച്ചു. കറുപ്പനാട്ടുരാജാവ്, വേങ്ങനാട്ടു നമ്പിടി, കവളപ്പാറനായർ, മണ്ടാട്ടുരാജാവ് തുടങ്ങിയ പ്രധാനപ്പെട്ട സാമന്തന്മാരൊക്കെ സാമൂതിരിയെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുസേന വടുതല കൈവശപ്പെടുത്തി. പറങ്കികൾ കാച്ച ദിവസം ഒരു നിരോധം ഏറ്റെടുത്തിയിരുന്നെങ്കിലും, അതു കോഴിക്കോട്ടു സൈന്യത്തെ സഹമായി മറുപടിയില്ല. ഇക്കാലത്തു് ഗവണ്ണറായിരുന്ന ജോൺ കബ്രാൾ തത്സ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കംചെയ്യപ്പെടുകയും, പകരം ഡോം അഫോൺസോ ഡി ഹോറോത്താ വരികയും ചെയ്തു. ഡി ഹോറോത്താ യുദ്ധം തുടങ്ങുന്നതിൽ താല്പര്യം കാണിച്ചില്ല. കരയിൽ സാമൂതിരിയുടെ പട്ടാളം അജയ്യരായിത്തന്നെ തുടർന്നു. ഡി ആൽവിരോപ്രദവിൻ അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഈ യുദ്ധത്തെക്കുറിച്ച് ഡയാശോ ബോട്ടെല്ലോ ഇപ്രകാരം പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായി: “കോഴിക്കോട്ടുരാജാവുമായി ഒരു യുദ്ധം നടന്നു. കൊച്ചിരാജാവും സാമൂതിരിയും തമ്മിലുള്ള വഴക്ക്, കരുമകൾ കിട്ടാനുള്ള പ്രയാസം എന്നിവയായിരുന്നു അതിനു കാരണം. എൻറിക്കു് ഡിസൂസായായിരുന്നു കൊച്ചിയിലെ കുന്നിത്താൻ. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിനുപകരം ആ സ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് ശോവയിൽനിന്നു മാനുവൽ

ഡി സുരേഷ് വേഡാ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. സുരേഷ് വേഡാ ഉടൻതന്നെ വടുതല ആക്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം സാമൂതിരിയുടെ പതാകാവാഹകരിൽ പ്രധാനിയായ താമരരാജാവുമായി ഉടൻതന്നെ കൂടിയാലോചനയും തുടങ്ങി.” *

ഡോം അഫാൻസോ നൊറോണതായുടെ കാലശേഷമുള്ള പറങ്കി കുടുംബ ചരിത്രം, കഴിവില്ലായ്മയുടെയും അഴിമതിയുടെയും കഥയാണ്. കടൽയുദ്ധം തുടങ്ങുകൊണ്ടിരുന്നു. 1540-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം രക്ഷാ പത്രികകൾ വാങ്ങാമെന്ന് സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും റിസ്സോ മായ കാണങ്ങൾ ഉന്നയിച്ച് പറങ്കികൾ അതു നിഷേധിച്ചിരുന്നതു കൊണ്ട് വേഗം വഴക്കുകൂട്ടണ്ടായി. കടൽസേനയുടെ നായകനായ ചുയിസ് ഡിമെല്ലോ കോഴിക്കോട്ടെ കറുപ്പൻപ്പടയുമായി ഏറെമുട്ടി പരാജയപ്പെട്ടു. മനുവൽ റൊഡ്രീഗ്സിന്റെ കീഴിലിരുന്ന പുനേകായൽ, സാമൂതിരിയുടെ 15 കപ്പലുകൾ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ പറങ്കികൾ പലായനം ചെയ്തു. സാമൂതിരിയുടെ ഭടന്മാർ പട്ടണം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും കൊല്ലയടിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇടയവസരത്തിൽതന്നെ കണ്ടതാലിമര യ്ക്കാരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കോഴിക്കോട്ട് കടൽത്തുറ വീണ്ടും ഒളിപ്പാർപ്പ് മറ്റും ആരംഭിച്ചു. അവർ പറങ്കികളുടെ യുദ്ധക്കപ്പലുകൾ ആക്രമിച്ചു, കച്ചവടക്കപ്പലുകൾ മുക്കി, വ്യാപാരം നശിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. ഈ അടവ് ഫലിക്കുകയുണ്ടായി. പോർട്ടുഗീസ് നാവികസേനയ്ക്ക് പിടി കൊടുക്കാതെ കണ്ടതാലി ഒഴിഞ്ഞു. തീരെ നിവൃത്തിയില്ലാത്ത സന്ദർഭങ്ങളിൽ മാത്രമേ അദ്ദേഹം നേരിട്ടും യുദ്ധം ചെയ്തുള്ളൂ. 1558 വരെ കോഴിക്കോട്ടുവൈസന്യത്തോടു ഏറ്റുമുട്ടാൻ ചുയിസ് ഡിമെല്ലോയ്ക്ക് കഴിഞ്ഞില്ല. കണ്ണൂരെ നാവികവൈസന്യാധിപന്റെ സഹായം കണ്ടതാലിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ചിറയ്ക്കാലാവു പറങ്കികളുടെ ആഭ്യന്തരസമരങ്ങളിൽ ഒരാളായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഡോം പയോസി നൊറോണതായുടെ ദുഷ്പ്രവൃത്തികൾ മൂലം അദ്ദേഹം അവരുടെ ആഭയശത്രുവായിത്തീർന്നു.

കണ്ണൂരിന് സമീപവെച്ചാണ് യുദ്ധം നടന്നത്. കണ്ടതാലിയുടെ സ്വന്തം കപ്പൽ പറങ്കികൾ മുക്കി. മൂന്നു കപ്പലുകൾ അവർ പിടിച്ചു. അങ്ങനെ കോഴിക്കോട്ടുവൈസന്യത്ത് ഭാരിച്ച നഷ്ടം നേരിട്ടുവെങ്കിലും, ഡിമെല്ലോയുടെ വിജയം നാമമാത്രമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ 13 കോ

* “കോർപ്പാ ക്രോണാളൊങ്കിടാ”, ഒന്നാംഭാഗം, മാക്കോ 84. 1551 ജൂലൈ 15-ാം തീയതിയിലെ എഴുത്തു്.

ഴിക്കോട്ടകുപ്പുകളിൽ 9 എണ്ണം വിൻവാങ്ങി. അവയെ പിന്തുടരൻ പറങ്കികൾക്ക് കഴിയാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, അവ ആക്രമണം തുടർന്നു. വിജയം ആഘോഷിക്കാൻ ഗോവായ്ക്കുപോയ ഡിമെല്ലോ പുതിയ ആചരണത്തെ നേരിടാൻ ഉടൻതന്നെ മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. സാമൂതിരിയുടെ നാവികശക്തി ഉയ്യാനാശംവരുത്താനുള്ള വാശിയിലാണ് അയാൾ വന്നത്. അതിനു ചൊല്ലായിയുടെ സഹായം അയാൾക്കു ലഭിച്ചു. 27 കുപ്പുകളും 600 ഭടന്മാരും ഇതിനുവേണ്ടി കൂട്ടതലായി നിശ്യാഗി ക്കപ്പെട്ടു. പടക്കുപ്പൽസമുദായമായി കേരളത്തിന്റേത് എത്തിച്ചേർന്ന ഡിമെല്ലോ, തന്റെ യുദ്ധതന്ത്രമൊന്നു മാറാൻ തീരുമാനിച്ചു. കേരള നാവികസേനയെ പിന്തുടർന്ന് അവരെ യുദ്ധചെയ്യാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു പറങ്കികൾ സ്വീകരിച്ചുവന്ന നടപടി എന്നാൽ ഈ പ്രാവശ്യം തന്റെ കുപ്പുകൾ പല സംഘങ്ങളായി തിരിച്ച്, പ്രധാന നാവികങ്ങളിലേക്കുള്ള പ്രവേശനം തടയാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. ഇങ്ങനെ അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹം എന്താനും കുപ്പുകളുമായി തീരദേശനഗരങ്ങൾ കൊള്ളയടിച്ചുകൊണ്ടു സഞ്ചരിച്ചു. ഗണ്യമായ വിജയം ഇതുവഴി പറങ്കികൾക്കുണ്ടായി. 1559, 1560 എന്നീ വർഷങ്ങളിൽ പുതിയ നയം കർമ്മമായി തുടർന്നു.

എന്നാൽ 1560-ൽ ലൂയിസ് ഡിമെല്ലോയെ തിരിച്ചുവിട്ടിട്ടു പ്പോൾ കേരളനാവികസേന വീണ്ടും കടലിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കണ്ണൂരു മാധുളയുദ്ധം അവസാനിച്ചിരുന്നില്ല. ശത്രുവിന്റെ ഗതാഗതത്തിനു നാശനഷ്ടം എല്പിച്ചുകൊണ്ട് കോലത്തരിയെ സാമൂതിരി സഹായിച്ചു വന്നു. കണ്ണൂർ ആക്രമിക്കുന്നതിനും യുദ്ധം ഉജ്ജ്വലിപ്പിച്ചുതുടങ്ങുന്നതിനുംവേണ്ടി ചൊല്ലായി നിശ്യാഗിട്ടു ഡോം ഫ്രാൻസെസ്കോ ഡി മസ്കൂറിനാ സിനെ കേരളീയർ ആക്രമിച്ചു. ജെറോണിമോ ഡി മെനിസ്കൂറിന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്ന ഒരു കുപ്പൽ ഓടിയൊളിച്ചു. ഇതിനു പകരംവീട്ടാൻ ഡോമിങ്ങോസ് ഡി മെസ്കൂറിനാ എന്നൊരു കുപ്പിത്താന്റെ കീഴിൽ വൈസ്രായിയായ കോണ്ടെ ഡി റോഡെറേണ്ടോ, ഒരു കുപ്പൽസൈന്യത്തെ അതിവേഗം കേരളതീരത്തേക്കയച്ചു. പിടിക്കുന്ന ഒരാൾക്കെയും ജീവനോടെ വിട്ടയയ്ക്കരുതെന്നായിരുന്നു കുപ്പിത്താൻ നൽകിയിരുന്ന ഉത്തരവ്. ആ നിഷ്ഠൂരകൃത്യം അക്ഷരപ്രതി നിറവേറുന്നതിന് ഡി മെസ്കൂറിനാ അല്പവും ചാഞ്ചല്യം കാണിച്ചില്ല. അടുത്ത ചില മാസങ്ങൾക്കൊണ്ട് അയാൾ 24 കുപ്പുകൾ പിടിച്ചു. അതിലെ ആർക്കും ഒരു അയാൾ ഒന്നിൽ ശിരസ്സോടൊപ്പമുണ്ടായാ, അല്ലാത്തവർക്കും ജീവ

നോക്കു പാതിൽ വരിഞ്ഞുകെട്ടി കടലിൽ ഏറിയുകയാ ചെല്ലു. ഈ പൈശാചികമായ നരവേട്ടയിൽ രണ്ടായിരത്തോളം പേർ ബലികഴിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് കണക്കാക്കപ്പെടുന്നു. ഗവണ്ണരായ ജടവാ ഡി മെങ്ങോസാ യോട് ഇതിനേക്കുറിച്ച് സാമൂതിരി പ്രതിഷേധിച്ചു. പക്ഷേ, അയാൾ അത്ര തടയാൻ വിസമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി. തന്റെ പ്രജകളുടെമേൽ നടത്തുന്ന ഭീകരമായ നടപടികൾ നിർത്താത്തതിൽ കപിതനായിത്തീർന്ന സാമൂതിരി 1540-ലെ ഉടമ്പടി റദ്ദ് ചെയ്യുകയും, യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു.

സാമൂതിരിയുടെ യുദ്ധപ്രഖ്യാപനത്തോടെ കേരളത്തിൽ ഇതിനു മുമ്പ് നേരിട്ടിട്ടില്ലാത്തവിധം അപകടകരമായ ഒരു സ്ഥിതി പാകികൾക്ക് അഭ്യവീകരിക്കപ്പെട്ടുവന്നു. പടയാഡി നൊടാഞ്ഞയുടെ നിഷ്ഠൂരതയുടേതല്ല 1558-ൽ അവയെതിരായി കണ്ണൂർ ആരാഭിച്ച യുദ്ധം തുടങ്ങുകയുണ്ടായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ പരസ്യമായി മറ്റൊരാളെ ചേർന്നപ്പോൾ സ്ഥിതിഗതികൾ രൂക്ഷമായി. 1564-ൽ സമ്പൂർണ്ണമായി കണ്ണൂർക്കോട്ട വളയുകയും തുറമുഖത്തു കിടന്ന പാകികളെപ്പകർന്ന് നശിപ്പിക്കുകയുണ്ടായു. അത്രേ ഡിസ്ട്രിക്ടയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഗോവായിൽനിന്നും ഒരു പോഷകസേന വന്നുചേർന്നു. കാച്ചുകുഴിത്തു സൈന്യാധിപത്യം പെരേറാ മമ്നാക്ക് ഏറ്റെടുത്തു. കോട്ടയ്ക്കു ജയിച്ചുള്ള ഭടന്മാരെ വധിപ്പിച്ചു. തീവ്രമായി യുദ്ധം നടത്തുന്നതിന് ഇരകൾക്കിടയിൽ തയ്യാറെടുത്തു.

രൂക്ഷമായ സമരം ആദ്യം തുടങ്ങിയതു കടലിലാണ്. പാകികളുടെ കേരളനാവികസേന മൂന്നായി തിരിഞ്ഞു പ്രവർത്തിക്കുകയായിരുന്നു. അതിലെ വലിയ സംഘം മമ്നാക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ കണ്ണൂർ വിട്രാധിക്കുകയും, കോഴിക്കോട്ടവരെയുള്ള കടൽതീരത്ത് ആക്രമണം നടത്തുകയുണ്ടായു. അതിനു വടക്കായിട്ടായിരുന്നു ഡോംപാളോ ഡിലീനായുടെ നാവികസംഘം സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചത്. പീട്രോ ഡാ സിൽവായുടെകീഴിൽ 7 കപ്പലുകൾ പൊതുവായ റോട്ടുപ്രവർത്തനം നടത്തിവന്നു. കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു സംഘം ചെറുകപ്പലുകളുമായി ഡിസിൽവാ ഏറ്റെടുത്തി. അവയെ തീരത്തോളമേക്ക് അയാൾ അന്ധാ വന്നുചെയ്തു. എന്നാൽ കണ്ണൂരിലേയ്ക്കുള്ള ഒരു നാവികസേനയുമായ പതുപ്പട്ടണത്തു എത്തിയപ്പോൾ കേരളസേനയ്ക്ക് സഹായവും ആയുധവും ലഭിച്ചു. അവർ പാകികളുടെ കടന്നുകയറ്റം അനിശ്ചിതമായ ഒരു പോരാട്ടത്തിനുശേഷം പാകികൾ വിജയി. കോഴിക്കോട്ടെ നാവിക

സമുദായസംഘടനാധിപനായിരുന്ന കഞ്ഞാലി സുസജമായ ഒരു നാവികപ്പടയുമായി അവസരംകാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹം വേഗം വടക്കോട്ട് നീങ്ങി തെക്കൻ ഉൾക്കടലിൽ വെച്ച് ഡോംവാളായെ ആക്രമിക്കുകയും നിശ്ശേഷം പരാജയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കണ്ണൂരിൽ വയലുപ്പെട്ടിരുന്ന സൈന്യത്തിന്റെ സഹായത്തിന് പുറപ്പെട്ട ഡോംവാളാ, മുറിവേറ്റ്, മരണവീര്യവും നശിച്ച് ഗോവായിലേയ്ക്ക് പലായനം ചെയ്തു.

കേരളത്തിൽ നിരന്തരമായി നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന യുദ്ധങ്ങളുടെ ഫലമായി കരുമുളകിന്റെയും മറ്റു സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങളുടെയും വ്യാപാരം സാധാരണയായി അധഃപതിച്ചു പറക്കിക്കൊടുക്കുക കണ്ണൂരിൽനിന്നും കോഴിക്കോട്ട് നിന്നും ഒന്നും കിട്ടാതെയായി. വടക്കുകൂർത്താവിന്റെ വിജയംകൊള്ളാതെ വ്യാപാരവും മന്ദീഭവിച്ചിരുന്നു അതുകൊണ്ട് ചിറക്കൽ രാജാവുമായി എങ്ങനെയെങ്കിലും ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കണമെന്നു വൈസ്രോയിക്ക് നിർബ്ബന്ധമായി. കഠിനമായ യുദ്ധത്തിനുശേഷം കണ്ണൂർകാട്ടയുടെ നിരോധം നീക്കിയെങ്കിലും, പാക്കികളുടെ വില സുരക്ഷിതമായിരുന്നില്ല. ഇതേ അവസരത്തിൽ കോലത്തിരിയും യുദ്ധംകൊണ്ടു മടുത്തു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹം സന്ധിക്കു സന്നദ്ധനാകുകയും ഒരു സമാധാന ഉടമ്പടി ഉൾക്കൂട്ടലും ഒപ്പുവെക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെ ഫലമായി നാവികയുദ്ധം കൂടുതൽ ഉൾക്കൂട്ടലിൽ തുടരുന്ന പരക്കിക്കൊടുക്കുക കഴിഞ്ഞു.

കണ്ണൂർ തുറമുഖം നിരോധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആൽവാറോ സാഞ്ചോ മേയറിന്റെ കപ്പൽപട കഞ്ഞാലിയുടെ നേക്കു തിരിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമരത്തോടു പരക്കികളുടെ വ്യാപാരത്തിന് ഭീമമായ നഷ്ടം വരുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതുവരെ അദ്ദേഹത്തെ തോല്പിച്ച് ഓടിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സാഞ്ചോമേയറിന്റെ കീഴിൽ 20 പടക്കപ്പലുകൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവരെ കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു കഞ്ഞാലി തന്റെ ആക്രമണങ്ങൾ നിർബ്ബാധം തുടർന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനം അസഹ്യമായിത്തീർന്നപ്പോൾ 1569-ൽ മാർട്ടിനോ അഫോൺസോ മിറാണ്ടായെ 36 കപ്പലുകളുമായി കഞ്ഞാലിയെ അമർച്ചപ്പെടുത്താൻ വൈസ്രോയിയായ ഡോം ലൂയിസ് ഡി അന്തായ്സ് കോണ്ടി ഡി അറൂക്യൂറിയാ നിയോഗിച്ചു. എന്നാൽ ഈ വമ്പിച്ച സന്നാഹംകൊണ്ടും ഫലമുണ്ടായില്ല. പരക്കികളെക്കൂടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടാതെ ഒഴിഞ്ഞു നിന്ന കഞ്ഞാലി, തനിക്ക് അനുകൂലമായ സാഹചര്യങ്ങളിൽ അവയെ ആക്രമിച്ചു. ഈ അടവുവെക്കു പരക്കിസന്നാധിപൻ, തനിക്ക്

ഭൂം അനുകൂലമല്ലാത്ത നിലയിലാണ് യുദ്ധത്തിനൊരുങ്ങുന്നത്. അതിൽ കേരളീയസേന വിജയിച്ചു. ഡി മിറാണ്ടയ്ക്ക് മുറിവേറ്റു. അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽചെന്നു മരിച്ചു.

കുഞ്ഞാലിയുമായി നേരിട്ട് ഒരു ഏറ്റുമുട്ടലിന് പാങ്കിക്ൾ അടുത്ത വാഷം നടത്തിയ ശ്രമവും വിഫലമായി. ഈ പരാജയങ്ങളെ തുടന്ന്, കുഞ്ഞാലിയെ നേരിട്ട് ആക്രമിച്ച് നശിപ്പിക്കുകയെന്ന നയം പാങ്കിക്ൾ തല്പാലങ്ങളെ നീന്തിവെച്ചു. അതിനുപകരം കേരളതീരത്തുള്ള പട്ടണങ്ങൾ കൊള്ളയടിക്കുക എന്ന നയമാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചത്. മലബാർതീരത്തെ കപ്പൽസേനയുടെ തലവനായ ഡോംഡയാശാസിമെനി സ്റ്റാസിന്റെ കീഴിൽ 40 കപ്പലുകളുണ്ടായിരുന്നു. അയാൾ പോയടിക്കി ലൊക്കെ നിഷ്കരുണം കൊള്ളയും കൊള്ളിവയ്പും കൊലപാതകവും നടത്തി. പന്തലായിനികൊല്ലും, തിരൂർക്കാട്, പൊന്നാനി എന്നീ പട്ടണങ്ങൾ അയാൾ ദഹിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ കുഞ്ഞാലി അടങ്ങിയിരുന്നില്ല. ശത്രുവിന്റെ അധീനതയിലുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹം ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങി. വടക്ക് ചൂവരെ അദ്ദേഹം ആക്രമിച്ചു. 1569-ൽ ഡൊഡയസ് കണ്ണാളിന്റേയും ഫെർറീസ് ഡി മെനിസ്സ്റ്റിന്റേയും നേതൃത്വത്തിലുള്ള സുശക്തമായ ഒരു കപ്പൽപടയെ അദ്ദേഹം തോല്പിച്ചു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ കപ്പിത്താനായ ഹെ കണ്ണാൾ ഉൾപ്പെടെ 70 പാങ്കിക്ൾ കൊല്ലപ്പെട്ടു. അയാളുടെ കൂട്ടുകാരനായ ഡോം ഫെർറീസ് ഡി മെനിസ്സ്റ്റിനെ തടവുകാരനായി പിടിച്ചു.

യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കാൻ സാമൂതിരി സമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചുവെങ്കിലും പാങ്കിക്ൾ അതിനോടു യോജിച്ചില്ല. കുഞ്ഞാലിയുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്കു കനിയായ പ്രതികാരം വീട്ടണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ മോഹം. എന്നാൽ ഈ തൊറ്റിശാരണയെക്കുറിച്ച് അവർ അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് ഭയപ്പെടേണ്ടിവന്നു. സമാധാനത്തിനുള്ള തന്റെ ശ്രമങ്ങൾ പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ, അടീൽപാറുമായും ഭ്രാന്തനെന്നു വിളിച്ചിരുന്ന “നിസാമുൽക്കോ” മുത്താസാ നൈസാം ഉൽഷായുമായും സാമൂതിരി സഖ്യമുണ്ടാക്കി. അടീൽപാറ ഗോവായുടെയും നൈസാം ഉൽഷാൻ മൗളിന്റെയും നേക്കു നീങ്ങി. അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ തനിക്ക് സ്ഥിരമായ മനുശല്യമായിരുന്ന ചാലിയംകോട്ട സാമൂതിരിയും ആക്രമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കപ്പൽപടയ്ക്ക് ഒരു പ്രാദേശികയായ നേടാൻ കഴിഞ്ഞു. 1570-ഫെബ്രുവരി അവസാനത്തിൽ മൗളിനെ നിരോധിച്ചിരുന്ന നൈസാം ഉൽഷാനെ സഹായിക്കാൻ മരയ്ക്കാരന്മാരിൽ ഒരാളുടെ നേതൃ

തപത്തിൽ അദ്ദേഹം ഒരു കപ്പൽപ്പണിയെ നിരോധിച്ചു. തുറമുഖത്തു കിടന്ന പരക്കിപ്പലകളേയും കടന്ന് ഈ സൈന്യം മൗളിൽ എത്തി. അവരുടെ 20 ഓളം താമസിച്ചുവെങ്കിലും പരക്കിപ്പലകളുമായി നേരിട്ട് സംഘട്ടനത്തിൽ ഏപ്പെടാതെ മറയ്ക്കാൻ മടങ്ങിപ്പോന്നു. മടക്ക യാത്രയിൽ മംഗലാപുരം ആക്രമിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തെ നിഷ്ഫലയത്നം നടത്തി. എന്നാൽ പാക്കിക്ൾ ഈ സൈന്യത്തെ പിൻതുടരുകയും കണ്ണൂരിനു സമീപം വച്ച് ഡയറഗോ ഡി മെനിസ്സെറിന്റെ കടുപ്പം അതിനെ തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തു.

കരയിൽക്കൂടെ ചാലിയംകോട്ടയ്ക്ക് എതിരായി സാമൂതിരി നടത്തിയ ആക്രമണം പരിപൂർണ്ണവിജയമായിരുന്നു. നാലുമാസക്കാലം (ജൂൺ മുതൽ സെപ്റ്റമ്പർ വരെ) അദ്ദേഹം കോട്ട വളഞ്ഞു. കാലവർഷം മൂലം പാക്കിപ്പലകൾക്ക് പോഷകഭക്ഷണങ്ങളേയും, മാറവിയ്ക്കുവാനും എത്തിക്കാൻ വയ്യാത്ത ഒരു കാലാവസ്ഥയായിരുന്നു അത്. ഈ നിരോധനത്തെപ്പറ്റി 'തോമസ്' - ഉൽ മനാരിദീൻ' വെല്ലുവിളി വിവരണം നൽകുന്നു. * "കോട്ട ആക്രമിക്കാൻ തന്റെ ഒരു സൈന്യാധിപന്റെ കീഴിൽ ജൂലൈ ആദ്യത്തിൽ വലിയൊരു സൈന്യത്തെ സാമൂതിരി നിരോധിച്ചു. താൻ അതിലേയും പരപ്പനങ്ങാടിയിലേയും ധാരാളം ഭക്ഷണം ഈ ആക്രമണത്തിൽ വെച്ചു. കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തുവെച്ചു നടന്ന യുദ്ധമായ യുദ്ധത്തിൽ പാക്കിക്ൾക്ക് കഠിനമായ നാശമുണ്ടായി. അവർ അതോടെ കോട്ടയെ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം കോട്ട വളഞ്ഞു. അവർ അതിന്റെ ചുറ്റും കിടങ്ങുകൾ കഴിച്ച് വളരെ ജാഗ്രതയോടെ കോട്ട നിരോധിച്ചു. അതിനു സാമൂതിരി ധാരാളം പണം ചെലവഴിക്കുകയും ചെയ്തു. നിരോധനം തുടങ്ങി രണ്ടുമാസം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ യുദ്ധം നേരിട്ട് നായിക്കുന്നതിനു സാമൂതിരിപ്പാടുതന്നെ കൂനൻ എന്ന സ്ഥലത്തുവന്ന് പാച്ചയമടിച്ചു. വളരെ ഉത്സാഹത്തോടും കരുതലോടും കൂടിയിരുന്ന അദ്ദേഹം സൈനികപ്രവർത്തനങ്ങൾ നയിച്ചത്. കോട്ടയിലേയ്ക്കു യാതൊരു സാധനവും കടത്താൻ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ ആഹാരസാധനങ്ങൾ തീർന്നു പാക്കിക്ൾ അവസാനമായപ്പോഴേയ്ക്കും പട്ടികളേയും അതുപോലുള്ള മീനങ്ങളേയും തിന്നാൽ നിർബ്ബന്ധിതരായി. അകത്തു കൊടുപട്ടിണി മൂലം ദിവസംപ്രതി അവരുടെ വേലക്കാർ കോട്ടയിൽനിന്നു പുറത്തേയ്ക്കു രക്ഷപ്പെടുകയുണ്ടായിരുന്നു. കോട്ട വളഞ്ഞിരുന്ന പട്ടാളം അവരെ ഉപദ്ര

വിക്കാരെ വിട്ടയച്ചു. ചാലിയംകോട്ടയിൽ അടച്ചിട്ടിരുന്ന സ്വന്തം നാട്ടു കാക്ക് കൊച്ചിയിൽനിന്നും കണ്ണൂർനിന്നും ആഹാരസാധനങ്ങൾ പാകികൾ അയച്ചുകൊടുത്തതുകിലും അവയെ കിട്ടിയില്ല. അവരുടെ കുപ്പലുകൾ മാഗ്ഗ്മദ്ധ്യം ആകുമിച്ചു നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. കോട്ടയ്ക്കകത്തുനിന്ന് സാമൂതിരിക്ക് സ്ഥാധാനാഭ്യർത്ഥനകൾ ലഭിച്ചു. പട്ടാളം കീഴടങ്ങുമെന്നും, കോട്ടയിലുള്ള ചില വലിയ പീരങ്കികളും യുദ്ധച്ചെലവും നൽകാമെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ വ്യവസ്ഥകൾ. അത് സ്വീകരിക്കാൻ മന്ത്രിമാർക്കു മനസ്സുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചില്ല. കുറച്ചുകൂടെ കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ആഹാരം കിട്ടാൻ യാതൊരു മാഗ്ഗ്മവുമില്ലെന്ന് ബോധ്യപ്പെട്ട പാകികൾ കോട്ടയ്ക്കും മുഴുവൻ പീരങ്കികളും കീഴടങ്ങാമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയായിരുന്നു. അവരെ ഉപദ്രവിക്കാതെ അയയ്ക്കണമെന്നും, സ്വന്തം സമ്പാദ്യം കൊണ്ടുപോകാൻ അനുവദിക്കണമെന്നുമുള്ള അവരുടെ യാചന സാമൂതിരി ചെവിനൊണ്ടു. ജമാദിയോളക്കൂർ 10-ാം തീയതി അർദ്ധരാത്രിക്ക് പാകിപ്പട്ടാളം കോട്ടയ്ക്കു പുറത്തുവന്നു. "ഓ ഒരു കൊച്ചുകുല്ല പോലും അവശേഷിപ്പിക്കാതെ സാമൂതിരി ചാലിയംകോട്ട ഇടിച്ചു നിരത്തി.

ചാലിയത്തുനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കപ്പെട്ടതോടെ കേരളം നിയന്ത്രിക്കാനുള്ള പാകികളുടെ ശ്രമം അവസാനിച്ചുവെന്നു പറയാം. മാർപ്പാപ്പ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു കോഴിക്കോട്ട് ആക്രമിച്ചതോടെ ആരംഭിച്ച സാമൂതിരിയുമായുള്ള യുദ്ധം 65 വർഷക്കാലത്തെ ഭയങ്കരമായ സമരങ്ങൾക്കുശേഷം, പാകികളുടെ നിഷ്ഠായകമായ പരാജയത്തിൽ പര്യവസാനിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടുനഗരം കടലിൽനിന്ന് നിരോധിച്ചു, സാമൂതിരിയുടെ ശക്തി നശിപ്പിക്കാമെന്ന് അവർ ആദ്യം ആശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ 12 വർഷത്തെ പരീക്ഷണത്തിനുശേഷം, അത് ഭീമമായ ധനനഷ്ടം വരുത്തുന്നതിനാത്രമേ പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളുവെന്നു കണ്ടു. അവർ അത് ഉപേക്ഷിച്ചു. കോഴിക്കോട്ട് ഒരു കോട്ടകെട്ടി സാമൂതിരിയുടെ നെഞ്ചിനടുത്തു പീരങ്കി ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് അഭ്യർത്ഥിക്കാൻ വരുത്തിയിൽ കൊണ്ടുവരാനായിരുന്നു അവരുടെ അടുത്ത ശ്രമം. കൊച്ചിയിൽ വളരെ വിജയിച്ച ഈ നയം കോഴിക്കോട്ട് പരാജയത്തിലാണു കലാശിച്ചത്. കോട്ടകെട്ടാൻ സാമൂതിരി അനുവദിച്ചു. എന്നാൽ കോട്ടയിലെ കാര്യസ്ഥൻ രാജ്ജീയാധികാരം ചെലുത്താൻ ശ്രമിച്ചപ്പോൾ, സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം പാകികളെ അറബിക്കടലിലേയ്ക്കു തുരത്തി. മമ്മപ്രധാനമായ ചാലിയംപ്രദേശം നിയന്ത്രിക്കാനായിരുന്നു അവരുടെ മൂന്നാമത്തെ ശ്രമം. അവിടെ സ്ഥാനം ഉറപ്പി

ച്ചുകൊണ്ട് കോഴിക്കോട്ടെ വ്യാപാരം നശിപ്പിക്കുമെന്ന് അവർ മോഹിച്ചു. അവർക്കു വളരെ പ്രതീക്ഷകളുണ്ടായിരുന്ന ഒരു പദ്ധതിയുമായിരുന്നു അത്. ചാലിയം കോട്ട പണിഞ്ഞപ്പോൾ വളരെ സന്തോഷത്തോടെ കൊച്ചിരാജാവു പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് ഇങ്ങനെ എഴുതി:

“ചാലിയംകോട്ട നിർമ്മിച്ചതുമൂലം തിരുമനസ്സിലേയ്ക്ക് മഹത്തായ ഒരു സേവനമാണ് ഗവണ്ണർ നിർവ്വഹിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്തെന്നാൽ സാമൂതിരിയുടെ അഹങ്കാരം കായ്ക്കാൻ അതു വളരെ സഹായിക്കുമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. അങ്ങു ആവശ്യപ്പെടുന്നത് ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു.” * പോർട്ടുഗീസുകാരും ഇതുതന്നെയാണ് ആഗ്രഹിച്ചത്. എന്നാൽ അവരുടെ ആ മോഹനസ്വപ്നവും ഫലിച്ചില്ല. ചാലിയത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള സമരം 40 വർഷം നീണ്ടുനിന്നു. പാങ്കിൾ അവിടെനിന്നു പിന്മാറുകയും അവരുടെ കോട്ട സാമൂതിരി ഇടിച്ചുവീശിയതും ചെയ്തതിനുശേഷമാണ് അതവസാനിച്ചത്. അങ്ങനെ സാമൂതിരിയെ മറ്റൊരു കൊച്ചിരാജാവായ്ക്കൊള്ള അവരുടെ ശ്രമങ്ങൾ പരിപൂർണ്ണമായ പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചു.

ചാലിയം യുദ്ധം കഴിഞ്ഞു 70 വർഷക്കാലത്തേയ്ക്കുള്ള പാങ്കിൾ കൊച്ചി കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു എന്നാൽ അവരുടെ രാഷ്ട്രീയശക്തിയും (അങ്ങനെയൊന്നുണ്ടായിരുന്നെങ്കിൽ) കേരളം റിയന്ത്രിക്കാനും അവിടുത്തെ രാജാക്കന്മാരെ കീഴടക്കാനുമുള്ള മോഹവും ഇതാട്ടുകൂടി അവസാനിച്ചു. വളരെ വിഷമിച്ചാണ് അവർ കണ്ണൂർ, കൊച്ചി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പുറക്കാട്, കൊല്ലം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ പിടിച്ചുനിന്നത്. സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ രാജ്യാതിർത്തിക്കുള്ളിൽ എങ്ങുതന്നെ അവർക്ക് ഒരു പണ്ടകശാലയോ, കച്ചവടസ്ഥാപനമോ ഇല്ലാതെയായി. 70 വർഷക്കാലം അവർ നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങൾ ഫലശൂന്യമായി. സുദീർഘമായ ഈ പോരാട്ടത്തിൽ സുനിശ്ചിതമായ വിജയം കൈവരിച്ചത് കോഴിക്കോട്ടെ സാമൂതിരിതന്നെയായിരുന്നു.

---

* 1553 ഡിസം: 18-ാം-നാളിലെ കത്തു്, “കോർട്ടുവാ ക്രോണോ കളാജിക്കോ” ഒന്നാംഭാഗം. മാർക്കാ 52, രേഖ 23.

അദ്ധ്യായം പത്തു്

കുഞ്ഞാലിമാരുടെ പതനം

സാമൂതിരിമാർക്കുവേണ്ടി കുഞ്ഞാലിമാർ നടത്തിവന്ന നിരന്തരമായ നാവികസമരം പാകിക്കർക്കു് അത്യന്തം വിഷമകരമായിരുന്നു. ചാലിയം പിടിച്ചടക്കിയതോടെ തീരപ്രദേശത്തു് കുഞ്ഞാലിയുടെ ശക്തി അജയ്യമായെന്നുതന്നെ പറയാം. കുടുംബതലവനായിത്തീർന്ന കുഞ്ഞാലി മൂന്നാമനും, നിരവധി സമരങ്ങളിൽകൂടി പ്രശസ്തിയാർജ്ജിച്ച ഒരു യോദ്ധാവായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുതീരത്തുള്ള പോർട്ടുഗീസ് താവളം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതോടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി ഉറപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. തന്നെ വിശ്വസ്തരായൊരു സാമന്ത്രിയോടും സേവിച്ചുപോന്ന കുഞ്ഞാലിക്ക് പുതുപട്ടണത്തു കോട്ട പണിയുന്നതിനും കപ്പൽനിർമ്മാണക്കുറ്റം നിർമ്മിക്കുന്നതിനും സാമൂതിരി സസന്നതാഴം അനുമതി നൽകി. ചാലിയത്തെ പോർട്ടുഗീസ് പരാജയം കഴിഞ്ഞു് രണ്ടുവഷത്തിനുള്ളിൽ കുഞ്ഞാലി അവിടെ മരയ്ക്കാർ കോട്ട പണിയുകയും സാമൂതിരിയുടെ ഒരു സാമന്തന്റെ പദവിയിലേയ്ക്കു് ഉയരുകയും ചെയ്തു. കരയിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി ഗണ്യമായി വളർന്നു. നായർമാടമ്പിമാരുടെ എല്ലാ അധികാരാവകാശങ്ങളും കുഞ്ഞാലി അനുഭവിച്ചുപോന്നു. *

കരയിൽനിന്നു് തുരത്തപ്പെട്ടെങ്കിലും പാകിക്കർ നാവികസമരം നിർത്തിയില്ല. ഗോവായിൽനിന്നും വന്ന ഒരു വലിയ കപ്പൽസൈന്യം തീരദേശഗ്രാമങ്ങൾ ആക്രമിക്കുകയും കൊള്ളയടിക്കുകയും ചെയ്തു. 1572-ൽ ഒരു പാകിപ്പട്ടാളം പരപ്പനങ്ങാടിയിൽ ഇറങ്ങി പട്ടണം കൊള്ളയടിക്കുകയും, അവിടുത്തെ മുസ്ലീംപള്ളികളും അമ്പലങ്ങളും ദഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തിൽപെട്ട ത്രിങ്കോടി, കപ്പാക്കാട്ട്, പൊന്നാനി എന്നീ പ്രധാനതാമ്രവങ്ങൾ ഈ കവചസംഘം ആക്രമിച്ചു. ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി തുളുനാട്ടിൽനിന്നും ഇറക്കുമതി ചെയ്തിരുന്ന അരി പാകിക്കർ തടന്നുതുടങ്ങുകയും, അതിന്റെ ഫലമായി നാടാകെ ക്ഷാമം വ്യാപിക്കുകയും ചെയ്തു. 1577-ൽ അരിയും

---

* വടക്കൻപാടുകളിൽ ഇതിനെക്കുറിച്ച് സൂചിപ്പിക്കുന്നു.

കൊണ്ടുവന്ന 50 അമ്പിക്കുപ്പുകൾ അവർ കൊള്ളിച്ചെടുത്തുവെന്നും അതിന്റെ ഫലമായി പാവപ്പെട്ടവർ നിറവധി ക്ലേശങ്ങൾ അനുഭവിച്ചെന്നും സൈന്യാളീൻ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. നീലഗിരിയിലും അവർ ആക്രമിച്ചു, കീഴടക്കി.

കൂടിയാലോചനകൾക്കായി 1575-ൽ പോർട്ടുഗീസ് വൈസ്രോയി കോഴിക്കോട്ടയ്ക്കു പ്രതിപുരയ്ക്കുവരെ അയച്ചു. അന്നു അകലെയുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രത്തിൽ സാമൂതിരി ഭരണപാക്കുകയായിരുന്നു. എങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിമാർ സാമൂതിരിക്കുവേണ്ടി ചർച്ചകൾ നടത്തി. എന്നാൽ ഫുറു എന്ന സ്ഥലത്തു് കോട്ടകെട്ടാൻ പാകിൾ അനുവാദം ചോദിച്ചപ്പോഴാണ് ഈ ആലോചനകൾ നിഷ്പഫലമായി. പോർട്ടുഗീസ് സ്ഥാനപതികൾ തിരിച്ചുപോയി. എന്നാൽ വീണ്ടും യുദ്ധം തുടങ്ങണമെന്ന് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്ന സാമൂതിരിപ്പാട് തന്റെ ഒരു പ്രതിനിധിയെ ഗോവയിലയക്കു് അയച്ചു. വളരെ ആർക്കുടത്താടെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ പറകിൾ വരുവാൻ. എന്നാൽ കൂടിയാലോചനകൾ ഏതാനും ആഴ്ചകൾ വീണ്ടുപോയെങ്കിലും യാതൊരു ഒത്തുതീർപ്പുമുണ്ടായില്ല.

പ്രയാണമില്ലാത്ത കൂടിയാലോചനകൊണ്ടു മടുത്തു്, പറകിൾ വീണ്ടും യുദ്ധം തുടങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചു. ജക്കാത്തിൽ അവർക്കു കൊച്ചി രാജാവിന്റെ പ്രചോദനവുമുണ്ടായിരുന്നു. പറകിളും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ ക്ഷിപ്രം സൗഹൃദത്തിൽ കഴിയരുതെന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വൈരാഗ്യം മനസ്സിലാക്കുന്നതെന്തെന്നു കണ്ടുതാണല്ലോ. കൊച്ചിരാജാവ് ഒരു വലിയ സൈന്യവുമായി രംഗത്തിറങ്ങി. അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാൻ ഒരു പോർട്ടുഗീസ് കപ്പിനി നിയോഗിക്കപ്പെട്ടു. അതേ അവസരത്തിൽ സാമൂതിരിയുടെ ശ്രദ്ധ തിരിച്ചുവിടാൻവേണ്ടി തീരശേഖരത്ത് ഒരു നാവികാക്രമണം നടന്നു. പക്ഷെ, സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം തെക്കോട്ടു നീങ്ങി. സമുദ്രകുഴിയായ കൊച്ചിക്കാരും പറകിളും അദ്ദേഹത്തെ ശക്തിയായി ആക്രമിച്ചുവെങ്കിലും, അവർ പരാജയപ്പെട്ടു. * തോൽവിക്കൊണ്ടു വൈരാഗ്യംമൂലമുണ്ടായ പറകിൾ, സാമൂതിരിയുടെ വ്യാപാരത്തെ ആക്രമിക്കാൻ പടക്കുപ്പുകളുമായി കൊച്ചിയിൽനിന്ന് പുറപ്പെട്ട അവർ ചാലിയത്തു് വീണ്ടും ഒരാക്രമണം നടത്തി. അവിടെ വീണ്ടുംക്കാൻ കഴിയുമായെന്നു നോക്കുകയായിരുന്നു. അതു ഫലിച്ചില്ല. കുപ്പുകൾ ആക്രമിക്കുകയും തീരദേശഗ്രാമങ്ങൾ കൊള്ളയടിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്ന നയം

മത്ത്യാസ് ഡി ആൽബൂക്കുക്ക് തുടങ്ങും. സാമൂതിരിക്ക് അതുകൊണ്ടു വലിയ ദോഷമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. എന്തെന്നാൽ കടൽയുദ്ധത്തിൽ കൂടുതൽ നാശങ്ങളുണ്ടായിക്കൊണ്ടിരുന്നത് പറങ്കികളുടെ വാണിജ്യത്തിനാണ്.

ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ കൊച്ചിയിൽ കഴിഞ്ഞു തലവെക്കാണ് തുടങ്ങി. കൊച്ചിത്തറമുഖത്ത് രാജാവും പറങ്കികളുംകൂടെ ചേർന്നാണ് മുകു ചിരിച്ചിരുന്നത്. ചരക്കുവിലയുടെ ഒന്നുപതു ശതമാനം പറങ്കികളും മൂന്നു ശതമാനം രാജാവും മുകുചിരിച്ചിരുന്നു. 1530-ൽ ചേലാ മാര വൽരാജാവിന്റെ കാലത്തുതന്നെ അതു കൊടുക്കാതിരിക്കാൻ പറങ്കികൾ ശ്രമിച്ചിരുന്നുവെന്ന് നാം കണ്ടു. എന്നാൽ കൊച്ചിരാജാവ് ശക്തിയായി പ്രതിഷേധിച്ചതിന്റെ ഫലമായി മുകു വീണ്ടും കൊടുത്തുതുടങ്ങി. 1583-ൽ ഗവണ്ണർ കൊച്ചിരാജാവിനെ നിർബ്ബന്ധിച്ച് ഈ അധികാരം ഉപേക്ഷിച്ചു. വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു മാനം ഇങ്ങനെ അടിയറവയ്ക്കുന്നതിനെ പ്രതിഷേധിച്ച് ജനങ്ങൾ കലാപത്തിന് ഒരുങ്ങി. കോട്ടയിലെ കുപ്പിത്തറ ഗോവായിലേക്കുയച്ച അഭയംകൊടുക്കുവാൻ ഫലമായി കൊച്ചിയിൽ പോഷകസേനകൾ വന്നുചേർന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടൊന്നും ജനങ്ങൾ ഭയപ്പെട്ടില്ല. സ്ഥിതിഗതികൾ അതേപോലെ തുടർന്നു. സ്വന്തം രാജാവിനും പറങ്കിഗവണ്ണർക്കുമെതിരെ പരസ്യമായി കലാപസന്നദ്ധരായിരിക്കുന്ന ജനങ്ങൾ ആക്രമിച്ചാൽ കൊച്ചി കോട്ട നശിക്കുമെന്ന കാര്യത്തിൽ സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. സംഗതികളുടെ ഗൗരവം മനസ്സിലാക്കിയ പറങ്കിഅധികാരികൾ അവരുടെ പുതിയ അവകാശവാദം വേഗം പിൻവലിച്ചു.

കൊച്ചിയിലെ പ്രക്ഷോഭത്തിന്റെ ഒരു പ്രയോധനം സാമൂതിരിയുമായി പറങ്കികൾ വീണ്ടും സന്ധിയാലോചന തുടങ്ങി എന്നതാണ്. ഉൾനാടൻവ്യാപാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനകേന്ദ്രമായ പൊന്നാനിയിൽ ഒരു കോട്ട കെട്ടാൻ അനുവാദം അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ആലോചനകൾക്കുവേണ്ടി വന്നത് ഗവണ്ണരുടെ മാനുലനായ ഹൈഗോൺസാൻവാസ് ഡി കാമറായാണ്. എന്നാൽ സാമൂതിരി വലിയ ചൂതിയൊന്നും കാണിക്കാതെ കൂട യാലോചനകൾ വീക്ഷിക്കാണ്ടുപോയി. മനസ്സിലായനുഷ്ഠാനം യാണ് കോട്ടകെട്ടാൻതന്നെ അദ്ദേഹം അനുവാദം നൽകിയത്. ഇത് കുഞ്ഞാലിക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. പൊന്നാനിയിലെ പറങ്കിക്കോട്ട തനിക്കൊരു സ്ഥിര വിപത്തായിരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം ന്യായമായി ഭയപ്പെട്ടു. 1586-ൽ അദ്ദേഹം പറങ്കികളെ ആക്രമിക്കുകയും തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. 1589-ൽ കുഞ്ഞാലിയുടെ മരുമകനായ ക്വാജാസാ ഒരു പറങ്കിക്കപ്പൽ

സേനാവിഭാഗവുമായി ഏറ്റെടുത്തി. മൂസായുടെ കീഴിൽ അപ്പോൾ 20-ൽ പരം ഓടികൾ മാത്രമാണുണ്ടായിരുന്നത്. എന്നാൽ തുടർച്ചയായ സമരത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം പാങ്കികളെ പായിച്ചു ഈ വിജയങ്ങളോടെ കേരളത്തിലെ കടൽതീരത്ത് കഞ്ഞാല മാർ അഭയമായിത്തീർന്നു. പാങ്കികൾക്ക് എതിരായ ആക്രമണം മൂസാ തുടർന്നു. അദ്ദേഹം നിരവധി പാങ്കിക്കപ്പലുകൾ പിടിച്ചടക്കുകയും അവരുടെ വ്യാപാരത്തിനു വലിയ നാശം വരുത്തുകയും ചെയ്തു. രണ്ടു വർഷക്കാലത്തേയ്ക്ക് കേരളതീരത്തിൽ പാങ്കികളുടെ കപ്പലാട്ടം മിക്കവാറും തടയപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നുതന്നെ പറയാം. കൊളമ്പ് ആക്രമിക്കുന്നതിനുവരെ മൂസാ പ്ലാനിട്ടു. സഹിക്കട്ടെ വൈസ്രായി മത്തുസ് ഡി ആൽബുക്കർക്ക്, ആന്ധ്രപുരത്താലോ എന്ന കപ്പിത്താന്റെ കീഴിൽ മൂസായെ നശിപ്പിക്കാൻ 20 പടക്കപ്പലുകൾ അയച്ചു. മൂസായെ വളയുന്നതിന് ഫുർതാഡായ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. തുടർന്നുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ മൂസായുടെ മൃതദേഹം കപ്പലുകളോടൊന്നിച്ച് പൊട്ടി. വളരെ പ്രയാസപ്പെട്ട് മൂസാ നീന്തി കരപാറി. എന്നാൽ മൂസായുടെ സേനാവിഭാഗത്തിന്റെ നാശം കഞ്ഞാലിയെ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തിയില്ല. അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ മറ്റൊരു കപ്പൽസേനയുമായി കടലിൽ ഇറങ്ങുകയും പാങ്കിക്കപ്പലുകളെ കേരളതീരത്തുനിന്ന് വീണ്ടും തുരത്തുകയും ചെയ്തു. കഞ്ഞാലിയുടെ ആക്രമണമൂലം വമ്പിച്ച നാശനഷ്ടങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് യുദ്ധത്തെക്കാൾ സമാധാനമാണ് ലാഭകരമെന്ന് പാങ്കികൾക്ക് ബോദ്ധ്യമായി ഒരു കഞ്ഞാലിക്കാപാതിരിയുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയിൽ കൂടിയാലോചനകൾ ആരംഭിക്കുകയും 1591-ൽ ഇരുഭാഗക്കാരും തൃപ്തികരമായ ഒരു ചതുതീർപ്പുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ പതിവുപോലെ സമാധാനം അധികകാലം നീണ്ടുനില്ക്കില്ല. പാങ്കികളുടെ രക്ഷാപത്രികകൾ വാങ്ങാൻ സാമൂതിരി ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ അനുമതികൂടാതെ സഞ്ചരിക്കുന്ന കപ്പലുകളെല്ലാം കടൽക്കൊള്ളക്കാരുടേതായി കരുതി ആക്രമിക്കുമെന്നായിരുന്നു പാങ്കികളുടെ നിർബ്ബന്ധം. അവർ ഈ ന്യായംപറഞ്ഞു ചില കപ്പലുകൾ കൈവശപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്തു. അതിനു പകരംവീട്ടുന്നതിൽ സാമൂതിരി യാതൊരു അമാന്തവും കാണിച്ചില്ല. പക്ഷേ, ഉഭയേകക്ഷികളും ഒഴുപാർകമായി സമാധാനഉടമ്പടിയിൽ ഉറച്ചുനില്ക്കുന്നതായിട്ടാണ് ഭാവിച്ചത്. കഞ്ഞാലി പ്രത്യേകിച്ചും ഭയുദ്ധനായിരുന്നു. ചൈനയിൽ നിന്ന് നിറയെ വിലപ്പെട്ട ചരക്കുകളുമായി വന്ന ഒരു പാങ്കിക്കപ്പൽ അദ്ദേഹം കണ്ടുകെട്ടി. അതിന് പ്രതികാരംചെയ്യാൻ 1591-ൽ കാലോ

മുസായെ തോൽപിച്ച ആഡ്രോഫർതാഡായുടെ നേതൃത്വത്തിൽ വീണ്ടും വന്നിച്ച് ഒരു കപ്പൽപട നിർമ്മാണപ്പെട്ടു. ഫർതാഡോ സാമൂതിരിയുടെ മൂന്നു കപ്പലുകൾ കൈവശപ്പെടുത്തി. കേരളസേനയെ യുദ്ധത്തിൽ തോല്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞെങ്കിലും, അത് നാശം സംഭവിക്കാതെ രക്ഷപ്പെട്ടു.

1595-ൽ കുഞ്ഞാലി നാലാമൻ പതുപട്ടണത്തെ മരയ്ക്കാർക്കോടു യുദ്ധം അധിപതിയായും സാമൂതിരിയുടെ നാവികസമുദായസന്ധിപനായും അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം കോട്ട കൂട്ടാൻ സുശക്തമാക്കി. വലിയ പീരങ്കികൾ ഉറപ്പിച്ച ഗോപുരങ്ങളും ആഴമേറിയ കിടങ്ങുകളും കഴിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. പറങ്കികളുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ തന്റെ പിതാവിനെ അതിശയിക്കുന്ന വിജയങ്ങൾ കുഞ്ഞാലി നാലാമൻ നേടി. എന്നാൽ ഈ വിജയങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തെ ഭരാഗ്രാഹിയും അഹങ്കാരിയുമാക്കിത്തീർത്തു. സാമൂതിരിയെപ്പോലും അദ്ദേഹം ധിക്കരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒരിക്കൽ അദ്ദേഹം സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ ആനയുടെ വാലു മുറിക്കുകയും, ഒരു നായരെ അപമാനിക്കുകയുചെയ്തു. ഇതറിഞ്ഞ് ക്ഷുഭിതനായ സാമൂതിരി തന്നെക്കാരും ശക്തനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്ന പ്രഭയെ നശിപ്പിക്കുവാൻ തന്നെ തീരുമാനിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി തന്റെ ബലശത്രുക്കളായ പറങ്കികളുമായി ഒരു സഖ്യത്തിൽ എടുപ്പുകയുചെയ്തു. ഈ കരാറിനെപ്പറ്റി കൂടിയാലോചന നടത്താൻ ഡോം ആൽവാറോ ഡി ഏബ്രാഖോസ് എന്നൊരാളെയാണ് വൈസ്രോയി അയച്ചത്. എന്നാൽ ഇതിനകം വൈസ്രോയിയായ മന്ത്രിയായ ഡി ആൽബുക്കർക്ക് തിരിച്ചുവിളിക്കപ്പെട്ടു. അതിനുപകരം വാഷ്റ്റാഡോ ഗാമായുടെ പൗത്രനായ ഫ്രാൻസെസ്കോ ഡോ ഗാമാ കോങ്ങ് ഡിവിഡിഗ്നാ നിയമിക്കപ്പെട്ടു. ഇതുമൂലം കരാർ ഒപ്പിടുന്നതിന് 1597 വരെ താമസിച്ചു.

സാമൂതിരിയും പറങ്കികളും തമ്മിലുള്ള സഖ്യം കൊച്ചിരാജാവിന് തീരെ ഹിതകരമായിരുന്നില്ല. അവരെ തമ്മിൽ തല്ലിക്കൊല്ലാൻ അദ്ദേഹം നിരവധി സൂത്രങ്ങൾ പ്രയോഗിച്ചു. തന്റെ കലാപകാരിയായ സൈന്യാധിപനുമായി സാമൂതിരി യഥാർത്ഥത്തിൽ മത്സരയിലാണെന്നും പറങ്കികളെ സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരാനുള്ള സൂത്രമാണ് പുതിയ സഖ്യമെന്നും മറുമുള്ള കിംവദന്തികൾ അദ്ദേഹം പ്രചരിപ്പിച്ചു. ഈ പ്രചരണങ്ങൾ കുറയൊക്കെ ഫലിക്കാതിരുന്നില്ല. പറങ്കികൾ സാമൂതിരിയെ സംശയിക്കാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ അതൊന്നും ഗൗരവപ്പെടാതെ ഒരു വലിയ സൈന്യവുമായി സാമൂതിരി കരമാറ്റം പതുപട്ടണത്തെ

ആക്രമിച്ചു. അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ പാങ്കിക്കം കടലിൽനിന്ന് ആക്രമണവും തുടങ്ങി.

നാദിമുഖത്തുള്ള മറമ്പിൽ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മരയ്ക്കാർകോട്ട ആക്രമിക്കാൻ വളരെ ഊഷ്മയായിരുന്നു. അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ അത് സംരക്ഷിക്കാൻ എത്രയും എളുപ്പമായിരുന്നു. സുശക്തമായ കോട്ടയെ രക്ഷിച്ചിരുന്നത് സുശിക്ഷിതരും സുസജ്ജരമായ ഒന്നാൽക്കൂടെയായിരുന്നു. കടലിൽനിന്ന് ആക്രമണം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന കുഞ്ഞാലി അതിനു വേണ്ട മുൻകരുതലുകൾ ചെയ്തു. പാങ്കിആക്രമണത്തെ നേരിടാൻ കരുത്തേറിയ ഒരു കപ്പൽവ്യൂഹം കാത്തുകിടന്നു. പാങ്കിക്കം നാദിമുഖത്തു സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കോട്ടയിലേയ്ക്ക് വെടിവെക്കാൻ ആരംഭിച്ചു. കരയിൽനിന്ന് ആക്രമിക്കുന്ന സാമൂതിരിയുടെ പടയെ ഒരു പോർട്ടുഗീസ് ബേനാമിഭാഗവും സഹായിച്ചിരുന്നു. ഈ സന്നാഹങ്ങളൊക്കെയുണ്ടായിട്ടും മരയ്ക്കാർകോട്ടയ്ക്കു തിരായ ആക്രമണത്തെ ആക്രമണം പരാജയപ്പെടുത്തുകയായിട്ട് ചെയ്തു. കരയിൽനിന്ന് ബൽഷ്യാർ ഫെറേറാ നടത്തിയ ആക്രമണത്തെ കുഞ്ഞാലി നിസ്സഹമായി തുരത്തി. കടലിൽനിന്ന് ലൂയിസ് ഡാ ഗാമാ നടത്തിയ ആക്രമണം ഫലിച്ചില്ലെന്നതോ പോകട്ടെ, വന്നിട്ടു അത്യാഹിതമായി കലാശിച്ചു. കരസൈന്യവും കപ്പൽപ്പടയും തമ്മിൽ യാതൊരു കേന്ദ്രീകരണവും കൂടാതെ ആക്രമണം നടത്തിയതായിരുന്നു പരാജയത്തിന്റെ കാരണം.

ആന്ത്രേ ഫർതാഡോ ബേനാമിപനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹവും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ കുഞ്ഞാലിയെ നശിപ്പിക്കാൻ 1599 ഡിസംബറിൽ വീണ്ടും ഒരു കരാറുണ്ടാക്കി. ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം താൻ, ചാലയം എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരെ ജാമ്യതടവുകാരായി നൽകാമെന്നും, അവരെ കൊച്ചിയിൽ താമസിപ്പിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചു. അതിനു പകുതിയായി ഡോം പീഡ്രോ ഡിനെന്ദാറാത്താ, ജെറോണിമോ ബോട്ടാല്ലോ, അന്തോണിയോ മത്താസോ എന്നീ പ്രഭുക്കന്മാരെയും രണ്ടു ജെസ്യൂട്ടപാതിരിമാരെയും ജാമ്യതടവുകാരായി സാമൂതിരിക്ക് പാങ്കിക്കം വിട്ടുകൊടുത്തു. യുദ്ധത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിലേക്ക് 1000 കൂലിക്കാർ, 15 ആന, ആവശ്യമുള്ളിടത്തോളം തടി, ആശാരിമാർ എന്നിവ നൽകാമെന്ന് സാമൂതിരി ഏറ്റം. സാമൂതിരി 5000 നായന്മാരുടെ ഒരു പടയെ ഇറക്കണമെന്നും അതിൽ 2000 പേർ പോർട്ടുഗീസ് സൈന്യാധിപന്റെ കീഴിൽ പ്രവർത്തിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു കരാർ. ജനുവരി 20-നു മുമ്പ് യുദ്ധം അവസാനിച്ചില്ലെ

കിൽ, സാമൂതിരിക്ക് മാമാങ്കാഘോഷത്തിന് പോകാൻവേണ്ടി താന്താൻ രാജാവിനെ മടക്കി അയയ്ക്കാമെന്നും പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി ലഭിക്കുന്ന പണം, ചരക്കുകൾ, പീരങ്കി, കപ്പൽ എന്നിവയുടെ നേർപകുതി സാമൂതിരിക്ക് നൽകാമെന്നു പാങ്കിൾ സമ്മതിച്ചു.

തന്റെ മുൻഗാമിയുടെ അബദ്ധങ്ങളിൽനിന്ന് പാഠപഠിച്ച ഫർത്താഖാ സൂക്ഷിച്ചാണ് നീങ്ങിയത്. അയാൾ ആദ്യം നാമുഖത്തുള്ള തടസ്സങ്ങൾ നീക്കുകയും കോട്ടയെ ഫലപ്രദമായി ആക്രമിക്കാൻ കഴിയുന്ന വിധം പീരങ്കികൾ ഉറപ്പിക്കുകയുചെയ്തു. ഈ ഒരുക്കങ്ങൾക്കുശേഷം കോട്ടയുടെ നേക്ക് അതിശക്തിയായ ആക്രമണം ആരംഭിച്ചു. തന്റെ നില അപകടത്തിലായെന്ന ബോധ്യമായ കുഞ്ഞാലി സാമൂതിരിയുമായി സന്ധിയാലോചനകൾക്ക് ശ്രമംനടത്തി. തന്റെ ആളുകളുടെ ജീവൻ രക്ഷിക്കണമെന്ന മാത്രമായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപേക്ഷ. എന്നാൽ തന്റെ സഖ്യക്ഷിപ്രിയായ് ആലോചിക്കാതെ ഒന്നും ചെയ്യാൻ വയ്യാതെ നിലപാടായിരുന്നു സാമൂതിരിയുടേത്. ഫർത്താഖാ ആണെങ്കിൽ മരയ്ക്കാർമാരുടെ ശക്തിയെ നാമാവശ്യമാക്കാൻ കിട്ടിയ സുവർണ്ണാവസരം പാഴാക്കാൻ ഒട്ടും സമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചില്ല. കടലിൽനിന്നും കരയിൽനിന്നും ഭയങ്കരമായ ആക്രമണം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ മരയ്ക്കാരുടെ പ്രതിരോധശക്തി തകർന്നു. തന്റെ ജീവൻ രക്ഷിക്കണമെന്ന വ്യവസ്ഥയിൽ കുഞ്ഞാലി കീഴടങ്ങി. പ്രതാപശാലിയായ ആ പടത്തലവൻ സാമൂതിരിക്ക് തന്റെ വാൾ അടിച്ചുവെച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹമാകട്ടെ കുഞ്ഞാലിയെ പാങ്കിൾക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയാണ് ചെയ്തത്. അവർ സാമൂതിരിക്ക് നൽകിയ പ്രതിജ്ഞ ലംഘിച്ച്, കുഞ്ഞാലിമരയ്ക്കാരെ ഗോവായിൽവെച്ചു വധിച്ചു.

ഈതാഴ്ചയിൽ കുഞ്ഞാലിമരയ്ക്കാർമാരുടെ ശക്തി അവസാനിച്ചു. പാങ്കിൾചരിത്രകാരന്മാരെപ്പോലെ മറ്റു യൂറോപ്യൻചരിത്രകാരന്മാരും അവരെ “കടൽക്കൊള്ളക്കാർ” എന്നു നിന്ദയായി വിളിച്ചുവരുന്നു. പാങ്കിൾ അങ്ങനെ വിളിക്കുന്നതിനു കാരണമുണ്ട്. പോർട്ടുഗീസ് രാജാവു പെരുന്നെല്ലഭദ്രശ്ശത്തിന്റെ അധീശത്വം സ്വയം പ്രഖ്യാപിച്ചതോടെ, സമുദ്രത്തിൽ സഞ്ചരിക്കാനുള്ള അധികാരം അവർക്കു മാത്രമേയുള്ളൂവെന്നു പാങ്കിൾ അവകാശപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. അവരുടെ ഈ സമുദായീശത്വത്തെ ചോദ്യംചെയ്യുന്ന ഏവരും “കടൽക്കൊള്ളക്കാരായി.” യൂറോപ്പിൽ എല്ലാ രാജ്യക്കാർക്കും സമുദ്രത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുന്നതിനു തുല്യാവകാശമുണ്ടെന്നു

ബോറാസ് സമതിക്കാൻ തയ്യാറാണ്. എന്നാൽ ഏഷ്യയുടെ കായ്പ്പ്, അതിൽ വരുമ്പോൾ കപ്പലോട്ടം പറങ്കികളുടെ കണക്കാവകാശമാണെന്ന പ്രഖ്യാപിക്കാൻ അദ്ദേഹം മടിക്കുന്നില്ല. പറങ്കികളുടെ ഈ അവകാശവാദം സമതിക്കുകയാണെങ്കിൽ മാത്രമേ കണത്താലിമാർ “കടൽക്കൊള്ള” ക്കാരാകുകയുള്ളൂ. അവർ സാമൂതിരിയുടെ ആമിറാളന്മാർ, അഥവാ നാവികസർവ്വസൈന്യാധിപന്മാരായിരുന്നു. അവർക്ക് രാജ്യവും അധികാരവും നൽകിയത് അദ്ദേഹമാണ്. കണത്താലിമരയ്ക്കാർ എന്ന സ്ഥാനം തന്നെ അദ്ദേഹമാണ് നൽകിയത്. നായർമാടമ്പിമാർക്ക് തുല്യമായ അവകാശാധികാരങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവർ സാമൂതിരിയ്ക്ക് കപ്പലും മുപ്പലും നൽകിവന്നുവെന്നു പറങ്കികൾക്കുതന്നെ ബോധ്യമുള്ള കാര്യമാണ്. + കടൽക്കൊള്ളക്കാർക്ക് എന്ന് അധീഷ്ഠിച്ച് ഒരു പ്രതിഷ്ഠാഗീതെ കരിതേയ്ക്കാൻ വളരെ എളുപ്പമുണ്ട്. എന്നാൽ സ്വന്തം രാജാവിന്റെ കല്പന ശിരസ്സാവഹിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം ആക്രമണകാരികളായ പറങ്കികൾക്ക് എതിരായി വിജയകരമായ സമരം ചെയ്തും, പരമ്പരയാ നാവികത്തലവന്മാരായിരുന്ന ഒരു കുടുംബത്തെ അത്ര നിസ്സാരമായി അവഗണിക്കാൻ ചരിത്രത്തിനു സാധ്യമല്ല.

പറങ്കികൾക്ക് എത്രമാത്രം നാശനഷ്ടങ്ങൾ കണത്താലിമരയ്ക്കാർമാർക്ക് വരുത്താൻ കഴിഞ്ഞുവെന്നതിനെപ്പറ്റി വിശദമായ വിവരമൊന്നും ലഭിച്ചിട്ടില്ല. എന്നാൽ അവരുടെ പ്രവർത്തനമൂലം തങ്ങൾക്ക് കണക്കില്ലാത്ത നാശമുണ്ടായെന്നു പറങ്കികൾക്കുതന്നെ സമതിക്കുന്നു. മരയ്ക്കാർമാരുടെ ആക്രമണങ്ങളെ നേരിടാൻ ഓരോവർഷവും അവർക്ക് പുതിയ നാവികസേനാവ്യയം ഇറക്കേണ്ടിവന്നു. പറങ്കികളുടെ 160 ചെറുതരം കപ്പലുകൾ കേരളനാവികർ ഒരു വർഷത്തിൽ പിടിച്ചെടുത്തുവെന്നു റെമി ഡെഫിനീസ് ഡി മോണ്ടെഫോർട്ട് പ്രസ്താവിക്കുന്നു. * ഫിഞ്ച് എഴുതുന്നു: “ഒരു വർഷത്തിൽ മലയാളികൾ 6 പോർട്ടുഗീസ് കപ്പലുകളും, ഓർമസ്സിന്റന്നുവന്ന ഒരു കപ്പലും, 3 പടക്കപ്പലുകളും പിടിച്ചെടുത്തു. കുറച്ചു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന 25 കപ്പലുകളിൽ 16 എണ്ണം അവർക്കീടേണ്ടി. അവരുടെ കൈവശം 50 യുദ്ധക്കപ്പലുകളും ഓടിവളങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. യുദ്ധക്കപ്പലിൽ 100-ം ഓടികളിൽ 200-ം വീതം പട്ടാളക്കാരുമായിരുന്നു ഉണ്ടായിരുന്നത്. ¶

+ ഫെഹാർസ് I—338, 344.

* സോമെസ്—യാത്രാക്കുറിപ്പുകൾ.

¶ ഫോസ്റ്റർ—“ആദ്യകാലസഞ്ചാരങ്ങൾ.”

കുഞ്ഞാലിമാരുടെ സാമർത്ഥ്യം, ആത്മാധനമെന്തെങ്കിലും, ധീരത എന്നിവയെക്കുറിച്ച് എത്ര പാഠത്താലും മതിയാവില്ല. തുടർച്ചയായി ആ പത്ത് നേരിടേണ്ടിവന്നിരുന്നുവെങ്കിലും, ഉയർന്ന ആയുധസജ്ജരണങ്ങളോടുകൂടിയ പാക്കിക്കപ്പലുകളുമായി പാസുമായ സംഘട്ടനം ഏതു നിമിഷവും വേണ്ടിവരുമെന്നു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, പുതിയ നാവികവൃന്ദങ്ങളുമായി വടക്കുതാമര കടലിൽ ഇറങ്ങാൻ അവർ മടിച്ചിരുന്നില്ല. അവരുടെ കപ്പൽപ്പടയെ പാക്കിക്കും നിശ്ശേഷം നശിപ്പിക്കുകയും നാവികരെ കൊന്നൊടുക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള സന്ദർഭങ്ങൾ കുറച്ചല്ല. എന്നാൽ യുദ്ധശാഗത്തെ പരാജയം വീണ്ടും ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനുള്ള അവരുടെ ദൃഢ നിശ്ചയത്തെ ഒരിക്കലും മന്ദീഭവിപ്പിച്ചിട്ടില്ല. അവരുടെ പതാക കൊട്ടുമ്പോൾ കപ്പലുവരെ പാറിപ്പറന്നിരുന്നു. ഭയമെന്നത് അവരെ തീണ്ടിയിരുന്നില്ല. ഒരു കുഞ്ഞാലിയോ അല്ലാത്തതിന്റെ ബന്ധുക്കളോ പാക്കിക്കും കീഴടങ്ങിയതായ ഒരാൾ ഒരു സന്ദർഭപാലുമില്ല. അവസാനഘട്ടത്തിൽ പാലും താൻ ധിക്കാരത്തോടു എതിർത്ത തന്റെ തമ്പുരാന്റെ മുമ്പിലാണു മാതൃകാ കീഴടങ്ങിയത്, പാക്കിക്കുമാറ്റം. കടലിന്റെ അന്തരം ഹങ്ങളോടൊപ്പം അത്യാപത്തും ഒന്നുപോലെ ആശ്ലേഷിച്ചുകൊണ്ടാണ് അവർ കപ്പലോടിട്ടത്. 1507-ൽ ഇരുപതു വർഷം കപ്പൽപ്പട അറബിക്കടലിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങിയതിനുശേഷം പാക്കിക്കുടക്കു കച്ചവടത്തിനു തടസ്സമുണ്ടാക്കുക, താക്കീതുവാഴ്ചയെക്കുറിച്ചു അവരെ ആക്രമിക്കുക എന്ന തന്ത്രമാണു കുഞ്ഞാലിമാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. നേരിട്ടുള്ള വലിയ യുദ്ധങ്ങളിൽ ചെന്നുവീഴാതെ അവർ കഴിയുന്നത്ര സൂക്ഷിച്ചു. വേഗതയേറിയ കപ്പലുകളാണ് അവർ പൊതുവെ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. വൈസ്രായിസ്ഥാനം വഹിക്കാൻ വന്നപ്പോൾ വാഷ്ലോ ഡാ ഗോസ്ലോ അതു ബോധ്യമായി. പാക്കിക്കപ്പലുകളിലുള്ള ആയുധങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ലെങ്കിലും, അവ എത്രയും ഫലപ്രദമായും വൈദഗ്ദ്ധ്യത്തോടുകൂടിയാണ് അവർ പ്രയോഗിച്ചിരുന്നത്.

നൂറ്റാണ്ടുകാലങ്ങളായി, പ്രത്യേകിച്ചും പാക്കിക്കുമായുള്ള പോരാട്ടത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ഒരു ശതാബ്ദമായി, എത്രയും ഗൗരവമായ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചവനാ മാതൃകാമാരുടെ ശക്തി നശിപ്പിക്കാൻ തന്റെ ശത്രുക്കളായ പാക്കിക്കുമാറ്റ സാമൂഹിരി ചേർന്നുവെന്ന് അതുതന്നെക്കുറിച്ചായി തോന്നാവുന്ന ഒരു കാര്യമാണ് എന്നാൽ അതിന്റെ കാരണം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമുള്ളതുല്ല. പാക്കിക്കു ചാലിയത്തുനിന്നും തുറമുഖത്തോടെ അല്ലാത്തതിന്റെ മേൽ ഡെമോക്രസിന്റെ വാക്യപോലെ തുടങ്ങിക്കിടന്നിരുന്ന

ന്ന വിപത്തു നീങ്ങി. അതോടെ സുശക്തമായ ഒരു നാവികസേനയെ ആശ്രയിക്കേണ്ട ആവശ്യം സാമൂതിരിക്ക് ഇല്ലാതെയായി. അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ പാക്കികളുടെ പിന്മാറ്റത്തോടെ കണ്ണതാലിയുടെ ശക്തി വളരെ വർദ്ധിച്ചു. അദ്ദേഹം കൂടുതൽ സ്ഥാനവും അധികാരങ്ങളും അവകാശപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. അതു സാമൂതിരിയുടെ പരമാധികാരത്തെ ചോദ്യം ചെയ്യുന്ന ഘട്ടത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങി. യഥാർത്ഥത്തിൽ സാമൂതിരിയുടെ ശക്തിയെ വകവെക്കാതിരിക്കത്തക്കവണ്ണം വളരുന്ന ഒരു പ്രജയായിരുന്നു അദ്ദേഹം. കോട്ടയ്ക്കൽ നിർമ്മിച്ച കോട്ടകളും നാവികസേനയുമൂലം താൻ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യനാടവാഴിയായിത്തീർന്നുള്ള ഗദ്യാണു് മരയ്ക്കാക്കു നാശകരമായതു്. നായന്മാരുടെ വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്ന എതിർപ്പും അവരുടെ നാശത്തിനു് ഒരു കാരണമായിരുന്നു കണ്ണതാലി നായന്മാരുടെ അവകാശാധികാരങ്ങളേയും ധിക്കരിച്ചു. അന്നത്തെ പഴയ പാട്ടുകളിൽ അതിനു വേണ്ടുവോളം തെളിവുണ്ട്.

കണ്ണതാലിമാരുടെ ശവകുടീരം ഇപ്പോഴും കോട്ടയ്ക്കൽ കാണാം. അവരുടെ കുടുംബം ഇന്നും അവിടെ താമസിക്കുന്നു. മഹാമഹിയരുടെ ഇടയിൽ അവരെ വളരെ ബഹുമാനമാണു്. ഈ പടത്തലവന്മാരുടെ വീരചരിതം കേരളത്തിനൊട്ടാകെ അഭിമാനവും അനന്തസ്സം നൽകുന്ന കായ്തെരുക്കുറിച്ച് യാതൊരു സംശയവുമില്ല. എന്തെന്നാൽ പാക്കികളുടെ നാവികസേനാധിപത്യത്തിനെതിരായി അവർ നടത്തിയ ഐതിഹ്യാസികസമരങ്ങളും അവർ അതിൽ കൈവരിച്ച നേട്ടങ്ങളും കേരളചരിത്രത്തിലെ മഹത്തായ ഒരു ച്യായമാണു്.

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്നു

പാങ്കികളുടെ അവസാനകാലം

മരയ്ക്കാരന്മാരെ നശിപ്പിച്ചതുതൊക്കെ പാങ്കികളുടെ നാവികപ്രമാണവും നിലനിൽത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കൂടുതൽ അപകടകാരിയായ ഒരു പുതിയ പ്രതിഭയാഗി രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. 1594-ൽ ഹോളണ്ടിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട വാണിജ്യശ്രേണിയാൽ ഒരു യോഗം ആസ്സർഡായിട്ടുള്ള കൂട്ടുകയും ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കു ഒരു ഡച്ചുകപ്പൽ വ്യോമത്തെ അയയ്ക്കണമെന്നു തീരുമാനിക്കുകയും ചെയ്തു. 1599 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും പെൺസ്ത്രവ്യാപാരത്തിൽ ലന്തക്കാരുടെ നില സുരക്ഷിതമായി. അവരുടെ മാഗ്ഗ് ഇംഗ്ലീഷുകാരും സ്വീകരിച്ചു. അതാട്ടുകൂടി ഇന്ത്യൻവ്യാപാരരംഗത്തു പാങ്കികൾക്കു് ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലമായുണ്ടായിരുന്ന കൗതുക അവസാനിച്ചു. അവരുടെ വ്യാപാരത്തെ ക്രമേണ നശിച്ചു. അവർ കേരളക്കരയിൽ സ്ഥാപിച്ച കോട്ടകളും വണ്ടികുശാലകളും ഓരോന്നായി ലന്തക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്താൻ തുടങ്ങി.

എങ്കിലും അനന്തരാണ്ടകാലത്തേയ്ക്കു നാമമാത്രമായ പോർട്ടുഗീസ് അധികാരം തുടന്നു. കേരളസമുദ്രത്തിൽനിന്നു് അവർ നിശ്ശേഷം പിന്മാറിയില്ല. കൊച്ചി, കൊല്ലം, കണ്ണൂർ എന്നീ കോട്ടകളിൽക്കൂടെ കേരളത്തിന്റെ വാണിജ്യത്തെ അവർ കുറുക്കാലംകൂടി നിയന്ത്രിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം കേരളക്കരയിൽ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. നാവികാധിപത്യത്തെ ലന്തക്കാർ വെല്ലുവിളിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആദ്യകാലത്തു പാങ്കികൾക്കു വന്നിട്ടു ലാഭമുണ്ടായിരുന്ന കുരുമുളക്, സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ എന്നിവയിലെ വ്യാപാരം മന്ദീഭവിച്ചു. രാജാക്കന്മാരുമായി തുടച്ചുയായുള്ള യുദ്ധം, മതപീഡനമൂലം ശത്രുക്കളായിത്തീർന്ന സുറിയാനിക്രൈസ്തവന്മാരുടെ എതിർപ്പ്, അറബികളുടെ കഠിനമായ വിരോധം എന്നിവ അവരുടെ കച്ചവടനാശത്തിനു കാരണമായി. കൂടാതെ സാമൂതിരിയും കൊച്ചിരാജാവുംതമ്മിലുള്ള പരസ്പരയായുള്ള യുദ്ധം വീണ്ടും ആരംഭിച്ചതുകൊണ്ടു് കൊച്ചിരാജാവുമായി വ്യാപാരം പുനരഭിവർദ്ധിക്കാതെന്നു അവരുടെ ആശങ്കയും തന്നു.

കുഞ്ഞാലിയുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനിടയിൽ സാമൂതിരിയെയും പോർട്ടുഗീസുകാരെയും തമ്മിൽ തല്ലിക്കൊന്ന മോഹത്തിൽ, കോഴിക്കോട്ടെ ഒരു സാമന്തനായ കൊണ്ടികുളെ കൊച്ചിരാജാവ് ആക്രമിച്ചു. മരയ്ക്കാർ നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷം സാമൂതിരി തന്റെ പഴയ ശത്രുവിനെതിരായി തിരിഞ്ഞു. ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽനിന്നും കൊച്ചിരാജാവിനെ തുരത്തിയെങ്കിലും യാദൃച്ഛികമായ ഒരു വെടിയൊന്ന് സാമൂതിരിക്കു പരുക്കുപറ്റി. തന്നിമിത്തം യുദ്ധം കാച്ചനാട്ടുത്തറയ്ക്ക് അവസാനിച്ചു. കുഞ്ഞാലിയെ നശിപ്പിച്ച സാമൂതിരിയുടെ അനന്തരഗാമിയായ പുതിയ സാമൂതിരി കൊച്ചിയുമായി യുദ്ധം തുടരാൻതന്നെ തീരുമാനിച്ചു. എന്നാൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ട കൊച്ചിയിലേയ്ക്കുള്ള പാതയെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നിടത്താളംകാലം ആക്രമണം വിജയിക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. വളരെക്കാലംമുതൽ സാമൂതിരിയുടെ സാമന്തനായിരുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാവ്. എന്നാൽ പറങ്കികൾ അവിടെവന്ന് ശക്തി ഉറപ്പിച്ചതോടെ, അവരും സാമൂതിരിയും തമ്മിലുള്ള ശത്രുത ചൂഷണംചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാവിന്റെ ചേരിമാറാം സാമൂതിരിമാർ ഒരിക്കലും കയ്യടിച്ചിരുന്നില്ല. 1536-ൽ സാമൂതിരിപ്പാട് കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആക്രമിച്ച് തന്റെ പരമാധികാരം സ്ഥാപിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ തന്റെ തലസ്ഥാനത്ത് കോട്ടകെട്ടിയിരുന്ന പറങ്കികളുടെ സഹായത്തോടെ രാജാവ് വീണ്ടും സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ചു. പറങ്കികൾ ചാലിയത്ത് താവളം ഉറപ്പിച്ചതോടെ തന്റെ സാമന്തന്റെ മേലുള്ള സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം വളരെ കുറഞ്ഞു. എന്നാൽ ആകോട്ട നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടതോടെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആക്രമിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം സാമൂതിരിക്ക് തുറന്നുകിട്ടി. 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭഭാഗയിൽ കൊച്ചിയുമായുള്ള പുതിയ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, പട്ടാളക്കാരെ അയച്ചു തന്നെ സഹായിക്കാൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാവിനോട് സാമൂതിരി ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന് കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ബന്ധുക്കളായ പോർട്ടുഗീസുകാരെയും തന്റെ മേൽകോയ്മയായ സാമൂതിരിയെയും പിണക്കം ഇഷ്ടമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം നിഷ്ക്രിയത്വം അവലംബിച്ചു സാമൂതിരി അതിൽ കയ്യടിക്കാനായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന് സാവകാശം ലഭിച്ചപ്പോൾ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആക്രമിക്കുകയും അതിന്റെ വടക്കൻഭാഗങ്ങൾ തന്റെ രാജ്യത്തോടു ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം പറങ്കികളുടെ കൈവശമിരുന്ന കോട്ടയും പട്ടണവും ചെങ്കുളിക്കുന്നള്ള സുന്നാഹാരം സാമൂതിരി തയ്യാറാക്കി. “നോട്ടീഷ്യാസ് ഡാ ഇന്ത്യാ” എന്ന ഒരു പോർട്ടുഗീസ് രേഖ

യിൽ അക്കാലത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയെക്കുറിച്ചുള്ള ഒരു വർണ്ണനയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “ഡോം മിഗ്നർ ബോളിനാണ് ഈ കോട്ടകെട്ടിച്ചത്. കോഴിക്കോട്ടെ നിരവധി ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്നും അദ്ദേഹം കോട്ടയെ രക്ഷിച്ചിരുന്നു.....ഈ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ ഒരു കത്തീഡ്രൽവള്ളിയുണ്ട്. തിരുസ്സഭ അവിടെ ഒരു ആച്ച്ബിഷപ്പിനെ നിയമിക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. കോട്ട രക്ഷിക്കാൻ ഒരു ക്യാപ്റ്റന്റെ കീഴിൽ ഒരുസംഘം ഭടന്മാരും ആവശ്യമായ പീരങ്കികളും അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ഇവ കൂടാതെ അവിടെ ഹെഗതിമന്ദിരവും ആശുപത്രിയും, ഉണ്ടായിരുന്നതിനുപുറമെ ജെസ്യൂട്ട് സംഘക്കാരും, ഫ്റാൻസിസ്കൻസംഘക്കാരുമായ പാതിരിമാർക്കു് താമസിക്കാനുള്ള പ്രത്യേകമന്ദിരങ്ങളും ഉണ്ടായിരുന്നു. 600 അടി നീളവും 18 അടി പൊക്കവും 6 ചാൺ ഫുറവുമുണ്ടായിരുന്നു ആ കോട്ടയ്ക്കു്. അതിനു സമീപമുള്ള സങ്കേതത്തിൽ 40 പറങ്കികളും 100-ൽപരം നാട്ടുകാരും കുടുംബസഹിതം താമസിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ചുറ്റുമതിലിനു് 360 അടി നീളവും 15 ചാൺ പൊക്കവുമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നു കാണുന്നു.” *

കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ട ആക്രമിക്കാൻ സാമൂതിരി തീർച്ചപ്പെടുത്തി. കൊച്ചിരാജാവിനോടും പോർട്ടുഗീസ്സുകാരോടും വിശ്വാസമുണ്ടായിരുന്ന പറവൂർ രാജാവെന്ന ബ്രാഹ്മണനാടുവാഴി അദ്ദേഹത്തെ സഹായിച്ചു. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവും പറങ്കികളോടു് അസുഖത്തിൽ കഴിയുകയായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു് പുറത്തുകാണിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു് ധൈര്യമില്ലായിരുന്നുവെന്നുമാത്രം. സ്ഥിതിഗതികൾ അനുകൂലമല്ലെന്നു കണ്ടുവെന്തായി, സാമൂതിരിയുമായി വഴക്കുക്കൂട്ടുന്നതു് ആപല്യമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി സന്ധിയാലോചനകൾക്കു് ഭൂതന്മാരെ കോഴിക്കോട്ടയ്ക്കുയച്ചു. സമയം നീട്ടിക്കിട്ടുന്നതിനുള്ള തന്ത്രമാണിതെന്ന് സാമൂതിരി മനസ്സിലാക്കി. അദ്ദേഹം ഭൂതന്മാരെ ഉപചാരപൂർവ്വം സ്വീകരിക്കുകയും അവരുടെ വിലപ്പെട്ട കാഴ്ചസാധനങ്ങൾ വാങ്ങുകയും ചെയ്തുവെങ്കിലും, തന്റെ ആക്രമണസന്നാഹങ്ങൾക്കു് യാതൊരു കുറവും വരുത്തിയില്ല. അടുത്ത വഷാരംഭത്തിൽ അദ്ദേഹം കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കു് ഒരു സൈന്യത്തെ നിയോഗിച്ചു. അവർ കോട്ട വളയുകയും നിരോധം ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു. കാവൽസൈന്യം വളരെ വിഷമകരമായ നിലയിലായി. എന്നാൽ അവർക്കു് ആവശ്യമായ ആഹാരസാധനങ്ങളും വെടിക്കോപ്പും കൊളീയിൽനിന്നു കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. അടുത്തവഷം ഡോ ബർണാഡോ ഡി

നൊറാഞ്ഞാ സഹായവുമായി എത്തുന്നതുവരെ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലുണ്ടായിരുന്നവർ പിടിച്ചുനിന്നു. സാമൂതിരിയുടെ സഹായത്തിനുവേണ്ടി ധൂതിരി വിട്ടുവന്ന ലത്തക്കപ്പലകൾ വഴിയിൽവെച്ചു തടയപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ കോട്ടയുടെ നിരോധവും നീങ്ങി.

എന്നാൽ കേരളത്തിലെ ചെറുകിടരാജാക്കന്മാർ ഇതിനിടയിൽ ഒരു പാഠം പഠിച്ചിരുന്നു. അറബിക്കടലിൽ ഒരു പുതിയ പാശ്ചാത്യ ശക്തിയുടെ പ്രവേശിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് അവർ കണ്ടു. പറങ്കികളുടെ വെരുകപ്പെട്ട നങ്കു വലിച്ചെറിയാൻ ഇക്കൂട്ടരുടെ സഹായം ലഭിക്കുമെന്ന് അവർ പ്രതീക്ഷിച്ചു. രാജാക്കന്മാരുടെ വിരോധമൂലം പറങ്കികളുടെ സ്ഥാനം കേരളത്തിൽ വളരെ അപകടത്തിലായിട്ടുണ്ടെന്ന് ലത്തക്കാരുടെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. തന്മൂലം അടുത്ത 30 വർഷക്കാലത്തേയ്ക്കു തീരദേശത്തെ രാജാക്കന്മാരുമായി മമതയിൽ കഴിയാൻ ലത്തക്കപ്പിത്താമഹർ പ്രത്യേകം ശ്രമിച്ചിരുന്നു. കേരളക്കരയിലെ പോർട്ടുഗീസ് ശക്തിയുടെ മോണമണി ഈതാടെ മുഴങ്ങി. ഇംഗ്ലീഷുകാരുടേയും ലത്തക്കാരുടേയും നിരന്തരമായ നാവികസമരങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട് റിന്നീറ്റുള്ള വസ്ത്രങ്ങളിൽ അവർ കരയിൽ കാര്യമായ യാതൊരു അധികാരവും ചെലുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. 1616-ൽ കീലിങ്ങ് എന്നു പേരുള്ള ഒരു ഇംഗ്ലീഷു കുറ്റപ്പിത്താൻ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ എത്തിച്ചേർന്നു. കൊച്ചി തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സഹായം ക്ഷമെങ്കിൽ അവർ കച്ചവടസൗകര്യങ്ങൾ നൽകുന്ന ഒരു ഉടമ്പടി ഒപ്പിടാമെന്ന് സാമൂതിരി സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി. * ഇതേ ഉദ്ദേശസാധ്യത്തിനുവേണ്ടി ലത്തക്കാരുമായും അദ്ദേഹം കൂടിയാലോചനകൾ നടത്തി.

പോർട്ടുഗലിനെ സ്നേഹിതനിലെ രാജവംശം ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലമായിരുന്നു അത്. അവർ പെരുന്നെടുത്ത പോർട്ടുഗീസ് സങ്കേതങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ശ്രദ്ധയൂണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് നാവികമധാവിത്വം നിലനിൽക്കുന്നതിനുള്ള ഈ സമരത്തിൽ പറങ്കികൾക്ക് വളരെ ബുദ്ധിമുട്ടു സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. ഫിലിപ്പ് രണ്ടാമൻ പോർട്ടുഗലിനെ തന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവന്ന കാലമുതൽ, കിഴക്കൻ നാടുകളുമായുള്ള വ്യാപാരവോഷണത്തിനു പോർട്ടുഗീസ് രാജാക്കന്മാർ കാണിച്ചിരുന്ന താല്പര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു. കടലിൽ ലത്തക്കാരുടെയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെയും വെല്ലുവിളി, കരയിൽ കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ എതിർപ്പ്,

* ഇസ്ലാം ഇന്ത്യാ കമ്പനിക്കു് ജോലിക്കാരിൽനിന്നും ലഭിച്ച കത്തുകൾ—ഭാഗം അഞ്ച്, 1616.

ഇവയെല്ലാതിരായി പരാജയപ്പെട്ടവയായ ഒരു സമൂഹമാണ് പറങ്കികൾ നടത്തിയത്. വമ്പിച്ച പ്രാതികൂല്യങ്ങളെ നേരിട്ടുകൊണ്ട്, കുറച്ചുകാലത്തേക്കുള്ള അവാർ സ്വന്തം സ്ഥാനം കാത്തുരക്ഷിച്ചു. എന്നാൽ കേരള ചരിത്രത്തിലോ ഇന്ത്യചരിത്രത്തിലോതന്നെ തീരെ പ്രാധാന്യമർജ്ജിക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നില്ല അത്.

പോർട്ടുഗീസ് ശക്തി ക്ഷയിച്ചുവെന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾമുതൽ കേരളത്തിലെ അശക്തനായ രാജാക്കന്മാർപോലും അവരെ എതിർക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഈ കാലത്തു പറങ്കിപ്പട്ടാളത്തിന്റെ അവസ്ഥ പരമമായനീയായിരുന്നു. അവരുടെ ഖജനാവിൽ ഒന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പട്ടാളക്കാരുടെ ശമ്പളം കടിച്ചെടുക്കുകയായിരുന്നു. കത്തോലിക്കാമതസംഘങ്ങളും ഗവണ്മെന്റും തമ്മിലുള്ള മത്സരം മൂർച്ഛത്തിൽ എത്തിയിരുന്നതിനാൽ അവർക്കു കാര്യമായി യാതൊന്നും ചെയ്യാൻവയ്ക്കാത്ത സ്ഥിതിയായി. ജൈന്യപ്പട്ടാളം ഇതരമതസംഘങ്ങളും സ്വർഗ്ഗശക്തമായിത്തീർന്നു. അവർ വൈസ്രോയിയെ അവഗണിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, രാജകീയാധികാരത്തിലും വരുമാനത്തിലും കൈവെക്കുകപോലും ചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂറിലെ ചില സ്ഥലങ്ങളിൽ ജൈന്യപ്പട്ടാളത്തിനിമാരാണ് യഥാർത്ഥഭരണമാണെന്നും, 1637-ൽ രാജാവിനെയു ഒരു കത്തിൽ വൈസ്രോയി പരാതിപ്പെട്ടു. ഗവണ്മെന്റും ഖജനാവിൽനിന്നുതന്നെ വലിയ സഹായധനമാണ് ഈ സംഘങ്ങൾക്കു നൽകിയിരുന്നത്. ഓരോ നഗരത്തിലും പോർട്ടുഗീസ് അൽമേദികളുടെ ഇരട്ടി പോർട്ടുഗീസ് പാതിരിമാർ ഉണ്ടായിരുന്നുവത്രെ! പാതിരിമാർക്ക് ഗവണ്മെന്റിൽനിന്ന് വലിയ വേതനങ്ങൾ നൽകുകയും, അതേസമയം തന്നെ പട്ടാളക്കാർക്കു മാസക്കണക്കിനു ശമ്പളംകിട്ടാതിരിക്കുകയുംചെയ്തതു നിമിത്തം, പട്ടാളക്കാർ മതസംഘങ്ങളിലോ ആശ്രമങ്ങളിലോ ചേർന്നു സ്വർഗ്ഗാധാരണമായിത്തീർന്നു. സർക്കാർവരുമാനത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം പാതിരിമാരെ തീർപ്പാക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണ് ചെലവഴിക്കപ്പെട്ടത്.

ചില വിചിത്രമായ എപ്പോഴും ഇക്കാലത്തു വളർന്നു. ഒത്തു വായി സഹിക്കുന്നവർക്ക് സ്ത്രീധനമായി ഒരു ഉദ്യോഗപ്പട്ടം കൊടുത്തു ലിസ്ബണിലെ അനാഥശാലകളിൽനിന്നു പെൺകുട്ടികളെ പെൺസ്കൂളുകളിലേക്കു അയച്ചിരുന്നു. കൊടുക്കപ്പെട്ട ഗവണ്മെന്റ് പട്ടാളമായി ഒരു യുവതി വന്നിരുന്നുവത്രെ. ഈ ഏകീകൃത സമ്പ്രദായം വളരെ വളർച്ചയുണ്ടാക്കി, ഇത്തരം സ്ത്രീധനനിയമങ്ങൾ 3 വർഷക്കാലത്തേക്കു

മാതൃമ ഉണ്ടായിരിക്കുകയുണ്ടാവണം ഒരു ഉത്തരവ് 1627-ൽ പുറപ്പെടുവിക്കേണ്ടിവന്നു.

പോർട്ടുഗീസ് അധികാരശക്തിയുടെ നാശം ഏറ്റവും നഗ്നമായി കണ്ടത് ഫട്ടണങ്ങളിലാണ്. സുഗന്ധവ്യഞ്ജനവ്യാപാരത്തിന്റെ കേന്ദ്രമായിരുന്ന കൊച്ചിയിലുള്ള കച്ചവടംതന്നെ ഇല്ലാതായിരിക്കുന്നുവെന്ന് 1622-ൽ വൈസ്രായി ആയിരുന്ന കോണ്ട് ഡി വിഗ്ദാ രാജാവിന് എഴുതി. ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ കണ്ണൂർ അവഗണനയിലായിക്കഴിഞ്ഞു. കൊല്ലത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും കുറഞ്ഞു. ഈ കോട്ടകളിൽ തോക്കുകളോ കപ്പലോ, അവയുടെ രക്ഷയ്ക്കുവശ്യമായ മറ്റു ആയുധങ്ങളോ കപ്പലോ, ഇല്ലെന്നു വൈസ്രായി രാജാവിനെ അറിയിച്ചു. പ്രധാനവരുമാനമാഴ്ചകൾ കടൽമുഖവും രക്ഷാപത്രികയില്ലാത്തതിനുള്ള പണവുമായിരുന്നു. കച്ചവടം സ്തംഭിച്ചതോടെ ആഭ്യന്തരത്തിൽനിന്നുമുള്ള വരുവു വളരെ കുറഞ്ഞു. അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടതോടെ രണ്ടാമത്തേതു നിലച്ചു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ കൈവശം വളരെക്കുറച്ചു ഭൂമിമാത്രമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അവയുടെ കൃഷിയിൽനിന്ന് പറയത്തക്ക വരുമാനമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. ഇതിന്റെ യൊക്കെ ഫലമായി കോട്ടകൾക്ക് സാധാരണഗതിയിൽ ആവശ്യമായ അറക്കററപ്പണിഭവവും അസാധ്യമായിരുന്നു.

എന്തിന്, വൈസ്രായിപദംതന്നെ അഭികാമ്യമല്ലാതായി. മൂന്നുപേർ ഉപേക്ഷിച്ചതിനുശേഷമാണ് താൻ സമാനം സ്വീകരിച്ചതെന്ന് 1621-ൽ വൈസ്രായിയായി നിയമിക്കപ്പെട്ട കോണ്ട് ഡി വിഗ്ദാ രാജാവിന് എഴുതി. ഇന്ത്യയിൽ വൈസ്രായിയായി പോകാൻ സമ്മതിച്ചതുതന്നെ രാജാവിനോടുള്ള പ്രത്യേകമതകൊണ്ടാണെന്നായിരുന്നു അതിന്റെ വ്യാഖ്യാനം. ഇന്ത്യയിൽ നടക്കുന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് പോർട്ടുഗീസ് ഗവണ്മെന്റിനും അത്ര ശ്രദ്ധയൊന്നുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിരുന്നുമില്ല. പോഷകസേനകളും ആയുധങ്ങളും അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന് വൈസ്രായിമാർ എത്ര പ്രാവശ്യം ആവശ്യപ്പെട്ടാലും സഹായം ലഭിക്കുക വിരളമായി. ഇതേയവസരത്തിലാണ് ലന്തക്കാർ ഇന്ത്യാസമുദ്രത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതും, പറങ്കികളുടെ അധികാരത്തെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ തുടങ്ങിയതും.

ലന്തകവിനിക്കാർ പെൺസ്ത്രവ്യാപാരംഗത്തു പ്രവേശിപ്പിച്ചു പ്പോർമുതൽ അവരും പറങ്കികളും തമ്മിൽ നിരന്തരവും വിട്ടുവീഴ്ചയില്ലാത്തതുമായ യുദ്ധവും ആരംഭിച്ചു. ലന്തക്കാർ കൈയേറ്റാക്കാമായിട്ടാണ് പറങ്കികൾ കരുതിയത്, അവരെ ഇന്ത്യൻകടൽതീരത്തുനിന്നും തുരത്താൻ പറങ്കികൾ ശ്രമിച്ചു. തുടച്ചുയായ യുദ്ധങ്ങളിലേക്കു നയിച്ച ഈ നയം

മൂലം അവരുടെ (പറങ്കിപ്പട്ടണത്തിന്റെ) വരുമാനവും വ്യാപാരവും നശിച്ചു. അവർ തമ്മിലുള്ള പോരാട്ടങ്ങളുടെ ചരിത്രം ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിധിയിൽപ്പെടുന്നില്ല. ലന്തക്കാർ പൗരസ്ത്യദ്രാവിഡസമൂഹങ്ങളിൽ അധികാരം ഉറപ്പിച്ചതിനുശേഷം രാജസിംഹന്റെ സഹായത്തോടെ സിലോണിലുണ്ടായിരുന്ന പറങ്കികളെ ആക്രമിച്ചുവെന്നുമാത്രം ഓർമ്മിരിക്കേണ്ട കാര്യമേ നമുക്കുള്ളൂ. 1638-ൽ വിലൂം ജേക്കബ്സ് കോസ്റ്ററിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള മൂന്നു ലന്തക്കപ്പലുകളാണ് ആക്രമണം നടത്തിയത്. കുറേക്കാലത്തെ സമരത്തിനുശേഷം 1658-ൽ ലന്തക്കാർ പറങ്കികളെ സിലോണിൽ നിന്നു തുരത്തി. അതിനുശേഷം അവർ കൊളമ്പിൽ ശക്തിയുറപ്പിക്കുകയും, കേരളക്കരയിലെ പോർട്ടുഗീസ് സങ്കേതങ്ങളുടെ നേക്ക് ഗ്രേഡ് കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ലന്തക്കാർ ആദ്യം ആക്രമിച്ച സ്ഥലം കൊല്ലമാണ്. 1658 ഡിസമ്പറിൽ റൈക്ടാഫ് വാൻഗുണ്ഡ് അവിടുത്തെ കോട്ട പിടിച്ചടക്കി. സുഗമമായ ഒരു കാവൽസേനയെ കൊല്ലത്തു് ഏല്പിച്ചതിന് ശേഷം അദ്ദേഹം കേരളക്കരയിൽ ഒരു പര്യടനം നടത്തിയിട്ട് കൊളമ്പിലേക്കു മടങ്ങി. * കൊല്ലംഗാണിയുടെ സഹായത്തോടെ പറങ്കികൾ പ്രത്യാക്രമണം നടത്തിയതുമൂലം 1659 ഏപ്രിൽ 14-ാംനാളാകാൻ സേനയെ കൊളമ്പിലേക്കു പിൻവലിക്കാൻ ഡച്ചഗവണ്ണർ നിർബ്ബന്ധിതനായി. അടുത്തവർഷം വന്നിച്ച് ഒരു സൈന്യവുമായി വാൻഡെർ മെയ്ഡൻ കേരളത്തിലേക്കു തിരിച്ചു. 1661 ഫെബ്രുവരി 10-ാംനാളാകട്ടെല്ലാമിന്നു സമീപമുള്ള അഴീക്കോട്ട് ഈ സൈന്യമെത്തി. അവിടെവെച്ച് ഡച്ചഗവണ്ണർ സാമൂതിരിപ്പാടുമായി കൂടിയാലോചനകൾ തുടങ്ങി. പ്രസ്തുത സമ്മേളനത്തിൽ സാമൂതിരിയെ പ്രതിനിധീകരിച്ച പങ്കെടുത്തത് ഏറാർപ്പാടുതന്നെയായിരുന്നു. പറങ്കികളെ തുരത്തുന്നതിനുവേണ്ടി സഹകരിച്ച പ്രവർത്തിക്കാൻ തീരുമാനിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ ഇരുളടനം ഒപ്പുവെച്ചു.

* ബാലുക്കാലമുതൽ ഇന്ത്യൻസമുദ്രത്തെപ്പറ്റിയും ഇന്ത്യയിലെ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ചും പരിചയമുള്ള ഒരാളായിരുന്നു റൈക്ടാഫ് വാൻഗുണ്ഡ്. പിതാവിനോടൊത്തു പത്താമത്തെ വയസ്സിൽ അദ്ദേഹം പൗരസ്ത്യദേശത്തു വന്നു. രണ്ടുവർഷത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയുടെ കിഴക്കേതീരം സന്ദർശിച്ചു. കേരളത്തിലേക്കു നിയോഗിച്ചു നാവികപ്പടയുടെ നായകത്വം ഏല്ക്കുമ്പോൾ വേററൊരാളായിരുന്ന കൗൺസിലിലെ ഒരു അസാധാരണ അംഗമായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

സഖ്യകക്ഷികൾ ആദ്യം ആക്രമിച്ചത് പള്ളിപ്പുറമാണ് (പള്ളി പോർട്ടോ). കൊച്ചിയെ ആക്രമിക്കാനുള്ള ഒന്നാമതരമായ താവളമായിരുന്നു അത്. കഠിനമായ എതിർപ്പിനെ കീഴ്പ്പെടുത്തി ലന്തക്കാർ കോട്ട പിടിക്കുകയും കരാർപ്രകാരം അതു സാമൂതിരിക്കു നൽകുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഉടനടി കൊച്ചിയെ ആക്രമിക്കാൻ അവർ തുനിഞ്ഞില്ല. ആ അവസരം പ്രയോജനപ്പെടുത്തി കൊച്ചിക്കോട്ട കൂടുതൽ സുശക്തമാക്കുന്നതിനും ഒരു നിരോധത്തെ നേരിടാനുള്ള കരുതലുകൾ ചെയ്യുന്നതിനും പാങ്കിൾക്കു കഴിഞ്ഞു. കൊച്ചിയെ ആക്രമിക്കാൻതന്നെ ലന്തക്കാരും തീർച്ചപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി തീരപ്രദേശത്തെ പ്രധാന നാടുവാഴികളുമായി അവർ ആലോചനകൾ ആരംഭിച്ചു.

ഈ കാലത്ത് കൊച്ചിരാജ്യത്ത് ഒരു ആഭ്യന്തരയുദ്ധം നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. പരസ്പരം പൊരുത്തമില്ലാത്ത കുറേ ഭരണപ്പെറ്റുകളുടെ ഫലമായി സിംഹാസനത്തിനു പല അവകാശികളും ഉണ്ടായി. * പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യകാലത്ത് മൂത്ത തായ്‌വഴിയിൽനിന്നുള്ള കിരീടാവകാശി സാമൂതിരിപക്ഷപാതിയാണെന്ന കാരണത്താൽ 'ആൽബുക്കർക്ക്' ഇടപെട്ട് അധികാരഭ്രഷ്ടനാക്കിയത് കണ്ടല്ലോ. അതിനുശേഷം ഭരണം നടത്തിയ ഇളയ തായ്‌വഴി 1646-ൽ അന്യംനിന്നുപോയി. അതുകൊണ്ട് മൂത്ത തായ്‌വഴിയിൽനിന്നും, പള്ളിവിരുത്തിയിൽ താമസിച്ചിരുന്ന മഹാരാജാ ശാഖയിൽനിന്നും ഏതാനുംപരെ ഭരണമുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ രണ്ടു ശാഖക്കാരും തമ്മിൽ ഉടൻതന്നെ കടുത്തുടർപ്പോടെ ആരംഭിച്ചു. ഒടുവിൽ പാങ്കിൾക്കുടെ സഹായത്തോടെ മൂത്ത ശാഖയിൽനിന്ന് ഭരണമുണ്ടായവരെ മാറാൻ ആട്ടിടയാടിച്ചു. പക്ഷേ, 1650-ൽ രാജാവ് നാടുനീങ്ങിപ്പോകയും, മൂത്ത ശാഖക്കാരുടെ അവകാശത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ട് പാങ്കിൾക്കുടെ ചിരന്തനസുഹൃത്തുക്കളായ താന്തർരാജകുടുംബത്തിലെ അഞ്ചു തമ്പുരാക്കന്മാരെ പിന്തുടർച്ചാവകാശത്തോടെ ഭരണമുണ്ടായി.

അവകാശഭ്രഷ്ടരായ മൂത്തശാഖക്കാർ സാമൂതിരിയോട് പരാതിപ്പെടുകയും അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ അവരുടെ ഭാഗം ചേരുകയും

* ഈ ഭരണപ്പെറ്റകളെപ്പറ്റിയും അതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ യുദ്ധങ്ങളെക്കുറിച്ചും വിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന രസകരമായ ഒരു മലയാള ഗ്രന്ഥം സമീപകാലത്തു കണ്ടുപിടിച്ചിട്ടുണ്ട്. അത് തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.

“പട്ടാപ്പാട്ട്”—അഞ്ചാംകാലം. ശ്രീമൂലം വായനശാല, തിരുവനന്തപുരം.

ചെയ്തു. സാമൂതിരിയുടെ ഇടവെടലോടെ കൊച്ചിയിലെ പ്രഭുക്കന്മാർ രണ്ടു ചേരിയായി തിരിഞ്ഞു. ഒരുക്കൂട്ടർ താന്തരിൽനിന്നും ദത്തെടുത്തവരെ പിന്താങ്ങിയപ്പോൾ മറ്റേ ഭാഗക്കാർ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരായ തമ്പുരാക്കന്മാരെ സഹായിച്ചു. അവകാശഭ്രഷ്ടരുടെ പ്രധാന സഹായികൾ വടക്കുകൂർരാജാവായ ആദിത്യവർമ്മനും, ഇടപ്പള്ളിതമ്പുരാനുമായിരുന്നു. പുറംശത്തെയും വള്ളുവനാട്ടെയും രാജാക്കന്മാർ താന്തർക്കാരം പിന്താങ്ങി. എന്നാൽ ഈ സമരത്തിലെ മുഖ്യശക്തികൾ, മുത്ത ശാഖക്കാർക്കുവേണ്ടി സാമൂതിരിപ്പാടും, ദത്തെടുത്തവർക്കുവേണ്ടി പറങ്കിക്കുളമായിരുന്നു. + കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പരമ്പരയായുള്ള പ്രധാനമന്ത്രിയും രാജ്യത്തെ ഏറ്റവും ശക്തനായ പ്രഭുവുമായിരുന്ന പാലിയത്തച്ഛൻ സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെട്ട തമ്പുരാക്കന്മാരെ രഹസ്യമായി പിന്താങ്ങി. 1661-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ പിടിച്ചതിനുശേഷം ഡച്ചനാവികസൈന്യധിപനായ വാൻഗുൺസ് പള്ളിപ്പുറത്ത് തങ്ങിയപ്പോൾ, പാലിയത്തച്ഛൻ അദ്ദേഹത്തെ രഹസ്യമായി സന്ദർശിക്കുകയും ഒരു കരാറിൽ ഒപ്പുവെക്കുകയും ചെയ്തു. സംരക്ഷണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ള ഒരുപേക്ഷയായിരുന്നു പാലിയത്തച്ഛനുണ്ടായിരുന്നത്. അത് ലഭിക്കുമ്പോൾ സന്തോഷത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. കരാറിന്റെ രൂപം മുമ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്.

“പോർട്ടുഗീസുകാരും, മറ്റു ശത്രുക്കളും എന്റെ നാട്ടിനെയും പ്രജകളെയും പീഡിപ്പിച്ചുവരുന്നതും, ഈ ശത്രുക്കളെ എതിർക്കാൻ എനിക്കു ശക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, എന്റെ നാട്ടിനെയും പ്രജകളെയും സംരക്ഷിക്കുന്നതിനു കഴിവുള്ള കരുത്തേറിയ ഒരു രാജ്യത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ വൈപ്പിൻകരനാടുവാഴിയും, പാലിയത്ത് കോമിമേജനാനുമായ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് ബഹുമാനപ്പെട്ട Mr. മർലണ്ട് ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാകമ്പനിയുടെ സഹായത്തിനുവേണ്ടി ഞാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു. അവർ എന്റെ നാട്ടിന്റെ ശത്രുക്കളിൽനിന്ന് എന്റെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് അപേക്ഷിക്കുന്നു. അതേസമയംതന്നെ മേൽപ്പറഞ്ഞ ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിക്ക് ഏതെന്നും, എന്റെ നാട്ടിനേയും, പ്രജകളേയും ഞാൻ അടിയറവച്ചുകൊള്ളുന്നു.” *

ഈ അപേക്ഷ സ്വീകരിച്ചതോടെ ലന്തക്കാർക്ക് കൊച്ചിയിൽ ഉറപ്പുനിലുണ്ടായി. ആദ്യമായി ഒരു ചവിട്ടുപടി കിട്ടി. വടക്കുകൂർ രാജ്യം

+ “പടപ്പാട്”—പേജ് 14

* മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ റിക്കോർഡുകൾ (മദ്രാസ് 1911) നമ്പർ 13, പേജ് 124.

ഭൂഷ്ടനായി താമസിച്ചിരുന്ന കൊച്ചിസിംഹാസനാവകാശിയായ വീരങ്കര ഉപമ, പാലിയത്തുളുന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം കൊളാബ് സന്ദർശിക്കുകയും പരക്കിക്കള തുരത്തുന്നതിനുവണ്ടി ഡച്ചുഗവണ്ണരുടെ സഹായം അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ അതു സ്വീകരിച്ചു. ഇതു സംബന്ധിച്ചുള്ള വിവരങ്ങൾ പോർട്ടുഗീസ്-ഡച്ച് ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽനിന്നു മാത്രമല്ല നേരത്തെ പരാമർശിച്ച മലയാളത്തിലുള്ള “പടപ്പാട്ടിൽ”നിന്നും നമുക്ക് ഗ്രഹിക്കാൻ കഴിയും. കൊളമ്പുസന്ദർശനത്തിന്റെ ഫലമായി, സാമൂതിരി വടക്കുനിന്നും, വീരങ്കരഉപമയും അടുമുണ്ടിന്റെ സഹായികളായ വടക്കൂർ, തെക്കൂർ രാജാക്കന്മാർ തെക്കുനിന്നും, ലന്തക്കാർ കടലിൽ നിന്നും കൊച്ചിയെ ആക്രമിക്കാനുള്ള ഒരു പദ്ധതി തയ്യാറാക്കി.

1661 ഗ്രീഷ്മകാലത്തു്, ബെറാവിയായിലെ സുപ്രീംഗവണ്ണൻ്റെ പുതിയൊരു പാവികുപ്പു സജ്ജീകരിച്ചു. അതിന്റെ നായകൻ അഡ്മിറൽ വൻമുണ്ഡായിരുന്നു. ജേക്കബ് ഇസ്റ്റാൻറ്റ് എന്ന കൌൺസിൽ അംഗം, സിവിൽക്കാര്യങ്ങളുടെ തലവനായി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. സഞ്ചാരിയും ഗ്രന്ഥകാരനുമായ ക്യാപ്റ്റൻ സ്ത്രേഫോമ് ഇതിൽ ഒരു കുപ്പലിലുണ്ടായിരുന്നു. ഒക്ടോബർ 7-ാംതീയതി ഇദ്ദേഹത്തുടനീളം കേരളക്കരയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. അവർ ധാരാളം പീരങ്കികൾ കരുതിയിരുന്നു. മണപ്പാ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് കമെമാഡാർ റൂഡാസിന്റെ കുപ്പലുകളുമായി ഇവർ സന്ധിക്കുകയും സംയുക്തനാവികബലം ഡിസംബർ 7-ാംതീയതി കൊല്ലത്തു വനമുണ്ടകയും ചെയ്തു. അവർ ഉടൻതന്നെ സുരക്ഷമായ ഒരു സൈന്യത്തെ കരയ്ക്കിറക്കി. അടുത്തദിവസം അവർ “യുദ്ധസന്നാമങ്ങളോടെ നാട്ടിനുള്ളിലേയ്ക്കു” കടന്നു. • കൊല്ലത്തുള്ള പാങ്കിൾ ആവരെ എത്തിത്തിട്ടു. കൊല്ലാണിയുടെ കീഴിലുള്ള നായർസൈന്യം മാത്രമാണ് അവരെ എത്തിത്തു്. അവർ ഒരു കൊത്തളം കെട്ടി, അവിടെ നിന്നുകൊണ്ടു ഡച്ചുകാരെ വെടിവെച്ചു. വെടികൊണ്ടു വലിയ നഷ്ടമൊന്നുമുണ്ടായില്ലെങ്കിലും, ലന്തക്കാർക്കു് തീരപ്രദേശത്തുനിന്നും ഉള്ളിലേക്കു് പ്രവേശിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. അതുകൊണ്ടു് കൊത്തളത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗത്തുള്ള കാട്ടു വെട്ടിത്തെളിച്ച് പിന്നിൽക്കൂടെ വന്നു് പീരങ്കികൾ കൈവശപ്പെടുത്താൻ ലന്തസൈന്യാധിപൻ തീരുമാനിച്ചു. സ്ത്രേഫോമ് വിവരിക്കുന്നു: “ഉടൻതന്നെ കാട്ടും പടലും മരങ്ങളും മുറിക്കുന്ന ജോലിക്ക് നമുുടെ മുഴുവൻ ആശാരിമാരും നി:യാഗിക്കപ്പെട്ടു. പീര

* “സ്ത്രേഫോമിന്റെ സഞ്ചാരങ്ങൾ.” ചട്ടിലിന്റെ നാവികസഞ്ചാരകഥകളുടെ സമാഹാരം—രണ്ടാംഭാഗം, പേജ് 215

കി വലിച്ചുകൊണ്ടുപോകത്തക്കവണ്ണം വഴിക്ക് നിരപ്പു വരുത്തുന്ന ജോലിയിൽ നാവികർ ഏർപ്പെട്ടു.” കൊത്തളം രക്ഷിച്ചുനിന്ന നായർഭടന്മാർ അങ്ങനെ പിൻവാങ്ങാൻ നിർബന്ധിതരായി. ലന്തക്കാർ കോട്ട പിടിച്ചു. ന്യൂഹോം തുടങ്ങുന്നു: “കോലിങ്ങ് (കൊല്ലം) നഗരത്തിനുള്ളിലേക്കു നമ്മുടെ സൈന്യം കടന്നു. മതിയ്ക്കെട്ടുകളുള്ള മാനാഹരമായ നിരവധി കൃഷിത്തൊട്ടങ്ങൾ കടന്നുകൊണ്ടാണ് ഞങ്ങൾ പോയത്. അവയുടെ മദ്ധ്യേയുള്ള വഴിക്ക് വീതി കാവായിരുന്നു.” ഡിസംബർ 10-ാംതീയതി കൊല്ലംനഗരത്തിന്റെ നേക്കുള്ള പ്രധാന ആക്രമണം ആരംഭിച്ചു. മുന്നണിവിഭാഗത്തെ ഗോസ്തലപ്പൻ പിന്നണിസേനകളെ ധൂധാന്യം നയിച്ചിരുന്നു. ഓക്സ്ഫോർഡ് വാൻഗുണ്ടസായിരുന്നു സമരത്തിന്റെ പൊതു നേതൃത്വം വഹിച്ചത്. കൊല്ലംസേന ധീരതയോടെ ചെറുത്തുനിന്നുവെങ്കിലും, അവർ പരാജയപ്പെട്ടു. ലന്തക്കാർ നഗരം പിടിക്കുകയും, ഉടൻ തന്നെ കൊട്ടാരത്തിനും അതിനോടു ചേർന്നുള്ള ക്ഷേത്രത്തിനും കൊള്ളിവയ്ക്കുകയും ചെയ്തു.

കൊല്ലം കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം 1662 ജനുവരി 1-ാം തീയതി മുപ്പതു പടക്കുപ്പുകളുമായി വാൻഗുണ്ടസ് കൊച്ചിത്തീരത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. ആയക്കോട്ടയിൽ തന്റെ സൈന്യത്തെ ഇറക്കിയതിനുശേഷം അദ്ദേഹം കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ട വളഞ്ഞു. അർബുബ്ബ് ഫെറേറാ യായിരുന്നു കോട്ട സംരക്ഷിച്ചത്. ദീർഘകാലത്തെ നിരോധത്തിനുവേണ്ടി എല്ലാ ഒരുക്കങ്ങളും ലന്തക്കാർ ചെയ്തു. വളരെ സാമന്ത്രികളോടും ധീരരുടേതോടുകൂടി കോട്ട പ്രതിരോധിച്ചുവെങ്കിലും, അവർക്കു കീഴ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞു. എന്തെന്നാൽ നേരത്തേതന്നെ അവരുമായി രഹസ്യ കരാറിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന പാലിയത്തച്ഛൻ പറങ്കികളുടെ പലരികൾ ലന്തക്കാർക്ക് ഒരുകൊടുത്തു. കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം ലന്തക്കാർ തെക്കോട്ടു നീങ്ങുകയും കൊച്ചി ആക്രമിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നാഹങ്ങൾ തുടങ്ങുകയുംചെയ്തു. പാലിയത്തെ വകയായ വൈപ്പിൻപീലിലുള്ള ഒരു കത്തോലിക്കാപള്ളിയിലാണ് അവർ സൈനികകേന്ദ്രം സ്ഥാപിച്ചത്. അവിടെ താല്ക്കാലികമായ പ്രതിരോധ സജ്ജീകരണങ്ങൾ അവർ ചെയ്തു. ഇവിടെനിന്നും കൊച്ചിക്കൊട്ടാരത്തിന്റെ നേക്ക് ആദ്യം നടത്തിയ ആക്രമണംതന്നെ വിജയിച്ചു. ആഡ്രിയൻ വാൻ റീഡ് എന്നൊരു താഴ്ന്ന പട്ടാളയുദ്ധാഗ്രന്ഥൻ കൊട്ടാരത്തിൽ കടന്ന്, പോർട്ടുഗീസുകാർ കൊച്ചിസംഘാസനത്തിൽ അവരോധിച്ചിരുന്ന റാണി ഗംഗാധരലക്ഷ്മിയെ തടവുകാരിയായി പിടിച്ചു. അഞ്ച് താൻമാർ

സുരക്ഷയ്ക്കായി മൂന്നുപേർ കൊല്ലപ്പെട്ടു. തടവുകാരിയായ റാണിയെ സാമൂതിരിപ്പാടിനെ ഏല്പിച്ചു.

വേമ്പനാട്ടുകായൽ കടന്ന് വൻകരയിൽ രാജാവിന്റെ അധികാരം സ്ഥാപിക്കാനാണ് ലന്തക്കാർ അടുത്തതായ് ശ്രമിച്ചത്. എന്നാൽ അതിനുമുമ്പുതന്നെ പുറക്കാട്ടുരാജാവ് താമരതമ്പുരാക്കുമാരുടെ സഹായത്തിന് എന്തുതന്നെയും കാര്യം ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കഴിഞ്ഞ അരനൂറ്റാണ്ടുകളിൽ ഈ നാടുവാഴി കൂടുതൽ പ്രബലനായിത്തീർന്നിരുന്നു. കരയിലേയ്ക്കു കടക്കാനുള്ള ശ്രമം ഇങ്ങനെ പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ, ലന്തക്കാർ അവരുടെ സഖ്യകക്ഷികളും കൊച്ചിക്കോട്ടയുടെ നേക്കു തിരിഞ്ഞു. എല്ലാ വഴിയിൽക്കൂടിയും കോട്ട വളയന്നായിരുന്നു അവർ ശ്രമിച്ചത്. സ്ഥിതിഗതികൾ വഷളാകുന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ പോവായിൽനിന്നു വൈസ്രായി 5 കപ്പലുകൾ കൊച്ചിയ്ക്കയച്ചു. പോഷകസമ്പന്നമായി പുറക്കാട്ടുരാജാവുമെത്തി. ഇതിന്റെ ഫലമായി നിരോധം നീക്കപ്പെടുകയും ലന്തക്കാർ താല്പാലികമായി പിൻവാങ്ങുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഇടവപ്പാതി കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കൂടുതൽ ശക്തിമത്തായ സേനകളോടെ അവർ മടങ്ങിവന്നു. പാലിയത്തുമുന്നേയും അവകാശശ്രദ്ധ സംഭവിച്ചു തമ്പുരാന്റെയും സഹായത്തോടെ അവർ വീണ്ടും കൊച്ചിക്കോട്ട നിരോധിച്ചു. പുറക്കാട്ടുരാജാവ് പാക്കികളുടെ സഹായത്തിന് എത്തിയെങ്കിലും, ഭയങ്കരമായ യുദ്ധത്തിനുശേഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ നായർട്ടു തോറ്റമടങ്ങി. പിന്നീടുള്ള രണ്ടുമാസക്കാലം പരസ്പരമുള്ള പീരങ്കിപ്രയോഗത്തിലും, ചില്ലറ ഏറുമെടുക്കലിലും ഒതുങ്ങിനിന്നു. അതിനുശേഷം കോട്ട നേരിട്ടാക്രമിക്കാൻ പച്ചുകാർ തീരുമാനിച്ചു. എട്ടുദിവസം രാപകലില്ലാതെ ചോരമായ യുദ്ധം നടന്നു. ആഴ്ചകൾ ഓടിപ്പോയതുകൊണ്ട് പാക്കികളുടെ സേനാബലം ക്ഷീണിച്ചിരുന്നു. എന്നതെന്നെയുമല്ല, കടലിൽനിന്ന് യാതൊരുസഹായവും എത്താൻ വയ്യാത്തവിധം കശനമായിരുന്നു നിരോധം. ആവത്തിന്റെ മൂർഛത്തിൽ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലെ പാക്കികൾ ഏറാവും അധികം ധീരതയോടെ സമരം ചെയ്തു. അവരുടെ കൈവശം ആഹാരവും വെടിക്കോപ്പും തീർന്നിരുന്നു. ഗോവായിൽനിന്നു സഹായം ലഭിക്കുകയില്ലെന്നു കാര്യം വ്യക്തമായിരുന്നു. എങ്കിലും അവസാനനിമിഷംവരെ അവർ ചെറുത്തുനിന്നു. പക്ഷേ, അവർ യാതൊരു രക്ഷയുമില്ലെന്ന് വ്യക്തമായിരുന്നു. മൂന്നു കോട്ടയ്ക്കുനിന്നും ഒരേസമയത്തു നടന്ന അവസാനആക്രമണത്തെ പാക്കി

കൾ സമൃദ്ധിയും ഉപയോഗിച്ച് എത്തിത്തന്നിട്ടും അവർ പരാജയപ്പെട്ടു. പോർട്ടുഗീസ് സൈന്യാധിപൻ കീഴടങ്ങി. അതിനിന്നുമായി ചെറുത്തുനില്ക്കുകയും, പരാജയത്തിൽപോലും പാഴ്ചിക്കായലും ആൽബർക്കർക്കിനേയും ഓർമ്മിപ്പിക്കുകയും ചെയ്ത പോർട്ടുഗീസ് സൈന്യാധിപൻ ഭവനപരമായ കഠിന വസ്ത്രങ്ങളുമണിഞ്ഞ്, തന്റെ കീഴ്വോൾ സ്ഥലത്താൽ അനുഗതനായി ഡച്ച് അഡ്മിറലിന്റെ മുന്നിൽ വരികയും കോട്ടയുടെ താഴ്ക്കാൽക്കൂട്ടം അടുത്തുവെക്കുകയും ചെയ്തു. ഈ കീഴടക്കത്തോടെ കേരളത്തിൽ പിന്നെ പോർട്ടുഗീസ് പതാക ഉയർന്നിട്ടില്ല. ഉടമ്പടിപ്രകാരം കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഡച്ചുതിരിക്ക് നൽകപ്പെട്ടു. കൊച്ചി, കണ്ണൂർ, കൊല്ലം എന്നീ കോട്ടകളുടെ മീതെ പാർക്കുകയുടെ പതാകയ്ക്കുപകരം ലഭിക്കാത്ത പതാക പാർപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. വാഷ്കോ ഡാ ഗാമായുടേയും ആൽബർക്കർക്കിന്റെയും മരണത്തിന്റെ അവശിഷ്ടമായി ഇന്നു ശേഷിക്കുന്നത് ഒരു നല്ല കോട്ടയുടെ നഷ്ടശിഷ്ടങ്ങൾ, ചെറിയ ഒരു സംഘം ചട്ടക്കാർ, കൊച്ചിയിലുള്ള ബിഷപ്പിന്റെ അമരം എന്നിവമാത്രമാണ്. അവർ വന്നതുപോലെതന്നെ അനുചാരന്മാരും ചെയ്തു. ഇന്ത്യൻ വ്യാപാരത്തിന്റെ മേലുണ്ടായിരുന്ന പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ആധിപത്യത്തെ അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നതിനും നിലനിൽക്കുന്നതിനുംവേണ്ടി എന്താനും ചട്ടക്കാരുടെ കുടുംബപരമ്പര മാത്രമേ ഇന്ന് അവശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ.

അദ്ധ്യായ പന്ത്രണ്ടു്

കേരളത്തിലെ പോട്ടുഗീസ് നയം

ഇന്ത്യയിലെ “പോർട്ടുഗീസ് സാമ്രാജ്യം,” “പോർട്ടുഗീസ് ശക്തി” എന്നൊക്കെ പറഞ്ഞുവരുന്നുണ്ട്. ഈ പരാമർശം കേൾക്കുമ്പോൾ ഇതിനു ബ്രിട്ടീഷ് സാമ്രാജ്യത്തോടു് വിദ്വേഷമായ സാദൃശ്യമെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും, അതിന്റെ മുൻഗാമിയായിരുന്നുവെന്നും തോന്നും. ഈ ചിന്താഗതി മിക്ക യൂറോപ്യൻഗ്രന്ഥകാരന്മാരും പ്രകടമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. തങ്ങൾ ഭാരതാധിപത്യമായിരുന്നുവെന്ന് പാങ്കിൾതന്നെ വിവരിച്ചിരിക്കുന്നു. അവരുടെ ഈ അവകാശവാദത്തെ യൂറോപ്യൻഏകീകരണകാർ ഐക്യകണ്ഠേന ഏറ്റുവാങ്ങുന്നതിനു മടിക്കുന്നില്ല. ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ശക്തിയും പോർട്ടുഗീസ് “സാമ്രാജ്യം”യും തമ്മിലുള്ള സാദൃശ്യത്തെക്കുറിച്ച് “പുഷ്പാ ദിക്സ് സൊസൈറ്റി”യുടെ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണത്തിൽ എഴുതുന്നതിനുവരെ ഒരു ഗ്രന്ഥകാരൻ ചർച്ചണം പ്രകടിപ്പിച്ചു. * എന്നാൽ ഈ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാംതന്നെ പക്ഷപാതപരങ്ങളാണ്. ചരിത്രയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുമായി അവയ്ക്കു യാതൊരു പൊരുത്തവുമില്ല. തീരുമാനത്തെ ഏതാനും പട്ടണങ്ങൾ പാങ്കികളുടെ സ്വാധീനത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ നാവികസങ്കേതങ്ങളിൽനിന്നു കഷ്ടിച്ച് ഏതാനും നാഴിക അകലെവരെ മാത്രമേ അവരുടെ അധികാരം വ്യാപിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. അവരുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിലുണ്ടായിരുന്ന സാമാന്യം വലിയ പ്രദേശം ഗോവാ മാത്രമായിരുന്നു. അതാണെങ്കിൽ നിഷ്പ്രയാസം സംരക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു ദ്വീപുമായിരുന്നു.

മാറുള്ള യൂറോപ്യൻശക്തികളെ അപേക്ഷിച്ച് ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം ഇന്ത്യൻവ്യാപാരത്തിന്റെ കൗതുക അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ നാവികലോകത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മാത്രം നിലനിന്നിരുന്ന ഈ കൗതുക ഇന്ത്യൻ രാജാക്കന്മാർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. 1599-ൽ കൗത്തലിമാരുടെ കോട്ട തകർക്കുന്നതുവരെ സാമൂതിരിയുടെ നാവികശക്തിക്കുക്കാൽ അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. അപ്പോഴേയ്ക്കും ലൂതക്കാർ രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. അവർ നാവികരംഗത്തു് കരുത്തേറിയ ശത്രുക്കളായി മാറി. ഇതെല്ലാംകൊണ്ട് ഇന്ത്യയിലെ “പോർട്ടുഗീസ് സാമ്രാജ്യത്തെ”

ക്കുറിച്ച് സാധാരണ ചെയ്തുവരുന്ന ഒഴുക്കൻപ്രസ്താവനകൾ കഥയില്ലാത്തതാണ്. “പോർട്ടുഗീസ് സാമ്രാജ്യ”മെന്നതോ പോകട്ടെ, ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയത്തിൽ ഒരു പ്രധാനഘടകമായി പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ശക്തിതന്നെ പോർട്ടുഗല്ലിനിപ്പായിരുന്നു.

കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഇതായിരുന്നു യാഥാർത്ഥ്യം. കരകുതിക്കുവേണ്ടി പറങ്കികൾ സാമൂതിരിയുമായി നടത്തിയ ഒരു ശതാബ്ദ കാലത്തെ യുദ്ധം അദ്ദേഹം ചാലിയംകോട്ട പിടിച്ചടക്കിയതോടെ, 3-യ നീയായി പോളിഞ്ഞു. കണ്ണൂർ മുതൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ വരെയുള്ള പ്രദേശത്തു് പറങ്കികളുടെ കയ്യവടക്കുതകയാകട്ടെ, പോർട്ടുഗീസുകാരുമോകട്ടെ നടന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല ഒരു സ്ഥലത്തും അവരുടെ കോട്ടകളുണ്ടായിരുന്ന തുറമുഖങ്ങൾക്കു പുറത്തു് അതു വ്യാപിച്ചിരുന്നില്ല. കണ്ണൂർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, കൊച്ചി, പാക്കാട്ട്, കൊല്ലം എന്നീ പട്ടണങ്ങളിൽ പറങ്കികളുടെ കോട്ടയുണ്ടായിരുന്നു. ഈ പ്രദേശങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും കൊച്ചിയിൽ, പോർട്ടുഗീസുമായ മേൽക്കോയ്മസമ്പ്രദായം വളർന്നു അവർ ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. എന്നാൽ ഈ സ്ഥലങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ അധികാരം ഏതാനും നാഴിക അകലെവരെയുള്ള പ്രദേശത്തിൽ മാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പറങ്കികളുടെ അധികാരം വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു എന്ന് സ്പഷ്ടമാണല്ലോ.

പറങ്കികളുമായി സമ്പത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്ന നാടുവാഴികളുടെ കൂട്ടത്തിൽ രാജാക്കന്മാരിലും നമ്പൂത്തുകാരികളും ഉൾപ്പെട്ടവർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ആദ്യവർഷങ്ങളിൽ വളരെ സൗഹൃദപൂർണ്ണമായിരുന്നുവെങ്കിലും പറങ്കികളുടെ രോഷാഗ്നിയെ അദ്ദേഹം അവരുടെ ശത്രുവായി മാറി. മമ്മാലിമരയ്ക്കാരുടെ കപ്പലിനു നൽകിയ മർദ്ദാധിക അവാർത്തനെ അവഗണിച്ചു. ആൽബുക്കർക്കിന്റെ കാലത്തു സ്വന്തം മന്ത്രിയെ പിരിച്ചുവിട്ടു് പോർട്ടുഗീസുകാരുമായി പലതരം ആശയവിനിമയം നടത്തിയ ശേഷം രാജാവ് നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. ഇതിനുശേഷം പറങ്കികളുമായി അദ്ദേഹം മൈത്രി പുലർത്തിയിരുന്നില്ല. മമ്മാലിയുടെ ഒരു ബന്ധുവായ ബക്കറാലിയെ ഗവർണ്ണറുടെ പ്രതിനിധി വധിച്ചതിനെ തുടർന്ന്, മാർട്ടിൻ അഫ്രാണ്ടുസോ ഡിനുസായുടെ കാലത്തു് കോലത്തിരി പറങ്കികളുമായി യുദ്ധത്തിൽതന്നെ ഏർപ്പെട്ടു. 1558-ൽ പയോഡം നോറാത്താ കോലത്തിരിയെ അപമാനിച്ചു. അതിനെ തുടർന്ന് നിരവധി വർഷക്കാലം നീണ്ടുനിന്ന ക്രൂരമായ യുദ്ധംതന്നെയുണ്ടായി. കണ്ണൂർ കോട്ടയിലെ സൈന്യം അതിഭയങ്കരമായ യാതനകൾക്കു വിധേയമായി. അതിന്റെ ഫലമായി കോലത്തിരിയുമായി പറങ്കികൾ സന്ധി

ചെയ്യാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യ കാത്തുരക്ഷിക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ കോലത്തിരി എപ്പോഴും ജാഗ്രതയായിരുന്നു. ആദ്യത്തുകായ്ക്കളിൽ തലയിടുന്നതിനുള്ള പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ശ്രമങ്ങളെ അട്ടിമറി എതിർത്തുതാല്പിച്ചു. അതിൽ അദ്ദേഹത്തിന് വിജയിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിന്റെ ഒരു പ്രധാനകാരണം, തന്റെ ഒരു തീരദേശരാജ്യമായിത്തീർന്നുവെങ്കിലും അതിന്റെ തലസ്ഥാനമായ ചിറ്റാട്ടൂർ ഏതാനും നാഴിക ഉള്ളിലായിത്തീർന്നുവെന്നതുകൊണ്ടാണ്. പോർട്ടുഗീസ് കപ്പലുകളിൽ നിന്ന് അവിടെ പീരങ്കി വെക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് സുരക്ഷമായ ഒരു കോട്ട കെട്ടിത്തൂങ്ങിയിരിക്കുകയും, പാകിക്കരക്ക് ഒരിക്കലും രാഷ്ട്രീയാധികാരം ചെല്ലത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അതിന് അവർ ശ്രമിച്ചപ്പോഴെല്ലാംതന്നെ കോലത്തിരി കോട്ട വളഞ്ഞു നിശ്ചയിക്കുകയും, പാകിക്കരയിലെ വ്യാപാരം തടയുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ഇതിനിന്ന് തുടലാം വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു കൊച്ചിയിലേയും കൊല്ലത്തെയും സ്ഥിതി. അവിടെ രണ്ടു സ്ഥലത്തും പാകിക്കര സ്പഷ്ടമായ രീതിയിൽ രാഷ്ട്രീയാധികാരം നടത്തിയിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസ് ആക്രമണകൊണ്ടുമാത്രം സിംഹാധിപത്തിൽ തുടർന്ന ഒരു സമരം നിലയായിരുന്നു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുംപോലും പോർട്ടുഗീസിന് അയച്ചുകൊടുത്തതായിരുന്നു. മറ്റു കേരളീയരാജാക്കന്മാരിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ബന്ധമാണ് കൊച്ചിരാജാവുമായി അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ആദ്യകാലമുതൽതന്നെ പോർട്ടുഗീസ്സുകാർ വ്യക്തമാക്കി. രാജകുടുംബത്തിലെ ആചാരത്തിന് വിരുദ്ധമായി അവർക്ക് ഇഷ്ടമുള്ള ഒരാളെ സിംഹാധിപത്തിൽ വാഴിക്കുന്നതിന് 1505-ൽതന്നെ—അൽമെഡയുടെ കാലത്ത്—അവർ ഇടപെട്ടു. അക്കാലത്ത് പോർട്ടുഗീസുരാജാവിനോടു ഭക്തിപ്രഖ്യാപിക്കുന്ന സത്യപ്രതിജ്ഞയും കൊച്ചിരാജാവു ചെയ്തു. പാകിക്കര നടത്തിയ എല്ലാ ഏഴുത്തുകളിലും “വിശ്വസ്താധിപനായ” കൊച്ചിരാജാവിനോടു ആളുകൊണ്ടും പണയക്കൊണ്ടും സഹായിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. എത്രയും നിസ്സാരമായ കാരണങ്ങൾക്കുപോലും അദ്ദേഹത്തെ തടവുകാരനാക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തോടു അത്യധികം മോദകേടായി പെരുമാറുന്നതിനും, അവർ തീരെ മടിച്ചിരുന്നില്ല. 1510-ൽ രാജാവ് സ്ഥാനത്യാഗംചെയ്ത മെന്റേയ്ക്കു കൊച്ചിപ്പോട്ടായിലെ ക്യാമ്പറായ നൂണോ കാലിസ്സു ബ്രോക്ക, അദ്ദേഹത്തെ സ്വന്തം കൊട്ടാരത്തിൽതന്നെ തടവുകാരനായി പാറ്റിച്ചു. കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലെ മൂപ്പന്മാർ സ്ഥാനത്യാഗംചെയ്ത് സന്യാസിപ്പത്തി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പുരാതനപാരമ്പര്യംപോലും തുടരൻ

അദ്ദേഹത്തെ അയാൾ അനുവദിച്ചില്ല. നാട്ടാചാരമല്ല, പാറകിളക്കട തീരുമാനമാണ് കൊച്ചിയിലെ ഭരണാധികാരികൾ സ്വീകരിക്കേണ്ടതെന്ന യാതൊരു കൂസലുംകൂടാതെ രാജാവിന്റെ മുഖത്തുനോക്കി ആൽബൂർക്ക് പറഞ്ഞു. പോർട്ടുഗീസ് സൈന്യാധിപന്മാർ കൊച്ചിക്കോട്ട ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒന്നത്തുററാണ്ടുകാലം, കൊച്ചിരാജാവ് ഫലത്തിൽ അവരുടെ തടവുകാരനായിരുന്നു. ഉടമ്പടിപ്രകാരം രാജാവിനു കിട്ടേണ്ട നികുതി കർവ്വപോലും അവർ നൽകിയില്ല. താഴ്ന്നുകിഴിഞ്ഞുള്ള അഭ്യർത്ഥനകളെ അവർ തുണവെച്ചിട്ടില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുണ്യക്ഷേത്രങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്നതിനും, അദ്ദേഹത്തെത്തന്നെ പലപ്പോഴും അപമാനിക്കുകയും ഉപദ്രവിക്കുകയും ചെയ്യുന്നതിനും അവർ മടിക്കാണിയിച്ചിരുന്നില്ല. കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലെ കലാപങ്ങളിൽ അവർ സാധാരണയായി ഇടപെടുന്നതും സാമൂതിരിയുടെ സാമന്തനായിരുന്നതിനേക്കാൾ എല്ലാവിധത്തിലും ഹീനമായ ഒരു നിലയിലായിരുന്നു കൊച്ചിരാജാവ്.

അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദെൽബുലുത്തിനു പ്രധാനമായ കാരണം കോട്ടയ്ക്കു ചുറ്റുമല്ലാതെ വേറെ പ്രദേശങ്ങൾ കീഴിലില്ലായിരുന്നെന്നതാണ്. കായലിന്റെ കിഴക്കുകരയിൽ ഭരണം നടത്തിവന്നത് രാജാവിനോടു് നാമമാത്രമായിരുന്ന ഭരണി പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്ന അഞ്ചിക്കെമ്മാലാണെന്ന പ്രബല നായർമാടമ്പികളായിരുന്നു. രാജാവിന്റെ നേരിട്ടുള്ള അധികാരസീമയിൽപ്പെട്ട യാതൊരു പ്രദേശവും കായലിനപ്പുറത്തില്ലായിരുന്നു. ആ പ്രദേശങ്ങളിലെ നാടുവാഴികളും ഇടപ്രഭുക്കന്മാരും സാമൂതിരിപക്ഷത്തായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അവർ കൂടക്കൂടെ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ നായി കലാപത്തിലും ഏറ്റെടുത്തു. പാറകിളക്കടയിൽനിന്നും കഷ്ടിച്ച് ഒരു ഫർലാങ്ങ് അകലെയുള്ള കൊട്ടാരത്തിൽ മിക്കവാറും തടവുകാരനായിട്ടാണു രാജാവ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. അങ്ങനെ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ മേൽ നിത്യതൃണാമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും പാറകിളക്കട അവരുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം വ്യാപിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. രാജാവിന്റെ പദവിയുടേയും അധികാരത്തിന്റേയും മായിൽക്കൂടെ സ്വന്തം പദ്ധതികൾ പുരോഗമിപ്പിക്കുന്നതിനു മാത്രമേ അതു പ്രയോജനപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂ.

പാറകിളക്കട വിധേയരായിക്കഴിഞ്ഞ മിത്രങ്ങളായിരുന്നു പുറക്കും കടയും കൊല്ലത്തെയും രാജാക്കന്മാർ. കൊല്ലംറാണിയുമായി ലോപ്പോസോസ്സ് ചെയ്ത ഉടമ്പടിയുടെ ഫലമായി കടൽമുക്കത്തിന്റെ ഒരു പങ്ക് ആ രാജ്യത്തിനു ലഭിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ പാറകിളക്കട ശക്തി വർദ്ധിച്ചതോടെ ആ വ്യവസ്ഥ പാലിക്കാൻ അവർ വിസമ്മതിച്ചു.

1530-ലാണ് പുറക്കാട്ടുരാജാക്കന്മാർ പാങ്കികളുടെ സ്വാധീനത്തിന് വിധേയരായത്. എന്നാൽ നാമമാത്രമായിട്ടാണെങ്കിലും അവരുടെ മേൽക്കോയ്മയായ കൊച്ചിരാജാവിനേയോ, കൊല്ലംറാണിയേയോചാലൈ അവരുടെ നില അധഃപതിച്ചില്ല. പാങ്കികളുടെ സ്നേഹത്തിന് പാത്രീഭൂതനായിത്തീർന്ന പുറക്കാട്ടുരാജാവിന് “സൈനികസഹോദരൻ” എന്ന ബഹുമതിപോലും പോർട്ടുഗീസ് രാജാവ് നൽകി. ഇവർ കഴിഞ്ഞാൽ മറ്റൊരു രാജാവിനോടൊന്നും അവർക്ക് സൗഹൃദപരമായ രാഷ്ട്രീയബന്ധങ്ങളുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതു താൻതർരാജാവ് അല്ലെങ്കിൽ വെട്ടത്തുനാട്ടു രാജാവിടനാടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തോടാണ് അവർ ചാലിയം വാങ്ങിയത്. താൻതർരാജാവിനെ പാങ്കികൾ വളരെ സഹായിച്ചു. അദ്ദേഹത്തെ ക്രിസ്ത്യാനിയാക്കാൻവരെ അവർ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. നേരത്തെ പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടതുപോലെ ഒരു രാജാവ് ഗോവായിൽ പോകുകയും മതമാറുകയും ചെയ്തു എന്നാൽ സാമൂതിരിയുടെ ആഹ്വാനം മുഴങ്ങിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം വിദേശീയരെ ഉപേക്ഷിച്ച്, സ്വന്തം സേനയെ നയിച്ചു വടുതലയുദ്ധത്തിൽ പാങ്കികൾക്ക് എതിരായി പൊരുതാനും മടിച്ചില്ല.

അങ്ങനെ കൊച്ചി, കൊല്ലം, പുറക്കാട് എന്നീ പട്ടണങ്ങളിലൊഴികെ, പാങ്കികൾക്കു വേറെങ്ങും കാര്യമായ രാഷ്ട്രീയാധികാരമില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഉൾനാട്ടിലെ ചെറിയ നാടുവാഴികളുമായി അവർ വളരെ സ്നേഹത്തിലാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. എന്നെന്നാൽ അവരുടെ പ്രധാന ആവശ്യമായ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ കിട്ടുന്നതിന് ഈ നാടുവാഴികളുടെ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. വടക്കുതോറും സ്വർണ്ണമായി ഒരു സംഖ്യകൊടുത്താണ് ഇവരുടെ സ്നേഹം സമ്പാദിച്ചിരുന്നത്. വടക്കുംകൂർ, പുറക്കാട്, ഉദയംപുരൂർ, പാവൂർ, മങ്ങാട് എന്നീ നാടുവാഴികൾക്ക് 1,800 പൊൻപണംവീതം അവർ നൽകിയിരുന്നു. ഇങ്ങനെ കറുപ്പുലഭിച്ചതുകൊണ്ട് ഈ നാടുവാഴികൾ സമ്പുഷ്ടിയിൽ കഴിഞ്ഞു എന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ പ്രാമാണ്യബോധം വളർത്താനും, സ്നേഹം നേടാനും അതു വളരെ ഉപകരിച്ചു. എന്നാൽ മാർട്ടിം ഡിസൂസായുടെ കാലത്തു് ഈ തുക നിർത്തിയെടുത്തു. ഈ പ്രവൃത്തി പാങ്കികളുമായി നടത്തിയ യുദ്ധത്തിൽ സാമൂതിരിയെ വളരെ സഹായിക്കുകയുണ്ടായി.

തന്റെ ലുബ്ധകൊണ്ടല്ല ചെറുകിടനാടുവാഴികളെ വെറുപ്പിച്ചു ഈ നടപടി മാർട്ടിം ഡിസൂസാ സ്വീകരിച്ചത്. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ നയവ്യതിയാനത്തെ അതു കുറിക്കുന്നു. ആൽബർക്കുക്കിന്റെ കാലംമുതൽ തന്നെ ഇൻഡ്യനായതെക്കുറിച്ച് വിഭിന്നങ്ങളായ രണ്ടു അഭിപ്രായഗതി

കൾ നിലവിലിരുന്നു. ഇൻഡ്യാവ്യാപാരം വിജയകരമായി തുടരണമെങ്കിൽ, കപ്പലുകളിലെ പീരങ്കികൊണ്ട് രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്നവിധം നിർമ്മിച്ച കോട്ടകൾ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയുള്ള ഉറച്ച സൈനികശക്തി വേണമെന്നായിരുന്നു ആൽബുക്കർക്കിന്റെ അഭിപ്രായം. ഇന്ത്യയിൽ ഒരു സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കാമെന്ന മോഹമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. കോട്ടകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സൈനികശക്തിയില്ലെങ്കിൽ, ഇന്ത്യയുമായുള്ള വ്യാപാരം സുരക്ഷിതമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കത്തുകളിൽ അതു വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഈ ചിന്താഗതിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് കേരളത്തിലെ നാടുവാഴികളുമായി സഖ്യമുണ്ടാക്കുക എന്ന നയം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചത്. സാമൂതിരിയെപ്പോലുള്ള പ്രബലന്മാരെപ്പോലുള്ളവരുടെ അമിതസ്ഥാനത്തിലും, കൊച്ചിരാജാവിനെപ്പോലുള്ള ചെറുകിടക്കാരരുടെമേൽ ആധിപത്യം സ്ഥാപിച്ചുകൊണ്ടും അദ്ദേഹം ബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ചു. എന്നാൽ ആ നയത്തിനെ എതിർത്തിരുന്ന ശക്തിയായ ഒരു വിഭാഗമുണ്ടായിരുന്നു. അതു രാഷ്ട്രീയമായ ദേശസ്നേഹത്തിലേയ്ക്കു നയിക്കുമെന്നപേരിൽ ഡോം ഫ്രാൻസിസ്കോ ഡി അൽമേഡാതന്നെ അതിനെ പരസ്യമായി എതിർക്കുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം ഒരു കത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “നമ്മുടെ കൊല്ലംകോട്ടയെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. എത്രയും കൂടുതൽ കോട്ടകൾ നമ്മുടെ കൈവശമുണ്ടോ അത്രയുംമാത്രം നമ്മുടെ ശക്തി ദുർബ്ബലമാകും. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ ശക്തിമുറവൻ കടലിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുക. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ കടലിൽ കരുത്തില്ലാതെവന്നാൽ എല്ലാവരും നമ്മെ എതിർക്കും.” * ആൽബുക്കർക്കിന്റെ കാലശേഷം ഈ അഭിപ്രായഗതിക്കാണ് കൂടുതൽ സ്വാധീനം ലഭിച്ചത്. കൊച്ചിയും കൊല്ലവുംപോലെ പറങ്കികൾക്ക് രാജാക്കന്മാരുടെമേൽ നിയന്ത്രണമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അവർ കൂടുതൽ അവകാശങ്ങൾ ഉന്നയിക്കുകയും, നേരിട്ടുള്ള അധികാരം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ ഉൾനാട്ടിലുള്ള നാടുവാഴികളുടെമേൽ രാഷ്ട്രീയമായ നിയന്ത്രണം ചെലുത്തുകയെന്ന നയം അവർ ഉപേക്ഷിച്ചു.

കേരളക്കരയിലുള്ള പറങ്കിക്കോട്ടകൾ പ്രധാനമായും രണ്ട് ഉദ്ദേശ്യത്തോടെയായിരുന്നു നിർമ്മിച്ചിരുന്നത്. നാടൻരാജാക്കന്മാരെ ഭയപ്പെടുത്തുക, കരുമുളക്കുകയാദമതി നിയന്ത്രിക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു പ്രസ്തുത

* “അന്നേസ് ഡാസ് സൈൻഷ്വാസ് ഇ ലെററാസ്”—
ഏപ്രിൽ 1858 (ലിസ്ബൺ)

ലക്ഷ്യങ്ങൾ. കൊച്ചിയിൽ രാജകൊട്ടാരത്തിന് എതിരായും അകലെ യായിരുന്നു കോട്ട. അതുകൊണ്ട് രാജീയലക്ഷ്യം പൂർണ്ണമായും വിജയിച്ചു. കണ്ണൂരും കൊല്ലത്തും ഭാഗികമായ നേട്ടങ്ങളുണ്ടായി. മാനുവൽരാജാവിനെ അൽമേഡാ ഇപ്രകാരം ഉപദേശിച്ചിരുന്നു: “കോഴിക്കോട്ട് അതിർത്തിയുടെ ഏഴുനൂറു നാലുനൂറു പ്രധാന കേന്ദ്രമായ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ സുഗമമായ ഒരു കോട്ട കെട്ടണം. അപ്പോൾ അതുവഴി ഒരുമണി കരുമ ഉൾപ്പെടെ കടന്നുവരുന്നതെ തടയാൻ കഴിയും.” സാമൂതിരിയുടെ വ്യാപാരത്തെ തടസ്സപ്പെടുത്തുക എന്ന ലക്ഷ്യത്തോടൊത്തുമാണ് ചാലിയംകോട്ട പണിഞ്ഞത്. ബേപ്പൂർനടയിലെ ആ ദുർഗ്ഗത്തിനും, കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തിന്റെ തെക്കൻഭാഗങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കാൻ കഴിയുമെന്നത്രേ അവർ വിചാരിച്ചത്. ആ സ്ഥലത്തുനിന്നും സാമൂതിരി പറങ്കികളെ തുരത്തിയതിനുശേഷം, ആ പ്രദേശങ്ങളിലും വ്യാപാരത്തിന് വഴിയൊരുങ്ങി.

ചോർട്ടുറീഡുകാരുടെ വാസസ്ഥലങ്ങളായിരുന്നു ഓരോ കോട്ടയും. കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ പറങ്കികളും ലത്തീൻക്രിസ്ത്യാനികളും മാത്രമേ താമസിക്കുന്നതിന് അനുവദിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. ക്രിസ്ത്യാനികളാകുകയും അവരുടെ സ്ത്രീകളെ പറങ്കിപ്പട്ടാളക്കാർക്ക് വെച്ചാട്ടികളായി നൽകുകയും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ നാട്ടുകാരെ കോട്ടയിൽനിന്നും ബാഹ്യപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. 1600-മാണ്ടു് നൂറു നാലുനൂറു കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ പാർക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ഹോളീഷ്യാസ് ഡെ ഇന്ത്യായിൽ പറയുന്നു. * അതിൽ 40 പേർ പറങ്കികളും മറ്റുള്ളവർ മാതൃഭാഷ ക്രിസ്ത്യാനികളുമായിരുന്നു. കൊച്ചിക്കോട്ടയിലെ സ്ഥിതി കുറെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. ഒരു പട്ടണത്തെപ്പോലെയാണ് അതു ഭരിച്ചിരുന്നത്. അതായത് നഗരസഭാധികാരികളും മറ്റുള്ളതിനോടൊപ്പം, നീതിന്യായം, വസ്തു ഇവയുടെ മേൽനോട്ടത്തിന് പ്രത്യേക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും, ഒരു അനാഥശാലയും ആശുപത്രിയും, കിരവധി മതസ്ഥാപനങ്ങളും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. സർക്കാർവരുമാനത്തിൽനിന്നാണ് അവിടുത്തെ സൈന്യാധിപനും കായർസേനയ്ക്കും ശമ്പളം നൽകിയിരുന്നത്.

പാങ്കികളും അവരുടെ ആശ്രിതരും ചെറുസമൂഹങ്ങളായി പ്രത്യേകം മാറിത്താമസിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് നീതിന്യായവിഭജനം എളുപ്പമായിരുന്നു. ഇപ്രകാരമാണ് നീതിന്യായം നടന്നുവന്നത്. “നായന്മാർ, മാറുള്ള

* “അന്നേസ് ഡാസ് സൈൻഷ്യാസ് ഇലൊറാസ്” — പേജ് 225.

നാട്ടുകാർ, അറബികൾ എന്നിവർ വഴക്കു കൂട്ടുകയോ മറ്റു തർക്കങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുക്കുകയോ ചെയ്താൽ അവരെ രാജാവ് വിചാരണചെയ്യുന്നതായിരിക്കും. എന്നാൽ പോർട്ടുഗീസ് പ്രജകളെ കോട്ടയിലെ കപ്പിത്താന്റെ മുമ്പിലേക്കയയ്ക്കും.” ചെറുകിടനാടുവാഴികളുടെ പ്രദേശങ്ങളിൽ, നാട്ടുകാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കൂടെ ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്നു പറയുകയും ഈ വിജയം ക്രമേണ വ്യാപിപ്പിച്ചു. 1544-ൽ കൊല്ലവുമായുണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടിയിൽ ഇങ്ങനെയൊരു വ്യവസ്ഥ കാണാം. കാറവാളികളായ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനു പറക്കിസെന്ത്യാഡിപന്റെ അടുത്തേയ്ക്ക് അയയ്ക്കണമെന്നു നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. പറക്കിളുടെ ശിക്ഷകൾ ഏറ്റവും കഠിനമായിരുന്നു. അതിൽ വെള്ളക്കാരെന്നോ നാട്ടുകാരെന്നോ ഉള്ള വിഭവചന്ദ്രം അവർ കാണിച്ചില്ല. 1524-ൽ തന്റെ ഉത്തരവിനു വിപരീതമായി കരസ്ഥമാക്കിയ മൂന്നു പോർട്ടുഗീസ് സ്ത്രീകളെ പരസ്യമായി മക്കോലിയിൽകെട്ടി അടിക്കാൻ വാസ്കോ ഡാ ഗാമാതന്നെ ആജ്ഞാപിച്ചു. സാധാരണക്കാർക്ക് കൃത്യം പൈശാചികവുമായ ശിക്ഷകളാണ് നൽകിയിരുന്നത്. എന്നാൽ പ്രദക്ഷാർക്കം ശിക്ഷകൾക്ക് അതീതമായിരുന്നു. ഒരു പ്രഭുവിനെയും ഇന്ത്യയിൽവെച്ചു ശിക്ഷിക്കാൻ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

നീതിനിർവ്വഹണവിജയം, കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്തവർക്ക് കർശമായ നിരോധനം എന്നിവയ്ക്കും പ്രാദേശികഭരണാധികാരികളുമായി ഏറ്റുമുട്ടാതെ സ്വന്തം അധികാരം നടത്താൻ പറക്കിൾക്കു കഴിഞ്ഞു. അവരുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ വന്നിരുന്ന നാട്ടുകാരുടെമേൽ നീതിവിചാരണത്തിന് പറക്കിൾ മുതിർന്നിരുന്നുവെങ്കിൽ, അതു വഴക്കുകളിലേയ്ക്കു നയിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇക്കാര്യത്തിൽ അവർ ബുദ്ധിമുട്ടും പ്രവർത്തിച്ചു. അവരുടെ മതഃപ്രാമുഖ്യവിചാരണസഭയ്ക്ക് (Inquisition) പോലും കോട്ടയ്ക്കു കയറ്റം, അവർക്കു നേരിട്ടു നിയന്ത്രണമുള്ള ജന്മയാക്കാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേലും മാത്രമേ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ.

മറ്റു രാജ്യങ്ങളോടും ഭരണാധിപന്മാരോടും കൈയ്യുക്കുന്ന തത്വമല്ലാതെ യാതൊന്നുംതന്നെ പറക്കിൾ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. ബാർബസ് പറയുന്നതു നോക്കുക: “അറബികളും അവിശ്വാസികളും യേശുക്രിസ്തുവിന്റെ നിയമത്തിനു പുറത്തുള്ളവരാണ്. ആ നിയമം പാലിക്കുന്നവർക്കല്ലാതെ നിത്യശാപത്തിൽനിന്നും നിത്യനരകത്തിൽനിന്നും രക്ഷകിട്ടുകയില്ല. അപ്പോൾ അതു പാലിക്കാത്തതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ ആത്മാവ് നഷ്ടപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ഇക്കൂട്ടരുടെ ശരീരത്തിന് നമ്മുടെ നിയമത്തിന്റെ ആനുകൂല്യങ്ങൾ എന്തിനു നൽകണം? എന്നാണ് അവർക്കു് അതിനുള്ള

അവകാശം. അവർ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അധീനതയിൽ കയറാതെ ചിലപ്പോൾ വിപ്ലവവിപ്ലവാസത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുവരാനും കഴിഞ്ഞേയ്ക്കൂ. എന്നാൽ അതിനുള്ള ആഗ്രഹം ഇതിനകം പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടില്ലാത്തപ്പോൾ, ക്രിസ്ത്യാനികളായ നമുക്ക് അവരോടു യാതൊരു കടമയുമില്ല.” * ഈ വിചിത്രമായ സിദ്ധാന്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നു ഇന്ത്യൻരാജാക്കന്മാരോടു പാകികൾ പെരുമാറിവന്നത്. അതിന്റെ ഫലമായി അവർ വിധേയരായിത്തീർന്നു കൊച്ചി, കൊല്ലം രാജാക്കന്മാരെപ്പോലെ മാറ്റമില്ലാത്തപോലും പാകികളുടെ കൈകൾക്കകത്തു കയറ്റിയിട്ടായി എത്തിക്കുകയും, അവരുടെ അവകാശവാദങ്ങൾക്ക് എതിരായി പരസ്യമായി സമരപ്രവർത്തനം ചെയ്തും. അവരുമായി സമ്പർക്കത്തിൽ ഏറ്റെടുത്ത ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസമോ, ബഹുമാനമോ നേടാൻ പാകികൾക്ക് ഒരിക്കലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒരു ജനവിഭാഗം എന്ന നിലയിൽ അവർ വഞ്ചകരും, ചതിയന്മാരും, പൈശാചികമായ ക്രൂരതയുമുള്ളവരുമാണെന്ന വിശ്വാസം സാധാരണജനങ്ങളിൽ വളർന്നു. അത് പൊതുവിൽ ശരിയായിരുന്നു. ആദ്യം വന്ന സാഹസികന്മാരുടെ, പ്രത്യേകിച്ചും ഡാഗ്ഗായുടെ നിഷ്പന്നമായ പ്രവൃത്തികൾ കേരളീയരുടെ ഓർമ്മയിൽ മായാതെന്നിരുന്നു. ഔദ്യോഗികമായി നൽകിയ രക്ഷാപത്രിക ചീന്തിക്കളഞ്ഞത് മമ്മാലിമരയ്ക്കാരുടെ കപ്പൽ ആക്രമിച്ചത്, അതിലെ യാത്രക്കാരെ മുഴുവൻ കൊന്ന്, ചാക്കിക്കെട്ടി വലിച്ചെറിഞ്ഞ ഹോബ് സാലാ വാസിന്റെ കുറേ നാൾ കണ്ടുതന്നല്ലോ. ഇന്ത്യയിൽ പാകികളുടെ പേരിനെ കളങ്കപങ്കിലമാക്കിയ നിരവധി രാഷ്ട്രസേനകളുടെ ഉടമസ്ഥമാണിത്. പതിനെഴാം നൂറ്റാണ്ടിലെഴുതിയ “കേരളവഴി” എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിൽ അതിന്റെ വിശദമായ വർണ്ണനകളുണ്ട്. + ബെല്ലമിലെ റോബർട്ട്, ജോഫ്രി ഡി മാണ്ടിവിൽ തുടങ്ങിയ കൊള്ളക്കാരായ പ്രളഭന്മാരുടെ ചരിത്രം വർണ്ണിക്കുന്ന ആംഗ്ലോ-സാക്സൺകഥകളുടെ ഓരോ ഭാഗം ഇതു വായിക്കുന്ന ഏതൊരാൾക്കും തോന്നുക. ഇങ്ങനെയുള്ള പൈശാചികകൃത്യങ്ങൾ കടലിൽ മാത്രമല്ല അവർ നടത്തിയത്. കൊള്ളയ്ക്ക് ഒരവസരം ലഭിച്ചാൽ പിന്നെ, മനുഷ്യത്വമോ, മതേതരതയോ, സത്യസന്ധതയോ ഒന്നും അവർക്ക് അതിനെ പ്രതിബന്ധമായിരുന്നില്ല. തേവലക്കരക്കുളം കൊള്ളയടിച്ച കാര്യം നേരത്തെ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ. പോട്ട് ഗിന്നുകാരുടെ വാക്കിന്റെ വില എത്രമാത്രമുണ്ടെന്ന് വരുമാനമെന്ന

* ഫോറാസ് 1. 6. 1.

+ “കേരളവഴി”, പേജ് 104.

മറ്റൊരു രസകരമായ സംഭവമുണ്ട്. കൊച്ചിക്കു സമീപമുള്ള പള്ളുരുത്തിയിൽ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ പ്രത്യേകഭക്തിയോടെ കരുതിപ്പറ്റുന്ന ഒരു ക്ഷേത്രമുണ്ടായിരുന്നു. അവിടുത്തെ സമ്പത്തിനു യാതൊരു കൈയും കണക്കുവെക്കുന്നായിരുന്നു ജനസംസാരം. പോർട്ടുഗീസുകാർക്ക് പശ്ചിമ തീരത്തുള്ള ഏറ്റവും അടുത്ത മിത്രമായിരുന്നു കൊച്ചിരാജാവെങ്കിലും, ഈ ക്ഷേത്രം ചൊള്ളയടിക്കുന്നതിന് ഗവണ്ണർ പ്ലാനിട്ടു. അതിനേത്തുടർന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു പരാതിപ്പെടുകയും, അങ്ങനെ യാതൊന്നും ചെയ്യുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം ഉറപ്പുനൽകുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഗവണ്ണറാകട്ടെ നേരിട്ട് ആക്രമണത്തിൽ പങ്കെടുക്കേണ്ടതെന്ന് കീഴ്ദ്വാര ഗവണ്ണറാക്കെ അതിനു നിർദ്ദേശിച്ചു. ഗവണ്ണർ നേരിട്ട സംഭവമെന്തായിരുന്നു സംഭവം പള്ളുരുത്തിയിൽ പുറപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം ഫലിച്ചില്ല. പാക്കികളുടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള നിരവധി പ്രവൃത്തികളിൽ ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു ഇത്. അതിൽനിന്നും അവരുടെ ചതിസ്വഭാവം നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

അഭിമാനവും സത്യസന്ധതയും ബലികഴിച്ചുകൊണ്ട് എന്തു അതിർത്തിവരുത്തുകയും അവർ തയ്യാറാകുമെന്നതിന്റെ മറ്റൊരു ഉദാഹരണം നോക്കുക. ഒരു കപ്പിത്താൻ രക്ഷാപത്രിക നൽകിയത് ഇത്തരത്തിലാണ്:— †

“ഈ കപ്പലിന്റെ ഉടമസ്ഥൻ വളരെ ഭയപ്പെടുന്ന ഒരു അറബിയാണ്. ഈ പത്രിക കാണുന്ന ആദ്യത്തെ പോർട്ടുഗീസ് കപ്പിത്താൻ ഈയാളുടെ കപ്പൽ കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നു താല്പര്യപ്പെടുന്നു.” കണ്ണൂർക്കടൽപ്പുറത്തുവെച്ച് കൂടിയാലോചനയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചുവരുത്തിയ ബക്കറാലിയെ ബഹുസ്വാധീനസാധിച്ചുകൊണ്ടു ഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിലേയ്ക്കു നയിച്ചത് നാം കണ്ടല്ലോ. പാക്കികളുടെ ഇന്ത്യയിലെ ചരിത്രം ഇത്തരം സംഭവങ്ങൾക്കൊണ്ടു നിറഞ്ഞതാണ്. ഇക്കാലയ്ക്കുള്ളിൽ ആൽബുക്കർക്ക് പോലും മാറ്റമില്ലാത്തവിധം വ്യത്യസ്തനായിരുന്നില്ല. സാമൂതിരിയെ വിജയകൊടുത്തു കൊല്ലാൻ ഏറ്റവും അടുത്തായി അദ്ദേഹം നിരന്തരമായി നിർബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നുവെന്നു സമ്മതിക്കണം.

കത്താലിമാരിൽനിന്നുണ്ടായ പരാജയങ്ങൾക്കു പ്രതികാരം വീട്ടാൻ പാക്കികൾ തീരുമാനിച്ചു നടത്തിയ ആക്രമണങ്ങളിൽ വസ്തുവകകൾ നശിപ്പിക്കുന്നതിനായിരുന്നു അവർ നിഷ്ഠയിച്ചിരുന്നത്. 1564-ൽ കണ്ണൂരിൽ മാത്രമായി 40,000 തെങ്ങു അവർ നശിപ്പിച്ചു.

† “തോഫത്തു് ഉൽമുജാഹിദീൻ.”

ഇന്ത്യയിലെ പോർട്ടുഗീസ് ഭരണവ്യവസ്ഥയെക്കുറിച്ച് വളരെയൊന്നും പറയാതിരിക്കുകയാണ് ഭേദം. അന്നത്തെ മാനദണ്ഡങ്ങൾവെച്ചു നോക്കുകയാണെങ്കിൽ പേ. ലും, കേരളത്തിലെ അവരുടെ സങ്കേതങ്ങളുടെ ഭാഗവ്യവസ്ഥ രീതികൾ കാര്യക്ഷമമായിരുന്നു. ഒന്നാമതായി കേരളത്തിൽ ഭരണഘടനാർത്ഥം അവർ യാതൊരു രാജ്യവുമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് വ്യാപാരത്തിനും സൈനികപ്രതിരോധത്തിനും പററിയ ഒരു പ്രത്യേക രൂപത്തിലുള്ള ഭരണസമ്പ്രദായമാണ് അവർ വളർത്തിയെടുത്തത്. ഒരു സൈനികതലവന്റെ കീഴിലായിരുന്നു പട്ടണങ്ങൾ. കൊച്ചിയിലെ ക്യാമ്പ് റാങ്ക് മാത്രം നേരിട്ട് പോർട്ടുഗീസിൽനിന്നും നിയമിച്ചവനും. ഇവർ ഗവണ്ണർമാരുടെ കീഴിൽ പണിയെടുത്തുവന്നു. (ആൽബർക്കിന്റെ കാലത്തേക്ക് ഗവണ്ണർമാർ ഗോവായിലായിരുന്നു താമസം.) കോട്ടയുടെ രക്ഷയ്ക്കും കൈമാറ്റത്തിനുമുള്ള ചുമതല ഈ ക്യാമ്പ് റാങ്ക്മാർക്കായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ റീസിന്റായനിവ്വരണത്തിനും റവന്യൂകാര്യങ്ങളുടെ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുന്നതിനും പ്രത്യേക ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് നാം നേരത്തെയെ കണ്ടല്ലോ. കൊച്ചിത്തറമുഖത്തെ ചുങ്കത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗം പോർട്ടുഗീസ് ലഭിച്ചിരുന്നു. അതു വിരിക്കുക, അതു സംബന്ധമായ മറ്റും ഭരണച്ചുമതലകൾ നോക്കുക എന്നതിന്റെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്നത് പോർട്ടുഗീസിൽനിന്നും നേരിട്ടു നിയമിച്ചവനും വസ്തുക്കൾക്കും ഉടമസ്ഥന്മാർ. ഇന്ത്യയിൽ വന്നിട്ടുള്ള അപൂർവ്വം സത്യസന്ധന്മാരായ പറങ്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഒരാളായ അഫോണ്ടുസോ മെക്സിയാ എന്ന ആദരണീയനായ പുരുഷൻ കുറേക്കാലം ഈ ജോലി നോക്കിയിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങൾക്കു ക്രമവും ചിട്ടയും വരുത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹം നന്നേ പണിപ്പെട്ടുകയ്യുണ്ടായി എന്നാൽ രാജാക്കന്മാരുമായുള്ള ശത്രുതകൾ കേരളത്തിലെ വ്യാപാരം മന്ദീഭവിച്ചതോടെ കൊച്ചിയിലെ ഖജനാവുമേലധികാരി എന്ന ഉദ്യോഗത്തിന്റെ ആവശ്യംതന്നെ ഇല്ലാതായിത്തീർന്നു. 1549-ൽ രാജാവിന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ കോപ്പോ ആൻസ് ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു: "കൊച്ചിയിലെ ഖജനാവിന്റെ മേലധികാരി എന്ന ഉദ്യോഗത്തിന്റെ ആവശ്യമില്ല. അതൊരു പാഴ്ചിലാണ്. തിരുമനസ്സിലെ ഖജനാവിനെ കുറേക്കൂടെ നശിപ്പിക്കാനെ അത് സഹായിക്കുകയുള്ളൂ."* വളരെ കാലത്തേയ്ക്കും പണ്ടുകൾക്കുള്ളേടുകൾക്കു നോക്കാൻ ഒരാളില്ലായിരുന്നുവെന്നതിൽനിന്ന് പറങ്കിഭരണ

* "കാർപ്പോ ക്രോണാജോജിക്കാ", ഒന്നാംഭാഗം, മാർക്കോ 30, ഭാഗം 60.

ത്തിന്റെ സ്വഭാവം മനസ്സിലാക്കുകയല്ല. ഇതിനെപ്പറ്റി കഠിനമായ പ്രതിഷേധമുണ്ടായിരുന്ന ആൽബ്രൂക്കർക്കുപോലും ഇപ്രകാരം എഴുതി: “പ്രഭോ, അങ്ങയുടെ കൊച്ചിയിലെ കായ്പാലയത്തിന്റെയും പണ്ടുക്കൾക്കുണ്ടായതും കണക്ക് പരിശോധിക്കുന്നതിന് ഒരർത്ഥം ഇല്ലാത്തത് ഒട്ടും ശരിയല്ലെന്ന് എനിക്കു തോന്നുന്നു. പോർട്ടുഗലിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ കണക്കുകൊടുത്തുകൊള്ളാമെന്ന് പറഞ്ഞുകൊണ്ടു, രണ്ടായിരവും മൂവായിരവും ക്രൂസഡോസ് കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ആളുകളെ മുമ്പാലു എല്പിക്കാൻ വയ്ക്കാത്തപ്പോൾ അങ്ങയുടെ വ്യാപാരം വളർന്നിട്ടുണ്ട്.”* മറ്റൊന്നായ ആ ഗവണ്ണർ ഇൻഡ്യയിലുണ്ടായിരുന്ന കാലമത്രയും അദ്ദേഹത്തിന് സാമ്പത്തികരംഗത്തും, സാധാരണഭരണകാര്യങ്ങളിലും അദ്ദേഹം പരിപാലിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിലെ വ്യാപാരത്തെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന അന്താരാഷ്ട്ര റിയാൽ ഇൻഫാൻറിയുടെ അഴിമതിസംഘത്തിന് എതിരായി നടത്തിയ സമരം—അത് പരിപൂർണ്ണവിജയമല്ലായിരുന്നു—ഒരു കായ്പാ വ്യക്തമാക്കി. അത് ഇത്രമാത്രമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കർമ്മമായ ഭരണത്തിൻകീഴിൽപ്പോലും പോർട്ടഗീസ് ഭരണവ്യവസ്ഥ അഴിമതിപൂർണ്ണവും പിടിമുറപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതായിരുന്നു.

ആധുനികദൃഷ്ടിയിൽ അത്യന്തം വിചിത്രമായി തോന്നുന്ന രണ്ടു കായ്പാക്കളാണ് ഈ പിടിമുറപ്പിച്ചുകയ്ക്ക് കാരണം. രാജാവിനും പോർട്ടുഗലിലെ ഉയർന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കും മനരിട്ട് എഴുതാൻ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്ന അവകാശമാണ് ഒരു കായ്പാ. ഇൻഡ്യയിലുള്ള പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന മിക്കവാറും എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും കയ്യിലായിട്ടാണ് ഓരോ കപ്പലും നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങുന്നത്. മേൽദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു തിരിയുള്ള ആദരപദങ്ങൾ നിറഞ്ഞവയാണ് ഈ കയ്യിൽ. അതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി തീരുമാനങ്ങളും പരിപാടികളും പെട്ടെന്നു മാറുന്നത് അസാധാരണമായിരുന്നില്ല. വളരെയധികം അപഖ്യാതികളും പ്രചരിച്ചു. ഇതൊക്കെക്കൊണ്ടു പൊറുതിമുട്ടിയ ആൽബ്രൂക്കർക്ക്, കൊച്ചിയിലെ തന്റെ കീഴ്ദ്യോഗസ്ഥനായ അന്താരാഷ്ട്ര റിയാൽ ഇൻഫാൻറിയെപ്പറ്റി എനിക്ക് അഭിനന്ദിച്ചു എഴുതുന്നു. എന്റെ കയ്യിലുണ്ടെന്നും, അറബിയെന്നും, ഭീരുവെന്നുമൊക്കെ വിളിച്ച അയാളെ അങ്ങയ്ക്കു വിശ്വാസമാണ്. ആ സ്ഥിതിക്ക് അയാളുടെ അടുത്തു എനിക്കൊണ് ഒരു ശുപാർശ വേണ്ടിയിരിക്കുന്നത്.” മറ്റൊരു കത്തിൽ അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ

* “കാട്ടാസ്”, 1510 ഒക്ടോബർ 16-ാം തീയതിയിലെ കത്ത്

നെ എഴുതി: “മാറ്റമുള്ളവരുടെ ദൃഷ്ടിപരമമല്ല അങ്ങയുടെ അടുത്തു സ്വാധീനം നേടുന്നതിനുള്ള ഒരു ശ്രമമാണ് ഇവിടെ നടക്കുന്നത്.”* കീഴ്ചോഴ്ചയ്ക്കുമുമ്പായി ഓരോ രാജാവിന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഗവണ്മെന്റർ ക്ഷിപ്തം ഇങ്ങനെ പറയുന്നു: “ഒരു നശിച്ച മുഹൂർത്തത്തിലാണ് ലോകപ്പാ സോസ് ഇൻഡ്യയിൽ കാലുകുത്തിയതെന്ന് ഞാൻ അങ്ങയെ അറിയിച്ചുകൊള്ളട്ടെ.”+ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നേരിട്ട കത്തയയ്ക്കുന്ന ഈ രീതി അവസാനകാലംവരെ തുടർന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തമ്മിലുള്ള കഴപ്പത്തിന്, മുഖ്യകാരണമിതായിരുന്നു.

ഇതിലും വഷളായി മറ്റൊരു കാര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ശത്രുക്കൾക്കെതിരായിപ്പോലും ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഒന്നിച്ചു കൂറോടെ നിന്നിരുന്നില്ല. കൊച്ചിയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ മറ്റൊരു നാടുവാഴികളുമായി ഉപജാപങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസിന്റെ ശത്രുക്കളുമായി ബന്ധം പുലർത്തിവന്നവർ കുറവായിരുന്നില്ല. “രാജസഭയിലെ ഒരു പ്രഭുവായ കൊച്ചിയിലെ അന്തോണിയോ റിയോ, കൊള്ളക്കാരനായി സമ്പുത്തിലാ”ണെന്ന് ഗാന്ധർഹൊൺസാലവസ് രാജാവിന് പരസ്യമായി എഴുതി. ¶ കൊച്ചിയിലെ മറ്റൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്ന ലൊറാൻസോമൊറിനോ കൊച്ചിരാജാവിനെയൊണ് തന്റെ ഗുണഗണങ്ങൾ വണ്ണിച്ചു, ഉദ്യോഗക്കയറ്റം നൽകണമെന്ന് ശുപാർശചെയ്യുന്ന ഒരു കത്തു പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന് അയച്ചു. ഇതുപോലുള്ള പരിതഃസ്ഥിതിയിൽ അച്ചടക്കം വളരെ കുറവായിരുന്നതിൽ അതുതരപ്പെടേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ. പ്രഭുക്കന്മാരെ ഇൻഡ്യയിൽവെച്ച് ശിക്ഷിപ്പാൻ പാടില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, ഗവണ്മെന്റ് ദുർബ്ബലനോ ഭീരുവോ ആയാൽ പരിപൂർണ്ണമായ അരാജകത്വം നടമാടിയിരുന്നു. ആൽബർക്കിന്റെ കാലത്തുപോലും വ്യക്തിപരമായ വഴക്കുകൾ പോർട്ടുഗീസ് ചരിത്രത്തിൽ വളരെ പങ്കുവെച്ചു. അദ്ദേഹവും അൽമേഡയും തമ്മിലുള്ള വഴക്ക് അതിനുദാഹരണമാണ്. ശത്രുചേരിയിൽ ചേരക്കയന്നത് സാധാരണ സംഭവമായിരുന്നു. ലിസ്ബണിൽ മടങ്ങിച്ചെന്നാൽ ശിക്ഷിക്കപ്പെടുമെന്ന് ഭീതിയുണ്ടായിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാർ, ഇൻഡ്യൻ രാജാക്കന്മാരുടെ സേവനത്തിൽ പ്രവേശിക്കുക അപൂർവ്വമായിരുന്നില്ല. പാങ്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അച്ചടക്കബാധത്തിന്റെ യഥാർത്ഥനിലവാരം അറിയാൻ ഗൊൺസാലോവാ

* “കാർട്ടാസ്”, 1512 ഏപ്രിൽ 1

+ “ഗ്രാഫിറാസ് ആൻറിഗാസ്”, മാർച്ച് 6, 1561

¶ “ഗ്രാഫിറാസ് ആൻറിഗാസ്”

സ് കൂട്ടിത്തൊഴിയുടെ കഥതന്നെ നോക്കിയാൽമതി. പോർട്ടഗല്ലിലെ പ്രബലവും സുപ്രസിദ്ധവുമായ ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്നു കൂട്ടിത്തൊ. വിഷ്ണുരക്തയുണ്ടായപ്പോൾ പാതകങ്ങളുടെയും ഒരു ചരിത്രമായിരുന്നു അയാൾക്ക് ഇൻഡ്യയിലുണ്ടായിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അയാളെയും മാറുചിലമ്പെയും ഗവണ്ണർ തടവുകാരായി പാപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ജയിൽ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഒരാൾക്ക് കോഴകൊടുത്തു, പട്ടാപ്പു കൽതന്നെ കൂട്ടിത്തൊ തന്റെ കൂട്ടുകാരോടൊത്തു തടവുചാടുകയും, ഉടൻതന്നെ പോർട്ടഗല്ലിന് എതിരായി യുദ്ധംചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന ആദിവാസികളുടെ സൈന്യത്തിൽ ചേരുകയും ചെയ്തു.

അച്ചടക്കമില്ലായ്മയും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കടിച്ചൊറ്റയും നിലവിളിയിലൂടെ സ്വാഭാവികമായിരുന്ന ഒരു ഭരണവ്യവസ്ഥ കെട്ടിപ്പടുക്കുക അസാധ്യമായിരുന്നു. അച്ചടക്കം എടുത്തുനടന്നതിനും, കാര്യക്ഷമമായ ഭരണക്രമം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനും ആർക്കും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ജോലിയിൽ അസാധാരണമായ ഉള്ള എന്തെങ്കിലും ഗവണ്ണർ ശ്രമിച്ചാൽ, സ്വകാര്യ വ്യാപാരത്തിനുള്ള അവകാശവും പള്ളിയുടെ വമ്പിച്ച കൈകടത്തലുകളും അത് അസാധ്യമാക്കിത്തീർത്തു. പോർട്ടഗീസ് വ്യവസ്ഥയുടെ പ്രത്യേകതകളായിരുന്നു ഇതു രണ്ടുതന്നെ പറയാം. സ്വകാര്യവ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനുള്ള അവകാശം എല്ലാ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി നാം നേരത്തെ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചതുപോലെ ദൈവദൂഷണവും അന്ധതയും കാര്യംനോക്കി. രാജാവിന്റെ കാര്യങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാൻ ആളില്ലാതായി. ഒൻപതുവർഷക്കാലത്തെ സേവനം പൂർത്തിയായ പട്ടാളക്കാർക്കും വ്യാപാരംചെയ്യാൻ അനുവാദമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ആകർഷണമില്ലായിരുന്നെങ്കിൽ സൈനികസേവനത്തിന് വളരെ കുറച്ചുപേരെ മാത്രമേ കിട്ടുമായിരുന്നുള്ളൂ. ഇത് അത്യന്തം ദോഷകരമായ ഫലങ്ങളുണ്ടാക്കി. ആദായത്തെ ഓർത്തു മാത്രമാണ് ഉദ്യോഗം സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. തന്നെ ഒരു താവട്ടിനെ ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ഏറ്റവും എളുപ്പമായ "ഇൻഡ്യ"യുടെ ഗവണ്ണർപദവിയിലായിരുന്നുവത്രെ. ഒന്നോ രണ്ടോ പേരെഴുതിക്കൊടുക്കുക, ഇൻഡ്യയിൽ വന്നു മിക്ക ഗവണ്ണർമാരും കഴിയുന്ന മാർഗ്ഗങ്ങളിൽകൂടെല്ലാം പണം സമ്പാദിക്കുകയുണ്ടായി.

ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെതിലും വളരെ ശക്തിമത്തായിരുന്നു പള്ളിയുടെ സ്ഥാപിതതാല്പര്യം. അതു മറ്റൊരു അധ്യായത്തിൽ നമുക്കു പരിശോധിക്കാം.

പണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങൾക്കോ, ഭരണത്തിനോടൊന്നോ കാര്യക്ഷമമായ ഒരു വ്യവസ്ഥ വളർത്തിക്കൊണ്ടുവരാൻ പാടില്ലാത്ത കഴിഞ്ഞി

ഒന്നു വ്യക്തമായല്ലോ. പറയുകയായി താരതമ്യപ്പെടുത്തിനോക്കുമ്പോൾ സാമൂതിരിയുടേയും ആദിൽഷായുടേയും ഗവണ്മെന്റുകൾ സുസംഘടിതവും കൂടുതൽ കാര്യക്ഷമവുമായിരുന്നു. ഇതിനു ചരിത്രപരമായ ഒരു കാരണംകൂടിയുള്ളത് നാം അവഗണിക്കാൻ പാടില്ല. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഒടുവിലും 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിലും, നാട്ടുവാഴിത്തവ്യവസ്ഥിതിയിൽ നിന്നും യൂറോപ്പ് ക്രമേണ വിമുക്തമായിവരികയായിരുന്നുവെന്ന് കാണണം. ഇന്നു നാം അറിയുന്ന രീതിയിലുള്ള സുസംഘടിതമായ ഭരണക്രമങ്ങൾ അന്നു യൂറോപ്പിലുണ്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്പിലെ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ മത്സരമനസ്സമിതിയുടെ നേരിയ പ്രതിഫലനം മാത്രമായിരുന്നു പാകിച്ചദ്വാരാ സ്ഥലങ്ങളുടെ ശിക്ഷണാധിത്യം. ദേശസ്നേഹം എന്നൊന്ന് 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ യൂറോപ്പിൽ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജംഗ്ലിക്കാരോടു ചേർന്ന് ഹാജരുകാർ സ്വന്തം ഭാഷാവിഭിന്നതയ്ക്കായി യുദ്ധം ചെയ്യുകയും, ഹാജരുകാരാണെന്നു പറയുന്നതിൽ ജംഗ്ലിക്കാർ അഭിമാനം കൊള്ളുകയും ചെയ്തിരുന്ന ഒരു കാലമായിരുന്നു അത്. മറ്റു യൂറോപ്യന്മാരുമായി കൂടാതെ ഉൾക്കൊള്ളാൻ പാകികൾ ഒട്ടാകെ വ്യത്യസ്തരായിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റു യൂറോപ്യന്മാരുടേയും അവരുടെ ഭാഷീയവ്യവസ്ഥിതികൾ വികസിപ്പിക്കുകയും, ദേശീയജീവിതം സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുമ്പോൾ, വിദേശാധിപത്യത്തിന്റേതിൽ (ഐഡിയിന്റെ) കിടക്കാനുള്ള നിർഭാഗ്യം പോർട്ടുഗലിനുണ്ടായെന്നുള്ളതാണ് വ്യത്യസ്തമായ ഏക കാര്യം.

എന്താൽ ഒരു കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആദ്യകാലത്തുവന്ന പോർട്ടുഗീസ് നയത്തിനു വ്യക്തതയുണ്ടായിരുന്നു. ഒന്നാമത്തെ വൈസ്രോയിയായ അൽമുദോ എഴുതി: “നിങ്ങൾക്കു കടലിൽ ശക്തിയുള്ളിടത്തോളംകാലം ഇന്ത്യ നിങ്ങളുടെതായിരിക്കുമെന്നു മനസ്സിലാക്കുക. അത് ഇല്ലെങ്കിൽ തീരദേശത്ത് എത്ര കോട്ടയുണ്ടായതുകൊണ്ടും ഫലമില്ല.” * ഈ നയത്തിൽനിന്നും അവർ ഒരിക്കലും വ്യതിചലിച്ചിരുന്നില്ല. സമുദായീകരണം നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി എന്തു സാഹസികമായ നടപടികൾ കൈക്കൊള്ളാനും പറയിക്കുറുത്താൽ അക്കമായിരുന്നു. വ്യാപാര മുദ്രവൻ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനും, മറ്റു ഭാഷാഭൂമികളിലേക്കും കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനും സഹായകരമായ വിധത്തിൽ ഓർമസ്മൃതിയെ മലക്കാവരെ അവർക്കു നാവികസങ്കേതങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അതായിരുന്നു അവരുടെ സോമാജ്യം. സമുദായകരമായ നഗരികൾ

* ശാസ്ത്രത്തിന്റെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും ചരിത്രം-ഏപ്രിൽ 1658

ഇന്ത്യൻ വ്യാപാരവും നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് അവർക്കു ബോദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. സമുദ്രത്തിൽനിന്നും നിരോധം ഏർപ്പെടുത്തി ഇന്ത്യൻ രാജ്യങ്ങളുടെ വ്യാപാരത്തെ തകർക്കാനുള്ള അവരുടെ പദ്ധതി പൂർണ്ണമായും വിജയിച്ചില്ല. പ്രത്യേകിച്ചും കേരളത്തിൽ. എന്നാൽ അറേബിയാ, ഇന്ത്യ, ഇന്ത്യൻ രാജ്യങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള പ്രധാന ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞു. കേരളത്തിലെ അവരുടെ പ്രധാനപ്പെട്ട വാണിജ്യകേന്ദ്രമായിരുന്ന കൊടുമുടിയിൽ സുവർണ്ണമായിരുന്ന ആയുധശാലയും, കപ്പലുകളുടെ അറാങ്കാറപ്പണിക്ക് ആവശ്യമായ ഏർപ്പാടുകളുമുണ്ടായിരുന്നു.

പാകികളുടെ സൈനികനയത്തിലെ ഒരു കാര്യം ശ്രദ്ധേയമാണ്. പാകി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ കീഴിൽ കേരളീയരായ ഭടന്മാരെ മുറുമുറിയോടുകൂടി അയയ്ക്കാനുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ആൽബുക്കർക്ക് നിശ്ചയിച്ചു. ആ രീതി അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളും തുടർന്നു. ചിന്നിട്ടു വെട്ടിയ കൈയ്യും വസ്ത്രങ്ങളും വസ്ത്രത്തിൽ സ്വീകരിച്ചുവന്ന ഈ നയമാണ് ഇന്ത്യയിലെ യൂറോപ്യൻ ഭടന്മാരുടെ അടിസ്ഥാനമായിത്തീർന്നത്. ഈ കണ്ടുപിടിത്തത്തിന്റെ ബഹുമതി പാകികൾക്കുതന്നെ നൽകുന്നു. അവർ നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളിൽ കേരളീയരെ ധാരാളമായി ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. മാതൃഭൂമിക്ക് അഭയാർത്ഥിയോ ഫർണാണ്ടസ് ചാൾസ് എന്ന നായരുടെ കാര്യം പ്രത്യേക ശ്രദ്ധേയമാണ്. അയാൾ പാകിപട്ടാളത്തിൽ വിവിധ നില വാങ്ങിയിട്ടുള്ള ഉദ്യോഗങ്ങൾ വഹിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്തുസംഘത്തിലെ യോഗാപുത്രി എന്ന സ്ഥാനം അയാൾക്കു പാകികൾ നൽകി. 1571-ൽ സാഗിലാർനദീതീരത്തുവെച്ചു നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ട അയാളെ, വളരെ ബഹുമതികളോടെ ശോഭയായി സംസ്കരിച്ചു.

പോർട്ടുഗീസ് അധികാരം നിലനിന്നിരുന്നത് വലിയ സേനാബലത്തിലല്ല. ഓരോ കോട്ടയും രക്ഷിക്കാനുള്ള ഭടന്മാരെ അതിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ആക്രമണങ്ങൾ നടത്തേണ്ടിവരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെറുകിട നാടുവാഴികളോടൊപ്പം പലപ്പോഴും ജയിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കോട്ടകളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള സൈനികനയത്തിനുവേണ്ടി വാടിച്ചു ഏകഗണ്യമായ ആൽബുക്കർ ചാൾസ്, പണ്ടുകാലം സാരക്ഷണത്തിനും കാവലിനുമായി മുമ്പായിരത്തിത്തുടതൽ പട്ടാളക്കാരെ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. 1512 ഏപ്രിൽ 1-ാംനു അദ്ദേഹം രാജാവ് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു: “പ്രഭോ, ഇന്ത്യയുമായി ഉടമ്പടിക്കാൻ ഉണ്ടാക്കുന്നതിനും, പണ്ടുകാലം സാരക്ഷണത്തിനും, അങ്ങനെയുവേണ്ടിവരുന്ന മറ്റാവശ്യങ്ങൾക്കുമായി.....മുന്നോട്ടുവെക്കുന്നതുമായിരും

പട്ടാളക്കാരെ ഞാൻ ഇവിടെ കരുതുന്നുണ്ട്. അവർക്ക് നല്ല ആയുധങ്ങളും കോട്ടകെട്ടാനുള്ള സാമഗ്രികളും ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.” ആൽബർക്കിക്ക് ഒരിച്ചിതന്നുകാലത്ത്, സൈന്യത്തെ കാര്യക്ഷമമായി നിലനിർത്തിയിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രേഷ്ഠരും അനുഭവിച്ചു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ ലോപ്പാ സോസ്സാകളെ പട്ടാളത്തെ അവഗണിച്ചു. അതിനുശേഷം പറകിട്ടുപട്ടാളത്തിന് ഇന്ത്യൻരാജാക്കന്മാരെ ഭയപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. പോർട്ടുഗലിൽനിന്നും അയച്ചിരുന്ന ഭടന്മാർ അച്ചടക്കമോ, സൈനികപരിശീലനമോ ഇല്ലാത്ത കൂട്ടിസംഘമായിരുന്നു. അവരുടെ ശമ്പളം കുടിശ്ശികയായി. 1548-ൽ വന്ന ഒരു സൈന്യവിഭാഗം ആറാറത്തിനുവേണ്ടി തെരുവീഥികളിൽ ഭിക്ഷുചോദിക്കേണ്ടിവന്നുവെന്ന് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഇന്ത്യയിൽ ഒരുവർഷം സേവനം പൂർത്തിയാക്കുന്നതുവരെ അവർ ശമ്പളത്തിന് അർഹരല്ലായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ സമുദായങ്ങളാടുള്ള പറകിട്ടുകളുടെ നയം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കേണ്ട കാര്യമാണ്. അവരുടെ മതനയത്തെപ്പറ്റി പുറകെ ചർച്ച ചെയ്യാം. ക്രിസ്തുമതത്തിലേയ്ക്ക് പരിവർത്തനം ചെയ്യുന്നവർക്ക് മറ്റു മോട്ടു ഗീസ്പെന്മാന്മാർക്ക് തുല്യമായ എല്ലാ സാമുദായ-രാഷ്ട്രീയ അവകാശങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. വണ്ണപ്രതിപേക്ഷാധാരണം അവർ അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. അവർ സങ്കരവിവാഹങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നു. ഇന്ത്യൻ സമുദായങ്ങളുമായുള്ള അവരുടെ ബന്ധത്തിന്റെ പ്രധാനപ്രത്യേകത അതായിരുന്നു. അവർക്ക് യാതൊരുവിധമായ വണ്ണവിഭേദവുമില്ലായിരുന്നു. ആദ്യമുതൽക്കേ സെന്റാർട്ടുപരമായ സാമൂഹ്യബന്ധങ്ങൾ അവർ പുലർത്തിരുന്നു. സങ്കരവിവാഹങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്ന നയം ആൽബർക്കിക്ക് ആരാഭിച്ചത്. അദ്ദേഹം അത്തരം ചടങ്ങുകളിൽ പങ്കെടുക്കുകയും ദമ്പതികൾക്ക് സ്ത്രീധനം നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. ഇത്തരം വിവാഹങ്ങൾ നടത്തുന്നവർക്ക് പ്രത്യേക ആനുകൂല്യങ്ങൾപോലും നൽകി. അവർക്ക് കോട്ടയ്ക്കുകയ്ക്ക് ഭൂമിയും വീടും നൽകിരുന്നു. ചുരുക്കത്തിന് അവരെ ഒഴിവാക്കി. പ്രത്യേകിച്ചും ചൈനീസ് പട്ടിണം പോർട്ടുഗലിൽ നിന്നുള്ള പഞ്ചസാരയ്ക്കും അവർ മുക്കം കൊടുക്കേണ്ടായിരുന്നു. മറ്റു സാധനങ്ങൾക്ക് അവർ കൊച്ചിരാജാവിന് നാലുശതമാനം മുക്കം നൽകിയാൽ മതിയായിരുന്നു.

വെനീഷ്യൻ സഞ്ചാരിയായ സീസർ ഫ്രാഡറിക്ക് ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു: “പെരുന്നാളുടെ അവകാശങ്ങൾ നിർത്തലാക്കി”, മറ്റുള്ളവരെപ്പോലെ മുക്കംകൊടുക്കാൻ പോർട്ടുഗീസ് വൈസ്രോയി വല ഉപാധി

കുറ്റം സ്വീകരിച്ച അവസരത്തിൽ ഞാൻ കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്നു. അക്കാലത്തു കുരുമുളക് രാത്രികാലങ്ങളിൽ തുക്കിക്കൊടുക്കുന്ന കായ്ക്കത്തിൽ പൊന്തോൻ വളരെ താല്പര്യം കാണിച്ചു. ഉള്ളതു മുഴുവൻ രാത്രിതന്നെ കറുപ്പുകളിൽ കയറി അവർ പോട്ടുഗീസിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുകയും അങ്ങനെ മങ്കങ്ങളിൽനിന്നു ഒഴിവാക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ കൊച്ചിരാജാവ് കുരുമുളക് തുക്കാൻ സമ്മതിച്ചില്ല. അതിനാശേഷം പഴയതുപോലെ തുടരാൻ കച്ചവടക്കാരെ അനുവദിച്ചു. അതിൽപിന്നീട് യാതൊരു പരാതിയും ഉണ്ടായിട്ടില്ല.” *

വിവാഹിതർക്കു ധാരാളം സൗജന്യങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. പാങ്കി കളുടെകൂടെ ഇന്ത്യയിലേയ്ക്ക് വളരെ അപൂർവ്വം സ്പീക്കർമാത്രമേ വന്നിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്ത്യയിലേയ്ക്കുള്ള കപ്പൽയാത്രയുടെ വിഷമങ്ങളും അവിടുത്തെ അറിയില്ലാത്ത ജീവിതരീതികളും മൂലം യൂറോപ്യന്മാർക്കു കഷ്ടബുദ്ധി വന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് “അൽബുക്കർക്കിന്റെ നിയമപ്രകാരമുള്ള” വിവാഹങ്ങൾ പൊതുവേ സ്വീകരിക്കപ്പെട്ടു. പാങ്കി കളുടെ സൈനികശക്തി ഏറ്റവും ക്ഷയിച്ച കാലത്തുപോലും അവരുടെ കോട്ടകളിൽ പോർട്ടുഗീസ് പതാക പാറിപ്പറക്കുന്നതിന് ഈ സമ്പ്രദായം വളരെ സഹായിച്ചു.

മുസ്ലിമിങ്ങളോടു് അത്യന്തം ക്രൂരതയോടെയാണ് പാങ്കികൾ പെരുമാറിയിരുന്നത്. അറബികളുടെ വ്യാപാരത്തെ വേരേടെ നശിപ്പിച്ചു്, മുഹമ്മദീയരെ ഒരു സമുദായമെന്ന നിലയിൽത്തന്നെ ഉന്മൂലനനാശം വരുത്തുകയെന്നതായിരുന്നു അവരുടെ ഏകലക്ഷ്യം. വാണിജ്യം മത്സരം മാത്രമല്ലായിരുന്നു അതിനു കാരണം. സ്വെയിറിലും ആഫ്രിക്കയിലും മുകേഷുമായി ദീർഘകാലം നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളുടെ ഫലമായി ഐബിറിയൻശക്തികളിൽ രൂപമൂലമായിരുന്ന ശത്രുതയായിരുന്നു അതു്. ഒരു അറബിയെ പിടിച്ചുകുടിഞ്ഞാൽ ഏറ്റവും മുഗീയമായവിധത്തിൽ അയാളെ അവർ ദണ്ഡിക്കുക പതിവായിരുന്നു. അയാളെ ഒന്നുകിൽ വധിക്കുക, അല്ലെങ്കിൽ അടിമയാക്കുക. അറബികൾ “ദൈവത്തിന്റെ ശത്രുക്കളാ” എന്ന ബാബാപിന്റെ പ്രസ്താവനയുടെ ഒരു വിശദീകരണം മാത്രമാണ് ഇന്ത്യയിലെ പാങ്കികളുടെ ചരിത്രം മുഴുവൻ. ഹിന്ദുക്കളോടു് അവർ അത്തരത്തിലുള്ള ശത്രുത കാണിച്ചിരുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാ

* “ഹാക്ലൂട്ടിന്റെ കടൽസഞ്ചാരം.” ഭാഗം അഞ്ച്, പേജ് 392—395.

രോടും ഹിന്ദുപ്രഭുക്കന്മാരോടുമുള്ള അവരുടെ സാമൂഹ്യമായ ബന്ധം വളരെ സൗഹൃദപരമായിരുന്നു. സാമൂതിരിയും പോർട്ടുഗീസുകാരും തമ്മിൽ മമതയിൽ കഴിഞ്ഞ കാലങ്ങളിൽ ആ ഹിന്ദുരാജാവിന്റെ ആചാരങ്ങളേയും അന്ധവിശ്വാസങ്ങളേയും അവർ ചെല്ലുമാറിയിട്ടു. നായന്മാരോടു പൊതുവേ വളരെ കാര്യമായിട്ടാണ് അവർ പെരുമാറിയത്. ഗോവായിൽ അവർ ഹിന്ദുക്കൾക്ക് എതിരായി മതപീഡനവും സ്വീകരിച്ചുനോക്കി എന്നാൽ അത് കേരളത്തിൽ അവർ പരീക്ഷിച്ചതയില്ല. പക്ഷേ നാട്ടുകാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളും വാടികളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വളരെ കടുപ്പം നിറഞ്ഞതായിരുന്നു. അത് പ്രത്യേകപരിഗണന അർഹിക്കുന്നുണ്ട്.

അദ്ധ്യായം പതിമൂന്ന്

പറങ്കിപ്പട്ടം മതവും

ഒരുകൈയിൽ കുരിശും മററ കൈയിൽ വാളുമായിട്ടാണ് പറങ്കി കർമ്മ ഭാരതത്തിൽ വന്നതെന്ന് പറയാറുണ്ട്. 1454 ജനുവരി 8-ാംനു-
നിക്കാഴ്ചയാണ് അഞ്ചാമൻ എന്ന മാർപ്പാപ്പാ പുറപ്പെടുവിച്ച ഒരു
വെളിച്ചപ്രഖ്യാപനമാണ് പൗരസ്ത്യേക്കു പാറുകയും നടത്തിയ
അവകാശവാദങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനം. പോർട്ടുഗീസുകാർ ഏഷ്യയിലും
ആഫ്രിക്കയിലും കണ്ടുപിടിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളുടെ മുഴുവൻ അവകാശവും
ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിൽക്കൂടെ അഞ്ചാമനു അഞ്ചാമൻ എന്ന പറങ്കിരാ
ജാവിന് നൽകിയിരുന്നു. ഇപ്രകാരം കണ്ടുപിടിക്കുന്ന രാജ്യങ്ങളിലെ
ജനങ്ങളെ ക്രിസ്ത്യാനികളാക്കുകയെന്നത് ഒഴിച്ചുകൂടാൻപാടില്ലാത്ത കടമ
യാണെന്ന് പറങ്കികൾ വിശ്വസിച്ചു. പോർട്ടുഗീസ് ഭാവികുസഞ്ചാരി
സംഘങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥനയിതായായ ഡോം ജോവാ അഞ്ചാമൻ മത
പരിവർത്തനക്കുകിയായിരുന്നു. മദ്ധ്യകാലയുഗത്തിലെ ഭക്തനായ
രാജാക്കന്മാരുടെ ഒഴിച്ചുകൂടാൻപാടില്ലാത്ത കർത്തവ്യമായിരുന്നു ക്രിസ്തുമത
ത്തിൽ ആളെ ചേർക്കുകയെന്നത്.

എന്നാൽ ഡോം ജോവയുടെ അനന്തരഗാമിയായ ഡോം മാനവ
ലാകട്ടെ, കപ്പൽസംഘത്തിന്റെ തലവനായിരുന്ന വാസ്കോഡ ഗാമ
യാകട്ടെ, ഇക്കാഴ്ചയിൽ വളരെ താല്പര്യമുള്ളവരായിരുന്നില്ല. വാസ്കോ
ഡ്ഗാണങ്കിൽ ഇക്കാഴ്ചയെപ്പറ്റി വളരെ പ്രകൃതമായ ധാരണകളെ
ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എപിസ്, ഒരു കാളീക്ഷത്രം ക്രിസ്തുൻപള്ളിയാണെ
ന്ന് തെറ്റിദ്ധരിച്ച്, തികഞ്ഞ ഭക്തിയോടെ ആരാധന നടത്തിയ
ആളാണ് വാസ്കോ ഡ ഗാമ. * ക്രിസ്തുമതം കഴിഞ്ഞാൽ അന്നത്തെ
യൂറോപ്പിൽ അറിവുണ്ടായിരുന്ന ഏകമതം ഇസ്ലാമാണ്. അതുകൊണ്ട്
അദ്ദേഹം കാളിയെ കന്യാമറിയമായി കരുതി. വുജാക്രമങ്ങൾ കുറ
വിചിത്രമായി തോന്നിയെങ്കിലും അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിനു സംശയ
മൊന്നും ഉണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹത്തെ തുടർന്നുവന്ന കബ്രാളിന് നൽകിയ
കല്പനയിൽ, ഇന്ത്യയിലെ ജനങ്ങൾ ഒരുതരം പ്രകൃതക്രിസ്ത്യാനികളാ

നെന്നും, ചേണ്ട ഉപദേശം ലഭിച്ചാൽ അവർ രാമായയുടെ ആരാധനാസമ്പ്രദായം സ്വീകരിച്ചുകൊള്ളുമെന്നും പറഞ്ഞിരുന്നു. ഈ കബ്രാളിന്റെ കൂട്ടർസംഘത്തിൽ എട്ട് ഫറാൻസിസ്കൻപാതിരമാരും, എട്ടു ചാപ്പൻമാരും, ഒരു ചാപ്പൻ മേജറുമുണ്ടായിരുന്നു. കബ്രാളിൽ വന്നപ്പോൾ അർമീനിയൻമെത്രാന്മാരുടെ കീഴിൽ മാർത്തോമ്മാ ക്രിസ്ത്യാനികൾ ഇവിടെ ഉണ്ടെന്ന് കബ്രാൾ അറിഞ്ഞതായി ഫെറിയോ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഈ കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കാരായ ജോസഫെമ്മനും മാത്യുവെന്നും പേരുള്ള രണ്ടു ക്രിസ്ത്യാനികൾ കബ്രാളിനെ സമീപിക്കുകയും തങ്ങളെ യൂറോപ്പിൽ കൊണ്ടുപോകണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയുംചെയ്തു. അവരുടെ ആചാരത്തെപ്പറ്റിയും അവർ വിവരിച്ചുപറഞ്ഞു. അവരെ രണ്ടുപേരെയും കബ്രാൾ ലിസ്ബണിൽ കൊണ്ടുപോയി, കത്തോലിക്കാവിശ്വാസത്തിൽ പരിശീലിപ്പിച്ചു. മാത്യു ലിസ്ബണിൽവെച്ചു മരിച്ചു. എന്നാൽ ജോസഫെമ്മയുടെ, ഡെൻസ്, റോം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ സഞ്ചരിക്കുകയും, ആ രാജ്യങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള തന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ “ഇന്ത്യക്കാരനായ ജോസഫെമ്മന്റെ യാത്രകൾ” എന്നൊരു പുസ്തകരൂപത്തിൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. തങ്ങളെ പോർട്ടുഗലിൽനിന്നും സംരക്ഷണയിൽ സ്വീകരിക്കണമെന്നുള്ള അപേക്ഷയുമായി ഒരു പ്രതിനിധിസംഘത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂരെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ വാസ്താവോ ഗാമായുടെ അടുക്കൽ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. §

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളോടു വളരെ ഔദാര്യത്തോടെയാണ് ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ പെരുമാറിയത്. യാതൊരു ഉപദ്രവവും ഇടപെടലുംകൂടാതെ അവരെ ജീവിക്കാൻ അനുവദിച്ചിരുന്നു. “അവരുടെ അവകാശങ്ങളെ വളരെ ശ്രദ്ധാപൂർവ്വം നോട്ടരാജാക്കന്മാർ പരിരക്ഷിച്ചുവന്നു,” എന്നു ഡി മെനിസ്സിന്റെ ജീവചരിത്രകാരനായ ഗുവിയാപാലും സമ്മതിക്കുന്നു. മെത്രാന്മാരായിരുന്നു അവരുടെ മതകാര്യങ്ങൾക്കു നേതൃത്വം നൽകിയിരുന്നത്. ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർ അവരുടെ ഇതുവളരെ കാര്യങ്ങളോടെയാണു പെരുമാറിയിരുന്നതെങ്കിലും, ആദ്യത്തെ അവസരം ലഭിച്ചപ്പോൾ അവർ രാജ്യഭക്തി ഉപേക്ഷിച്ചു പോർറഗീസ് രാജാവിന്റെ അധീശത്വം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു ബദ്ധപ്പെട്ടു. ഈ അധീശമാറാത്തതിന്റെ ഫലമായി ഉടയംപറൂർ സുന്നഹദാസ്സിലേയ്ക്കു നയിച്ച മതവിഡ്ഢനും

¶ കാഞ്ഞിരപ്പാ III, പേജ് 130.

¶ ഫെറിയോ, പേജ് 59.

§ ഫെറിയോ, പേജ് 67.

മർദ്ദനവും അവർ തലയിൽ വലിച്ചുവയ്ക്കുകയാണെന്ന് ഈ പാവങ്ങൾക്കു സംശയമില്ലായിരുന്നു. പുരാതനവും ഐശ്വര്യപൂർണ്ണവുമായിരുന്ന മലങ്കര സഭയെ ദുർബ്ബലമാക്കിയ ഭിന്നിപ്പിന്റെയും, ഊറാണുകളാലായുള്ള വിഭാഗീയവഴക്കുകളുടെയും ആഘാതം, പറങ്കികളുടെ ആധിപത്യം സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് അവരുടെ പ്രതിനിധികൾ ചെയ്ത ദുഷ്ടവും സങ്കുചിതവുമായ തീരുമാനം മുതൽക്കാണ് കാണാം. അവർ ഡോ ഗോമയെ സന്ദർശിച്ചതിന്റെ വിശദമായ വിവരണം 'കേരളവഴമ'യിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ¶ അതു ഫെറിയാ സ്ഥിരീകരിക്കുന്നു. § അവർ സ്വപന്തം അധികാരങ്ങളും അവകാശങ്ങളും പോർട്ടുഗീസ് അടിയാവയ്ക്കുകയും, പോർട്ടുഗീസ് രാജാവിന്റെ നാമധേയത്തിൽമാത്രമേ അവരുടെ കാര്യങ്ങൾ നടത്തുകയുള്ളുവെന്നു പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുകയും ചെയ്തു. അവരുടെ തലവന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന പുരാതനരചകളും സ്ഥാനചിഹ്നവും ഗോമയ്ക്കു നൽകി. ഇതൊന്നുംകൂടാതെ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരെ കീഴടക്കുവാൻ സഹായിക്കാമെന്ന് അവർ ഗോമയോടു പറയുകയും, അതിനായി കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഒരു കോട്ട നിർമ്മിക്കാൻ പറങ്കികളെ ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. ക്രിസ്ത്യാനികളെ സ്നേഹത്തോടും സഹിഷ്ണുതയോടുംകൂടി പോരിവന്നതിന് ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാർക്കു ലഭിച്ച പ്രതിഫലം ഇതാണ്.

പറങ്കികളുടെ അധികാരം വളർന്നുവന്നതാകയാൽ ക്രിസ്ത്യാനികളോടുള്ള അവരുടെ നയം കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കാൻ തുടങ്ങി. കൊച്ചിയിലും കൊല്ലത്തും മതപരിവർത്തനം ചെയ്ത പുതുക്രിസ്ത്യാനികൾ, തങ്ങളുടെ നിയമപരമായ സംരക്ഷണയിലാണെന്ന് അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. ഒരു പുതുക്രിസ്ത്യാനി മറ്റു നാട്ടുകാരുടെ വഴക്കുകൂടിയാൽ അയാളെ പറങ്കികളെ ഏല്പിക്കണമെന്നായി അവരുടെ ചട്ടം. * ക്രിസ്ത്യാനികൾക്ക് പ്രത്യേകാവകാശങ്ങൾ നൽകണമെന്ന പറങ്കികളുടെ സിർബ്ബസംമൂലമാണ് കൊല്ലംറാണിയുമായി വഴക്കുണ്ടായത്. + ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്തവരെ കോട്ടയിൽനിന്നും ബഹിഷ്കരിക്കുകയെന്ന നയം ആൽബർക്കിന്റെ കാലംമുതൽ നടപ്പിലായി. ഈ ഉത്തരവിനെത്തുടർന്ന് കൊച്ചിയിലും കൊടുങ്ങല്ലൂരും നിരവധി മതപരിവർത്തനങ്ങൾ നടന്നു.

¶ കേരളവഴമ്, പേജ് 24.

§ ഫെറിയാ, പേജ് 33, 61.

* ഫെറിയാ, പേജ് 61.

+ മാർത്തോമ്മാക്രിസ്ത്യാനികൾ അഥവാ "സുറിയാനി" ക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേൽ പറങ്കികൾക്കു യാതൊരു അധികാരവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല.

മതഭ്രാന്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലായിരുന്നില്ല മാനവത്വരാജാവിന്റെ കാലത്തു മതമാറാനുണ്ടായിരുന്നത്. തീർത്ഥാടനത്തു പങ്കെടുക്കുക വിവിധ മതങ്ങളിലുള്ള അതിർത്തികളായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ജ്യോതിഷമന്ത്രവാദം കാലമായപ്പോഴേക്കും മതപരിവർത്തനം ഒരു പ്രധാനലക്ഷ്യമായി അംഗീകരിച്ചു. 1538-ൽ ഗോവയിൽ ഒരു രൂപത സൃഷ്ടിക്കുകയും, ഗവണ്ണമായിരുന്ന ആൽബർക്കിന്റെ ഒരു ബന്ധുവായ ഫ്രീ ജോവാ ഡി ആൽബർക്കിന്റെ ബിഷപ്പായി അയയ്ക്കുകയുണ്ടായു. കൊച്ചിയിലും ഒരു രൂപത രൂപീകരിച്ചു. കേരളാമുപ്പൻ അതിന്റെ കീഴിലായി. ക്രിസ്തുമതപ്രചരണത്തിൽ രാജാവിനു പ്രത്യേക ഉത്കണ്ഠയുണ്ടായിരുന്നു. പോർട്ടുഗീസുകാർ അതിർത്തിയിൽ സർവ്വകീഴ്വരകളും പ്രയോഗിക്കണമെന്ന് വൈസ്രോയി ജോവാ ഡി കാസ്തോയ്ക്ക് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. “സത്യവിശ്വാസം നിലനിൽക്കുന്നതിനും സർവ്വശക്തിയും ഉപയോഗിച്ച് അതു പ്രചരിക്കുന്നതിനും ക്രിസ്തീയരാജാക്കന്മാർക്കു വന്നിട്ടു മുഴുവലുണ്ട്. എന്നാൽ സത്യവിശ്വാസം നല്ല രീതിയിൽ വളരണമെന്നുണ്ടു ഇന്ത്യൻപ്രദേശങ്ങളിലും ഗോവാനഗരത്തിലും വിശ്വാസരഹിതനാകുന്നതായി നമുക്ക് അറിവു ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവവിരുദ്ധമായ ഉത്സവങ്ങളും മറ്റും വളരെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ അവിടെ ആഘോഷിക്കുന്നതായി നാം അറിയുന്നു. അതുകൊണ്ട് സമർത്ഥനായ ഉദ്യോഗസ്ഥനായൊരു നിയമിച്ചു വിശ്വാസങ്ങൾ കണ്ടു പിടിക്കുകയും, നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്നു നാം കല്പിക്കുന്നു. ലോമം, തടി, ചെട്ടി തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങൾക്കൊണ്ടു വിശ്വാസങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നതിനെയും, അവയുടെ ചിത്രം വരയ്ക്കുന്നതിനെയും, മറ്റുമെല്ലാത്തന്നിന്നു അവ കൊണ്ടുവരുന്നതിനെയും കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കണമെന്നു പ്രഖ്യാപിക്കുക. അതുപോലെതന്നെ പരസ്യമായും രഹസ്യമായും വിശ്വാസരഹിതനാക്കുന്നവരെയും, അത്തരം പൂർണ്ണമായ കർപ്പരം, സാമ്പ്രാണി തുടങ്ങിയവ സൂക്ഷിക്കുന്നവരെയും ക്രിസ്തുമതത്തിന്റെ പ്രഖ്യാപിതശത്രുക്കളായ ബ്രാഹ്മണരെ സംരക്ഷിക്കുന്നവരെയും കഠിനമായി ശിക്ഷിക്കേണ്ടതാണ്.....അവരുടെ യാതൊരു അഭ്യർത്ഥനയും കേൾക്കാൻ പാടില്ല. അവരോടു സൗജന്യങ്ങളും പാടി

തന്റെ സ്കൂളഗ്രന്ഥത്തിൽ ‘മോണ്ട്സ്’ ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു, “മാർത്തോമാക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേൽ കമ്പനിക്കു് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല, ഉണ്ടാകാനും സാദ്ധ്യമല്ല. അവർ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രജകളായിരുന്നു. അവരുടെമേൽ പോർട്ടുഗീസുകാർക്കുപോലും അധികാരമില്ലായിരുന്നു.” സ്കൂളഗ്രന്ഥം—പേജ് 180.

ല്ല. നിയമപ്രകാരമുള്ള ഏറ്റവും കഠിനമായ ശിക്ഷ നിങ്ങൾ അവർക്കു നൽകേണ്ടതാണെന്നു നാം ഇതിനാൽ താല്പര്യപ്പെടുകൊള്ളുന്നു.” + എന്നാൽ കേരളത്തിൽ അവരുടെ കോട്ടയ്ക്കുപുറത്തു പാങ്കിൾക്കു് സ്ഥലങ്ങളാണു മില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ഈ പൈശാചികനയത്തിനു് ഇവിടെ പരമാർത്ഥമായ ഫലമുണ്ടായുള്ളു. കൊച്ചിരാജാവിനെ മാഗ്ഗുചേക്കുണമെന്നു ഗവണ്ണർക്കു് റിപ്പോർട്ടുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ മാറ്റം കാര്യങ്ങളിൽ കാണിച്ചിരുന്ന അനുസരണ ഈ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം കാണിച്ചില്ല. സുതശാലിയായ താമര (വെട്ടത്തു്) രാജാവു് ഒന്നിൽ കൂടുതൽ പ്രാവശ്യം ക്രിസ്ത്യാനിയായൊന്നെ നമുതിച്ചു. അദ്ദേഹം ഗോവായിൽപ്പോയി ജന്താനസ്താനംവരെ നടത്തി. ചെങ്കുളം നാട്ടിൽ മടങ്ങിവന്നതിനുശേഷം അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുമതം ഉപേക്ഷിക്കുകയും, തന്റെ പഴയ മതവിശ്വാസങ്ങളിലേയ്ക്കു് മടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിയിലും കൊല്ലത്തും കണ്ണൂരിലും ക്രിസ്ത്യാനികളല്ലാത്തവരെ കോട്ടയിൽ പാർപ്പിച്ചിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവിശ്വാസിയായ ചെയ്യുന്ന കാരണാൽ പാടില്ലെന്നും അവിശ്വാസിയെക്കൊണ്ടു് ക്ഷേമംചെയ്യിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും 1567-ൽ വൈദികകൗൺസിൽ തീരുമാനമെടുത്തു.

ജനങ്ങൾ ഹിന്ദുരാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിലായിരുന്നതുകൊണ്ടു് മതംമാറുന്നതതിന്നു വിജയനേടാനുള്ള മ്യാദപാടുകൾ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നില്ല. തന്മൂലം സങ്കുചിതരായ പാങ്കികളുടെ അസഹിഷ്ണുതയുടെ ദ്രോഹം അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നതു് ഹിന്ദുക്കളെക്കാൾ കൂടുതലായി നാട്ടുകാരായ ക്രിസ്ത്യാനികളായിരുന്നു. ചാർട്ടറീസ് ക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരംഗിച്ചിരുന്ന മതവിശ്വാസികളായി കരുതിയിരുന്നു.

ഗോവായിൽ ആട്ടു് ബീഷപ്പിന്റെ അധികാരവും കൊച്ചിയിൽ ഒരു രൂപതയും, സന്യാസിസംഘങ്ങളുടെ കേന്ദ്രങ്ങളും മാറ്റം സ്ഥാപിതമായ തോടെ മതപരമായ നയത്തിനു് വ്യക്തമായ രൂപം ലഭിച്ചു. അതാകട്ടെ മതമാക്കത്തുടെ മാഗ്ഗുങ്ങളിലേയ്ക്കു സുറിയാനി ക്രിസ്ത്യാനികളെ കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള ശ്രമവും ആരംഭിച്ചു. കത്തനാമ്പാല പാർപ്പിക്കാൻ 1545-ൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഒരു കാളേജു് ആരംഭിച്ച ഫ്രാൻസിസ്കൻസംഘക്കാരാണു് ആദ്യത്തെ യുഗം നടത്തിയതു്. എന്നാൽ അവർ

+ ജോസിഫ് ഫ്രാൻസിസ് അബ്രാഹാം: “ഡോം ജോവാ കാഷായുടെ ജീവചരിത്രം”—സർ പീറ്റർ വൈഷിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമ—(1664) പേജ് 45.

പഠിപ്പിച്ചു പട്ടാണത്തിയ സിറിയൻകുത്തനാരാമൻ സുറിയാനികൾ അംഗീകരിച്ചില്ല. ബസ്രായിൽനിന്നു വന്ന മെത്രാപ്പോലീത്തയുടെ മലങ്കര സുറിയാനിസഭ ഭരിച്ചിരുന്നു. കത്തോലിക്കരുടെ ആക്രമണത്തെ നേരിടാനുള്ള ശക്തിമത്തായ സ്വാമീനും അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി വിദേശീയരായ പുരോഹിതന്മാർ കേരളത്തിൽ പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ലെന്നൊരു നിരോധനം 1555-ൽ പാലിക്കുകയും ചെയ്തു.

ഫ്രാൻസിസ്കന്മാരുടെ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടപ്പോൾ അതു ജെസ്യൂട്ടുകൾക്കു കൈയേറു. 1587-ൽ വൈദ്യുതാകാശത്തിൽ അവർ ഒരു കാലത്തു തുറന്നു. ഈ കാലത്തിന്റെ ആദ്യപ്രതിനിധിപ്പത് അന്തോണിയോ മൊറാലസ് എന്നൊരാളായിരുന്നു സുറിയാനികൾക്കുണ്ടായിരുന്നത്. അവിടെ പഠിപ്പിച്ചത്. പക്ഷെ അതൊന്നുംകൊണ്ട് വലിയ ഫലമുണ്ടായില്ല. അലക്സീസ് ഡി മെനിസ്സിന്റെ കാലാവധി സുറിയാനികളുടെ മതകാര്യങ്ങൾ അവർതന്നെ നിയന്ത്രിച്ചുകൊണ്ടുപോന്നു.

രാഷ്ട്രീയവും മതപരവുമായ ഭരിച്ച ചുമതലകൾ നൽകാൻ റോമിനു പററിയ ഒരു സേവകനായിരുന്നു ഗോഡായിലെ ആർച്ചുബിഷപ്പായ അലക്സീസ് ഡി മെനിസ്സി. ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഒരു പ്രഭുക്കുലത്തിൽ ജനിച്ചവനും, രാജാക്കന്മാരുടെ സ്വന്തക്കാരനുമായ ഡി മെനിസ്സിനു ആവശ്യമെന്നു തോന്നുമ്പോൾ ഗവൺമെന്റുകളെ ധിക്കരിക്കുന്നതിനും, വേണ്ടിവരുന്നവർ അവരെ സ്വന്തം കാര്യങ്ങൾക്ക് ഉപയോഗിക്കുന്നതിനുമുള്ള കഴിവുണ്ടായിരുന്നു. നയതന്ത്രകാര്യങ്ങളിലും യുദ്ധമുറകളിലും ഒന്നുപോലെ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം, ഹിൽഡിബ്രാൻറ മുതൽ ആന്റണെല്ലിവരെയുള്ളവരെപ്പോലെ എല്ലാക്കാലത്തും റോമ സഭ സൃഷ്ടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചൈന-റോഷ്കീയക്കാരെ ഒന്നുംതരം മാതൃകയായിരുന്നു. കൂടാതെ കടുത്ത ഒരു മതഭക്തനുമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഇന്ത്യയെ ആത്മീയമായി കീഴടക്കി, തിരുസ്സഭയുടെ അധികാരം വ്യാപിപ്പിക്കുകയെന്ന ഏകപ്രതീകാര്യമുണ്ടായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഗോഡായിൽ ആർച്ചുബിഷപ്പായി വന്നത്. മലങ്കരയിലെ പള്ളികളുടെ നിലയെപ്പറ്റി പ്രത്യേകം അന്വേഷിക്കാൻ പോപ്പ് ക്ലീമെന്റ് എട്ടാമൻ അദ്ദേഹത്തെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. അവിശ്വാസികളെ മതമാറുന്നതിനെന്നും അടിയന്തിരവശ്യം മാറ്റുഭാരംവന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെ “വിഭജിക്കുക”യാണെന്നും തന്റെ സമകാലീനന്മാരായ മറ്റു പലരെയുംപോലെ അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ സുറിയാനിപള്ളികളെ റോമിന്റെ കീഴിൽ കൊണ്ടുവരികയെന്ന ഓറച്ചിന്തയോടെ ഡിമെനിസ്സസ് ഉടനടി പ്രവർത്തനം ആരംഭിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി 1599 ജനുവരി 26-ാം-നു അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ വന്നുചേർന്നു. അക്കാലത്ത് കത്തോലിക്കോട്ടയ്ക്ക് എതിരായ ആക്രമണം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രീയഭേദം മാത്രം അദ്ദേഹം ആദ്യം കൈയൊറുത്ത്. കോട്ടയ്ക്കലിന്റെ ഉപദേശം നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ സാമൂതിരിയുടെ ഒരു സാമാന്യനെ ആക്രമിക്കുകയാണ് കൊച്ചിരാജാവിനെ പഠിപ്പിച്ച സമ്മതിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം നിയമിക്കുകയായി. അക്കാലം വിജയകരമായി നിർവ്വഹിച്ചതിനുശേഷം മലങ്കരക്രിസ്ത്യാനികളെ കത്തോലിക്കാസഭയിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനുള്ള പദ്ധതികൾ അദ്ദേഹം ആസൂത്രണംചെയ്തു. എന്നാൽ ക്രമപ്രകാരം വിളിച്ചുകൂട്ടിയ ഒരു സുന്നഹദോസ്സിനു മാത്രമേ അക്കാര്യം തീരുമാനിക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെയുള്ള ഒരു സഭയിൽ വെച്ച് റോമിനു കീഴടങ്ങുന്നതിന് ആവശ്യമായ ഭൂവിപക്ഷം ലഭിക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ സ്വന്തം വിശ്വാസങ്ങളെ പ്രാണൻകൊടുത്തു മുറുകെപ്പിടിക്കുന്നവരായിരുന്നു നാട്ടുകാരായ ക്രിസ്ത്യാനികൾ. കൂടാതെ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ അന്നത്തെ ആച്ച് ഡീക്കൻ എല്ലാ കാര്യത്തിലും ഡിമെനിസ്സസിനോട് കിടപിടിക്കുന്ന ഒരു നേതാവുമായിരുന്നു. റോമാ സഭയുടെ ആത്മീയവും ഭൗതികവുമായ പ്രഭാവങ്ങളെ അദ്ദേഹം സമ്മർദ്ദമായി എതിർക്കുകയും തന്റെ അനുയായികളെ അവരുടെ പുരാതനമായ വിശ്വാസങ്ങളിൽ ഉറപ്പിച്ചുനിൽക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിയിൽ വന്ന് തന്റെ അധികാരം അംഗീകരിക്കാൻ ആച്ച് ഡീക്കനോട് മെനിസ്സസ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അദ്ദേഹമാകട്ടെ, ഇതിനകം മലങ്കരയ്ക്ക് ഒരു മെത്രാനെ അയച്ചുതന്നെമെന്ന് ബസ്രായ്ക്ക് ആളയച്ചിരുന്നു. സുറിയാനിമെത്രാൻ ഏതു നിമിഷവും കേരളക്കരയിലെത്തി റോമിനെതിരായ സമരം ഏറ്റെടുക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മെത്രാൻ നിശ്ചിതദിവസത്തിന് എത്തിയില്ല. ആച്ച് ഡീക്കൻ നിരാശനായില്ല. റോമാസഭയെ അംഗീകരിക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിച്ച അങ്കമാലിയിൽ വെച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ വിളിച്ചുകൂട്ടിയ സുന്നഹദോസ്സിൽ വെച്ച്, സഭയുടെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾക്ക് യാതൊരു മാറ്റവും വരുത്തുകയില്ലെന്നും, പത്രിയാർക്കീസ് അയയ്ക്കുന്ന മെത്രാനെ യല്ലാതെ മറ്റാരെയും അംഗീകരിക്കുകയില്ലെന്നും ആച്ച് ഡീക്കനും കത്തനാരന്മാരും സത്യംചെയ്തു. അതുപോലെതന്നെ സുറിയാനിപള്ളിയിൽ കർദ്ദായന ചൊല്ലാൻ കത്തോലിക്കാക്കൾക്കെ അനുവദിക്കുകയെന്നും,

വൈപ്പ്കോട്ടയിൽ പരിശീലിപ്പിക്കുന്ന കത്തനാരോരെ മലങ്കരപള്ളി കളിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കരുതെന്നും അവർ തീരുമാനിച്ചു.

ജാതിഭേദപാഠം ഡി മെനിസ്സസ് ക്ഷുഭിതനായി. ആച്ച് ഡീക്കൻ വഞ്ചകനും മതദ്വേഷിയുമാണെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രഖ്യാപിക്കുകയും, ഉടൻ അദ്ദേഹത്തിനൊതിരായ നടപടികൾ സ്വീകരിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായു.

ആച്ച് ഡീക്കനെ തടവുകാരനായി പിടിച്ച് പറങ്കി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ എല്പിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം കൊച്ചി രാജാവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ രാജാവ് അതിന് ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ ശ്രമികാധികാരം പ്രയോഗിച്ച് റോമിന്റെ മുമ്പിൽ ക്രിസ്ത്യാനികളെ മുട്ടുകുത്തിക്കാൻ ഡി മെനിസ്സസ് തീരുമാനിച്ചു. അതിന് അദ്ദേഹം കൊച്ചി രാജാവിനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു. കോ തട്ടസ്സവാദങ്ങൾക്കുശേഷം രാജാവ് അതിനു സമ്മതിച്ചു. നിർബ്ബാധിയായിരുന്ന രാജാവിന്റെ ചില അധികാരങ്ങൾ വീണ്ടും പോർട്ടുഗീസുകാരെക്കൊണ്ട് കൊടുപ്പിക്കുന്നതിന് ആച്ച് ബിഷപ്പ് ശ്രമിക്കാമെന്ന ഉറപ്പിന്മേലാണ് അദ്ദേഹം അതിനു സന്നദ്ധനായത്. അതിനെ തുടർന്ന് കൊച്ചിയിലെ ഒരു മന്ത്രി, ആച്ച് ബിഷപ്പിനോടൊപ്പം എല്ലാ പള്ളികളിലും പോകുകയും, അവർ റോമിന്റെ ആജ്ഞ സ്വീകരിക്കണമെന്ന് രാജാവ് താല്പര്യപ്പെടുന്നതായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായു.

അങ്ങനെ അവിശ്വാസിയായ രാജാവിന്റെ ശ്രമികാധികാരത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടെ (ക്രിസ്ത്യാനികളെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നതിന് അതു സ്വീകാര്യമായിരുന്നു) ഡി മെനിസ്സസ് ഓരോ പള്ളിയിലും കയറിയിറങ്ങി. റോമിന്റെ ആധിപത്യം മലങ്കരസഭയെക്കൊണ്ട് അംഗീകരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം എല്ലാ ശ്രമങ്ങളുണ്ടായു. അതിനുവേണ്ടി മരങ്കര ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പുരാതനമായ ഉദയംപേരൂർ പള്ളിയിൽ വച്ച് 1599-ൽ അദ്ദേഹം സുപ്രസിദ്ധമായ ഒരു സുന്നഹദാസ് വിളിച്ചുകൂട്ടി. അതിൽ ഡി മെനിസ്സസ് വിജയിച്ചു എന്നാൽ പ്രസ്തുത വിജയം ഭാഗിക്കമാണെന്ന് ഭവഗം തെളിഞ്ഞു. സുറിയാനി സഭയിലെ ഒരു വിഭാഗം സുന്നഹദാസിന്റെ തീരുമാനത്തെ അംഗീകരിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. അവർ അന്തിയാവിന്റെ നേതൃത്വം വഹിച്ചു. മലങ്കരസഭയിലെ ആദ്യത്തെ വലിയ പിളർപ്പായിരുന്നു ഇത്.

പോർട്ടുഗീസ് ഗവണ്മെന്റിനേക്കാൾ അധികാരവും സ്വന്തം പള്ളികൾക്കുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ രാജസഭപ്രവേശമായ ജീവിതമാണ്

അച്ച്ബിഷപ്പും മറ്റ് ബിഷപ്പുമാരും നയിച്ചുവന്നത്. പള്ളികളുടെയും സന്യാസിസംഘങ്ങളുടെയും സ്വത്തും, അവയ്ക്ക് ഗവണ്മെന്റുതന്നെ നൽകിവന്ന തുകയും സർക്കാരിന്റെ ആദായത്തെ കവച്ചുപുറത്തു. സന്യാസിസംഘങ്ങൾക്കും പള്ളികൾക്കും സ്വന്തമായ വലിയ വരുമാനമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, അവയ്ക്ക് സർക്കാർ സഹായം നൽകാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിരുന്നു. പുരോഹിതന്മാരെ ചുമൽത്താൻവേണ്ടി ഒരുശതമാനം നികുതി പറക്കികളുടെ അധികാരം സ്ഥാപിച്ചുകാലമുതൽ ഉൾക്കൊണ്ടിരുന്നു. സാധാരണ പറക്കികളെക്കാൾ കൂടുതൽ വൈദികരുണ്ടായിരുന്നു പോർട്ടുഗീസുകാർ അധികാരനടത്തിയിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അരികനായ പ്രത്യേകകാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിൽ ഒരുവർഷം ദേവനും പൂത്തിയായതിനുശേഷമേ പട്ടാളക്കാർക്ക് ശമ്പളം നൽകിയിരുന്നുള്ളുവെന്ന് നേരത്തെ പറഞ്ഞുവെല്ലാം. അതുകൊണ്ട് പോർട്ടുഗീസുകാർ ഇന്ത്യയിൽ വന്നിറങ്ങുന്ന ഭവനാൽ വലിയൊരുഭാഗം ഏതെങ്കിലും സന്യാസിസംഘത്തിൽ ചേർന്നുവന്നു. 1550 ൽതന്നെ പുരോഹിതന്മാർക്കുള്ള ഭരിച്ച ചെലവ് വലിയ ആക്ഷേപങ്ങൾക്ക് കാരണമായി. ക്രിസ്തുൻപോക്കുമാരിൽവെച്ച് ഏറ്റവും മനരീക്ഷണതയുണ്ടായിരുന്ന ജോവാ മൂന്നാമനാട് 1552-ൽ ബോട്ടെല്ലാ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “അങ്ങയുടെ വരവിൽനിന്ന് കണ്ടുമാനം ചെലവഴിക്കുന്നതിനും, ഇഷ്ടപോലെ വഴിപാടുകൾ നടത്തുന്നതിനുമുള്ള ഈ നാട്ടിലെ മതഭക്തന്മാരുടെ താല്പര്യംകൂടും.....വരവിന്റെ വലിയൊരുഭാഗം നഷ്ടപ്പെടുന്നു.” *

ചില പ്രദേശങ്ങളുടെ യഥാർത്ഥജമാനന്മാർ ജന്മൂട്ടപാതിരിമാരാണെന്നും അവർ തന്റെ ഉത്തരവ് വകവയ്ക്കുന്നില്ലെന്നതോ പാകപ്പെട്ട, രാജാവിന്റെ അധികാരങ്ങളിൽ കൈവയ്ക്കുകപോലും ചെയ്യരുതെന്നും 1631-ൽ വൈസ്രായി പരാതിപ്പെട്ടു.

ഒരു രൂപതയുടെ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായിരുന്നു കൊച്ചി. വലിയൊരു ഭദ്രാസനപള്ളികൂടാതെ, ആ നഗരത്തിൽ ജോയ്കുന്മാർ, മൂന്നാസിസ്കന്മാർ, ഡൊമിനിക്കന്മാർ, അഗസ്റ്റീൻസംഘക്കാർ, സെന്റപാർസംഘക്കാർ എന്നീ സന്യാസിവിഭാഗങ്ങളുടെ മറങ്ങളും ഒരു വേദപാഠശാലയുമുണ്ടായിരുന്നു. വളരെ വഴക്കുകൾക്ക് കാരണമായ സെന്റതാമസ്സ് പള്ളികൂടാതെ, കൊല്ലത്ത് “ഒരു അനാഥശാലയും ആശുപത്രിയുമുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ ഒരു വിക്കാർ-ജനാലും ഫാദർസിസ്കന്മാരുടെയും ജെസ്യൂട്ടുകളുടെയും ഓരോ ആശ്രമവും അവിടെ വേരെയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും

* “ബോട്ടെല്ലായുടെ കത്തുകൾ”—പേജ് 35.

കാണാം.” “എത്ര കൊച്ചു കോട്ടയായാലും അവിടെയും പള്ളി സമ്പൽസമൃദ്ധമായിരുന്നു. പക്ഷെ അത് സക്കാർ ചിലവായിരുന്നുവെന്നു മാത്രം.

ഭരണാധികാരികളോട് വൈദികർ ധിക്കാരത്തോടെ വെരുമാറുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ആദ്യകാലമുതൽതന്നെ പ്രഭാതികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരുടെ തോന്നുപോലും വകവെച്ചുകൊടുക്കാതിരുന്ന ഏകഗവണ്ണരായിരുന്നു ആൽബർട്ട്. എന്നുതന്നെയുമല്ല അദ്ദേഹം അവരോട് കർശനമായി പെരുമാറാറുണ്ട്. അദ്ദേഹം ഗവണ്ണമായിരുന്നകാലത്ത് കണ്ണൂരിൽ നടന്ന ഒരു സംഭവത്തിൽനിന്ന് പുരോഹിതന്മാരുടെ ധാർമ്യത്തെക്കുറിച്ചും അവരോടുള്ള ആൽബർട്ടിന്റെ മോശക്കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും. ഒരു റിന്റവിനെ കൊന്ന നാട്ടുകാരായ ക്രിസ്ത്യാനി പള്ളിയിൽ അഭയംതേടി. അയാളെ പാടിച്ച് രാജാവിനെ എല്ലിക്കാൻ കോട്ടയുടെ ക്യാമ്പററായ ഡയറഗാ കൊറിയായ് ആൽബർട്ടിന് ആജ്ഞ നൽകി. അതിൻപ്രകാരം ക്യാമ്പററൻ പ്രവർത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ആൽബർട്ടിന് കണ്ണൂരിൽനിന്നു പോയപ്പോൾ, അവിടുത്തെ പുരോഹിതൻ ക്യാമ്പററൻ വലിയൊരു പിഴയിടുകയും ഗവണ്ണരെ അനുസരിച്ചു കുറ്റത്തിന് കണ്ണൂർകോട്ടയിലെ മുഴുവൻ ജനങ്ങളേയും പള്ളിമുടക്കുകയും ചെയ്തു. ഇങ്ങനെ ചെയ്ത പാതിരിപ്പെരുമാറ്റമായി കൊറിയ കർശനമായ നടപടി സ്വീകരിക്കാത്തതിന് ആൽബർട്ടിന് കഷ്ടിതമായി. ഒരു ശിക്ഷയെന്ന നിലയിൽ ആ നിർഭാഗ്യവാനെ അദ്ദേഹം ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്ന് പാഞ്ഞയച്ചു.

പാക്കികളുടെ മതപ്രചരണത്തിന്റെ മറ്റൊരു പ്രധാനഭാഗങ്ങളുടെ പരിഗണിക്കേണ്ടതാണ്. അത് ഫ്രാൻസിസ്സേവിയർ പുണ്യവാളന്റെ സുവിശേഷവലയാണ്.

ഒരു സ്റ്റാനിഷ് പ്രമാണിയുടെ ഇളയമകനായി 1505-ൽ പിറവിയെടുത്ത ചെമ്പ്രമുക്ക് ഫ്രാൻസിസ്സേവ്യർ ഭ്രാന്തനായി. ആസ്തി കൈമാറ്റം, സേവ്യർ എന്നീ കുടുംബങ്ങളുടെ അവകാശിനിയായ മാതാവിൽനിന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുടുംബപ്പേര് ലഭിച്ചത്. ആറാഴ്ചക്കുള്ളിലെ രാജാവിന്റെ കീഴിൽ ഉയർന്നൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു പിതാവായ ജൂവൻ ഡി ജോസ്സാ. ഇസ്തംബുൽസാജനിയുടെ അരമനയിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഒരു സുഹൃദായിരുന്ന മലബാറിലെ ജോലിനോക്കിയി

തന്നു. അവർ പിന്നീട് ഗാണ്ടിയായിലെ സുപ്രസിദ്ധനായ ഒരു മറാഠി പയറായി. വളരെ കട്ടിക്കാലഃമുതൽതന്നെ അസാധാരണമായ മതവിശ്വാസവും സഭയോടുള്ള ഭക്തിയും ഫ്റാൻസിസ് പ്രകടിപ്പിച്ചിരുന്നു. പാരിസ് സർവ്വകലാശാലയിൽ പഠിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന കാലത്ത് പീറ്റേഴ്ലേഫെറുമായി അദ്ദേഹം പരിചയപ്പെട്ടു. വിദ്യാഭ്യാസത്തിനുശേഷം അരിസ്റ്റോട്ടലിന്റെ തത്വശാസ്ത്രവും തത്വശാസ്ത്രവും അദ്ദേഹം പഠിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. അങ്ങനെ കഴിയുന്നകാലത്താണ് അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലണ്ടിൽ പഠനത്തിനായി സപ്താഹി.യ.ശക്തിക്ക് വരുന്നതായത്. ഇംഗ്ലണ്ടിൽനിന്നും അദ്ദേഹം തിരിച്ചുവന്നപ്പോൾ അദ്ദേഹം പാരീസിലെ സെന്റ്. സെവിയർ കോളേജിൽ പ്രൊഫസർ ആയി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പാരീസിലെ സെന്റ്. സെവിയർ കോളേജിൽ പ്രൊഫസർ ആയി നിയമിക്കപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം പാരീസിലെ സെന്റ്. സെവിയർ കോളേജിൽ പ്രൊഫസർ ആയി നിയമിക്കപ്പെട്ടു.

1540 മാച്ച് 15-ാം തീയതി മാപ്പാപ്പായുടെ അംഗീകാരം വാങ്ങി തന്റെ ജന്മദേശമായ എട്ടന്തുകോണ്ഡ് ഭാഗികമായി കൈമാറ്റം ചെയ്തുകൊടുത്തു. അദ്ദേഹം റോമിൽനിന്നും പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇന്ത്യയിൽ വന്നുചെന്ന് സേവ്യർ തന്റെ സുപ്രസിദ്ധമായ സുവിശേഷവല ആരംഭിച്ചു. ഗോവയിൽ കുറച്ചുകാലം താമസിച്ചതിനുശേഷം അദ്ദേഹം കേരളത്തിലേയ്ക്കു പുറപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം ഇന്ത്യയിൽ നടത്തിയ പ്രധാനപ്രവർത്തനം തിരുവിതാംകൂറിലെ മുക്കുവരുടെയും മറ്റ് താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരുടെയും ഇടയിലായിരുന്നു. 1544 ജനുവരിയിൽ ജെസ്യൂട്ടസംഘക്കാക്ക് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടയിലുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രവർത്തനവിധം വിവരിക്കുന്നു. “ഇവിടെ ആദ്യം വന്നപ്പോൾ നമ്മുടെ തമ്പുരാനായ യേശുദാസിയെ കാണിച്ച് എന്റെയും അറിയാമോയെന്ന് ഞാൻ ചോദിച്ചു. അവർ കൃത്യമായി മാത്രമാണെന്ന് മറുപടി പറഞ്ഞു. അവർക്ക് പോർട്ടുഗീസ് ഭാഷ അറിയാത്തതായിരുന്നു. നമ്മുടെ വിശുദ്ധവിശ്വാസത്തിന്റെ

* “സെൻറ് ഫ്റാൻസിസ് സേവ്യറിന്റെ ജീവിതകഥയും കത്തുകളും.” എച്ച്. ജെ. കോളിഡ്ജ (എസ്. ജെ), ലണ്ടൻ, ബോൺസ് ബുക്ക് ഓട്ട്സ്, 1812. ഒന്നാംഭാഗം, പേജ് 58.

സിദ്ധാന്തങ്ങളും രഹസ്യങ്ങളും അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഞാൻ കാസ്റ്റിലിയൻഭാഷയിലും അവർ കേരളഭാഷയിലും മാത്രം സംസാരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ ഞാൻ പഠിക്കാൻ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ കൂട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും ബുദ്ധിമാന്ദ്യരായ വിദ്യാഭ്യാസമുള്ളവരായ ഞാൻ പ്രത്യേകം വരുത്തി, അവരിൽനിന്നു രണ്ടു ഭാഷകളും അറിയാവുന്നവരെ തിരഞ്ഞെടുപ്പിച്ചു. ഞങ്ങൾക്കു ചിലവ സംഭവിച്ചുകഴിച്ചുകൂട്ടി. വളരെ പ്രയാസത്തോടെ ഞങ്ങളുടെ സംയുക്ത ശ്രമംകൊണ്ട് വേദാപദങ്ങൾ കൂട്ടുഭാഷയിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. അതു ഞാൻ ഹിസ്തമാക്കി. അരിന്ദശരണം ഞാൻ തീരദേശത്തുള്ള ഗ്രാമങ്ങൾ തോറം സഞ്ചരിച്ചു. മണിയടിച്ച് കഴിയുന്നതു ആളുകളെ വിളിച്ചുകൂട്ടി, ഞാൻ കൈസ്സവത്തുപാലം അവരോട് ഉപദേശിച്ചു. ദിവസം രണ്ടു പ്രാവശ്യം വീതം ഞാൻ അവരെ വിളിച്ചുകൂട്ടുമായിരുന്നു. ഒരു മാസത്തിനുള്ളിൽ കുഞ്ഞുങ്ങൾക്ക് അതു കാണാപ്പറ്റായി. 9

അദ്ദേഹത്തിന്റെ കേശി, തികഞ്ഞ ആത്മാത്മത, ലളിതജീവിതം, അസാമാന്യമായ വിശ്വാസം ഏറ്റവും വലുതും, പാവപ്പെട്ട ആളുകളെ ആകർഷിക്കാൻ സേവ്യറിനു കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുവിശേഷ പ്രചരണം വിജയിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ചും തെക്കൻതിരുവിതാംകൂറിൽ. അവിടെ ധാരാളം മക്കുവരും മറ്റു താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരും ക്രിസ്ത്യാനികളായി. പക്ഷെ, ഇവിടെ താമസിച്ച തന്റെ പ്രാർത്ഥനകൾ ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും സേവ്യർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം കേരളത്തിൽനിന്നും മറ്റു സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു പോയി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വേർപാടിനുശേഷം, മതംമാറിയ നല്ലൊരുവിഭാഗം ആളുകൾ അവരുടെ പഴയ വിശ്വാസങ്ങളിലേയ്ക്കു മടക്കിപ്പോയെന്നു കരുതേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ആധുനികാത്മത്തിലുള്ള ആഴ്ചത്ത സുവിശേഷപ്രവർത്തകനായിരുന്നു സേവ്യർ. അദ്ദേഹം ക്രിസ്തുമതം പ്രചരിപ്പിക്കാൻ വന്നു. തനിക്കു സത്യമെന്നു തോന്നിയതു പകരൻ അദ്ദേഹം പരിശ്രമിച്ചു. സേവ്യരുടെ പ്രവർത്തനരീതികൾ പ്രാകൃതമായിരുന്നു. പക്ഷെ ജനങ്ങളുടെ മനശ്ശാസ്ത്രം അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല പണ്ണി അറിയാമായിരുന്നു.

9 "സെൻറ് ഫ്രാൻസിസ് സേവ്യറിന്റെ ജീവചരിത്രവും കത്തുകളും." എച്ച്. ജെ. കോളറിഡ്ജ് (എസ്. ജെ), ഒന്നാംഭാഗം, പേജ് 151.

അദ്ധ്യായം പതിനാലു്

പോർട്ടുഗീസ് പരാജയത്തിനുള്ള കാരണങ്ങൾ

പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ പരാജയകാരണങ്ങൾ വിവരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി യൂറോപ്യൻഗ്രന്ഥകാരന്മാർ ധാരാളം സ്ഥലം ചെലവഴിച്ചുകാണുന്നു. എഷ്യൻദേശങ്ങളിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്വാധീനത്തിന്റെ പ്രധാന സവിശേഷതകൾ കണക്കിലെടുക്കാതെ, പോർട്ടുഗീസ് ശക്തിയുടെ തകർച്ച മനസ്സിലാക്കാൻ സാദ്ധ്യമല്ല. ഒന്നാമതായി ഓർക്കുട്ടു്, പറങ്കികൾക്കു് ഇന്ത്യയിൽ യാതൊരു സാമ്രാജ്യമില്ലായിരുന്നുവെന്നതാണ്. തീരദേശത്തു് അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന എതാനും കോട്ടകളെ ഇന്ത്യയായി കണക്കാക്കുന്ന പോർട്ടുഗീസ് എഴുത്തുകാരുടെയും ചരിത്രകാരന്മാരുടെയും വിചിത്രമായ സ്വഭാവം, പല യൂറോപ്യൻ എഴുത്തുകാരെയും വഴിതെറ്റിച്ചിട്ടുണ്ടു്. പറങ്കികൾക്കു പ്രൗഢഫലത്തിൽ ഒരു സാമ്രാജ്യമുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന ധാരണയുണ്ടാക്കുന്നതിനു് അതു സഹായിച്ചു. കൊച്ചി, കണ്ണൂർ, കൊല്ലം എന്നീ കോട്ടകൾ ഒഴികെ പതിനാറാണ്ടു് അറബിക്കരകൾക്കുണ്ടായിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ എല്ലാം ഇന്നും അവരുടെ അധീനതയിലുണ്ടു്. ഗോവായിൽ മാത്രമേ കാച്ചു സ്ഥലം അവരുടെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അതിൽനിന്നു് അവരുടെ “സാമ്രാജ്യ”ത്തിന്റെ വലിപ്പം അറിയാമല്ലോ. പറങ്കികളുടെ പ്രാമാണ്യം കടലിൽ മാത്രമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ പതനവും നാവികശക്തിയെ ആശ്രയിച്ചിരുന്നു.

ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം അനിഷ്ടഭ്യമായി കടൽമാർഗ്ഗം നിയന്ത്രിക്കാൻ പറങ്കികൾക്കു കഴിഞ്ഞതുതന്നെ വിചിത്രമായ ഒരു കാര്യമാണു്. എന്നാൽ അതിനൊരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. അറബിക്കടലിന്റെ ആധിപത്യം അവകാശപ്പെടുന്ന ഏതു ശക്തിയെയും സ്വാഭാവികമായി എതിർക്കുണ്ടിയിരുന്ന ഈജിപ്തു്, ഈ കാലത്തു് ഓട്ടോമൻസാമ്രാജ്യത്തിലെ ഒരു പ്രവിശ്യയായിത്തീർന്നു. തുർക്കികളാകട്ടെ ഇൻഡ്യൻസമുദ്രത്തെ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിൽ വലിയ താല്പര്യം പ്രദർശിപ്പിച്ചില്ല. മദ്ധ്യധരണ്യാഴിയുടെ പടിഞ്ഞാറൻഭാഗങ്ങൾ നിയന്ത്രിക്കുന്നതിനാണു് ഉജ്ജ്വലനം

യ സുലൈമാന്റെ സേതുതലത്തിൽ അവർ ശ്രമിച്ചത്. ക്രിസ്തീയർ ആയിരത്തോളം നേട്ടത്തിന് തുടങ്ങിയതിനെത്തുടർന്ന് തുടർച്ചയായി യുദ്ധം ചെയ്തു. ഖയ്ദിൻബാർബെറാസ്സായുടെ കീഴിൽ അവർ ഇററലിയുടെയും സിസിലിയുടെയും തീരങ്ങൾ ആക്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഇൻഡ്യാസഭയിൽ അനിഷ്ടപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്യാൻ പാകിടം കഴിഞ്ഞിരുന്ന കാലത്തു്, മദ്ധ്യധാരണയുടെ തീരപ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ തുടർച്ചയായി പേരു കേട്ടാൽ വിറയ്ക്കുന്ന കടലിൽ ഖയ്ദിൻബാർബെറാസ്സാ വിഹരിക്കുകയായിരുന്നുവെന്നു വളരെ ചിലിത്രമാണ്. യൂറോപ്പിലേക്കായിരുന്ന തുടർച്ചയുടെ നോട്ടം മുഴുവൻ. ഒന്നാം ഭാഗം ശ്രമത്തിനുശേഷം അവർ ഇൻഡ്യൻ സമുദ്രത്തെ അവഗണിച്ചു. ഈ സാഹചര്യമുലമാണ് പാകിടം കടലിൽ പ്രമാണിമാരായിത്തീരൻ കഴിഞ്ഞത്. അവരെപ്പോലെയുള്ള സജീകരണങ്ങളായിരുന്ന സമുദ്രയാത്രയായി ഏറ്റെടുത്തുപോകും പോട്ടെ ഗീസ്നാവികപ്രമാണും കടലാസുകാട്ടുപാലാലേ തന്നെ. ഇൻഡ്യയിലെ ചെറുകിടനാവികശക്തികളുടെ നാവികപ്രതാപം പ്രബലപ്പെട്ട ഒന്നായിരുന്നു. എന്നാൽ സമുദ്രയാത്രയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെയും മുമ്പിൽ അവർ നിസ്സാരയായിത്തീർന്നു.

ഇൻഡ്യയിൽ കാര്യക്ഷമമായ ഭരണസമ്പ്രദായം വളർത്തിക്കൊണ്ടു വരുന്നതിലുള്ള അവരുടെ പരാജയം നാം കണ്ടുവെല്ലാം. ആദ്യകാലം മുതൽതന്നെ അവർ അഴിമതിക്കാരും, പിടിച്ചുകെട്ടുവരും, ഭരണശേഷിയില്ലാത്തവരുമാണെന്നു തെളിഞ്ഞിരുന്നു പാകിടാളക്കാർ ധീരന്മാരായിരുന്നുവെന്നും ജീവൻ തുണവൽഗണിച്ചിരുന്നുവെന്നുമുള്ള കാര്യം ആർക്കും നിഷേധിക്കാൻ വയ്യ. അവരുടെ ചില നേതാക്കന്മാർ ആദർശീയരുമായിരുന്നു എന്നാൽ പോട്ടെല്ലിന്റെ സൈനികപ്രശസ്തിക്കു മാത്രമുള്ള വളരെ അപൂർവ്വം പേരുകൾമാത്രമേ അവരുടെ ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിലുള്ള പാടി, സുപ്രൈംസ്, ക്ലൈവ്, ഗോഡാർഡ് തുടങ്ങിയവരോട് കിടന്നിരിക്കുന്ന രണ്ടുപേർ ഉപാജ്ഞപിച്ചിരിക്കാറുള്ളൂ അഭിമാനംസംഭാവം ആർക്കു കൈമാറിരുന്നു. ഇൻഡ്യൻവ്യാപാരത്തിൽ പാകിടാളക്കാർ 150 വർഷക്കാലത്തുണ്ടായിരുന്ന കരുതകാവകാശം ഭാവിചരിത്രത്തിനു വഴിമുട്ടിച്ചുവെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അതു് ഇൻഡ്യാചരിത്രത്തിലെ അപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവമാത്രമാണ്. പോട്ടെഗീസ്ചരിത്രകാരന്മാരുടെ പൊതുചിന്തയെ അതിശയോക്തിപ്രസ്താവനകളാണ് അതിനെ ഉൾക്കൊള്ളിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു കാണിക്കുന്നത്.

പോട്ടുഗീസുകാർക്ക് ഇൻഡ്യയുമായി മുഖ്യമായും വ്യാപാരബന്ധമാണുണ്ടായിരുന്നത്. ഇൻഡ്യയുടെ മുഴുവൻ വാണിജ്യസമ്പത്തും പോർട്ടുഗലിലേയ്ക്കു തിരിച്ചുവിടണമെന്നായിരുന്നു അൽമെഡായുടെയും ആൽബുക്കർക്കിന്റെയും ആഗ്രഹം. ആൽബുക്കർക്ക് ഇങ്ങനെ എഴുതി: “ഇൻഡ്യൻ വ്യാപാരത്തിന്റെ സാക്ഷ്യത വളരെ കൂടുതലാണ്. പട്ട്, കശവ്, ചെമ്പ്, രസം, പവിഴം തുടങ്ങിയവയുടെ സമൃദ്ധി വിശ്വസിക്കാൻ പാലും വരും.” പറങ്കികളുടെ രാഷ്ട്രീയമായ അന്തസ്സ് നശിക്കുകയും, കോട്ടകളും പണ്ടുകൾക്കുള്ള ഭരണലക്ഷ്യങ്ങളും ചെയ്ത അവസരത്തിൽ പാലും, അവരുടെ വ്യാപാരം വളർത്തണമെന്നാണ്, ഇൻഡ്യയുമായുള്ള അവരുടെ ബന്ധത്തിന്റെ ഒരു പ്രത്യേകതയാണ്. സ്വേയിനിലെ ഫിലിപ്പ് രണ്ടാമൻ പോർട്ടുഗലിലെ രാജാവുളുടെ ആയതിനുശേഷമാണ്, ഇൻഡ്യയിലേക്കുള്ള ഏറ്റവും വലിയ കച്ചവടക്കപ്പൽസംഘങ്ങൾ വന്നുതുടങ്ങിയത്. പോട്ടുഗീസ് നാവികാധിപത്യം നശിക്കുന്നതുവരെ ഇൻഡ്യയുമായുള്ള വ്യാപാരം വളർത്തേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ അതുവരെയെന്ന അവരുടെ ഭരണകൂടം മിക്കപ്പോഴും പാറ്റുവായിരുന്നുവെന്നും ഒരു പരമാർത്ഥമാണ്. ഗവണ്മെന്റ് എപ്പോഴും സാമ്പത്തികത്തലത്തിലായിരുന്നു. നാനായവിലയിടിക്കുകയെന്ന അപകടകരമായ നയം മാർട്ടിം ഡിസ്ട്രസയുടെ കാലഘട്ടത്ത് ആരംഭിച്ചു. അവസാനഘട്ടത്തിൽ ചെമ്പുനാണയങ്ങൾ പാലും അവർ സ്വീകരിക്കാൻ തുടങ്ങി. ചില തുറമുഖങ്ങളിൽ ഓട്ടുന്നാണയങ്ങളും ഉപയോഗിച്ചു. എന്നെന്നാൽ പീരങ്കിയുടെ നിർമ്മാണത്തിന് ചെമ്പ് ആവശ്യമായിരുന്നു. കോട്ടകളിൽ പീരങ്കിയില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, അതുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള കരുക്കുവഴിയായി ചെമ്പുനാണയ സ്വീകരണം.

ആദ്യകാലഘട്ടത്തിൽ സ്വകാര്യലാഭത്തിൽ കവിഞ്ഞ യാതൊരുദ്വേഗവും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കില്ലായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ കാര്യങ്ങൾ അധഃപതിക്കുന്നുവെന്ന് 1549 ഡിസംബർ 30-ാം-നു അയച്ച ഒരു കത്തിൽ കോസ്റ്റാ ആൻസ് പരാതിപ്പെട്ടു. വൈസ്രോയിയുടെ ഭയങ്കരമായ അഴിമതികൊണ്ട് “രക്ഷപ്പെടാൻ ഒരു പഴുതുളളവർ ഇവിടെ തങ്ങളുടേ”യില്ലെന്ന് 1540 ജനുവരി 8-ാം-നു രാജാവിന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ആൽവാറോ ഡി മെണ്ടാൻസാ അറിയിക്കുന്നു. സ്വകാര്യവ്യാപാരത്തിൽ തുടരുകയോ, സർക്കാർമുതൽ അപഹരിച്ചു നമ്പരം കീഴെ വീഴ്ത്തുകയെന്നതു മാത്രമായിരുന്നു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ഏക ലക്ഷ്യം.

ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് കൃത്യമായി ശമ്പളം കൊടുത്തിരുന്നില്ല. എന്നു തന്നെയല്ല, ജോലി കാഴ്ചയുടെ കാലാവധി ശമ്പളപോലും നിശ്ചയിച്ചിരുന്നില്ല. നാമമാത്രമായ ശമ്പളംതന്നെ കിട്ടാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. ദീർഘകാലമായി ശമ്പളം കുടിശ്ശികയിലാക്കുക അസംഭാവനമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ ദേവന്മാരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ശമ്പളം തുലാം നിസ്സാരമായ കാര്യമായിരുന്നു. ഓരോ ഉദ്യോഗത്തിന്റെയും നിലവാരമനുസരിച്ച് പുറത്തുനിന്നുള്ള വരുവ് നിശ്ചയിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, വാർഷികം ലഭിച്ചുവന്നു. 1612-ൽ ഓരോ ജോലിക്കുള്ള ശമ്പളവും അതിൽനിന്ന് കിട്ടുന്ന ലഭ്യവും ഫിസ്കൽ ഡിപാർട്ട്മെന്റ് കണക്കാക്കി. ഈ രേഖ ഇന്നും ലിസ്ബണിലുണ്ട്. ഒരു ചെറുകിട ക്യാമ്പററും മൂന്നു വെള്ളക്കൊണ്ട് കിട്ടുന്ന ശമ്പളം 1,000 ചെറു താഴെയായിരുന്നുവെങ്കിലും, 57,000 ചെറുതാഴെ വരുമാനം ലഭിച്ചിരുന്നുവത്രെ. ഉദ്യോഗങ്ങൾ ലഭിച്ചിരുന്ന വമ്പിച്ച വരുമാനംകാര്യം പോർട്ടുഗീസ് അതിർത്തികൾ, വടക്കുവടല മുതൽ വെച്ചിട്ടിരുന്നുള്ള ഏറ്റവും വലിയ മായ ഒരു വഴിയായി അവിടുത്തെ അധികാരികൾ അതിനെ കണക്കാക്കി. ഈ ഉദ്യോഗങ്ങൾ 'ലെല-ചെസ്റ്റ്', ഏറ്റവും വലിയ തുക വെച്ചിട്ടുണ്ടെന്നുവെച്ച് നൽകാൻ രാജാവ് കല്പിച്ചു—ഭരണം നടത്തുന്നതിനുള്ള വിചിത്രമായ മാർഗ്ഗം! *

ഇതുകൊണ്ടുമാത്രമായില്ല. സ്രീധനമായി ഉദ്യോഗത്തിനുള്ള ചീട്ടുകൾ നൽകി അനാഥയുവാവർക്കുള്ള ഇന്ത്യയിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായം ലിസ്ബണിലെ ഭരണാധികാരികൾ ആവിഷ്കരിച്ചു. ഉയർന്നുവന്നുവെള്ളിയിലുള്ള സ്ത്രീകളെ കലാണുകഴിക്കുന്നവർക്ക് ഗവണ്മെന്റുദ്യോഗം നൽകുന്ന പതിവ് ആധുനികരായുള്ളിലും നടപ്പുണ്ടെന്നു കേൾക്കും വിസ്മയിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ അക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് പോർട്ടുഗീസ് ഗവണ്മെന്റിന് യാതൊരു ശങ്കയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പരസ്യമായിട്ടാണ് ഉദ്യോഗങ്ങൾ സ്രീധനമായി നൽകിയത്. തന്നെ കലാണം ചെയ്യുന്ന വ്യക്തിക്ക് കൊടുക്കപ്പെടുകയോ ക്യാമ്പറററുവെള്ളിയിലുള്ള രാജകീയ ചെപ്പായുമായി ഒരിക്കൽ ഒരു സ്രീ ഇന്ത്യയിൽ വന്നു ഈ പതിവ് തുടർന്നാൽ ഉദ്യോഗലേഖത്തിൽനിന്നും ലഭിക്കുന്ന വരുവ് കാര്യം ഉദ്യോഗലേഖത്തിൽനിന്നും പരാതിപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി സ്രീധന ഉദ്യോഗലേഖത്തിന്റെ കാലാവധി മൂന്നുവർഷത്തേക്ക് ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടുള്ള ഒരു നിയമം പാസ്സാക്കപ്പെട്ടു.

* ഫാസിസ്കുലോ 6. "ആർച്ചിഡോ പോർട്ടുഗീസ് ഒ.ഡി.യൻറൽ" നം: 353, പേജ് 1059.

പോർട്ടുഗീസ് അധികാരികളുടെ മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട ദുഷ്ടതയായിരുന്നു സ്വജനപക്ഷപാത. ഗവണ്ണർമാരും മാറ്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അവരുടെ മക്കളെയും മരുമക്കളേയും ഇന്ത്യയിൽ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്ത ഉദ്യോഗങ്ങളിൽ നിയമിക്കുകയും, സർക്കാരിനെ കൊള്ളയടിക്കുന്നതിന് അവരെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. ലോറോസോറാസ് ഗവണ്ണറായിരുന്ന കാലത്ത് ഗാസ്റ്റർ ഗൊണസാൽവോ ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് രാഘവിന് പരാതിപ്പെട്ടു. “മക്കളോ, മാറുമ്പുക്കളോ ഉള്ള ആരെയും സർവ്വസംഗ്രാമികളായോ, പണ്ടുകൾക്കാകാത്തുസ്ഥനായോ, ഖജനാ അധികാരിയായോ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നത് അയ്യോക്കാണ്. കൊച്ചിയിലേക്ക് അയയ്ക്കുന്ന കായ്ക്കുമ്മന്റെ കായ്ക്കത്തിൽ അഞ്ച് പ്രത്യേക ശ്രദ്ധിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ഒരു രാഘവിന് ഇത്രയും വലിയ പണ്ടുകൾക്കു ഇതുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല. അതുവെക്കാണ് അത്യാഗ്രാഹികളെ ഇവിടെ നിശ്ചയിക്കുന്നത്.”* നിർഭാഗ്യവശാൽ ഉത്തമമായ ഈ ഉപദേശം വന്നപ്പോൾ മാത്രമേ തിരിഞ്ഞു.

ഇങ്ങനെയുള്ള സിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഭരണം എന്തുമാത്രം കഴിയാൻ കഴിയില്ലാത്തതായിരിക്കുമെന്ന് ഉറപ്പാക്കാനുള്ളൊരു സർക്കാർ സർവ്വീസിന് സത്യസന്ധതയെന്നുതയില്ലായിരുന്നു. പട്ടാളത്തിലാണെങ്കിൽ അച്ചടക്കം, പരസ്പരവിശ്വാസമോ തൊട്ടുതീങ്ങിയിരുന്നില്ല. സെന്റർ ഫോർസിസ് സേവ്യർക്കൊരു ഇങ്ങനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു “കൊച്ചനത്തുന്നത് പരസ്യമായാണ്. അത് സർവ്വാധാരണമായിത്തീർന്നിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ആര്യന്മാരും സ്വഭാവത്തിന് കളങ്കം ചേർക്കുന്നില്ല. ഒരു തൊറായിപ്പുപ്പും അതിനെ കരുതുന്നില്ലെന്ന നിലയുണ്ടാകുന്നു.” അച്ചടക്കത്തിന്റെ കായ്ക്കത്തുകുറിച്ച് വളരെ വിചിത്രമായ ചില സംഭവങ്ങളും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. 1539-ൽ ദുർവിലെ ചോട്ട് കൈവശപ്പെടുത്തിയ പാങ്കിപട്ടാളക്കാർ അവരുടെ സ്വന്തം നാട്ടുകാരുടെ വേക്ക് പീഷെത്തിരിച്ചു വെടിവെച്ചു. പക്ഷെ, അവരെ യാതൊന്നും ചെയ്യില്ല. “അവർ ചത്തുതുലഞ്ഞുകൊണ്ടാണോ ആ കോട്ടനിന്ന സ്ഥലം ഇടിച്ചുനീക്കി ഉപ്പു വിതച്ചു” എന്നാണ് താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്ന ചെന്ന് പിന്നീട് ഒരു വൈസ്രായി രാഘവിന് എഴുതി. +

ഉത്രമാത്രം അഴിമതിനിറഞ്ഞ, മീനമായ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പ്രകാരം

* ‘ഗാമിറാസ് അന്തിഗാസ്’, മാർക്ക 6, രേഖ 81.
+ 1540 ഒക്ടോബർ 30-ലെ ജവോ കാര്യസ്രാവയുടെ കത്തു്, ഇൻ വെസ്റ്റിഗാൾ പോർട്ടുഗീസ്.

ഭരിക്കുന്ന ഒരു രാജ്യത്തിനും മറ്റൊരു നാട് പിടിച്ചടക്കാൻ സാധ്യമല്ല. പൊതുവെയുള്ള വിശ്വാസം മറിച്ചാണെങ്കിലും, അതുവശം പിടിച്ചടക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു രാജ്യമായിരുന്നില്ല ഇന്ത്യ. ബ്രിട്ടീഷ് വന്നിട്ടു നാവിക-സൈനികശക്തിയും സാമ്പത്തികശേഷിയും, മറ്റു സാമ്രാജ്യ ഗ്രാബന്റർമാർക്ക് മാതൃകയായ സംഘടനയുമുണ്ടായിരുന്നിട്ടും ഇന്ത്യ പിടിച്ചടക്കാൻ സാധ്യമാകാതെ പോയിരുന്നു. ആക്കാട്ടിൽ അവർ ആദ്യമായി ഇടപെട്ടതുതൽ പഞ്ചാബ് കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതുവരെയുള്ള ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലം ഇടതടവില്ലാത്ത യുദ്ധങ്ങളുടെ കാലമായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഉയർന്ന സംഘടനയും മേൽതരം സൈനികസജ്ജീകരണങ്ങളുമായിരുന്നു അവർക്ക് ഒടുവിൽ ഇന്ത്യസാമ്രാജ്യത്വം നേടിക്കൊടുത്തത്. ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് അനുകൂലമായ മറ്റൊരു സാഹചര്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ ഇന്ത്യ വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതിനുള്ള മത്സരത്തിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്ന കാലഘട്ടത്തിൽ മുഗൾശക്തിയുടെ അധഃപതനത്തെ തുടർന്ന് നാട് ഭിന്നിച്ചു ശിഥിലീകരിച്ചു കിടക്കുകയായിരുന്നു. ഒരു സാമ്രാജ്യമെന്ന തോരോപകട്ടെ, ഗണ്യമായ ഒരു പ്രദേശംപോലും പാക്കിക്ളുടെ കീഴിൽ ഒരിക്കലുമില്ലായിരുന്നു. അവർക്ക് അതിന് സാധ്യവുമല്ലായിരുന്നു. ഗോവാ, ഡാമൻ, ദുബ്രി, കൊച്ചി എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെ സജ്ജതകളിൽ തുടർച്ചയായ അവർ കടൽവഴിയാണെന്ന് നിയന്ത്രിച്ചു. എന്നാൽ കരയിൽ അവർക്ക് യാതൊരു ശക്തിയുമില്ലായിരുന്നു. ചാലിയത്തുനിന്നും സാമൂതിരി അവരെ തുരത്തി. അവരുടെ പീരങ്കികളിൽനിന്നും വെടിവെച്ചാൽ പോകുന്ന ഭൂമിയിൽ പുറത്തുനോക്കിയിരുന്ന ചെറുകിടനാടുവാഴികൾപോലും അവരെ ധിക്കരിച്ചു. മുസ്ലിമുകൾക്ക് “പോർട്ടുഗീസ് ഇന്ത്യ” ഒരു കെട്ടുകഥയാണ്. ഭൂപടത്തിൽ “പോർട്ടുഗീസ്” എന്നു രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ള എന്തൊരു ചതുരശ്രാടിശ്ചിത സ്ഥലത്തിന് ഇപ്പോഴും ഒരു പോർട്ടുഗീസ് “ഗവണ്മെന്റ് ജനറലിന്റെ” ആ പ്രദേശത്തെ എസ്റ്റാഡോ ഡാ ഇന്ത്യ” അഥവാ ഇന്ത്യയെന്നാണ് ഇപ്പോഴും ഔദ്യോഗികമായി വിളിക്കുന്നത്. ചരിത്രപരമായ വക്തൃത്വത്തിനും അർത്ഥശൂന്യമായ അവകാശവാദത്തിനും വേറൊരു സാമൂഹ്യമില്ല. പാക്കിക്ളർക്ക് ഒരിക്കലും ഇന്ത്യ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അത് കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിന്റെ അയലത്തുപോലും അവർ ഒരിക്കലും എത്തിയിരുന്നില്ല യാദൃച്ഛികമായ സാഹചര്യത്തിൽ ലഭിച്ച നാവികപ്രമാണാദം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഡച്ചുകാരുടെ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഇന്ത്യൻസമുദ്രത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതോടെ അത് അന്തർധാനം ചെയ്തു.

അദ്ധ്യായം പതിനഞ്ച്

പോർട്ടുഗീസ് കാലഘട്ടം അവസാനി ക്കുമ്പോഴത്തെ കേരളം

കേരളക്കരയുമായുള്ള പാകികളുടെ ബന്ധം 150-ൽപരം വർഷം നീണ്ടുനിന്നു. രാഷ്ട്രീയമായും, സാമ്പത്തികമായും, സാമൂഹ്യമായും കേരളത്തിന് ഇതുപരെ പരിചയമില്ലാതിരുന്ന ഒരു കൂട്ടരായിരുന്നു വാഷ്റ്റോഡംഗമായുടെ നേതൃത്വത്തിൽവന്ന സാഹസികന്മാർ. അവരുടെ വരവോടെ കേരളത്തിന്റെ ഒട്ടാകെയുള്ള ജീവിതത്തിൽ നിഷേധിക്കാൻ വയ്ക്കാത്ത മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. ഈ സംഭവം കേരളചരിത്രഗതിയെത്തന്നെ മാറ്റിയതോടൊപ്പം, കേരളത്തിലെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിൽ പുതിയ പ്രത്യേകതകൾ കൊണ്ടുവരികയും, സാമൂഹ്യജീവിതത്തെ സാദാമായി വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കേരളതീരത്തുനിന്നും പാകികളെ ലത്തക്കാർ കെട്ടുകെട്ടിക്കുന്ന കാലത്തെ നാട്ടിലെ സ്ഥിതിയൊന്നു പരിശോധിച്ചാൽ, അവരുടെ സ്വാധീനത്തിന്റെ ഫലമായി വന്ന ഈ മാറ്റത്തിന്റെ അളവുകാണാൻ കഴിയും.

നാമുതിരിയുടെ കീഴിൽ കേരളത്തെ ഒന്നാലടക്കമായി വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള ശ്രമം, പാകികളുടെ വരവോടെ തടയപ്പെട്ടവെന്നതാണ് രാഷ്ട്രീയമായ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വസ്തുത. കൊച്ചിയിൽ കബ്രാൾ ഒരു പണ്ടകശാല സ്ഥാപിച്ചതുമുതൽ ആ കോട്ട വാൻഗുണ്ഡ് കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനിടയ്ക്കുള്ള 160 വർഷക്കാലത്തെ ചരിത്രം കേരളത്തെ എങ്ങനെ ബാധിച്ചുവെന്നു നോക്കുമ്പോൾ അക്കാലം വ്യക്തമാകും. സാമുതിരിയുടെ വളർന്നൊന്നിരുന്ന ശക്തിയെ, പാകികളുടെ സഹായത്തോടെ കൊച്ചിരാജാവ് വിജയകരമായി തടഞ്ഞ ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു അത്. കൊച്ചിരാജ്യം പോർട്ടുഗലിന്റെ ഭാഗ്യത്തിന് പൂർണ്ണമായും വിധേയമായെന്നതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ മറ്റൊരു വൈരുദ്ധ്യമുണ്ടായിരുന്നു. തന്റെ കൊട്ടാരം എത്ര നിമിഷവും മുട്ടെരിക്കാവുന്ന പോർട്ടുഗീസ് ക്യാമ്പ്റ്റന്റെ മുമ്പിൽ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ശക്തി കാണുകൊണ്ടിരുന്നവെങ്കിലും, ഉൾനാട്ടിലെ നാടുവാഴികളുടേയും മാടനികളുടേയും മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം ശക്തനായ ഒരു രാജാവായിത്തീർന്നു. എത്രയും അപ്രധാനമായ

ഒരു ചെറിയ നാടവാഴിയുടെ സ്ഥാനത്തുനിന്ന്, പാങ്കിക്ളുടെ സഹായത്തോടെ, ഒരു പ്രബലനായ രാജാവായിത്തീർന്ന അദ്ദേഹം സാമൂതിരിയിൽനിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യമായി. എന്നുമാത്രമല്ല തെക്കൻ രാജാക്കന്മാരുടെ കോളാസമാനത്തിനുചേർന്ന സാമൂതിരിയുടെ ഒരു പ്രതിപദപിയായിക്കൂടെ അദ്ദേഹം മാറി.

ഇതുകൂടാതെ രാജകീയാധികാരത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും നിസ്തായകമായ തടസ്സം നേരിട്ടു. ചെറുകിട രാജാക്കന്മാരോടും നാടവാഴികളോടും നേരിട്ട ബന്ധം പുലർത്തി, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കു പണം നൽകി അവരെ സഹായിക്കുന്ന ഒരു നയമാണല്ലോ പാങ്കിക്ളിനു സ്വീകരിച്ചുവന്നത്. സാമൂതിരിയുടെ സാമന്തനായ താമര (വെട്ടത്തു)രാജാവിനോടും, കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ചെൽക്കോളാസമാനം അംഗീകരിച്ചിരുന്ന പുറക്കാട്ടുരാജാവിനോടും അവർ സഖ്യപ്പെട്ടുണ്ടാക്കി. ഈ തന്ത്രംകൂടാതെ അവരുടെ കച്ചവടബന്ധങ്ങൾ കെട്ടിക്കാൻ പാങ്കിക്ളിനു കഴിഞ്ഞു. അതോടൊപ്പംതന്നെ അവരെ കൊച്ചിയിൽനിന്നും കണ്ണൂർനിന്നും തുരത്താനുള്ള ശക്തി ഒരു കേരളരാജാവിനും ഉണ്ടാക്കാതെ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിനും അതു സംഭവിക്കുകയും ചെയ്തു. 150 വർഷക്കാലത്തെ പൊർട്ടുഗീസ് ബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായി വലിയ രാജാക്കന്മാരുടെ ശക്തി തടയപ്പെട്ടപ്പോൾ ചെറുകിടനാടവാഴികൾ കൂടുതൽ കരുത്തുവന്നു. തീർച്ചപ്പെടുത്തിയ രാജാക്കന്മാർ പ്രത്യേകിച്ചും ശക്തന്മാരായിത്തീരുകയും ചെൽക്കോളാസമാനങ്ങളുടെ അധികാരം ചോദ്യംചെയ്യാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. യുദ്ധമുണ്ടായാൽ ചരക്കുകൊടുത്തു പാങ്കിക്ളുടെ സഹായം വാങ്ങാമെന്ന ധൈര്യം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ഈ നയത്തിന്റെ ഫലമായി പുറക്കാട്, മലപ്പാട്, പാവൂർ, കൊല്ലം, താമര എന്നീ രാജാക്കന്മാർ കൂടുതൽ പ്രബലന്മാരായി. പാങ്കിക്ളെ സാമൂതിരിക്കെതിരായും, അദ്ദേഹത്തോടു പാങ്കിക്ളിന്റെ എതിരായും ഇളക്കിവിട്ടുകൊണ്ട് കേരളചരിത്രത്തിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് വെട്ടത്തുരാജാവ് ഉയർന്നുവന്നു. പാങ്കിക്ളിന്റെ ചാലിയും വിറയ്ക്കും ഈ രാജാവായിത്തീർന്നുവെല്ലാം. സാമൂതിരിയുടെ രാജകീയാധികാരം വളരുന്നതിനു നേരിട്ട പ്രത്യേകമായ പ്രതിബന്ധം മൂലമാണ് ചെറുകിടനാടവാഴികളുടെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചത്. അത് കേരളചരിത്രത്തെ 200 വർഷത്തേയ്ക്കു പാകിലാക്കി. പരസ്പരം അസുര്യമായിരുന്ന അനന്തമായ വഴക്കുകളിലും പെട്ട് കഴിഞ്ഞുവന്നിരുന്നതിനാൽ നിരവധി ചെറുകിടരാജാക്കന്മാരായി കേരളം വിഭജിതമായിത്തീർന്നു. ലക്ഷക്കോർ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ പരിപോഷിപ്പിച്ച രാജ്യാധിപനായ ഈ അനന്തരംകൂടാതെ ചെൽക്കോളാസമാനങ്ങളുടെ മുന്നിൽ കേരളം വേഗം തകർന്നുവീണു.

ഇതിനേക്കാൾ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ കേരളത്തിലെ സാമ്പത്തികജീവിതത്തിലുണ്ടായി. നിരവധി പുതിയ ഉല്പന്നങ്ങൾ പരക്കുകൾ കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അതിലൊന്നായ കശുമാവിനെ ഇന്നും പരക്കിമാവെ ന്നാണ് മലയാളത്തിൽ പറയുന്നത്. അതിനും ഉപരിയായി കേരളാ ഉല്പന്നങ്ങൾക്ക് അവർ ഒരു ലോകകമ്പോളമുണ്ടാക്കി. അറബികളുടെ കച്ചവടക്കാലത്തു കേരളത്തിലെ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ വിശേഷസാധനങ്ങളായിരുന്നു. അറിന് ആവശ്യമുണ്ടായിത്തന്നെവെങ്കിലും വളരെ വ്യാപകമായതോതിൽ അത് പ്രചരിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ കുരുമുളക്, ഏലം, കരിവെട്ട, മുക്ക് തുടങ്ങിയ കേരളത്തിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾ പരക്കുകൾ യൂറോപ്പിൽ പോയിട്ട് ഇക്കുമതിചെയ്യാൻ തുടങ്ങിയതോടെ അതിനുള്ള ആവശ്യം അഭൂതപൂർവ്വമായി വർദ്ധിച്ചു. വളർച്ചക്കായിരുന്ന ഈ ആവശ്യം മൂലം ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നാട്ടിന്റെ സാമ്പത്തികനിലയ്ക്കുതന്നെ മാറ്റംവന്നു. ഓർട്ടാ ലൂബനെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു: “കന്യാകുമാരി ഗതൽ കണ്ണൂർവരെ കുരുമുളക് നട്ടുപിടിപ്പിച്ചിരുന്നു. വിളവന്റെ 1/5 പ്ലാൽ ലാഗം കേരളത്തിൽതന്നെ ഉപയോഗിക്കുന്നു. രാജാവിന്റെ ഉത്തരവിന് വിപരീതമായി ധാരാളം കുരുമുളക് ചെങ്കൽപ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്കു പോകുന്നുണ്ട്. എത്രതന്നെ സൂക്ഷിച്ചാലും അറബികൾ അവക്ക് ആവശ്യമുള്ളതു പരിഞ്ഞാറോട്ടു കൊണ്ടുപോകും. കണ്ണൂരിനു വടക്കും കൂറ കൃഷിയുണ്ടെങ്കിലും അതു കണക്കിലെടുക്കേണ്ടതില്ല.” കുരുമുളകും ഇഞ്ചിയും ഓരോ ഇഞ്ചി സ്ഥലത്തും കൃഷിചെയ്യപ്പെട്ടു. ഇതിനുമുമ്പ് ഏതാനും വലിയ വ്യാപാരികൾ നടത്തിവന്നിരുന്ന മുളകുവ്യാപാരം ജനങ്ങളുടെ പൊതു വ്യാപാരമായിത്തീർന്നു. മാറിയ സ്ഥിതിഗതികൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ ആളുകൾ ഒട്ടാ അമാന്തിച്ചില്ല. ഉല്പാദിപ്പിക്കുന്നത് ഒന്നേക്കും രാജാൻ പരക്കുകൾ ഒരുക്കമായിരുന്നു. കുരുമുളകും ഇഞ്ചിയും കൂടുതൽ കൃഷിചെയ്യാൻ അവർ നാടുവാഴികളെയും മാടമ്പിമാരെയും നിർബന്ധിച്ചു.

പോർട്ടുഗീസ് സമ്പർക്കത്തിന്റെ ഫലമായി തെങ്ങുകൃഷിയിലും വലിയ മാറ്റങ്ങൾ വന്നുവന്നു. പാക്കികളുടെ വരവിനുമുമ്പ് തെങ്ങാ കേരളത്തിലെ പ്രധാന ഉല്പന്നങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. കായംകുളം, കൊല്ലം തുടങ്ങിയ തുരുവങ്ങളിലെ വ്യാപാരത്തൊഴുക്കിന് വഴിതന്നെ ഉണ്ണൂരിലിസന്ദേശത്തിൽ, വില്ലനയ്ക്കുള്ള പലതരം അരിയെ ക്കുറിച്ച് പറയുന്നുണ്ടെങ്കിലും, നാളികേരം ഒരു കയറാമതിച്ചേക്കാണെന്ന് ഒരിക്കൽപോലും സൂചിപ്പിക്കുന്നില്ല. വീട്ടാവശ്യങ്ങൾക്കും മാൻ പ്രാദേശികാവശ്യങ്ങൾക്കുംവേണ്ടി തെങ്ങുകൃഷി ചെയ്തിരുന്നു. കപ്പലുകളുടെ

ആവശ്യത്തിന് കയർ ഉപയോഗിക്കാമെന്ന കാര്യം 1503-ൽ കൃത്യമായും ചിലപ്പോൾ സമീപവച്ച് ഒരു കപ്പൽ കൊള്ളചെയ്യാനാണ് പറകി കർഷ്കർ മനസ്സിലാക്കുന്നത്. അന്നുതന്നെ കയർ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കയറായിത്തീർന്നു. കൊല്ലം പ്രധാനമായും കയററിനു വേണ്ടിയാണ് അന്നു തെങ്ങുകൃഷി നടത്തിയിരുന്നത്. കയറിനെക്കുറിച്ച് ഓർട്ടാ പറയുന്നതു നോക്കുക: “കപ്പലിലെ വടത്തിനും മറ്റും അത് ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. നമുക്കത് വളരെ പ്രയോജനകരമാണ്. എന്തെന്നാൽ നല്ല അയവുള്ളതും, അതേസമയംതന്നെ ഉപ്പുവെള്ളത്തിൽ കിടന്നാൽ ചീത്തയാകാത്തതുമായ സാധനമാണത്. കപ്പലിന്റെ പലകകൾ ബന്ധിക്കുന്നതിനും, തറയിൽ വിരിക്കുന്ന പായുണ്ടാക്കുന്നതിനും മറ്റും അത് ഉപയോഗിക്കുന്നു. ഈ ഗുണങ്ങൾമൂലം പോർട്ടുഗീസുകാർ അയയ്ക്കാൻ പാറിയ ഒരു ചരക്കായിട്ട്.” * ഇന്നും കേരളത്തിലെ പ്രധാന കയറുമായിത്തീർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ് കയർ. നാട്ടുകരവ്യാപാരത്തിൽ പാലും പറകികൾക്ക് ആവശ്യമായെന്നായിരുന്ന ബന്ധം കേരളത്തിനു സഹായകരമായിരുന്നു. നല്ലതരം വലിയതേങ്ങാ അവർ കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അതിനെ ഇപ്പോഴും കപ്പൽത്തോളം എന്നാണ് ചിലപ്പോൾ വിളിക്കുന്നത്. കേരളത്തിലെ തീരപ്രദേശത്തിനു പാറിയ ഒരു കൃഷിയായിരുന്നതുകൊണ്ട് അത് വളരെവേഗം നാട്ടിലെ പ്രധാന ഉല്പന്നങ്ങളിൽ ഒന്നായിത്തീർന്നു. ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നതിനു വേണ്ടി കണ്ണൂരിൽ 40,000-ത്തോളം തെങ്ങു 1564-ൽ ഡോം വേരായി നോക്കുന്നതോ വെട്ടിക്കളഞ്ഞുവെന്നു പ്രസ്താവിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു.

കേരളവും അറബിയിലും ഈജിപ്റ്റും തമ്മിലുള്ള ചരിത്രപരമായ വ്യാപാരബന്ധം പറകികൾ അവസാനിപ്പിച്ചു. അതിനുപകരം നാട്ടിലെക്ക് കൂടുതൽ ധനവും സുഖഭോഗങ്ങളും കൊണ്ടുവന്ന പുതിയ യൂറോപ്യൻ വ്യാപാരം വളർന്നു. ഈ വ്യാപാരം കൂടുതൽ വിപുലമായിരുന്നു. അതിൽനിന്നുള്ള ഐശ്വര്യവും സുദൃഢിയും തുറമുഖങ്ങളിലും ചെറു ജനസമൂഹങ്ങളിലും ഒതുങ്ങിനിന്നില്ല. അതു മഴുവൻ ജനങ്ങളുടെ ഇടയിലേയ്ക്കും വ്യാപിച്ചു. യൂറോപ്യൻമാരുമായിട്ടുള്ള പുരചണിയുന്നത് പരിഷ്കാരലക്ഷണമായി കരുതപ്പെട്ടുതുടങ്ങി. കൊച്ചി, കോഴിക്കോട്, കൊല്ലം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ പല വലിയ ഊക്കുകെട്ടിടങ്ങളായിരുന്നുവെന്ന് അറിയുന്നു. നാട്ടിൽ പണം ധാരാളമുണ്ടായിരുന്നു. രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രീതിസമ്പാദിക്കാൻ പണം നൽകുന്ന പോർട്ടുഗീസ് എപ്പോ

* ഓർട്ടാ, “പ്രഭാഷണങ്ങൾ”, പേജ് 141.

മൂലം, ആഡംബരങ്ങളും വർദ്ധിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഇതിനെല്ലാം ഉപരിയായി കേരളത്തിലെ പഴയ ആഭയാധനസമ്പ്രദായങ്ങൾക്കുതന്നെ മാറാവുന്നു. തോക്ക് സമ്പന്നമായാണമായി. രാജാക്കന്മാരുടെയും നാടുവാഴികളുടെയും ശക്തി തോക്കിന്റെ ഏറ്റവും ആശ്രയിക്കാൻ തുടങ്ങി. കോട്ടനിർമ്മാണവും പ്രതിരോധവും ചുട്ടതൽ പരിഷ്ക്കരിക്കപ്പെട്ടു. സാമൂതിരിയുടെയും കണ്ണൂർ രാജാവിന്റെയും കീഴിൽ പീരങ്കിപ്രയോഗത്ത് പരിശീലനം സിദ്ധിച്ചു. ആളുകളുണ്ടായിരുന്നു.

ന്റാറിത്തൻപതുവർഷത്തെ പോട്ടഗ്രീസ് വ്യാപാരമൂലം പല പുതിയ പട്ടണങ്ങൾ വളരുകയും, പഴയവ നശിക്കുകയുണ്ടായു. പരമിമതീരത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട നഗരം കോഴിക്കോടുതന്നെയായിരുന്നു. 1341-ലെ വലിയ വെള്ളപ്പൊക്കകാലത്ത് ആവാദിച്ചിരുന്ന കണ്യാൾ വരുന്നകാലത്ത് ഒരു കുഗ്രാമമായിത്തന്നെയും കൊച്ചി, വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വാണിജ്യകേന്ദ്രമായി മാറി ഗംഭീരമായ സർക്കാർആഫീസുകൾ അവിടെയുണ്ടായിരുന്നു. ആൽബർക്കുക്ക് പതുക്കെ പണിയിച്ച കോട്ട ഇന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും ശക്തമായ കോട്ടകളിൽ ഒന്നായിരുന്നു. “ഗോവാ കഴിഞ്ഞാൽ പോർട്ടുഗീസ് ഇൻഡീസിലുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സ്ഥലം” എന്നാണ് 1563-നും 1557-നുമിടയ്ക്ക് കൊച്ചി സാദരിച്ച സീസർ ഫറഡിൻ്റെ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. * കടലിൻ അഭിമുഖമായിട്ടുള്ള ജൈന്യൂട്ടപള്ളിക്കും കാളജിനും ഉയരുകൂടിയ ഗോപുരം ഗുരുങ്ങനം ബാൽഡ്യൂസ് പറയുന്നു.....കാളജ് മൂന്നുനിലക്കെട്ടിടമായിരുന്നു. “ചതുരകാലുകൊണ്ട് ഗംഭീരമായി നിർമ്മിച്ചിരിക്കുന്ന ജൈന്യൂട്ടപള്ളി മാറ്റമുള്ളവയെക്കാൾ ഉയരുകൂടിയതും മനോഹരവുമാണെന്ന്” സീസർ ഫറഡിൻ പറയുന്നുണ്ട്. അഗസ്റ്റിൻ സന്യാസിമാരും, ഫ്രാൻസിസ്കൻമാരും, ജൈന്യൂട്ടകളും അത്യന്തം കമനീയമായ ഉദ്യാനങ്ങളോടുകൂടിയ ആശ്രമങ്ങൾ പ്രത്യേകം നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. ഏറ്റവും മഹാമുഖ്യങ്ങൾ, പള്ളികൾ, സന്യാസിമാർക്കും എന്നിവകൊണ്ട് പാകികൾ നഗരം മനോഹരമാക്കിത്തീർത്തുവെന്ന് ക്യാപ്റ്റൻ സ്കോഫ് തന്നെ പറയുന്നു. “അകത്തോട്ടകുന്നാൽ ഗംഭീരമായ പള്ളികൾ കാണാം. കടൽതീരത്തിന്റേ കാഴ്ചകളുടെ അടുത്താണ് സെന്റ് ജോവാ സന്യാസിമാർ. ഇതുകൂടാതെ അഗസ്റ്റിൻസന്യാസിമാരും, ഫ്രാൻസിസ്കൻമാരും, ജൈന്യൂട്ടകളും അവരുടെ പ്രത്യേകമാങ്ങൾ ഇവിടെ നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. അവയെല്ലാംതന്നെ

* “മാക്ലൂട്ടിന്റെ കപ്പൽസഞ്ചാരം” അഞ്ചാംഭാഗം, പേജ് 392—395.

ആകുലമായ രീതിയിലാണ് പണികഴിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഇവയോടു ചേർന്ന് നയനശാമനമായ ഉദ്യാനങ്ങളും നടക്കാവുകൾക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. ഏറ്റവും ഉയരംകൂടിയതും മനോഹരവും സെൻറ് പാൾ പള്ളിയുടെ ഗോപുരാഗ്രമാണ്. ചതുരക്കല്ലുകൾക്കൊണ്ട് പണിഞ്ഞിരുന്ന ഈ പള്ളി വളരെ ഗംഭീരമായിരുന്നു എന്നാൽ മറ്റുള്ള പള്ളികളോടൊന്നും അതു നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഒരു പള്ളിമാതൃമ പിന്നീട് ശേഷിച്ചു. " • പോട്ട് ഗീസ് വ്യാപാകൊണ്ടു മാത്രമാണ് കൊച്ചി വളർന്നത്. അതു പ്രാധാന്യത്തിൽതന്നെ വന്നത്, കളാളിന്റെ സന്ദർശനത്തിനുശേഷമാത്രമാണ്.

പ്രാധാന്യമുള്ളവയായ മറ്റു പട്ടണങ്ങളാണ് ചാലിയം, പുതുപട്ടണം, പുറക്കാട് എന്നിവ. ചാലിയത്ത് പാകികൾ ഒരു കോട്ടകെട്ടി. എന്നാൽ 1570-ൽ അവർ അവിടെനിന്നു തുത്തപ്പെട്ടു. കണത്താലിമാരുടെ തലസ്ഥാനമായിരുന്നു പുതുപട്ടണം. പോർട്ടുഗീസുകാരുമായുള്ള സഖ്യത്തിനു ശേഷമാണ് പുറക്കാട്ടുരാജാവ് ഒരു പ്രധാനനാടുവാഴിയായെത്തുന്നത്. കൊല്ലം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്നീ പഴയ നഗരങ്ങളുടെ പ്രാധാന്യം ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ വളരെ നഷ്ടപ്പെട്ടു. പ്രത്യേകിച്ചും കൊടുങ്ങല്ലൂർ സാമ്രാജ്യത്തിനും പാകികളും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിന്റെ പടക്കളമായിത്തീർന്നു ആ നഗരം. ക്രിസ്ത്യാനിന് നിരവധി നൂറ്റാണ്ടുകൾക്ക് മുമ്പുതലുളള അതിന്റെ പുരാതനമായ മാരതം ഈ കാലഘട്ടത്തോടെ അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു.

വിദ്യാഭ്യാസകാര്യത്തിലുള്ള പാകികളുടെ സ്വാധീനശക്തിയും ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളെ റോമൻവിശ്വാസം പഠിപ്പിക്കുന്നതിന് അങ്കമാലിയിലും കൊച്ചിയിലും സ്ഥാപിച്ച കോളേജുകൾ, ലത്തീൻ, പോർട്ടുഗീസ് എന്നീ ഭാഷകൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിനു സഹായിച്ചു. വിൽക്കാലത്തുള്ള കൊച്ചിനുറോക്കന്മാർ നല്ലവണ്ണം പോർട്ടുഗീസുഭാഷ സംസാരിച്ചിരുന്നു. പലപ്പോഴും അവർ ആ ഭാഷയിൽതന്നെയാണ് എഴുത്തുകളു തുടങ്ങിയിരുന്നത്. എന്തിന്, കേരളത്തിൽ ബ്രിട്ടീഷ് ആധിപത്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ, കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ നയതന്ത്രപരമായ കാര്യങ്ങൾക്കു പോർട്ടുഗീസുഭാഷ ഉപയോഗിച്ചുവന്നു. പാകികൾ ഭക്ഷണരീതിയിലും അപ്രത്യക്ഷമായി അന്തരദേശീയരായി കൈമാറ്റം കഴിഞ്ഞിട്ടും, ബ്രിട്ടീഷ് പണ്ടുകുറാലാകാര്യസ്ഥൻ, കാര്യമാണ് സിന്റെ ഭാഷയിലാണ് സാമൂതിരി എഴുത്തുകളയച്ചിരുന്നത്.

വാണിജ്യവശ്യങ്ങൾക്കും രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങൾക്കും മാറ്റുവേണ്ടി മലയാളം പഠിക്കാൻ പാകികൾ നിർബന്ധിതരായി. റോട്ടിറോയുടെ ഒടു

• ന്യൂമോഹിന്റെ കപ്പൽയാത്രകൾ: പേജ് 221.

വിൽ മലയാളവാക്കുകളുടെ ഒരു പട്ടിക കൊടുത്തിട്ടുണ്ട്. യൂറോപ്യന്മാരുടെപൗരസ്ത്യവിജ്ഞാനവേഷണങ്ങളുടെ മുന്നോടിയായി ഇതിനെ പരിഗണിക്കാം. ഫ്ലാൻസിസ്സേവ്യർ വേദോപദേശ മലയാളത്തിലേക്കു തജ്ജിമചെയ്തതു നാം കണ്ടു. പാശ്ചാത്യഭാഷകളിൽനിന്നു, തജ്ജിമചെയ്യുന്ന പുതിയ പ്രസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രാകൃതമായ പ്രാരംഭമായി അതിനെ കണക്കാക്കാം. ഈ തജ്ജിമപ്രസ്ഥാനം ഇൻഡ്യൻഭാഷകളുടെ ഒരു പ്രത്യേകതയായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ട്. പോർട്ടുഗലും കേരളപുരമിരിയ്ക്കുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഗുണഫലങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്, ഡുവാർത്തേവർബോസാ, ഗാസ്സർ കൊറിയോ എന്നിവരുടെയും പാങ്കിചരിത്രകാരന്മാരുടെയും കേരളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരണങ്ങൾ.

പോർട്ടുഗീസുകാരനായുള്ള ബന്ധം എന്തുതന്നെ ഭാഷമുള്ളതായിരുന്നുവോ അതിനെത്തുടർന്ന് യൂറോപ്പുമായി നേരിട്ടുള്ളബന്ധംകൊണ്ട് ഇന്ത്യയ്ക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ഗുണങ്ങളുടെ സ്വഭാവം നോക്കുവാനും, ബ്രിട്ടീഷ് ബന്ധത്തിന്റെ ഒരു മുജവമായായി കരുതി അതിനെ അഭിപ്രായിക്കേണ്ടതാണെന്നു സ്വാധീനശക്തിയുള്ള ഒരുവിഭാഗം ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് അഭിപ്രായമുണ്ട്. ഈ അഭിപ്രായഗതി ശരിയല്ലെന്നു പാശ്ചാത്യജാതിയിരിക്കുന്നു ചരിത്രകാരന്മാർക്ക് അതിനെ വിചിക്ഷണത്തു തെറ്റാണു്. എന്തെന്നാൽ മുൻകാലത്തു നടന്ന സഭവർത്തകൾ പിൽക്കാലകാര്യങ്ങൾ കണക്കാക്കി വിലകല്പിക്കാൻ ചെയ്യുന്ന ഒരു ശ്രമമാണിതു്. യൂറോപ്പുമായുള്ള ബന്ധം ഇൻഡ്യയ്ക്കു ഗുണകരമായിരുന്നുവെന്നു വാദത്തിനതന്നെ സമ്മതിച്ചാൽപോലും, മറ്റു യൂറോപ്യൻകുടുംബക്കാർക്കു വഴിതുറന്നിട്ടുകൊടുത്തതിന്റെ നല്ലമായുള്ള സംശയാസ്പദമായ ഗുണങ്ങൾക്കു്, ഒന്നര നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ പൈശാചികമായ അക്രമങ്ങളും, ദോഷഗുണമായ കൊള്ളയും കൊള്ളിവയവും കറെവലിയ വിലയല്ലെ എന്നു സംശയിച്ചുപേ കുന്നു. ഇൻഡ്യയും മറ്റൊരുതലമുതലിൽ നേരിട്ടുള്ള വ്യാപാര തകർന്നു. അതിനൊക്കെ ഇൻഡ്യൻവ്യാപാരത്തിന്റെ വിഭാഗികളുടെ കത്തക സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു ഇന്ത്യയുടെ പമ്പത്തു യൂറോപ്പിലേക്ക് ഉത്പാദിക്കേണ്ടപോകാൻമാത്രം അതു് സഹായിച്ചു ഇന്ത്യൻജീവിതത്തിലേക്കു തങ്ങൾ സംസ്കാരികമായ സംഭാവനകൾ ചെയ്തിട്ടുണ്ടെന്നു മുൻമുമ്പിയുണ്ടെന്നുതന്നെക്കുറുപ്പു് അഭിമാനത്തോടെ പറയാവുന്ന സാധൂകരണപോലും പാങ്കിക്കാകില്ലായിരുന്നു. മുസ്ലിമാൻ നാശിതപദത്തെ ഓർമ്മിച്ചുകൊണ്ടു് ആഗ്രാ, ഡെൽഹി, അഹമ്മദാബാദ് തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലെ ഗുജറാത്തിക്കുടുംബം നില്ക്കൊള്ളുന്നു. 16-ാം, 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ പോർട്ടുഗീസുകാർക്കു് ഇന്ത്യൻജനങ്ങളെ പരിപിക്കാൻ രണ്ടുകാര്യങ്ങൾമാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളു് അതു മനുഷ്യനെ കൊ

ല്ലുന്നതിനുള്ള പരിഷ്കൃതമായ യുദ്ധമാകട്ടെ, സങ്കുചിതമായ മതഭ്രാന്ത മായിരുന്നു. വാഷ്യാഡംഗമായോടും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളോടും ഭാരതീയർക്കു പ്രത്യേകകൃതജ്ഞത തോന്നത്തക്കവണ്ണം അത്രവളരെ പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന കായ്ക്കപ്പോലാണിതെന്നു തീർച്ചയായും ആരും പറയുകയില്ലല്ലോ.

ഇന്ത്യയുടേ ചോർട്ടുഗല്ലുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ഫലമായി സാമ്പ്രാദികമായും റാഷ്ട്രീയമായും യാതൊരു ഗുണവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഒരു പരിഷ്കൃതമായ രാഷ്ട്രത്തിന് അഭിമാനിക്കാൻ കൊള്ളാവുന്നതായി ആ ചരിത്രത്തിൽ യാതൊന്നുമില്ല. അവരുടെ പിതൃഭൂമിയുടെ മേന്മ പാടിപ്പോകുപ്പിക്കാൻ ഉൽക്കണ്ഠാകലാപമായിരുന്ന ഒരു കൂട്ടം ഭാവനാസമ്പന്നന്മാരായ ചരിത്രകാരന്മാർ, ഒരു ചെറുരാജ്യം ഇന്ത്യയെ ആക്രമിക്കാൻ പാകുന്നതിനെയും, 150 വർഷക്കാലം ആ ചോറാജ്യത്തെ കൈയടക്കി ഭരിച്ചതിനെയും, വന്നിച്ച് ബൈസ്കൂപ്പർക്ക് എതിരായി യുദ്ധം ജയിച്ച ക്രിസ്തുവിനുവേണ്ടി അവിശ്വാസികളാകത്തക്ക കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനെയും ഗൗരവമായ കഥ ചിത്രീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ബോറോസ്, കാസ്റ്റിലീഡാ, കൊറിയ എന്നിവരുടെ കെട്ടുകഥകൾ യൂറോപ്പ് നാപ്പടി സ്വീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവ ഒന്നൊഴിയായെ അബദ്ധമാണ്, അസത്യജഡിലമാണ്. ഇന്ത്യൻ സമുദ്രത്തിൽ പാകിക്കൾ ആധിപത്യം പുലർത്തിയിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ കപ്പൽപറികളിൽനിന്നുള്ള വെടി ചെന്നുവീഴുന്നതിനപ്പുറം ഒരു സ്ഥലത്തും അവർക്ക് ഇന്ത്യയിൽ നിയന്ത്രണമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവർ ജയിച്ച യുദ്ധങ്ങൾ സങ്കല്പത്തിലാണ്. പാകിചരിത്രകാരന്മാർ എത്ര ഗൗരവമായ വസ്തുതകൾ നൽകിയാലും, അവർ നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങൾ വളരെ ചെറിയ നാടുവാഴികളോടുള്ള ഏറുമാറ്റലുകളായിരുന്നുവെന്നും, അവയിൽ പലതിന്റെയും ഫലം നിഷ്ഠായകമല്ലായിരുന്നുവെന്നും നാം വിസ്മരിക്കാൻ പാടില്ല. ഈ ഏഴ്ത്തുകാർ വരാപ്പുകാണിക്കുന്ന ചിത്രം വളരെ മോഹനമാണ്— ഇന്ത്യയെ ആക്രമിച്ച ഭരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയുള്ള മഹത്തായ യത്നത്തിൽ ധീരദാത്തമായ ഒരു ചെറുരാജ്യം അതിന്റെ സുന്ദരയുവരും ചിത്രുന്ന കാഴ്ച! അവരുടെ ഭരണകർമ്മങ്ങളെ “ഇന്ത്യയെ വെട്ടായി”മാക്കുന്നു, ഗോവയിലെ ഏതാനും ചതുരന്മാർക്കു കൂടിയെ “എസ്റ്റാഡോ ഡാ ഇന്ത്യ”യെന്നും വിളിച്ചിരുന്ന ചോർട്ടുഗീസ് രാജാക്കന്മാരുടെ വകത്തുനിന്നുണ്ടായ ഭാഷാശൈലിയല്ലാതെ, ഈ ചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ സത്യത്തിന്റെ കണികപോലുമില്ലെന്നുള്ളതാണ് പരമാർത്ഥം.

ഭാഗം രണ്ടു്

ലന്തക്കാദം മലയാളക്കരയു.

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

കേരളത്തിലേക്ക്

ലന്തക്കാരുടെ വരവ്

പൌരസ്ത്യദേശങ്ങളുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിൽ പറക്കിക്കൊണ്ടുപോയ ഒരു കത്തുകയെക്കുറിച്ച് വളരെക്കാലമായി ലന്തക്കാർക്കു കണ്ണുകടിയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ പോർട്ടുഗലിലെ രാജാവു കൂടി ആയിത്തീർന്ന സ്വെയിനിലെ ഫിലിപ്പ് രണ്ടാമന്റെ വമ്പിച്ച ശക്തിമൂലം, അവരുടെ നാവികശക്തിയെ വളരെ കാലത്തേക്ക് എതിർക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സ്വാനിഷ് ആർമേഡായുടെ പരാജയത്തിനും അതിനെത്തുടർന്ന് സ്വെയിനിന്റെ നാവികപ്രതാപത്തിനു പറ്റിയ ക്ഷീണത്തിനും ശേഷമാണ് ഇന്ത്യൻ സമുദ്രത്തിൽ പറക്കിക്കളെ വെല്ലുവിളിക്കാൻ ഡച്ചുകാർ ചെയ്യപ്പെട്ടത്. ആംസ്റ്റർഡാമിൽവച്ച് 1592-ൽ പ്രമുഖ ഡച്ചുവ്യാപാരികൾ ഒരു യോഗം കൂടുകയും ഇന്ത്യയുമായി വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിന് ഒരു കമ്പനി രൂപീകരിക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായു്. ഇന്ത്യയിലേക്കുള്ള കടൽമാർഗ്ഗത്തെക്കുറിച്ച് ആവശ്യമായ വിവരങ്ങൾ ശേഖരിക്കുന്നതിനും, യാത്രയുടെ ചെലവുതൃപ്തം മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും മറ്റുമായി കോസ്റ്റീലിയസ് ഡി ഫ്രെട്ട്മാനെ അവർ ലിസ്ബണിലേക്ക് അയച്ചു. ഭൂമിശാസ്ത്രകാരനായ വീസെ പ്ലാഷ്യസ് തയ്യാറാക്കിയ ഇന്ത്യൻസമുദ്രത്തിന്റെ ഒരു ഭൂപടവും കമ്പനിയുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ലിജോട്ടൺ എന്ന സഞ്ചാരിയിൽനിന്നാണ് ഏറ്റവും സഹായകരമായ വിവരങ്ങൾ അവർക്കു ലഭിച്ചത്. ഗോവയിലെ ആച്ച്ബിഷപ്പിന്റെ സെക്രട്ടറിയായി ജാൻ റെഗ്ഗൻ ലിജോട്ടൺ ഇന്ത്യയിൽ പോയിരുന്നു. സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടം കാര്യഗ്രഹണപട്രവുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം മടങ്ങിവന്നതിനുശേഷം ലന്തക്കാരുടെ ശ്രമത്തെ ഉത്സാഹത്തോടെ പിന്താങ്ങാൻ തുടങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശവും അദ്ദേഹം നൽകിയ വിവരങ്ങളും ലന്തക്കച്ചവടക്കാർ വളരെ ശ്രദ്ധയോടെ സ്വീകരിച്ചു. 1595-ൽ കോസ്റ്റീലിയസ് ഡി ഫ്രെട്ട്മാന്റെനേതൃത്വത്തിൽ 4 കപ്പലുകൾ സജ്ജമാക്കി ആദ്യമായി അവർ പൌരസ്ത്യദേശത്തേയ്ക്കു യച്ചു.

ഇന്ത്യൻ സമുദ്രത്തിൽ ലന്തക്കാർ വന്നതോടുകൂടി കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയനിലയ്ക്കൊക്കെ മാറ്റം വന്നു. ഈ പുതിയ കൂട്ടരെ തടയാൻ കഴിവില്ലാത്തതുകൊണ്ട് എങ്ങനെയെങ്കിലും സ്വന്തം നില സംരക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുപോകാനുള്ള ശ്രമമാണ് ഇതുവരെ സമുദ്രാധിശത്വമായിരുന്ന പാക്കിൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നതെന്ന് തീരുമാനമെടുത്ത രാജാക്കന്മാർ കണ്ടു. 1604-ൽതന്നെ സാമൂതിരിയുമായി അവർ ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടിയാണ് കേരളവുമായി ലന്തക്കാർക്കുള്ള ആദ്യത്തെ ബന്ധം. “കേരളചക്രവർത്തിയായ സാമൂതിരിവിട്ടാടിന്റെ രാജ്യാതിർത്തികളിൽനിന്നും ഇന്ത്യയുടെ മാർഗ്ഗങ്ങളിൽനിന്നും പാക്കികളെ തുരത്തുകയെന്ന ഉദ്ദേശത്തോടെയാണ്.....അദ്ദേഹവും അഡ്മിറൽ എസ്. വാൻഡെർഹാഗനും” തമ്മിൽ ഈ ഉടമ്പടിയിൽ എളുപ്പമുണ്ട്. അതിൻപ്രകാരം കോഴിക്കോടു വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനും അവിടെ കോട്ടകെട്ടുന്നതിനും ലന്തക്കാരെ സാമൂതിരി അനുവദിച്ചു. *

കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ച വ്യക്തമായ ഒരു നയം അവിഷ്കരിക്കുന്നതിനുമുമ്പ് ഡച്ചുകാർക്കു പോരായ്മയോ കിഴക്കൻ ദ്വീപസമൂഹങ്ങളിലും സുഗന്ധദ്രവ്യങ്ങളും അവരുടെ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനും കഴിഞ്ഞു. ഈ പ്രദേശങ്ങളിലേയ്ക്ക് അധികാരം വ്യാപിപ്പിക്കുന്നതിനും പൂർണ്ണസമുദ്രപ്രദേശങ്ങളുടെ നിയന്ത്രണം കരസ്ഥമാക്കുന്നതിനും വേണ്ടിയാണ് അടുത്ത അനേകം നൂറ്റാണ്ടുകാലം അവർ ശ്രദ്ധ കേന്ദ്രീകരിച്ചത്. പക്ഷെ, കേരളക്കരയെ അവർ നിശ്ശേഷം വിസ്മരിച്ചിരുന്നില്ല. 1642-ൽ പുറക്കാട്ടുരാജാവായ “സയ്യാം മെതാഷേരിവമ്പൻ” (ചെമ്പകശ്ശേരിതമ്പുരാൻ)മായി ലന്തക്കാർ ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കി. + അതോടൊപ്പം അവർ തീരുമാനിച്ചതായ ഒരു സന്ദേശം കൂടിയും അവിടുത്തെ രാജാക്കന്മാരുമായി സൗഹൃദ ബന്ധം പുലർത്തുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ കൊളമ്പ്യൂ കൈവശപ്പെടുത്തി സിംഗപ്പൂരിൽ ശക്തി ഉറപ്പിച്ചതിനുശേഷമാണ് കേരളതീരങ്ങളിലേയ്ക്ക് അവർ ശ്രദ്ധ തിരിയുന്നത്. സിംഗപ്പൂരിൽ ഒരു താവളം ലഭിച്ചതോടെ പാക്കികളെ ഫലപ്രദമായി എതിർക്കാൻ അവർക്കു സൗകര്യം ലഭിച്ചു. കേരളത്തിലെ സംഭവവികാസങ്ങളും അവർക്കു കൂടി മായിരുന്നു. പത്തുപ്പത്താണ്ടിനിടെ വേണ്ടിയുള്ള ഒരു യുദ്ധം കൊച്ചിയിൽ ആരംഭിച്ചതും പാക്കികളുടെ സഹായം

* ഇന്ത്യാ ആഫീസ് റിപ്പോർഡുകൾ; ഡച്ച് ഉടമ്പടികൾ, ഒന്നാം ഭാഗം, പേജ് 131.

+ ന്യൂഹോഫ്, പേജ് 224.

യുത്താടെ സിംഹാസനം ഇളയ തായ് വഴിക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയതു മുന്മാർദ്ദ്രായത്തിൽ വമ്പിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ട കിരീടാവകാശിയോടു കോളമ്പിൽ പോയി ലന്തക്കമ്പനിയുടെ സഹായം തേടാൻ കൊച്ചിയിലെ പ്രധാനമാടമ്പിയും പരമ്പരയായുള്ള പ്രധാനമന്ത്രിയുമായ പാലിയത്തച്ഛൻ ഉപദേശിച്ചു. രോഗിമായി കഴിയുകയായിരുന്നുവെങ്കിലും, അക്കാലത്ത് അപകടകരമായ ആ യാത്രചെയ്യാൻ ആ തമ്പുരാൻ തയ്യാറായി. കൊച്ചിയിൽനിന്ന് പാങ്കിക്കുള തുരത്തുന്നതിന് ലന്തക്കമ്പനിയെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് വൈഷമ്യമുണ്ടായില്ല. ഇതൊരു സുവർണ്ണാവസരമാണെന്ന് ഡച്ച സൈന്യാധിപന് നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്നു. സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ട തായ് വഴിക്കാർക്ക് കേരളത്തിൽ പ്രബലനാരായ സഹായികളുണ്ടെന്ന് അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. അവരുടെ പക്ഷത്തായിരുന്നു സാമൂതിരി. വടക്കുംകൂർ, തെക്കുംകൂർ രാജാക്കന്മാരും അവരെ സഹായിച്ചു. കൂടാതെ കൊച്ചിയിലെ പാലിയത്തച്ഛൻ ഡച്ചുകാരുമായി രഹസ്യമായ സഖ്യം ചെയ്തിരുന്നുതാനും ഈ സാഹചര്യത്തിൽ നടത്തുന്ന ആക്രമണത്തിന് ഏറ്റവും വിജയസാധ്യതയുണ്ടായിരുന്നു. അറബിക്കടലിൽനിന്ന് പറങ്കികളെ തുരത്താൻ ലന്തക്കാർ പദ്ധതികൾ പൂർത്തിയാക്കിയിട്ട് വളരെ കാലമായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനായ തമ്പുരാന്റെ ക്ഷണം അവർക്ക് നല്ലൊരു സന്ദർഭവും നൽകി. കൊച്ചി നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ ഇന്ത്യയിലെ പോർട്ടുഗീസ് നാവികശക്തി അവസാനിക്കുമെന്നു ഡിവിർട്ട് നേരെ തെരുതന്നെ കണ്ടിരുന്നു. “പാങ്കിക്കുള കൊച്ചിയിൽനിന്നും തുരത്തിയാൽ, അവർ ഇന്ത്യയ്ക്കു പുറത്താകും,” എന്നുദ്ദേശം പ്രഖ്യാപിച്ചു. 1653-ൽ അവരുടെ പരിപാടികൾ ശരിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഗവണ്ണർ-ജനറലിനും കൗൺസിലിനും വാൻഗുൺസ് ഇങ്ങനെ എഴുതി: * “അടുത്ത പക്ഷമാകുമ്പോഴേയ്ക്കും അവർക്ക് സഹായം എത്തിച്ചേരമെന്നു ഞങ്ങൾ പ്രതീക്ഷിക്കുന്നു. കടലിൽ നമ്മുടെ പ്രാമാണ്യം നിലനിൽക്കണമെങ്കിൽ അതിനു തക്കവണ്ണമുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ നമ്മുടെ പക്ഷത്തു ചെയ്തിരിക്കണം. നമ്മുടെ കപ്പൽസേന വളരെ വൈകി മാത്രമേ ഗോവായിൽ എത്തുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് അടുത്ത കപ്പൽവൃഹാ സൈന്യങ്ങൾ 15-ാം തീയതിയോടു സമീപിച്ച് ബഹുദൂരമായിത്തന്നെ നേരെ സിംഗപുരത്തു പുറപ്പെടട്ടെ. അവിടെവെച്ച് 15 നാവികരിൽ കൂടുതലില്ലാത്ത ഓടിവള്ളങ്ങളും അതിനോടു ചേർക്കേണ്ടതാണ്. വലിയ പടക്കപ്പലുകൾക്ക്

* 1653 മാച്ച് 17-ാം തീയതിയിലെ കത്തു്.

എതിരായി ഇവ വളരെ പ്രയത്നനകരമാണെന്നു നമുക്കു കഴിഞ്ഞ സഃഘട്ടനത്തിൽനിന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

“ഈ സംഘകരുടെ സഹായത്തോടു കൂടി നമുക്കു കൊച്ചി ആക്രമിക്കാം. പാക്കികളുടെ നാവികബലം മുഴുവൻ അവിടെ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരിക്കുകയാണ്. അവരെ നമുക്കു തോല്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ ചേരളക്കരയും അവിടുത്തെ കുരുമുളകുവ്യാപാരവും നമ്മുടെതാക്കമായിത്തീരും. കൊച്ചിയിൽ നൂറു പട്ടാളക്കാരെമാത്രം താമസിപ്പിച്ചാൽ മതിയാകും. നമുക്ക് ഏതൊക്കെയായ ചിലയ്ക്കും കുരുമുളകു വില്പനമെന്ന കരറിൽ നഗരം സാമൂതിരിക്കു കൊടുക്കാവുന്നതാണ്.” നാവികപ്പടയുടെ തലവനായി റൂമേഴ്സിനെ നിയമിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ശുപാർശചെയ്തു.

പാക്കിൾ 40 പടക്കപ്പലുകൾ കൊച്ചിയിൽ ശേഖരിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നും അവർ ഡച്ചുകാരുടെ ഒരുക്കങ്ങൾ സൂക്ഷിക്കുകയാണെന്നും അന്നത്തെ ഗവണ്ണർ-ജനറലായിരുന്ന ജോൺമാററ് ഡ്യൂക്കിന് 1658 ജൂലൈ 6-ാം തീയതി വാൻഗുൺസ് വീണ്ടും എഴുതി. സിലോണിൽ 700 യൂറോപ്യൻ പട്ടാളക്കാരെ സംഘടിപ്പിക്കാൻ കഴിയുമെന്നും, ബേറാറിയായിൽനിന്നും മറ്റൊരു 600 പേരെക്കൂടെ അയയ്ക്കാൻ കഴിഞ്ഞാൽ വിജയത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ പിന്നെ സംശയം ഉണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം ഉറപ്പുപറഞ്ഞു. ആദ്യം കൊച്ചിയിലെല്ലും പുറപ്പെടുകയെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്ലാൻ. “കുപ്പർപട നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞാൽ നഗരത്തിനു പിന്നെ ചെറുത്തുനില്പാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന്” അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു.

ഇന്ത്യാസമുദ്രത്തിന്റെ അധീശാധികാരത്തിനുവേണ്ടി നിണ്ണായകമായ ഒരു യുദ്ധത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങാൻ ലന്തക്കാർ ഒരുങ്ങിക്കഴിഞ്ഞുവെന്ന് 1658 അപ്രാസനമായപ്പോൾ പാക്കിൾക്കു വ്യക്തമായി. ഇന്ത്യയിലെ പരിതാപകരമായ അവസ്ഥ മുഴുവൻ വിവരിച്ചുകൊണ്ട് ഗവണ്ണർമാരായിരുന്ന ഫ്റാൻസിസ് ഡി മെല്ലോഡി കോസ്രായും അങ്ങനാണിയോ ഡി സുസാ കൂട്ടിക്കൂടെയും വരും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കത്തു പോർട്ടുഗൽ ലേയ്ക്കു എഴുതി. അതിൽ അവർ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “ഇന്ത്യയിലെ സ്ഥിതിഗതികളുടെ സത്യാവസ്ഥ അങ്ങയെ ധരിപ്പിക്കുന്നത് ഞങ്ങളുടെ മുമ്പെത്തലായി കരുതുന്നു. ഞങ്ങൾക്കു വേണ്ട സഹായം ഉടൻതന്നെ എത്തിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ തിരുമനസ്സിന് ഇന്ത്യയിലുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവനും നഷ്ടപ്പെടും.” ബേറാറിൽ പണമില്ലെന്നും കുപ്പലുകൾക്ക് ആവശ്യമായ സജ്ജീകരണങ്ങൾ ചെയ്യാൻ സ്വകാര്യവ്യക്തികളിൽനിന്ന് കടം വാങ്ങേണ്ടിവന്നിരിക്കുന്നുവെന്നും അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. “അടുത്ത വർഷത്തിനകം

ആവശ്യമായ സഹായം എത്തിച്ചുതന്നെന്ന് ഞങ്ങൾ അങ്ങോട്ട് അപകുറിക്കുന്നു. ഇല്ലെങ്കിൽ ഞങ്ങൾക്കു ശത്രുവിനെ എതിർക്കാൻ സാധിക്കുകയല്ല."

ഈ എടുത്തു് അയയ്ക്കുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ലത്തക്കാർ കൊല്ലം റിപ്പിച്ചുവെന്നും അവരുടെ കപ്പൽവട കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു തിരിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നും ഗവണ്ണ്മന്ത്രിക്ക് വിവരം ലഭിച്ചു. എന്നാൽ പാങ്കികളുടെ ഭാഗ്യത്തിന് വാൻഗുണ്സിന്റെ പദ്ധതി അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ 1659-ൽ നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹം ഒരുകാലത്തു സൈന്യത്തെ പെട്ടെന്ന് അന്യമായിത്തീർത്തു് അയയ്ക്കണമെന്നും എങ്കിലും അധികകാലം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ഡച്ചുകാർ കൊച്ചി ആക്രമിച്ചു. ലത്തക്കാരു പാങ്കികളും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധവും കൊച്ചിയുടെ പതനവും മൂന്നാം ഭാഗ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചിട്ടുണ്ടല്ലോ.

കൊച്ചിയിൽനിന്നും പാങ്കികളെ തുരത്തിയതിനുശേഷം വാൻഗുണ്സ് കോട്ടയിൽ തന്റെ കേന്ദ്രം സ്ഥാപിച്ചു. കേരളക്കരയിൽ ഡച്ചുകമ്പനിയുടെ വാണിജ്യ-രാഷ്ട്രീയധികാരങ്ങൾ ശക്തിപ്പെടുത്താനുള്ള ശ്രമങ്ങളും അദ്ദേഹം തുടങ്ങി.

ഡാഗാമയുടെയും അൽമെഡായുടെയും കാലത്തു പാങ്കികൾക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്ന വിഷമങ്ങളൊന്നും ലത്തക്കാരെ അഭിമുഖീകരിച്ചില്ല. വളരെ അനുകൂലമായ സാഹചര്യങ്ങളാണ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. പോർട്ടുഗീസുകാർക്കു ചെയ്യാവണ്ടായിരുന്നതു് അവരെ സംശയത്തോടും മിക്കപ്പോഴും ശത്രുതയോടും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന കേരളരാജാക്കന്മാരുമായി രാഷ്ട്രീയവും വാണിജ്യപരമായ ബന്ധങ്ങൾ വെട്ടുതുകയായിരുന്നു. കൂടാതെ പശ്ചിമതീരവാണിജ്യകേന്ദ്രകീഴ്വരകാലമായി അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മുഹമ്മദീയവാദസംഘത്തിന്റെ കഠിനമായ എതിർപ്പിനേയും അവർക്കു നേരിടേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ ലത്തക്കാർ വന്നപ്പോൾ സുസ്ഥാപിതമായ ഒരു വാണിജ്യ-രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥ നിലവിലിരുന്നു. കൊച്ചി വിവിചിത്രമായിത്തീർന്നപ്പോൾ അവർ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ സ്ഥാനത്തേക്ക് പ്രവേശിക്കുക മാത്രമേ വേണ്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. കൊച്ചിയിൽ പാങ്കികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന എല്ലാ അധികാരാവകാശങ്ങളും അവർ തങ്ങളുടേതായി ഗണിച്ചു. മർട്ടിൻ ഡിസുസാ തുടങ്ങിയ പാങ്കിവൈസ്രായിമാരിൽനിന്ന് ഒട്ടും വിഭിന്നമല്ലായിരുന്നു കൊച്ചിരാജാവിനോടുള്ള അവരുടെ പെരുമാറ്റം. കേരളത്തിന്റെ എല്ലാ ഭാഗത്തും അവർ പോർട്ടുഗീസുകാണെന്നു സമ്പ്രദായങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു. പക്ഷേ, ലാഭമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ പ്രത്യേക

ശ്രദ്ധപതിർത്തിയെങ്കിലും അവർ അതു വളരെ കാര്യക്ഷമമാക്കുകയുണ്ടായി. പരക്കിപ്പട്ടം, ലോക്കത്തടയം, ഭരണരീതികളെക്കുറിച്ച് പിന്നീടൊരു അദ്ധ്യായത്തിൽ കൂടുതൽ വിശദമായി നമുക്കു ചർച്ചചെയ്യാം.

തീർക്കേണ്ടതുള്ള പ്രബലമായ അന്ധവിദ്യാപാരികളുടെ ശക്തി കഴിഞ്ഞ നൂറ്റാണ്ടിൽതന്നെ പരിപൂർണ്ണമായും തകർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതു ലത്തക്കാർക്ക് വലിയ ഗുണമായിത്തീർന്നു. കേരളത്തിലെ ആദ്യത്തെ വ്യാപാരഗുഹയ്ക്ക് അവരോടു മത്സരിക്കുവാൻ മിക്കവാറും ആരുമെന്നായില്ലാത്ത ഒരു അവസ്ഥയായിരുന്നു. അന്ധവിദ്യാപാരികൾക്കു കൊച്ചിയിൽ പ്രവേശനമെന്നു ഉൾപ്പായിരുന്നു. അവർക്കു പകരം പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഏജൻസിയായി കൊങ്കൺപ്രദേശത്തുനിന്നു വന്ന് പണിയെടുത്തുവന്ന “കാനറീസ്”—കൊങ്കിണികൾ—എന്നൊരു ഹിന്ദുസമുദായം വളർന്നുവന്നു. യൂറോപ്യൻയജമാനന്മാരെ പരിപൂർണ്ണമായും ആശ്രയിച്ചാണ് അവർ വളർന്നത്. അതുകൊണ്ടു കൊച്ചിയിൽനിന്നും പാകികൾ കെട്ടുകെട്ടിയപ്പോൾ, തൃശ്ശൂർക്കരയിലുള്ള അവർ ലത്തക്കാരെ സേവിക്കാൻ തുടങ്ങി.

പക്ഷേ ഒരു കാര്യത്തിൽ പാകികൾക്കുണ്ടായിരുന്ന മെച്ചം ലത്തക്കാർക്കില്ലായിരുന്നു. കേരളവുമായി ലത്തക്കാർ ബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്ന കാലം മുതൽതന്നെ അവരെക്കാളും ശക്തമായ യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങൾ—ഫ്രാൻസുകാരും, ബ്രിട്ടീഷുകാരും—അവിടെ എത്തിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഇതിനകത്തന്നെ തലശ്ശേരിയിൽ സ്ഥാനം പിടിച്ചിരുന്നു. 1664-ൽ തന്റെ നാട്ടിൽ ഒരു പണ്ടുകുറേയ്ക്കു സ്ഥാപിക്കാൻ പൂക്കാട്ടുരാജാവ് അവരെ ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. കുറേക്കൂടെ തെക്കോട്ടായി അഞ്ചുതെങ്ങിലും ഒരു ബ്രിട്ടീഷ് പണ്ടുകുറേയ്ക്കുണ്ടായിരുന്നു. ആററുവർഷത്തിനിടയിൽ സംരക്ഷണത്തിൽ അവിടെ വൻജാതിലുള്ള കരുമുളക്കുവ്യാപാരത്തിൽ അവർ ഏർപ്പെട്ടു. ഫ്രാൻസുകാർ രംഗത്തു പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിലും, “ഐയൽ ഡി ഫ്റാൻസി”ലുള്ള അവരുടെ സങ്കേതത്തിൽനിന്നും ഏതു നിമിഷവും കേരളക്കരയിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിക്കാൻ അവർക്ക് പ്രയാസമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

ലത്തക്കാർക്കു ലഭിച്ച ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ആനുകൂല്യം, കേരള രാജാക്കന്മാരുമായി പാകികൾ ഏർപ്പെട്ടതിൽനിന്നു രാഷ്ട്രീയബന്ധങ്ങളുടെ അപകാശികളായി അവർ തീർന്നുവെന്നതാണ്. ഈ അവകാശങ്ങൾ വിചലിപ്പിക്കുന്നതിന് അവർക്കു വിഷമമില്ലായിരുന്നു. ആദ്യകാലം മുതൽതന്നെ കമ്പനിയുടെ ഒരു സാമന്തനായിട്ടായിരുന്നു അവർ

കൊച്ചിരാജാവിനെ കരുതിയത്. അദ്ദേഹത്തെ സിംഹാസനത്തിൽ പ്രതിഷ്ഠിച്ചത് അവരാണ്ല്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരത്തെ അവരെ ആശ്രയിച്ചുവന്നിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കൊച്ചികായ്ക്കങ്ങളിൽ തങ്ങൾക്കു യജമാനം ഇടപെടാൻ അധികാരമുണ്ടെന്നു നിലയ്ക്കായിരുന്നു അവരുടെ പെരുമാറ്റം. അവിടുത്തെ പ്രധാനമന്ത്രിയായ പാലിയത്തപ്പൻ നേരേത്തതന്നെ അവരുടെ സംരക്ഷണയിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹം കമ്പനിയുടെ ഒരു ഭാഗമായിരുന്നു * തന്റെ സംസ്ഥാനത്തെയും പ്രജകളെയും തന്നെത്തന്നെയും അദ്ദേഹം കമ്പനിക്ക് അടിയറവച്ചിരുന്നു. കൊച്ചിയോടു തൊട്ടുകിടക്കുന്ന മങ്ങാട്, പാവൂർ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ നാടുവാഴികളോടും, മാടമ്പികളോടും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സാമന്തന്മാരോടും, ഒരു മേൽക്കായ്ക്കയുടെ എല്ലാ അധികാരങ്ങളും ലത്തക്കാർ ഭാവിച്ചിരുന്നു.

കോളാളുടെ പഴക്കംപെന്നതായിരുന്നു സാമൂതിരിയുമായുള്ള അവരുടെ ബന്ധം. 1604-ൽതന്നെ അദ്ദേഹവും വാൻഡെർഹാഗനും തമ്മിൽ ഒരു സഖ്യത്തിൽ ഏല്പട്ട കായ്ക നാം കണ്ടു. + 1662-ൽ കൊച്ചി ആക്രമിക്കുന്നതിനുമുമ്പായി അഡ്മിറൽ വാൻഗുൺസും സാമൂതിരിയുമായി ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പുവച്ചു. അതനുസരിച്ചു കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തിലെ മുഴുവൻ കരുമുളക്കും കുമ്പാളവിലയ്ക്ക് വാങ്ങാനുള്ള അവകാശം ലത്തക്കാർക്ക് സാമൂതിരിനൽകി. അതിനു പകരമായി വൈപ്പിൻപീപ്പ് അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കാമെന്ന് അവതം സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ യുദ്ധം കഴിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ സാമൂതിരി ഡച്ചുകാരുമായി പിണങ്ങി. തന്റെ അധികാരത്തിൽനിന്നു കൊച്ചിരാജാവിനെ പോർട്ടുഗീസുകാർ മോചിപ്പിക്കുന്നതിനുമുൻപുള്ള സ്ഥിതി സ്ഥാപിച്ചുകിട്ടണമെന്നായിരുന്നു സാമൂതിരിയുടെ അഭിപ്രായം. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ അധികാരങ്ങളെല്ലാം തങ്ങളിൽ ലയിച്ചതുകൊണ്ട് അവ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ തയ്യാറില്ലെന്നായിരുന്നു ഡച്ചുകാരുടെ വാദം. ഇതിന്റെ ഫലമായി ഡച്ചുകാരു സാമൂതിരിയുമായുള്ള ബന്ധം, പോർട്ടുഗീസുകാരു അദ്ദേഹവും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തിൽനിന്ന് ഒട്ടും വ്യത്യസ്തമല്ലാത്ത നിലയിലായി. കേരളത്തിൽ ലത്തക്കമ്പനിയെ സാമ്പത്തികമായി നശിപ്പിച്ച ഏറ്റവും പ്രധാന

* ഇന്ത്യാ ആഫീസ് റിക്കാർഡുകൾ. ഡച്ച റിക്കാർഡുകൾ, ഭാഗം 2.

+ ഉടമ്പടികൾ മുതലായവ. ഒന്നാംഭാഗം, പേജ് 131.

നല്ലൊരു യുദ്ധം കോഴിക്കോടിനെതിരായിട്ടുള്ളതായിരുന്നു. കേരളം ഹൈദരാലി ആക്രമിക്കുന്നതുവരെ ഡച്ചുകാർ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ശക്തിയെപ്പറ്റി ആയിരുന്നു ഭയം.

തിരുവിതാംകൂർ രാജാവുമായി 1662-ൽ അവർ കല്പനയ്ക്ക് ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. അതിലെ പ്രധാനവ്യവസ്ഥകൾ മൂവടെ ചേർന്നു.

തിരുവിതാംകൂർ ലത്തക്കമ്പനിയും തമിഴ് ശാശ്വതമായ സമാധാനത്തിൽ കഴിയുമെന്ന് ഉടമ്പടി പ്രഖ്യാപിച്ചു. നടന്തരിസ്സു ഗാനികളുടെമേലുള്ള അധികാരം പാക്കികളുടെ കാലത്തെപ്പോലെ തുടരുന്നതാണ്. കുരുമുളക്വ്യാപാരത്തിന്റെ കുത്തക കമ്പനി നൽകി. ഡച്ചുസൈന്യാധിപന്റെ ക്ഷോപനകൾ വാങ്ങാമെന്നും രാജാവു സമ്മതിച്ചു. ഈ ആനുകൂല്യങ്ങൾക്കു വകയായി പ്രതിവർഷം 15,000 പണവും ക്ഷാപീരകികളും രാജാവിനു നൽകാമെന്നും ഡച്ചുകാരും സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി.

ഡച്ചുകാർ പ്രധാനമായും ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചിരുന്നതു കുരുമുളക്വ്യാപാരത്തിലായിരുന്നു. അതിൽ പൂർണ്ണമായ കുത്തക സ്ഥാപിക്കാൻ അവർ ശ്രമിച്ചു. പാക്കികളെ തുരത്തുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ കേരളത്തിൽനിന്നു വാങ്ങുന്ന മുളക് കൊണ്ടുപോകാനുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ അവർ ചെയ്തിരുന്നു. ബങ്കാൾ ഉൾക്കടലിൽകൂടെ കമ്പനിയുടെ ജീവനക്കാർമാരുമു കുരുമുളക് കൊണ്ടുപോകാൻ പാടുള്ളവെന്ന് മധുനാസ്തന്റെ പ്രതിനിധിയെ അറിയിച്ചതായി വൻഗുൺസി' 1658-ൽ എഴുതുകയുണ്ടായി. * "ഈ വ്യവസ്ഥ നാം നിർബന്ധപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെടേണ്ടതാണ്. എന്തെന്നാൽ കോഴഞ്ചേരി നമുക്കുതന്നെയായി വന്നുചെന്നാൽ കുരുമുളക് വ്യാപാരത്തിന്റെ കുത്തകതന്നെ നമുക്കു ലഭിക്കും. കോഴഞ്ചേരിയ്ക്കു വടക്ക്, കുരുമുളകിന്റെ വില കണ്ണൂരുകാർ കൂടുതലാണെന്ന് ആ കുത്തിൽതന്നെ അദ്ദേഹം ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു

എന്നാൽ കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുമായി പുതിയതും, വ്യാപ്തിയേറിയതുമായ ഒത്തുതീർപ്പുകളുണ്ടാക്കാതെ പൂർണ്ണമായ കുരുമുളകുക്കുത്തക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തീർപ്പുദേശത്തെ രാജാക്കന്മാരുമായി ആലോചനകൾ നടത്തുന്നതിന് കൊല്ലം പണ്ടകശാലയുടെ കാര്യസ്ഥം

* ഗവൺർ ജനറലിന് വാൻഗുൺസിന്റെ കത്തു—1658 ജൂലൈ 6.

നായ ക്യാപ്റ്റൻ സ്ത്രീമോഹിനെ കമ്പനി നിശ്യാമിച്ചു. കുരുമുളക്, കാപ്പി എന്നിവയുടെ വ്യാപാരകുത്തക രാജാക്കന്മാരിൽനിന്ന് നേടണമെന്നായിരുന്നു ജേക്കബ് ഇട്ട്സ്റ്റാർട്ട് സ്ത്രീമോഹിനു നൽകിയ നിർദ്ദേശം.

കായംകുളം രാജാവിനെയാണ് സ്ത്രീമോഹ് ആദ്യമായി സന്ദർശിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഡച്ചുപ്രതിനിധിയെ വളരെ ആദരവോടെ സ്വീകരിക്കുകയും, അവർ ആഗ്രഹിച്ച തരത്തിലുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ എപ്പോഴും കയ്യൊപ്പം ചെയ്തു. കായംകുളത്തുനിന്ന് സ്ത്രീമോഹ് മനരമ്പേയ്ക്കു പുറത്തു പോയി. എന്നാൽ രാജാവോടുള്ള അടുപ്പം തന്റെ മൂലകുടുംബമായ കുമ്പളം തോട്ടം പോലെയുള്ളവയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ കാണുന്നതിന് കട്ടനാടൻ തോട്ടത്തിൽ കൂടെ സ്ത്രീമോഹ് വെളിയിൽ കയറിച്ചെന്നു. തന്റെ ജന്മദേശത്തോടു് അദ്ദേഹം ഈ പ്രദേശത്തെ ഉപമിച്ചിരിക്കുന്നു. വളരെ സ്നേഹത്തോടെയാണ് അദ്ദേഹത്തെ രാജാവ് സ്വീകരിച്ചത്. ഡച്ചുകാരുമായി 1640-ൽതന്നെ കുടുംബം വാണിജ്യഉടമ്പടി ചെയ്തിരുന്നു കായംകുളം രാജാവ് അനുസരിച്ചിട്ടു.

1640-ൽ പുറത്തു ഭരിച്ചിരുന്നത് 'സയം പെട്ടെശ്ശേരിമ്പൻ' (പെമ്പക്കുട്ടേരിമ്പൻ) എന്നൊരു യുവാവായ രാജാവായിരുന്നുവെന്ന് സ്ത്രീമോഹ് പറയുന്നു. * തന്റെ ശക്തി വർദ്ധിച്ചിരുന്നതിന് ആഗ്രഹവും കഴിവുമുണ്ടായിരുന്ന ആ തമ്പരൻ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ഇടപെടൽ പൊറുക്കാൻ സന്നദ്ധനല്ലായിരുന്നു. അവരോടു് മൂന്നുവർഷക്കാലം അദ്ദേഹം വിജയകരമായി പോരാടി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്താണ് കേരളത്തിലെ കായംകുളത്തിൽ ലത്തക്കാർ ആദ്യമായി സജീവമായ താല്പര്യം പ്രദർശിച്ചിട്ടുള്ളതായിട്ടുണ്ട്. 1640-ൽ ലത്തക്കാരുമായി ഈ രാജാവുണ്ടാക്കിയ ഒരു ഉടമ്പടിപ്രകാരം അദ്ദേഹം അവർക്ക് വ്യാപാരാവകാശങ്ങൾ നൽകി. എന്നാൽ ഈ സൗഹാർദ്ദം അധികകാലം നീണ്ടുനിന്നില്ല. വാൻഗ്ലൂൺസ് ആദ്യം കൊച്ചിയെ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ പുറത്തു രാജാവ് പോർട്ടുഗീസുകാരെ സഹായിച്ചു. എന്നതന്നെയല്ല അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇടപെടൽ മൂലമാണ് കോട്ടയുടെ ഉപരോധം പിൻവലിച്ച് ഡച്ചുകാർ പിൻവാങ്ങാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായത്. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ഡച്ചുകാർ കൊച്ചിയിൽ അധികാരം ഉറപ്പിച്ചുതാടെ, ഈ വഴക്കുകൾ മൺ, പഴയ സൗഹാർദ്ദം പുതുക്കുകയാണ് തന്റെ താല്പര്യത്തിനു നല്ലതെന്നു പുതിയ രാജാവിനു തോന്നി. അതനുസരിച്ചായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഡച്ചുപ്രതിനിധിയെ സ്വീകരിച്ചത്.

“മുപ്പതു വയസ്സ് പ്രായംവരുന്ന രാജാവ് ബലിഷ്ഠകായനും ഗംഭീര വദനം മായിരുന്നുവെന്ന് സൂരോഫ് വർണ്ണിക്കുന്നു. തന്റെ തലസ്ഥാനത്തു് ഒരു പണ്ടുകുശാല സ്ഥാപിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അനുവദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കുരുമുളക് മുഴുവനും ഡച്ചുകാർക്കുതന്നെ വില്പ്തമെന്ന സൂരോഫിന്റെ നിർബ്ബന്ധത്തിന് രാജാവ് വഴങ്ങി. പക്ഷേ, കുരുമുളക് തുറക്കുണ്ടു് കൊച്ചിയിലായിരിക്കണമെന്നു ഡച്ചുപ്രതിനിധി ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, അദ്ദേഹം അതിനെ ശ്രദ്ധിയായി എതിർത്തു. കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടുപോയി കുച്ചുവടംനടുത്തു പതിവ് മുഖവാറിക്കലും പുറക്കാട്ടില്ലായിരുന്നുവെന്ന് അദ്ദേഹം സൂരോഫിനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ഇക്കാഴ്ചയിൽ നിർബ്ബന്ധപിടിക്കാതിരിക്കുകയാണു് നല്ലതെന്നു ഡച്ചുപ്രതിനിധിക്ക് മനസ്സിലായി. ഡച്ചുകാർ കുരുമുളകുക്കുതക നൽകുന്ന ഒരു ഒത്തുതീർപ്പിൽ അദ്ദേഹം ഒപ്പുവച്ചു.

കൊല്ലത്തിനും കായംകുളത്തിനും മദ്ധ്യേ കിടക്കുന്ന മരുതുർകുളങ്ങര എന്ന ചെറിയ രാജ്യത്തെയ്യു് സൂരോഫ് അടുത്തതായി ഭവായതു്. ഈ രാജ്യം വളരെ ചെറുതായിരുന്നുവെങ്കിലും അതു് കുരുമുളകുവ്യാപാരത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാന കേന്ദ്രമായിരുന്നു. അവിടുത്തെ മുഹമ്മദ്യർ ഡച്ചുകാർ സ്ഥാപിക്കാൻ ആഗ്രഹിച്ച വ്യാപാരകുത്തക തകർക്കുമെന്ന് സൂരോഫ് ഭയപ്പെട്ടു. അതു തടയാൻ രായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം. ജേക്കബ് ഹുട്ടിംഗ്സാർട്ടിന്റെ ഒരു കത്തുമായി അദ്ദേഹം അവിടുത്തെ രാജാവിനെ സമീപിച്ചു. ഇതായിരുന്നു കത്തു്.

“മഹാനായ തിരുമേനി ബോധിപ്പാൻ,

ഞങ്ങളുടെ കമ്പനിയുമായി അങ്ങു വളരെ സ്നേഹത്തിലാണെന്നു് അറിഞ്ഞു. ഈ ഭാഗങ്ങളിൽ ആദ്യമായി വരുന്ന എനിക്ക് അതു് അളവറ സന്തോഷം തരുന്നു. അങ്ങയുടെ സ്നേഹത്തെ ഞങ്ങൾ അങ്ങേയറ്റം വിലമതിക്കുന്നു. അതിന്റെ ധൈര്യമാണു് അങ്ങുമായി കൂടുതൽ ഉറച്ചു സഖ്യത്തിലും മൈത്രിയിലും ഏല്പു്ണമെന്നുള്ള ഞങ്ങളുടെ ആഗ്രഹം. അതിനുവേണ്ടി കെയിലാങ്ങിലെ (കൊല്ലത്തെ) ക്യാമ്പററായ ജോൺ സൂരോഫിനെ ഞങ്ങൾ അങ്ങയുടെ അടുത്തേയ്യു് അയക്കുന്നു. അദ്ദേഹം പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾ അങ്ങയ്ക്കു് വിശ്വാസിക്കും. അതു് ഞാൻ അംഗീകരിക്കുന്നു. തിരുമനസ്സിനു ദൈവം ദീർഘായുസ്സും സന്തോഷവും പ്രദാനംചെയ്യട്ടെ.” §

---

§ 1664 ഫെബ്റുവരി 2-ാംതീയതിയിലെ കത്തു്, സൂരോഫിന്റെ “കുപ്പയ്ക്കാത്ര,” പേജ് 224.

സാക്ഷ്യപത്രം സമർപ്പിച്ചതിനുശേഷം വ്യാപാരഉടമ്പടിയുടെ പ്രശ്നം സ്പേറോഫ് ഉന്നയിച്ചു. എന്നാൽ മഹമ്മദീയർ അതിനെ ശക്തിയായി എതിർത്തു. അതുകൊണ്ടു തന്റെ വ്യവസ്ഥകൾ ഏഴുതി അരൻ സ്പേറോഫിനോടു രാജാവ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കുറച്ച് ഇറക്കുമതി, കരുമുളകുകയറുമതി, കുറവുപട്ട അടയ്ക്കൽ എന്നിവ രാജാവ് നിശ്ചയിക്കണമെന്നും അതിനുള്ള അവകാശം ഡച്ചുകാർക്ക് നൽകണമെന്നുമായിരുന്നു സ്പേറോഫിന്റെ നിർദ്ദേശം. എന്നാൽ ആ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സച്ചാചെയ്യാൻ രാജാവ് ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. അക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം ഉറച്ചു നില്ക്കുകയാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ, ഡച്ചുപ്രതിനിധി തന്റെ നിർദ്ദേശത്തിന് അയവുവരുത്തി. ആ രാജ്യത്ത് വിളയുന്ന കരുമുളക് മുഴുവനും വാങ്ങാമെന്നും കുറവുപട്ട അടയ്ക്കലിന്റെ കാര്യം പിൻവലിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ മേയ്ക്കുകുളങ്ങരയുമായി സ്പേറോഫ് ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കി.

ഈ ഉടമ്പടികൾ ശരിപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനെ കാണാൻ സ്പേറോഫ് കൊല്ലത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി. കൊല്ലത്തിനു കന്യാകുമാരിക്കു മദ്ധ്യേയുള്ള പ്രദേശം ഭരിച്ചിരുന്ന നിരവധി ചെറിയ രാജാക്കന്മാരുടെ തലവനാണ് താനെന്നു തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നു. രാജാവിനെ കാണാനായി ചെമ്പൈവരി 14-ാം തീയതി സ്പേറോഫ് ആററിയെലയ്ക്കു പോയി. ഡച്ചുപ്രതിനിധിയെ അദ്ദേഹം ഉപചാരവും സ്വീകരിച്ചു. പക്ഷേ, കൊല്ലംറാണിയുടെ കൊട്ടാത്തിന് കമ്പനി തീവച്ചുതിലുള്ള പ്രതിഷേധം അദ്ദേഹം മന്ത്രിമാർമുഖേന സ്പേറോഫിനെ അറിയിച്ചു. കൊല്ലംറാണിക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകുന്ന പ്രശ്നംകൂടെ വാണിജ്യകാര്യങ്ങളോടൊപ്പം ചർച്ചാവിഷയമാക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം വ്യക്തമാക്കി. ഈ കൂടി യാലോചനകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ കൊല്ലംറാണിയുടെ ഒരു ഭ്രാന്തൻ വന്നുചേർന്നു. ഡച്ചുകാർ ചുങ്കംനൽകുകയോ, വാഗ്ദാനപ്രകാരം പീരങ്കികൾ മടക്കിക്കൊടുക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് റാണി പരാതിപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇത് തിരുവിതാംകൂർഭാഗത്തെ ചൊടിപ്പിച്ചു. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ മാതൃക സ്വീകരിക്കാൻ പാകകയായെന്നായെന്ന് തിരുവിതാംകൂർ മന്ത്രി സ്പേറോഫിനോടു ചോദിച്ചു. അതിന് അദ്ദേഹം നൽകിയ മറുപടി ഇതായിരുന്നു. “പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ചുവട്ടുകൾ പിന്തുടരാനാണ് ഞങ്ങൾ പോകുന്നതെങ്കിൽ, അവരെപ്പോലെതന്നെ ഘോരമായ കൊലപാതകങ്ങളും കൊള്ളകളും മറ്റും ഞങ്ങൾ ചെയ്യണം. അതൊന്നും

ചെയ്യുന്ന പതിവ് ഞങ്ങൾക്കില്ല. എല്ലാവരുടേയും അവകാശങ്ങൾ അംഗീകരിക്കുകയും കഴപ്പുകൂടാതെ വ്യാപാര നടത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് കമ്പനിയുടെ ഉദ്ദേശ്യം.”[¶] പക്ഷേ, ആലോചനകൾ തുടരാൻ രാജാവ് വിസമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ സൂഫോറോമായി കൂടിയോലോചനകൾ നടത്താൻ കുറുക്കുശിരസ്സ് തന്റെ മന്ത്രിയെ അയയ്ക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. ക്യാപ്റ്റൻ സൂഫോറോ കൊല്ലത്തുവന്നപ്പോൾ, രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധി പടനായകർ മാർത്താണ്ഡപ്പിള്ള അദ്ദേഹത്തെ പ്രതീക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നതായി കണ്ടു. സെൻറുതാമസ് പള്ളിയിൽവെച്ച് അവർ തമ്മിൽ ചർച്ചകൾ നടക്കുകയും, താഴെ പറയുന്ന ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു:—

“ഈ രാജ്യങ്ങളിൽ കുറച്ച് ഇറക്കുമതിചെയ്യുന്നതിനും വില്പനത്തിനും മറ്റുമുള്ള അവകാശം ഡച്ച് ഇന്ത്സ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിക്കു മാത്രമായിരിക്കും. മേല്പറഞ്ഞ കമ്പനിക്കുപോതെ മറ്റാർക്കുംതന്നെ കരുമുളക്ക്, കറവപ്പട്ട തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങൾ വില്പനയോ കയറുമതിചെയ്യുവാനോ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുന്നതല്ല.” ഇതുകൂടാതെ ഇരുകക്ഷികളും തമ്മിൽ കരുമുളക്കിനുള്ള വില നിശ്ചയിച്ചു. പഴയ കാറിയിലെ വ്യവസ്ഥകൾ റദ്ദ് ചെയ്ത് കൊണ്ട് അവർ ചുങ്കത്തിന്റെ വിഹിതം പുതുതായി തീരുമാനിച്ചു.

എന്നാൽ കൊല്ലം റാണിയുടെ പ്രശ്നം പരിഹരിക്കാതെ കിടക്കുകയായിരുന്നു. അവരെ കാണാൻ നിക്ഷേപാധിപിക്കാപ്പാ എങ്കെന്നാരു ചട്ടക്കാരനെ സൂഫോറോ അയച്ചു. പക്ഷേ, റാണി വിട്ടുപിഴയ്ക്കു് ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. തനിക്ക് ന്യായമായി ചെല്ലണമ്, ആദ്യം തരാൻ അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കാര്യങ്ങൾ കഴപ്പുത്തിലയ്ക്കു് നീണ്ടമെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ലേക്സ് ഫുട്ട്സ്റ്റാർട്ടുതന്നെ കൊച്ചിയിൽനിന്നുവന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം വരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ റാണി സൂഫോറോ ഇപ്രകാരം എഴുതി:—

“നീർദ്ദിഷ്ടമായ ഉടമ്പടിയെക്കുറിച്ച്, കൊല്ലത്തെ ക്യാപ്റ്റനായ ജോൺസൂഫോറോ നമുക്കയച്ചു കത്തുകിട്ടി, വായിച്ചു വിവരങ്ങൾ ഗ്രഹിച്ചു. മാച്ചുമാസത്തിൽ കോട്ടയ്ക്കുൽവെച്ച് തമ്മിൽകാണാം. അപ്പോൾ നമുക്കു മറുപടി അറിയിക്കാം. നമുക്കു പ്രതിനിധികൾ സമ്മതിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ അംഗീകരിക്കാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. ആ വിവരം ക്യാപ്റ്റൻ ജോൺ സൂഫോറോക്കു അറിയിക്കുന്നതിനാണ് ഈ കത്തു.”^{*}

¶ സൂഫോറോ, പേജ് 226, 227.

* “കുപ്പൽയാത്രകൾ”—പേജ് 230

1664 മാച്ച് 2-ാം തീയതി തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ പ്രതിനിധിയും - കുറുപ്പ് എന്നാണ് സ്ത്രേഫോം അദ്ദേഹത്തെ വിളിക്കുന്നത് - പടത്തലവൻ മാത്താഞ്ചെറിയുടെയും സ്ത്രേഫോമിനെ രാജസംസ്ഥാനം ആനയിക്കുന്നതിന് വന്നുചേർന്നു. മന്ത്രിമാർ, കാര്യക്കാർ, പ്രഭുക്കന്മാർ എന്നിവരാണ് പരിശോധനയായി രാണി ഡച്ചുപ്രതിനിധികളെ സ്വീകരിച്ചു. രാണിയെപ്പറ്റി സ്ത്രേഫോം ഇങ്ങനെ വിവരിക്കുന്നു: "കുറുത്ത തലമുടി പുറകിലോട്ടു കെട്ടിയിട്ട, ഇരുണ്ട നിറത്തോടുകൂടിയ മധ്യവയസ്സായിരുന്നു രാണി. പക്ഷേ, അവരുടെ മുഖത്തു ഗാഭീര്യം വിളങ്ങിയിരുന്നു. രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിൽ അവർ നല്ല തന്റേടം കാണിച്ചിരുന്നു." ചുവക്കളുടെ ഫലമായി ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ ഇരുളടും ഒപ്പുവച്ചു. കൊല്ലം കമ്പനിയും തമിഴ് മൈത്രിബന്ധം വളർത്തുന്നതിന് സ്ത്രേഫോം ചെയ്ത ബേവനങ്ങളിൽ സംപ്രീതയായ രാണി അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു വീരശ്രാദ്ധം സമ്മാനിക്കുകയുണ്ടായി.

ഈ ഉടമ്പടിയിൽ ഉണ്ടാക്കിയതിനുശേഷം ലത്തക്കാർ വ്യാപാരത്തിന് ആരംഭിച്ചു. സുഗന്ധവ്യഞ്ജനവ്യാപാരത്തിന്റെ കൗതുകമേറിയതായിരുന്നുവല്ലോ അവരുടെ ഏകലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ട് തീരദേശമൊട്ടാകെ യുദ്ധം നടത്തുകയെന്ന പാപികളുടെ നയം അവർക്ക് തുടരുന്ന ആവശ്യമില്ലായിരുന്നു. തന്റെ പാപികളിൽനിന്നു കൈവശപ്പെടുത്തിയ സൈനികവശങ്ങളും വലിയ ഭാഗമായി അവർക്ക് തോന്നി. അതിനെ തുടർന്ന് കോട്ടകൾ മുഴുവൻ ചെറുതാക്കാൻ കമ്പനി ഉത്തരവു നൽകി.

കൊല്ലംകോട്ട ചെറുതാക്കുന്നതിനും, കരളാശത്ത് ഒന്നാണ്ടു കൊത്തുളങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച് അവിടെ ചേര കത്തർ ഏർപ്പെടുത്തുന്നതിനും 1665-ൽ സ്ത്രേഫോമിനു കല്പന ലഭിച്ചു. അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ തന്റെ പലതിൽ വിഹാരമായിരുന്ന "എല്ലാ വീടുകളും പള്ളികളും മഠങ്ങളും നശിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി." 1665 ജൂലൈ 1-ാം തീയതി പുതിയ കോട്ടയുടെ ശിലാസ്ഥാപനം നടന്നു. * കാച്ചുകുരിശത്ത് ഇപ്പോൾ നയം കൊച്ചിയിലും സ്വീകരിച്ചു. കണ്ണൂർ കായൽസേനയുടെ ബലം പകുതിയായി കാച്ചു. കൊല്ലം, തൃശ്ശൂർ, ഇടുങ്ങിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഏറ്റെടുത്തു കയ്യുണ്ടായി. കച്ചവടം നടത്തുകയാണു്, രാജ്യാധികാരം ചെലുത്തുകയല്ല തങ്ങളുടെ പ്രധാനലക്ഷ്യമെന്നു കാച്ചും ഡച്ചുകാർ ഒരിക്കലും മുന്നിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് സമയം ഒട്ടും വഴാക്കാതെ അവർ അതിർമുഴുകി.

* സ്ത്രേഫോം, പേജ് 263.

അദ്ധ്യായം രണ്ടു്

കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ദർശനം

കേരളത്തിലെ സുഗന്ധവ്യഞ്ജനവാപാരത്തിന്റെ കൗതുകസ്തവങ്ങളാലും ചെറുകിടരാജാക്കന്മാരുമായി സഖ്യമുണ്ടാക്കുകയെന്ന തങ്ങളുടെ നയം വിജയിക്കണമെങ്കിൽ കൊച്ചിരാജാവിനെ നിയന്ത്രിക്കേണ്ടതാണെന്ന് ലൗകികന്മാർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തെ ചൊല്ലിക്കു നിൽക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പദവി ഉപയോഗപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യുന്നത് അവരുടെ ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. തുറമുഖത്തിലേക്കു പ്രവഹിച്ച ആഭ്യന്തരവാപാരത്തെ തീരത്തോടു് അടുത്തുകിടന്ന ചെറുപീലിപ്പള്ള അവരുടെ പണ്ടുകുറേയും നിയന്ത്രിക്കണമെങ്കിൽ കൊച്ചിരാജാവിനെ പരിപൂർണ്ണമായും കീഴടക്കേണ്ടിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കൊച്ചിയിലെ തന്റെ നില ശക്തിപ്പെടുത്താൻ വാൻഗുണ്ഡ് ഒരുങ്ങി.

ഡച്ചുകാർ പിന്മാങ്ങിയ കൊച്ചിസിംഹാസനത്തിലെ അവകാശി, കിരീടധാരണത്തിന്നുമുമ്പുതന്നെ മരിച്ചുപോയി. അതുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരവനായ വീരകുമാരൻമുഖയെ അവർ രാജാവായി വാഴിച്ചു കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പദവികളെന്ന മാറ്റത്തെ വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒന്നായിരുന്നു പ്രസ്തുത ചടങ്ങ്. ഡച്ച് ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യാ കമ്പനിയുടെ മുദ്രപതിച്ച കിരീടം, ഒരു സിംഹാസനത്തിൽ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് വാൻഗുണ്ഡ് തമ്പുരാന്റെ തലയിൽവച്ചു. അതിനുശേഷം കൊച്ചിയുമായി ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടിയുണ്ടായി. അതിൻപ്രകാരം മുപ്പ് പറങ്കികളുടെ അധീനതയിലിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളുടെ സർവ്വാവകാശവും ഡച്ചുകാർക്കു ലഭിച്ചു. കൂടാതെ കൊച്ചിരാജാവു് ഡച്ചുകാരുടെ സംരക്ഷണം പ്രത്യേകം അംഗീകരിക്കുകയും തന്റെ രാജ്യം അവർക്കു് വിധേയമാക്കുകയുംചെയ്തു. ഡച്ചുകാർക്കു് കുറുമുട്ടുകിന്റെയും കുറുവെട്ടിയുടെയും കൗതുക അദ്ദേഹം നൽകി. മാറ്റുള്ളവർ കാപ്പു് ഇറക്കുമതിചെയ്യുന്നതിനെ നിരോധിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. ചേപ്പാറ, ആലപ്പുഴ, കൊച്ചിതുറമുഖം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ കോട്ടകെട്ടുന്നതിനുള്ള അനുവാദവും കമ്പനിക്കു കിട്ടി. തീരദേശത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും ചട്ടക്കോനയുടെയും മേലുള്ള നിയന്ത്രണം ഫോർട്ട്ഗിസുകാരുടെ കാലത്തെപ്പോലെ ഉണ്ടു്.

കൊച്ചിക്കെതിരായി ഡച്ചുകാർ ആദ്യം ആക്രമണം നടത്തിയപ്പോൾ പോർട്ടുഗീസുകാരെ സജീവമായി സഹായിച്ച പാക്കാട്ടരാജാവിനോട് അവർക്ക് പകയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നതന്നെയുമല്ല, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമർത്ഥമായ നാവികാക്രമണമൂലമാണ് പിൻവാങ്ങേണ്ടിവന്നതെന്ന കാര്യവും അവർ മാനിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി അവർ ഒരു ചെറുസൈന്യത്തെ അയച്ചു. പക്ഷെ, യുദ്ധമുണ്ടായില്ല. നേരേമറിച്ച്, “പടപ്പാട്ടിൽ” പറയുന്നതുപോലെ, “അവർ പഴയ സുഹൃത്തുക്കളെപ്പോലെ സന്ധിച്ചു. എങ്കെങ്കിലും ശത്രു അവർതമ്മിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു ചോദ്യം തോന്നുകയില്ല. പണ്ടു പോർട്ടുഗീസുകാരാടു ചെയ്തപോലെ ഡച്ചുകാരാടും രാജാവു സഖ്യംചെയ്തു.” *

വാൻഗുൺസിന്റെ പിൻഗാമിയായ ജേക്കബ്ബ് ഇട്ട്സ്റ്റാർട്ട് കാച്ചുകാലാതുമെ കൊച്ചിസങ്കേതത്തിന്റെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ടർപദവി ഏറ്റെടുത്ത സൈന്യാധിപൻ ലൂഡോവിക് കോർസ്റ്റാണ്. പാക്കാട്ട്, മണ്ടാട്ട്, കൊല്ലം, വടക്കുംകൂർ തുടങ്ങിയ രാജ്യങ്ങളുമായുള്ള ബന്ധം കൂടുതൽ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനും, പുതുതായി ലഭിച്ച വ്യാപാരസാധ്യതകൾ എത്രയും വികസിപ്പിക്കുന്നതിനുമായി അദ്ദേഹം തന്റെ സമയം വിനിയോഗിച്ചു. പാക്കാട്ടെ ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ടു കശാലയുടെ അടുത്തുതന്നെ ഡച്ചുകാർ സംഘടിപ്പിച്ചതിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. മറ്റുള്ളവരുമായി വഴക്കിനുപാകാതെ അവർ കഴിഞ്ഞു.

ഡച്ചുകാർ പാക്കാട്ട് വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ അവിടുത്തെ ദേവനാരായണൻരാജാവ്, തന്റെ തലസ്ഥാനത്തു് ഒരു പണ്ടുകശാലകെട്ടാൻ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് അനുമതിനൽകിയിരുന്നു. 1665-ൽ അവർ അവിടെ ഒരു ചെറിയ പണ്ടുകശാല സ്ഥാപിച്ചു. കച്ചവടത്തെക്കുറിച്ചു ഉപരിയായി ആ പ്രദേശത്തു് ഒരു സ്ഥാനമുറപ്പിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അവരുടെ നോട്ടം. ഗ്രീസ്ബി, ഹാരിസ്സൺ എന്ന രണ്ടു പരെ അവിടെ കാര്യസ്ഥയായി ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനി നിയമിച്ചു. “കാര്യസ്ഥന്മാർ അവിടെ നിന്ന് പേ കാണ് നിർബ്ബന്ധിതരായാൽ അവർ ഉടൻതന്നെ ഡച്ചുകാർക്ക് എതിരായി പ്രതിഷേധിക്കുകയും, വലിയ ഒരു സംഖ്യ വഞ്ചനാരംഭം നഷ്ടപരിഹാരമായി ആവശ്യപ്പെടുകയും വേണം” എന്ന നിർദ്ദേശവും

* പടപ്പാട്ട്—പേജ്, 46.

¶ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് പണ്ടുകശാലകൾ, 1665—1667; ഓക്സ്ഫോർഡ് 1925; പേജ് 90.

അവർക്ക് നൽകിയിരുന്നത്ര. ¶ കൊച്ചിക്കും കൊല്ലത്തിനും മദ്ധ്യേ ഡച്ചുകാർ 6 കാവൽസേനകളെ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നുവെന്ന് ഗ്രിഗ്ഗി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. പാക്കാടിന് ഏതാനുംനാഴിക തെക്ക് കര ത്തിറങ്ങാൻ ശ്രമിച്ച ഒരു ഡച്ചുസംഘവും അറബികളും തമ്മിൽ ഏത വഴക്കുണ്ടായി. ആ സന്ദർഭം ഉപയോഗിച്ച് കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ടർ അവിടെ എത്തി, ഏത കാവൽസേനകളെ സ്ഥാപിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടും മോളാണ്ടും തമ്മിൽ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചപ്പോൾ, ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ടുകാലവും അതിലുണ്ടായിരുന്ന തോക്കും തോട്ടയും ഡച്ചുകാർ കൈവശപ്പെടുത്തി.

1673-ൽ കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ടറായി ഫെൻറീസ് വാൻറീഡ് വന്നതനുവര രാജാക്കന്മാരോടു വ്യക്തമായ യാതൊരു നയവും കമ്പനി സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. പ്രഭുക്കളെത്തിൽപ്പെട്ട യുവാവായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു വാൻറീഡ്. കൊച്ചിയുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രശസ്തമായ സേവനം അനുഷ്ഠിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കഴിവും താൽപ്പര്യവും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും നന്നേ പിടിച്ചു വാൻറീഡ് കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ടർസ്ഥാനത്തേക്ക് വാൻറീഡിനെ ശുപാർശ ചെയ്തു. കൊച്ചിയിൽ വന്നപ്പോൾ ഉടൻ തന്നെ അദ്ദേഹം തന്റെ നയം വ്യക്തമാക്കി. കേരളത്തിലെ വ്യാപാരം കൊണ്ടുമാത്രം ഡച്ചുകമ്പനി രൂപപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടില്ലെന്നും, രാഷ്ട്രീയാധികാര മോഹമുള്ള അവർക്കുണ്ടെന്നും അദ്ദേഹം പ്രകടമാക്കി. അദ്ദേഹം കൊച്ചി രാജാവിന്റെ അധികാരം കുറയ്ക്കുക വെട്ടിക്കുറച്ചു. രാജാവിനെ പൂണ്ണമായും കമ്പനിക്കു വിധേയനാക്കുന്ന ഒരു കുടുംബവ്യവസ്ഥ അദ്ദേഹത്തെ കൊണ്ടു നിർമ്മിച്ചു. അതിൻപ്രകാരം രാജാവിന് ചെല്ലവക ചിലവിന് 3,000 പണവും ഇളയരാജാവിന് 1,500 പണവും രാജകുടുംബത്തിലെ മറ്റാരുടെയ്ക്കും ഈ തോതിലുള്ള ചെറിയ തുകകളും നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. ഇളമുറതമ്പുരാക്കന്മാരെ വാൻറീഡ് ഭരണച്ചുമതലയിൽ നിന്നും വിടർത്തി, അത് പൂണ്ണമായും പാലിയത്തച്ചന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ വരുത്തി. ഡച്ചു കമാണ്ടറിന്റെ പ്രത്യേകാരമതികൂടാതെ കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലേക്ക് ആരെയും മേൽക്കൈക്കൊടുക്കുന്നതും ഈ വ്യവസ്ഥയിൽ പറഞ്ഞിരുന്നു. ഞാളോ തമ്പുരാനായ ഇരോമയ്യ (ഇരവിവമ്മ) നാലാമുറതമ്പുരാനായ ശോഭമയ്യ (ശോഭമമ്മ) ഡച്ചുകാരു തമ്മിൽ 1674 ഫെബ്രുവരി 23-ാം തീയതി ഒരു പ്രത്യേകക്കരാറുണ്ടാക്കി. അതനുസരിച്ച് "നിയമപ്രകാരമുള്ള അഞ്ച് താസ്തികളിൽനിന്നല്ലാതെ—അ

¶ ഇന്ത്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് പണ്ടുകാലകൾ, 1665—1667; ഓക്സ്ഫോർഡ് 1925; പേജ് 90.

തിൽ മൂന്നുണ്ണു അന്യൂനനാപോയിരുന്നു, രണ്ടുമാത്രമേ ശേഷിച്ചിരുന്നു ജു—കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുകയില്ലെന്ന് ആ തമ്പുരാക്കന്മാർ സമ്മതിച്ചു. ഇതുകൊണ്ടു തൃപ്പിള്ളിപ്പട്ടണ കൊച്ചിയിലെ പ്രധാനപ്രഭുക്കന്മാരായ “കരപ്പാന്റെ മുപ്പതിനായിരം നായന്മാർ, വെടന്തലയിലെ മുന്തറവർ, മേലൂർ മഠത്തിൽ കയ്യാർ, കണ്ടത്തുരുത്തിലെ മുന്തറവർ, മൊപ്പിനിലെ മുന്തറവർ, പാലിയത്തു്,” എന്നിവരുമായി 1674 ഡിസംബർ 3-ാം തീയതി വാൻറീഡ് ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കി. അതിൻപ്രകാരം “കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ പൊതുവായ ഐശ്വര്യത്തിന്നും, അവരുടെ സ്വന്തം ക്ഷേമത്തിന്നുവേണ്ടി, കമ്പനിയുടെയും കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെയും ശത്രുക്കൾക്കെതിരായി ഉടമ്പടിയിൽ ചേർന്നവരെല്ലാം ഒന്നിക്കട്ടെയി നില്ക്കൂ”മെന്നു സമ്മതിച്ചു.

ഡച്ചുകാരുമായി ഉണ്ടാക്കിയ കഠിനവ്യവസ്ഥ ഒട്ടുതന്നെ ഇഷ്ടപ്പെടാതിരുന്ന ഇളമുറതമ്പുരാക്കന്മാർ അതിനെതിരായി കലാപത്തിന്നു തുടങ്ങി രാജകുടുംബത്തിന്റെ കയ്യിൽ ലഭിക്കാൻ തലയിടുന്നതിനെ എതിർത്തിരുന്ന കൊച്ചിയിലെ ഭൂരിപക്ഷം പ്രഭുക്കന്മാരും അവരെ പിന്തുടർന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി ആദ്യനൂറുവർഷം വൊട്ടിപ്പാപ്പെടുക്കുകയും രാജാവു് കൊട്ടാരം ഉപേക്ഷിച്ചു് ഉൾനാട്ടിലേക്കു മാറിത്താമസിക്കുകയും ചെയ്തു. ഡച്ചുകാർ സ്വന്തം നിലനില്പിന്നുപ്പാറിത്തന്ന സൗര്യം തോന്നിത്തുടങ്ങി. രാജാവു് ഉൾനാട്ടിലേയ്ക്കു പോയതു് അവരെ പ്രത്യേകിച്ചും അസ്വസ്ഥരാക്കി. രാജാവിന്നോടു പരിഭവിച്ചും അദ്ദേഹം ദൂരെമാറി താമസിക്കാതെ കൊച്ചിയിൽവന്നു കമ്പനിയുടെ സംരക്ഷണയിൽ കഴിയണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടും 1677 സെപ്റ്റംബർ 8-ാംനു ബോറവിയായിലുള്ള ഗവണ്ണർജനറൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്നു നേരിട്ടു് എഴുതി.

ഈ സംഭവവികാസങ്ങൾക്കൊണ്ടെന്നും കമാന്റർ നിരന്തരമായി ലൂ. നേരേമിച്ചു രാജാവിന്റെ പരാധീനത ചൂഷണംചെയ്തുകൊണ്ടു് 1678 മേയ് 31-ാംനു അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു മറ്റൊരു ഉടമ്പടിയിൽ ഒപ്പുവെച്ചു. * ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം ഇളമുറതമ്പുരാക്കന്മാരുടെ ഇടപെടൽക്കൂടാതെ കമ്പനിക്ക് അധികാരം നടത്താൻ അനുമതി ലഭിച്ചു. കമ്പനിയെ എതിർക്കുന്നവർ ആരായാലും ശിക്ഷാർഹരാണെന്നും രാജാവിന്റെ അനുമതി വാങ്ങാതെ ഇളമുറതമ്പുരാക്കന്മാർ നഗരത്തിൽ പ്രവേശിക്കരുത് എന്നും ഉടമ്പടിയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു.

* ഡച്ചുകാർക്കുവേണ്ടി: ഉടമ്പടിക്കു, ഭാഗം ഒന്ന്, പേജ് 386

ശിക്കാൻ പാടില്ലെന്നും, സംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഭക്ഷണത്തിന് ആവശ്യമായ നടപടികൾ രാജാവിനെ അറിയിച്ചുകൊണ്ടു പാലിയത്തച്ഛൻ നടത്തുമെന്നും, രാജാവിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിമാരുടെയും ഏല്പാ പ്രവൃത്തികളും തീരുമാനങ്ങളും കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ഡറിന്റെ അംഗീകരണത്തിനു വിധേയമായിരിക്കുമെന്നും ഈ ഉടമ്പടിയിൽ വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നു.

ഈ ഉടമ്പടിയ്ക്കും കൊച്ചിരാജ്യത്തെ യഥാർത്ഥത്തിൽ ലന്തക്കാങ്ങ് അടിയറവയ്ക്കുകയാണുണ്ടായത്. കമ്പനിയുടെ സേവകനായ പാലിയത്തച്ഛൻ രാജാവിനെ കായ്യം അറിയിച്ചുകൊണ്ട് (അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആജ്ഞാനുസരണമല്ല) രാജ്യഭരണം നടത്തും. രാജകുടുംബത്തിലെ തമ്പുരാക്കന്മാർ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽനിന്നും കർശനമായി ഒഴിച്ചുനിൽക്കട്ടെ. രാജാവുതന്നെ അധികാരിയായ വെറുമൊരു പാവയായി. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ, നായർപ്രഭുക്കന്മാരും ശിക്ഷയ്ക്കു വിധേയരാണെന്ന ഒരു വകുപ്പുണ്ടു ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു.

നേരത്തേയുള്ള ഉടമ്പടികളെത്തന്നെ നായർപ്രഭുക്കന്മാർ എതിർത്തിരുന്നു. രാജാവിനെക്കൊണ്ട് അത്ര റദ്ദു ചെയ്യുവാൻ അവർ തമ്പുരാന്മാർക്കു പിന്തുണനൽകി. എന്നാൽ ഈ പുതിയ ഉടമ്പടി അവരെ കൂടുതൽ കഷ്ടിതാക്കുകയും, അതിന്റെ ഫലമായി രാജാവിനെ സ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവർ പരസ്യമായി ആയുധമെടുക്കുകയുണ്ടായു. സ്ഥിതിഗതികൾ മൂർച്ഛിച്ചു. ഡച്ചഭരണസമ്പ്രദായത്തിന്റെ നടുത്തുണായി അവർ പേരിനു അധികാരത്തിൽ വാഴിച്ചിരുന്ന രാജാവു തുടരുന്നതെങ്കിൽ, പരസ്യമായി അവർതന്നെ രാജ്യകാര്യത്തിൽ ഇടപെട്ടു കായ്യങ്ങൾ നടത്താൻ തുടങ്ങണമെന്നു കമ്പനിക്കു ബോധ്യപ്പെട്ടു. കമ്പനിയെ എതിർത്തിരുന്ന രാജകീയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ കടൽമുക്കുകാര്യത്തിൽ ബുദ്ധിമുട്ടുകൂടാക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാ കഴപ്പുകളും അവസാനിപ്പിക്കാൻ അന്നു കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ഡറായിരുന്ന മാർട്ടിൻ ഹ്യൂസ് മൺ 1681 മേയ് 31-ാംനു രാജാവുമായി ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ എത്തിച്ചു. രാജാവിന്റെ മന്ത്രിയായി ഒരു ഡച്ച് ഉദ്യോഗസ്ഥനെ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും കമ്പനിയുടെ കൊങ്കിണിസേവകനായ ഒരാളെ പങ്കുവെക്കുകയുണ്ടായി നിയമിക്കുന്നതിനും അവർ ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. പ്രധാനമന്ത്രിപദത്തിൽ പാലിയത്തച്ഛന്റെതന്നെ തുടരാൻ അവർ അനുവദിച്ചുവെങ്കിലും, കമ്പനിയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ ഉപദേശപ്രകാരം യത്രാമ ഭരണം നടത്താൻ പാടുള്ളു എന്നായിരുന്നു വ്യവസ്ഥ. കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണച്ചുമതല പരിപൂർണ്ണമായി ഏറ്റെടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി

തന്നെയും അവസരവും കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു കമാണ്ടർ. അതു വേഗം ലഭിച്ചു. പാലിയത്തു് മുറിച്ച് അടുത്ത അവകാശി ഒരു മൈനർമാത്രയായിരുന്നു. അങ്ങനെ ഭരിച്ചുവന്ന പ്രധാനമന്ത്രിപദത്തിലേയ്ക്കു് ക്യാപ്റ്റൻ മെൽഡിങ്ക്സ്റ്റീൻസിനെ കമ്പനി നിയമിച്ചു. മൈനറായ പാലിയത്തു് മുറിച്ച് ചേരിപ്പാണം അയാൾ ഭരണം നടത്തിയതു്.

പ്രധാനമന്ത്രിപദവും ഖജനാവും ലഭിക്കാത്തതുകൊണ്ടു് കൈയിൽ വന്ന ചേരകയും പാലിയത്തു് മുറിച്ച് മൈനറാകുകയും ചെയ്തതോടെ, കൊച്ചിരാജ്യം ഒരു ആശ്രിതരാജ്യമെന്ന പദവിയിൽനിന്നുപോലും അധഃപതിച്ച്, സ്വയംകേന്ദ്രിയുടെ വകയായ ഒരു സ്വകാര്യകമ്പനിയായിത്തീർന്നു. രാജാവിനു യാതൊരു സ്ഥാനവുമില്ലാതായി. ചെറിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെപ്പോലും നിയമിക്കാനുള്ള അവകാശം കമ്പനിയുടേതായിത്തീർന്നു. കമ്പനിയുടെ അനുമതികൂടാതെല്ലാ ഏതൊരു നിയമനവും അസാധ്യമാണെന്ന കർശമായ നിർദ്ദേശവുമുണ്ടായി. ഈ സേപ്താധിപത്യനടപടി കർശകൊണ്ടു് വാടു് ശത്രുമാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. നേരെ കിട്ടി രാജാവുതന്നെ രഹസ്യമായി കലാപകാരികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. കോട്ടയിലുണ്ടായിരുന്ന ലഭ്യമാക്കുവാൻ നില കാച്ച കാലത്തേയ്ക്കു് വളരെ വിഷമകരമായി. പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഒക്കയും രാജാവിന്റെ മനോഭാവവും അറിഞ്ഞിരുന്ന കമാണ്ടറായ വാൻഡിലൻ അവരുടെ നീക്കങ്ങളെപ്പറ്റി കാമിസാർ-ജനറലായ വാൻ റീഡിനെ അറിയിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. റീഡിന്റെ ഏകദാസനാചാര്യനായ നയം കമ്പനിക്ക് കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനത്തന്നെ നശിപ്പിച്ചുവെന്ന ഭീതിയും ഉയന്നു കേന്ദ്രങ്ങളിലുണ്ടായി. എന്നാൽ വീരകേരളവർമ്മയുടെ ബുദ്ധിമുട്ടായ ഒരു നടപടി അവരെ ഈ ഭർത്താക്കളിൽനിന്നു രക്ഷിക്കുകമാത്രമല്ല, അവരുടെ അധികാരം കൂടുതൽ ഉറപ്പാക്കുന്നതിന്നു സഹായിച്ചു. ചാലിയൂർ ശാഖയിൽനിന്നും ദത്തെടുക്കാനുള്ള രാജാവിന്റെ തീരുമാനം നാട്ടിനെ ആഭ്യന്തരകലാപത്തിലേയ്ക്കു് തള്ളിവിട്ടു. സ്വയംകേന്ദ്രമായ ഇത്തരം അനൗപമമായിത്തീർന്നു.

1681-ൽ കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ടറായ മാർട്ടിൻ ഡ്യൂസ്മാന്റെയും പാലിയത്തു് മുറിച്ച് ഉപദേശപ്രകാരം, ചാലിയൂർശാഖയിൽനിന്നു രണ്ടു തമ്പുരാന്മാരെയും നാലു തമ്പുരാട്ടികളെയും ദത്തെടുക്കാൻ വീരകേരളവർമ്മ തീരുമാനിച്ചു. ചാലിയൂർശാഖ ലഭ്യമാക്കുവാൻ സ്ഥിരം ആശ്രിതയായിരുന്നതുകൊണ്ടു് നായർപ്രഭുക്കന്മാർ ഈ തീരുമാനം ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. ചാലിയൂരിൽനിന്നും ദത്തെടുക്കുന്നതിന്നു പകരം വെട്ടുതൂണു

ട്ടിൽനിന്നു ഭയത്തടക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് ആയിനിക്കുറിൽ നമ്പിടിയുടെയും ഖജനാവുകാർക്കാരായ പെരുമ്പലത്തിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു പ്രക്ഷോഭം ആരംഭിച്ചു. ലത്തക്കാറെ എതിർത്ത ഈ സംഘത്തിനു മലപ്പാട്, പറവൂർ, മനക്കുളം എന്നീ നാടുവാഴിമാരുടെയും കരപ്പറഞ്ഞ മാടമ്പിമാരുടെയും ചിന്തയുണ്ടായിരുന്നു. 1689-ൽ ചാലിയൂർക്കുഞ്ഞുണ്ണി എന്നൊരാൾ, ഈ പ്രദേശവാർ മലപ്പാട് സൈന്യങ്ങൾ കേന്ദ്രീകരിക്കുകയും പടകൊണ്ടുതന്നെ കാര്യം തീരുമാനിക്കാൻ തയ്യാറാകുകയുണ്ടായെ. ഈ നീക്കത്തിന്റെ ഫലമായി രാജാവിനു വീണ്ടും വെച്ചുകമ്പനിയെ ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ കൊച്ചിനു ജ്യോത ജനങ്ങളുടെ പിന്തുണ രാജാവിനില്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട് കമ്പനിയുടെ നില അപ്പോഴും അപകടത്തിലായിരുന്നു. പാലിയത്തെ ഇട്ടിട്ടു നൽകുന്നതെ, കൊച്ചിയിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രദേശന്മാരും രാജപക്ഷം തുണയായിരുന്നില്ല. 'രാജാവിനെ സഹായിക്കുകയെന്ന പാഞ്ഞാൽ ഭയങ്കരമായ ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ ക്ലേശം സഹിക്കുകയെന്നായിരുന്നു അർത്ഥം. അതിനാൽ ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു.

ഈ സന്ദർഭത്തിൽ കമ്പനിയും രാജാവും സഹായത്തിനായി സാമൂതിരിയുടെ നേക്കു തിരിഞ്ഞു. കൊച്ചി പിടിക്കുവാൻ ലത്തക്കാറെ സഹായിച്ചതിന് സാമൂതിരിക്കു കൊടുങ്ങല്ലൂർ മാത്രമേ കിട്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. വൈപ്പിനുവേണ്ടിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അവകാശവാദം അവർ വിരസിച്ചു. അന്നു കോഴിക്കോടു ഭരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നത് 1640-ൽ ജനിക്കുകയും 1684-ൽ സിംഹാസനാരൂഢനാകുകയുണ്ടായ ഭരണിതിരുവാളായിരുന്നു. പ്രഗത്ഭനായ ആ ഭരണാധികാരിക്ക് ലത്തക്കാറെ രക്ഷിക്കണമെന്ന് അശേഷം താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ മേല്പാത്രം കൊച്ചിരാജാവ് വീണ്ടും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു അവർതമ്മി ലുള്ള പുരാതനമായ വഴക്ക് തുടരേണ്ട ആവശ്യമില്ലെന്നു കോഴിക്കോടെ നായർപ്രദേശവാർ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കൊച്ചിയിൽനിന്നു വന്ന ബ്രാഹ്മണ ഭൂതന കഴിഞ്ഞു. പക്ഷെ കമാണ്ടറും കൊടുങ്ങല്ലൂർ വത്ത് സാമൂതിരിയെ കാണുകയുണ്ടായി. *

ചിട്ടാശക്തനായ എതിർപ്പുകയും കൊച്ചിയിലെ ജനങ്ങളുടെ വലുത്തു സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുകയെന്ന നയമാണ് പല തലമുറകളായി മാനവിക്രമന്മാർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. ഇതിലായിരുന്നു അവരുടെ മേന്മയും. തന്റെ കേരളനേതൃത്വത്തിന് അടിസ്ഥാനമായിരുന്ന ആ നയം

സാമൂതിരിപ്പാട് ഈ അവസരത്തിൽ വിസ്മയിച്ചുപോയി. വെട്ടത്തുപക്ഷക്കാരെ തോല്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ലക്ഷക്കമ്പനിയേയും കൊച്ചിരാജാവിനേയും സഹായിക്കാൻ ഭരണിതിരുനാൾ ഒരുങ്ങി. ചോറവാപ്രദേശവും യുദ്ധത്തിന്റെ ദേവൻ ചിലവും അദ്ദേഹത്തിനു നൽകാമെന്നായിരുന്നു കരാർ. സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം ഉടൻതന്നെ രാഗത്തിറങ്ങുകയും പാലിയത്തേയും കമ്പനിയുടേയും പട്ടാളത്തോടൊത്ത് ആലുവയ്ക്കു സമീപം സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരുന്ന എതിരാളികളുടെ നേക്കു വീണ്ടുകയും ചെയ്തു. കാമിസർ-ജനറൽ വാൻ ഡിയായിരുന്നു ലന്തപ്പടയെ നയിച്ചത്. ആലുവായിൽവെച്ചു നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ മങ്ങാട്ടുരാജാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അണിനിന്നിരുന്ന പട്ടാളസമൂഹങ്ങളുടെ സേന പരാജയപ്പെടുകയും ചിന്നിച്ചിതുകയും ചെയ്തു. ശത്രുസാമ്രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കു വിജയികൾ പ്രവേശിച്ചു. ആലഞ്ചോട്ടയും പറവൂരേയും ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ പ്രദേശങ്ങൾ കൊള്ളയടിച്ചതിനുശേഷം ഡച്ചുസേന പിൻമാങ്ങി. താൻ പിൻപ്രകാശമായി കൊതിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ചോറവാപ്രദേശം സാമൂതിരിപ്പാടിനും ചിട്ടിച്ചു.

പക്ഷ ചോറവാ ലഭിച്ച സാമൂതിരിക്ക് അതോടെ ചരിത്രപരമായ യുദ്ധമായിരുന്ന കേരളനേതൃത്വം നഷ്ടപ്പെട്ടു. കോഴിക്കാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ പതനത്തിന്റെ പ്രാരംഭം ഈ യുദ്ധമുതൽക്കാണ് എന്നും കേരളത്തിന്റെ ഭവനങ്ങൾ പിന്നിലായ ചരിത്രത്തിൽ ഒന്നാമതായി വിദേശ കമ്പനിയുടേയും സാമന്തനായ കൊച്ചിരാജാവിന്റെയും ഭാഗത്തുചേർന്ന്, ഡച്ചുകാർക്ക് എതിരായ ജനങ്ങളുടെ കലാപത്തെ സാമൂതിരി അടിച്ചമർത്തി. പിന്നീട് 1717-ൽ ലന്തക്കാർക്ക് എതിരായി നടന്ന സുപ്രധാന യുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം പങ്കെടുക്കുന്നത് കേരളത്തിന്റെ നേതൃത്വവും അവിടുത്തെ ജനങ്ങളുടെ പിൻബലത്തോടെയുമാണ്. വെറുമൊരു ശക്തനായ രാജാവിന്റെ സ്ഥാനമേ അന്നു ദേശത്തിനുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അങ്ങനെ പട്ടാളത്തോടു ചിന്താവിഷയമുള്ള യുദ്ധം കേരളചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു സംഭവമാണ്. അതിന്റെ ഫലമായി കൊച്ചിയിൽ ലന്തക്കാരുടെ ശക്തി ഉറച്ചു. രാജാവ് അവർക്ക് നിശ്ശേഷം കീഴ്പ്പെടുത്തു കൂടാതെ വെച്ചുകാൽ വിശ്വാസമായിനിന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ശക്തി തകർക്കപ്പെട്ടു. എന്നുമാത്രമല്ല കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സ്വേച്ഛാധിപത്യപരമായ അവകാശങ്ങൾക്കും വിദേശവാചാരികളുടെ ആക്രമണങ്ങൾക്കും എതിരായി ജനങ്ങളുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു സമരചൈതന്യമെന്ന സാമൂതിരിമാരുടെ തലമുറയായുള്ള നയത്തിന്റെ വ്യതിചലനത്തെയും അതു കുറിക്കണം. തന്റെ കലശത്തു കൂടും അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ കേരളസ്വാതന്ത്ര്യ

ത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായിരുന്നവരുടെ സമ്പൂർണ്ണ ഏറ്റെടുത്ത സാമൂതിരി, ആ ഒറ്റ പ്രവൃത്തികൊണ്ടുമാത്രം, കേരളത്തിനുവേണ്ടി രണ്ടു ശതവർഷക്കാലം അക്ഷീണമായി നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളുടെ ഫലമായി ഭവിക്കിയിരുന്ന അതുലമായ സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുത്തി.

എന്നാൽ ജൂതുകൊണ്ടെന്നും കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും തമ്മിലുള്ള മത്സരവും വഴക്കും അവസാനിച്ചില്ല. ചോറുവായിലും കൊടുങ്ങല്ലൂരും തന്റെ നില നല്ലവണ്ണം ഉറപ്പിച്ചതിനുശേഷം, കൊച്ചിയിലെ സാമന്തന്മാരെ ഇളക്കിവിടുന്നതിനും, അവിടുത്തെ മത്സരകക്ഷികളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാനും സാമൂതിരി തുടങ്ങി. കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും തമ്മിൽ ഒരു പരാധീനമായി സമാധാനത്തിലായിരുന്നു. എന്നാൽ കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിൽ അധിനിവേശംചെയ്ത സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നും കോഴിക്കോടുവേണ്ടി പിൻവാങ്ങാത്തതിൽ കൊച്ചിരാജാവ് കപിതനായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവിനെ സഹായിക്കാൻ പട്രെവട്ടിയതിന്റെ ചിലവു മുഴുവനും തന്നുതീർന്നിട്ടില്ലെന്നായിരുന്നു അതിനു സാമൂതിരിയുടെ മറുപടി. ഏതായാലും അങ്ങിനെ സൗഖ്യമുള്ള ഒരു സന്ദർഭം ഉണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. അതിൽ സാമൂതിരിക്കായിരുന്നു വിജയം. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രാദേശങ്ങൾ വിജയിക്കുകയും ആകൃതിക്കാൽ സാധിച്ചില്ലായിരുന്നു എന്നു മാത്രമല്ല, കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു നിഷ്പ്രയാസം തന്റെ സൈന്യത്തെ അയയ്ക്കാൻ കഴിയുന്ന തന്ത്രപരമായ സ്ഥാനങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു ലഭിച്ചിരുന്നു. സാമൂതിരിയുമായി സമാധാനത്തിൽ കഴിയണമെന്നു് ഉള്ള ഞ്ഞയുണ്ടായിരുന്ന സമുദായം നിഷ്പക്ഷത അവലംബിച്ചു. കൂടാതെ കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും തമ്മിലുള്ള നിരന്തരമായ യുദ്ധം അവർക്കു് അത്ര വിപ്രതിപത്തിയുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ അതുമൂലം കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ശ്രദ്ധ മറ്റൊരുവഴിക്കു തിരിച്ചുവിടാൻ കഴിയുമല്ലോ. 1693-ൽ കൊച്ചിരാജാവായ രവീന്ദ്രൻ ലത്താക്കാരെയും സാമൂതിരിയെയും തമ്മിലടിച്ചുകൊന്നു് തീർത്തു. എന്നാൽ കോഴിക്കോടുമായി കൂടുതൽ വഴക്കിനു ചോരക്കുതന്നായിരുന്നു ബന്ധപ്പെട്ടിരുന്ന ഗവണ്മെന്റിന്റെ നിർദ്ദേശവും കാമസ്റ്റാർ-ജനറലായ വാൻ റീഡിന്റെ നയവും.

1694 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും കൊച്ചിരാജാവു കമ്പനിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വളരെ അസ്വസ്ഥമായ്. കമ്പനിയുടെ ജന്മനാശത്തിനായിത്തയ്ക്കപ്പെട്ടവനെ കൊച്ചിയിലെ സാമൂതിരിയുടെ ശബ്ദപ്രകാരം കഴിഞ്ഞിരുന്ന അഴിമതിക്കാരനായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. പ്രായപൂർത്തിയായി കഴിഞ്ഞ ഇടിക്കുട്ടൻ എന്ന പാലിയത്തപ്പുരുമായി ചോർ തന്റെ

രാജാവിനെതിർത്തി അയാൾ ഡച്ചുകാരോടു ഗുഡ്വായലാചനകൾ നടത്തി. രാജാവ് നിസ്സഹായനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു പിന്തുണ നൽകിയവരെല്ലാം വാൻഡീലൻ എന്ന കമാന്റർ അദ്ദേഹം അധികാരത്തിൽ വന്ന് എത്രയും മാനുഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മിച്ചുപോയി. 1694 ജനുവരി 22-ാം തീയതി ബോറാവിയായ്ക്ക് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ പുതിയ പാലിയത്തു് ന്റെ മാനുഷാവരതെക്കുറിച്ചും, കുടൽമുക്കത്തെക്കുറിച്ചു ഗവണ്മെന്റിന് കണക്കു നൽകാൻ വിധമമതിക്കുന്ന കമ്പനിയുടെ ഇന്ത്യൻകാര്യസമനായ ബാവൻപ്രഭുവിന്റെ ക്ഷേമങ്ങളെപ്പറ്റിയും, രാജാവ് അതിശക്തിയായി പരാതിപ്പെട്ടു. പ്രഭു സാമൂതിരിയുടെ ശമ്പളക്കാരനാണെന്ന് അദ്ദേഹം മുന്നറിയിപ്പു. ഈ കത്തിന് അച്ചുകൂടമായ ഒരു മറുപടിയാണ് ലഭിച്ചത്. പുതിയ കമാന്ററായ ആഡ്റിയൻ വാൻമാറന്റ് ആവശ്യമായ നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും, എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും രാജാവ് അദ്ദേഹത്തോടു് ആലോചിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു ഉപദേശം. സാമൂതിരിയുമായി സമാധാനത്തിൽ കഴിയണമെന്നായിരുന്നു കമ്പനിയുടെ പ്രധാന താല്പര്യം. അതുകൊണ്ട് അവരുടെ പിന്തുണയിൽമാത്രം കഴിയുന്ന ഒരു രാജാവിന്റെ പരാതികൾ കേൾക്കാൻ അവർ തുടക്കിയില്ല. ബാവൻ പ്രഭുവിന്റെയും പാലിയത്തുമുടൻറയും പ്രവർത്തനങ്ങൾ നിവിഘ്നം തുടന്നു. എന്നതെന്നെയുമല്ല കാമിസ്റ്റർ-ജനറലാകട്ടെ, കമാന്ററാകട്ടെ, രാജാവിന് അനുകൂലമായ മാനുഷാവ കാണിച്ചിരുന്നു. നിർദ്ദേശവാനായ ആ രാജാവ് 1696 ജൂണിൽ വീണ്ടും പരാതിപ്പെട്ടു. അന്നാടു കാര്യങ്ങൾ ചർച്ച ചെയ്യാൻ കാമിസ്റ്റർ-ജനറൽ നിയുക്തനായിരുന്നുവെങ്കിലും, അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിൽ വന്നതിനുശേഷം തന്നെ ഒന്നു കാണാൻപോലും ശ്രമിച്ചില്ലെന്നു രാജാവ് എഴുതി. അതുമത്രമല്ല, കാമിസ്റ്റർ-ജനറൽ കോഴിക്കോട്ടുപോയി സാമൂതിരിയെ കാണുകയും അദ്ദേഹവുമായി സൗഹൃദബന്ധങ്ങൾ സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തെന്നായിരുന്നു പരാതി. ബാവൻപ്രഭു കാമിസ്റ്റർ-ജനറലിന്റെയടുക്കൽ കോഴിക്കോട്ടു പോകുകയുണ്ടായി. അതു രാജാവിനെ കൂടുതൽ കഷ്ടപ്പെടുത്തി. സാമൂതിരിയുമായി നടക്കുന്ന യുദ്ധത്തിൽ, തന്നെ കമ്പനി സഹായിക്കാത്തതു രാജാവിന് അസഹനീയമായിരുന്നു. എന്നാൽ കൊച്ചിരാജാവു സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ യുദ്ധം നടന്നു കൊണ്ടിരിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ കമ്പനിപ്രതിനിധികൾ കോഴിക്കോട്ടുപോയി സാമൂതിരിയുമായുള്ള സ്നേഹബന്ധം ആർക്കുത്തോടെ പ്രഖ്യാപിക്കുന്നത് അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു ഘോരവഞ്ചനയായി തോന്നി.

ബോറാവിയായിലെ സുപ്രീംഗവണ്മെന്റിന് അയച്ച ഈ കത്തിൽ നിന്നും അക്കാലത്ത് കൊച്ചിയിലെ സാമ്പത്തികനില നമുക്കു മനസ്സിലാ

ക്കാൻ കഴിയും. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ അവസാനകാലമുതൽ നടന്നുവന്ന തുടച്ചയായ ആഭ്യന്തരയുദ്ധങ്ങൾമൂലം ഖജനാവു പാറ്റപ്പായിരിക്കുന്നുവെന്നു രാജാവു പരാതിപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിനു ശേഷിച്ചു വരുമാനമാറ്റങ്ങൾ കമ്മട്ടം, കടൽമുക്കം, കമ്പനി അനുവദിച്ചിരുന്ന സ്വകാര്യവ്യാപാരത്തിൽ നിന്നുള്ള ലാഭം, കുരുമുളകുവില്പനയിൽനിന്നുള്ള വീതം എന്നിവയായിരുന്നു. ഡച്ചുകാരും രാജാവുമേന്മയുള്ള കൂട്ടായ ഏർപ്പാടായിട്ടാണു കമ്മട്ടം നടത്തിവന്നത്. സക്കാരിൽനിന്ന് അവർക്ക് വലിയൊരു തുക നൽകാനുണ്ടെന്നുപോൾ അതിൽനിന്നുള്ള ലാഭം ഡച്ചുകാർ ഏറ്റെടുത്തുവന്നു. ബാവൻപ്രദീപിന്റെ വഞ്ചനമൂലം, കടൽമുക്കം, തീരവാ എന്നീ ഇനത്തിൽ മിക്കവാറും ഒന്നുതന്നെ കിട്ടിയിരുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി ഖജനാവിൽ പണം ഇല്ലായിരുന്നു. അവർക്കുള്ള കടം നൽകണമെന്നു ഡച്ചുകാർ കർശനമായി നിർബ്ബന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ പ്രതിസന്ധിയിൽ രാജാവിനു മറ്റ് മറികുറവും റാമവർമ്മ ഭരണഭാരമേൽക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹവുമായി കമ്പനി ഒരു പുതിയ ഉടമ്പടിയിൽ ഏറ്റെടുത്തു. 1698-ൽ ഹൈന്ദിക്ക് സ്വാധീനമുണ്ടാണെന്ന് അതിനുള്ള കൂടിയാലോചനകൾ നടത്തിയത്. ഈ ഉടമ്പടിയുടേതായപ്പോൾ കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ അടിമത്വം പൂർണ്ണമായി. ആ സാഹചര്യം ഡച്ചുകമ്പനിയുടെ സ്വകാര്യസ്വത്തായി മാറി.

എന്നാൽ ഇക്കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും ലത്തക്കാർ പ്രയാസപ്പെട്ടു സ്ഥാപിക്കാൻ ശ്രമിച്ച പൊതുവായ വ്യാപാരകുത്തക തകരാറുതടങ്ങി. മറ്റൊരുജനങ്ങൾക്കു കുരുമുളകു വില്പനയ്ക്ക് വ്യാജക്കുച്ചവടമാണെന്നും, കമ്പനിയുടെ സർവ്വശക്തിയും പ്രയോഗിച്ച് അതു തടയേണ്ടതാണെന്നുമായിരുന്നു അവരുടെ നയത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനസിദ്ധാന്തം. കമ്പനിയുമായുള്ള ധാരണയ്ക്കു വിരുദ്ധമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന വ്യാപാരികൾക്ക് എതിരായി നടപടിനടത്തത്തക്കവണ്ണം കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരെ ഭയപ്പെടുത്തിനിൽക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ലെങ്കിൽ ഈ നയം പൊളിയുമെന്നതിനു തക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. യഥാർത്ഥത്തിൽ അതുതന്നെയാണു നടന്നതും. കമ്പനിയുടെ ശക്തിയെ കാര്യംകുളുരാജാവു എന്തു നിസ്സാരമായിട്ടാണു കരുതിയിരുന്നതെന്നു സ്വാധീനമുണ്ടാകാൻ വിജ്ഞാപിപ്പിക്കുന്നതിനായി കഴിയും. * വില്യം കിസ്റ്റ് എന്ന “കടൽകൊള്ളക്കാരൻ”മായി അദ്ദേഹം പരസ്യമായി വ്യാപാരംനടത്തി. 500 പൊൻപണത്തിനും 75 മുതൽ 100 കണ്ടിവരെ സാധനങ്ങൾ കയറ്റി അയയ്ക്കുന്നതിനുള്ള അനുമതിക്കും പകരമായി കുരുമുളകുവ്യാപാരത്തിന്റെ കുത്തക ഡച്ചുകാർക്ക് നൽകുന്ന

ഈ ഉടമ്പടി 1592-ൽതന്നെ ഗോദവർമ്മൻ എന്താ ചാഴാലുമായി അവർ ഉണ്ടാക്കിയിരുന്നു.

നാട്ടിലുണ്ടാകുന്ന കുരുമുളകിന്റെ നല്ലൊരുഭാഗം ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു കിട്ടിവന്നു. 1669 നവംബർ 17-ാംനു ആംസ്റ്റർഡാമിലെ അധികാരികൾക്കു് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഗവണ്ണർ-ജനറൽ ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു: “.....ഇംഗ്ലണ്ടുമായി നാം സമാധാനഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കിയ ഉടൻതന്നെ ഇംഗ്ലീഷുകമ്പനിയുടെ ഏജൻറമാർ കോഴിക്കോട്ടു താമസമുറപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി.....തെക്കുകൂർ, വടക്കുകൂർ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ നിന്നു കരമാറ്റമായി ധാരാളം കുരുമുളക് കോഴിക്കോട്ടു ചെന്നുചേരമെന്നും അതുകൊണ്ടു് അതിന്റെ വില വർദ്ധിക്കുമെന്നും ഞങ്ങൾ ഭയപ്പെടുന്നു.” * ഈ കാര്യങ്ങളെല്ലാംതന്നെ കൊച്ചിയെ വല്ലാതെ ബാധിച്ചു. അവരുടെ സങ്കേതം ലാഭകരമായി നടക്കുന്നതിനുവേണ്ടി കൊച്ചിരാജാവിനെ സമു് അധികാരികൾ കഠിനമായി പിഴിയാൻ തുടങ്ങി.

നാമുതിരിയായുള്ള
ലൗകികരുടെ യുദ്ധം.

1663-ലും 1691-ലും ലൂതൽ പ്രദേശങ്ങൾ ലഭിച്ചതായ സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം വർദ്ധിച്ചു. വാൻഗുൺസുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടിപ്രകാരം 1663-ൽ ലണ്ടക്കാർ അദ്ദേഹത്തിനു കൊടുക്കപ്പെട്ട വിട്ടുകൊടുത്തു. 1691-ൽ വെട്ടുപാടുകാരെ എതിർക്കാൻ സാമൂതിരി തിരുവഞ്ചി അദ്ദേഹത്തിനു ചോദിച്ചു. കൊച്ചിയെ വടക്കുനിന്ന് ആക്രമിക്കാനുള്ള ഏറ്റവും എളുപ്പമായ രണ്ടു വഴികൾ കൊടുക്കപ്പെട്ടിരുന്നതായും ചോദിച്ചായിരുന്നു. അവ തന്റെ കൈവശമായിരുന്നതുകൊണ്ട് എപ്പോഴും യുദ്ധത്തിൽ സാമൂതിരിക്കായിരുന്നു മുൻകൈയ്ക്ക്. ചോദിച്ചു വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു. ഏതെന്നാൽ സാമൂതിരിയുടെ ഒരു പ്രാധാന്യമന്തരം സ്വാധീനശാലിയായിരുന്ന പഴയതെരിനായരുടെ അതിർത്തിക്കുള്ളിലായിരുന്നു ആ സ്ഥലം. കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തിയിൽ സാമൂതിരി ഏതാനും കോട്ടകൾ കെട്ടി. പാപ്പനട്ടി, കാട്ടൂർ, മാപ്രാണ, ഉതറകം എന്നിവയായിരുന്നു അവയിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടവ. കൂടാതെ കൊച്ചിയുടെ തൊട്ടുവടക്കുള്ള അതിർത്തിരാജ്യങ്ങളായ മങ്ങാട്ട്, പാറൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ നാടുവാഴികളുമായും, തെക്കേ അതിർത്തിയിലുള്ള തെക്കേകൂർ, വടക്കേകൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ശക്തമായ നായർരാജാക്കന്മാരായും അദ്ദേഹം ഉറപ്പായ പാലത്തിരുന്നു. ഇത്രമാത്രം അനുകൂലമായ സാഹചര്യങ്ങളുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അവർക്ക് തന്നെ നാടുവാഴിക്കെ കൊച്ചിനു ജാമിനെ ആക്രമിക്കുകയെന്നതു സാമൂതിരിമാരുടെ ഒരു വിജ്ഞാപനമായിരുന്നു. ലണ്ടക്കാർ നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കുകയും സാമൂതിരിയുമായി മൈത്രിയിൽ കഴിയാൻ ഇതുവരെ ഉൽകണ്ഠ കാണിക്കുകയും ചെയ്തുവന്നു. 1694-ൽ കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും തമ്മിൽ ഗുരുതരമായ യുദ്ധത്തിന്റെ സാമ്യതയുണ്ടായെങ്കിലും കമ്പനി കേവലം പ്രേക്ഷകരുടെ നിലമാത്രമായി നിൽക്കുകയും ചെയ്തു.

കൊച്ചിരാജാവിന് മാപ്രാണവും ചോറവായും തിരിച്ചുകിട്ടണമെന്നു നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് രണ്ടു രാജാക്കന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം ഒന്നിന്നൊന്നു വഷളായി. 1700 ആയുർപ്പാഠശസ്ത്രം സ്ഥിതിഗതികൾ കഴപ്പുത്തിന്റെ വക്കിലെത്തി. ഒരു യുദ്ധത്തിൽചെന്നു ചാടരുതെന്ന് അതിയായ താല്പര്യമുണ്ടായിരുന്ന ലത്തക്കാർ, തങ്കപ്രശ്നങ്ങളെപ്പറ്റി ചർച്ചചെയ്യാൻ രണ്ടു പ്രതിനിധികളെ അയയ്ക്കണമെന്നു സാമൂതിരിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പൂർക്കാട്, വടക്കുകൂർ, മരുതൂർകുളങ്ങര, പറവൂർ എന്നീ നാടുവാഴികളോടും കൊച്ചിയിൽ പ്രതിനിധികളെ അയച്ചു മദ്ധ്യസ്ഥതീരുമാനമൂലം പ്രശ്നം തീർക്കാൻ സഹായിക്കണമെന്ന് അവർ ക്ഷണിച്ചു. എന്നാൽ സാമൂതിരിക്ക് അതു സമ്മതമല്ലായിരുന്നു. 1701 ഫെബ്രുവരി 19-ാംനു അദ്ദേഹം കൊച്ചിരാജാ ആക്രമിച്ചു. ഈ ഘട്ടത്തിൽ കൊച്ചിരാജാവിനെ സഹായിക്കാൻതന്നെ ലത്തക്കാർ തീരുമാനിച്ചു. അവർ ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോടെ വടക്കുതുരുത്തിലിറങ്ങി. സാമൂതിരിയുടെ ബന്ധുക്കളുണ്ടായിരുന്നു. പൂർക്കാടും പറവൂരും കോഴിക്കോട്ടു കോട്ടയ്ക്കു ചേർന്നു. തെക്കുകൂറിൽനിന്നും തന്റെ കുടുംബത്തിലുള്ള ഭരതപ്പട്ടാമണി വാഗ്ദാനമൂലം ശക്തിയുള്ള റോറായ ബന്ധുവിന്റെ പിൻബലവും സാമൂതിരിയ്ക്കു ലഭിച്ചു. കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായ കരപ്പുറം പൂർക്കാട്ടുരാജാവ് ആക്രമിച്ചു. ലത്തക്കരുടെ ശ്രദ്ധ രണ്ടായി തിരിച്ചുവിട്ട ഈ പ്രാവൃത്തി സാമൂതിരിയ്ക്കു വളരെ സഹായകരമായിരുന്നു. തെക്കുനിന്നും വടക്കുനിന്നും ചങ്ങമ്പയ്യത്തു് ആക്രമണം വരുന്നതുകണ്ട ലത്തക്കാർ പൂർക്കാട്ടുരാജാവിനെ പണംകൊടുത്തു പാട്ടിലാക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി അവർ അദ്ദേഹവുമായി പ്രത്യേക ആ ലാചനനടത്തി. നിരവധി ആനകളുണ്ടാർ സമ്പാദിച്ചതിനുശേഷം സുഗ്രസാലിയായ ആ ബ്രാഹ്മണനാടുവാഴി യുദ്ധത്തിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങി.

പക്ഷേ, സാമൂതിരിയുമായുള്ള യുദ്ധം ഒരു രീതിയിലും പൂർത്തമായില്ല. കൊച്ചിരാജാവു ബോറവിയായ്ക്കു പരാതിപ്പെട്ടു. തന്നെ സഹായിക്കാൻ കമ്പനി കാര്യമായ ശ്രമങ്ങൾ ചെയ്യുന്നില്ലെന്നും, തന്നോട് ഏല്പിട്ടിട്ടുള്ള ഉടമ്പടിപ്രകാരം ഈ സമരത്തിനു സുപ്രീംപവണ്മെന്റ് പരിപൂർണ്ണമായ സഹകരണം നൽകണമെന്നും രാജാവ് ആവശ്യപ്പെട്ടു. 1705 നവംബർ 15-ാംതീയതി ഗവണ്ണർ-ജനറലായ ജാൻവാൻഓഫാൻ അതിനയച്ച മറുപടി ശ്രദ്ധയമാണം. കേരളത്തിലെ ഡച്ചന്മാരുത്തിന്റെ രൂപം അതിൽ കാണാം. ലത്തക്കരെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നതിന് കൊച്ചിരാജാവ് ശ്രമിച്ചിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ട് ഒരു പണ്ടുകുശാല അനുവദിക്കണമെന്നുപറ്റി ഫ്രഞ്ചുകമ്പനിയുമായി സാമൂതിരി കൂടിയായാലാചന

നടത്തുകയാണെന്നും തനിക്കു “പട്ടാളം, കപ്പൽ, ആയുധം” എന്നിവ നൽകി ഡച്ചുകാർ സഹായിച്ചില്ലെങ്കിൽ തന്റെ അധികാരം മാത്രമല്ല, അവരുടേതും നാമാവശേഷമാക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം താക്കീതനൽകി. അതിനു ഗവണ്ണർ-ജനറൽ ഇങ്ങനെ മറുപടിനൽകി: “അങ്ങയുടെ കുടുംബം നിലനിൽക്കുന്നതിന് ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനി ചെലവഴിച്ചു സമ്പത്തും, ചിന്തിച്ച ചോരയും എത്രമാത്രമാണെന്നു ഞാൻ പറയേണ്ടല്ലോ. രാജ്യകാര്യങ്ങൾ ക്രമപ്പെടുത്തണമെന്നു ഞങ്ങളുടെ ഉപദേശത്തെ അങ്ങ് എപ്പോഴും നിരസിക്കുകയാണു ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ചെട്ടികളുടെയും നമ്പൂരികളുടെയും പട്ടന്മാരുടെയും സ്വാതന്ത്ര്യപ്രസ്താവനയെ ഉപദേശം അങ്ങ് അനുസരിക്കുന്നു. ഇതൊക്കെയാണെങ്കിലും ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥപ്രകാരം കൊച്ചിക്ക് സഹായംനൽകാൻ കമ്പനിക്കു മടിയില്ല. എന്നാൽ അങ്ങയുടെ യുദ്ധം നടത്താൻ കമ്പനി എപ്പോഴും പട്ടാളക്കാരെ അയയ്ക്കുതക്കമെന്നു കരുതരുത്. കഴിഞ്ഞ 50 വർഷക്കാലമായി കേരളാമൂലം ഞങ്ങൾക്കുള്ള ചിലവ് വളരെ കൂടുതലാണ്. ലാഭമൊട്ടില്ലതാനും.”

എന്നാൽ ഈതര അവസരത്തിൽതന്നെ കൊച്ചിയുടെ അതിർത്തിയിലുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട കോട്ടകൾ തിരിച്ചുപിടിച്ച്, സാമൂതിരിക്ക് കൊച്ചി ആക്രമിക്കാൻ വയ്ക്കാത്ത നില സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റിയും കമ്പനി ആലോചിച്ചു. ദീർഘമായ ചർച്ചകൾക്കുശേഷം മാപ്പാണം വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനുള്ള കൊച്ചിക്കൈന്യത്തിന്റെ ശ്രമത്തെ സജീവമായി സഹായിക്കാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. 1707 ഏപ്രിലിന്റെ 27-ാതീയതി അവർ സാമൂതിരിക്ക് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ, കൊച്ചിരാജ്യം അവരുടെ സംരക്ഷണയിലുള്ള ഒരു പ്രദേശമാണെന്നും, അതിനെ ആക്രമിക്കുന്നതു കമ്പനിയിൽനിന്നും ശത്രുതയായി പരിഗണിക്കുമെന്നും മുന്നറിയിപ്പുനൽകി. ഈ കത്തെഴുതാൻ അവരെ പ്രേരിപ്പിച്ചത് കൊച്ചിയിലുള്ള പ്രത്യേക ഏജന്റുമാരുടെയും കോഴിക്കോട്ട് ഒരു പണ്ടകശാല സ്ഥാപിക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി സാമൂതിരി നടത്തിയവ കൂടിയാലോചനകളാണ് അതിനു കാരണം. പ്രസ്തുത കത്തിൽ അനുബന്ധപൂർവ്വമായ ഒരു മറുപടി സാമൂതിരി അയച്ചു. അതിനെ തുടർന്ന് എല്ലാ കക്ഷികളുടെയും പ്രതിനിധികളെ കൊച്ചിക്കോട്ടയിലുള്ള ഒരു സമ്മേളനത്തിലേയ്ക്ക് കമാന്റർ ക്ഷണിക്കുകയുണ്ടായി. ചർച്ചകൾ സൗഹൃദപരമായിരുന്നെങ്കിലും വ്യക്തമായ തീരുമാനമൊന്നുമുണ്ടാകാതെയാണ് പിരിഞ്ഞത്. കൊച്ചിരാജാവു വളരെ നിർബുദ്ധനായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാൻ കമ്പനി ഒരുങ്ങിയില്ല.

ഈത അവസരത്തിൽ കോഴിക്കോട്ടെ സ്ഥിതിഗതികൾ ഒരു പുതിയ വഴിക്കു തിരിയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ സമുദ്രസേന കക്ഷി കയ്യടങ്ങിയിരുന്നു. സമാധാനപ്രമീയായ സാമൂതിരിപ്പാടിന് ഈ യുദ്ധം എങ്ങനെയെങ്കിലും അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നായിരുന്നു ആഗ്രഹം. എന്നാൽ പടത്തലവന്മാരും പ്രത്യേകിച്ചും ധർമ്മത്തു പണിക്കരും, ഏറ്റവും മികച്ച പ്രഭുക്കന്മാരും യുദ്ധം തുടരണമെന്നു കക്ഷിക്കാരായിരുന്നു. മറ്റൊരു സമീപിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ ഓരോരുത്തർക്കുവേണ്ടി മുൻകൈയെടുത്തു പ്രവർത്തിക്കുന്നതിനെ ആശ്രയിച്ചാണ് കേരളത്തിലെ പ്രധാന രാജാവു എന്ന തന്റെ പദവി നിലനില്ക്കുന്നതെന്ന് അറിയാമായിരുന്നു സാമൂതിരി, സമാധാനമുണ്ടാക്കാൻ തീരുമാനിക്കുകയും അതിനുവേണ്ടി കൂടിയാലോചനകൾ ആരംഭിക്കുകയുചെയ്തു. തുടർന്നുണ്ടായ ഉടമ്പടിപ്രകാരം, ചോറ്റവാഴയും സാമൂതിരി കമ്പനിക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു. പഴയയുദ്ധവിനായകൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർവടവും ലന്തക്കാരുടെ സൗകര്യങ്ങൾ കൈമാറ്റം അനുവദിച്ചു. കൊച്ചിരാജാവിനു കുറു പ്രദേശങ്ങളും കിട്ടി.

ഏറ്റവുംപുതിയ, കോഴിക്കോട്ടെ പ്രഭുക്കന്മാരും, പ്രത്യേകിച്ചു സമുദ്രസൈന്യാധിപനായ ധർമ്മത്തുപണിക്കരും, ഈ ഉടമ്പടി ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നു. ചോറ്റവാഴയും കൊടുങ്ങല്ലൂരും ലന്തക്കാർക്കു കൊടുത്തതിന്റെ ഫലമായി ഭാവിയുദ്ധങ്ങളിൽ സാമൂതിരിയെ മുൻകൈ നഷ്ടപ്പെടുമെന്നു മാത്രമല്ല, അവിടെ ലന്തക്കാർ കോട്ടകെട്ടിയാൽ അതു കോഴിക്കോടിനു തന്നെ ആപത്തുണ്ടായിത്തീരുമെന്നും അവർ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. ഈ വാദങ്ങൾ ശരിയാണെന്നു സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചെങ്കിലും, അദ്ദേഹം കുറുകാലത്തു് ഒന്നു ചെയ്യാൻ തയ്യാറായില്ല. എന്നാൽ ഈ പ്രദേശങ്ങൾ കരസ്ഥമാക്കിയതുകൊണ്ടു തുറന്നുപുറപ്പെട്ട ലന്തക്കാർ ചോറ്റവാഴയിൽ കോട്ടപണിയാൻ തുടങ്ങിയതു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം കയ്യിടുന്നായി, ഇംഗ്ലീഷുകാരുമായി കൂടിയാലോചനകൾ ആരംഭിച്ചു. ഇതേ അവസരത്തിൽതന്നെ സാമൂതിരിയെയും സമുദ്രസേനയെയും തമ്മിൽ ശത്രുതയുണ്ടാക്കുന്നതിന് എപ്പോഴും താല്പര്യം കാണിച്ചവനെ കൊച്ചിരാജാവ്, വളരെക്കാലമായി സാമൂതിരിയുടെ കൈവശമിരുന്ന കുറു സ്ഥലത്തിന്റെ ഭയം വകാശം സമുദ്രസേന എടുത്തു. അവരോടു് ആ സ്ഥലം ഉടൻതന്നെ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും, സാമൂതിരിയുടെ ശക്തിയായ പ്രതിഷേധത്തെ വകവെക്കാതെ അവിടെ സുശക്തമായ ഒരു കോട്ടയുടെ നിർമ്മാണം ആരംഭിക്കുകയുചെയ്തു.

ഈ ധിക്കാരം സാമൂതിരിയെ കയ്യടിച്ചതാക്കി. * രാജസംസ്ഥാനം യുദ്ധകക്ഷി അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങൾക്ക് പിന്തുണയ്ക്കുന്നത് ഈ അവസരം വേണ്ടപോലെ ഉപയോഗപ്പെടുത്തി. തലശ്ശേരിയിലെ അഹോഭിയിലെങ്കിലും ഉത്സാഹശാലിയായ ഇംഗ്ലീഷ് കായസ്ഥൻ റോബർട്ട് ആഡംസ് അവരെ പിന്തുണച്ചു. ആയുധമായും പണമായുമുള്ള എല്ലാ സഹായങ്ങളും അയാൾ വാഗ്ദാനം ചെയ്യുകയും സാമൂതിരി ഉടൻതന്നെ വേണ്ട നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നു നിർബന്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. സാമൂതിരിയുമായുള്ള തുടച്ചുയായ സമരങ്ങൾക്കും ലൗകികതയുടെ ശക്തി കയ്യടിക്കുമെന്ന് അയാൾക്കറിയാമായിരുന്നു അതുപോലെതന്നെ അവർ തമ്മിൽ യുദ്ധത്തിലാണെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സഹായം വളർത്തുന്നതിനുള്ള പ്രത്യേക അവസരം ലഭിക്കുകയുണ്ടാവൂ എന്ന് അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. കൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിക്കു വളരെ ആദായം ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു ചോറ്റവാ. അവിടെ ഒരു ചെറിയ പണ്ടകശാല തുറന്ന്, കൊച്ചിയിൽ നിരോധിക്കപ്പെട്ടിരുന്ന കറപ്പുകച്ചവടം അവർ നടത്തിവന്നിരുന്നു.

യുദ്ധം തുടങ്ങാൻ സാമൂതിരിക്ക് ആഗ്രഹമില്ലായിരുന്നു. തനിക്ക് തിരായ നടപടികളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിലെ കമാന്ററിയനോടു പ്രതിഷേധിക്കുകയും, അതു തുടരുകയാണെങ്കിൽ ഭയങ്കരമായ പ്രത്യാഘാതമുണ്ടാകുമെന്നു താക്കീതുനൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ കമാന്റർ അതു വകവെച്ചുതരിച്ചു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, എത്രയുംവേഗം കോട്ടയുടെ പണി പൂർത്തിയാക്കാൻ അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിക്കുകയാണുണ്ടായത്. യുദ്ധം അനിവാര്യമായി. ലൗകികതയെക്കുറിച്ചായി വലിയ ഒരു പടയൊരുക്കത്തിന് എന്നിട്ടും സാമൂതിരിക്ക് താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. പണിത്തുടങ്ങിയിരുന്ന കോട്ടകൾ നശിപ്പിക്കണമെന്നു മാത്രമേ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചുള്ളൂ. എന്താവാൻ അയാൾക്ക് ധർമ്മത്തോടു പണിക്കരുടെയും ഉപദേശത്തിന്റെ മുമ്പായി, ലൗകികതയ്ക്ക് എതിരായി യുദ്ധം തുടങ്ങേണ്ടതില്ലെന്നും, കൊച്ചി രാജാവിന്റെ സഹായത്തോടെ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും കോട്ടനിമിഷകളായുചെയ്യുന്ന കോഴിക്കോട്ടുവക സ്ഥലം വീണ്ടെടുത്താൽ മതിയെന്നും സാമൂതിരി തീരുമാനിച്ചു.

സാമൂതിരിപ്പാട് കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനെ വിഷയം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു: “കോട്ടയുടെ പണി മിക്കവാറും പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു.

തന്റെ ആക്രമണങ്ങളെത്തുടർന്ന് പററിയ അവസരമിതാണെന്ന് സാമൂതിരി കണ്ടു. കോട്ടയുടെ കാവലിന് മുമ്പുതലപ്പെട്ട 48 പട്ടാളക്കാർ അടങ്ങുന്ന സംഘം പുറത്താണു താമസമെന്നും, അതിനുള്ളിൽ പ്രതിരോധത്തിന് ആവശ്യമായ സജ്ജീകരണങ്ങളില്ലെന്നുമുള്ള വിവരം സാമൂതിരിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ആക്രമണമുണ്ടാകുമെന്ന് നേരത്തെ വിവരം കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിലും തന്റെ ആളുകളെ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽനിർത്താനും, പട്ടാളങ്ങളെ വർദ്ധിപ്പിക്കാനും ആവശ്യമായ ഭക്ഷണസപ്ലൈകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതിനും ശ്രമിക്കാത്ത അവിടുത്തെ സേനാധിപന്റെ കാരം ഇതിൽനിന്നു വ്യക്തമാകുന്നു. അവസരം നല്ലതാണെന്നുകണ്ടു സാമൂതിരി രാത്രിയിൽ 600 വേരോടെ നദികടന്നു. കൂടുതൽ ആളുകൾ പുറംകവന്നു. അത്യന്തം രഹസ്യമായിട്ടാണ് ഇതൊക്കെ നടന്നത്. 1715 ജനുവരി 22-ാം-നും രാവിലെ 4 മണിക്ക് കോട്ടയ്ക്കുപുറത്ത് ഉറപ്പിക്കപ്പെട്ട പട്ടാളക്കാർ ഉണർന്നപ്പോൾ കോട്ട പിടിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. * സൂക്ഷ്മമായ ഈ പ്രസ്താവനയുടെ പെട്ടിപ്പത്തിൽ ഈ സംഭവത്തെക്കുറിച്ച് അന്നു കേരളത്തിലിപ്പുറയിരുന്ന ഹാമിൽട്ടന്റെ വിവരണം വിശ്വാസ്യതയോഗ്യമല്ല. തന്റെ ചില ആർക്കാരെ വേലക്കാക്കുന്നതിലായിട്ട് സാമൂതിരി രഹസ്യമായി കോട്ടയിൽ പ്രവേശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നും ഇവർ കാവൽസംഘത്തെ വധിച്ചതിനുശേഷം അടയാളം കാണിച്ചതുകൊണ്ടാണ് പകുതിതീർന്ന കോട്ടയുടെ നേക്കുള്ള ആക്രമണം വിജയിച്ചതെന്നുമാണ് ഹാമിൽട്ടന്റെ കഥ. അതായിരുന്നു യാഥാർത്ഥ്യമെങ്കിൽ 1717-1722 കാലത്ത് കൊച്ചിയിൽ ചാപ്പിനായി താമസിച്ചിരുന്ന വിഷൻ തന്നെ ഡച്ചപരാജയത്തിന്റെ കാരണമായി അത് എടുത്തുപറയുമായിരുന്നു.

ഏതായാലും ആക്രമണം പരിപൂർണ്ണവിജയമായിരുന്നു. കോട്ട നിർമ്മാണത്തിന്റെ മുമ്പുതലക്കാരായ രണ്ടു ഡച്ചപ്പട്ടാള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ അന്നു ശിക്ഷിക്കപ്പെട്ട ഒരു സംഘത്തു ചുറ്റുകുതിക്കുകയായിരുന്നുവെന്ന് ഹാമിൽട്ടന്റെതന്നെ പറയുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ ലത്തീക്കർ കുറച്ചുളരെ ചെട്ടികൊണ്ടുനിർമ്മിച്ച ഒരു കൊത്തളത്തെ അഭയാലോചിച്ചു. കോട്ട തിരിച്ചുപിടിക്കുന്നതിന് യാതൊരു ശ്രമവുമില്ലെന്നതെ, ആ പ്രദേശം സാമൂതിരിക്കു വിട്ടുകൊടുക്കിട്ട് ഡച്ചക്യാമ്പററു കൊച്ചിയിലേയ്ക്ക് മാറ്റിപ്പോക്കുകയാണുണ്ടായത്. അയാളെ ഉടൻതന്നെ ഉദ്യോഗത്തിൽനിന്നു നീക്കുകയും, അറസ്റ്റുചെയ്തു വിചാരണയ്ക്കായി സിലോണിലേയ്ക്ക് അയയ്ക്കുകയുണ്ടായു്. കൊച്ചിയി

ലെ കമാണ്ടറായ ബോർഡ്കൊണ്ട് ഏതാനും പീരങ്കികളോടും ഒരു വലിയ സേനയോടും ചോരവായ്പ തിരിച്ചു. മഞ്ചാറ്റരാജാവിന്റെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള കോഴിക്കോട്ടുസേന വലിക്കുവച്ച് അവരോട് ഏറ്റുമുട്ടി. ഇരുപതു കഠിനമായ നഷ്ടങ്ങളുണ്ടായതുകൊണ്ട് ഡച്ചുകാർക്ക് ഉടൻ കോട്ട ആക്രമിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇതിനിടയിൽ കോഴിക്കോട്ടു പടത്തലവൻ നല്ലൊരു സ്ഥാനത്തു് തന്റെ സൈന്യത്തെ ഉറപ്പിക്കുകയും, പീരങ്കിപ്രയോഗം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കൊറലിന്റെ നില പരുങ്ങലിലായി. ഒന്നുകിൽ ഒരു ചെറുസേനയുടെ ആക്രമണം നടത്തണം, അല്ലെങ്കിൽ പിൻവാങ്ങണമെന്നായിരുന്നു അയാളെ നേരിട്ട ധർമ്മസങ്കടം. കൊച്ചിയുമായുള്ള ബന്ധവും അപകടപ്പെടുമെന്ന നിലയായി സുസജ്ജമായ ഒരു വലിയ സൈന്യത്തോട് യുദ്ധംചെയ്യാനുള്ള കഴിവു് തന്റെ ചെറിയ സേനയ്ക്ക് ഇല്ലെന്ന് അയാൾ മനസ്സിലാക്കി. പക്ഷേ, പിൻവാങ്ങുന്നത് അതിലും അപകടമായി. കായലിൽക്കൂടെയുള്ള ബന്ധങ്ങളെ മഞ്ചാറ്റരാജാവു് ഭീഷണിപ്പെടുത്തി. ഒടുവിൽ ആക്രമിക്കാൻതന്നെ കമാണ്ടർ തീരുമാനിച്ചു. ഫെബ്രുവരി 1-ാംനു കോട്ടയുടെനേക്ക് ഡച്ചു സേന ആക്രമണം തുടങ്ങി. വാശിയോടെയാണ് അതു നടത്തിയതെങ്കിലും, ലാതക്കാർക്ക് വമ്പിച്ച നഷ്ടം എടുപ്പു്. കമാണ്ടറും ശേഷിച്ച പട്ടാളക്കാരും കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു രക്ഷപ്പെട്ടു.

ചോരവാ നഷ്ടപ്പെട്ടതോടെ ഡച്ചുകാരുടെ കൊടുങ്ങല്ലൂരെ സ്ഥാനം അപകടത്തിലായ്ക്കു നീങ്ങി. അവിടുത്തെ രാജാവു് വേഗം സാമൂതിരിയുടെ മേൽക്കയ്ക്ക് വീണ്ടും സമീകരിച്ചു. ചോരവായുടെ നേക്കുണ്ടാകാവുന്ന ഡച്ച് ആക്രമണത്തെ നേരിടാൻ ചോരവായ്ക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂരിനും മാദ്ധ്യമായി പാറ്റുനട്ടി എന്ന സ്ഥലത്തു് സാമൂതിരി ഒരു കോട്ടപണിയാൻ തുടങ്ങി. ചോരവാ ഉടൻ വീണ്ടെടുക്കണമെന്ന ഉത്തരവോടെ 1715 ഡിസംബറിൽ ബാറാവിയായിൽനിന്നു പോഷകസേനകൾ എത്തി. തന്റെ പരാജയത്തിന്റെ മെന്ധ്യം തീർക്കുന്നതിന് ഉൽക്കണ്ഠാകുലനായിരുന്ന കമാണ്ടർ കൊറൽ, ഉത്സാഹത്തോടെ സന്നാഹങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുകയും, 1716 ജനുവരി 11-ാംനു ആക്രമണം തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പെരുന്നൂറ്റുശതതു് തന്റെ നാട്ടുകാർ നടത്തുന്ന വീരപരാക്രമങ്ങളുടെ കഥകൾക്കൊണ്ടു നാട്ടിലുള്ള ബന്ധുവിത്രാടികളെ നരോമ്മിറ്റിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന രാജ്യസ്നേഹിയായ ചാപ്പിൻ കാൻറർ വിഷ്ണുപാലം ഈ യുദ്ധത്തെപ്പറ്റി നല്ലൊരുവാക്ക് പഠനത്തിട്ടില്ല. ആ പാതിരി എഴുതുന്നു: "ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ തമ്മിലുള്ള ഏതോ തെറ്റിദ്ധാരണയുപമം, പീരങ്കി മുഴക്കം കേൾക്കുമ്പോൾ വേടിമുവിറ്റിരുന്ന ഉപസേനാധിപനായ

ക്യാമ്പ് റാൻ പൂശിയിരിക്കാൻ ഭീരുത്വംകൊണ്ടും ആക്രമണം പരാജയപ്പെട്ടു. എന്തെന്നാൽ നമ്മുടെ സൈന്യത്തിന്റെ വലിപ്പംകണ്ട ഭയന്ന്, കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലുണ്ടായിരുന്നവർ മരഭാഗത്തുള്ള വാതലിത്തട്ടുടെ പുറത്തേയ്ക്ക് ഓടി. എന്നാൽ അവിടെ നിന്നിരുന്ന നമ്മുടെ സൈന്യം അവരുടെ നേക്കുള്ള ആയുധമാണെന്നു തെറ്റിദ്ധരിച്ച്, ഭയന്നു നാനാവഴിക്കും ഓടിക്കളഞ്ഞു. ഈ പരാജയം സാമൂതിരിയുമായ രോഷമുണ്ടാക്കിയിരിക്കുന്നു. നമ്മോടു സഖ്യത്തിൽ കഴിയുന്ന റാജാക്കന്മാർ നമ്മെ ഉപേക്ഷിക്കാൻപോകുന്നുവെന്നു കിംവദന്തികളും വളരെ വർദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ട്.” *

ചോറവായുടെ നഷ്ടവും അതു വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന്നു നടന്ന രണ്ടു ശ്രമങ്ങളുടെ ദയനീയപരാജയവും ലാങ്കാനുടെ സൈനികപ്രാഭവത്തിന് ഇന്ത്യയിൽ അതുവരെ നേർട്ടു പറ്റാറും പലിയ തേജോഭാഗമായിരുന്നു. അവരുടെ വ്യാപാരം നശിക്കുന്നതിന്നും രാഷ്ട്രീയസ്വാധീനം നഷ്ടപ്പെടുന്നതിന്നും വഴിതെളിക്കുന്ന ഒരു അത്യാഹിതമായിരുന്നു അത്. തങ്ങളുടെ അന്തസ്സം വീണ്ടെടുത്തില്ലെങ്കിൽ ഓരോ ചെറിയ നാടുവാഴിയും അവരെ തുണവൽക്കരിക്കുമെന്നു ബഹുവിധമായിലെ കൌൺസിൽ മനസ്സിലാക്കി. കേരളത്തിലേക്ക് എത്രയും കൂടുതൽ സൈന്യത്തെ കേന്ദ്രീകരിക്കാൻ അടിയന്തിരഉത്തരവു പുറപ്പെട്ടു. 1715 സെപ്റ്റംബറിൽ 1570-ൽപരം ആളുകളെ അവർ കൊച്ചിയിലേയ്ക്ക് അയച്ചു. 1716-ൽ വീണ്ടും 1,500 പേരെ അയച്ചു. ഈ സൈന്യത്തിന്നു ധാരാളം ആയുധങ്ങളും തോക്കുമുണ്ടായിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് സൈനികശക്തിയുടെ ഉദയത്തിന്നു മുമ്പായി ഇന്ത്യയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ച ഏറ്റവും വലിയ യൂറോപ്യൻ സേനയായിരുന്നു അത്.

ലന്തക്കാർ കോഴിക്കോട്ടുതീർത്ത വിജയം ഏറ്റെടുത്തി. 1716-ജൂൺ 15-ാംനാൾ യുദ്ധസാമഗ്രികളും ഏതാനും ബ്രിട്ടീഷ്യാരുടെയും വാരിച്ചുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് പതാകയും പറത്തിപ്പറ്റിയ ഒരു കപ്പൽ അവർ പിടിച്ചു. കേരളതീരത്തുണ്ടായിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ ഡച്ചുകമ്പനിക്കു യാതൊരു മമതയുമില്ലായിരുന്നുവെന്നു പുറക്കാട്ടുസഭാം വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നുല്ലോ. ആ വിജയം വളർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. 1667 മേയ് 14-ാംനാൾ അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ആന്റണിഡാമിലെ അധികാരികൾ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “സാമൂതിരിയുടെ നാട്ടിൽനിന്നും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ തുരത്താൻ, സർവ്വ മാർഗ്ഗങ്ങളും എല്ലാ ശ്രമങ്ങളും നടത്തേണ്ടതാ

* കത്തുകൾ, പേജ് 17.

൯.....ആ രാജ്യക്കാരെ നമ്മുടെ അടുത്ത രാമസിറിക്കുന്നത് ആവത്തായിത്തീർന്നു.” * 1669 ഡവംബർ മുതൽ ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനി കോഴിക്കോട്ട് ഒരു പണ്ടകശാല സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിൽത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് സ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചുമതലക്കാരനായ തലശ്ശേരിയിലെ കായ്തുമ്പൻ, ഡച്ചുകാരോടു ശത്രുതയിൽതന്നെ പെരുമാറിവന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് കപ്പൽ പിടിച്ചപ്പോൾ റോബർട്ട് ആഡംസിനു പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന അവസരം ലഭിച്ചു. ഡച്ചുകാരോടു ക്ഷമാപണം ചെയ്യുന്നതിനും നഷ്ടപരിഹാരം വാങ്ങുന്നതിനും അയാൾ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ആ കത്തിന് മറുപടി അയയ്ക്കാൻ ഡച്ചുകമ്മാണ്ടർ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അപ്പോൾ ധിക്കാരത്തോടുകൂടിയ ഒരു പ്രതിഷേധംകൂടി ആഡംസ് വീണ്ടും അയച്ചു. അതിൽ ഡച്ചുകാർ തടവുകാരായി പിടിച്ച ഇംഗ്ലീഷുകാരെക്കൂടെ കഠിനമായി ഉപദ്രവിച്ചുവെന്നു ആരോപണവും ഉന്നയിച്ചിരുന്നു. ജൂലൈ 14-ാം-നു ബോർഡുകാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് ഒരു പ്രതിഷേധക്കുറിപ്പയച്ചു. കോഴിക്കോട്ട് ആയുധം ഇക്കാൻ അനുവദിച്ചതുതന്നെ ആഡംസിന്റെ ശത്രുത കാണിക്കുന്നുണ്ടെന്നും ഇംഗ്ലീഷ് കൊടി പറത്തിയാലും സാമൂതിരിയുടെ കപ്പൽ പിടിക്കാൻ ഡച്ചുകാർക്ക് അവകാശമുണ്ടെന്നും അതിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു. അത്ര എളുപ്പത്തിൽ ഉത്തരം മുട്ടിക്കാവുന്നവല്ലായിരുന്നു ആഡംസ്. ഇംഗ്ലീഷ് കൊടി പറക്കുമ്പോൾ, സാമൂതിരിയുടെ കപ്പലായാലും അത്ര തൊടാൻ ഡച്ചുകാർക്ക് അവകാശമില്ലെന്ന് അയാൾ മറുപടിനൽകി. ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയുടെ മാനോഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്നതിനും സഹായിച്ചു ഈ സംഭവം യുദ്ധത്തെ ഒരുവിധത്തിലും ബാധിച്ചില്ല.

“ഡച്ച് ഇന്ത്യയുടെ” എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും സൈന്യങ്ങൾ കൊച്ചിയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. 1697 വരെ കേരളത്തിലെ കമലീഷണറായിരുന്ന് രാജാക്കന്മാരുടെ പ്രീതിസമ്പാദിച്ചിരുന്ന ഫെർഡിനാൻഡ് സ്വാഡ് ക്രൂണിന് സേനാനായകത്വം നൽകാൻ ഒരുങ്ങിയെങ്കിലും അദ്ദേഹം അത്ര നിരപ്പിച്ചു. അതിനെത്തുടർന്ന്, ബറോവിയായിൽ അസാധാരണ കരുൺ സലാമായിരുന്ന വില്യം ബേക്കർ ജേക്കബ്സിനെ സർവ്വസൈന്യാധിപനായി കൌൺസിൽ നിയമിച്ചു.

1716 നവംബർ 16-ാംതീയതി ജേക്കബ്സ് കൊച്ചിയിൽ വന്നുചേർന്നു. അവിടുത്തെ കമ്മാണ്ടറായിരുന്ന ബോർഡ് കൊറാലിനെ മടക്കി വിട്ടിക്കുകയും പകരം ജോഹാൻസ് ഫാർട്ടൻബേഗ് നിയമിക്കപ്പെടുകയുംചെയ്തു. യുദ്ധജയിക്കാൻ കമ്പനിചെയ്യുന്ന വമ്പിച്ച ഒരുക്കങ്ങൾ.

* ഫെബ്രുവരിയിലെ ഡച്ചുകാർക്കുൾ, ഭാഗം 29 (ഇന്ത്യൻ ആർമിസ്).

മഹസ്യമായിവയ്ക്കാൻ ജേക്കബ്സ് തുനിഞ്ഞില്ല. സാമൂതിരിയെ ശിക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശക്തി തകർന്നതാണ് തന്നെ അയച്ചിരിക്കുന്നതെന്ന് കേരളത്തിലെ എല്ലാ രാജാക്കന്മാർക്കും പ്രഭുക്കന്മാർക്കും അയാൾ കത്തയച്ചു. ഇതുകാര്യം ചെയ്യാമെന്നു വീരവാദം പറഞ്ഞ പോർട്ടുഗലിലെ ഒരു മാഷ്ൽ കോഴിക്കാട്ടെ തെരുവീഥിയിൽകിടന്നു മരിച്ചതും തന്നെക്കാൾ എത്രയോ വമ്പനായിരുന്നു അഫോണ്ടുസാ ആൽബുക്കർക്ക് സകല ശ്രമങ്ങൾക്കുശേഷം അടിയറവുപറഞ്ഞതും ജേക്കബ്സിന് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. നായർപ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഉറച്ചു സ്വാമിഭക്തിയിലും പുണ്യമായ സഹകരണത്തിലും അധിഷ്ഠിതമായിരുന്നു സാമൂതിരിപ്പാടന്മാരുടെ ശക്തിയെന്നുകാര്യം കേരളത്തിലേക്ക് പുതിയവനായ ഈ ലന്തക്കാരൻ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. ഏതായാലും തന്റെ ഉദ്ദേശം കൊട്ടിപ്പോയിക്കുന്നതിൽ ജേക്കബ്സ് ഒട്ടും അമാന്തിച്ചില്ല.

ഡച്ച്കമാണ്ടൂർ ചേറുവായിലെ യുദ്ധം നീങ്ങി. കഴിഞ്ഞ ഒന്നര വർഷക്കാലമായി കൊച്ചിയിൽ ശേഖരിച്ചു വന്നിട്ടു സൈന്യവുമാകാണായിരുന്നു പുറപ്പാട്. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ നായർപട്ടാളത്തെക്കൂടാതെ 3,226 ഡച്ചുടേന്മാരും 193 ചട്ടക്കാരും ഡച്ചുസൈന്യാധിപന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്നു വാപ്പുനട്ടിയുടെനേർക്കുള്ള ആക്രമണത്തെ ജേക്കബ്സ് തന്നെ നയിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടുപടയെ നയിച്ചത് ധർമ്മോത്തപണിക്കരായിരുന്നു. അതിഭയങ്കരമായ യുദ്ധം നടന്നു. കുടുംബശിഷ്യാന്മാർക്കും ഡച്ച്പീരങ്കികളുടെ മേന്മ വ്യക്തമാക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിനെ ഫലപ്രദമായി നേരിടാൻ കോട്ടയ്ക്കുള്ളിച്ചുള്ളവർക്കു കഴിയുകയില്ലെന്ന ബോധ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, കോഴിക്കോട്ടുസന്ന ഉഗ്രമായ പ്രതിരോധത്തിനുശേഷം സന്ധ്യയ്ക്ക് കോട്ടയിൽനിന്നു പിൻവാങ്ങി. ചേറുവായിൽനിന്നു സാമൂതിരി ഡന്റെ പട്ടാളത്തെ പിൻവലിച്ചു.

വടക്കു, ഇതുകാണു് യുദ്ധം അവസാനിച്ചില്ല. അത് ഇടയ്ക്കും മുറയ്ക്കും തുടന്നു. കാച്ചുകാലത്തിനുശേഷം നിർണ്ണായകമായ ഒരു യുദ്ധത്തിനുവണ്ടി ഇരു സേനകളും ഉൾക്കത്തുവച്ച് കൂട്ടിമുട്ടി. അവിടെവെച്ച് 25,000-ത്തോളം ബലമുള്ള വമ്പിച്ച ലന്തപ്പട—15,000 കൊച്ചിടേന്മാരും, 5000 ലന്തക്കാരും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു—സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തിന്റെ ഒരു വിഭാഗവുമായി യുദ്ധത്തിൽ ഏറ്റെടുത്ത്. സമരം ഒരുദിവസം നീണ്ടുനടന്നെങ്കിലും ഫലം അസന്ദിഗ്ദ്ധമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുസന്ന പിൻവാങ്ങുകയും സന്ധിയാലോചനകൾ ആരംഭിക്കുകയും ചെയ്തു.

യുദ്ധം തുടരണമെന്നു ലൗകക്കാർക്കും അശേഷം താല്പര്യമില്ലായിരുന്നു. ഇതുവരെത്തന്നെ ഈ യുദ്ധത്തിനുവേണ്ടി അവർക്ക് 20 ലക്ഷം ഗിൽഡർ ചെലവായിക്കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ സൈനികശക്തിയും സാമ്പത്തികശേഷിയും ഗുരുതരമായി ഉലഞ്ഞു. ഇതിൽനിന്നു ലഭിച്ച നേട്ടങ്ങളാണെങ്കിൽ താരതമ്യേന വളരെ കുറവു. സാമൂതിരിയുടെ പട്ടാളത്തെ ഉഗ്രമായ സ്ഥലങ്ങളിൽ അവർ പരാജയപ്പെടുത്തിയെന്നതു നേരാണ്. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സേനയ്ക്കു സാരമായ നാശം എല്പിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തു് ഒറ്റ ശത്രുക്കൾചാലും കാലുകത്തിയിരുന്നില്ല. ഇതുവരെയുള്ള യുദ്ധങ്ങൾ നടന്നതു കൊച്ചിരാജ്യത്തും തങ്കപ്രഭുക്കൾക്കുള്ളിലായിരുന്നു. സാമൂതിരിക്കും യുദ്ധം മടുത്തുകഴിഞ്ഞു. മാനുഷമായ ഒരു സന്ധിയിൽ ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനായിരുന്നു. എന്നാൽ ലൗകക്കാർ ആവശ്യപ്പെട്ട ഭീമമായ നഷ്ടപരിഹാരത്തുക നൽകാൻ അദ്ദേഹം ഒരുക്കമായിരുന്നില്ല. കൂടിയാലോചനകൾ നീണ്ടു പോയി. ഇതിനിടയിൽ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ഇടപെടൽമൂലം, ഇതുവരെ സാമൂതിരിയെ സംഹരിച്ചു അതിർത്തിപ്രദേശത്തുള്ള എന്താനും മാടവിമാർ കമ്പനിയുമായി ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കി. അതിൽ പ്രമുഖൻ പുന്നത്തൂർ നമ്പിടിയായിരുന്നു. തന്റെ രാജാവിനെ ഉപേക്ഷിച്ച്, കമ്പനിയുടെ വശത്തിലേക്കും ജീവിക്കാമെന്ന് അയാൾ സമ്മതിച്ചു.

പ്രയാണത്തിൽവഴങ്ങാത്ത കൂടിയാലോചനകൾക്ക് കുറക്കാലം ചെലവഴിച്ചതിനുശേഷം ലൗകക്കാർ സാമൂതിരിയുമായി 1717-ൽ ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടായി. നാമമാത്രമായ നഷ്ടപരിഹാരമായി 85,000 പൊൻ പണം നൽകാമെന്നു സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചു. ഗവണ്ണർ മോണ്ടാസിന്റെ അഭിപ്രായത്തിൽ “ചോറുവായിച്ചെ രാജ്യഭോമത്തിന്റെ പ്രധാന തീപ്പെറ്റി”യായ ധർമ്മമുള്ളപണിക്കരെ പിരിച്ചുവിടണമെന്നും ചോറുവായിച്ചെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വസ്തുവകകൾ കമ്പനിക്കു നൽകേണ്ടതാണെന്നും ഡച്ചുകാർ നിർബ്ബന്ധിച്ചു.* സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യാതിർത്തിയിൽ വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനുള്ള അവകാശം കമ്പനിക്കും അതിന്റെ ജീവനക്കാർക്കും ലഭിച്ചു. പുന്നത്തൂർ നമ്പിടിയുടെമേലുള്ള കോയ്മാവകാശം കമ്പനി ഉപേക്ഷിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിനും ചോറുവായ്ക്കും മേലേയുള്ള സ്ഥലത്തിന്റെ

* ത്രിപ്രയാർക്കുതൃത്തിനു സമീപമുള്ള പാറ്റപ്പിറുവട്ടത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്താണ് ഈ വസ്തുക്കൾ. 50 ഏക്കർനിലവും 63 കരപ്പുരയിടങ്ങളും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. ഡെഹ്മർമട്ട് പണിക്കലിന്റെ വശത്താണ് എന്നാണ് യുദ്ധരേഖകളിൽ ഈ സ്ഥലത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നത്.

അധിപനായിരുന്ന പഴയഞ്ചേരിനായർ കമ്പനിയുടെ സാമന്തനായി. പാപ്പനവട്ടം (പാപ്പിനേട്ടി) മുഴുവൻ അവകാശത്താടെ കമ്പനിക്ക് നൽകപ്പെട്ടു. 1717 ഏപ്രിൽ 10-ാം- ലത്തക്കാർ ഒഴുപചാരിക്കുമായി ചോറവായുടെ ഉടമ ഏറ്റെടുത്തു.

കമ്പനിക്ക് അനുകൂലമായിട്ടാണ് യുദ്ധം അവസാനിച്ചതെങ്കിലും നേട്ടം തുച്ഛമായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ചെലവഴിച്ച ഭാരിച്ച തുക നഷ്ടമായി. ഡച്ചുകാരുടെ യുദ്ധലക്ഷ്യങ്ങൾ നിറവേറപ്പെട്ടില്ല. സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം നശിപ്പിക്കുന്നതിനോ അദ്ദേഹത്തെ ഏതെങ്കിലും രീതിയിൽ "ശിക്ഷിക്കുന്ന"തിനോ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കമ്പനിക്കും പാപ്പിനവട്ടത്തെയും, ചോറവായിലെയും കോട്ടകൾ തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതല്ലെന്നതു ശരിയാണ്. എന്നാൽ യുദ്ധത്തിനു ചെലവായ 20 ലക്ഷം ഗിൽഡർ എന്ന ഭീമമായ സംഖ്യയും, യുദ്ധമൂലമുണ്ടായ വ്യാപാര നഷ്ടവും പരിഗണിക്കുമ്പോൾ, സാമൂതിരിയെക്കാൾ അവരെത്തന്നെ ശിക്ഷിക്കുന്നതിനാണ് ഈ സമരം പ്രയോജനപ്പെട്ടതെന്നു വ്യക്തമാകും.

സാമൂതിരിയിൽനിന്നും ലത്തക്കാർക്കു കിട്ടിയ നഷ്ടപരിഹാരം 85,000 പണം അഥവാ 35,000 രൂപ എന്ന നിസ്സാരസംഖ്യയാണ്. സാമൂതിരിയുടെ ശക്തിയും, ആക്രമണശേഷിയും ഇതുകൊണ്ടൊന്നും കാഞ്ഞിരിച്ചില്ലെന്നു ലത്തക്കാരും കൊച്ചിരാജാവും വേഗം മനസ്സിലാക്കി.

അദ്ധ്യായം നാലു്

ആദ്യന്തരമായ ഇടപെടൽ

സാമൂതിരിയുമായി സമാധാനം ഉണ്ടാക്കിയതിനെത്തുടർന്ന് അവരുടെ സ്ഥാനം സുരക്ഷിതമായിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നും, ഇനി കേരളതീരത്തിലെ അധീശന്മാരായി മുന്പാട്ടു വരാമെന്നും കമ്പനിക്കു തോന്നി. അവരെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അധീശത്വത്തിന്റെ അർത്ഥം, കരുമുളകുവ്യാപാരത്തിൽ കത്തക ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ടു, അവർ നിശ്ചയിക്കുന്ന വിലയ്ക്കു് അതുവാങ്ങാൻ കഴിയുകയെന്നതായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ മാത്രമേ അവർ രാഷ്ട്രീയമായ അവകാശങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. തുടച്ചുയറുയള്ള ഉടമ്പടികളുടെ ഫലമായി കൊച്ചിരാജാവു് അവരുടെ അടിമയായിത്തീർന്ന ചരിത്രം മുന്നൊരാധ്യായത്തിൽ വരാം കണ്ടുതാണു്. കൊച്ചിരാജ്യത്തെ എല്ലാ രാജാക്കന്മാരും രാജകുമാരന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും അവരുടെ പരാതികളും തർക്കങ്ങളും തന്റെ മുമ്പിൽ കൊണ്ടുവരണമെന്നും, അതിനു് താൻ മദ്ധ്യസ്ഥത വഹിക്കുന്നതാണെന്നും, അങ്ങനെ അവരുടെ ഭിന്നതകൾ തനിക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുമെന്നും, ജോരാൻസ് ഫാർട്ടൻബർഗ് കൊച്ചിരാജാവിനെ നിർബ്ബന്ധിച്ചു സമ്മതിപ്പിച്ചു. കൊച്ചിരാജാവിനേയും ഇളമുറത്തമ്പുരാക്കന്മാരുടേയും ചെല്ലമ്പക ചിലവുപോലും ലൗകികനാണ് നിശ്ചയിച്ചതു്. 1710 ഏപ്രിൽ 6-ാംതീയതി കരപ്പാറത്തെ മാടമ്പിമാരുമായി ആയുധവച്ചുണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടിപ്രകാരം ആ പ്രദേശത്തു് ഇടപെടുന്നതിനുള്ള വിപുലമായ അധികാരങ്ങൾ ലൗകിക്കാർ സ്വന്തമായി. എന്നാൽ മറ്റു് സ്ഥലങ്ങളിൽ കച്ചവടക്കത്തരകയുള്ള വ്യാപാരികളുടെ വില മാത്രമേ കമ്പനിക്കുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. രാജാക്കന്മാരുടെമേൽ നിർബ്ബന്ധം ചെലുത്താൻ കഴിയത്തക്കവണ്ണം സുശക്തമായ സങ്കേതങ്ങൾ അവർക്കു പുറകാട്ടു കൊല്ലത്തുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, ആ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളിലും ലൗകിക്കാർക്കു് കാര്യമായ രാഷ്ട്രീയസ്വാധീനമില്ലായിരുന്നു.

ചോറവായിൽവെച്ചു് സാമൂതിരിയെ പരാജയപ്പെടുത്തിയതാടെ കേരളത്തെ രാഷ്ട്രീയമായി ഭരിക്കുന്നതിനെക്കുറിച്ച് ലൗകിക്കാർ സ്വപ്നം കാണാൻ തുടങ്ങി. തലശ്ശേരി, കോഴിക്കോടു്, അഞ്ചുതെങ്ങ് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാരും, അടുത്തകാലത്തു്

യേശുയിൽ വന്നുചെന്ന് പ്രാർത്ഥിക്കാൻ അവന്റെ കരുതക സമർത്ഥമായി തകർന്നുവെന്നും ഭരതത്തിലെ കുമ്പളകുവ്യാപാരത്തിന്റെ ഗണ്യമായ ക്ഷാമനി തട്ടിയെടുക്കുന്നുവെന്നും അവയ്ക്ക് ബോധ്യപ്പെട്ടു. കുമ്പളകുക നോട്ടത്തിന്റെ മേലുള്ള വിധത്തന്നെ ശക്തിപ്പെടുത്തുന്നതിനുള്ള ഏക മാർഗ്ഗം, കൊച്ചിയിലായിരിക്കാം പക്ഷിയിടലുള്ള മാർഗ്ഗം കേരളാഭാഷയോരോ യോ വരുത്തുകമാത്രമാണെന്ന് ലത്തക്കാൽ മനസ്സിലായി. ലത്തക്കാരുടെ ഈശ്വരപ്രവർത്തനത്തിന് വിലപ്പെട്ടതായി ഇത്രയുംകാലം നിന്നിരുന്ന സാമൂതിരിപ്പാട്, താല്ക്കാലികമായിട്ടാണെങ്കിലും നിഷ്ക്രിയനാക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ ചെലവുപോയി ഇടപെടാനുള്ള ധാരാളം സന്ദർഭങ്ങൾ ലത്തക്കാൽ കിട്ടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്തിനും പരാധനം, രാജാക്കന്മാർതന്നെ ഇത്തരം ഇടപെടലിന് ക്ഷണിക്കുന്ന ഒരു സ്ഥിതിയാണുണ്ടായിരുന്നത്.

1710 മേയ് മാസത്തിൽ ബോറാവിയിലായിരിക്കെ കമ്പനിക്കു കൊച്ചിരാജാവ് ഒരു പരാതി അയച്ചു. * തന്നോടു കമാണ്ടുർ പർവ്വതമായി പൂജിക്കേണ്ട പെരുമാറ്റമെന്നതുകൊണ്ട്, തന്നെ ആരും വകവെക്കുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം അതിൽ ചിലത്തിരുന്നു. “കമ്പനിയും എന്റെ രാജ്യവും മായുള്ള ബന്ധങ്ങൾ കാര്യം, എന്തെങ്കിലും പരിഹാരമാർഗ്ഗം ഉണ്ടാകുമെന്ന പ്രതീക്ഷയോടെ, എല്ലാ അവമാന്ദങ്ങളും സമുദായാഭാവത്തോടെ ഞാൻ സ്വീകിച്ചു.” തന്റെ കാലശേഷം ചാലിയൂർശാഖയിൽനിന്നുള്ള തന്റെ സ്വന്തം അനന്തരവനായ രാജാക്കന്മാരായി വാഴിക്കണമെന്ന് അദ്ദേഹം ഗവണ്ണർ-ജനറലിനോടു അപേക്ഷിച്ചു. അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ തുടരുന്നു: “ഈ സ്ഥാനത്തേയ്ക്ക് വരുത്തിക്കൊണ്ടുവരൻ അവർ സർവ്വദാ അന്ധരാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നു.....ഈ കുട്ടികളെ ദത്തെടുക്കണമെന്ന് എന്റെ കുടുംബത്തിന്റെ സുഹൃത്തുക്കളും ബന്ധുക്കളും ആവശ്യപ്പെടുന്നു. ഈ കുടുംബത്തിലേയ്ക്ക് അവരെ എടുത്തില്ലെങ്കിൽ അവർ നിസ്സഹായരായിപ്പോകും.....വെട്ടത്തുകാർ എന്റേയും കമ്പനിയുടേയും ശത്രുക്കളാണ്. അവരെ വിശ്വസിക്കരുത്. ഐഹ്വം മൂന്നു കുട്ടികൾ സ്ഥാനത്തിന് പാറിയവരെല്ലാനാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം. എന്നുമാത്രമല്ല അവരിൽ ചിലരെ മുരിയനാട്ടു നമ്പ്യാരുടെ കുടുംബത്തിലേയ്ക്ക് ദത്തെടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, അവയ്ക്കു ജാതിഭ്രഷ്ട് ട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെയും അവർ അഹം

* പാലിയം രേഖകളിൽനിന്നു കണ്ടെടുത്ത ഈ കത്തും, കൊച്ചിയിലെ പുരാണവസ്തുശേഖരം അടുത്തകാലത്തു പ്രസിദ്ധം ചെയ്തുകയ്യുണ്ടായി.

രല്ല. അവരെ ദത്തെടുത്താൽ സ്വാർത്ഥമാഹികൾ ഈ രാജ്യം മുടിക്കും.” ഈ കാരണങ്ങളാൽ ചാലിയൂർശാഖയിൽനിന്നും മൂന്നു തമ്പുരാക്കന്മാരെ കൂടെ കൊച്ചിരാജകുടുംബത്തിലേയ്ക്കു ദത്തെടുക്കാൻ അദ്ദേഹം കമ്പനിയുടെ അനുമതിക്ക് അപേക്ഷിച്ചു.

കോഴിക്കോട്ടു യുദ്ധം അവസാനിച്ചു ഉടൻതന്നെ പുതിയ ഉടമ്പടി കർ ഉണ്ടാക്കുകയെന്നു ഭാവന ഡിജോണ്ടിനെ കൊച്ചിയിൽനിന്നും പുറക്കാട്ട്, കായംകുളം, വടക്കുകൂർ, കൊല്ലം എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കു കമ്പനി അയച്ചു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ കമ്പനിയുടെ പുതിയ നില ഈ രാജാക്കന്മാരെ അറിയിക്കാനുള്ള ഒരു യാത്രയായിരുന്നു അത്. മുരിയ നാട്ടുനമ്പ്യാരുടെ ദത്തെടുപ്പു നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നുചരിൽ കമ്പനി ഇടപെട്ടപ്പോൾതന്നെ, പ്രത്യേക അറിയിപ്പൊന്നുംകൂടാതെ അവരുടെ നയംമാറ്റം രാജാക്കന്മാർക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. + കേരളാധീശതല അവകാശപ്പെടുകൊണ്ട്, നമ്പ്യാരുടെ ദത്തെടുപ്പ് നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നു ലൗകക്കാർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. നമ്പ്യാർ ശാസ്ത്ര തുടങ്ങാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെമേൽ നടപടി നടത്തുമെന്നു അവർ ഭീഷണിപ്പെടുത്തി.

എന്നാൽ മുഖ്യമായ ഒരു വസ്തുത വിസ്മരിച്ചുകൊണ്ടായിരുന്നു അവരുടെ ഈ പ്രവർത്തനങ്ങൾ. കേരളനരത്നം പിന്നെയും എറൊടുക്കുന്നതിന് സാമൂതിരി വേഗം സന്നദ്ധനായി. 1728-ൽ തെക്കുകൂർ രാജകുടുംബത്തിൽനിന്നൊരു തമ്പുരാട്ടിയെ കോഴിക്കോട്ടേയ്ക്കുദത്തെടുക്കാൻ അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ ഈ തന്ത്രംകൂലം ആ പ്രദേശത്തെ ഡച്ചുഗുഡാലാചനാകർക്കു തടസ്സം നേരിടുകമാത്രമല്ല, കൊച്ചിയെ ഒറ്റപ്പെടുത്താനും ദുർബ്ബലമാക്കാനും കഴിഞ്ഞു. വടക്കുകൂറും തെക്കുകൂറും ഒരു കുടുംബത്തിൽപ്പെട്ടവരായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടെ ശക്തനായ രാജാവുമാ യുള്ള അവരുടെ പരസ്പരമായ സഖ്യം, കൊച്ചിക്ക് മാരകമായ പ്രാദരമായായിരുന്നു. എന്നാൽ അതുമാത്രമായിരുന്നില്ല സാമൂതിരിയുടെ ലക്ഷ്യം. ലൗകക്കാർക്കും അവരുടെ ദാസനായ കൊച്ചിരാജാവിനുമെതിരായി കേരള രാജാക്കന്മാരുടെ ഒരു സഖ്യം രൂപീകരിക്കാൻവേണ്ടി അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. അദ്ദേഹം പത്മനാഭപേട്ടർ എന്നൊരു ഭൂതൻവഴി കായംകുളംരാജാവിന് ഓലകൾ അയച്ചിരുന്നുവെന്ന് 1729-ൽ കായംകുളത്തെ ഡച്ചു റസിഡണ്ടായ ജോഹാൻസുബട്ടാ റിപ്പോർട്ടുചെയ്തു. തെക്കുകൂറിനോടുചേർന്നു തെക്കുനിന്നു കൊച്ചി ആക്രമിക്കണമെന്നായിരുന്നു സാമൂതിരിയുടെ സന്ദേശം.

+ പ്രസ്തുത ലിസ്റ്റ് നമ്പർ 134, ബെറോവിയായിലേയ്ക്കുള്ള കത്തു്.

രാജാക്കന്മാരാടുള്ള ഡിജോണിന്റെ ധാർഷ്ട്യം കൂടുതൽ ശത്രുക്കളെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനു മാത്രം സഹായിച്ചു. കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ അസംതൃപ്തി ഗുരുതരമായ രൂപംകൊള്ളുന്നുവെന്നതിന്റെ സൂചനയായിരുന്നു സാമൂതിരി രൂപീകരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സഖ്യം. അതു മനസ്സിലാക്കിയ ഡച്ച് അധികാരികൾ 1730-ൽ ഡിജോണിനെ കൊച്ചിയിൽ നിന്നും തിരിച്ചുവിട്ടിട്ടു. കൊച്ചിക്ക് തെക്കു വടക്കുമുള്ള രാജാക്കന്മാരുടെ സഖ്യം, കൊച്ചിയിൽ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്ന ലന്തക്കാരുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരവും വ്യാപാരവും നശിപ്പിക്കുമെന്നു കാര്യം സുവ്യക്തമായിരുന്നു. പ്രത്യേകിച്ചും കച്ചവടരംഗത്തു ഭീമമായ പരാജയത്തോടെ അവർ കെട്ടുകെട്ടാക്കി വരുമെന്നതിൽ തക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ലന്തക്കാർക്ക് ആവശ്യമുള്ള സാധനങ്ങളുടെ ഒരു ചെറിയ അംശം മാത്രമാണ് കൊച്ചിയിൽ കൃഷിചെയ്തിരുന്നത്. ബാക്കി സാധനങ്ങൾ അവർ ചുറ്റുമുള്ള രാജ്യങ്ങളിൽനിന്നു വാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ രാജ്യക്കാർ പിണക്കത്തിലേയ്ക്കു നീങ്ങിയിരിക്കുന്ന സ്ഥിതിക്കു കൊച്ചിയാമുഖത്തിലേയ്ക്കുള്ള സാധനങ്ങളുടെ പ്രവാഹം നിലയ്ക്കുമെന്ന് ലന്തക്കാർ കണ്ടു. അതുകൊണ്ട് അവർ ഡിജോണിന്റെ നയം തല്ലാലത്തെയ്ക്കു മാറിവയ്ക്കുകയും സാമൂതിരിയുടെ തെക്കൻബന്ധുക്കളോടു് അനുരഞ്ജനാപൂർവ്വം പെരുമാറിത്തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു.

ഈ നയവ്യത്യാസത്തിനു മറ്റൊരു കാരണവുമുണ്ടായിരുന്നു. മങ്ങാട്ടുസ്വരൂപത്തിലെ പിന്തുടർച്ചാധികാരം സംബന്ധിച്ച് ഒരു പുതിയ കഴപ്പുമുണ്ടായി. അതു ഡച്ചുകാരു നേരിട്ടു ബാധിക്കുന്ന ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. കൊച്ചിയുടെ വടക്കുകിഴക്കായി കിടന്ന ഈ സ്വരൂപത്തിൽ ജനത്തെ ആലങ്ങാട്ടതാലുക്കു അതിന്റെ ചുറ്റുമുള്ള സ്ഥലങ്ങളും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. ചെറുകിടസ്വരൂപമായിരുന്ന ഇടുപ്പള്ളി കഴിഞ്ഞാൽ, കരളാത്തുള്ള കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ മുഖ്യഅതിർത്തിയായിരുന്നു മങ്ങാട്. നായന്മാരായിരുന്ന മങ്ങാട്ടുരാജാക്കന്മാർ സാമൂതിരിപ്പാടിന്റെ സാമന്തന്മാരും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടനായകന്മാരുമായിരുന്നു. 16,000 നായന്മാരുടെ തലവന്മാരായിരുന്ന അവരുടെമേൽ കൊച്ചിരാജാവിന് അവ്യക്തമായ കോഴുസ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവർ അതു് ഒരിക്കലും സമ്മതിച്ചുകൊടുത്തിരുന്നില്ല. 1716-ൽ ബോൻറു് കൊറാലിന്റെ ലന്തപ്പട ചോരവാ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ സാമൂതിരിയുടെ പട നയിച്ചതു് മങ്ങാട്ടുരാജാവായിരുന്നു. 1730 ആയപ്പോൾ ഈ കുടുംബത്തിൽ രണ്ട് അംഗങ്ങൾ മാത്രം ശേഷിച്ചു. അപ്പോഴത്തെ രാജാവായിരുന്നു ഒരാൾ. മറ്റൊരു് 1728-ൽ മുരിയന്റാട്ടുന്നമ്പാരുടെ കുടുംബത്തിൽനിന്നും ഭരണകൂടത്തു സ്ഥാനാവകാശിയ്ക്കും. വംശത്തിന്റെ നിലനില്പിന് ഒരു തമ്പു

രാഷ്ട്രീയക്കൂടെ ഭരണഢക്കുന്നുത് ആവശ്യമായിത്തീന്നുകൊണ്ടു്, മങ്ങാട്ടെ
 ്ലാലയതന്നെ ആഭിജാത്യവും പ്രാമാണ്യവുമുള്ള കൊട്ടികയ്ക്കുള്ളിൽ താ
 വാട്ടിൽനിന്നു് ഒരു പെൺകുട്ടിയെ ഭരണഢക്കാൻ രാജാവു് വീണ്ടമാനിച്ചു.
 എന്നാൽ സ്ഥാനാധികാരിക്കു് അതു സമ്മതമല്ലായിരുന്നു. മുരയനാട്ടു
 നമ്പ്യാരുടെ കടാബത്തിൽനിന്നു് സമ്പന്നാദരിയെ ഭരണഢക്കണമെന്നു്
 അദ്ദേഹം വാശിപിടിച്ചു. 1733-ൽ സമിതിഗതികൾ കഴപ്പത്തിലേക്കു
 വീണ്ടി, രാജാവിനെതിരിയായി ഇളമുറക്കാൻ കലാപ-ത്വങ്ങി. അദ്ദേഹ
 തെ ലന്തക്കാർ പിന്താങ്ങുകയും ആവശ്യമായ ആയുധവും മറ്റും കൊടു
 ത്തു സഹായിക്കുകയും ചെയ്തു. മങ്ങാട്ടു് സമാധാനം ഉണ്ടാകരുതെന്നു്
 അവർക്കു് നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അന്തഃമരിഭാമുലം മങ്ങാട്ടുപ്രഭുവും
 ഒർബ്ബലമാകുന്നതു് അവരുടെ താല്പര്യത്തിൽ വളരെ സഹായകരമായി
 രുന്നു. കൊച്ചിരാജാധികാരികളുടെ പക്ഷംപിടിച്ചു. അദ്ദേ
 ഹം രാജാവിനെ രാമായ്യമായി സഹായിച്ചു. ഒടുവിൽ തക്കം വച്ചു
 കമാന്ദ്രിന്റെയും കൊച്ചിരാജാവിന്റെയും മദ്ധ്യസ്ഥതയ്ക്കു് വിട്ടു. അതി
 ന്റെ ഫലമായി ജൂലൈ 5-ാം-നു ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടായി.

ഒരു സന്ധിയുടെ സ്വഭാവത്തോടുകൂടിയതായിരുന്നു അവരുടെ തീരു
 മാറം. ഇളമുറത്തമ്പുരാന്റെ സഹോദരിയെ ഒന്നാമു തമ്പുരാട്ടിയായും
 കൊട്ടികയ്ക്കുള്ളിൽ കടാബത്തിൽനിന്നുള്ള പെൺകുട്ടിയെ രണ്ടാമു
 രാജാരിയായും ഭരണഢക്കണമെന്നായിരുന്നു മദ്ധ്യസ്ഥന്മാരുടെ വിധി.
 അതോടൊപ്പം യുദ്ധമുലം ഇളയരാജാവിനു വന്നിട്ടുള്ള കുടം കൊടുത്തു
 തീർക്കണതാണു്. പക്ഷെ, അദ്ദേഹം കൈവശപ്പെടുത്തിയ പൊതുമുത
 ലും ആയുധവും രാജാവിനു് അടിയറവയ്ക്കണമെന്നും മദ്ധ്യസ്ഥന്മാർ നിർദ്ദ
 ശിച്ചു. കൊച്ചിരാജാവിന്റെയും ലന്തക്കമ്പനിയുടെയും അനുമതികൂട
 തുള്ള ഭാവിയിലെ ഭരണഢപ്പു് നിയമവിധേയമാക്കുകയില്ലെന്ന ഒരു പ്ര
 ത്യേകവ്യവസ്ഥയും ഈ തീരുമാനത്തോടു് ചേർന്നിരുന്നു. എന്നാൽ
 ഈ തീർപ്പു് അംഗീകരിക്കാനു് ആയുധം വച്ചു് കീഴടങ്ങാനു് ഇളയ
 രാജാവു് തയ്യാറായില്ല. ആഭ്യന്തരയുദ്ധം പിന്നെയും തുടന്നു. കമ്പനി
 വളരെ ജാഗ്രതയോടെയിരിക്കേണ്ട ഒരു നിലയും വന്നുചേർന്നു.

മാറുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലും കഴപ്പങ്ങൾ പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. 1733-ൽ
 വടക്കുകൂർരാജാവിനെ അവിടുത്തെ സ്ഥാനാധികാരി വധിച്ചതിനെ
 തുടർന്നു് അവിടെ ആഭ്യന്തരകലാപം തുടങ്ങി. അടുത്ത മൂക്കാറായ
 തമ്പുരാൻ ലന്തക്കാരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥതയ്ക്കു് അപേക്ഷിച്ചു. 1734-ൽ
 തൃശൂർ ഭക്ഷതത്തിൽ വച്ചു് തട്ടാഴ്ശ്ശരി തലച്ചെന്നവർ കൊലചെയ്യപ്പെട്ടു.

ഇതേകാലത്തുതന്നെ കായംകുളംരാജാവും മരുതൂർകുളങ്ങര തമ്പുരാൻ തമ്മിൽ തുടച്ചുയായ ഏറമുട്ടലുകൾ ഉണ്ടായി. ഈ സംഭവങ്ങളുടെ യെല്ലാം പിന്നിൽ ലന്തക്കമ്പനിയുടെ കൈ വളരെ സ്പഷ്ടമായി കാണാമായിരുന്നു.

ലന്തക്കമ്പനിക്ക് ഉത്തരകേരളത്തിലും വളരെ ക്ഷേത്രങ്ങൾ നേരിട്ടു. ആലിരാജാക്കന്മാരുമായി യുദ്ധത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തു. കോലത്തുനാട്ടിലെ പ്രതിപുരുഷനുമായി, തലശ്ശേരിയിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷുകാർ 1730 നവംബർ 2-ാം-നു ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ എടുത്തു. അതിന്റെ ഫലമായി ഇരുവനാട്, ധർമ്മപട്ടണം, രണ്ടാത്തറ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിലെ കച്ചവടക്കുരുത അവർ സമ്പാദിച്ചു. ഇത് ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ വ്യാപാരത്തെ വളരെ വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ലന്തക്കമ്പനുതന്നെ കോലത്തിരിയുമായി യുദ്ധത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തുകൊണ്ടുവന്നുകൊണ്ട് കേരളം ആക്രമിക്കുകയും വളർപട്ടണം വരെ വരികയും ചെയ്തു. ഈ ആക്രമണത്തിന്റെ ഫലമായി ഡച്ചുകാർക്ക് വലിയ നഷ്ടങ്ങൾ നേരിട്ടെങ്കിലും, തലശ്ശേരിയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് കായ്ക്കമ്പനായ സ്റ്റീഫൻലായുടെ സഹായത്തോടെ കോലത്തിരിയുടെ പ്രതിനിധി സാഹസിക്കുകയും കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ സഖ്യത്തിൽനിന്നും അവർ ഒഴിഞ്ഞുനിന്നു. എന്നാൽ കണ്ണാടകക്കാർക്ക് എതിരായ സമരം വിജയിക്കുന്നുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവരും അതിൽ ചേർന്നു. കണ്ണാടക വടക്കുള്ള അവരുടെ വ്യാപാരത്തെ ഇംഗ്ലീഷുകാർ തടസ്സപ്പെടുത്താൻ അനുവദിക്കരുതെന്നായിരുന്നു ധാരണ. 1736 ഏപ്രിൽ 7-ാം-നു കണ്ണാടകക്കമ്പനിയും പരാജയപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു. അവരുടെ സേനാനായകനായ ഗോപാൽജി യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടു. എന്നാൽ ലന്തക്കാർ തുടർന്നുള്ള സമരത്തിൽ പങ്കെടുക്കാതെ കോലത്തിരിയുടെ പ്രതിനിധിയുമായി പിന്നാലായി. സ്ഥിരവിലയ്ക്ക് 1000 കണ്ടി കരുമുളക്ക് അവർക്ക് വില്പിക്കുമെന്ന് ലന്തക്കാർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കരുമുളക്കുവ്യാപാരം തന്റെ ജോലിയല്ലെന്നും, അതു കച്ചവടക്കാരനായി നടത്തിക്കൊള്ളണമെന്നുമായിരുന്നു പോർട്ടുഗീസുകാരായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ തുടക്കമുതൽക്കുള്ള കോലത്തിരിയുടെ നിലപാട്. ഒടുവിൽ 1737 ഫെബ്രുവരിയിൽ കണ്ടിക്ക് 57 രൂപാനിരക്കിന് 1000 കണ്ടി മുളക്കു വിൽക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിക്കുകയും ലന്തക്കാർ യുദ്ധത്തിൽ സഹായിക്കുമെന്ന് ഏല്പുകയും ചെയ്തു.

മയ്യഴിയിലെ ഫ്റഞ്ചുകാരു രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. 1739-ൽ ഫ്റഞ്ചുകാരു ഇരുവനാട്ടുനമ്പ്യാർമാരും

തമ്മിൽ യുദ്ധമുണ്ടായി. അതിൽ ഫ്രഞ്ചുകാർക്കായിരുന്നു നാശമുണ്ടായത്. 1739-ലും 1740-ലും ഉത്തരകേരളത്തിൽ പല പ്രാവശ്യം ഫ്രഞ്ചുകാർ പരാജയം നേരിട്ടു. എന്നാൽ കൂടുതൽ ശക്തിയേറിയ ശ്രമങ്ങളുടെ നാദിയായിരുന്നു ഇത്. 1741 നവംബറിൽ രണ്ടു കപ്പലുമായി ഡിലബൂർ ഡൊണോ മയ്യൂഴിയിൽ എത്തുകയും കടത്തനാട് ആക്രമിച്ച് അവിടുത്തെ രാജാവിനെ തോല്പിക്കുകയുചെയ്തു. എന്നാൽ എല്ലാവർക്കും തൃപ്തികരമായ രീതിയിൽ സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതിനെ തുടർന്ന്, ഫ്രഞ്ചുകാരും ഇംഗ്ലീഷുകാരും സൗഹാർദ്ദത്തോടെ വ്യാപാരം തുടർന്നു. ഇതു ലന്തക്കാർക്ക് ഏറ്റവും പ്രഹരമായിരുന്നു.

മാറ്റ സ്ഥലങ്ങളിലും അവർ ഇടകോൽനയം തുടർന്നു. രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള യുദ്ധങ്ങളിൽ കമ്പനി പരസ്യമായി ഇടപെട്ടില്ല. എന്തെന്നാൽ യുദ്ധംകൊണ്ട് കച്ചവടനാശം തീർച്ചയാണെന്ന് അവർക്കറിയാമായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവിനെയാണ് അവർ ഇതിനുവേണ്ടി കരുതലായി നീക്കിയത്. ഇത്തരം ഇടപെടലുകൾകൊണ്ടു തന്റെ പ്രാബല്യം വളരമെന്നു വ്യാമാരിച്ച ആ രാജാവ് സന്തോഷപൂർവ്വം ലന്തക്കാരുടെ കോടാലിക്കയ്ക്കായി പ്രവർത്തിച്ചു. ലന്തക്കാരുടെ ഈ നയം ഹൊബ്ബിനാഥനായിരുന്നു നീക്കം സാമൂതിരിയും കൊച്ചിരാജാവും തമ്മിൽ സുഹൃത്തുക്കളാകാതിരിക്കാൻ പ്രത്യേക ശ്രമിക്കണമെന്നും രണ്ടു രാജ്യങ്ങളും സ്ഥിരമായി അസുഖത്തിൽ കഴിയുന്നതിനുള്ള കാര്യങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കണമെന്നും കൊച്ചിയിലെ കമാന്റിംഗ് 1735 ഒക്ടോബർ 8-ാംനു ബഹദൂരിയായിലെ സുപ്രീംഗവണ്മെന്റ് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രഭുക്കന്മാരുടെയും ഇടയിൽ അവർ സാമന്ത്രിയത്തോടെ ഈ നയം നടപ്പിലാക്കി. അതിന്റെ ഫലമായി പരസ്പരകലഹങ്ങൾ ഒരിക്കലും ഒഴിഞ്ഞില്ലെന്നുമാത്രമല്ല, കൂടുതലായി സച്ചുക്കാരെ ആശ്രയിക്കേണ്ട നിലയും അവർക്കു വന്നുചേർന്നു. അക്കാലത്ത് സ്ഥിതിഗതികൾ വളരെ അനുകൂലമാണെന്നു തോന്നിയതുകൊണ്ട് ചെറിയതോതിൽ ചില പ്രദേശങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്താനും കമ്പനി തീരുമാനിച്ചു. ഇതുവരെ കൊച്ചിയിൽ മാത്രമാണ് പ്രധാനമായും അവർ പട്ടാളത്തെ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ കേരളമൊട്ടാകെ അരാജകത്വപരത്തുന്നതിലുള്ള സ്വന്തം വിജയം കണ്ടപ്പോൾ ഒരു കേരളശക്തിയായി ഉയരുന്നതിനുള്ള മോഹവും ലന്തക്കാരുടെ ഉള്ളിലുണ്ടായി. അഞ്ചു കയ്യൂടെ പ്രദേശവും മരുതൂർകുളങ്ങരയും കൈവശപ്പെടുത്താൻ തീരുമാനിച്ചുകഴിഞ്ഞുവെന്ന് 1741 മേയ് 12-ാംനു ബഹദൂരിയായ്ക്ക് അയച്ച ഒരു ഹൊബ്ബിനാഥ കത്തിൽ കേരളത്തിലെ സച്ചു അധികാരികൾ അറിയിച്ചു.

ച്ചിരുന്നു. * വടക്കുംകൂറിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും കൂട്ടിച്ചുരുട്ടൽ കമ്പാക്കുമാരിവരെയുള്ള തീരപ്രദേശവും കൈവശപ്പെടുത്താൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. പൗരസ്ത്യപ്രദേശത്ത് വാൻ ഇമാം വന്നുചേർന്നപ്പോൾ മുതൽ കമ്പനി ഇത്തരം സ്വപ്നങ്ങൾ കാണാൻ തുടങ്ങി. ആൽബർക്കിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ജന്മനാ ഒരു സാമ്രാജ്യകാരിയായിരുന്നു വാൻ ഇമാം. നെഹർ ലാൻസിലെ വളരെ പ്രശസ്തമായ ഒരു കുടുംബത്തിലെ അംഗമായിരുന്ന ഗസ്സഫ്വില്ലെ ബാറാണ് വാൻ ഇമാം തന്റെ 20-ാമത്തെ വയസ്സിലാണ് 1725-ൽ ആദ്യമായി കേരളത്തിൽ വന്നത്. 1732-ൽ അസാധാരണകൗൺസിലറായും 1736-ൽ സാധാരണകൗൺസിലറായും അദ്ദേഹം നിയമിക്കപ്പെട്ടു. 1737-ൽ കൊച്ചിയിലെ കണക്കു പരിശോധിച്ച് റിപ്പോർട്ടുചെയ്യാൻ വാൻ ഇമാം കൊച്ചിയിൽവന്നു. കേരളക്കരയിലെ സങ്കേതങ്ങളുടെ അതുപകാരമായ സാമ്പത്തികനില വളരെക്കാലമായി സുപ്രീംഗവണ്മെന്റിനെ വിഷമിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കാര്യമായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ അധികാരികൾ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടരുതെന്നും ചിലവു മുരുകണമെന്നും അവർ പലതവണ ആവശ്യപ്പെട്ടതാണ്. ഈ സ്ഥിതിഗതികൾ കൂലാക്ഷമായി പരിശോധിച്ചതിനുശേഷം ഉടമ്പടിയിലെ വ്യാപാരവ്യവസ്ഥകൾ കർശനമായി നടപ്പിലാക്കാൻ കൊച്ചിരാജാവിനെ നിർബന്ധിക്കണമെന്നും, മുഴുവൻ കരുമകൂടി നിശ്ചിതവിലയ്ക്കു കമ്പനിക്കു വില്ക്കാൻ ആവശ്യപ്പെടണമെന്നുമുള്ള തീരുമാനത്തിൽ വാൻ ഇമാം എത്തിച്ചേർന്നു. എന്നാൽ അത് അത്ര എളുപ്പമുള്ള കാര്യമായിരുന്നില്ല. കൊച്ചിയിലെ പട്ടാളം വർദ്ധിപ്പിക്കാതെ അത് സാധ്യമായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ ചില ഭാഗങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തി കമ്പനിയുടെ നേരിട്ടുള്ള ഭരണത്തിൽ വയ്ക്കണമെന്നും വാൻ ഇമാം തീരുമാനിച്ചു. അതിന് അദ്ദേഹത്തെ പ്രേരിപ്പിച്ച മുഖ്യവസ്തുത കേരളത്തിലെ വളർച്ചയെന്ന ബ്രിട്ടീഷ് വ്യാപാരമായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ തന്നെ ലണ്ടൻ പരക്കോട്ടനിന്ത് ഇംഗ്ലീഷുകാരെ തുരത്തിയതും കോഴിക്കോട്ടനിന്ത് പാഞ്ഞയയ്ക്കാൻ പഠിച്ചുപണി പതിനെട്ടു നോക്കിയതും നാം കണ്ടല്ലോ. ഇംഗ്ലീഷുകാർ സാമൂതിരിയുടെ പിൻബലമുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടുള്ള റോബർട്ട് ആഡംസിന്റെ സ്വാധീനശക്തിയും അഞ്ചുതെങ്ങിലെ ബ്രിട്ടീഷ് പണ്ടുശാലയിൽകൂടെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന വർദ്ധിച്ച വ്യാപാരവും ഡച്ചുകാർ വലിയതോതിലുള്ള രാഷ്ട്രീയക്ഷേപങ്ങളുണ്ടാക്കി. വളരെ തന്റെടവും

കഴിവുള്ള ഒരുത്തനായിരുന്നു റോബർട്ട് ആഡംസ്. ഒരു കച്ചവടകാര്യ സ്ഥാപനത്തിനുമുപരിയായി ഒരു രാഷ്ട്രീയസാഹസികനായിരുന്നു അയാൾ. സാമൂതിരിയുടെമേൽ നല്ല സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു അയാളുടെ ഇടപെടൽമൂലം, അദ്ദേഹത്തിന് എതിരായി നടത്തിയ യുദ്ധത്തിൽ ഡച്ചുകാർക്ക് ഗുരുതരമായ ക്ഷേപങ്ങളുണ്ടായി. “കോഴിക്കോട്ടേക്കുചെയ്ത സഹായത്തിനും നമ്മുടെ സേവകന്മാർക്ക് ധനസഹായം നൽകിയതിനും” വേണ്ടി 1710-ൽ സാമൂതിരിപ്പാട് ആഡംസിന് കൂടുതൽ ആനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകി. ലന്തക്കാക്ക് എതിരായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ ചെയ്ത സഹായത്തിന് ചോദനമായി ഒരു കൊച്ചുപണ്ടകശാല കെട്ടുന്നതിനുള്ള അവകാശവും അയാൾക്കു ലഭിച്ചു. അസാമാന്യമായ കശാഗ്ര ഔഷധിയല്ലാതെ മറ്റു യാതൊരു ബലവുമില്ലായിരുന്നെങ്കിലും അയാൾക്കു തന്റെ നാട്ടിനു വമ്പിച്ച രാഷ്ട്രീയപ്രശസ്തി സമ്പാദിച്ചുകൊടുക്കാൻ സാധിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി ഡച്ചുകാരുടെ വ്യാപാരം ഗണ്യമായ നിലയിൽ ഉലയുകയുചെയ്തു. എന്നാൽ 1717-ൽ ചോദനാ ഡച്ചുകാർക്കു മടക്കിക്കൊടുക്കേണ്ടിവന്നതുകൊണ്ട് ആഡംസ് തലശ്ശേരിയ്ക്കു മടങ്ങി.

തെക്കുള്ള അഞ്ചുതെങ്ങിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സ്ഥാനം കൂടുതൽ ഉറപ്പായിരുന്നു. 1684-ൽ അവിടെ വ്യാപാരംചെയ്യുന്നതിന് ആററിങ്ങൽറാണി ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിക്ക് അനുവാദംനൽകി. 1690-ൽ ഒരു കോട്ടകെട്ടാനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും ലഭിച്ചു. എന്നാൽ സ്ഥലത്തെ പ്രളയം ധാക്ക് ഇതു തീരെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. 1697-ൽ അവർ സംയുക്തമായി കോട്ട ആക്രമിച്ചുവെങ്കിലും ഇംഗ്ലീഷുകാരെ റാണി സഹായിച്ചു. 1694-ൽ കോലത്തിരിയുടെ രാജ്യത്ത് തലശ്ശേരിപണ്ടകശാല സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. 1708-ൽ വടക്കിളാകൂർ അതായതു കോലത്തിരിയുടെ വടക്കൻശാഖ തലശ്ശേരിക്കടുത്തുള്ള സ്ഥലം അവർക്ക് നൽകി.

1721-ൽ അഞ്ചുതെങ്ങിലെ പണ്ടകശാലയ്ക്ക് ഒരു വലിയ അത്യാഹിതം നേരിട്ടു. വാഷികസംഭാവന നൽകാൻ ആററിങ്ങലേക്കു പോയ ബ്രിട്ടീഷ് കാര്യസ്ഥൻ, അനാചശ്വമായ സൈനികപ്രൗഢിയോടെയാണ് പുറപ്പെട്ടത്. അത് ആക്രമണത്തിനുള്ള യാത്രയാണെന്നു ശങ്കിച്ച നായർപ്രമാണികൾ അയാളെ ആക്രമിക്കുകയും അംഗരക്ഷകരെ വെട്ടി വീഴ്ത്തുകയുചെയ്തു. 1723-ൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഈസ്റ്റ് ഇൻഡ്യകമ്പനിയ്ക്കു വേണ്ടി തിരുവിതാംകൂർരാജാവുമായി അലക്സാണ്ടർ ഓർമ് ഒരു ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കി. രാജാവ് കൂട്ടിച്ചത് ഒരു കോട്ട നിർമ്മിക്കുകയായിരുന്നു. അതിലേക്കു പീരങ്കിയും വെടിക്കോപ്പും നൽകാമെന്നു ബ്രിട്ടീഷുകാർ സമ്മതം

തിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയുമായി സ്നേഹത്തിലും ഐക്യത്തിലും കഴിയാമെന്ന രാജാവ് ഉറപ്പുനൽകി. ഒരു ഉന്മൂലം സംസ്ഥാനവുമായി ഇംഗ്ലീഷ് ഈസ്റ്റ് ഇന്ത്യാ കമ്പനിയുണ്ടാക്കിയ ആദ്യത്തെ ഉടമ്പടിയാണിത്. ഇതെന്ന കാര്യം പ്രസ്താവ്യമാണ്. ഈ ഉടമ്പടിയുടെ ഫലമായി തീരദേശത്തെ ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയുടെ നില അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. കുരുമുളക്, സുഗന്ധവ്യഞ്ജനങ്ങൾ ആദിയായ സാധനങ്ങളിലുള്ള അവരുടെ വ്യാപാരവും വളരെ വർദ്ധിച്ചു. അവർ രാജാക്കന്മാർക്ക് പീരങ്കികളും തോക്കുകളും നൽകുകയും അതിനു പകരമായി കുരുമുളക്, ഏലം തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങൾ വാങ്ങുകയും ചെയ്തു.

കുരുമുളക് തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങളുടെ വ്യാപാരത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കുണ്ടായ അഭിവൃദ്ധിയും, പതുക്കെയെങ്കിലും സുനിർഭിതമായ രീതിയിലുള്ള അവരുടെ രാഷ്ട്രീയസ്വാധീനത്തിന്റെ വളർച്ചയും, മയ്യടിയിലെ ഫ്രാഞ്ചൈസരുടെ വരവും കണ്ടുപിടിത്തം, യൂറോപ്യൻ കമ്പനിക്കുവേണ്ട പരസ്പരം കലഹിപ്പിക്കുന്ന തന്ത്രം, കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർക്ക് പ്രയോഗിക്കാനുള്ള അവസരം ലഭിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്ന് ഡച്ചുകാർക്ക് ബോദ്ധ്യമായി. ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഡച്ചുകാർക്ക് എതിരായും, അവർക്ക് രണ്ടുവേക്കുമെതിരായി ഫ്രാഞ്ചൈസരും തിരിച്ചുവിടാമെന്ന അവസ്ഥയുണ്ടായി. ഇതുകൊണ്ടും, ജാവായിലെ രാഷ്ട്രീയകുഴപ്പങ്ങൾ മൂലവും, അവരുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഹാക്കിപ്പെടുത്താൻ ലഭിച്ച സാധ്യത വേണ്ടപോലെ പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ ലാഭിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു. അതിനാലുകൊണ്ട് അങ്ങിങ്ങും ചെയ്ത തോതിൽ തലയിടുകയെന്ന നയം സ്വീകരിച്ച അവർ കേരളത്തിൽ ഉടനീളം നിരവധി ശത്രുക്കളുണ്ടായി.

അദ്ധ്യായം അഞ്ച്

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഉദയം

1729-ൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ സ്ഥാനാരോഹണം ചെയ്യുന്നതുവരെ തിരുവിതാംകൂർ ഒരു ചെറുകിട രാജ്യമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ പൊതുവായ രാഷ്ട്രീയജീവിതത്തിൽ ഈ രാജ്യത്തിന് യാതൊരു സ്ഥാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. തൃപ്പാപ്പിൻ രാജവംശം വളരെ പുരാതനമായിരുന്നുവെന്നതിൽ പക്ഷാപാതമില്ല. വീരരാഘവചക്രവർത്തിയുടെ ചെമ്പുപട്ടയത്തിൽ സാക്ഷിനിന്നത് അതിലെ ദുർഗ്ഗമായിരുന്നുവെന്നതുതന്നെ അതിനു തെളിവാണ്. പക്ഷേ, പാറകിളുടെ കാലത്തും, ലാതക്കാരുമായുള്ള ബന്ധത്തിന്റെ ആദ്യത്തെ അര ശതാബ്ദത്തിലും കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയ കായ്ക്കങ്ങളിൽ അവർക്ക് യാതൊരു സ്വാധീനവുമില്ലായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ശിഥിലമായ അവസ്ഥയും രാജകുടുംബത്തിലെ പല ശാഖകൾ തമ്മിലുള്ള വഴക്കുകളുമായിരുന്നു അതിനു കാരണം. തൃപ്പാപ്പിൻ രാജകുടുംബത്തിലെ അഞ്ചു ശാഖകളിൽ ഒന്നുമാത്രമായിരുന്നു വേണാട് അഥവാ തിരുവിതാംകൂർ. മറാവ ദേശിങ്ങനാട് (കൊല്ലം), ഇളയിടിത്തു സ്വരൂപം (കൊട്ടാരക്കര), ആറിങ്ങൽ, നെടുമങ്ങാട് എന്നിവയായിരുന്നു. ഇവതമ്മിൽ പരസ്പരകലഹങ്ങളും സാധാരണമായിരുന്നു. ഇടവാ മുതൽ തോവാളവരെയായിരുന്നു വേണാടിന്റെ അതിർത്തി. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ തെക്കേഅറ്റമാണെങ്കിൽ ശീതോഷ്ണാവസ്ഥയിലും ദുർന്തീവരനരവംശശാസ്ത്രപ്രകാരവും തമിഴ് പ്രദേശങ്ങളോട് ചേർച്ചയുള്ളതായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്, കൊച്ചി, കൊല്ലം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളോടുള്ള തിന്നക്കാടും അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രീയവും സാംസ്കാരികവുമായ ബന്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നത് മധുരയാടും തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിയോടുമാണ്. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിനു മുമ്പ് തിരുവിതാംകൂറിന് യാതൊരു സ്വാധീനവുമില്ലാതിരുന്നതിന് മറ്റൊരു പ്രധാനപ്പെട്ട കാരണങ്ങളി ഉണ്ടായിരുന്നു. കേരളത്തിൽ മറ്റ് എത്ര ഭാഗത്തേക്കാളും പ്രഭുക്കന്മാർക്ക് വളരെ ശക്തിയുണ്ടായിരുന്ന ഒരു സ്ഥലമായിരുന്നു ഇത്. രാജാധികാരം മിക്കവാറും നാമമാത്രമായ നിലയിൽ അവർ എത്തിച്ചു. 1050 എ ഡി-യിലെ ഒരു തീരുമാനപ്രകാരം, തിരുവനന്തപുരത്തെ ശ്രീവത്സനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഭരണം എട്ടു പോറ്റിമാരും രാജാവും ഉൾപ്പെട്ട ഒരു യോഗത്തിന്റെ

കീഴിലാക്കി. രാജ്യത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ഈ ദേവസ്വത്തിന്റെ വകയായിരുന്നു. അതിന്റെ ഭരണത്തിൽ രാജാവിന് അരവോട്ടു മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ക്ഷേത്രത്തിന്റെ സ്വത്തുക്കളിൽനിന്ന് ആദായമെടുക്കുന്നതിനും ചെലവഴിക്കുന്നതിനുമുള്ള അധികാരം എട്ടരയോഗത്തിനായിരുന്നു. അതിനുവേണ്ടി ക്ഷേത്രാവക സ്വത്തുക്കൾ യോഗക്കാർ എട്ടു പ്രദേശങ്ങളായി തിരിക്കുകയും ആദായം ജ്ഞാപിക്കുന്നതിന് എട്ടു പ്രദേശങ്ങൾ ചുമതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. കാലാനുസൃതമായി എട്ടുവിട്ടിൽപിള്ളമാരാണ് അറിയാൻ തുടങ്ങിയ ഈ പ്രദേശങ്ങൾ നാട്ടിന്റെ ഭരണാധികാരം മുഴുവനും സ്വായത്തമാക്കി യോഗക്കാരായ പോറ്റാത്തക്കളെ പിൻബലത്തോടെ അവർ രാജ്യംതന്നെ വഹിച്ചു. രാജാവ് വെറുമൊരു അലങ്കാരസാധനമായി. 1661 മുതൽ 1677 വരെ രാജ്യം ഭരിച്ച ആദിത്യവർമ്മയുടെ കാലത്ത് എട്ടുവിട്ടന്മാരുടെ ശക്തി അതിന്റെ മൂർച്ഛത്തിൽ എത്തി. രാജകൊട്ടാരം തീവച്ചു നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു രാജാവിനെ പിന്നീട് വിഷംകൊടുത്തു കൊന്നു. പിന്നെ ശേഷിച്ചത് പ്രായപൂർത്തിയാകാത്ത 6 കുട്ടികളുള്ള ഉമയമ്മ എന്ന റാണിയാണ്. അങ്ങനെ പ്രദേശങ്ങൾ സ്വാധീകരിക്കുകയായി.

ഈ അരാജകാവസ്ഥ അതിന്റെ ഉച്ചകോടിയിൽ നിൽക്കുമ്പോഴാണ്, ഒരു ചെറിയ കതിര്പ്പടയുമായി ഒരു മകിലയോദ്ധാവ് തെക്ക് പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത്. എതിർപ്പൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അയാൾ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു വീണ്ടുകയും പട്ടണത്തിന്റെ പരിസരങ്ങളിൽ സ്വന്തം അധികാരം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്രമണകാരികളുടേതല്ലാത്ത ഒഴിഞ്ഞുകൊടുത്തുകൊണ്ട് റാണി ക്ഷമപ്പെട്ടു. രാജാധികാരം കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്ന പിള്ളമാരാകട്ടെ, അക്രമിയെ എതിർക്കാൻ യാതൊരു ശ്രമവും നടത്തിയില്ല. എന്നാൽ റാണി സ്വന്തമായതിന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ഉത്തരകേരളത്തിലെ കോട്ടയത്തുനിന്ന് കേരളവർമ്മ എന്നൊരു തമ്പുരാനെ തന്റെ ക്ഷേത്രം ക്ഷണിക്കുകയും ചെയ്തു. ആയോധനത്തിലും സാഹിത്യാദികലകളിലും ഒന്നുപോലെ പ്രസ്തുതായ ആ തമ്പുരാൻ റാണിയുടെ അപേക്ഷപ്രകാരം തിരുവനന്തപുരത്തെത്തി. രാജകുടുംബത്തിലെ സേവകന്മാരിൽനിന്ന് ഒരു ചെറുകൈസന്യത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം മകിലനെ ഓടിക്കുകയും റാജ്യത്തെ ക്ഷമപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, വിജയലാഹരി കേരളവർമ്മയുടെ തലയ്ക്കു പിടിച്ചു. അദ്ദേഹം രാജകീയാധികാരങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. അതിൽ ക്ഷുഭിതരായ പ്രദേശങ്ങൾ സ്വന്തം കൊട്ടാരത്തിൽവച്ചുതന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കൊലപ്പെടുത്തി.

അരാജകത്വത്തിന്റെ വിശ്വരൂപം അടുത്ത ഏതാനും വർഷങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. രാജാവുതന്നെ മിക്കവാറും ഒട്ടിച്ചുനടക്കേണ്ട ഒരു നില വന്നു. എല്ലാ കാര്യങ്ങളും പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഇഷ്ടപ്രകാരം നടന്നിരുന്നു. ഈ കഴിപ്പങ്ങളുടെ മൂലസ്വഭാവത്തിലാണ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ജനിക്കുന്നത് (1706). പതിനാലു വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുള്ളപ്പോൾതന്നെ താൻ രാജ കീയാധികാരം പുനഃസ്ഥാപിക്കുമെന്നും, പ്രഭുക്കന്മാരെ അടിച്ചമർത്തുമെന്നും ഫിറോസിയിലെ ഫിലിപ്പ് അഗസ്റ്റസിന്റെപ്പോലെ അദ്ദേഹം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തു. അന്നേദേഹം വെറും രണ്ടാംമുറത്തമ്പുരാൻ മാത്രമായിരുന്നുവെങ്കിലും ഈ ദൗരയോഗ ലക്ഷ്യത്തിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹം പ്രവർത്തിക്കാൻ തുടങ്ങി. വളരെ കഴിയുന്നതിനുപുറമെത്തന്നെ തന്റെയെല്ലാ ശക്തിയും നിർദ്വയനം എന്നാൽ തന്റെയെക്കാൾ ഭ്രമനിശ്ചയമുള്ളവനുവേണ്ടി ഒരു വ്യക്തിയോടാണ് ഏറ്റുമുട്ടേണ്ടതെന്നു വിജയമാക്കി മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹത്തെ നശിപ്പിക്കാൻ അവർ സർവ്വശക്തിയും പ്രയോഗിച്ചു. ഒരു സ്ഥലത്തുനിന്നു മറ്റൊരിടത്തേക്കു കടക്കപ്പെട്ടു, വളരെക്കാലം അദ്ദേഹം ഒട്ടിവളർത്തിയിരുന്നിരിക്കേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം ശത്രുക്കളുടെ പിടിയിൽനിന്നു കഷ്ടിച്ചു രക്ഷപ്പെട്ടതു കൃഷിക്കന്മാരുടെ ഉറച്ചു രാജകുടുംബമാത്രമാണ്. സുശക്തമായ ഒരു സൈന്യമില്ലാതെ ഈ അരാജകാവസ്ഥയ്ക്കു വിരമമിടാൻ സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് ഈ കാലത്തെ അനുഭവത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം പഠിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി നാട്ടിൽനിന്ന് ഒരു സൈന്യത്തെ ശേഖരിക്കാനും വിഷമമാണെന്നു മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു മനസ്സിലായി. എന്നെന്നാൽ നായന്മാരുടെ സൈനികസംഘടനപ്രകാരം, ഒരു ഭടന് രാജാവിനുവേണ്ടായിരുന്നു കൂറ്. അയാളുടെ തൊട്ടുകുട്ടിയെല്ലാ പ്രഭുവിനേമാത്രം സേവിച്ചാൽ മതിയായിരുന്നു. തന്മൂലം 1726-ൽ ഇളയരാജാവായിരിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ, തിരുവിതാംകൂർചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട തീരുമാനം എടുക്കാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മാതൃകയായ രാജാവിനെ ഉപദേശിച്ചു. കണ്ണാട്ടി കിലെ പുതിയ മുൾഗവണ്ണരുടെ മേൽക്കാഴ്ച സ്വീകരിച്ച്, കലാപകാരികളായ വിജയനര അമർച്ചചെയ്യാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായം തേണ്ടെന്നായിരുന്നു ആ ഉപദേശം. അതിനുപ്രകാരം സംസ്ഥാനത്തെ ചില പ്രധാന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയോടു് രാജാവ് തൃശ്ശിനാട്ടുള്ളിക്ക് പോകുകയും ഡെൽഹിസിംഹാസനത്തിന്റെ മേൽക്കാഴ്ച സ്വീകരിക്കുകയുചെയ്തു. അംഗസീമിന്റെ മരണശേഷം യുദ്ധങ്ങൾ ഉണ്ടായെങ്കിലും മറുപടികൂവർത്തിമാർ, കണ്ണാട്ടിക്കില അവരുടെ ഗവണ്ണരിൽനിന്നു ഇൻഡ്യയുടെ തെക്കേയറ്റംവരെ അവരുടെ അധികാരം വിപുലപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കണ്ണാട്ടിക്ക് നവാബിന് 3000 രൂപ കപ്പകൊടു

ക്കാരെന്ന് തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് സമ്മതിക്കുകയും അതിൻപ്രകാരം അദ്ദേഹത്തിന് നവാബിന്റെ സംരക്ഷണ ലഭിക്കുകയും ചെയ്തു. മുഹംഗവള്ളിരുടെ ള്ളിയിൽ തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് കേവലം ഒരു ചെറിയ ജമീന്ദാർ മാത്രമായിരുന്നു. നവാബും രാജാവും തമ്മിലുണ്ടായ “ഉടമ്പടി”യിൽ കേരളത്തിലെ ഒരു ജമീന്ദാറായിട്ടാണ് രാമവർമ്മയെ വിവരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ അഭിമാനത്തിനു വന്ന ക്ഷീണം നികത്താൻ പര്യാപ്തമായ ഒരു സൈന്യത്തെ നവാബ് അയച്ചുകൊടുത്തു. തിരുപ്പതിനായിക്കുന്റെ കീഴിൽ 2000 കാലാളും വെങ്കിടപതിനായിക്കുന്റെ കീഴിൽ 1000 കുതിരപ്പട്ടാളക്കാരുമായിട്ടാണ് രാജാവു മടങ്ങിവന്നത്. പിള്ളമാരെ അമർച്ചചെയ്ത് രാജാധികാരം പുനഃപ്രതിഷ്ഠിക്കാൻ കൊണ്ടുവന്ന ഈ സൈന്യത്തിന് ശമ്പളം കൊടുക്കേണ്ടത് രാജാവായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പന കേൾക്കാൻ അവർ ബാല്യസ്ഥരമായിരുന്നു.

1729-ൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ സ്ഥാനാരോഹണംചെയ്തു. അന്നദ്ദേഹത്തിന് 23 വയസ്സ് മാത്രമേ പ്രായമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ ആവത്തിന്റെ കളരിയിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം യുദ്ധവും രാജ്യതന്ത്രവും നല്ലവണ്ണം അഭ്യസിച്ചിരുന്നു. കണ്ണാട്ടിക്ക് സൈന്യത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ എട്ടുവീടന്മാരെ നശിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ പ്രവർത്തനം തുടങ്ങി. എന്നാൽ നവാബിന്റെ സേനകൾ തന്റെ ഉത്തരവ് അനുസരിക്കുന്നില്ലെന്നും, അവർ തന്റെ യജമാനനായി ഭാവിച്ചിരിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹത്തിനു വേഗം മനസ്സിലായി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മന്ത്രിയെ അവർ തടവുകാരനാക്കി മറ്റു പലവിധത്തിലും രാജാധികാരത്തെ അവർ ചോഴ്ചചെയ്തു. എന്നാൽ ഇവതാനുംകൊണ്ട് ചഞ്ചലപ്പെടാതെ മറ്റൊരു സംഘം കൂലിപ്പട്ടാളത്തെ സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ തീരുമാനിച്ചു. എന്താനുംമാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ തമിഴ്നാട്ടിൽനിന്നും അദ്ദേഹം ഒരു മറവപ്പടയെ ശേഖരിക്കുകയും നവാബിന്റെ പട്ടാളത്തെ മടക്കി അയയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടും കാര്യങ്ങൾ സുഗമമായി നീങ്ങുന്നില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. നാട്ടുനീങ്ങിയ രാജാവിന്റെ മകനായ ശ്രീപത്മനാഭൻതമ്പി സിംഹാസനത്തിന് അവകാശം പുറപ്പെടുവിക്കുകയും, മേൽക്കോയ്മ എന്ന നിലയിൽ ആക്കാട്ടുനവാബിനോട് പരാതിപ്പെടുകയും ചെയ്തു. നവാബും എട്ടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരും തമ്പിയെ പിന്താങ്ങി. രാജാവിനെതിരായി നവാബ് ഒരു സൈന്യത്തെയും അയച്ചു. എന്നാൽ അതിന്റെ നായകനെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ കോഴകൊടുത്തു തിരിച്ചയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. തൃശ്ശിനാപ്പള്ളിസൈന്യത്തിന്റെ തലവൻ ചരി

ച്ചുതാടെ, രാജാവിന്റെ ഭക്താചാരിയെ ചേരിക്കാൻ തമ്പിമാരെ വിളിച്ചു മാറ്റാമായി. എന്നാൽ വിദേശസഹായമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും അവർക്ക് നല്ല സ്വാധീനശക്തിയുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവരെ പരസ്യമായി ആക്രമിക്കാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു ധൈര്യമില്ലായിരുന്നു. 1733-ൽ രാജാവിനെ കാണാൻവന്ന തമ്പിയെ അദ്ദേഹം വധിപ്പിച്ചു. മിക്കവാറും അതേസമയംതന്നെ ഏകദേശം 1733-ൽ മാറ്റുപ്രിയന്മാരെയും മാറ്റുപ്രിയൻമാരെയും അദ്ദേഹം ബന്ധനസ്ഥരാക്കി. മേയ്ക്കുനാട്ട് മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്ക് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിഷ്പന്ദമായ പ്രതികാരം കേരളത്തെ മുഴുവൻ ഞെട്ടിച്ചു. നാട്ടിൽ മുന്പന്മാരായ നാല്പത്തിയഞ്ചു പ്രഭുക്കന്മാരെ അദ്ദേഹം കഴുകിപ്പോടി. അവരുടെ സ്ത്രീകളേയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും അടിമകളായി വിറ്റു.

കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയവ്യവസ്ഥയ്ക്ക് ഏറ്റവും ആഴ്ചത്തെയും ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പ്രാദേശമായിരുന്നു ഇത്. ഇതോടുകൂടി നാടൊഴിതപത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയനീതി തകർന്നു. രാജഭാഗ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടതിനാലും നായർപ്രഭുക്കന്മാരെ ശിക്ഷിക്കാൻപാടില്ലെന്നായിരുന്നു പഴയ ആചാരം. മുന്നോട്ടുപോയതിൽ ചൂഷിക്കാണിട്ടുള്ളപ്പോലും സർക്കാരിനായി കലാപം നടത്തുന്ന നായർമാരെപ്പിന്നെ ശിക്ഷിക്കണമെന്നു കൊച്ചിയുമായുള്ള ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ ലാലക്കമ്പനി പ്രത്യേകം ആവശ്യപ്പെട്ടുണ്ടാകുന്നു. അങ്ങനെ അവർ വ്യവസ്ഥചെയ്തുവെങ്കിലും തനിക്കെതിരായി എഴുപ്പാഴും കലാപം നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരെ ശിക്ഷിക്കാൻ കൊച്ചിരാജാവിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഒരുപക്ഷേ ഇതൊരു വിപ്ലവകാരിയായ ഒരു നാടാടി സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വൈമനസ്യമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കാം. ഇത്തരം ധർമ്മക്കളാക്കെ കടപുഴക്കിയെറിഞ്ഞുകൊണ്ട്, ഇത്രകാലവും നാട്ടിനെ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരുടെയെല്ലാം യാതൊരു ഭാഷിണിയുമില്ലാത്ത ഉന്മൂലനാശം വരുത്തുകയാണ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ചെയ്തത്. തൃശ്ശിനാട്ടുള്ളതിലും തഞ്ചാവൂരിലും നിലവിലിരുന്നതുപോലുള്ള സേനാധിപത്യപരമായ ഭരണക്രമം സ്ഥാപിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. പരിപൂർണ്ണമായും വിദേശീയമായ ഒരു മിന്നാശക്തിയായിരുന്നു ഇത്. അതു സാധിക്കുന്നതിന് അതുപോലെതന്നെ വിദേശീയമായ കരുക്കളായിരുന്നു അദ്ദേഹം ഉപയോഗിച്ചത്. പാണ്ടിയിൽനിന്ന് കൂലിക്കൊണ്ടുവന്ന മാവുറ്റം യോദ്ധാക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബലം.

ആദ്യതരമായ എതിർപ്പ് ഇങ്ങനെ അമച്ഛെയ്യതിനുശേഷം മാർത്താണ്ഡവർമ്മ തന്റെ ശ്രദ്ധ വടക്കോട്ടു തിരിച്ചു. വേണാട്ടിനു തൊട്ടു കിഴന്ന പ്രദേശങ്ങൾ ഭരിച്ചിരുന്നത് കൊല്ലം, ഇളയിടത്തുസ്വരൂപം എന്നീ രാജവംശങ്ങളാണ്. തന്റെ താല്പര്യത്തിനു വിരുദ്ധമായ ഭരണ ട്രസ്റ്റു നടത്തിയെന്ന ചേരിൽ അവരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ ഇതിനകത്തന്നെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ തലയിട്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. 1731-ൽ കായംകുളത്തുനിന്ന് ഒരു ഭരണമുക്കൻ ദേശിങ്ങനാട്ടുരാജാവ് തീരുമാനിച്ചു. അത് ഉപ ക്ഷിക്കണമെന്ന മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ കൊല്ലം-രാജാവ് അതിനു വിസമ്മതിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം വലിയൊരു സൈന്യത്തോടെ കൊല്ലം ആക്രമിച്ചു. എന്നാൽ ദേശിങ്ങനാട്ടെ മുഖ്യമന്ത്രിയായിരുന്ന അച്ചുതമ്പുരാൻ കൊല്ലംകൊട്ട അതിസമർത്ഥമായി രക്ഷിച്ചു. അസാമാന്യമായ ധീരതയോടെ വാര്യർ സമരംചെയ്തുവെങ്കിലും വന്നിട്ടു ശക്തിയുടെ മുമ്പിൽ അദ്ദേഹം മുട്ടുകുത്തേണ്ടിവന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ദേശിങ്ങനാട്ടിനെ തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർക്കുകയും രാജാവിനെ തിരുവനന്തപുരത്തു തടവുകാരനായി പാർപ്പിക്കുകയുചെയ്തു കേരളചരിത്രത്തിൽ ആദ്യമായിട്ടാണ് ഈ രീതിയിൽ ഒരു രാജ്യത്തോടു പെരുമാറുന്നത്. പടയിൽ തോല്പുന്ന നാടുവാഴികളെ സാമന്തന്മാരാക്കിയശേഷം അവരുടെ രാജ്യം ഭരിക്കാൻ അനുവദിക്കുകയായിരുന്നു ഇതുവരെ വിജയികൾ സ്വീകരിച്ചു വന്ന നടപടി.

ചരിത്രപുരാതനമായ ഒരു രാജ്യം ഇങ്ങനെ ലയിപ്പിച്ചു് കേരളത്തിന്റെ മാത്ര ഭാഗങ്ങളിൽ വലിയ ക്ഷോഭത്തിനു കാരണമായി. കൊല്ലം രാജാവിനെ മോചിപ്പിച്ചു് അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും സിംഹാസനത്തിൽ വാഴിക്കുന്നതിന് ഉടൻതന്നെ വടക്കൻരാജാക്കന്മാർ ഒരു സഖ്യമുണ്ടാക്കി. ഈ സഖ്യത്തിന്റെ നേതൃത്വം സ്വീകരിക്കുന്നതിന് ലനുക്കാരോടു് അപകഷിക്കാൻ കായംകുളത്തെ മന്ത്രിയായ ഈശ്വരപട്ടർ കൊച്ചിയിലേക്കു പോയി. എന്നാൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ നയത്തിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഗൗരവം ലനുക്കോർ ഇതുവരെ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. കേരളരാജാക്കന്മാർ തമ്മിലടിക്കുന്നത് അവർക്കു സന്തോഷമുള്ള കാര്യമായിരുന്നു. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ എല്ലാവരുടെയും മേൽ സ്വന്തം നിയന്ത്രണം മുറുക്കാമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ പ്രതീക്ഷ. രാജ്യങ്ങൾ പടവെട്ടിപ്പിടിച്ചു ലയിപ്പിക്കുന്ന പുതിയ യുദ്ധരീതിയുടെ ഫലം അവർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ല. അതുപോലെതന്നെ പുരാതന കേരളയുദ്ധരൂപകാരം പ്രഭുക്കന്മാരുടെ കാര്യക്ഷമതയില്ലാത്ത പട്ടാളസംഘടനകൾ പകരം തിരുവിതാംകൂറിൽ.

സാവധാനം രൂപംകൊണ്ടിരുന്ന സൈനികരീതിയുടെ ശക്തിയും അവർ കണ്ടറിഞ്ഞില്ല.

ലാൽക്കാരുടെ കാര്യമായ ചിന്തിക്കുന്നില്ലായിരുന്നെങ്കിലും കായംകുളംരാജാവ് സംഘടിപ്പിച്ച ചടകങ്ങൾസഖ്യത്തിന് സാമാന്യം നല്ല പിന്തുണ ലഭിച്ചു. കായംകുളം, ചാക്കോട്, വടക്കുംകൂർ, കൊച്ചി എന്നീ രാജാക്കന്മാർ കൊല്ലം-രാജാ ചന്ദ്രൻ പീണ്ടും അധികാരത്തിൽ വാഴിക്കുന്നതിന് തീരുവിതാമൂലം ചെറിയ സമരത്തിൽ പാസ്സാ സഹായിക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. ഈ സഖ്യത്തിൽ ചേരാത്ത മരുതൂർകുളങ്ങരരാജാവിനെ ആക്രമിക്കണമെന്നും സഖ്യസേനകൾ ഭേദിങ്ങനാട് അക്രമിച്ചു കീഴടക്കണമെന്നും തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഈതയ ചമ്പരത്തിൽ കൊല്ലം-രാജാവ് തിരുചമ്പരത്തുറയ്ക്കുന്ന രക്ഷപ്പെടുകയും കായംകുളത്ത് എത്തിച്ചേരുകയുചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ ഉടൻതന്നെ ഒരു വലിയ സേന കൊല്ലത്തെയ്ക്കു വീണ്ടു. അദ്ദേഹംവിട്ടുയരുന്ന നേതൃത്വത്തിലുള്ള തിരുചമ്പരത്തുറയ്ക്കുന്ന ശക്തിയായ ചെറുത്തുറപ്പില്ലാത്തതിനെയെങ്കിലും, ഒടുവിൽ പിൻവാങ്ങേണ്ടിവന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല മാർത്താണ്ഡവർമ്മ നേരിട്ടുനയിച്ച സൈന്യത്തിന്റെ വലിയ വിഭാഗത്തെ സഖ്യകക്ഷികൾ പരാജയപ്പെടുത്തി ഓടിപ്പോയി. ഈ ശക്തിയായ വിജയത്തിന്റെ ഫലമായി കൊല്ലം-രാജാവ് വീണ്ടും തന്റെ സിംഹാസനത്തിൽ വാഴാൻ തുടങ്ങി. സഖ്യകക്ഷികൾ തിരുവിതാംകൂർ അതിർത്തി കടന്ന് ആക്രമണപാടത്തി.

യുദ്ധം അവസാനിപ്പിക്കാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു യാതൊരു താല്പര്യവുമില്ലായിരുന്നു. തന്റെ സൈനികസംഘടനയിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ട ചെറുപ്പപ്പട്ടാളങ്ങൾ മാറ്റാനാണ് അദ്ദേഹം പിൻവാങ്ങിയത്. അദ്ദേഹം തന്റെ സൈന്യത്തെ, പ്രത്യേകിച്ചും പുതിയ കതിരപ്പട്ടാളത്തെ, പുനഃസംഘടിപ്പിച്ചു. കൂടിയതരം ആയുധങ്ങൾ സമ്പാദിക്കുന്നതിലും പട്ടാളത്തിന് ഒന്നാംതരം പരിശീലനംനേടുന്ന കാര്യത്തിലും അദ്ദേഹം പ്രത്യേക ശ്രദ്ധചെയ്യുന്നതി. മറ്റൊരു കേരളരാജാവും പര്യടത്തിലായിരുന്നതിലുള്ള ശിക്ഷണമാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ സൈന്യത്തിന് നൽകിയത്. അഞ്ചുതെങ്ങിലും ഇടവയ്യിലുമുള്ള ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെകാർമ്മാണ അദ്ദേഹം ധാരാളം പുതിയ യുദ്ധസാമഗ്രികൾ വാങ്ങി.

സൈനികപുനഃസംഘടന പൂർത്തിയായപ്പോൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ വീണ്ടും പടക്കളത്തിൽ ഇറങ്ങി. തന്റെ സൈന്യത്തെ രണ്ടായി തിരിച്ച് അദ്ദേഹം ഒരു സമയംതന്നെ കായംകുളവും കൊല്ലവും ആക്രമിച്ചു.

കൊല്ലത്തെ യുദ്ധം ജയിച്ചുവെങ്കിലും കാര്യക്ഷമമായ തിരുവിതാംകൂർ സേന വീണ്ടും തോറ്റു. തുറന്ന സംഘട്ടനത്തിനായി മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മുമ്പാട്ടു വീടിയ അധാരങ്ങളിലെല്ലാം തന്നെ ഭയങ്കരമായ നഷ്ടങ്ങളോടെ അദ്ദേഹത്തിന് വിൻവാങ്ങേണ്ടിവന്നു. 1734-ൽ നടന്ന യുദ്ധത്തിൽ യാദൃച്ഛികമായ ഒരു വെടിയൊരു കാര്യക്ഷമരാജാവു മരിച്ചു. എന്നാൽ സ്ഥാനാരോഹണചെയ്ത അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരൻ സമരം തുടർന്നു. ഒടുവിൽ പരാജയം സമ്മതിച്ചുകൊണ്ടു വിൻവാങ്ങാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ വീണ്ടും നിർബ്ബന്ധിതനായി.

തന്റെ രാജ്യത്തുപുറത്തു ഇങ്ങനെ പരാജയം സംഭവിച്ചപ്പോൾ, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ചിന്താവിഷയമായതോടുകൂടി നിശ്ചയിച്ചു. അദ്ദേഹം ഭരണം തുടങ്ങിയ മുമ്പാലായി കലശത്തിനുള്ളിൽ നന്നാക്കിയ പ്രാവശ്യം വിദേശീയരുമായിട്ടുള്ളതായ സംഘടിപ്പിക്കാൻ ആയിച്ചു. അവരെ ഉപയോഗിച്ച് കേന്ദ്രീയവാദകന്മാരെ തോല്പിക്കാമെന്നു അദ്ദേഹം കരുതി. ഇതിനകം തന്റെ വിശ്വസ്തസ്ഥനായിത്തീർന്ന ഒരു യുവാവായ തന്മൂലം കൂടുതലായ ബ്രാഹ്മണരെ ഒരു മാവപ്പട്ട സംഘടിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹം വിശദനയ്ക്കുകയായിട്ടുണ്ടായിരുന്നു. പൊന്നംപാസ്വയ്ക്കേ പേർ എങ്ങനെയോ മാവപ്പട്ടത്തിന്റെ ആയിരം കുതിച്ചുയർത്തുകയോ കൂടി താമയ്ക്കൽ കൊണ്ടുവന്നു. ഈ സഹായകസേനയുടെ പിന്തുണയോടെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ വീണ്ടും കാര്യക്ഷമം ആയിച്ചു. ഈ സമരത്തിൽ മരിച്ചവരുടെയും കാര്യക്ഷമമായ വൈദികശക്തിയ്ക്ക് വലിയ ഉപയുക്തങ്ങളാക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടു. തുടർന്നുണ്ടായ സമാധാനമടവടിപ്രകാരം കൊല്ലം-രാജാവു വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ അവരോധിക്കപ്പെട്ടു. എന്നാൽ സമാധാനം നിലനിൽക്കുന്നതെന്നു യാതൊരു താല്പര്യവും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കില്ലായിരുന്നു. 1734-ൽ കൊല്ലത്തിൽ തൊട്ടു കിഴക്കുള്ള ഇളയിടിത്തുറപ്രദേശം അദ്ദേഹം പിടിച്ചടക്കി. ആ വഷത്തിൽതന്നെ നിർഭാഗ്യവാനായിരുന്ന കൊല്ലം-രാജാവു മരിക്കുകയും അതു കാര്യക്ഷമമായൊരു മുന്നേറ്റത്തെ യുദ്ധത്തിന് വഴിതെളിക്കുകയുണ്ടായതു.

കൊല്ലം-രാജാവു മരിച്ചതിനെ തുടർന്നു ദത്തെടുപ്പിന്റെ അവകാശത്തിൽ കാര്യക്ഷമം രാജാവു ആ പ്രദേശം അവകാശപ്പെടുകയും അതു ഉടൻതന്നെ കൈവശപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായതു. ഈ ദത്തിനെ നേരത്തെ പ്രതിഷേധിക്കുകയും അംഗീകരിക്കാൻ വിസമ്മതിക്കുകയുണ്ടായ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ, കൊല്ലം തന്നിൽ വേണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടു. യുദ്ധം അനിവാര്യമായെന്നു വന്നപ്പോൾ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ ഒടുങ്ങാത്ത രാജ്യത്തുപുറത്തും അധികാരം

സ്ഥരായിത്തുടങ്ങിയിരുന്ന ലന്തക്കമ്പനിയും അതിൽ ഇടപെട്ടു. ഇളയിടത്തു സ്വരൂപം കൈവന്നപ്പോഴായിരുന്നു പ്രതിഷേധിച്ചും കായംകുളം ആക്രമിക്കുകയും താക്കീതുചെയ്തും ഒരു ദൂതനെ കമാണ്ടർമാറൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ അടുത്തുകയച്ചു. അന്നു ലന്തക്കാരുടെ നിലയെ കാലും ശക്തിയെക്കുറിച്ചും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു തികഞ്ഞ അജ്ഞതയാണുണ്ടായിരുന്നത്. കേരളം വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതിനുള്ള തന്റെ കണക്കുകളിൽ ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു അജ്ഞാതശക്തിയെ അദ്ദേഹം ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ലന്തക്കാരുടെ പ്രവൃത്തി അദ്ദേഹത്തെ അത്ഭുതപ്പെടുത്തി. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന യൂറോപ്യവ്യാപാരികൾ അഞ്ചുതെങ്ങിലെ ഇംഗ്ലീഷ് കച്ചവടക്കാർമാരുമായിരുന്നു. അവരോട്, രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടാതെ സ്വന്തം കച്ചവടത്തിൽത്രം ശ്രദ്ധപതിർപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞുകൂടിയിരുന്നു. കേരളത്തിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളിൽ ലന്തക്കാർ അധീശത്വം അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നുവെന്നും, തീരപ്രദേശത്ത് ആയുധശക്തികൊണ്ടുതന്നെ അത് അടിച്ചമുട്ടിക്കാൻ അവർ ഒരുങ്ങിയിരിക്കുകയാണെന്നും അദ്ദേഹം അന്നു മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. ഏതായാലും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ അജ്ഞത ഈ അവസരത്തിൽ പ്രയാസപ്പെട്ടു. കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടാതെ ലന്തക്കമ്പിടി സ്വന്തംകാര്യംനോക്കി ജീവിച്ചുകൊള്ളാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടുള്ള ഒരു മറുപടി അദ്ദേഹം മാറാൻ അയച്ചുകൊടുത്തു. ഇതു ലന്തക്കാരെ അരിശാക്കിക്കൊള്ളിച്ചുവെന്നു പറയണമല്ലോ. എന്നാൽ ജാവായിലെ ആഭ്യന്തരക്ഷർദ്ദാമൂലം അവർക്ക് ഉടൻ തിരുവിതാംകൂർ ആക്രമിക്കുക അസാധ്യമായിരുന്നു. അത്, കായംകുളത്തിനോടു പുതിയ ഒരു യുദ്ധം തുടങ്ങാൻ വന്നിച്ച് നഷ്ടീകരണങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനു മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്ക് അവസരം നൽകി. ഇതിനകം ദളവായും സമുദ്രസൈന്യാധിപനുമായിത്തീർന്ന ഫ്രാൻസിസ് 1739-ൽ കായംകുളത്തേയ്ക്കു പടനയിച്ചു. ഇതാണ് ഇടപെടാനുള്ള പാറിയ സന്ദർഭമെന്ന് ലന്തക്കാർക്കു തോന്നി. സിംഗപ്പൂരിലെ പ്രതാപശാലിയായ ഗവണ്ണർ വാൻ ഇംമാഫ് അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിലുണ്ടായിരുന്നു. ഉടൻതന്നെ വേണ്ട നടപടികൾ സ്വീകരിക്കാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. വലിയ ഒരു യുദ്ധത്തിൽ ഏർപ്പെടത്തക്ക നിലയല്ലായിരുന്നു അദ്ദേഹം കൊച്ചിയിലെ പടനാവിൽ. അതുകൊണ്ട് ആയുധനടപടിയെന്ന നിലയിൽ, ലന്തക്കാരുമായി സഖ്യത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിട്ടുള്ള രാജാക്കന്മാർ വ്യവസ്ഥപ്രകാരമുള്ള കരുമുളക്കു മുഴുവനും ഉടൻ കൊടുക്കണമെന്നും, അതിനു കഴിവില്ലാത്തവർ വന്നിച്ച് തുകകൾ നൽകണമെന്നും വാൻഇംമാഫ് ആജ്ഞാപിച്ചു. മരുതർക്കുണ്ടു

രഘുവർ വടക്കൻകൂറിന്റെ ചില ഭാഗങ്ങളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന ആകൃതിയുടേതായിരുന്നു കന്യാകുമാരിയുടെ അധീനതയിലാകാതെ അദ്ദേഹം തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. ഇതോടൊപ്പംതന്നെ ഇളയപ്പത്തുസ്വരൂപത്തിലെ റാണിയെ വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ വാഴിക്കണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം മാതാഭായവർമ്മയുടെ അടുത്തയ്ക്ക് ഒരു ഭരണനയം അയച്ചു. എന്നാൽ അതിനു മാതാഭായവർമ്മ ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. വാഴ്ത്താൻതന്നെ നേരിട്ട രാജാവിനെ കാണാൻ വന്നു. എല്ലാവിധമയ്യോടുകൂടാതെ രാജാവ് അദ്ദേഹത്തെ സ്വീകരിച്ചു. എന്നാൽ മാതാഭായവർമ്മയുടെ തീരുമാനം ഇളക്കുവാൻ സാധ്യതയുള്ള നയചാതുര്യംകൊണ്ടാണു ഫലിച്ചില്ല. വാഴ്ത്താൻ പലതും പറഞ്ഞുനോക്കി. പക്ഷേ, മാതാഭായവർമ്മ തന്റെ തീരുമാനത്തിൽ ഉറപ്പുനിന്നു. അവർ തുല്യ പൗരസ്വരൂപമായിരുന്നു. സാധ്യതയുള്ളതിൽ അധികമായ പ്രയത്നം വെച്ചു അപാരമായ ധീരതയുമുള്ള ഒരു ഭരണനയംതന്നെ തന്റെ ഇതുവരെയുള്ള ചരിത്രംകൊണ്ടു തെളിയിച്ചിരുന്നു സമാധാനത്തിലൂടെ തന്റെ ലക്ഷ്യം നേടാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചു. ഇല്ലെങ്കിൽ അതു യുദ്ധം ചെയ്തു നേടാൻ അദ്ദേഹം ഉപദേശമെടുത്തിരുന്നു. പൗരസ്വരൂപത്തെ ദീർഘകാലമായി നയതന്ത്രപ്രവർത്തനത്തിലും യുദ്ധത്തിലും എടുപ്പിച്ചിരുന്നതിന്റെ അനുഭവംകൊണ്ട്, തന്റെ കുപ്പലിന്റെ തോക്കുകൾക്കു വിട്ടുമായ തിരുവിതാംകൂറിലെ കുന്നുകളിൽ നടത്തേണ്ടിവന്നു വീണ്ടും ഒരു യുദ്ധത്തിന്റെ വിഷമതകളും സാമ്പത്തികഭാരവും വാഴ്ത്താൻമാറിനു റിശിയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അന്ത്യമയംതന്നെ ഉടമ്പടിയും സമാധാനം താല്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലും സമാധാനം വരുത്തിക്കൊടുക്കാൻ ബാധ്യസ്ഥരായ ഒരു കായ്ക്കത്തിൽ അവരെ ധീകരിക്കാൻ മാതാഭായവർമ്മയെ അനുവദിച്ചാൽ, കോളത്തിലെ ഓരോ ചെറിയ ഇടപ്രദേശവും കന്യാകുമാരി എതിർത്തുക്കൊടുക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം നല്ലതുപോലെ കണ്ടു. മാതാഭായവർമ്മയാകട്ടെ വാരിയുടെ കായ്ക്കത്തിൽ ഒരു കാഞ്ഞു കൊളുത്തിനില്ക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധീരതയും കഴിവും സമാധാനം വേണ്ടവണ്ണം കണ്ടുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവരുടെ നാവികബലത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു വലിയ നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കുന്നിൻപുറങ്ങളിലെ അപ്രതിരോധമായ സജ്ജതകളിൽനിന്നു ദീർഘകാലം യുദ്ധം നടത്താനുള്ള തന്റെ സൈന്യത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനു നല്ല ബോധമുണ്ടായിരുന്നുവെന്നതിന്റെ തെളിവാണ് വാഴ്ത്താൻമാറിനു നൽകിയ മറുപടി. ഇങ്ങനെയുള്ള രണ്ടു പ്രതിപാദിക്കാതെമിടിയും അനിവാര്യമായിരുന്നുവെന്നു പറയേണ്ടല്ലോ.

വാൻജുമാഹിന്റെ യുദ്ധചര്യതി എത്രയും സമർത്ഥമായിരുന്നു. തെക്കുന്നിന്നും വടക്കുന്നിന്നും തിരുവിതാംകൂറിനെ ഒരേസമയത്തു് ആക്രമിക്കാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. സിദ്ധലാണിൽനിന്നൊരു സൈന്യം പീരങ്കികളും മാറുമായി കൂട്ടിച്ചുൻ പ്രാബലമെന്നും, ആ തുറമുഖവും കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള പ്രദേശവും കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം വടക്കോട്ടു നീങ്ങണമെന്നും നിശ്ചയിച്ചു. അതേസമയംതന്നെ കൊല്ലത്തുനിന്നു മറ്റൊരു സൈന്യം തെക്കോട്ടു ആക്രമിക്കണമെന്നും തീർച്ചയാക്കി. അധികാരത്തിലേക്ക് വീണ്ടും അധഃരാധിക്കപ്പെട്ട ഇളയിത്തറാണി കിഴക്കുനിന്ന് മാർത്താണ്ഡവർമ്മയെ ആക്രമിക്കണമെന്നും വാൻ ജുമാഹ് നിർദ്ദേശിച്ചു. തന്നെ വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ ഇരുത്തിയതിനുവേണ്ടി വെച്ചൂർ പ്രദേശം റാണി കവചിക്ക കൊടുത്തു. എന്നാൽ ഈ പദ്ധതിപ്രകാരം യുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്നതിനു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ കാത്തിരുന്നില്ല. വാൻ ജുമാഹിന്റെ പദ്ധതിയുടെ ദുർബ്ബലമായ വശം, റാണിയുടെ ശിക്ഷണമില്ലാത്ത പട്ടാളത്തിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരുന്ന വിശ്വാസമാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ അദ്ദേഹം ആദ്യം ഇളയിത്തറസ്വരൂപംതന്നെ ആക്രമിച്ചു. റാണിയുടെ സേനകൾ നാലുവശിക്കും പരക്കുപാഞ്ഞു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ വീണ്ടും ആ പ്രദേശം കൈവശപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ ഇതിനകംതന്നെ ലന്തപ്പുഴ സിദ്ധലാണിൽനിന്നും കൂട്ടിച്ചുൻ ഇറങ്ങിക്കഴിഞ്ഞു. തന്റെ വടക്കൻയുദ്ധത്തിനുശേഷം ഈ ആക്രമണത്തെ നേരിടാമെന്നായിരുന്നു രാജാവു് ഉദ്ദേശിച്ചതു്. എന്നാൽ സ്ഥിതിഗതികൾ ആകെ വഷളായി. ഡച്ചുസേന കൂട്ടിച്ചേർക്കുവാൻ സ്ഥാനം ഉറപ്പിച്ചതിനുശേഷം തെക്കോട്ടുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ കീഴടക്കി. വടക്കൻയുദ്ധം ഉപേക്ഷിച്ചു് തെക്കുന്നിന്നുള്ള വിപത്തിനെ നേരിടാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു പാഞ്ഞെത്തേണ്ടിവന്നു അത്യന്തം ഗുരുതരമായ ഒരു നിലയാണു് അദ്ദേഹത്തെ അഭിമുഖീകരിച്ചതു്. കൂട്ടിച്ചേർത്ത കന്യാകുമാരിവരെയുള്ള തീരദേശം കൈവശപ്പെടുത്തിയ ഡച്ചുകാർ സംസ്ഥാനത്തെ പ്രധാനനഗരങ്ങളിൽ ഒന്നായ പത്തനംതിട്ട ത്തിന്റെനേക്കു നീങ്ങുകയായിരുന്നു. തന്റെ മേൽപ്പോയുദ്ധ കണ്ണാടികു് നശിപ്പിക്കാനും, പാണ്ടിച്ചേരിയിൽ ഡച്ചുപെട്ടിന്റെ കീഴിലുള്ള ഫ്രഞ്ചുകാർക്കും മാർത്താണ്ഡവർമ്മ സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഫാർംഗുമായി ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള കൂടിയാലോചനകളും തുടങ്ങി. കേരളത്തിലെ കായ്കുളത്തിൽ സുനിശ്ചിതമാവുന്നതു് ഇടപെടാനുള്ള ഈ അവസരത്തെ അവർ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വാഗതംചെയ്തു. എന്നാൽ പുതിയ സഖ്യത്തിൽ ഏല്പുന്നതിനുമുമ്പു യുദ്ധനില രാജാവിനു് അനുകൂലമായി മാറി. അപകടത്തിന്റെ മുമ്പന്വദശയിൽപ്പോലും, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ

നിരാശപ്പെടുകയാകട്ടെ, സമരം വേണ്ടെന്നുവെണ്ണുകയാകട്ടെ ചെയ്യില്ല. ഇതിനകംതന്നെ അദ്ദേഹം ഒരു പുതിയ സൈന്യത്തെ ശേഖരിച്ചു പരിശീലിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതിനെ സഹായിക്കാൻ സുശിക്ഷിതരായ ഒരു കുതിരപ്പട്ടാളവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ കരുതലുകളുടെ അദ്ദേഹം ഡച്ചുകാരെ ആക്രമിക്കുകയും കൂട്ടിച്ചൽപ്പിച്ചു അവരെ നിശ്ശേഷം പരാജയപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു (1741 ആഗസ്റ്റ് 10). ഡച്ചുകാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നു പിന്മാറുകയും കൂട്ടിച്ചലിർന്നിന്ന് രക്ഷപ്പെടുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടായി. നിരവധിപേക്കു പരുക്കുണ്ടാകുകയും ചെയ്തു. 24 യൂറോ പുറത്തു തടവുകാരായിപ്പിടിച്ചു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ കോട്ടയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം തോക്കുകൾ കിട്ടി.

കൂട്ടിച്ചൽപ്പിച്ചു ലന്തക്കാക്കു സംഭവിച്ച ഒന്നാകിടയിലുള്ള അത്യാഹിതമാണ്. പ്ലാസ്സിയുദ്ധംപാലെതന്നെ ഈ യുദ്ധവും അത്ര വലുതല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ കേരളം പിടിച്ചടക്കാനുള്ള ലന്തക്കാരുടെ സ്വപ്നത്തെ അത് എങ്ങനെന്നുവരുമായി തകർത്തു. ഡച്ചസൈനികശക്തിക്കുറവുണ്ടെന്നു വെച്ചു പ്രഹരമായിരുന്നു അത്. അതിൽനിന്നും ഡച്ചുകാർ ഉയർന്നുവന്നുവന്നു എന്നതിൽനിന്നുതന്നെ അതിന്റെ പ്രത്യാഘാതം മനസ്സിലാക്കാം. വമ്പിച്ച നാവികബലമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ ഉടൻ കീഴടക്കാൻ ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ സംഭവത്തെ തുടർന്ന്, തിരുവിതാംകൂറുമായി നയതന്ത്രപരമായ ചില അപ്രധാന ഉറപ്പുകൾ ഒഴികെ, രാഷ്ട്രീയലക്ഷ്യമില്ലാത്ത വെറും കച്ചവടക്കാർ എന്ന നില സീക്രീക്കുന്നതിന് കമ്പനി നിർബ്ബന്ധിതമായി.

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വികസനത്തെ സഹായിച്ചു ഏറ്റവും നിഷ്ഠായകമായ സംഭവം കൂട്ടിച്ചൽപ്പിച്ചുമാണെന്നു പറയാം. വടക്കോട്ടുള്ള ദിഗ്വിജയത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട തടസ്സം ഇതാടെ നീങ്ങി. കായംകുളം മുതലായ രാജ്യങ്ങൾ വെട്ടിപ്പിടിക്കുന്നതിനു കഴിഞ്ഞത് കൂട്ടിച്ചലിലെ വിജയംകൊണ്ടാണ്. ചെറുകിടനാടുവാഴികൾ തങ്ങളുടെ ബന്ധുക്കളാണെന്ന നിലപാട് ലന്തക്കാർ സിക്രീച്ചിക്കുന്നവെങ്കിൽ, തന്റെ ചെറിയ രാജ്യത്തിന്റെ അതിർത്തികളിൽ ഒതുങ്ങിനില്ക്കാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. പക്ഷേ, കൂട്ടിച്ചലിലെ വിജയത്തോടെ അത്തരം ഇടങ്കോൽപ്രവർത്തനം അസാധ്യമായിത്തീർന്നു. മറ്റു കേരളീയരാജാക്കന്മാരുടെയിടയിൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ പ്രശസ്തിയും പ്രതാപവും കണക്കാത് വളർപ്പിക്കാൻ ഈ വിജയം സഹായിച്ചു. 1741-വ

രെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഓസന്റുങ്ങൾക്കു കാൽമായ വിജയമാണു നേടാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കായംകുളംരാജാവുമായുള്ള യുദ്ധം അനിവാര്യമായി പറ്റുവാൻി. കൊല്ലത്താണെങ്കിൽ “വീരപരാക്രമിയായ വൃദ്ധരാജാവാന്റെ അച്ഛനായ്” അദ്ദേഹത്തെ തടഞ്ഞുവിട്ടി. എന്നാൽ ഈ വിജയത്തോടെ തങ്ങളെ കീഴടക്കാനുള്ള അധികാരമാഹാര മാത്രമല്ല, അതിനുള്ള ശക്തിയും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കുണ്ടെന്നു കേരളത്തിലെ മറ്റു രാജാക്കന്മാർക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു.

കുളച്ചൽ വച്ച് തടവുകാരായി പിടിച്ച 24 യുദ്ധോപന്ധാരികളിന്നു യുദ്ധസൂത്രം ഡിലനായി എന്നൊരു ലക്കക്കാരനെയും ഭഗവാൻ എന്നൊരു ഹിന്ദുക്കാരനെയും രാജാവു തന്റെ ഓസന്റുത്തിൽ നിയമിച്ചു. പാണ്ടിരാജ്യങ്ങളിലെ അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു കതിരൂര്യരുടെ പ്രാധാന്യം മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മനസ്സിലാക്കി. അതുപോലെതന്നെ ഡച്ചുകാരായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ, കേരളത്തിലെ നാട്ടുവാഴിഞ്ഞ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഓസന്റികുസംഘങ്ങളുടെ ചോറായയും, സുശിക്ഷിതമായ ഒരു പടാതിയുടെ ശക്തിയും അദ്ദേഹം പഠിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പാശ്ചാത്യരീതിയിൽ ശിക്ഷണവും ആയുധപരിശീലനവും ലഭിച്ച ഒരു സ്ഥിരംഓസന്റുത്തെ സംഘടിപ്പിക്കാനുള്ള ജോലി ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു അദ്ദേഹം നൽകി. ഒരു ആയുധപ്പുര നിർമ്മിക്കുന്നതിനും ഏതാനും ആയുധങ്ങളും ചെടിമരുന്നു കരുത്തുന്നതിനും ഡിലനായി രാജാവിനെ സഹായിച്ചു. * ഈ സജ്ജീകരണങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ശക്തി വളരെ വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും വടക്കോട്ടുള്ള വികാസം സാദ്ധ്യമാക്കിത്തീർക്കുകയും ചെയ്തു.

ഭരണഭാരം ഏറ്റെടുത്ത ഒരു വ്യാഴവട്ടക്കാലത്തിനുള്ളിൽ ഗണ്യമായ വിജയംനേടാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹം നാട്ടിനുള്ളിലെ കലാപത്തെ അമർപ്പുവരുത്തുകയും, ഭരണകൂടത്തെ അധികാരാനുസ്മാരിക്കിത്തീർത്ത ശക്തികളെ വശവിമോദം വരുത്തുകയും, കൊല്ലവും ഇളയിടത്തു സ്വരൂപവും പിടിച്ചടക്കുകയും, ലന്തക്കാരെ പരാജയപ്പെടുത്തുകയും, കന്യാകുമാരിമുതൽ കായംകുളംവരെള്ള പ്രദേശത്തു ചോഴ്ചചെയ്യപ്പെടാൻ വയ്യാത്തവണ്ണം തന്റെ അധികാരം ഉറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടൊപ്പം അദ്ദേഹം സുശിക്ഷിതരായ ഒരു സ്ഥിരം ഓസന്റുതെയും സംഘടിപ്പിച്ചു. കേരളത്തെ മുഴുവൻ ഒറ്റ ഒരു രാജ്യമാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിവുള്ള

* ഡിലനായിയുടെ സംസ്കാരസ്ഥാനം ഈപ്പാഴം ഉദയഗിരിക്ഷേത്രത്തിൽ കാണാം.

ഒരു ആശ്ചര്യമായിരുന്നു അത്. ഇതാടൊപ്പം ഈ മുതങ്ങിയ കാലത്തി നുള്ളിൽതന്നെ അദ്ദേഹം നിരവധി പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കിയിരുന്നു. നാഞ്ചിനാട്ടു ജലാഘോഷപദ്ധതിപോലെ വളരെ ചിലവുള്ളതായിരുന്നു അതിൽ ചിലത്. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി തിരുവിതാംകൂർ, കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും ശക്തമെന്നുമാത്രമല്ല, ഏറ്റവും സുഹൃദ്യന്ത്രിത ഭരണത്താഴ്ന്നുകൂടിയ രാജ്യവുമായിത്തീർന്നു.

അദ്ധ്യായം ആറ്

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വികസനം

ഡച്ചുകാരെ കളച്ചുപോയ തോല്പിച്ചതോടെ വടക്കുള്ള തന്റെ ശത്രുക്കളെ ആക്രമിക്കാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുന്നോട്ടത്തെ തടഞ്ഞുനിർത്താൻ ശക്തിയുള്ള ഒരോ കായകൂട്ടം രാജാവു മാത്രമായിരുന്നു. സുശക്തവും സുശിക്ഷിതവുമായ ഒരു സൈന്യത്തോടെ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ കായകൂട്ടത്തിന്റെ നേക്കു തിരിച്ചു. ഇതിനുമുമ്പു നടന്ന മൂന്നു യുദ്ധങ്ങൾക്കൊന്നും അവിടുത്തെ സൈനികശക്തി നശിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ജയിക്കാനോ മരിക്കാനോ അല്ലാതെ കീഴടങ്ങാൻ കായകൂട്ടരാജാവ് സന്നദ്ധനല്ലെന്നു മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു മനസ്സിലായി. കോഴിക്കോട്ടിലെ തെക്കുള്ള ചെറിയ രാജ്യങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ, ധീരതയുടെ പരാനന്ദമുണ്ടായിരുന്നത് കായകൂട്ടത്തിനു മാത്രമാണ്. ഔറംഗസേഫുമായി തങ്ങളെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും തങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യം നശിപ്പിക്കുന്നതിനുമുള്ള എല്ലാ ശ്രമങ്ങളെയും അവർ എതിർത്തു തോല്പിച്ചിരുന്നു. കായകൂട്ടത്തിന്റെതിരായ പുതിയ യുദ്ധം വീണ്ടുപൊയ്ക്കൊണ്ടിരുന്നു. കളച്ചുപോയ പരാജയത്തിന്റെ അപമാനഭാരത്തിൽ കഴിഞ്ഞ ലന്തക്കാർ 'കായകൂട്ടം രാജാവിനു' എല്ലാവിധ സഹായങ്ങളും നൽകി. അദ്ദേഹമാകട്ടെ തിരുവിതാംകൂർപ്രദേശം പ്രത്യേകമാക്കി തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂറിനോടു് ഇതിനകം മാർത്താണ്ഡവർമ്മ ലയിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞ മരുതൂർകുടുംബഭാഗത്തു് അവർ വന്നിച്ച് നാശങ്ങൾ വരുത്തി 1742-ൽ കൊല്ലത്തെ ലന്തക്കോട്ട തിരുവിതാംകൂർസൈന്യം ആക്രമിച്ചു. എന്നാൽ വീരവേഷാധികനായ അച്ചുതവാർ അവരെ യജമാനായി പരാജയപ്പെടുത്തി.

കായകൂട്ടം സൈന്യം കൊല്ലത്തുനിന്നും കിഴിമാനൂരിനെ ലക്ഷ്യമാക്കി നീങ്ങി. തലസ്ഥാനത്തുനിന്നും വളരെ വിദൂരമല്ലാത്ത അന്നത്തെ ഒരു പ്രധാന പട്ടണമായിരുന്നു അതു്. അവിടുത്തെ കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം അവർ തെക്കോട്ടു് ആക്രമിക്കാൻ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും മാർത്താണ്ഡവർമ്മ കലുങ്ങിയില്ല. ആപ

ത്തിന്റെ മൂല്യത്തിൽ അദ്ദേഹം അസാമാന്യമായ ധീരത പ്രദർശിപ്പിച്ചു. ആററിലേക്കു സമീപം അദ്ദേഹം തന്റെ സൈന്യങ്ങളെ മഴുവൻ കേന്ദ്രീകരിച്ചു. കൂടാതെ ഇതിനകം ഒരു പുതിയ പട്ടാളത്തെ പരിശീലിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അഞ്ചുതൊഴിലിലെ ഇംഗ്ലീഷുകാരിൽനിന്നും മയ്യഴിയിലെ ഫ്രഞ്ചുകാരിൽനിന്നും ആയുധം വാങ്ങാൻ തന്റെ കൈവശമുള്ള ചില്ലിക്കാശുവരെ അദ്ദേഹം ചിലവഴിച്ചു. അതിശ്രദ്ധയോടെ അവസ്ഥയിലായിരുന്നു മാർത്താണ്ഡവർമ്മയെന്നതിനു സംശയമില്ല. ഈ യുദ്ധത്തിൽ പരാജയപ്പെട്ടാൽ, താൻ ഇതുവരെ കെട്ടിപ്പിടിച്ച അധികാരസൈന്യം മൊക്കെ തകരുമെന്ന കാര്യം അദ്ദേഹത്തിനു അറിയാമായിരുന്നു. ഈ യുദ്ധത്തിൽ ജയിച്ചാൽ കായംകുളംസൈന്യത്തിനും അവരുടെ സച്ചരവസ്തുക്കൾക്കും യാതൊരു എതിർപ്പും ചേരിടാതെ തിരുവനന്തപുരത്തു പ്രവേശിക്കാൻ കഴിയും. എന്നാൽ പ്രാതികൂല്യങ്ങളുടെ നടുവിലാണ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ ധീരത ഏറാവും പ്രദർശിപ്പിച്ചത്. ഭാഗ്യം അദ്ദേഹത്തെ അനുഗ്രഹിച്ചു. അദ്ദേഹം കിളിമാനൂർ വളയക്കുളം സച്ചരവസ്തുക്കളും കായംകുളം സൈന്യത്തെയും കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ ഉപജാലിക്കുകയും ചെയ്തു. 68 ദിവസം നീണ്ടുനിന്ന ഉപജാലത്തിനുശേഷം തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം കോട്ട ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കി. കൊച്ചിയിലെ കമാന്ദ്യവും കായംകുളം രാജാവും കൊല്ലത്തെയും പിൻമാറി. എന്നാൽ പരാജിതസേനയ്ക്ക് പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുവാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മ അവസരം നൽകിയില്ല. തനിക്കു ലഭിച്ച അനുകൂല സാഹചര്യം അദ്ദേഹം തികച്ചും വിനിയോഗിച്ചു. സച്ചരവസ്തുക്കളും കായംകുളംരാജാവിനെയും കായംകുളംകോട്ടവരെ അദ്ദേഹം പിന്തുടർന്നു. പരാജിതനായ രാജാവ് സമാധാനസന്ധിക്കു തയ്യാറായി. അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സാമന്തനായി കഴിയാമെന്ന സമ്മതിക്കുകയും, തന്റെ നാട്ടിന്റെ പകുതിയോളം മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.

കായംകുളം കീഴടക്കിയതിനുശേഷം മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ ജൈത്രയാത്രയ്ക്കു വലിയ തടസ്സമാണു നേരിട്ടില്ല. അധികം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ് വടക്കുകൂറും തെക്കുകൂറും ആക്രമിച്ച് അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർത്തു. പാക്കാട്ടുരാജാവിനെ കീഴടക്കുന്നതിനു കടന്നുകയറ്റം വിഷമകരമായ യുദ്ധം വേണ്ടിവന്നു. കായംകുളം പിടിച്ചു ഉടൻതന്നെ പാക്കാട്ടുരാജ്യം ദുർബ്ബലമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവിടുത്തെ പ്രധാനനേതാക്കളെ യാതൊരു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ രഹസ്യമായ ആരോഹണ ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സച്ചരവസ്തുക്കൾ തീരപ്രദേശത്തുള്ള പ്രധാന സഹായിയായിരുന്നു അവിടുത്തെ രാജാവ്. അദ്ദേഹം ആദ്യം പാക്കികുളത്തേയും പിന്നീടു

ലാക്കാത്തടയും വിശ്വസ്തബന്ധുമായിരുന്നു. തീരദേശത്തു ലത്തക്കാ
 തടെ ശക്തി തകർന്നതുകൊണ്ട്, കമ്പനിയോടുള്ള രാജാവിന്റെ ആശ്രി
 തത്വം ആദ്യമായി നശിപ്പിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായിരുന്നുതാനും. പു
 രക്കാട്ടെ മന്ത്രിയായ തെക്കേടത്തു ഭട്ടതിരിയും പടത്തലവനായ മാത്തൂർ
 പണിക്കരും തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനെ ഭരണമായി സന്ദർശിക്കുകയും
 ബന്ധം പുലർത്തുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ പുറക്കാട്ടെയുദ്ധം ആരംഭിക്കുന്ന
 തിരുമുഴുതനെ തടെർ സമ്പിചെയ്യാൻ ഒരുക്കമാണെന്ന് ഡച്ചുകമ്പനി
 ഒരു സന്ദേശം അയച്ചു. കായംകുളം, കൊല്ലം, വടക്കുകൂർ എന്നീ രാജ്യ
 ങ്ങളിലെ തുറപ്പായായ യുദ്ധംകൂലം കമ്പനിയുടെ കരുമുളകുവ്യാപാരം
 വളരെ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അവരുടെ തകർന്ന ഖജനാവിൻ താങ്ങാൻവ
 യ്യാത്ത തോതിലുള്ള സൈനികച്ചിലവുണ്ടായി എന്നുമാത്രമല്ല കൊല്ലം,
 കായംകുളം, വടക്കുകൂർ എന്നീ പ്രദേശങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂറിൽ പയി
 പ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി കമ്പനിയുടെ സാധാരണവ്യാപാരംപോലും തക
 ്ച്ചയിലായി. ഈ സാഹചര്യത്തിൽ സമാധാനം ഉണ്ടാക്കണമെന്ന
 അറിയാത്ത ഉല്പന്ന കമ്പനിക്കുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അവർ നേരി
 ട്ടുള്ള കൂടിയാലോചനകൾക്ക് ഒരുങ്ങി. മാവേലിക്കരവച്ച ഡച്ചുപ്രതി
 നിധികളായ എസിക്കൽറാബി, ക്യാപ്റ്റൻ സിൽവെസ്റ്റർമെണ്ടസ്
 എന്നിവരുമായി കൂടിയാലോചന നടത്താൻ രാമയ്യൻപുത്തയ്യയും
 തലവരി കൊച്ചുണ്ണുതിനെയും രാജാവ് അയച്ചു. എന്നാൽ മദരാസക്കാർക്കു
 അനുകൂലമായ വ്യവസ്ഥകൾ രണ്ടുകൂടും ഉണ്ടായിട്ടുള്ളതും കൂടിയാ
 ലോചനകൾകൊണ്ടു യാതൊരു ഗുണവുമുണ്ടായില്ല. തങ്ങളുടെ പ്രാമാണ്യം
 ഉപേക്ഷിക്കത്തക്കവണ്ണം ഡച്ചുകാർ നിർബ്ബന്ധം പരാജയപ്പെട്ടിരുന്നു.
 അവരെ കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ മേലാൽ തലയിടുന്നതിന്
 അനുവദിക്കാതിരിക്കാനുള്ള രാഷ്ട്രീയവിവേകവും മാത്താണുവമയ്ക്കു
 സിദ്ധിച്ചിരുന്നു. ഒരു രാഷ്ട്രീയശക്തിയായി തങ്ങളെ കരുതണമെന്നായി
 തന്നെ ഡച്ചുകമ്പനിയുടെ നിർബ്ബന്ധം. എന്നാൽ ഒരു വ്യാപാരസംഘ
 മെന്ന നിലയിൽ മാത്രമേ അവരുമായി കൂടിയാലോചന നടത്താൻ
 മാത്താണുവമയ്ക്കു സന്നദ്ധനായിരുന്നുള്ളൂ.

ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുശേഷം വീണ്ടും കൂടിയാലോചന തുടങ്ങി
 യെങ്കിലും അത്രം അലസിപ്പിരിഞ്ഞു. അതേ അവസരത്തിൽത്തന്നെ
 യുദ്ധത്തിന് ഇരകെങ്കിലും തയ്യാറല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഇടയ്ക്കും മുറയ്ക്കും
 പച്ചകൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. വമ്പിച്ച ഒരു നാവികപ്പടയുമായി
 വാഴ്ത്താമം കേരളസമുദ്രത്തിൽ എത്തിയിരുന്നതാണ് ഈ വിചിത്രമായ

നയതന്ത്രത്തിനു കാരണം. അദ്ദേഹം കേരളതീരത്തു വരുന്ന അവസരങ്ങളിൽ മഹാരാജാവ് സൗഹൃദമുണ്ടാവാം പ്രകടിപ്പിച്ചുവന്നു. എന്നാൽ നാവികശക്തി കാണിച്ച് മാന്മാന്ധ്യവമമായ പേടിപ്പിക്കാമെന്നായിരുന്നു ഡച്ചുകാരുടെ ഉദ്ദേശമെങ്കിൽ, അവർക്ക് അക്കാശ്വത്തിൽ വലിയ അമ്പലം പിണയുകയാണുണ്ടായത്.

നേരിട്ട യുദ്ധംചെയ്യാൻ ഡച്ചുകാർ തയ്യാറായിരുന്നെങ്കിലും തിരുവിതാംകൂറിനെതിരായി വീണ്ടും ഒരു സഖ്യം രൂപീകരിക്കുന്നതിന് അവർ മടിച്ചില്ല. മാന്മാന്ധ്യവമം അടിച്ചുല്പിച്ച വ്യവസ്ഥകൾ തന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ നശിപ്പിച്ചുവെന്ന പരിഭവത്തിൽ കഴിഞ്ഞ കായംകുളം രാജാവ് അതിന്റെ നേതൃത്വം ഏറ്റെടുക്കാൻ ഒട്ടും മടിക്കാതിരിച്ചില്ല. തെക്കുംകൂർ, പുറക്കാട് എന്നീ രാജാക്കന്മാരും ഈ സഖ്യത്തിൽ ചേർന്നു. 1746-ലാണ് ഈ പുതിയ യുദ്ധം ആരംഭിച്ചത്. മാന്മാന്ധ്യവമയുടെ സേനകൾ വടക്കോട്ടു നീങ്ങി. അവർ കായംകുളം കീഴടക്കുകയും ആ രാജ്യത്തെ തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. അതോടുകൂടി പുറക്കാടിന്റെ നേക്കു തിരിയുന്നതിന് മാന്മാന്ധ്യവമയ്ക്കു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ചു. അക്കാലത്തെ പുറക്കാട്ടുരാജാവ് ബുദ്ധിമാനും സമർത്ഥനുമായ 25 വയസ്സുള്ള ഒരു യുവാവായിരുന്നുവെന്ന് ഹൊല്ലന്റീസ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. പുറക്കാട്ടുരാജ്യത്തിന്റെ ഭൂരിഭാഗവും ചെട്ടിപ്രദേശമായതുകൊണ്ട് ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കാനും പ്രയാസമായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ നല്ല പരിശീലനവും ആയുധങ്ങളുമുള്ള ഒരു സൈന്യമായിരുന്നു അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നത്. പുറക്കാടിന്റെ തെക്കേ അതിർത്തിയായ തോട്ടപ്പള്ളിയിൽ വച്ച് രാജാവിന്റെ സൈന്യം തിരുവിതാംകൂർപട്ടാളത്തെ എതിർത്തു. ആ യുദ്ധത്തിൽ പുറക്കാടിനാണ് വിജയമുണ്ടായത്. എന്നാൽ കൌശലക്കാരനായ രാമയ്യൻപട്ടാളം ഇതുകൊണ്ടു നിരാശനായില്ല. അദ്ദേഹം ശത്രുസൈന്യത്തിന്റെ നായകനായ മാത്തൂർപണിക്കരെ വിലയ്ക്കെടുത്തു. ഈ രാജ്യഭാഗത്തിന് പണിക്കർക്ക് വലിയ ബഹുമതികളും പണവും കിട്ടി. അങ്ങനെ പുറക്കാട്ടുസേനയുടെ പ്രധാനഭാഗത്തെ വശത്താക്കിയതിനുശേഷം തിരുവിതാംകൂർസൈന്യം ശേഷിച്ച വിഭാഗത്തെ ആക്രമിക്കുകയും തോല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിനെ അവർ തടവുകാരനായി പിടിച്ചു തിരുവനന്തപുരത്തുക്കയച്ചു.

കൊച്ചിക്കു തെക്കുള്ള ആറു ഡച്ചുസങ്കേതങ്ങളിൽ നാലെണ്ണം—കൊല്ലം, മരുതൂർകുളങ്ങര, കായംകുളം, പുറക്കാട്—തിരുവിതാംകൂറിന്റെ അധീനതയിലായി. അവിടുത്തെ നാടുവാഴികളുമായി കരുമുള്ള കുന്നുകയ്യുപേണ്ടി ഡച്ചുകാർ ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടിക്കു യാതൊരു വി-

ലയ്യുമില്ലെന്നുവന്നു. തിരുവിതാംകൂർ ശത്രുതയിലാണെങ്കിൽ കരുമുളക്ക്, ഏലം ആടിയായവയിലെ ധ്യാപനം തകരുമെന്നു ഡച്ചുകമ്പനിക്ക് വേഗം മനസ്സിലായി. എന്നതന്നെയുമല്ല കേരളം അവർക്കുതന്നെ വലിയ ലാഭമായും തീർന്നിരുന്നു. 1717-ൽ സാമൂതിരിയെ പരാജയപ്പെടുത്തിയതിനെ തുടർന്ന് കൊച്ചിക്കുവടക്കുള്ള പ്രദേശത്തു കരുമുളകുവ്യാപാരം തഴച്ചുവളർന്നിരുന്നു. എന്നാൽ അവിടെ വീണ്ടും സമരംഗമായി മാറി. 1742-ൽ സാമൂതിരി കൊച്ചിരാജ്യം ആക്രമിക്കുകയും തുറപുറംമാറാക്ഷേത്രം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അതിനുശേഷം കൊച്ചിരാജാവ് വിനു വലിയ നാശനഷ്ടങ്ങൾക്കുപിടത്തിൽ സംഘടനങ്ങൾ തുടർന്നു. കമ്പനിക്ക് തിരുവിതാംകൂറിൽ നേടിയെടുത്ത ബലമുടക്കും മനസ്സിലാക്കിയ സാമൂതിരി ചോരവാ ആക്രമിച്ചു. 1717-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം കമ്പനിയുടെ കോയ്മ സ്വീകരിക്കാൻ നിർബന്ധിതനായിത്തീർന്ന പഴയങ്ങാടി നായർ കൊഴിക്കോടു സേനകളോടു ചേർന്നു. ചോരവാപ്രദേശം മുഴുവൻ അവർ തിരിച്ചുപിടിച്ചു. അങ്ങനെ തെക്കും വടക്കും ആക്രമണം മുത്തുപോൾ, തിരുവിതാംകൂറുമായി സമാധാനമുണ്ടാക്കുന്നത് അടിയന്തിരവശ്യമാണെന്ന് കമ്പനിക്കു ബോദ്ധ്യമായി. തിരുവിതാംകൂർ വിട്ടുപോയ കരട് ഉടമ്പടി അവർ 1753-ൽ (നൂറുസ്റ്റ് 15-ാം തീയതി) അംഗീകരിച്ചു. അതിലെ പല വ്യവസ്ഥകളും 1748-മുതൽതന്നെ അവർ അംഗീകരിച്ചു നടപ്പിലാക്കിവന്നതാണ്. കേരളത്തിൽ ലത്തക്കാരുടെ രാഷ്ട്രീയധികാരത്തെ പലത്തിൽ നശിപ്പിച്ചു ഈ ഉടമ്പടി വിശദമായി പരിശോധിക്കേണ്ടതാണ്.

ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം, തന്റെ അധീനതയിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ മാത്രം യൂറോപ്യൻശക്തികളെ സ്വീകരിക്കുകയോ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്യുകയില്ലെന്ന് തിരുവിതാംകൂർരാജാവു സമ്മതിച്ചു. എന്നാൽ അഞ്ചുതെങ്ങ്, വിടത്തറ, ഇടവാ എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഇംഗ്ലീഷ് സങ്കേതങ്ങൾ തുടരാൻ അനുവദിക്കുന്നതാണ്. അതേസമയംതന്നെ മാറ്റം എന്തെങ്കിലും യൂറോപ്യൻശക്തി രാജാവിനെ ആക്രമിച്ചാൽ, അദ്ദേഹത്തിനു കരളിച്ചം കടലിലും സഹായനർക്കാരെന്ന് കമ്പനി സമ്മതിച്ചു. കണ്ടിക്ക് 65 രൂപാറിലധികം പ്രതിവർഷം 15,09,999 നാത്തൽ കരുമുളക്ക് കമ്പനിക്കു നൽകാമെന്ന് മാത്താണുവമ്മ ഏല്പുകയുണ്ടായി. 1727-ലെ ഉടമ്പടിയിൽ സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ കൂടുതലായി ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിക്ക് കരുമുളകു നൽകുകയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. താൻ കീഴടക്കിയ പ്രദേശങ്ങളിലും ഭാവിയിൽ പിടിച്ചടക്കുവാൻപാകുന്ന സ്ഥലങ്ങളിലും കണ്ടിക്ക് 55 രൂപയെന്ന കറഞ്ഞ നിരക്കിനു ലത്തക്കാർക്കു

കുരുമുളകു നൽകാമെന്നും അദ്ദേഹം എല്ലുകയറുമായി. തിരുവിതാംകൂറിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതിപ്രധാനമായ ഒരു വ്യവസ്ഥയായിരുന്നു ഇത്. മാതൃത്വം വർദ്ധിച്ചു, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളോ ആക്രമിക്കുന്ന യാതൊന്നെയും കമ്പനി സഹായിക്കുകയില്ലെന്നായിരുന്നു അതിന്റെ അർത്ഥം. സാധനവിലയ്ക്കു യുദ്ധസാമഗ്രികൾ തിരുവിതാംകൂറിനു വിൽക്കാമെന്നും ഡച്ചുകാർ ഏറ്റവും.

ലന്തക്കാർ ഇതുവരെ ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടികളിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു പ്രധാനസവിശേഷതകൾ ഈ ഉടമ്പടിക്കുണ്ടായിരുന്നു.

ഒന്നാമതായി, രാജ്ഞിയാധികാരനാട്ടും ഡച്ചുകാർ നിഷ്ഠയും ഉപേക്ഷിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് ആക്രമിക്കുന്ന ഏതൊരു നാടുവാഴിയെയും സഹായിക്കുകയില്ലെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചു. കൊല്ലത്തും ഇടുമിത്തുറപ്രതലത്തിലും ഇടപെടാനുള്ള കൊച്ചിയിലെ കമാന്ററിന്റെ ശ്രമങ്ങൾ, കമ്പനിയും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിന് കാരണമെന്ന് ചർച്ചയ്ക്കുവാൻ ഈ കീഴടക്കത്തിന്റെ വ്യാപ്തി മനസ്സിലാക്കുന്നത്. ഭാഷിക്കാട്ടുവാങ്ങാതി ഒഴികെ മറ്റുള്ള എല്ലാവരുടേയും കാര്യങ്ങളിൽ ഇടപെടുന്നതിനും, തക്കങ്ങളിൽ അവസരവിലി പഠയുന്നതിനുള്ള അവകാശം തടയുകയെന്നായിരുന്നു കമ്പനിയുടെ ഇതുവരെയുള്ള അധികാരവാദം. മലബാർ, പറവൂർ എന്നീ നാടുവാഴികൾക്കുണ്ടായിരുന്നതും, അവർക്കുണ്ടായ കാര്യത്തിൽ ചാലും അവരോട് ആലോചിക്കണമെന്നും, അനുമതി വാങ്ങണമെന്നും അവർ നിർബന്ധപിടിച്ചത് നാം കണ്ടു. കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ മേൽകാര്യകളായിട്ടാണ് അവർ കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. ആക്രമണങ്ങളിൽനിന്ന് ഭയപ്പെടാമെന്ന്, മിക്കവാറുംക്കാരായുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടികളിലും അവർ സമ്മതിച്ചിരുന്നു എന്നാൽ ആ അവകാശവാദം അവർ കീഴടങ്ങിയത്, അവരെ വിശ്വസിച്ചവരോട് കാണിച്ചു വരുന്നതായിരുന്നു. ഈ ഉടമ്പടിപ്രകാരം കേരളക്കരയിലെ ചെറുരാജാക്കന്മാരെ ലാഭക്കമ്പനി മാതൃത്വം വർദ്ധിച്ചു അടിയവെച്ചു. തിരുനെൽവേലിയിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറവുപ്പട അടയ്ക്കമെന്നാണ് ഈ സാധുക്കൾ കരുതി.

ബാധാധിയായിരുന്ന സുപ്രീംഗവണ്മെന്റിന് സമർപ്പിച്ച ഒരുപക്ഷാരികമായ പ്രതിജ്ഞാപത്രത്തിൽ ഈ വ്യവസ്ഥയുടെ ആവശ്യമായ ഭവിഷ്യത്തുചർച്ച കൊച്ചിരാജാവ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. “മറ്റു രാജാക്കന്മാരോടൊപ്പം ഒരു വഴയ സുഹൃത്തുനെയും സഖ്യക്കുടിയെയും കമ്പനി ത്യജിച്ചുവെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. “എല്ലാ ഉടമ്പടിവ്യവസ്ഥ

കൂട്ടം ഇതിനാൽ ലംഘിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്റെ പുറപ്പാടുകൾ ചില രാജകുടുംബക്കാരുടെ അവരുടെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരാനുണ്ടായിരുന്നു, ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനി അതിനെതിരായി തുടർച്ചയായി ഇടപെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി എന്റെ രാജ്യം പലതായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടു. ശക്തമായ ശത്രുക്കളെ നേരിടാൻ അതിനു കെല്പില്ലാതായി. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് ശക്തനായ ഒരു ഭരണാധിപനായതോടെ ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിയെ സ്വാധീനപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മറ്റു രാജാക്കന്മാരെ കീഴടക്കാൻ അദ്ദേഹം സ്വീകരിക്കുന്ന എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും സമ്മതിച്ചുകൊടുക്കാൻ കമ്പനി തയ്യാറാക്കിയിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിയെത്തന്നെ കീഴ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിക്കുമെന്നു ഞാൻ ഭയപ്പെടുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു പലവിധ അപമാനങ്ങളും കമ്പനിക്കു സഹിക്കേണ്ടിവരും.” §

ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ പ്രത്യേകസംരക്ഷണത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നും തന്നെ ഈ ഉടമ്പടിയിൽ പറയുന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് അതിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പ്രധാനപ്പെട്ട സവിശേഷത. കൊല്ലവുമായി പറങ്കികളുണ്ടാക്കിയ ഒന്നാമത്തെ ഉടമ്പടിയുടെ കാലഘട്ടത്തോളം തീർദ്ദശത്തെ ലത്തീൻ ക്രിസ്ത്യാനികളെ യൂറോപ്യൻ ചൂരപാരികൾ അവരുടെ പ്രത്യേകസംരക്ഷണയിൽ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നു. ഈ ആളുകളെ വിചാരണചെയ്യുകയും ശിക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് കമ്പനിയിലായിരുന്നു. ഈ വിചിത്രമായ ഏർപ്പാട് പല കഴുപ്പങ്ങൾക്കും കാരണമായി. ഇത്തരം ഒരു വ്യവസ്ഥ മാത്താങ്ങവർമ്മ സമ്മതിച്ചില്ല. മറ്റു പല പ്രധാനകാര്യങ്ങളിലും വിട്ടുവീഴ്ചയുണ്ടാകാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. ലത്തീനുകൾ, ഇതിനുവേണ്ടി ഉറച്ചുനിൽക്കുന്ന ശക്തിയുമില്ലായിരുന്നു.

തീർദ്ദശത്തുള്ള കമ്പനിയുടെ അധികാരത്തിന് ഇതിലെ ആദ്യത്തെ വ്യവസ്ഥ മൗലികമായ പ്രഹരം എല്പിച്ചുവെന്നത് തൽക്കാലം ഒരു കാര്യമാണ്. തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് ആക്രമിക്കാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന മറ്റു കേരളനാടുവാഴികളുമായുള്ള കമ്പനിയുടെ സർവ്വമണ്ഡലം ഉപേക്ഷിക്കാമെന്നും, അവരുടെ താല്പരങ്ങളിൽ യാതൊരു കാരണാശങ്കയും ഇടപെടുകയില്ലെന്നും, അർക്കം യാതൊരു സഹായവും നൽകുകയില്ലെന്നുമുള്ള

§ കൊച്ചി സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽ. പേജ്, 108—109, ഗവൺമെന്റ് പ്രസ്സ്, എറണാകുളം.

എന്നാൽ ഈ ഉടമ്പടിയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾക്ക് രാഷ്ട്രീയശക്തി വളരെ വ്യക്തമായും അവസാനിച്ചു. വ്യാപാരകാര്യത്തിൽ പോലും അവർക്ക് ഉടമ്പടിപ്രകാരം ലഭിച്ച ആനുകൂല്യം കേവലം താല്ക്കാലികമായിരുന്നു. ചെറിയ നാടുവാസികളെ കീഴ്പ്പെട്ടത്തിൽത്തന്നെ രാജ്യാതിർത്തി കൊച്ചി വരെ വ്യാപിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് അതിലെ വ്യവസ്ഥകൾ റദ്ദ് ചെയ്തു. കമ്പനിക്കു നിശ്ചിതവിലയ്ക്ക് കയ്യടക്കുവിലൊന്ന ബാധ്യതയെക്കുറിച്ച് അവർക്ക് ചുട്ട ഒരു മറുപടിയാണ് അദ്ദേഹം നൽകിയത്. കമ്പനിക്ക് ഇപ്പോൾ രാഷ്ട്രീയാധികാരമൊന്നും ഇല്ലെന്നും

അവർ വെറും കച്ചവടക്കാരാണെന്ന കാര്യം എല്ലാവരും ഓർമ്മയിൽ ഇരിക്കണമെന്നായിരുന്നു മുഖവി. വേണമെങ്കിൽ കണ്യാളത്തിൽനിന്ന് ചാക്കു വാങ്ങുകയുള്ള അപാവം നൽകാമെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

ഈ ഉപേക്ഷയുടെ ഫലമായി ലാലക്കുമാർ വില്പനക്കായിരിക്കണമെന്ന നിശ്ചയം വന്നുതന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു വടക്കോട്ടു നീങ്ങാനുള്ള സൗകര്യം ലഭിച്ചു. അതു വഴിയാണു എടുപ്പുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തെക്കും കൂറും വടക്കുംകൂറും ആക്രമിച്ചു കീഴ്പ്പെടുത്തി. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വിസ്തൃതി കണ്യാളമാർക്കു ചെറിയൊരു വരെയായി. എന്നാൽ മറവുറ്റപ്പയുടെ ഈ ആക്രമണത്തിനെതിരായി ഉത്രന്നാലും സാമതന്ത്ര്യത്തിൽ ജീവിച്ചുചേരുന്ന കായംകുളം, പുറക്കാട്, ചങ്ങനാശ്ശേരി തുടങ്ങിയ വടക്കൻ രാജ്യങ്ങളിലെ ജനങ്ങളും, ഇതുവരെ സന്തോഷത്തോടെ നോക്കിയിരുന്ന ഇടപ്രദേശമായ കലാപത്തിന് ഒന്നിങ്ങി. ഒരു കേരളരാജ്യം മററാണെന്ന കീഴ്പ്പെടുത്തുന്ന പഴയ രീതിയിലല്ലായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആക്രമണം. മുമ്പാകെയുള്ള കൂലിപ്പട്ടാളക്കാരുടെ സഹായത്തോടെ ശക്തനായിത്തീർന്ന ഒരു രാജാവ് കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ വെട്ടിപ്പിടിച്ച് തന്റെ സംസ്ഥാനത്തോടു ലയിപ്പിക്കുന്ന ഒരു കഴുതയെന്ന് അവർ കണ്ടു. തടവിൽനിന്നും രക്ഷപ്പെട്ട പുറക്കാട് രാജാവ് ഈ കലാപത്തിനു നേതൃത്വം വഹിച്ചു. വടക്കുംകൂർ, തെക്കുംകൂർ എന്നിവിടങ്ങളിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ പുറക്കാട് രാജാക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തോടു ചേർന്നു. കൊച്ചിയിലെ സാമന്തന്മാർ അവർക്കു സഹായിച്ചു. പിന്തുണയ്ക്കുക. നാട്ടുതിരിയുടെയും തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെയും ഇടയ്ക്കുള്ള തന്റെ നിലയെപ്പറ്റി ആശങ്കാകുലരായിത്തീർന്ന കൊച്ചി രാജാവ് ഈ സഖ്യത്തിൽ ചേർന്നു എന്നാൽ ഈ സാമന്ത മാർത്താണ്ഡവർമ്മ നേരത്തേ കണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൊച്ചി രാജാവിന് എതിരായുള്ള രാജകുടുംബത്തിലെ ശാഖക്കാരെ ഇളക്കിവിട്ടു. കൊച്ചി രാജകുടുംബത്തിൽ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളുണ്ട്. ഒന്ന് പെരുമ്പടപ്പു മൂപ്പിന് സ്ഥാനവും മററത് രാജപാലിയും. ഒരിക്കലും ഇരിക്കാത്തതുമായ ശാഖകളിലെ ഏറ്റവും പ്രായംകൂടിയ അംഗവും കുടുംബത്തിലെവരായിരിക്കും പെരുമ്പടപ്പിൽ മൂപ്പ്. രാജാവ് ഒരിക്കലും ശാഖയുടെ തലവനാണ്. 1743-ൽ ഈ രണ്ടു സ്ഥാനങ്ങളും തമ്മിൽ വ്യത്യാസമുണ്ടായി. എന്തെന്നാൽ പെരുമ്പടപ്പുമൂപ്പിന് സ്ഥാനം അവകാശപ്പെട്ടു ഏറ്റവും പ്രായംചെന്ന അംഗം അധികാരത്തിൽനിന്നും വിലക്കെടുത്തു എന്നാൽ ശാഖയിലെ അംഗമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആ സ്ഥാനം അംഗീകരിക്കാൻ രാജാവു കൂട്ടാക്കിയില്ല. സ്ഥാനഭ്രഷ്ടനാക്കപ്പെട്ട തമ്പുരാൻ തിരുവനന്തപുരത്തേയ്ക്കു രക്ഷപ്പെടുകയും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ

സഹായം നേടുകയും ചെയ്തു. ഈ വഴക്കിന്റെ നയതന്ത്രപരമായ പ്രാധാന്യം അദ്ദേഹത്തിന് ഉടൻതന്നെ മനസ്സിലായി. നാടുവിട്ടുവന്ന തമ്പുരാൻ അദ്ദേഹം അഭയം നൽകുകയും തന്റെ സമ്മതത്തോടെയ്ക്ക് പ്രായം എഴുതാതെ തീവരാനും അംഗീകരിക്കുക സാധ്യമല്ലെന്ന് കമ്പൻ കോർട്ടിന്റെ കൊച്ചിയിലെ അധികാരികളെ അറിയിക്കുകയും ചെയ്തു.

തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും തമ്മിൽ കലഹിക്കുന്നതിന് മറ്റൊരു കാരണം കൂടിയുണ്ടെന്നാണ് തൃപ്പൂണിത്തുറയിലെ രേഖകൾ പറയുന്നത്. പുരാതനവും സമ്പന്നവുമായ തിരുവല്ലാക്ഷത്രം മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ അധീനതയിലായി. എന്നാൽ ഈ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ നിയന്ത്രണവും കോയ്മുഖനാവും കൊച്ചിരാജാവിനായിരുന്നു. നേരത്തേതന്നെ കൊച്ചിരാജാവു ദേവ്യത്തിൽ കഴിയുകയായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ അനന്തരം നശിച്ചിരിക്കാൻ പൂരിയ സഖ്യം പറ്റാപൂർത്തമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചു. സമാനഭൂഷായ തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ സ്വന്തം കോണായിരുന്നതുകൊണ്ട് വടക്കുംകൂർരാജാവ് ഈ സഖ്യത്തിൽനിന്ന് ഒഴിഞ്ഞുനിന്നു. എങ്കിലും സംയുക്തകക്ഷികൾ വളരെ ശക്തന്മാരാണ് തോന്നി. പാലിയത്തല്ലൂർ പ്രായപൂർത്തിയായിട്ടില്ലാത്തതിനാൽ പട്ടത്തിൽ ഇരിക്കേണ്ടുന്നതായിരുന്നു കൊച്ചിസേനയുടെ പടനായകൻ. വലിയ ഏറ്റുമുട്ടലുകളാണുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും യുദ്ധത്തിൽ കൊച്ചി പരാജയപ്പെട്ടു. തിരുവിതാംകൂർ നിർദ്ദേശിച്ച സമാധാനവ്യവസ്ഥകൾ അംഗീകരിക്കാമെന്നു കൊച്ചിരാജാവു സമ്മതിച്ചു. നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാമെന്നും സമാനഭൂഷായ തമ്പുരാക്കന്മാരെ അംഗീകരിക്കാമെന്നും കൊച്ചിത്തൽ നൂലപ്പുഴവരെ കിടക്കുന്ന കരപ്പറമ്പുദേശം വിട്ടുകൊടുക്കാമെന്നുമായിരുന്നു വ്യവസ്ഥകൾ. ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള കൂടിയാലോചനകൾക്കായി തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ 1753-ൽ മാംവലിക്കരവെച്ച കൂടിയുടപ്പം ചില പ്രധാനവ്യവസ്ഥകൾക്കു് കൊച്ചിരാജാവ് അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായി അതിൽപ്രകാരം 500 കണി ഒഴികെ കൊച്ചിയിൽ വിട്ടയുന്ന മുഴുവൻ കരുമുളകും തിരുവിതാംകൂറിന് വിൽക്കാമെന്നും, തിരുവല്ലാ, റെറ്റിപ്പാട് എന്നീ ക്ഷേത്രങ്ങളുടെ അവകാശം തിരുവിതാംകൂറിന് കീഴടങ്ങാമെന്നും, പ്രളക്കന്മാരുമായി ആലോചിച്ച തമ്പുരാക്കന്മാരുടെ അവകാശങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കാമെന്നും, യുദ്ധപ്പിലവായി തിരുവിതാംകൂറിന് 25,000 രൂപ നൽകാമെന്നും അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു.

എന്നാൽ ഈ ഉടമ്പടി ഒപ്പിടുന്നതിനുമുമ്പു പുതിയ ചില സംഭവ വികാസങ്ങളുണ്ടായി. പുറക്കാട്ടുരാജാവിന്റെ തടവുപാടലും, മാർത്താ

ബസവമ്മ പുതുതായി പിടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലെ ജനങ്ങളുടെ കലാപവും, തനിക്കു പ്രതികാരം വീട്ടുന്നതിനു നല്ലൊരു അവസരം സങ്കീർത്തിക്കുന്നുവെന്നു കൊച്ചിരാജാവിനു തോന്നി. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ മുന്നോട്ടത്തെ തടയണമെന്ന വലുതായ ഉൽക്കണ്ഠ കൊച്ചിയിലെ പ്രഭുക്കന്മാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. ലത്തക്കാർ അവരെ രഹസ്യമായി പിന്തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വടക്കോട്ടുള്ള വ്യാപ്തി കണ്ണമടപ്പ് അംഗീകരിക്കുന്നത് ആപത്തായിത്തീരുമെന്നും, അതിനെതിരായി രൂപീകരിച്ചിട്ടുള്ള വടക്കൻസഖ്യത്തിന്റെ വിജയം സുനിശ്ചിതമാക്കാൻ വേണ്ട നടപടികൾ സ്വീകരിക്കണമെന്നും 1756 ഒക്ടോബർ 9-ാംനു ബഹുറ വിധായിലെ ഗവണ്മെന്റ് കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ടർക്ക് എഴുതി. പള്ളിയിൽ ഇടിക്കുളമുനാന്റെതന്നെ നേതൃത്വത്തിൽ സുശക്തമായ ഒരു കൊച്ചിസേന ഇന്നത്തെ ആലപ്പുഴനഗരത്തിനു സമീപം സമാനമുറപ്പിച്ചു. കായംകുളം, പുറക്കാട്, വടക്കൂർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലെ പ്രജകൾ ധാരാളമായി കൊച്ചിസൈന്യത്തിൽ ചേരുകയും അതിന്റെ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയുംചെയ്തു. കൊച്ചിരാജാവു നടത്തിയ അവസാനത്തെ വലിയ യുദ്ധമായിരുന്നു ഇത്; കൊച്ചിപതാക അവസാനമായി പാറിച്ചെന്നു പടനിലം. കൊച്ചിയിലെ എല്ലാ പ്രധാനപ്രഭുക്കുടുംബാംഗങ്ങളും പടയിൽ പങ്കെടുത്തിരുന്നു, ചാലിയത്തെ പുതിയ അവകാശിയായ കോമരയ്യൻ,—18 വയസ്സുമാത്രം പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന ചിറന്നും സുമന്തയായ ഈ യുവാവ് ആ ചെറുപ്രായത്തിൽതന്നെ യുദ്ധത്തിലും രാജ്യതന്ത്രത്തിലും അസാമാന്യമായ പാടവം പ്രദർശിപ്പിച്ചിരുന്നു; മദ്ധ്യ കാലഘട്ടത്തിലെ നാടുവാഴിപൗരന്മാരുടെത്തിന്റെ മൂത്തീകളെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹം,—കോടശ്ശേരി തലവൻ, പനമുക്കത്തുകയ്ക്കൻ, ചങ്ങരം കോതകുത്താവ്, തൊട്ടാശ്ശേരി തലവന്നവർ തുടങ്ങിയ കൊച്ചിയിലെ എല്ലാ പ്രമുഖപ്രഭുക്കന്മാരും അവരുടെ പുരാതനമത്സരങ്ങൾ കൈവെടിഞ്ഞു തിരുവിതാംകൂർരാജാവിന്റെ ആക്രമണത്തെ നേരിടാൻ പള്ളിയിൽ ഇടിക്കുളമുനാന്റെ പിന്നിൽ അണിനിന്നു. സ്വന്തം നാശംമാത്രമല്ല മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ മുന്നോട്ടത്തിൽ അവർ ദൾിച്ചത്. തമിഴ്ബ്രാഹ്മണരായ ഉദ്യോഗസ്ഥസഞ്ചയത്തിന്റെയും കൂലിപ്പട്ടാളക്കാരായ മാവന്മാരുടെയും ബലംകൊണ്ടുമാത്രം കേരളം പിടിച്ചടക്കാൻ ഒരു രാജാവു നടത്തുന്ന ശ്രമം അവരിൽ ദോഷം ജനിപ്പിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂർസേനയുടെ ശിക്ഷണപാടവത്തിന്റെയും പരിശീലനത്തിന്റെയും മുമ്പിൽ അവരുടെ ദേശാഭിമാനത്തിനു യാതൊന്നും നേടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

കൊച്ചിസൈന്യം കടൽമാർഗ്ഗമായി പുറക്കാട്ടു വരികയും 1753 ഡിസംബറിൽ അവിടെ താവളമടിക്കുകയുചെയ്തു. കരപ്പുറത്തുകൂടെ വന്ന മറ്റൊരു ചെറിയ സൈന്യം അവരോടുചേർന്നു. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂർസൈന്യം അവരെ പുറകിൽനിന്നാക്രമിക്കുകയും കൊച്ചിയു മായുള്ള അവരുടെ ബന്ധം മോദിക്കുകയുചെയ്തു. ഡിലനായിയുടെ പീരങ്കികൾ കൊച്ചിസൈന്യത്തെ ആകെ ക്ഷുദ്ധത്തിലാക്കി. കേരള പൗരജ്ഞത്തിന്റെ സുന്ദര്യമങ്ങൾ മാവപ്പടയുടെ വേടിയറവു പടനിലത്തിൽ വീണു. പാലിയത്തെ അവകാശി, പനമുക്കത്തു മൂന്നാംമുറക്കൈൾ, കോടുശ്ശേരി തലവൻ എന്നവർ തടവുകാരാക്കപ്പെട്ടു.

ഈ വിജയം തിരുവിതാംകൂർസൈന്യം ശരിക്കും വിനിയോഗിച്ചു. അവർ കരപ്പുറം മുഴുവൻ പിടിച്ചടക്കി. കൊച്ചിയിലെ ലത്തുക്കാട്ടേയ്ക്കു രണ്ടുനാഴിക സമീപംവരെ തിരുവിതാംകൂർസേന എത്തി. അപ്പോൾ കൊച്ചിരാജാവു സഭാധാനത്തിന് അപേക്ഷിച്ചു. ഡച്ചുഗവണ്ണർ അതിനെ ശക്തിയായി അനുതൂലിക്കുകയും മദ്ധ്യസ്ഥത വഹിക്കാമെന്ന് എല്ലാ കയ്യുചെയ്തു. കൊച്ചിസൈന്യം പരാജയപ്പെട്ടെങ്കിലും പുറക്കാട്ട്, തെക്കുകൂർ, വടക്കുകൂർ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ പുതിയ ഭരണാധികാരിയുമായി അത്രുവഗം ഇണങ്ങിയില്ല. അവർ വീണ്ടും കലാപം തുടങ്ങി. രാമയ്യന്റെ കൊള്ളകൾക്കും, തമ്പുരാക്കന്മാരാടുള്ള മാന്തന്ധ്യവർമ്മയുടെ നിന്ദയായ ചെരുമാറ്റത്തിനുമെതിരായി കായകളത്തിൽ വടക്കോട്ടുള്ള മുഴുവൻ ജനങ്ങളും ആയുധമെടുത്തു. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ നില വളരെ പരുങ്ങലായി. അപകടത്തിന്റെ മൂർച്ഛ ഭഗയിൽ മാന്തന്ധ്യവർമ്മ യാതൊരു തത്പരീക്ഷയും രാഷ്ട്രസ്നാഹവുമില്ലാതെതന്നെ ചെരുമാറി. അസംതൃപ്തരായ ജനങ്ങളെ അമർച്ചചെയ്യാൻ കോയമ്പത്തൂരിലെ മൈസൂർസനാധിപനായിരുന്ന ഹൈദരാലിയുടെ സഹായത്തിന് അപേക്ഷിക്കാൻ അദ്ദേഹം മടിച്ചില്ല. സ്വന്തം പ്രതാപം വളർത്തുവാൻ തീരുവണ്ടി പുറമേപിന്നു സഹായം തേടുകയെന്നത്, മാന്തന്ധ്യവർമ്മയുടെ ആദ്യവസാനമുള്ള നയമായിരുന്നു. ഒരു കേരളീയ രാജാവെന്ന നിലയിലുള്ള യാതൊരു മഹത്വവും അദ്ദേഹത്തിന് ഇല്ലാതെപോയതിന്റെ കാരണവും മഹാനുഭവമല്ല. സ്വന്തം പ്രജകളുടെ അസംതൃപ്തി ഇല്ലാതാക്കാൻ ഹൈദരാലിയുടെ സഹായം തേടിയതിൽ നിന്നുതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയബാധത്തിന്റെയും ദേശസ്നേഹത്തിന്റെയും നിലവാരം മനസ്സിലാക്കാം.

എന്നാൽ രോഗത്തെക്കാൾ മാരകമായ ഈ ചികിത്സ കാര്യവശാൽ തിരുവിതാംകൂറിനു വേണ്ടിയില്ല. അവകടത്തുവാൻ രാജാവിനേക്കാൾ കൂടുതൽ ദേശീയചാരവും ജനങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുമായി. എന്നാൽ മാതൃഭാഷയായ മലയാളം മലിനവും രാജ്യസ്ഥാനമില്ലാത്തതുമായ ഈ പ്രാധുര്യം തിരുവിതാംകൂറിന്റെ പിന്നീടുള്ള അസ്ഥിമൂലങ്ങൾക്ക് കാരണമെന്നു മനസ്സിലാക്കേണ്ടതാണ്. ഒരിക്കൽ നേടിയ ഹൈന്ദവഭാവിയുടെ സാധാരണ രീതിയിലുള്ള അത്ര എളുപ്പമായിരുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂറിലെ അസംതൃപ്തരായ ജനങ്ങളുടെ നേക്കു നീക്കങ്ങൾ താൻ തയ്യാറാണെന്ന് അദ്ദേഹം മാതൃഭാഷയായ മലയാളം അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അതിനുമുമ്പുതന്നെ കലാപം അവസാനിച്ചതുകൊണ്ട് അതു വേണ്ടെന്നു രാജാവ് മറുപടി നൽകി. മറുപടി തൃപ്തികരമല്ലെന്നും തനിക്ക് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകണമെന്നും മൈസൂർസേനാധിപൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. മാതൃഭാഷയായ മലയാളം ഈ ക്ഷണത്തിന്റെ അനന്തരഫലമായിരുന്നു ടിപ്പുവിന്റെ തിരുവിതാംകൂർ ആക്രമണവും അതിന്റെ ഭാഗമായിട്ടുള്ളത്.

കൊച്ചിരാജാവിന് നേരിട്ട പരാജയങ്ങളും കമ്പനിയുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരനഷ്ടവും ചിഹ്നമായിത്തീർന്നതായ അവസരം സാമൂതിരിപ്പാടിന് നൽകി. ലത്തക്കാട് കീഴടങ്ങേണ്ടിയിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം അവസരംനോക്കിയിരിക്കുകയായിരുന്നു. ചേറുവാ വീണ്ടെടുക്കുന്നതിന് കാത്തിരുന്ന സാമൂതിരി 1755-ൽ പാറ്റിനിവെള്ള കമ്പനിയുടെ കാവൽക്കാരും ആക്രമിച്ചു. 1759-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം പഴയങ്ങിനായർ തുടങ്ങിയ ചില പ്രദേശങ്ങൾക്കു മേലുള്ള മേൽക്കോയ്മകൾക്കുവേണ്ടി സാമൂതിരി കമ്പനിക്ക് വിട്ടുകൊടുക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. ആ പ്രദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹം ആദ്യമായി വീണ്ടെടുത്തു കോഴിക്കോടിനോടു ചേർത്തു. അതോടുകൂടി കായലിനോടു ചേർന്നിരുന്ന തെക്കൻപ്രദേശങ്ങൾ മുഴുവൻ വീണ്ടും സാമൂതിരിയുടെ മേൽക്കോയ്മ സ്വീകരിച്ചു. ചേറുവാ വാക്കടുയിലെ ലത്തക്കാടും കടലും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം നശിപ്പിക്കാൻ പുളളിക്കരയിൽ സുരക്ഷയായ ഒരു കാവൽസേനയും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. എന്നാൽ കോട്ട കീഴടങ്ങിയതിനെ തുടർന്ന്, അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന പീരേക്കുളത്തിന്റെ കൊണ്ടുവന്ന് പുളളിക്കര ശക്തിപ്പെടുത്തി. ചേറുവാ പ്രദേശം 8000 ഭടന്മാർ പിടിച്ചെടുത്തു. കോഴിക്കോടുവേണ്ട അടുത്തായി പറവൂർ പിടിച്ചു. മയമാസത്തിൽ സാമൂതിരിപ്പാടുതന്നെ നേരിട്ട് തുറുർ കൈവശപ്പെടുത്തി. കൊടോമ്പർമാസത്തിൽ അദ്ദേഹം പുളളിക്കരയിലെ കാവൽസേനയും പിടിച്ചെടുത്തു.

ഇതിനുശേഷം സാമൂതിരി കൊച്ചിരാജ്യം ആക്രമിച്ചു. മലപ്പാട്ടം പാറുരം വിധേയമായിത്തന്നുകൊണ്ട്, അതുവഴി കോഴിക്കോട്ടുസന്ന കൊച്ചിയിൽ കടന്നു. മഹാരാജ സൈന്യം ചോറവാലാശ്ശേരിനും ആക്രമണം നടത്തി. ഈ അവിത്തി സംഭവിച്ചിരുന്നത് എണമക്കൽ കോട്ടയായിരുന്നു ധാരാളം പട്ടാളക്കാരും പീഠഭികളും അവിടെ കയറിയിരുന്നു. എന്നാൽ ഒറ്റ വെടിപാലും വെട്ടുന്നതിനു മുമ്പ്, കോട്ടയിലെ തലവൻ അത് സാമൂതിരിക്ക് അടിയറവെച്ചു. എണമക്കൽ കൈവശപ്പെടുത്തിയതോടെ വടക്കൻകൊച്ചി മുഴുവൻ സാമൂതിരിയുടെ മുമ്പിൽ തുറന്നുകിടന്നു. ആ പ്രദേശത്തെ ഇടപ്രദക്കന്മാർ യാതൊരു എതിർപ്പിനും തയ്യാറായില്ല. അങ്ങനെ കോഴിക്കോടിന്റെ ഭരണം സുസ്ഥാപിതമായി. ശത്രുരാജ്യത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ പാളയമടിച്ചിരുന്ന സാമൂതിരി പാലിയം ആക്രമിക്കുകയും ആ മാംബിയുടെ സമലങ്ങർ മുഴുവൻ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു.

കയ്യൂട്ട് 9 മാസംകൊണ്ട് സാമൂതിരി കൊച്ചിരാജ്യം മിക്കവാറും പിടിച്ചടക്കുകയും തന്റെ പൂർവികന്മാരിൽനിന്ന് ലഭിക്കാൻ തട്ടിയെടുത്ത പ്രദേശങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടായി. ചോറവാലാശ്ശേരിനിന്ന് അടുത്തുപിന്നെ പിൻവലിപ്പിക്കാൻ നയതന്ത്രപരമായും സൈനികമായുമുള്ള ശ്രമങ്ങൾ ലഭിക്കാൻ ചെയ്തു. കമാന്റർ ക്ലൗൺസ് ഒരു പട്ടാളവുമായി കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ എത്തി. കൊച്ചിയിലെ ഇളയരാജാവ് മഹാരാജ സേനയുമായി തിരുവഞ്ചിക്കുളത്തു വന്നുചേർന്നു. പാലിയത്തുനിന്നും പ്രധാന സേനയെ നയിച്ചത്. എന്നാൽ ചോറവായിൽനിന്നും സാമൂതിരിയെ തുരത്താനുള്ള പ്രവർത്തനം പരാജയത്തിൽ കലാശിച്ചു. ലഭ്യപ്പെട്ട പീരങ്കിയും ഉപകരിച്ച് പിൻവാങ്ങാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായി. ലഭിക്കാൻ രംഗത്തു നിന്നും നിഷ്ക്രമിച്ചുതോടെ, സാമൂതിരി ഉടൻ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആക്രമിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാവിനെ വളയത്ത് കോഴിക്കോട്ടുസന്ന പാറുർ പിടിക്കുകയും അവിടെനിന്ന് കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയുടെ നേക്ക് മുണറുകയും ചെയ്തു. സ്ഥിതിഗതികൾ ഇത്രമാത്രം കഴുത്തുപ്പോൾ കൊച്ചിയിലെ ഡച്ച് അധികാരികൾ സംഭ്രാന്തരായി. അവർ സാമൂതിരിയെ ശക്തിയായി എതിർക്കാൻ തീർച്ചപ്പെടുത്തി. എന്നാൽ അവരുടെ കീഴിലുള്ള സൈന്യം അതിന് അപര്യാപ്തമായിരുന്നു. സിദ്ധാണിയിലും പോഷകസേനയെ കിടാൻ യാതൊരു വഴിയുമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കമാന്റർ ക്ലൗൺസ് നിസ്സഹായനായി. ഈ വിഷമഘട്ടത്തിൽ ചോറവായിലെ മാടമ്പിമാരോട്, കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാവിനോടു ചേർന്നിന്ന് സാമൂതിരിയെ തടയാൻ അയാൾ ആജ്ഞാപിച്ചു. എ

ന്നാൽ കമാണ്ടുറിന്റെ നിർദ്ദേശപ്രകാരം പ്രവർത്തിക്കാൻ അവർ ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. അവർ സാമൂതിരിയുടെ പക്ഷത്തു ചേർന്നു. കേരളത്തിൽ ഒരു മൂന്നാംകിടരാജ്യീയശക്തിയുടെ സ്വാധീനംചേർന്നു തങ്ങൾക്കില്ലാതായെന്ന് അതോടെ കന്നടൻ്റെ ബോധ്യമായി.

സാമൂതിരിയുടെ ആക്രമണത്തോടെ കൊച്ചിരാജ്യം മിക്കവാറും തകർന്നു. മങ്ങാടും പാവനം കീഴ്പ്പെടുത്തിയിരുന്ന സാമൂതിരി, തിരുവിതാംകൂർ അതിർത്തിവരെ തന്റെ ഭരണം സ്ഥാപിച്ചു.

എന്നാൽ വിഷയത്തിന്റെ കൊടുമുടിയിൽവെച്ച് 1758 മേയ് 5-ാംതീയതി സാമൂതിരിപ്പാട് നിര്യാതനായി. ആ രാജകുടുംബത്തിലെ ഏറ്റവും മഹാത്മാരായ രാജാക്കന്മാരിൽ ഒരാളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലത്തു് മാനവികമരോഷങ്ങൾക്കു പുറത്തുപ്രതാപവും പ്രൗഢിയും വീണ്ടെടുക്കപ്പെട്ടു പക്ഷെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയുദ്ധവിമുഖനായിരുന്നു. ഏതു സമയത്തും ഹൈദരാലി കേരളം ആക്രമിക്കുമെന്ന ഭീതി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. അതിനെ നേരിടുന്നതിനു തന്റെ സൈന്യത്തെ കരുതിനിർത്താനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉല്ക്കണ്ഠ. അതസമയംതന്നെ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആക്രമണനയം അദ്ദേഹത്തെ അപഗ്രസ്ഥനാക്കി. സ്ഥിതിഗതികൾ ഇങ്ങനെയായിട്ട് തുടർന്നാൽ, കേരളാധിപത്വത്തിനുള്ള സമരം തിരുവിതാംകൂറും കോഴിക്കോടും തമ്മിൽ വേണ്ടിവരുമെന്നതു് സൂചകമായിരുന്നു. ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ലഭിക്കാത്ത ഒരു നിഷ്പക്ഷത വളരെ പ്രധാനമാണെന്നു കണ്ടു സാമൂതിരി കമ്പനിയുമായി ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കി.

തെക്കുനിന്നുള്ള തിരുവിതാംകൂറിന്റെ മുന്നേറ്റം കൊച്ചിയുടെ നിലയേയും അത്യന്തം വിഷമത്തിലാക്കിത്തീർത്തു. ഇതിനകംതന്നെ കരപ്പാവും തലസ്ഥാനത്തിന്റെ തൊട്ടു തെക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങളും തിരുവിതാംകൂർ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യം വളരെ ചുരുങ്ങി. എന്നാൽ ശേഷിച്ച പ്രദേശങ്ങളുടെമേലും തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് അവകാശവാദങ്ങൾ ഉന്നയിച്ചുതുടങ്ങി. ഇക്കാലത്താണ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മരിച്ചതു് (1756).

എന്തെല്ലാം കുറവുകളുണ്ടായിരുന്നാലും അദ്ദേഹം പ്രതാപിയായ ഒരു രാജാവായിരുന്നുവെന്നതിൽ തർക്കമില്ല. അദ്ദേഹത്തിനു് യാതൊരു തത്പരീക്ഷയുമില്ലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ക്രൂരത്വം പൈശാചികമായിരുന്നു. ദേശാഭിമാനബോധം അദ്ദേഹത്തെ തൊട്ടുതീണ്ടിയിരുന്നില്ല. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ ഭരണകാലമൊട്ടുക്കു് നോക്കുകയാണെങ്കിൽ കേരളം

ധർമ്മത്തോടു് അദ്ദേഹത്തിനു യാതൊരു മമതയുമില്ലായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാം. തന്നെ എതിർത്ത നാടുവാഴികളെ തോല്പിക്കാൻ വെളിയിൽനിന്നു സഹായം തേടുകയെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞതയുടെ അടിസ്ഥാനംതന്നെ. സ്വന്തം നില സുശക്തമാക്കാൻ അദ്ദേഹം രണ്ടുപ്രാവശ്യം വിദേശസഹായം തേടി. രണ്ടാമത്തെ പ്രാവശ്യമാണെങ്കിൽ ഉത്തരതിരുവിതാംകൂറിൽ തന്നെ സഹായിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഹൈദരാലിയുടെ സഹായംവരെ അപേക്ഷിച്ചു. എടുവീട്ടിൽപിള്ളമാരുടെ കുടുംബത്തോടു കാണിച്ചു പൈശാചികമായ പ്രതികാരം, തമ്പിമാരുടെ കൊലപാതകം എന്നിവയിൽപിന്നു് തന്റെ ശത്രുക്കളോടു നീതിബോധത്തോടെ പെരുമാറുന്നതിൽ അദ്ദേഹം യാതൊരു പ്രാധാന്യവും കല്പിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു കാണാം. ഇവയ്ക്കു പുറമേ, കേരളചരിത്രത്തിന്റെ പശ്ചാത്തലത്തിൽ രോഷഃസ്വാർഥ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ നയം മറ്റൊരു വിധത്തിലും വിനാശകരമായിരുന്നുവെന്നു് വ്യക്തമാകും. കേരളത്തിലെ പുരാതനരാഷ്ട്രീയഘടന നിർമ്മാണചെമ്പതു്, തൽസ്ഥാനത്തു് തൃശ്ശി നാപ്പള്ളിയിലെ നവാബന്മാരുടെ കീഴിൽ നിലവിലിരുന്ന ഒരു ഏകശാസനഭരണം സ്ഥാപിക്കാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രമം. ഈ സേവ്യർമാധിപത്യഭരണകൂടത്തിന്റെ ഇരട്ടത്തുണകളായി അദ്ദേഹം കണ്ടതു് വിദേശികളായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും കൂലിപ്പട്ടാളവുമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ജനങ്ങളോടും അവരുടെ സ്ഥാപനങ്ങളോടും നേരപോലെ എതിർപ്പുള്ളവരായിരുന്നു ഇക്കൂട്ടർ. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വളർച്ച ഈ വിധത്തിൽ നോക്കിയാൽ ഒരു തമിഴാൾത്തിന്റെ പ്രതിച്ഛായ ആയിരുന്നു. അതിന്റെ വടക്കോട്ടുള്ള മുന്നേറ്റം കേരളസംസ്കാരത്തിന്റെമേലുള്ള തമിഴ് സംസ്കാരത്തിന്റെ വിജയമു കിരുന്നു. തന്റെ വാശത്തിന്റെ പ്രതാപം വർദ്ധിക്കണമെന്ന അമിതമോഹത്തിൽ ഭരമയ്യനെപ്പോലുള്ള കുടിലന്മാർലികളായ തമിഴന്മാരെയും, ഡിലനായിയെപ്പോലുള്ള വിദേശസാഹസികന്മാരെയും മാർത്താണ്ഡവർമ്മ വിശ്വസ്തസേവകരായി സ്വീകരിച്ചു.

ഈ ഭൂഷ്ടങ്ങളെക്കൊയ്യുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ നേട്ടങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ, അദ്ദേഹം 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെ ഭാരതീയരാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരുടെ മുൻപന്തിയിൽ നിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹം സ്ഥാനാരോഹണചെയ്യുമ്പോൾ കേരളത്തിലെ ഏറ്റവും ചെറിയ രാജ്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂർ. രാജകീയാധികാരം ഫലത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. ഖജനാവിൽ വണമുണ്ടായിരുന്നില്ല പട്ടാളമാണെങ്കിൽ കലാപകാരികളായ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവനാകട്ടെ സദാസമയവും അപകടത്തിലും, കേരളരാഷ്ട്രീയ

ത്തിൽ ശക്തമായൊരുതരം ധർമ്മപ്രവർത്തനമായിരുന്നു ലക്ഷ്യം നിയമിച്ചു ചെയ്തത്. എന്നാൽ ഈ നാമം വർദ്ധിക്കുകയുള്ളിൽ മാതൃഭൂമി വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായിരുന്നു. തങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനം സ്ഥാനം ഉയർത്തുകയും, തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ സമ്പന്നതയെ തീരെ വിടയയ്ക്കുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടായി കഴിയാൻ ലക്ഷ്യം നിയമിച്ചു നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൊല്ലം മുതൽ കൊച്ചി വരെയുള്ള എല്ലാ ചെറിയ രാജ്യങ്ങളും വിവിധരീതികളിൽ അവിടെ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സുഗതമായ ഭരണം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തു. സുഗതമായ കാര്യങ്ങൾക്കു കരുതലുള്ള ഒരു സ്ഥിര പദ്ധതി അദ്ദേഹം തയ്യാറാക്കി. അതിന്റെ ഫലമായി മുമ്പാകെ രാജ്യത്തിനുമിപ്പോൾ പ്രാധാന്യം തിരുവിതാംകൂറിനു കേരളത്തിൽ ലഭിച്ചു. വലിയ ജലസേചനപദ്ധതികൾ, റോഡ്, തോട് തുടങ്ങിയ ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ അദ്ദേഹം നടപ്പിലാക്കി. സാധാരണക്കാരെ സഹായിക്കുന്ന വലിയ സ്ഥാപനങ്ങളും അദ്ദേഹം എടുത്തു. അസാധാരണമായ ദീർഘവീക്ഷണവും, പ്രശസ്തിയുണ്ടായും, ഉത്തരവു, തീരുമാനമെടുക്കാനുള്ള ശക്തിയുമുള്ള ഒന്നാളെങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നു സാധാരണക്കാരായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് എല്ലാവരെയും കാര്യങ്ങളിൽ കൂട്ടുകാരായിരുന്നുവെങ്കിലും തിരുവിതാംകൂറിലെ എല്ലാ മാനവരായും രാജാവ് മാതൃഭൂമി വർദ്ധിക്കുകയായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം ഏഴ്

ലന്തക്കുരുട അധഃപതനം

പുറക്കാട്ടയല്ലത്തിൽ തടവുകാരായി പിടിച്ചവരുടെകൂട്ടത്തിൽ പാലിയത്തെ യുവാവായ സ്ഥാനാധികാരി കോമുഅല്ലൻമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വളരെ മാന്യമായ നിലയിലാണ് തിരുവനന്തപുരത്തു പാർപ്പിച്ചിരുന്നത്. സഭഗൗരവം നമുക്കുണ്ടായിരുന്ന കോമുഅല്ലൻ അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് രാജസഭയിൽ നടപ്പാക്കിയ സ്ഥാനം കൗസ്ഥമാക്കി. തിരുവനന്തപുരത്തെ താമസംകൂടാതെ കേരളത്തിലുണ്ടായിരിക്കുന്ന പുതിയ സ്ഥിതിവിശേഷം മനസ്സിലാക്കാനും തിരുവിതാംകൂറിന്റെ അനുകൂലമായി പ്രവർത്തിക്കുന്ന ശക്തികളുടെ പ്രാബല്യം ഗ്രഹിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹത്തിനു സാധിച്ചു. യുദ്ധം ഒരു വിജയമായിക്കരുതി, തരംഭാരമെ ചെലിമാറിയവനായിത്തീർന്നു മാടനീമംരെ വെട്ടിപ്പിടിച്ചു, തൽസ്ഥാനത്തു് ആധികാരിയിൽ ശിക്ഷണമേറ്റിട്ടു ഒരു പൈസയെങ്കിലും മാന്ദ്യമായിത്തീർന്നു. മറ്റു കേരളരാജാക്കന്മാരിൽനിന്നു തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ശക്തിയെ വ്യത്യാസപ്പെടുത്തുകയെന്നത് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. കൂടാതെ ചെറുകിടരാജാക്കന്മാരുടെ അവകാശങ്ങളുടെ സ്ഥാനത്തു് ഭരണകൂടത്തിന്റെ കേന്ദ്രശക്തി ഉറപ്പിച്ചതാണ് തിരുവിതാംകൂറിന്റെ മഹത്വത്തിനുള്ള അടിസ്ഥാനമെന്നും അദ്ദേഹം അറിഞ്ഞു.

ലന്തക്കുരുടയിലുള്ള വ്യാപാരവും കോമുഅല്ലൻ നീങ്ങി. കൊച്ചിയിൽ അവർ ഒരു വലിയ ശക്തിയാണെന്നു് ഇപ്പോഴും തോന്നിയിരുന്നു അവർക്കുവിടെ കോട്ടകളും കുന്നുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഒരു കാലത്തു് ഗുജറാത്തിൽനിന്നു ആ അധികാരം ഉയർത്തിന്റെ ജീർണ്ണിച്ച അവശിഷ്ടങ്ങൾ മാത്രമാണ് ഇപ്പോൾ അവശേഷിച്ചിരുന്നതു്. അതിന്റെ ചെറുപ്പം കൊച്ചിയിൽനിന്നു കാണാൻ പ്രയാസമായിരുന്നു. എന്നാൽ തിരുവനന്തപുരത്തുനിന്നു് അതു നല്ലവണ്ണം കാണാൻ കഴിഞ്ഞു. കോമുഅല്ലൻ ഒരു വെട്ടിച്ചു ലഭിച്ചതുപോലെ തോന്നി. സാമൂതിരിയുടെ അക്രമണത്തെ തടയാൻ ലന്തക്കുരുടയായി സഖ്യമെന്നതായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ കടുത്ത അഭിപ്രായം. കൊച്ചിരാജാക്കന്മാരുടെയും പരമ്പരയായുള്ള നയം. എന്നാൽ നാമുതിരിയെ നേരിടാൻ ലന്തക്കുരുട യാതൊരു ശക്തിയുമില്ലെന്നു് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായി. കരുത്തുള്ള ഒരു ബന്ധുവിനെ

കണ്ടുപിടിച്ചില്ലെങ്കിൽ, കൊച്ചിരാജ്യം വളരെവേഗം നാമാവശേഷമായിത്തീരുമെന്ന് കോമുഅല്ലൻ വേഗം ഗ്രഹിച്ചു. പാചിയത്തെ കാരണവരായ കത്തോളിക്കാരുടെ മറിച്ച്യാതെ, കൊച്ചിയിലെ പ്രധാനമന്ത്രിപദവും തന്റെ സ്വതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ഭരണവും ഏറ്റെടുക്കുന്നതിന് കോമുഅല്ലൻ നാട്ടിലേയ്ക്കു പോയി.

ആദ്യമുതൽതന്നെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നയം വ്യക്തമായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ കൊച്ചിയുടെ ഏകരക്ഷാമാർഗ്ഗം തിരുവിതാംകൂറുമായി സഖ്യം ചെയ്യുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. അതിനുവേണ്ടി കൊച്ചിയിലും തിരുവനന്തപുരത്തും അദ്ദേഹം ഒഴുസമയത്തു പ്രവർത്തനങ്ങൾ തുടങ്ങി. 1756 നവംബറിൽ കൊച്ചിരാജാവിനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തലസ്ഥാനത്തുവെച്ചു സന്ദർശിക്കാൻ കോമുഅല്ലൻ മാതൃകാസ്വയംഭവം പ്രേരിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ ഏതെങ്കിലും പ്രദേശം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ കൊച്ചിരാജാവിനു സമ്മതമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കൂടിയാലോചനകൾ അലസിപ്പിരിഞ്ഞു. ആദ്യകൃമം വിജയിക്കാനെത്തുകൊണ്ടുമാത്രം ഒരു നയം ഉപേക്ഷിക്കുന്ന സ്വഭാവക്കാരനല്ലായിരുന്നു കോമുഅല്ലൻ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നിരന്തരശ്രമഫലമായി 1757-ൽ കൊച്ചിരാജാവ് തിരുവനന്തപുരം സന്ദർശിക്കുകയും ഒരു സെന്ററാളുടേവടിയെറ്റാറി കൂടിയാലോചന നടത്തുകയും ചെയ്തു. എറിപ്പുകൾ മുഴുവൻ തകർത്തുകൊണ്ട് സാമൂതിരി കൊച്ചി ആക്രമിക്കുകയും, തുറന്നു പരിസര പ്രദേശങ്ങളും കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്ത ഒരു ഭൂവിഭാഗം മാത്രം കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കൈവശം അവശേഷിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, തിരുവിതാംകൂറുമായി ഒരു പുതിയ സഖ്യമുണ്ടാക്കുന്നതിൽ കോമുഅല്ലൻ വിജയിച്ചു. അദ്ദേഹം 1760-ൽ തിരുവനന്തപുരത്തു വരികയും, പല രാജ്യങ്ങളും തമ്മിൽ ശാശ്വതമായ സഖ്യത്തിനുള്ള കൂടിയാലോചനകൾ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചി രാജ്യത്തുനിന്നും സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യത്തെ തുരത്താനായി തിരുവിതാംകൂർ ഒരു പട്ടാളത്തെ അയച്ചുകൊടുക്കണമെന്നും അതിനു പകരമായി കശപ്പാത്തിന്റെ മേലുള്ള സർവ്വാധികാരങ്ങളും കൊച്ചിരാജാവ് ഉപേക്ഷിക്കാമെന്നും, ആലങ്ങാടം പറവൂരും തിരുവിതാംകൂറിനും നൽകാമെന്നുമായിരുന്നു ആ ഉടമ്പടിയുടെ പ്രധാന വ്യവസ്ഥകൾ. കൊച്ചിയുടെ വകയല്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങൾ സാമൂതിരിയിൽനിന്നും പിടിച്ചെടുത്താൽ അതു തിരുവിതാംകൂറിനോടു ചേർത്തുകൊള്ളുന്നതിനും കൊച്ചിരാജാവ് സമ്മതിച്ചു. ഈ ഉടമ്പടി ശുചീന്ദ്രനെ സ്ഥാനമുറത്തിയുടെ പരിപാവനമായ സന്നിധിയിൽവെച്ച് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു.

തന്റെ പ്രതാപശാലിയായ മാതൃലന്റെ മോഹംനിറഞ്ഞ നയം തുടരാൻ അതിയായ താല്പര്യമുള്ളയാളായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂറിലെ പുതിയ രാജാവായ രാമവർമ്മ. പണ്ഡിതൻ, കവി, കലാപ്രേമി, ഗായകൻ, നടൻ തുടങ്ങിയ വിവിധരംഗങ്ങളിൽ സമർത്ഥനായ അദ്ദേഹത്തിന് രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിൽ അഗാധമായ സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയും ഉന്നതമായ നയ തന്ത്രപരതവും, വിദഗ്ദ്ധനയപ്രാവീണ്യത്തോടൊപ്പം ആഭ്യന്തരമായ പരിഷ്കാരങ്ങൾ നടപ്പിലാക്കാൻ അതിയായ ഉത്സാഹവുമുണ്ടായിരുന്നു. ഐന്നാൽ ഒരുക്കായ്ക്കത്തിൽ അദ്ദേഹം മാത്താണ്ഡവർമ്മയിൽനിന്നു വ്യത്യസ്തനായിരുന്നു. കേരളപ്രമുഖപ്രകാരമുള്ള ഒരു യഥാർത്ഥരാജാവായിരുന്നു രാമവർമ്മ. ദീനദായാലുവും വിശാലമനസ്സുമായ അദ്ദേഹം തന്റെകാലത്തെ രാജാക്കന്മാർക്ക് പലനിലകളിലും ഒരു മതുകുട്ടിയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തി പല രാജ്യങ്ങളിലും വ്യാപിച്ചു. ഫ്രഞ്ച്, ഇംഗ്ലീഷ്, മൈസൂർ, കണ്ണാട്ടിക്ക് രേഖകളിൽ പരാമർശിക്കുന്ന രാമരാജാവ് അദ്ദേഹമാണ്. കേരളം ഒരു കൊടിക്കീഴിൽ കൊണ്ടുവരികയെന്ന തന്റെ അമ്മാവന്റെ രാഷ്ട്രീയമേ ഹം, യുദ്ധകുതുകിയല്ലായിരുന്നെങ്കിലും അദ്ദേഹത്തിന് ഉണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയുമായുള്ള സഖ്യം അദ്ദേഹത്തിന് ഒരു പ്രവർത്തന രംഗംനൽകി. അത് പ്രയോജനപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം ഒട്ടുംതന്നെ അമാന്തിച്ചില്ല.

അയ്യപ്പൻമാത്താണ്ഡപ്പിള്ളുവായുടെ നേതൃത്വത്തിലാണ് തിരുവിതാംകൂർസൈന്യം കൊച്ചിക്ക് പോയത്. കടൽമാർഗ്ഗമായി ഒരു ചെറുസേനയെ എറണാകുളത്തേയ്ക്കയച്ചു. വളരെ ബുദ്ധിപൂർവ്വമായി തയ്യാറാക്കിയ സമരതന്ത്രപ്രകാരമാണ് സൈന്യം നീങ്ങിയത്. കൊച്ചിയിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നഗരവും മതപരമായ തലസ്ഥാനവുമായ തൃശൂർ സാമൂതിരിയുടെ കൈവശമായിരുന്നു. അതു വീണ്ടെടുക്കുകയെന്നതായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂർസൈന്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. എന്തെന്നാൽ, ഈ പ്രധാനനഗരം കൈവശംവെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിലായിരുന്നു സാമൂതിരിക്ക് കൊച്ചിയിലുള്ള അന്തസ്സ് നിലനിന്നിരുന്നത്. ഇതു കൂടാതെ മർദ്ദപ്രധാനമായ ഭാഗത്താണ് തൃശൂർനഗരം സ്ഥിതിചെയ്യുന്നത്. നഗരം കൈവശം വെച്ചിരിക്കുന്നവർക്ക് എല്ലാ ഗതാഗതമാർഗ്ഗവും നിയന്ത്രിക്കാമായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തെ രണ്ട് അസമഭാഗങ്ങളായി തിരിച്ച് രാജാവിനെ തീരദേശത്തുമാത്രം അത് ഒതുക്കിനിർത്തി. തിരുവിതാംകൂർസേന പാവുർ എത്തിയപ്പോൾ ഡിലനായിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരം തൃശൂർ പട്ടണത്തെ രണ്ട് ഭാഗത്തുനിന്ന് ആക്രമിക്കുവാൻ അയ്യപ്പൻമാത്താണ്ഡപ്പിള്ള തീരുമാനിച്ചു. അതിനുവേണ്ടി അദ്ദേഹത്തന്റെയും ഡിലനായി

യുടയും കീഴിൽ പട്ടാളത്തെ രണ്ടായി തിരിച്ച് അണിനിരത്തി. രണ്ടുവശത്തുളള തുവുരയ്ക്കു കേന്ദ്രീകരിക്കാനായിരുന്നു പ്ലാൻ. ദളവ റേറെ പൂർണ്ണമെന്നും, ഡിലനായി ചോറവാ പിടിച്ചിട്ട് വടക്കുനിന്ന ആക്രമിക്കണമെന്നുമായിരുന്നു നിശ്ചയിച്ചത്.

ഈ കത്രികപ്പട്ടിൽ തുവുരയ്ക്കു സാമൂതിരിയുടെ സൈന്യം കുടങ്ങി. എന്നാൽ ചോറവായിലുള്ള സൈന്യത്തോടു യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടു പിൻവാങ്ങാൻ സാമൂതിരി ഉത്തരവു നൽകിയതുമൂലം, ഈ ദുർഘടത്തിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടു. ഓരോ ഇഞ്ച് ഭൂമിക്കും വണ്ടി ഘോരമായ സംഘട്ടനങ്ങൾ നടന്നു. ഈ സമയം തന്നെ സാമൂതിരിയുടെ നേതൃത്വത്തിലുണ്ടായിരുന്ന സേനാധിപനും ഫലം അറിയിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു സംഘട്ടനത്തിനുശേഷം തുവുരയിൽനിന്നും അണിമുറിയായെ പിൻമാങ്ങി. കോഴിക്കോടു സൈന്യം കൊച്ചിരാജാവിന്റെ വിടുകയും സാമൂതിരിപ്പാട് തിരുവിതാംകൂറുമായി സന്ധിചെയ്യുകയും ചെയ്തു. എത്രയും വേഗം സമാധാനമുണ്ടാക്കാൻ തിരുവിതാംകൂർരാജാവും സന്നദ്ധനായിരുന്നു. വലിയ പരാജയമൊന്നുമുണ്ടായില്ലെങ്കിലും, സാമൂതിരി സമാധാനത്തിന് അപേക്ഷിച്ചത് വിദേശനയത്തിന്റെ സമർത്ഥമല്ലാമെന്നു കാണാം. മൈസൂറിൽ മൂലമമീയശക്തിയുടെ വളർച്ചയും കോഴിക്കോട്ടിന്റെ നേർക്കുള്ള ഹൈദരാലിയുടെ ആക്രമണങ്ങളുമായി നോക്കുമ്പോൾ, തിരുവിതാംകൂറുമായുള്ള സമരം വെറും കുടുംബകലഹം മാത്രമാണെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. പൂർവ്വചക്രവാളത്തിൽ ആവത്തിന്റെ കാര്യം കോളം നിറഞ്ഞു. അതോടെ കൊച്ചിയിലെ ആദ്യത്തെ യൂറോപ്യൻകോട്ടയുടെ സ്ഥാപനം മൂലം തന്റെ സാമ്രാജ്യത്തിനുമായ അപായം നശിപ്പിക്കുന്നതിന് 250 വർഷക്കാലമായി കൊച്ചിരാജാവിനോട് താൻ നടത്തിവന്ന യുദ്ധം അപ്രധാനമായി കഴിഞ്ഞുവെന്ന് സാമൂതിരിക്കു മനസ്സിലായി. മാർഷൽ കൂട്ടിക്കെട്ടിയും അഹോംസോ ആൽബർട്ട്സ്കിയുടെ വാൻ ഡീഡം പരാജയപ്പെട്ടതെ കാര്യത്തിൽ ഹൈദരാലിയുടെ അപകടകരമായ സൈനികശക്തി വിജയിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം കണ്ടു.

ഈ പുതിയ വിപത്തിന്റെ മുമ്പാകെ ഗൗരവവും മനസ്സിലാക്കാനുള്ള ദീർഘവീക്ഷണം തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനുമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതു കൂടാതെ മധുരയിലുള്ള ആക്കാട്ടുസുബ്ബായുടെ ഗവണ്മന്തമായി രാമവർമ്മയില അതിർത്തികലാപങ്ങളിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. കലാപകാരിയായ ഒരു സർദാരിനെ മാറി പകരം തൃശ്ശൂർനാപ്പള്ളിയിൽനിന്നും നിയോഗിക്കപ്പെട്ട അച്ചടക്കമില്ലാത്ത യൂസഫ് ഖാൻ എന്ന കീഴ്ദ്വാരസ്ഥൻ തിരുവിതാം

കൂറിന്റെ വകയായ കള്ളക്കാട് ആക്രമിച്ചു കൈവശപ്പെടുത്തി. കണ്ണാട്ടിക്കുന്നവമിന്റെ മാനോഭാവവും അത്ര വിശ്വസനീയമായിരുന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂറുമായി യുദ്ധംതുടരുന്നതിനു അദ്ദേഹം സാമൂതിരിയെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളുടെ ഫലമായിട്ടാണ് തിരുവിതാംകൂറും കോഴിക്കോടും തമ്മിലുള്ള ഉടമ്പടി ഒപ്പിട്ടത്. അതനുസരിച്ച് കൊച്ചിരാജ്യത്തുനിന്നു പിൻവാങ്ങാമെന്നും, 1,59,999 രൂപാ നഷ്ടപരിഹാരം നൽകാമെന്നും സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചു.

കൊച്ചിയും കോഴിക്കോടും തമ്മിൽ നടന്ന അവസാനത്തെ യുദ്ധമായിരുന്നു ഇത്. ഈ ഉടമ്പടി ഒപ്പിട്ട 1762-ൽതന്നെ കേരളത്തിന്റെ വടക്കുഭാഗത്തുള്ള മംഗലാപുരം, ബെഡ്നോർ തുടങ്ങിയ പ്രധാനകേന്ദ്രങ്ങൾ ഫ്രെഞ്ചുകാരി പിടിച്ചടക്കി. അടുത്ത ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ മൈസൂർക്കൊടുക്കാറ് ഉത്തരകേരളം മുഴുവൻ ഫ്രെഞ്ചുമായി വീശി. അതിന്റെ മുമ്പിൽ നായന്മാരുടെ സൈനികശക്തിയും കേരളത്തിലെ പഴയ രാഷ്ട്രീയസ്ഥാപനങ്ങളും കരിയിലപോലെ പറന്നുപോയി. 1762-ലെ ഉടമ്പടിയുടെ സ്വതന്ത്രമായ കേരളത്തിന്റെ ചരിത്രത്തിലെ അവസാനത്തെ താളം എഴുതിക്കഴിഞ്ഞതായി കരുതാം. ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ കേരളത്തിലെ നായർപ്രമാണവും അവസാനിച്ചതുമായി ഗണിക്കാം. ഇതുവരെയുള്ള കേരളചരിത്രം നായന്മാരുടെ വീരപരാക്രമങ്ങളുടേയും പ്രവർത്തനങ്ങളുടേയും ചരിത്രമായിരുന്നു പക്ഷേ, 1762 ആയപ്പോൾ നായന്മാരുടെ സൈനികശക്തി എന്തെന്നതുമായി തിരുവിതാംകൂറിലും കൊച്ചിയിലും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. അടുത്ത ഏതാനും വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ അത് ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്നും നിമ്നാജ്ഞം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

സുപ്രസിദ്ധ കേരളചരിത്രകാരനായ ലോഗൻ ഇതുവരെ നിലനിന്നിരുന്ന സമിതിഗതികൾ വിവരിക്കുന്നതു നോക്കുക. * “മലയാളിവർത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഏതെങ്കിലും വിവരണത്തിലോ ചരിത്രാഖ്യാനത്തിലോ.....വ്യക്തമാവുന്ന മർദ്ദപ്രധാനമായ ഒരു വസ്തുത ചൂണ്ടിക്കാണിക്കാൻ ഞാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു. രാജ്യഭരണത്തിലും പട്ടാളത്തിലും നൂറാറുകൂടായി നായർസമുദായക്കാർക്കുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനത്തെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ പറയുന്നത്. അത് അനുപമവും സമീപപ്രതിഷ്ഠിതവുമായിരുന്നു. വിദേശ ഇടപെടലില്ലായിരുന്നുവെങ്കിൽ അത്ര പല നൂറ്റാണ്ടുകാലംകൂടെ തുടരമായിരുന്നു. ‘കണ്ണ’, ‘കൈ’, ‘നേട്ടെല്ല’ എന്നീ അവ

* ലോഗൻ—മലബാർ, ഒന്നാംഭാഗം (1887), മുഖാമുഖം 3, 4.

യവങ്ങളുടെ സ്ഥാനമായിരുന്നു അവർക്ക് രാഷ്ട്രശരീരത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നതെന്ന് അവരുടെ ആചാരങ്ങൾ ബുദ്ധിപൂർവ്വം വെളിപ്പെടുത്തുന്നു. ഇന്നും അവരെ നാട്ടിന്റെ ഏല്ലാ ഭാഗത്തും കാണാം. എന്നാൽ എല്ലാ വ്യക്തികൾക്കുവേണ്ടിയും നേർക്കുള്ള അവകാശങ്ങൾ സന്ദർഭങ്ങളും കൈയേറ്റങ്ങൾക്കുമുള്ള എതിർപ്പുകളും പഴയ ശക്തിയായിട്ടില്ലെന്നു മാത്രം. അത് എത്രയും നിർഭാഗ്യകരമാണെന്നു ഞാൻ പറയും. ഭരണാധികാരികളുടെ സ്വേച്ഛാധിപത്യത്തിനും മർദ്ദനത്തിനും എതിരായ ഭക്ഷണരീതിപോലെ അവർ നിന്നിരുന്നതുകൊണ്ട് നാട്ടിൽ വലിയ സംഭ്രാന്തി നിലവിലായിരുന്നു." എത്രയും സുസ്ഥിരമെന്നു തോന്നിയിരുന്ന ആ നായകത്വം എന്നെന്നേക്കുമായി തകർക്കപ്പെട്ടു.

നായർമേധാവിത്വത്തിന് ഏറ്റവും ആദ്യത്തെ പ്രത്യക്ഷപ്രഹരമായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വികാസം. നായർശക്തിയെ നശിപ്പിച്ച് അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു വളർത്തിയ ഒരു സൈനികസ്വേച്ഛാധിപത്യമായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂർ ഭരണകൂടത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം. സ്വന്തം നാട്ടിലെ നായർപ്രഭുക്കന്മാരെ ഉന്മൂലനാശം ചെയ്യുന്നതിനും വടക്കുള്ള നായർരാജ്യങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കുന്നതിനും മാർത്താണ്ഡവർമ്മ സിംഹാധിപതികളും വൈദ്യേശികമായിരുന്നു. പാണ്ടിയിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന കൂലിപ്പട്ടാളത്തെക്കൊണ്ടാണ് അദ്ദേഹം തന്റെ രാജ്യവിസ്തൃതി വർദ്ധിപ്പിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഭരണം നടത്തിയതാകട്ടെ തമിഴ് ഉദ്യോഗസ്ഥവർഗ്ഗത്തെക്കൊണ്ടും. മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകാലം തന്റെ കുടുംബത്തിന് എട്ടുവിടർ ചെയ്ത ദ്രോഹം മാർത്താണ്ഡവർമ്മ മറന്നിരുന്നില്ല. (അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമികളും അവരുടെ വാഴ്ചയുടെ അവസാനംവരെ ഈ വിരോധം പുലർത്തിപ്പോന്നു.) അതുകൊണ്ട് യാതൊരു സ്ഥാപിച്ച പുതിയ രാഷ്ട്രത്തിൽ നായർപ്രഭുക്കന്മാർക്കു യാതൊരു സ്ഥാനവും അധികാരവും നൽകാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിച്ചു. പഴയതിരുവിതാംകൂർഭാഗത്തുള്ള നായർപ്രഭുക്കന്മാരെ അദ്ദേഹം ബോധപൂർവ്വം നശിപ്പിച്ചു. പിടിച്ചടക്കിയ പ്രദേശങ്ങളിലെ രാജകുടുംബങ്ങളെ അദ്ദേഹം നീക്കംചെയ്തു. തങ്ങളുടെ അധികാരവും പ്രതാപവുമൊക്കെ നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞുവെന്ന് വടക്കൻഭാഗത്തുള്ള പ്രഭുക്കന്മാർക്കും വേഗം മനസ്സിലായി. തികച്ചും ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വപരമായ ഒരു ഭരണകൂടമാണ് മാർത്താണ്ഡവർമ്മ സ്ഥാപിച്ചത്. തെക്കുള്ള തമിഴ് ന്യൂനപക്ഷങ്ങളിൽനിന്ന് തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ടവരായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഭൂരിഭാഗവും. അക്കാലത്ത് ഫറാബത്ത് ലാമിയോ രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളതുപോലെ, കേരളത്തിലെ ചെറുകിടരാജാക്കന്മാരുടെയും നാടുവാഴികളുടെയും ഭരണം അവസാനിച്ചു കഴിഞ്ഞു.

പ്രഭുക്കന്മാരെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കി, രാഷ്ട്രീയധികാരത്തിൽനിന്നും അവരെ മാറിനിർത്തുന്നതിൽ തിരുവിതാംകൂർരാജാവു നേടിയ വിജയം കൊച്ചിയിലെ പ്രധാനമന്ത്രിക്ക് ആവേശം നൽകി. തിരുവിതാംകൂർ മായി ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കുന്നതിന് കാരണക്കാരനായ കോമുമാനാൻ എന്ന പാലിയത്തച്ഛൻ മാത്താസ്വവർമ്മയുടെകീഴിൽ രാജ്യത്തു പഠിച്ച ആളായിരുന്നു. സാമൂതിരിക്കേതീരായ യുദ്ധം ജയിച്ചതോടെ തിരുവിതാംകൂർ മാതൃകയിൽ കൊച്ചിരാജ്യം പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവർത്തനം അദ്ദേഹം ആരംഭിച്ചു. നാം നേരത്തെ കണ്ടതുപോലെ കൊച്ചി യഥാർത്ഥത്തിൽ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നില്ല. രാജാവിന്റെ നേരിട്ടുള്ള അധികാരവളരെ ചെറിയ ഒരു പ്രദേശത്തുമാത്രമേ നിലവിലിരുന്നുള്ളൂ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊട്ടാരത്തിന്റെയും ക്ഷേത്രങ്ങളുടെയും ചുറ്റുമുള്ള പ്രദേശങ്ങൾപോലും നായർപ്രഭുക്കന്മാരുടെ കൈവശമായിരുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ പ്രധാനഭൗമശല്യങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു ഇത്. ഈ പ്രഭുക്കന്മാർ യഥേഷ്ടം അവരുടെ കൂറുമാറുകയും സാമൂതിരിയെ പിന്താങ്ങുകയും ചെയ്തുവന്നു. കൊച്ചി കായ്കുപ്പമമായ രാഷ്ട്രമന്ത്രിയെന്നെങ്കിൽ, ഹൃദയപ്രഭുക്കന്മാരുടെ അധികാരവും വിവിധപ്രദേശങ്ങളുടെമേലുള്ള അവരുടെ സ്വാധീനവും കാര്യങ്ങളിൽ അത്യാവേശമാണെന്ന് കോമുമാനാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഈ ലക്ഷ്യങ്ങളുടെ തിരുവിതാംകൂറുമായുള്ള ഉടമ്പടിയിൽ അദ്ദേഹം ഒരു വ്യവസ്ഥകൂടെ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അധികാരം കാര്യുന്നതിനുവേണ്ടി കൊച്ചിയിലെ അധികാരികൾ നടത്തുന്ന ശ്രമങ്ങളെ തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് സഹായിക്കുന്നതായിരുന്നു ആ വ്യവസ്ഥ.

സാമൂതിരിയുമായുള്ള യുദ്ധം കഴിഞ്ഞയുടൻതന്നെ ശത്രുപക്ഷത്തു ചേർന്ന മങ്ങാട്ടുരാജാവ്, ചെങ്ങഴിനമ്പ്യാർ മുതലായവരെ കൊച്ചിരാജാവിന്റെമുമ്പിൽ വരുത്തി. അവരുടെ രാഷ്ട്രീയധികാരത്തിന്റെ കാലം കഴിഞ്ഞുപോയെന്ന് ഈ മടമ്പിമാരെ കോമുമാനാൻ തീർത്തുപറഞ്ഞു. രാജാവിനെതിരായി യുദ്ധംചെയ്തു പല ചെറുകിടപ്രഭുക്കന്മാരുടെയും താവാടുകൾ കണ്ടുകെട്ടുന്നതിനും അവരെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരാക്കുന്നതിനുമുള്ള നടപടികൾ അദ്ദേഹം സുദൃഢമായി സ്വീകരിച്ചു. മൂന്നുവർഷക്കാലത്തെ ബോധപൂർവ്വമായ പ്രവർത്തനഫലമായി കൊച്ചിരാജ്യത്തു രാജാധികാരം ഉറപ്പിക്കുന്നതിൽ കോമുമാനാൻ വിജയിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥമധാവിതപരമായ ഭരണകൂടത്തിന്റെ സ്ഥാപനം ഇവിടെയും നായർപ്രഭുക്കന്മാരുടെ നാശത്തെക്കുറിച്ചു. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നും വ്യത്യസ്തമായ രൂപത്തിലാണ് അതു കൊച്ചിയിൽ സംഭവിച്ചത്. കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽ

ന്റെ ചരിത്രത്തിൽനിന്നു നായർപ്രളയം അപ്രത്യക്ഷമായി. അഞ്ചി കൈമളയാർ, കോടാശ്ശരിക്കത്താക്കുൾ, ചെങ്ങഴിനമ്പ്യാനാർ തുടങ്ങിയ വരപ്പാറിനും പിന്നീട് കേൾക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ കൊച്ചിയിലെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ ഭൂരിപക്ഷവും നായന്മാരായിരുന്നു. തന്മൂലം പഴയ മാടമ്പികളായവരുടെ സ്ഥാനത്തു്, രാജപ്രീതിയെ ആശ്രയിച്ചു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരം ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്ന ഒരു പുതിയ നായർ ഉദ്യോഗസ്ഥവർഗ്ഗം അവിടെ ജനമെടുത്തു.

മാവേലിക്കര ഉടമ്പടിയുടെയും ഹൈദരാലിയുടെ കേരളാക്രമണത്തിനുമുമ്പും കാലത്തിനിടയ്ക്കും, ലൗകികരുടെ അധികാരം കേരളത്തിന്റെ എല്ലാഭാഗത്തും ഫലത്തിൽ നശിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ വടക്കോട്ടു വ്യാപിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അവരുടെ കൈവശമുള്ള സ്ഥലങ്ങൾ ആക്രമിക്കരുതെന്ന ഓറാ അപേക്ഷയെ ഡച്ചു കമാണ്ടുർമാർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവർക്കു വ്യക്തവും, സുസ്ഥാപിതവുമായ അവകാശങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന കരപ്പാറ മാതൃഭാഷാവാഗ്ദാനം പിടിച്ചടക്കിയപ്പോൾ അവർക്കു പ്രതിഷേധശബ്ദംപോലും ഉയർത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയാകട്ടെ മങ്ങാട്ടു, പറവൂരും പിടിച്ചടക്കി. ഈ സ്വരൂപങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഡച്ചുകാർ തുടച്ചുയായി ഇടപെടുകയും അവിടുത്തെ രാജാക്കന്മാരെക്കൊണ്ടു് അവരുടെ മേൽക്കോയ്മ അംഗീകരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നതാണ്. എന്നാൽ അവിടെയും ഇടപെടുന്നതിനു ലൗകികർക്കു ശക്തിയില്ലായിരുന്നു. വാൻ ഗുൺസ്, വാൻറീഡ്, വാൻ ഇമാഫ് തുടങ്ങിയവരുടെ പ്രതാപം ഇങ്ങിനിയൊത്തുവണ്ണം അനന്തരംചെയ്തുകഴിഞ്ഞു. കൊച്ചിയിൽ ഡച്ചുപതാക പറന്നതു്, അവിടുത്തെ അധികാരികളുടെ കാരണമൊഴികെ മാത്രമായിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം എട്ട്

ലന്തക്കാരുടെ തിരോധനം

മൈസൂറിന്റെ കേരളാക്രമണത്തെക്കുറിച്ച് ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ അടുത്തഭാഗത്തിൽ വിവരിക്കുന്നുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ഡച്ചസങ്കേതങ്ങളുടെ ചരിത്രം പൂർത്തിയാക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് അതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നത്. 1766-ൽ ഫൈദാലി ചിറസ്തൽരാജ്യം പിടിച്ചടക്കി. അതേവർഷംതന്നെ അദ്ദേഹം കോഴിക്കോടും കൈവരപ്പെട്ടത്തി. കൊട്ടാരത്തിനും തീക്കൊട്ടത്തി സാമൂതിരി ആത്മഹത്യചെയ്തു. അപ്രതീക്ഷിതമായ ഈ സംഭവവികാസങ്ങൾ ലന്തക്കാരെ പരിഭ്രമിപ്പിച്ചു. ഫൈദാലി തങ്ങളുടെ നേക്ക് തിരിയുമെന്ന് അവർക്കു ഭയമുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രീതിസമ്പാദിക്കാൻ വേണ്ടി കൊച്ചിയിലെ അന്നത്തെ കമാണ്ടുറായിരുന്ന ബ്രീക്ക് പോട്ട് തന്റെ പ്രതിനിധികളെ ഫൈദാലിന്റെ അടുത്തയച്ചു. ഫൈദാലിയെ അനുമാദിച്ചു കൊണ്ടുള്ള സന്ദേശങ്ങളും സമ്മാനങ്ങളുമായി പോയിരുന്ന ഈ ദൂതന്മാർ കമ്പനിയോടുള്ള മൈസൂർസുൽത്താന്റെ മനോഹരത അറിയുന്നതിനും ശ്രമിച്ചു. മാപ്രാണത്തും ചേററവായിലുമുള്ള അവരുടെ അവകാശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കണമെന്നും, കമ്പനിയുടെ സുഹൃത്തുക്കളായ തിരുവിതാംകൂർ, കൊച്ചി എന്നീ രാജാക്കന്മാരെ ആക്രമിക്കരുതെന്നും ഡച്ചുകാർ അഭ്യർത്ഥിച്ചു. ഈ നിർദ്ദേശങ്ങൾ കേട്ടതിനുശേഷം താഴെപ്പറയുന്ന വ്യവസ്ഥപ്രകാരമുള്ള ഒരു വാണിജ്യഉടമ്പടിക്ക് താൻ തയ്യാറാണെന്നു ഫൈദാർ നിർദ്ദേശിച്ചു:—

- (1) ആക്രമണരക്ഷകൾക്ക് അന്യോന്യസഹായം ചെയ്യുന്ന ഒരു ബന്ധത്തിൽ രണ്ടു കൂട്ടരും ഏറ്റെടുക്കണം.
- (2) തെക്കൻരാജ്യങ്ങളുമായുള്ള തന്റെ യുദ്ധാവശ്യത്തിനു കമ്പനി ആയിരം യൂറോപ്യൻ പട്ടാളക്കാരെ നൽകണം.
- (3) ചേററവായിലും മാപ്രാണത്തുമുള്ള കമ്പനിയുടെ അവകാശങ്ങൾ ആദരിക്കാൻ ഒരുക്കമാണ്. പക്ഷേ, അതിലേക്കു പട്ടാളത്തെ അയയ്ക്കാനുള്ള അവകാശം ലഭിക്കണം.

കൊച്ചിരാജാവ് 4 ലക്ഷം രൂപയും 8 ആനകളും, തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് 15 ലക്ഷം രൂപയും 30 ആനകളും വഷംതാറും കപ്പാകൊടുക്കുമെങ്കിൽ അവരെ താൻ ആക്രമിക്കുകയില്ലെന്നും ഹൈദർ പറഞ്ഞു. വിചലമായ ഈ ഉറപ്പുകൾ നൽകാൻ കമാണ്ട്യറിന് സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് താൻ ബോധിയായില്ലെന്ന് എഴുതിയിരിക്കുകയാണെന്ന് അദ്ദേഹം മറുപടിനൽകി. അതേഅവസരത്തിൽ തന്നെ ഈ വ്യവസ്ഥകൾ തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനെ കമ്പനി അറിയിച്ചു. അപമാനകരമായ ഈ നിർദ്ദേശത്തിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി കൊടുങ്ങല്ലൂർവരെയുള്ള തന്റെ സഞ്ചാരത്തിന്റെ വടക്കേ അതിർത്തിയിൽ സുശക്തമായ പ്രതിരോധനാധിപതിയും ആരംഭിക്കുകയെന്നതായിരുന്നു.

ലന്തക്കാരുടെ അഴകുവൻമറുപടി തൽക്കാലത്തേക്ക് പ്രായോജനപ്പെട്ടു. എന്തെന്നാൽ മാരാപ്പള്ളത്തിന്റെ ആക്രമണവാത്ത് അറിഞ്ഞു ഹൈദർ കേരളത്തിൽനിന്നും പോയി. വടക്കു, 1773-ൽ അദ്ദേഹം വീണ്ടും കേരളത്തിലേയ്ക്ക് ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യം അദ്ദേഹം പിടിച്ചടക്കുകയും സ്വന്തം ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അവിടെ ഭരണത്തിന് നിയോഗിക്കുകയും ചെയ്തു. സാമൂതിരിയിൽനിന്നും തന്റെ യജമാനൻ ലഭിച്ച അവകാശങ്ങൾ കോഴിക്കോട്ടെ മൈസൂർഗവണ്ണർ ഉന്നയിക്കാൻ ഒട്ടുംതന്നെ താമസിച്ചില്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജ്യം പണ്ട് കോഴിക്കോടിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു. അവിടുത്തെ രാജാവ് ഉടൻതന്നെ കപ്പാകൊടുക്കണമെന്നും തന്റെ അധികാരം അംഗീകരിക്കണമെന്നും മൈസൂർസേനാധിപൻ ആവശ്യപ്പെട്ടു. കമ്പനിയുടെ സാമന്തരാജ്യമാണ് കൊടുങ്ങല്ലൂരെന്നുപറഞ്ഞത് അതിനെ മൈസൂർ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷിക്കാൻ 1771-ൽ കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ട്യറായിവന്ന മോയിൻസ് ശ്രമിച്ചു. വടക്കു ലന്തക്കാരുടെ പ്രതിഷേധം വകവെക്കുവാൻ ഹൈദറിന്റെ സൈന്യാധിപനായ സർദാർഖാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. അങ്ങനെ കൊടുങ്ങല്ലൂർരാജാവ് മൈസൂറിന് കീഴടങ്ങി.

തിരുവിതാംകൂർ ആക്രമിക്കാൻപാകുന്ന തന്റെ സൈന്യത്തിന് സഞ്ചാരസാമ്രാന്ത്യം നൽകണമെന്ന് 1776-ൽ ലന്തക്കാർക്ക് ഹൈദർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ബോധിയായിൽനിന്നും ഇതുവരെ മറുപടിയില്ലെന്നും ലഭിച്ചില്ലെന്ന് മോയിൻസ് മറുപടിനൽകി. ഇതു കള്ളമാണെന്ന് ഹൈദർക്ക് അറിയാമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ തന്റെ നിർദ്ദേശങ്ങൾ ബ്രിക്ക്പോട്ട് ബോധിയായിലേയ്ക്ക് അയച്ചിട്ട് വഷം 10 കഴിഞ്ഞി

രുന്ന. ഡച്ചുകാരുടെ കപടസുത്രം സർദാർഖാനെ ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു. അവർ അവകാശം പുറപ്പെടുവിച്ചിരുന്ന പ്രദേശങ്ങളിൽക്കൂടെ കടന്ന് അയാൾ കൊച്ചിരാജ്യം ആക്രമിച്ചു. 1776 ആഗസ്റ്റിൽ സർദാർഖാൻ തൃശ്ശൂർ നഗരം കൈവശപ്പെടുത്തി. തങ്ങളുടെ ബന്ധുവും സാമന്തനുമായ കൊച്ചിരാജാവിന് യാതൊരു സഹായവും നൽകാൻ കമ്പനിക്ക് കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല, അദ്ദേഹത്തെ അപമാനിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടും, കച്ചവടം നിലനിൽക്കുമെന്ന ഉൽക്കണ്ഠയിൽ അവർ അനങ്ങിയതയില്ല.

എന്നാൽ ഇതുകൊണ്ടൊന്നും അവർക്ക് രക്ഷപ്പെടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. അടുത്ത പ്രഹരം ഏറ്റാത്ത് അവർക്കായിരുന്നു. ചോറവാ മുസ് സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നുല്ലോ. ആ പ്രദേശം ലന്തക്കാർ കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്തെ കണക്കുകൾ ഹാജരാക്കണമെന്നും, ആദായം മടക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നും സർദാർഖാൻ കമ്പനിയിലേക്ക് ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഡച്ചുകാർ ഇതികുത്സ്യതയോടെയല്ലായി. ഹൈദർ പ്രീതിപ്പെടുത്താൻ അവർ അദ്ദേഹത്തിന് ആദ്യം സമ്മാനങ്ങൾ അയച്ചുകൊടുത്തിരുന്നു. അദ്ദേഹം കൊടുങ്ങല്ലൂരെയും കൊച്ചിയിലേയും രാജാക്കന്മാരെ നശിപ്പിക്കുന്നതു കണ്ടിട്ടും അവർ ഇടവെട്ടില്ല. എന്നാൽ ഈ സൂത്രമൊന്നും പ്രയോജനപ്പെട്ടില്ല. ലന്തക്കാരുടെ നില വളരെ അപമാനകരമായിരുന്നു. ഹൈദരാബാദ് യുദ്ധത്തിനു പോകാനുള്ള കരുത്തില്ലായിരുന്ന അവർ, സാമൂതിരി തങ്ങൾക്കു പണം തരാനുണ്ടെന്നു കാണിച്ച് ഒരു കണക്കുയച്ചുകൊടുത്തു. എന്നാൽ സർദാർഖാൻ കൂടുതൽ എഴുത്തുകുത്തുകൾക്ക് കാത്തുനിന്നില്ല. അയാൾ ചോറവായ്ക്കു കാച്ച തെക്കായി പഴ കടക്കുകയും, ലന്തഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ തടവുകാരാക്കുകയും ചെയ്തു. 20 വഷത്തെ ആദായം കുടിശ്ശിക നൽകണമെന്ന് ഖാൻ കമ്പനിയിലേക്ക് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അയാൾ അടുത്തതായി പാപ്പിനിവട്ടം ആക്രമിക്കുകയും കോട്ട നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അവിടുത്തെ ഡച്ചാസിഡൻസിയിൽ തമിഴ്നാട്ടുകൊണ്ട്, തന്റെ കത്തിനു മറുപടി അയയ്ക്കാത്തതിൽ പ്രതിഷേധിച്ച് സർദാർഖാൻ കമാന്റർക്ക് ഒരു കുറിപ്പയച്ചു. അയാൾ അവിടെനിന്നും നേരെ കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കു നീങ്ങിയത്. അവിടെയുണ്ടായിരുന്ന ഡച്ചുകോട്ട മൈസൂർസേന ഉപജാലിക്കാൻ തുടങ്ങി.

ഇതൊടുക്കി കമ്പനിയുടെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥലങ്ങളെക്കൊണ്ടു നഷ്ടപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞു. ചോറവായും പാപ്പിനിവട്ടവും ഹൈദർ കൈവശപ്പെടുത്തി. അത് രക്ഷിക്കാൻ ഒന്നു ഒരു വെടിപാലുംവയ്ക്കാൻ അവർക്കു സാധിച്ചില്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ടയും തകർന്നുപോയി. ഇതൊന്നും

കൂടാതെ സാമൂതിരിയുടെ വക സ്ഥലങ്ങൾ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിന് 20 വർഷക്കാലത്തെ ആദായകുടിശ്ശികകളുടെ ഖാൻ നിർബ്ബന്ധപൂർവ്വം ആവശ്യപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. കമ്പനിക്ക് യാതൊരു ഗത്യന്തരവുമില്ലാതെയായി. ഒന്നുകിൽ സകല അവകാശങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് അവർ അപമാനഭാരത്തോടെ കെട്ടുകെട്ടണം, അല്ലെങ്കിൽ ഹൈക്കം ഏതിരായി യുദ്ധം ചെയ്യണമെന്ന നിലയാണ് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. ഹൈദറിനെ ഏതിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി, തങ്ങളോടു യോജിച്ചുനില്ക്കണമെന്നു മോയിൻസ് തിരുവിതാംകൂറിലേയും കൊച്ചിയിലേയും രാജാക്കന്മാരോടു നിർദ്ദേശിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു മൈസൂർ സുൽത്താന്റെ ലക്ഷ്യം. അതുകൊണ്ട് ഇത്തരമൊരു സഖ്യത്തിനുവേണ്ടി തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് പരസ്യമായി മുദ്രവാട്ടുവരുമെന്ന് മോയിൻസിനു ചില പ്രതീക്ഷകളുണ്ടായിരുന്നു. പക്ഷേ, ലത്തക്കാരുടെ യഥാർത്ഥനില അറിയാവുന്ന രാമവർമ്മ അതിൽ വലിയ ഉത്സാഹം കാണിച്ചില്ല. തന്നെ സഹായിക്കാനുള്ള ശക്തി അവർക്കില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട്, താൻ ഇംഗ്ലീഷുകാരോടും കണ്ണാട്ടിക്കിലെ നവാബിനോടും സഖ്യത്തിലാണെന്നും അവരോടു് ആലോചിക്കാതെ തനിക്ക് എന്തെങ്കിലും പ്രവർത്തിക്കാൻ സാധിക്കുകയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം മോയിൻസിനു മറുപടി നൽകി. ഡച്ചുകാരുമായി സഖ്യത്തിൽ ഏല്പുടുന്നതിനുള്ള നിർദ്ദേശം അദ്ദേഹം നിരാകരിച്ചെങ്കിലും, അവരോടു യോജിച്ചുകൊണ്ട് പ്രതിരോധനം പടികൾ സ്വീകരിക്കാൻ താൻ ഒരുക്കമാണെന്ന് അവരെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായി.

അങ്ങനെ സ്വന്തം കാലിൽ നില്ക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീർന്നപ്പോൾ, ഉടൻതന്നെ പോഷകഭസനകൾ അയച്ചുതരണമെന്നു കമ്പനിക്കൊളംബിലെ ഗവണ്മെന്റിനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവർ ആയുർക്കോട്ടെ വെള്ളപ്പുഴത്തുകയും ആവശ്യമായ കരുതൽനടപടികൾ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. മൈസൂർഭസന കടലിൽക്കൂടെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ആക്രമിക്കുമെന്ന് ഡച്ചുകാർ ഭയന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഇതിനകം ഡച്ചുകാർ പോഷകഭസനകൾ വരുപേറുന്നതുകൊണ്ട് മൈസൂർ ആയുർക്കോട്ട ആക്രമിച്ചില്ല.

തന്റെ അഭിമാനം സംരക്ഷിക്കപ്പെടുവെന്ന ചാരിതാർത്ഥ്യത്തോടെ ഹൈദരുമായി സന്ധിചെയ്യാൻ മോയിൻസ് വ്യഗ്രത കാണിച്ചു. ഖജ്റാ വിധായിലെ സുപ്രീംഗവണ്മെന്റിൽനിന്നു ലഭിച്ച ഒരു കത്തും, വില്പിപ്പിച്ച നിരവധി സമ്മാനങ്ങളോടെ അദ്ദേഹം ശ്രീരാഗപട്ടണത്തേയ്ക്കു് അയച്ചുകൊടുത്തു. അതിനുള്ള മറുപടിയിൽ ഡച്ചുകാരോടു് തനിക്ക്

സ്നേഹം മാത്രമേയുള്ളുവെന്നും അവരുമായി സഖ്യത്തിൽ ഏല്പെടാൻ താൻ ഒരുക്കമാണെന്നും ഹൈദർ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അതിന് അധികൃതനായ ഒരു മറുപടിയാണ് കമാണ്ടർ അയച്ചത്. സൗഹാർദ്ദത്തിൽ കഴിയുന്നതിനുള്ള വെമ്പൽ ഭാവിച്ചുവെങ്കിലും, ഹൈദർ കൈവശപ്പെടുത്തിയ പ്രദേശങ്ങൾ വീണ്ടെടുക്കാൻ മോയിൻസ് യഥാർത്ഥത്തിൽ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരിക്കുകയായിരുന്നു. 1778-ാമാണ്ടിന്റെ ആരംഭത്തിൽ കൊടുങ്ങല്ലൂരേയ്ക്ക് ഒരു ഡച്ചുപട്ടാളം നിശ്യാഗിക്കപ്പെട്ടു. അവർ ആരാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം പാപ്പിനിവട്ടം ആക്രമിച്ചു. ഈ സൈന്യം ചോറുവാവരെ മുന്നേറി. എന്നാൽ അവിടെവെച്ച് മൈസൂർസേനയുമായുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ലന്തക്കാക്ക് ഭയങ്കരമായ പരാജയമുണ്ടായി. അവർക്കു കറേ പീരങ്കികളും നഷ്ടപ്പെട്ടു. മുന്നോട്ടു തുടരുന്ന ലന്തപ്പട കൊടുങ്ങല്ലൂരേക്കു പിൻവാങ്ങി. ഡച്ചുകാരുടെ ഭാഗ്യത്തിന് ആ അവസരത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഹൈദറും തമ്മിൽ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ടു കേരളത്തിലെ തന്റെ പദ്ധതികൾ ഉജ്ജ്വലമായി മുമ്പോട്ടു കൊണ്ടുപോകാൻ മൈസൂർസുൽത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇതിനുശേഷം ഹൈദറിന്റെ മരണംവരെ ലന്തക്കാക്ക് ഉപദ്രവങ്ങളൊന്നുമുണ്ടായില്ല. എന്നാൽ 1782-ൽ പിതാവിനെ തുടൻ ഭരണഭാരമൊന്നു ടിപ്പുവാക്കട്ടെ, കേരളത്തിൽ ഹൈദരാലി ഉന്നയിച്ച അവകാശങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. 1788-ൽ കൊച്ചിയിലെ ഡച്ചുകമാണ്ടുറോട് ആക്രമണരക്ഷകൾക്ക് അന്യോന്യസഹായം നൽകുന്ന ഒരു സഖ്യത്തിൽ ഏല്പെടാമെന്നു ടിപ്പു നിർദ്ദേശിച്ചു. എന്നാൽ പതിവുപോലെ ഡച്ചുകാർ വ്യക്തമായ മറുപടിയാണ് നൽകാതിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ നിർദ്ദേശം ഫലിച്ചില്ല. അടുത്തതായി കൊച്ചി, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, ആയക്കോട്ട എന്നീ ഭൂമികൾ തനിക്കു വിൽക്കണമെന്നു ടിപ്പു കമ്പനിയിോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. തിരുവിതാംകൂറിലെ നെടുങ്കോട്ട ആക്രമിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന് പ്രധാനതടസ്സമായി നിന്നത് ആയക്കോട്ടയായിരുന്നു. 1764-ൽ ജനറൽ ഡിലനായിയുടെ ഉപദേശപ്രകാരമാണ് തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് നെടുങ്കോട്ട പണിഞ്ഞത്. എഞ്ചിനീയറിംഗു കാര്യങ്ങളിൽകൂടെ സമർത്ഥനായിരുന്ന ഡിലനായി, കൊച്ചിയെ സഹായിക്കാൻ വടക്കൻമലിയാളക്കു പടനയിച്ചപ്പോൾ, തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വടക്കൻ അതിർത്തി എയ്ക്കമാത്രം തുറന്നുകിടന്നുവെന്നു കണ്ടു. അതുകൊണ്ട് പുതിയ അതിർത്തിരക്ഷിക്കാൻ പര്യാപ്തമായ നെടുങ്കോട്ടയുടെ പദ്ധതി അദ്ദേഹം ആവിഷ്കരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് ഇസ്ലാംഇൻഡ്യാകമ്പനി

യുടെ തിരുവനന്തപുരം ഏജൻസായിരുന്ന ജോജ് ബൗണി, മറ്റാസ് ഗവണ്മെന്റ് 1790 ഫെബ്രുവരി 6-ാം-നു അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഈ കോട്ടയെപ്പറ്റി ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു: “അതു കിഴക്കുപടിഞ്ഞാറായി കിടക്കുന്നു. വൈപ്പിൻചീപ്പിലെ കടൽതീരം മുതൽ ചിന്നമംഗലം എന്ന ഒരു വീതി കൂടിയ നദിവരെ അതു പോകുന്നു. നദിയുടെ മറുകരയിൽനിന്നു വീണ്ടും ആരംഭിച്ചു” ആനമലവരെ ഈ കോട്ട കിടക്കുന്നു. അതിന്റെ കിഴക്കേ അറ്റം പാട്ടുഗരിവരത്തിലാണ്.....16 അടി വീതിയും 20 അടി ആഴവുമുള്ള കിടങ്ങുകളുടെ വശത്തായി കുന്നുകൂടിയ മുളവേലിയുണ്ട്. അവയോടുചേർന്നു കോട്ടയും കൊത്തളങ്ങളും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നു. നെടു കോട്ടയുടെ ഒരറ്റം മുതൽ മറ്റാഅറ്റംവരെയുള്ള സ്ഥലത്തു് വടക്കുനിന്നു ചില നിശ്ചിതപാതകളിൽകൂടിയല്ലാതെ സമീപിക്കാൻ സാധ്യമല്ല.”

ഈ കോട്ട ആക്രമിക്കുന്നതിന് ആയക്കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് ലത്തക്കാരുടെ കൈയിൽ നിന്നും കോട്ടവാങ്ങാൻ ടിപ്പു ഇതു ബദ്ധപ്പാടു കാണിച്ചതും. എന്നാൽ ആ അക്രമന സമീകരിക്കുന്നതിനു പകരം കമാന്റർ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനെ സമീപിക്കുകയും 1759 ജൂലൈ 31-ാം-നു ഒപ്പിച്ച ഉടമ്പടി പ്രകാരം കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയും ആയക്കോട്ടയും അദ്ദേഹത്തിനു വിട്ടുകൊടുത്തു. പ്രസ്തുത ഉടമ്പടിയിൽ ഇങ്ങനെ പറയുന്നു:

“കീഴ്തിമാരും മഹാരാമായ തിരുവിതാംകൂർരാജാവു് വഞ്ചിപാല മാത്താണ്ഡരാമവർമ്മർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാനമന്ത്രിയും ഭദ്രവായുധമായ കൂപ്പുപിള്ളയെ, മഹത്തായ നെമർലങ്ങ്സ് ഇന്ത്യൻഇൻഡ്യാ കമ്പനിയുടെ കേരളക്കരയിലുള്ള കോട്ടകളുടെയും പ്രദേശങ്ങളുടെയും ഗവണ്മെന്റും, നെമർലങ്ങ്സ് ഇൻഡ്യായിലെ സാധാരണക്കൗൺസിലറുമായ ബഹുമാനപ്പെട്ട ജാൺഗൊർഡുവാൻ ആംഗിൾബെക്കിന്റെ അടുത്തു്, മേലുറഞ്ഞ കമ്പനിയുടെ കൈവശത്തുനിന്നു കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയും ആയക്കോട്ടയും അതിനോടുചേർന്നു നിലംപുരയിടങ്ങളും വാങ്ങുന്നതിനു് അയയ്ക്കുകയും, അവർ തമ്മിൽ വ്യവസ്ഥകളെപ്പറ്റിയുണ്ടായ യോജിപ്പിന്റെ ഫലമായി താഴെപ്പറയുന്ന രീതിയിൽ കച്ചവടം നടക്കുകയും ചെയ്തിരിക്കുന്നു.

“മൂന്നുലക്ഷം സ്വന്തവെള്ളിരൂപായ്ക്കു് കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയും ആയക്കോട്ടയും തന്റെ രാജാവിനുവേണ്ടി ഭദ്രവാ കൂപ്പുപിള്ള വാങ്ങുകയും കമ്പനിക്കുവേണ്ടി ഗവണ്മെൻ്റ് വാൻആംഗിൾബെക്ക് വിൽക്കുകയുംചെയ്തു. ഇപ്പോൾ അവിടെയുള്ള പീരങ്കിയും വെടിമരുന്നു ഈ വില്ലനയിൽ

ഉൾപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സാധാരണ തോക്കും തോട്ടായും ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. താഴെപ്പേർക്കുന്ന പുരയിടങ്ങളും അതിൽ ചേരുകയില്ല.

“ബെല്ലോട്ട് ഡുസീപ്പോ പൈലായ്ക്ക് 300 രൂപാ പാട്ടത്തിന് കൊടുത്തിരിക്കുന്ന കൊതുകുതുരുത്തു്; ടീലോ ബാക്കിന് 150 രൂപാ പാട്ടത്തിന് കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പുരയിടം; 190 രൂപാ പാട്ടത്തിന് സെൻ ഷോ ഡിസോയ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്ന തോട്ടം; നാഗബട്ടിക്ക് 164 രൂപാ പാട്ടത്തിന് കൊടുത്തിരിക്കുന്ന തോട്ടം; ഫെൻറിക്കുമേയ്ക്ക് 230 രൂപാ പാട്ടത്തിന് നൽകിയിരിക്കുന്ന പുരയിടം; 64 രൂപാപാട്ടത്തിന് ബാപ്പു പ്രദവിന് കൊടുത്തിരിക്കുന്ന പുരയിടം; 510 രൂപാ പാട്ടത്തിന് അല്ലമിന് നൽകിയിരിക്കുന്ന തോട്ടം; 1220 രൂപാ പാട്ടത്തിന് ഡാമാസായ്ക്ക് നൽകിയിരിക്കുന്ന പുരയിടം; അറയ്ക്ക് ഇടുപ്പിന് 119 രൂപാ പാട്ടത്തിന് നൽകിയിരിക്കുന്ന പുരയിടം; 115 രൂപാ പാട്ടത്തിന് ടോണോട്ടോ ബാർക്കിന് കൊടുത്തിരിക്കുന്ന തോട്ടം.

“കമ്പനിയുടെയോ, കൊച്ചിരാജാവിന്റെയോ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രജകളുടെയോ വഞ്ചിക്കർക്കു കോട്ടയിൽക്കൂടെ പോകാൻ തീരുവിതാം കൂർരാജാവ് തടയുകയില്ലെന്ന വ്യവസ്ഥയിലാണ് കൊടുക്കൽവാങ്ങൽ നടന്നത്. ഈ വഞ്ചിക്കർ ഒഴിഞ്ഞുപോകുകയോ, നെല്ല്, അരി തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങളുംകൊണ്ടു പോകുകയോ ചെയ്യാം. അതുപോലെ തന്നെ തടി, വിറക് തുടങ്ങിയവ ചങ്ങാടമായി കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും അനുവദിച്ചിരുന്നു. ഏതു ചരക്കും കൊണ്ടുപോകുന്നതിനുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടൊപ്പം അവയ്ക്കു പുതിയ നികുതി ചുമത്തുകയില്ലെന്നും തീരുവിതാം കൂർ സമ്മതിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റെ കിഴക്കൻഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും കൊണ്ടുവരുന്ന വിറക് യാതൊരു കാരണവശാലും തടയുകയില്ലെന്നും അവയ്ക്കു പുതിയ നികുതി ചുമത്തുകയില്ലെന്നും തീരുവിതാംകൂർരാജാവ് എടുത്തുപറയുകയും, അതു കൊച്ചിയിൽ എത്തിക്കുന്നതിനു പ്രത്യേക സഹായം നൽകുമെന്നു വ്യക്തമാക്കുകയും ചെയ്തു.

“പള്ളിപ്പുറത്തുള്ള കപ്പുരോഗാതുവഴിയും അതിനോടുചേർന്ന കെട്ടിടങ്ങളും നിലംപുരയിടങ്ങളും സവ്വസ്വാതന്ത്ര്യത്തോടുകൂടി കമ്പനിയുടെ കൈവശംതന്നെയിരിക്കും.”

“വളരെക്കാലമായി കമ്പനിയുടെ കീഴിലിരുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂരിലേയും ആയക്കോട്ടയിലേയും റോമാപള്ളികൾ, മേലിലും അപ്രകാരം തന്നെ തുടരുന്നതും, അവയുടെ കായ്ത്തിൽ രാജാവ് ഇടപെടാൻ പാടില്ലാത്തതുമാകുന്നു. അവിടെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികൾ കമ്പനിയുടെ അഗ്രി

തന്മാരായിരിക്കും. അവരുടെമേൽ പുതിയ നികുതിമുമ്മത്താൽ പാടില്ല. ഗവണ്ണർ പണിയിച്ച് പള്ളിക്കു സമ്മാനിച്ച പള്ളിപ്പുറത്തെ വൈദികന്മാർ പള്ളിയുടെ അധീനതയിൽതന്നെ തുടരുന്നതും, അതിന്റെമേൽ പുതിയ നികുതിമുമ്മത്താൽ പാടില്ലാത്തതുമാകുന്നു.

“ഈ കോട്ടകൾക്കുള്ളിൽ താമസിക്കുന്നവർ അവരുടെ ‘വീടുകളും പുരയിടങ്ങളും തോട്ടങ്ങളും തുടൻ കൈവശംവച്ച് അനുഭവിക്കുന്നതാണ്’. അവർ ക്രിസ്ത്യാനികളായി തുടരുന്നിടത്തോളം കാലം കമ്പനിയുടെ മറ്റു രോമൻകുഞ്ഞാലിക്കാ ആശ്രിതന്മാരുടെ അവകാശങ്ങൾ അവർക്കുണ്ടായിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് യാതൊരു കാരണവശാലും അവരുടെമേൽ പുതിയ നികുതി ഏർപ്പെടുത്താൻ പാടില്ല. എന്നാൽ അവർ കമ്പനിക്കു നൽകിക്കൊണ്ടിരുന്ന എല്ലാ നികുതികളും ഓജാവിനു നൽകാൻ ബാധ്യസ്ഥരാണ്”.

“മേൽപറഞ്ഞ കോട്ടകളും പുരയിടങ്ങളും കൈമാറാചെയ്യുന്നതിനുമുമ്പായി 50,000 രൂപ റൊക്കമായും, ബാക്കി രണ്ടരലക്ഷം രൂപ അടുത്ത നാലു വർഷങ്ങളിലായി തുല്യമായ തോതിൽ കൊടുക്കുന്നതുമായിരിക്കും. വർഷത്തോറും അടയ്ക്കുന്ന കുരുമുളകിന്റെ വിലനവിലയിൽ 62,500 ക. വകവെച്ച് അതു കൊടുക്കുന്നതിനും തീരുമാനിച്ചു. അതു കൊടുക്കുന്നതായ്ക്കത്തിൽ ഡേവിഡ് റഹാബായി, എഫ് റെയിംകോൺ, അന്നതചെട്ടി എന്നീ വ്യാപാരികൾ ജാമ്യക്കാരായിരിക്കും.

“കൊയിലേട് (കൊല്ലം) വർഷം 974 കക്കടം 19, അഥവാ 1789 ജൂലൈ 31-ാംനും മേൽപറഞ്ഞ കായ്ക്കങ്ങൾ കൊച്ചിനഗരത്തിൽ വച്ചു സമത്തിച്ച് ഉയേകക്ഷികളും അംഗീകരിച്ചിരിക്കുന്നു.”

ഈ വിശ്വാസവഞ്ചനയ്ക്കു ടിപ്പു ലത്തക്കാറെ നല്ലൊരു പാഠപഠിപ്പിക്കുമായിരുന്നു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തിരുവിതാംകൂർആക്രമണഫലമായുണ്ടായ സങ്കീർണ്ണപ്രശ്നങ്ങളും, അതുവുമുണ്ടായ മൂന്നാം മൈസൂര്യയുദ്ധവും ലത്തക്കാറെ രക്ഷിച്ചു. 1792-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം ടിപ്പുവിന് തന്റെ കേരളപ്രദേശങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു ലത്തക്കാർക്ക് പിന്നീടൊന്നും വേടിക്കാൻില്ലായിരുന്നു.

ഈ കാലമായപ്പോഴേയ്ക്കും കൊച്ചികോട്ടയും കൊല്ലത്തും ഏതാനും ഏക്കർ സ്ഥലവുമൊട്ടാമെ സച്ചുകാരുടെ കൈവശം അവശേഷിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. കേരളം ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ അധീനതയിലായതോടെ, വ്യാപാരികളെന്ന നിലയിലുള്ള സ്ഥാനവും ലത്തക്കാർക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു. എന്നാൽ വാൻ ഗുണസിന്റെയും വാൻറീഡിന്റെയും ഓർമ്മയുടെ സ്മാരകമെന്നനിലയിൽ

പ്പോലും അതു ദീർഘകാലം കൈവശംവച്ചുകൊണ്ടിരിക്കാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. ഇംഗ്ലണ്ടും ഫ്രാൻസും തമ്മിലുള്ള യുദ്ധത്തിലും ഹോളണ്ടും കുടങ്ങി. ഫ്രാൻസിലെ വിപ്ലവഗവമെന്റിനെ ഡച്ചറിപ്പബ്ലിക് സഹായിച്ചതുകൊണ്ട്, കൊച്ചി കീഴടങ്ങണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെടാൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് ഒരു അവസരം ലഭിച്ചു. ഡച്ചുകാരെ അവിടെനിന്നും തുരത്താൻ മേജർ പെട്രിയുടെ കീഴിൽ ഒരു സൈന്യം കോഴിക്കോട്ടുനിന്നും കൊച്ചിക്കു പുറപ്പെട്ടു. ഡച്ചുഗവണ്ണരായ വാൻസ്റ്റാൾ കീഴടങ്ങാൻ വിസമ്മതിച്ചു. തന്മൂലം കൊച്ചിക്കു തെക്കായി മറ്റൊരു സൈന്യവും ബ്രിട്ടീഷുകാർ കൊണ്ടിറക്കി. ഒരു കുപ്പിണി യൂറോപ്യൻപട്ടാളക്കാരെ കൂടാതെ, ഒരു കുപ്പിണി നാടൻശിപായിമാരും, ധാരാളം പീരങ്കികളും ഈ സൈന്യത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചികോട്ടയുടെനേക്ക് ബ്രിട്ടീഷ് പീരങ്കികൾ നിറയെപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ വാൻസ്റ്റാൾ കീഴടക്കുത്തിനു സന്നദ്ധനായി വ്യവസ്ഥകൾ അറിയിച്ചു. എന്നാൽ അതൊന്നും സമ്മതിക്കാൻ മേജർ പെട്രിയെ തയ്യാറായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ അപമാനകരമായ ബ്രിട്ടീഷ് വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിച്ച് ഡച്ചുകമാണ്ടൂർ കീഴടങ്ങി. കാവൽസൈന്യത്തിന് യുദ്ധത്തടവുകാരുടെ പദവി നൽകാമെന്നും വാൾ ധരിക്കാൻ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അനുവദിക്കാമെന്നുംമാത്രം മേജർ പെട്രി സമ്മതിച്ചു. കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന പട്ടാളക്കാർ സൈനിക അണിയായിത്തന്നെ പുറത്തുവന്ന് അവരുടെ ആയുധം അടിയറവയ്ക്കുകയും യുദ്ധത്തടവുകാരായി മടങ്ങുകയുചെയ്തു. അവരെ നാട്ടിൽ പോകാൻ അനുവദിക്കണമെന്ന അഭ്യർത്ഥന മേജർ പെട്രി രാജിക്കുള്ളത്തു. സർവ്വസൈന്യാധിപന്റെ യുക്തപോലെ അവരോടു് പെരുമാറുമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ മറുപടി. ഇതോടുകൂടി കേരളക്കരയിൽ ഡച്ചുപതാക പറക്കാതെയായി (1795 ഒക്ടോബർ 20). ഔപാരികമായ കൈമാറ്റം 1814-ൽ കൂടിയ പാരീസ് കൺവൻഷനിൽ വച്ചാണു നടന്നത്. ഹോളണ്ടിന്റെ സാമ്രാജ്യത്വത്തിനു വിനാശകരമായിത്തീർന്ന ഫ്രാൻസ് വിപ്ലവഗവമെന്റുമായുള്ള സഖ്യം നെപ്പോളിയന്റെ പരാജയത്തോടെ തകർന്നുപോയിരുന്നു.

അദ്ധ്യായം ഒൻപത്

കോളത്തിലെ ഡച്ചനയം

കോളത്തിലെ ഡച്ചനയത്തിന്റെ ഏകലക്ഷ്യം ഏറ്റവും മുൻ
ങ്ങിയ ചിലവിൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ കരുമുളക്ക് കച്ചവടം നടത്തുകയെ
ന്നതു മാത്രമായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടിനു തെക്കുള്ള രാജാക്കന്മാരും മാട
മ്പികളുമായി സഖ്യങ്ങളുണ്ടാക്കി കരുമുളകുവ്യാപാരത്തിന്റെ കരുതക ക
രസ്ഥമാക്കണമെന്നായിരുന്നു ലക്ഷ്യം ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായം. കൊ
ച്ചിതുറമുഖം പിടിച്ചടക്കിയതിനെ തുടർന്ന് രാജാക്കന്മാരുമായുണ്ടാക്കിയ
ഉടമ്പടികളിൽ എല്ലാത്തന്നെ ഡച്ചുകമ്പനിക്കുമാത്രമേ മുളകു വില്പന
പാടുള്ളുവെന്നു വ്യവസ്ഥയുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ വ്യവസ്ഥകൾ ന
ടപ്പിലാക്കണമെങ്കിൽ, ഗണ്യമായ പട്ടാളത്തിന്റെ പിൻബലത്തോടുകൂടി
രാജാധിപികാരം കരസ്ഥമാക്കാതെ സാമ്രാജ്യമല്ലെന്ന് അവർക്ക് വേഗം മന
സ്സിലായി. മാത്തണ്ഡവർമ്മയുടെ ഉദയംവരെ അവർ ആ വഴിക്കാണ്
ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതും. എന്നാൽ മാതവലിക്കര ഉടമ്പടി അവരുടെ
രാജാധിപികാരത്തെ തകർത്തു.

കമ്പനിയുടെ നയം വ്യക്തമായ മൂന്നു കാലഘട്ടങ്ങളായി തിരി
ക്കാം. (1) 1664 മുതൽ 1697-വരെ. (2) 1697—1717.
(3) 1717-1754. ആദ്യകാലഘട്ടത്തിൽ കമ്പനിക്ക് നല്ലൊരു സൈന്യ
വും മറ്റു സജ്ജീകരണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു വൻശക്തിയുടെ ഭാവം
അവർ നിലനിർത്തിപ്പറന്നു. രാജാക്കന്മാരുമായുള്ള കരുമുളകുവടിക
കൾനമായി നടപ്പിലാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ
ശ്രമം. കേരളത്തിന്റെ കൾനമായ ഒരു നയമാണ് അവർ കൊച്ചിയിൽ
സ്വീകരിച്ചത്. കൊച്ചിരാജാവിനെ അവർ പരിപൂർണ്ണമായും അവരുടെ
ആശ്രിതനാക്കിത്തീർത്തു. രാജ്യഭരണകാര്യങ്ങളിൽ മാത്രമല്ല, രാജകുടുംബ
ത്തിന്റെ ആഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങളിൽപ്പോലും ഇടപെടാനുള്ള അവകാശം
അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. കൊടുങ്ങല്ലൂരും ഇതേ നയംതന്നെ അവർ തുടർന്നു.
അവിടുത്തെ നാടുവാഴിയെ അവരുടെ ആശ്രിതനായി പ്രഖ്യാപിച്ചു. എ
ന്നാൽ കമ്പനിയുടെ പീരങ്കിപ്രയോഗത്തിനു പുറത്തു കിടന്നിരുന്ന മറ്റു
സ്ഥലങ്ങളിൽ അവരുടെ ഇത്തരത്തിലുള്ള അവകാശവാദങ്ങൾ ആരും
അത്ര കാര്യമായി കരുതിയില്ല. എങ്കിലും കൊച്ചിക്കു ചുറ്റുമുള്ള മങ്ങാട്,

പാവൂർ, ഇടുപ്പള്ളി തുടങ്ങിയ ചെറിയ നാടുവാഴികളുടെ കായ്ക്കങ്ങളിൽ അവർ ഇടപെടുകയും, രാജീയനിയന്ത്രണം ചെലുത്തുകയും ചെയ്തു.

ഈ നയത്തിന്റെ ഫലമായി സൈനികസ്ഥാപനങ്ങൾ നിലനിൽക്കാനുള്ള ചിലവ് വളരെ വർദ്ധിച്ചു. കമ്പനിയുടെ അധികാരം കാണിക്കുന്നതിനും, അവരെക്കുറിച്ച് ഭയം ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും, തീരദേശമൊട്ടാകെ സൈനികസങ്കേതങ്ങൾ ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അതു നിർമ്മാണമായ കപ്പലാലയങ്ങൾ കാരണമായെന്നു പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. എതിർക്കുന്ന നാടുവാഴികളെ ശിക്ഷിക്കേണ്ടത് ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. അതോടൊപ്പം നാട്ടുകാരുടെ ആക്രമണങ്ങൾ ഏതു വിധിലും നേരിടത്തക്കവണ്ണം സൈനികസങ്കേതങ്ങൾ സജ്ജമാക്കിവെക്കേണ്ടതും ആവശ്യമായിവന്നു. ഇതൊക്കെ ചെയ്തെങ്കിലും പ്രധാനരാജാക്കന്മാർ ഡച്ചുകാരുടെ ശക്തി ആദരിച്ചിരുന്നില്ല. കമ്പനിയുടെ സൈനികസ്ഥാപനങ്ങളുടെ ചിലവു വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നെങ്കിലും അതുകൊണ്ട് ചിലവിനനുസരിച്ച് ഫലം അവർക്ക് അതിർവിന്നു ലഭിച്ചില്ല. കരുമുളകുവ്യാപാരത്തിന്റെ കർമ്മകസ്ഥാപിക്കാനും കഴിഞ്ഞില്ല. രാജാക്കന്മാർ പരസ്യമായി 'മാറളുവർക്ക്' കരുമുളകു വിറ്റുകൊണ്ടിരുന്നു. പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു ഡച്ചസൈനികസങ്കേതം കായംകുളത്തുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അവിടുത്തെ രാജാവ് ക്യാപ്റ്റൻ കിസ്സ് എന്ന കടൽകൊള്ളക്കാരനെ സംരക്ഷിക്കുകയും അയാൾക്കു കരുമുളകു വില്ക്കുകയും ചെയ്തു. * സൈനികശക്തികൊണ്ട് കരുമുളകുകാരൻ നടപ്പിലാക്കാമെന്ന നയത്തിന്റെ പരാജയം വളരെ വ്യക്തമായതുകൊണ്ട് 1697-ൽ പട്ടാളത്തെ കുറയ്ക്കുന്നതിനും പല കാവൽസങ്കേതങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കുന്നതിനും കമ്പനി തീരുമാനിച്ചു. അതു സംബന്ധിച്ച തീരുമാനത്തിൽ ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“1. കൊച്ചിയിലെ കോട്ട നിലനിൽക്കെണ്ടുപോകാൻ കമ്പനിക്ക് ഭാരിച്ച ചിലവ് നേരിടുന്നു. അവിടുത്തെ കാവൽസൈന്യം വളരെ വലുതാണ്. കോട്ടമതിലിന്റെ വലിപ്പംമൂലം അറകുറുപ്പണികളും വളരെ കൂടുന്നു. അതുകൊണ്ട് കോട്ടയുടെ ചുറ്റുവുപകുതിയായി കുറയ്ക്കേണ്ടതാണ്.

“2. കണ്ണൂരെ ഇന്നത്തെ കോട്ടകൊത്തളങ്ങളിൽ, പോർട്ടുഗീസ് കൊത്തളംമത്രം നിലനിൽക്കുകയും, അവിടെ ഇരുപത്തൊ,

ഇരുപത്തഞ്ചോ യൂറോപ്യൻപട്ടാളക്കാരെമാത്രം താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.

“3. കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയിലെ പുരാതനമായ അകമതിലു കൾ നിലനില്ക്കുക, അതു സൂക്ഷിക്കാൻ 20 യൂറോപ്യന്മാർമാത്രം മതിയാകും.

“4. കൊല്ലത്തു് വഴയ പോർട്ടുഗീസ്കൊത്തളമോ, അത്യാ വശ്യമെന്നു തോന്നിയാൽ ഇന്നത്തെ കോട്ടയുടെ കറച്ചഭാഗമൊട്ടുതെ നിലനിർത്തിയാൽമതിയാകും. അവിടുത്തെ കാവൽസംഘത്തെ 15-20 ആയി കുറയ്ക്കുക. കമ്പനിയുടെ ആവശ്യത്തിന് ഇത്രയും പട്ടാളക്കാർ മതിയാകും. അവസാനം പറഞ്ഞ മൂന്നു സ്ഥലങ്ങളിലും ശേഷിക്കുന്ന കോട്ടയുടെ ഭാഗങ്ങൾ ഒന്നുകിൽ ചൊല്ലിച്ചുമാറുകയോ, നശിപ്പി ക്കുകയോ ചെയ്യേണ്ടതാണ്.”

“പോർട്ടുഗീസ് (പോർട്ടുഗീസിന്റെ), പ്രോക്കാ (പ്രക്കാട്), കാലി കൊയ്ലാങ്ങ് (കായംകുളം) എന്നീ സ്ഥലങ്ങളൊഴികെയുള്ള പ്രദേശങ്ങളിലെ സൈനികസങ്കേതങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കാനും തീരുമാ നിച്ചു. തീരപ്രദേശമൊട്ടാകെ നടക്കുന്ന കായ്ക്കങ്ങൾ ശ്രദ്ധിക്കാൻ ഈ സ്ഥലങ്ങളിൽ കായ്ക്കസ്ഥന്മാർ താമസിക്കുന്നതാണ്.”

ഇത്തരസരിച്ചുള്ള കറവുകൾ കമ്പനിയുടെ നാവികപ്പടയിലും പീ രങ്കിസങ്കേതങ്ങളിലും വരുത്തുകയുണ്ടായി. ഒരു ചെറിയ യാത്രക്കുറ്റവും രണ്ടു ചെറിയ യുദ്ധക്കുറ്റവും മൂന്നു തോണികളും മാത്രമേ അവർ കേരളത്തിൽ കരുതിയിരുന്നുള്ളൂ. കപ്പൽഗതാഗതം പരിപൂർണ്ണമായി നിയന്ത്രിക്കുകയെന്ന പാറുകിളുടെ നയം അവർ ഒരിക്കലും സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. കടലിന്റെ അധീശാവകാശവും അവർ ഉന്നയിച്ചില്ല, അത് അവർക്ക് അസാധ്യവുമായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഫ്ലാഗ്ഷിപ്പുകാരുടെ ഇതായ യൂറോപ്യൻരാജ്യങ്ങളും കേരളതീരത്തുള്ള സമുദ്രപ്രദേശങ്ങളിൽ വാശിയായ മത്സരത്തിൽ ഏർപ്പെട്ടിരുന്നു. ഡച്ചുകാർക്ക് കൊളമ്പിൽ വലിയ ഒരു നാവികസേനയുണ്ടായിരുന്നുവെന്നും ഓർക്കണ്ടതാണ്. അതു കേരളത്തിലെ ആവശ്യങ്ങൾക്ക് എപ്പോഴും ഉപകരിച്ചിരുന്നു. തീരദേശമൊട്ടാകെ 95 ഇരുമ്പുപീരങ്കികളും, 6 ഓട്ടുപീരങ്കികളും അതിനുവേണ്ട വെടിക്കാപ്പുകളും മതിയെന്ന് അവർ തീരുമാനിച്ചു.

ഒരു വർഷത്തിനായെന്നു കാണിക്കാൻവേണ്ടിയാണ് കമ്പനി ഈ ഭാരിച്ച തുക ചെലവഴിച്ചത്. എന്നാൽ പ്രതീക്ഷിച്ചപോലെ റാപ്പാറുകാരുടെ ദയോദ്ധ്വനം സമ്പാദിക്കുന്നതിനോ, അങ്ങനെ

വ്യാപാരം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനോ കഴിഞ്ഞില്ല. അതുകൊണ്ടാണ് ഇത്ര സാമാന്യവീര്യത്തിൽ അവർ സേനാബലത്തെ വെട്ടിക്കുറച്ചത്. പക്ഷെ, ലാഭമൊത്തു ചെയ്ത ഈ നടപടികൊണ്ടും വലിയ ഫലമുണ്ടായില്ല. അല്പകാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ കമ്പനിയും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ യുദ്ധം തുടങ്ങുകയും അത് 1717 വരെ നീണ്ടനിൽക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു വലിയ യുദ്ധാധ്യന്തസൈന്യത്തെ പടക്കുളത്തിലേയ്ക്ക് ഇറക്കേണ്ടി വന്ന പീർഫ്രമയ സമരമായിരുന്നു അത്. സൈനികസങ്കേതങ്ങൾ മുരുകുകയെന്നതായിരുന്നു ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ (1697—1717) കമ്പനിയുടെ നയമെങ്കിലും, തങ്ങളുടെ രാഷ്ട്രീയസ്വാധീനമേഖലയ്ക്കു പുറത്തുനിന്നു സാമൂതിരിയുമായി ആദ്യം ഒരു പ്രതിരോധയുദ്ധവും പിന്നീട് ആക്രമണവും നടത്താൻ അവർ നിർബ്ബന്ധിതരായി.

സാമൂതിരിയുമായി സന്ധിയുണ്ടായതിനുശേഷവും ചിലവു ക്രമാതീതമായി വെച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുമായി യുദ്ധം തുടരാൻ പാടില്ലെന്ന കർശമായ ഉത്തരവ് ബഹാവിയായിലെ സുപ്രീംഗവണ്മെൻറ് അയയ്ക്കേണ്ടിവന്നു. (1721 സെപ്തംബർ 30-ലെ രാറസ്യഉത്തരവ്.) എന്നതന്നെയുമല്ല കൊച്ചിരാജാവിനെ സാമൂതിരി ആക്രമിച്ചാൽ അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കുകപോലും പാടില്ലെന്നുവരെ അറിയിച്ചു. ചെറുകിടരാജാക്കന്മാരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ കൂടുതലായി തലയിടുകയെന്നതായിരുന്നു 1717-നു ശേഷമുള്ള കമ്പനിയുടെ നയമെന്ന് നാം മുന്നൊരുക്കമായതിൽ കണ്ടുവല്ലോ. സാമൂതിരിയെ തോൽപ്പിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവർക്ക് ലഭിച്ച അനന്യ ചെറുകിടരാജാക്കന്മാരെ നിയന്ത്രണത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന് സഹായിച്ചു. കരപ്പാഞ്ഞെ മാടമ്പിമാരുമായി 1710-ൽതന്നെ അവർ ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കിയിരുന്നെങ്കിലും, നാടുവാഴികളുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടുകയെന്ന നയം 1717-നുശേഷമാണ് ശക്തിപ്പെട്ടത്. വടക്കുകൂർ, പെരുന്തല എന്നീ സ്വരൂപങ്ങൾ പിടിച്ചടക്കി കമ്പനി നേരെപ്പുറക്കണമെന്നുപോലും ഗോല്ലെനീസ് ഉപദേശിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതിന്റെ സാദ്ധ്യതയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിനതന്നെ നിശ്ചയിച്ചായിരുന്നു.* അതുകൊണ്ട് താഴെ പറയുന്ന അവിഷ്കാരമായ ഭാഷയിലായിരുന്നു ആ ആലോചന രൂപമെടുത്തത്. “കമ്പനിക്ക് എന്തെങ്കിലും കാലത്ത് ഇൻഡ്യയിൽ ഒരു വലിയ സൈന്യമുണ്ടാവുകയും, ഈ കാര്യം സജീവമായി നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് നമുക്കു അവസരം ലഭിക്കുകയുംചെയ്താൽ, പെരുന്തല,

* മൂന്നാം അദ്ധ്യായം നോക്കുക.

വടക്കുകൂർ എന്നീ സംസ്ഥാനങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം." 1739-ൽ കേരളത്തിൽ ചെന്നു വാൻ ഇമ്മാനുവേൽ കൂടാക്കൂടെ കടുത്ത സാമ്രാജ്യവാദിയായിരുന്നു. + എതിർക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരെ "കുന്നനി ശിക്ഷിക്കണം"മെന്നുവരെയുള്ള അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു അദ്ദേഹം.

എന്നാൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ വളർച്ച അവരുടെ ഈ ഭർമ്മാഹാരങ്ങളെ വെറും സ്വപ്നങ്ങളാക്കിത്തീർത്തു. മാവേലിക്കരയുടെമ്പടിയുടെ ഫലമായി, അവരുടെ ആദ്യപരമമായ ഇടപെടലും രാഷ്ട്രീയമായിക്കാരത്തിനുള്ള അവകാശവാദങ്ങളും ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. അതിലെ സുപ്രസിദ്ധമായ ഒൻപതാംവകുപ്പിൻപ്രകാരം തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് ആക്രമിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരെ സഹായിക്കുകയില്ലെന്നും, യാതൊരു കാരണവശാലും അവരുടെ ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ തലയിടുകയില്ലെന്നും, രാജാവിന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങളെ എതിർക്കുകയില്ലെന്നും കുന്നനി സമരമിരിക്കുയുണ്ടായി. അതിനുശേഷം, സമാധാനപരമായി വ്യാപാരം നടത്തുകയും, കൊച്ചിയിലും പരിസരങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്ന പരിമിതമായ അധികാരം നിലനിർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുകയും ചെയ്യുകയെന്നതു മാത്രമായി കുന്നിയുടെ ലക്ഷ്യം.

ആദ്യകാലമുതൽതന്നെ ലത്തക്കാർ കേരളാധീശന്മാരായിരുന്നുവെന്നും, രാജ്യം പിടിക്കാൻ അവർ ശൗരവതരമായി ചിന്തിച്ചിരുന്നുവെന്നും സ്ഥാപിക്കാൻ അടുത്തകാലത്തു് ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഗ്രന്ഥകാരൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. * അത്തരമൊരു അവകാശം ഉന്നയിക്കുന്നതിൽ യാതൊരു അടിസ്ഥാനവുമില്ല. കേരളത്തിലെ വിവിധശക്തികളിൽ ഒന്നായി ലത്തക്കന്മാനിയെ അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെന്നും, അവർ കൊച്ചി രാജ്യത്തിന്റെ ചുരുക്ക പരമാധികാരിയായിരുന്നുവെന്നുള്ളതു ശരിയാണ്. അതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ തീരുമാനമുള്ള ചെറിയ രാജ്യങ്ങളിൽ അവർ തലയിട്ടുവന്നു. എന്നാൽ സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യത്തു് അവർ യാതൊരു സ്വാധീനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ കാലത്തിനു മുമ്പുതന്നെ തിരുവിതാംകൂർരാജാക്കന്മാർ ലത്തക്കന്മാരുള്ളതിനെക്കാൾ മുമ്പെ ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയോടു കാണിച്ചുവന്നു. ഉൾനാട്ടിലെ രാജാക്കന്മാരും അവരും തമ്മിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കായംകുളംരാജാവിനെപ്പോലുള്ള തീരുമാനത്തെ ശക്തന്മാരായ രാജാ

+ ക്രോസ് റിക്കാർഡുകൾ—പേജ് 72

* ഗല്ലട്ടിയുടെ "ലത്തക്കാരും മലബാറും"—പേജ് 25.

കോവർ, ലത്തക്കാറെ ഒരു അധീശശക്തിയായി കരുതിയിരുന്നില്ല. കമ്പനിയുടെ അധികാരം കൊച്ചിയിലും, അവിടെനിന്ന് ഭീഷണിപ്പെടുത്താൻ കഴിയുന്ന മങ്ങാട്, പാവൂർ തുടങ്ങിയ ചെറുകിടരജ്യങ്ങളിലും ഒതുങ്ങിനിന്നിരുന്നു. അവർക്കു കേരളത്തിലെ ഒരു ചെറുകിടശക്തിയുടെ സ്ഥാനമേയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. അല്ലാതെ ഗുപ്തദ്രി ഗംഭീരമായി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നതുപോലെ അവർ ഒരുകാലത്തും “കേരളത്തിലെ അധീശശക്തി”യായിരുന്നില്ല. കേരളത്തിലെ സമീപിഗതികളെപ്പറ്റി യാതൊന്നും അറിഞ്ഞുകൂടാതിരുന്ന വാൻ ഇമോഹിനെപ്പോലുള്ള അധികാരമോഹിയായ ഒരാൾക്ക് കേരളം പിടിച്ചടക്കാൻ സാധ്യമാണെന്നു തോന്നിയിരിക്കാം. പക്ഷേ, കുറച്ചുകാലത്തെ അനുഭവത്തിനുശേഷം ഈ യുദ്ധങ്ങൾ കൊണ്ടു യാതൊരു ഫലവുമില്ലെന്ന് ഖദറാവിയായിലെ അധികാരികൾക്ക് മനസ്സിലായി. “നാട്ടുകാരെ സൈനികശക്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ വരുതിക്കു കൊണ്ടുവരാനാണ് ശ്രമമെങ്കിൽ, അവർക്കുതിരായുള്ള യുദ്ധോപന്ധങ്ങളെ കഴിവില്ലായ്മ കാണിക്കാനു ഈ യുദ്ധം പ്രയോജനപ്പെടുകയുള്ളൂ. അതേഅവസരത്തിൽതന്നെ അതുമുഖമുണ്ടാകുന്ന വലിയ ആപത്തും, അസൗകര്യവും, ഭാരിച്ച ചിലവും എന്നിവയ്ക്ക് അനുസരണമായ ഗുണം കമ്പനിക്കു കിട്ടുന്നില്ല. നമുക്കു രാജാക്കന്മാരായ ഭാരങ്ങൾ വരുത്തിവയ്ക്കാൻ മാത്രമേ അത് ഉപകരിക്കുകയുള്ളൂ” * എന്നാണ് മോയിൻസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുള്ളത്. വടക്കുംകൂടം പെരിത്തലയും പിടിച്ചടക്കണമെന്ന് നിർദ്ദേശിച്ച ഗൊല്ലെനീസ്സിനുപോലും അത് അസാധ്യമാണെന്നറിയാമായിരുന്നു. ലത്തക്കാർ ഒരുകാലത്തും കേരളത്തിലെ അധീശശക്തിയായിരുന്നില്ല; അവർ അതിനു ശ്രമിക്കുക പോലും ചെയ്തിരുന്നില്ല. കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റേയും അതിന്റെ സാമന്തന്മാരുടേയുംമേലും കൊല്ലത്തുമായിരുന്നു അവർ രാഷ്ട്രീയമായ അധികാരം അവകാശപ്പെട്ടിരുന്നത്.

കേരളതീരമൊട്ടാകെതന്നെ മാറ് യൂറോപ്യൻരാഷ്ട്രങ്ങളുടെ മത്സരം ലത്തക്കാർക്ക് നേരിടേണ്ടിവന്നു. 1664-ൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ പുറക്കാട് ഒരു പണ്ടുകൾക്കു സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഡച്ചുകാരുമായുള്ള ഉടമ്പടിയിനുസരിച്ച് അവരെ അവിടെനിന്നും രാജാവു പറഞ്ഞയച്ചു. കരുമുളകിന് കൂടുതൽ വിലകൊടുക്കുന്നതിനും നേരിട്ട് കമ്പോളത്തിൽനിന്ന് വാങ്ങുന്നതിനും ഇംഗ്ലീഷുകാർ തയ്യാറായിരുന്നുതുകൊണ്ട്, അവർതമിഴുള്ള മത്സരം വളരെവേഗം മുർമരിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കു കരുമുളകു നൽകു

നത്തിൽനിന്നു രാജാക്കന്മാരെ തടഞ്ഞുകൊണ്ട് “കരയിൽ നിരോധം എടുപ്പുക”യെന്നതായിരുന്നു ആദ്യമുതൽക്കേയുള്ള സച്ചനയം. 1667 മേയ് 14-ാംനും ഡച്ച് ഇന്ത്യൻഡ്യാക്കമ്പനിയുടെ ഡയറക്ടർമാർ ആസ്സർഡാമിൽനിന്ന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ ഇങ്ങനെ നിർദ്ദേശിച്ചു: “സാമൂതിരിയുടെ വാട്ടിൽനിന്ന് ഇംഗ്ലീഷുകാരെ തുരത്താൻ എല്ലാ മാർത്താണ്ഡം നോക്കണം, പാമാവധി ശ്രമിക്കണം. ഇപ്പോഴത്തെ യുദ്ധം അതിനു പറ്റിയ അവസരം പര്യാപ്തം. നമുക്കു ഇത്രയും സമീപത്തു് ആരാജ്ഞാ സ്ഥാനമുറപ്പിക്കുന്നതിന് അനുവദിക്കാൻ പാടില്ല.” * ഇംഗ്ലീഷുകാരെ ബഹിഷ്കരിപ്പിക്കുന്നതിന് സാമൂതിരിയെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്നു വ്യക്തമായപ്പോൾ, അവർ നാടൻവ്യാപാരികൾ കരുമുളകു വില്പനത്തിനെ തടയാൻ ലത്തക്കാർ ശ്രമിച്ചു. അതു വിജയിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് 1669 ൽ ആ നയവും അവർ ഉപേക്ഷിച്ചു. “കണ്ണൂരിൽനിന്നും കഴിഞ്ഞവർക്കും ഇംഗ്ലീഷുകാർ കരുമുളക് വാങ്ങുന്നതിനെന്നും തടഞ്ഞുവെങ്കിലും, അവർക്കു് ധാരാളം മുളകു ലഭിച്ചുവെന്ന് നമുക്കറിയാം. അതുകൊണ്ട് മറ്റു രാജ്യക്കാർ വാങ്ങാതിരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി നാം കണ്ണൂരിൽനിന്നും ഇത്ര വില്പിച്ചിട്ടു കരുമുളക് വാങ്ങേണ്ട ആവശ്യമില്ല.” +

1669-ൽ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും വീണ്ടും കോഴിക്കോട്ടു് സങ്കേതമുറപ്പിച്ചു. അവരോട്, പ്രത്യേകിച്ചു് ഇംഗ്ലീഷുകാരോട്, വളരെ സൗഹാർദ്ദത്തോടെയാണ് സാമൂതിരി പെരുമാറിയതു്. വടക്കുകൂർ, തെക്കുകൂർ എന്നീ രാജ്യങ്ങളിൽ ഉണ്ടാകുന്ന കരുമുളക് തന്റെ രാജ്യത്തിലേക്കു് ആകർഷിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം അവരെ സഹായിച്ചു. ഈ മത്സരമൂലം ഡച്ചുകാർക്കു് കൂടിയവിലയ്ക്കു കരുമുളക് വാങ്ങേണ്ടിവന്നു. കോഴിക്കോട്ടുകൂടിയുള്ള വ്യാപാരം നടക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുന്ന നാടുവാഴികളെ കൊച്ചിരാജാവിനെക്കൊണ്ട് ആക്രമിപ്പിച്ചു് ആ വഴിതടയുന്നതിനും അവർ ശ്രമിക്കാതിരുന്നില്ല. 1690-ൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ അഞ്ചുതെങ്ങിൽ ഒരു പണ്ടകശാല സ്ഥാപിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിലെ കരുമുളക്, ഏലം, തുണി എന്നിവയുടെ വ്യാപാരം അവർക്കു് അങ്ങോട്ടു് ആകർഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. 1716-ൽ കോഴിക്കോട്ടു പണ്ടകശാലയുടെ കാര്യസ്ഥ

* ഹേഗിലെ ഡച്ചുകാർഡുകൾ—1607 മേയ് 14-ലെ കത്തു് + ആസ്സർഡാമിൽനിന്നുള്ള കത്തു്—1669 ആഗസ്റ്റ് 25.

¶ ഗവണ്ണർജനറലിന്റെ 1669 നവംബർ 17-ാംനുമതിയിലെ കത്തു്, ഭാഗം 29. ഡി. സി സി സി. പേജ് 6

നായി റോബർട്ട് ആഡംസ് വന്നതായാണ് ലൗക്കാരുടെ അഭിപ്രായം. ഇദ്ദേഹം തമിഴ്നാട്ടിലെ യഥാർത്ഥസംസ്കാരം ആരാധിച്ചത്. വലിയ തുറന്നുകാണാത്ത ആഡംസ് വളരെവേഗം, സാമൂതിരിയുടെ സ്നേഹപാത്രമായി. നാം നേരത്തെ കണ്ടതുപോലെ, ചോറുവായിൽ ഒരു വ്യാപാര കേന്ദ്രം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് സാമൂതിരി അയാൾക്ക് അനുമതിനൽകി. അതിനു പകരമായി ലൗക്കാരുടെയുള്ള യുദ്ധത്തിൽ അയാൾ സാമൂതിരിക്ക് വലിയ സഹായങ്ങൾ ചെയ്തു. അങ്ങനെ തലശ്ശേരി, കോഴിക്കോട്, അഞ്ചുതെങ്ങ് എന്നീ കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഇദ്ദേഹം കരുത്തു നില സുസ്ഥാപിതമായി. അതിന്റെ ഫലമായി കേരളത്തിലെ കുരുമുളകു കയറ്റുമതിയോ, രാഷ്ട്രീയപ്രമാണമോ ഒരുകാലത്തും ലൗക്കാർക്ക് നേടാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഇദ്ദേഹം സാമൂതിരിയോടൊത്ത് രാജാക്കന്മാരുമായി ലൗക്കാർ പല ഉപജാപങ്ങളും നടത്തി. എന്നാൽ ഇദ്ദേഹം രാഷ്ട്രീയകുഴപ്പങ്ങളിൽ ഇടപെടാതെ ഒഴിഞ്ഞുനീങ്ങുന്നതുകൊണ്ട്, ഡച്ചുകാരുടെ വ്യാപാരം നശിച്ചപ്പോൾ അവരുടേത് അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു.

കേരളത്തിൽ സ്ഥാനമുറപ്പാക്കിയ മറ്റു യൂറോപ്യൻ ശക്തികൾ ഫ്രഞ്ചുകാരും ഡെൻമാർക്കുകാരായിരുന്നു. 1727-ൽ ഫ്രഞ്ചുകാർ മയ്യഴിയിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചു. ഡെൻമാർക്കുകാർ കറച്ചുകാലം കോഴിക്കോടുമായി അടുത്തബന്ധം പുലർത്തിയിരുന്നതായി കാണാം. എന്തെന്നാൽ അവർ സാമൂതിരിക്ക് ആയുധങ്ങളും മറ്റു യുദ്ധസാമഗ്രികളും നൽകുന്നതായി 1756-ൽ ഡച്ചുകമാണ്ടൂർ പരാതിപ്പെടുകയുണ്ടായി.

വ്യാപാരികൾക്കു അവകാശപ്പെട്ടിരുന്ന കാലത്തു് മറ്റു യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളെ കൈയേറിക്കൊണ്ടായി ഡച്ചുകമ്പനി വീക്ഷിച്ചിരുന്നു. വെങ്കിളും, അവരുടെ രാഷ്ട്രീയധികാരക്ഷയത്തോടും, ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയുടെ ഉറപ്പ് വർദ്ധിച്ചതോടുകൂടി, ഡച്ചുകാരുടെ മുന്നോട്ടുവരുന്നതിന് വലിയ മാനദണ്ഡം. അവർ തമ്മിൽ ഒരിക്കലും സൗഹൃദമില്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും തങ്ങളുടെ വ്യാപാരകാര്യത്തിൽ അന്യായമായി തലയിടുന്നവരാണെന്ന വിചാരം അവർ ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിക്കാർ പലവിധത്തിലും ഭീർഷണീകരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. അവർ രാഷ്ട്രീയകുഴപ്പങ്ങളിൽനിന്ന് ബോധപൂർവ്വം ഒഴിഞ്ഞുനീങ്ങുകയും, അതേയവസരത്തിൽതന്നെ ലൗക്കാരുടെ യുദ്ധം ചെയ്തു എല്ലാവർക്കും ആയുധങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അങ്ങനെ കൊച്ചിക്ക് എതിരായി സാമൂതിരി നടത്തിയ പല യുദ്ധങ്ങളിലും, ഹൊല്ല

നിസ്സിന്റെയും വാൻ ഇഷാഹിന്റെയും അവകാശങ്ങൾക്ക് എതിരായി തിരുവിതാംകൂർ നടത്തിയ ദീർഘകാലത്തെ വിജയകരമായ സമരങ്ങളിലും, അവർക്കു കോഴിക്കോട്ടും അഞ്ചുതെങ്ങിലുമുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ടകശാലകളിൽനിന്ന് ഏറ്റുവാങ്ങിയ ആയുധം ലഭിക്കുമെന്ന ഉറപ്പുണ്ടായിരുന്നു.

കേരളത്തിലെ സച്ചനയത്തിൽ ശ്രദ്ധാർഹമായ മറ്റൊരു വസ്തുതയുമുണ്ട്. പെരുംസ്ത്രപ്രദേശത്തെ സച്ചസങ്കടങ്ങളിൽ അപ്രധാനമായ ഒന്നായിരുന്നു കേരളം. ബോറവിയായിരുന്ന സുപ്രീംഗവണ്മന്ദിനോടു മാത്രമല്ല, സിദ്ധലാണിലെ ഗവണ്മന്ദിനോടും അതു വിധേയമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്വന്തംനിലയിൽ ഏതെങ്കിലും ധനം സ്വീകരിച്ച് മുമ്പോട്ടുപോകാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. സിദ്ധലാണിൽനിന്നും ബോറവിയായിൽനിന്നും വേണ്ട അംഗീകാരം കിട്ടാത്തതുകൊണ്ട് പലപ്പോഴും അവരുടെ പദ്ധതികൾ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നിട്ടുണ്ട്.

കേരളത്തിലെ സച്ചനയത്തിന്റെ പരാജയത്തിന് പല കാരണങ്ങളുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒന്നാമത്തേതും, ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതുമായ കാരണം, ശക്തിമന്തമായ ഒരു സൈനികരാഷ്ട്രമെന്ന നിലയിലുള്ള തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വളർച്ചയായിരുന്നു. വലിയൊരു സൈനികശക്തിയെന്ന ഭാവത്തിൽ സ്വന്തം ആവശ്യങ്ങൾ അടിച്ചേല്പിക്കാൻ കമ്പനി ആദ്യം നടത്തിയ ശ്രമം 1697-ൽ സാമൂതിരിയോടുള്ള യുദ്ധത്തിനുശേഷം ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. അതിനുശേഷം കൊച്ചിരാജാവിനേയും അവർക്ക് പ്രത്യേകാധികാരമുണ്ടെന്ന അവകാശപ്പെട്ടിരുന്ന ക്രിസ്ത്യാനികളെയും ഉപയോഗിച്ച് കാര്യംനടക്കുന്ന തന്ത്രം അവർ സ്വീകരിച്ചു. കേരളത്തിലെ ശക്തിതൃലനം നിലനിൽക്കാനുള്ള അവകാശവും അവർ പ്രഖ്യാപിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അവരുടെ സൈനികപ്രാഭവത്തിന്റെ പൊള്ള തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ഉദയം തെളിയിച്ചു. അവരുടെ വ്യാപാരത്തിനാധാരമായിരുന്ന ശക്തിതൃലനത്തെയും അതു തകർത്തു. അരനൂറ്റാണ്ടുകാലമായി കമ്പനി സ്ഥിരമായി ഇടപെട്ടുകൊണ്ടിരുന്ന മങ്ങാട്, പറവൂർ, വടക്കുകൂർ, തെക്കുകൂർ, പുറക്കാട്, ദേശിങ്ങനാട്, മരുതൂർകുളങ്ങര, ഇളയിട്ടത്തുസ്വരൂപം, ആറിങ്ങൽ എന്നീ രാജ്യങ്ങൾ പെട്ടെന്ന് ഭൂമുഖത്തിൽനിന്ന് അന്തർലോകചെയ്യുകയും, ഒരു ഓരോ രാഷ്ട്രത്തിൽ ലയിക്കുകയുചെയ്തു. കോഴിക്കോട്ടാണെങ്കിൽ കമ്പനിക്ക് ഒരിക്കലും അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊച്ചിനഗരത്തിന്റെ അതിർത്തി വരെ എത്തിയിരുന്ന പുതിയ തിരുവിതാംകൂർപ്രദേശത്ത് കമ്പനിയുടെ അധികാരം നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. തീരദേശത്തെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേൽ

കമ്പനിക്ക് കൊല്ലത്തുണ്ടായിരുന്ന പ്രത്യേകാധികാരപാലും—മാറ്റ രാജ്യങ്ങളുടെ കാര്യത്തിൽ ഇടപെടുന്നതിന് സഹായകരമായ ഒരു മാർഗ്ഗമായിരുന്നു അത്—അവർ ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു.

അവർക്ക് യാതൊരു നിയന്ത്രണവുമില്ലാത്ത ഒരു കാരണകൊണ്ടാണ്—ഇൻഡ്യയിലെ ബ്രിട്ടീഷ് ശക്തിയുടെ വളർച്ചയെത്തുടർന്ന്—ഡച്ചുകാർ കേരളത്തിൽനിന്നും സിംഗപ്പൂരിൽനിന്നും പുറത്തുപോകണമെന്നതിൽ രോധനംചെയ്തത്. ഡച്ചുകാരുടെ കൈയിൽനിന്ന് 1795-ൽ കൊച്ചി പിടിക്കുമ്പോൾത്തന്നെ ബ്രിട്ടൻ ഇന്ത്യയിൽ ഒരു പ്രമുഖശക്തിയായി കഴിഞ്ഞിരുന്നു. വെസ്റ്റ് ഇന്ത്യയിലുള്ള യുദ്ധങ്ങളിൽ ഇംഗ്ലണ്ടിനെതിരായി സമാധാനപ്പെടുത്തിയതിനാൽ കൊച്ചിയിലെ ചെറിയ സഭകൾ കൂടാതെ വളരെ നഷ്ടങ്ങൾ നേരിട്ടു. അല്ലെങ്കിൽ മയ്യഴി, ഡാമണ്ട്, ചന്ദ്രഗിരി എന്നിവയെപ്പോലുള്ള വിചിത്രമായ വാണിജ്യമായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷ് ഭരണത്തിന്റെ അവസാനംവരെയെങ്കിലും ശേഷിക്കുകയായിരുന്നു. 1753-ൽ തന്നെ കൊച്ചിയുടെ രാഷ്ട്രീയപ്രാധാന്യം നശിച്ചു കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ ഡച്ചുകാരുടെ കൈവശത്തിലുള്ള ഒരു പ്രദേശമെന്ന സ്ഥാനം 40 വർഷങ്ങൾക്കു ശേഷമാണ് നഷ്ടപ്പെട്ടത്.

കമ്പനിയുടെ വാണിജ്യതാല്പര്യങ്ങൾക്ക് എതിരായി പ്രവർത്തിച്ച മാറ്റ യൂറോപ്യൻ രാഷ്ട്രങ്ങളുടെ സാന്നിദ്ധ്യമായിരുന്നു ഡച്ചനായത്തിന്റെ രണ്ടാമത്തെ പൊരുളധാരണം. ഇവരുടെ സഹായത്തോടെ ലത്തീനുകാർക്ക് എതിരായി ഫലപ്രദമായ ആക്രമണം സംഘടിപ്പിക്കാൻ രാജാക്കന്മാർ കഴിഞ്ഞു. കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ സേനകൾ വാസ്താവിലാശാലയുടെ കാലത്തുണ്ടായ വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിരുന്നു. മാതൃഭാഷയായ യൂറോപ്യൻ ഭാഷയിൽനിന്നും യാതൊരു വിധത്തിലും മോശപ്പെട്ടവയായിരുന്നില്ല. ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രാഞ്ചുകാരും തീരപ്രദേശത്തു സഭകളെപ്പറ്റിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് ആയുധത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അവർക്ക് യാതൊരു പത്തുവുമില്ലായിരുന്നു. അവരുടെ രണ്ടുപേരോടും 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ നാവികമേധാവിത്വത്തിനുവേണ്ടി മത്സരിക്കാൻ ഡച്ചുകാർ കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് തീരപ്രദേശത്തെ ഡച്ചുവിലനില്പ് വിഷമകരമായി വരികയായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വളർച്ച അതു വിശദീകരിക്കുന്നു.

കമ്പനിയുടെ കാര്യക്ഷമതയില്ലായ്മകൊണ്ടും കമ്പനിഭരണം എത്രകിലും രീതിയിൽ കഴിഞ്ഞതുകൊണ്ടും ആയിരുന്നില്ല കേരളത്തിൽ ഡച്ചു

ശക്തി വശിച്ചതെന്ന് ചാക്കുണ്ടത് വളരെ പ്രധാനമാണ്. ഇട്റ്റ്റ്റാർട്ട് മുതൽ മിഷോൺ സുവരെയുള്ള അവയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരിൽ അപൂർവ്വം ചിലരെപ്പോലെയുള്ളവരെല്ലാംതന്നെ വാണിജ്യകാര്യങ്ങളിലും ഭരണ വിഷയത്തിലും നല്ല പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച വളരെ സമർത്ഥരായ ആളുകളായിരുന്നു. കെരണ്ടിയിൽ സമ്പ്രദായവും, കേന്ദ്രത്തിൽനിന്നുള്ള പരിശോധനയുടെ ഭർത്താവുമായും, ഭരണയന്ത്രം എപ്പോഴും കഴുപ്പു കൂടാതെ പ്രവർത്തിച്ചു. ഓരോ നടപടിയും കാര്യമായ ആലോചനകൾക്കു ശേഷമാണ് സ്വീകരിച്ചുവന്നത്. മേലധികാരികളെ അത് എഴുതിത്തരി യിക്കണമെന്ന കാര്യത്തിലും നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. അവർ എല്ലാ നട പടികളും ശ്രദ്ധിച്ചുവന്നു. ബന്ധവിധിയായിലെ സുപ്രീംകോർട്ടിന്റെ കത്തുകൾ അയയ്ക്കുകയെന്ന സമ്പ്രദായം വളരെ പ്രയോജനകരമായി തന്നെ. എന്നെന്നാൽ ഭരണത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾവരെ ശ്രദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ ഉയർന്ന സ്ഥാപനത്തെ ഓരോ നടപടിയും ബോധ്യപ്പെടുത്താതെ പ്രവർത്തിക്കുക സാധ്യമായിരുന്നില്ല. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർമാർ വിതപ്തമായ ഒരു സമ്പ്രദായമായിരുന്നു അത്. എന്നാൽ ഉദ്യോഗസ്ഥസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ഭോഷങ്ങൾ കൂടാതെ അതിന്റെ ഗുണം ഈ ഭരണരീതിക്കുണ്ടായിരുന്നു. കമ്പനിയുടെ പ്രധാനപ്രവർത്തനം വ്യാപാരമായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഹൃദയഗ്രന്ഥമായ യന്ത്രത്തെപ്പോലുള്ള ഈ സമ്പ്രദായത്തിന്റെ കർമ്മമായ പ്രവർത്തനരീതികൾ ഗുണകരമായിരുന്നു. ജനങ്ങളിൽനിന്നും ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അകറ്റിനിർത്തുന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർമാർ വിതപ്തവരെന്നിന്റെ നൈസർഗ്ഗികമായ ഭോഷം ഇവിടെ ഒരു പ്രശ്നമായില്ല.

പണസംബന്ധമായ കാര്യങ്ങളിലും, പോർട്ടുഗീസുകാരിൽനിന്ന് തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു ലത്തീനുകമ്പനിയുടെ നില. അവർക്കു സാമ്പത്തികകുഴപ്പങ്ങൾ ഇല്ലായിരുന്നു. കമ്പനി പ്രധാനമായും ഒരു വ്യാപാര സ്ഥാപനമാണെന്ന സുപ്രധാനവസ്തുത ഒരു നിമിഷംപോലും വിസ്മരിക്കാൻ അവർ തങ്ങളുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അനാവശ്യചിലവുണ്ടാക്കുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങൾ, അവ എത്രതന്നെ ഗുണമുണ്ടാക്കുന്നവയായാലും ശരി, കർമ്മമായി നിരോധിച്ചിരുന്നു. കമ്പനിക്കു കർമ്മം വളരെ കണിശമായിട്ടാണ് സൂക്ഷിച്ചുവന്നത്. ശമ്പളക്കുടിശ്ശിക ഒരിക്കലും വരുത്തിയിരുന്നില്ല. എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും എത്രയും ചിലവു ചുരുക്കി നടത്തിക്കൊണ്ടുപോകാൻ അധികാരികൾ നിർബ്ബന്ധിച്ചുവന്നു. ഇൻഡ്യയിലെ പോർട്ടുഗീസുസങ്കേതങ്ങളുടെ ഭരണത്തിൽനിന്നും എത്രയും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ചിത്രമായിരുന്നു ഇത്. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളുടെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്നവരുടെ കഴിവിലൊക്കെ

മൂലം അവർ മിക്കവാറും പാപ്പയെന്ന നിലയിലാണ് കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. എന്നാൽ സാമ്പത്തികരണത്തിൽ ഇൻഡ്യാക്കാരും യൂറോപ്യന്മാരുമായ എല്ലാ ശക്തികളെക്കാളും ലന്തക്കാക്ക് കഴിവു കൂടുതലുണ്ടായിരുന്നുവെന്ന് ആദ്യമുതൽതന്നെ വ്യക്തമായിരുന്നു രാഷ്ട്രീയാധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ടുപോലും അവരുടെ കേരളസങ്കേതങ്ങൾ സമ്പൽസമൃദ്ധമായിരുന്നതിന്റെ കാരണവും ഇതുതന്നെയാണ്. കേരളത്തിലെ ഭരണച്ചുമതല വഹിക്കുന്ന ഓരോ ഉദ്യോഗസ്ഥനും പിരിഞ്ഞുപോകുമ്പോൾ, തന്റെ പിൻഗാമിക്കുവേണ്ടി ഒരു മെമ്മോറാണ്ടം തയ്യാറാക്കിവെച്ചിരിക്കണമെന്നത് ഒരു സ്ഥിരം ഉത്തരവായിരുന്നു. അതു വളരെ പ്രയോജനകരമായ ഒരു ഏർപ്പാടായിരുന്നു. എന്നെന്നാൽ ഏതെങ്കിലും ഒരു നയം തുടർന്നുകൊണ്ടുപോകുന്നതിന് അതു സഹായിച്ചു. മാറിവരുന്ന ഭരണകർത്താക്കൾക്ക് സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി അധികൃതമായ വിവരം നൽകുന്നതിനും അത് പ്രയോജനപ്പെട്ടു. തന്റെ മെമ്മോറാണ്ടത്തിന്റെ മുഖവുരയിൽ മോയിൻസ് ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നത് നോക്കുക: “കേരളത്തിലെ കാര്യങ്ങൾ വേർതിരിക്കാവുന്നവയാണെന്നും കഴിഞ്ഞു പരസ്പരം ബന്ധപ്പെട്ടുമാണ് കിടക്കുന്നത്. സ്ഥിതിഗതികളെപ്പറ്റി വേണ്ട വിവരമില്ലാതെ ഏതെങ്കിലും ചെറിയ കാര്യത്തിൽ ഇടപെടുന്നതിന് (എത്രതന്നെ നല്ല ലക്ഷ്യപ്രാപ്തിക്കായാലും) തുനിഞ്ഞാൽ, അതു ചിലപ്പോൾ അപ്രതീക്ഷിതമായ രീതിയിലുള്ള കഴപ്പങ്ങൾക്കു കാരണമായിത്തീരും.” അജ്ഞതമൂലം പല പോർട്ടുഗീസ് കപ്പിത്താന്മാർക്കും നേരിട്ട അബദ്ധങ്ങളിൽനിന്നും ഒഴിവാകുന്നതിന് ഗുണകരമായ ഈ സമ്പ്രദായം ലന്തക്കാരെ സഹായിച്ചു.

പാക്കികളുടെ കാലത്തുപ്പോലെ കൂട്ടക്കൊലകളും മറ്റു പൈശാചികകൃത്യങ്ങളുടേതാണ് ഇരുളടഞ്ഞതായിരുന്നില്ല കേരളക്കരയും ലന്തക്കാരായുള്ള ബന്ധം. സാമൂതിരിക്കെതിരായ യുദ്ധത്തിൽ പുന്നത്തൂർ നമ്പിഴിയുടെവക ഒരു ക്ഷേത്രം നശിപ്പിച്ചുവെന്ന ഓറിയന്റൽ സംഭവമാത്രമേ ഡച്ചുപട്ടാളക്കാർക്ക് എതിരായി പറയാനുള്ളൂ. അതുപോലും ഡച്ചുകമാന്ദ്യത്തിന്റെ ആജ്ഞയ്ക്കു വിപരീതമായി ബാലിദീപിയിൽനിന്നും കൊണ്ടുവന്ന സൈന്യങ്ങളാണു ചെയ്തത്. കേരളരാജാക്കന്മാരുമായുള്ള യുദ്ധത്തിൽ, അവർ പാക്കികളെപ്പോലെ നഗരങ്ങൾ തീവസ്ത്രകയോ, തെങ്ങുവെട്ടി നശിപ്പിക്കുകയോ, സ്ത്രീകളേയും കുഞ്ഞുങ്ങളേയും തടവുകാരായി പിടിക്കുകയോ ചെയ്തിരുന്നില്ല. അറബികൾക്ക് എതിരായി പോർട്ടുഗീസ് നാവികർ കടലിൽ കാണിച്ചുവന്ന ഘോരകൃത്യങ്ങൾ ഡച്ചുകാരുടെ കാലത്തു സംഭവിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല തങ്ങളുടെ

മനുഷ്യത്വത്തെക്കുറിച്ച് വളരെ അഭിമാനമുള്ളവരുമായിരുന്നു അവർ. പോർട്ടുഗീസുകാരെക്കാൾ കഴപ്പാകാണിക്കാനാണോ അവർ തുടങ്ങുന്നതെന്ന് തീരുവിരാമകൂർത്താലോ ചോദിച്ചപ്പോൾ, പോർട്ടുഗീസുകാരെപ്പോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് താൻ കൊള്ളയും കൊലയും ചെയ്യണമെന്നും, അതു കമ്പനിയുടെ നയമല്ലെന്നും ക്യാപ്റ്റൻ സ്കോഫ് മറുപടിനൽകുകയുണ്ടായി. ലാതക്കാരെ പെരുമാറ്റത്തിലെ മാന്യത കൊണ്ട് പാകിക്കുളവാക്കുന്ന അറുപ്പും വെറുപ്പും അവരോട് ജനങ്ങൾക്കുണ്ടായില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല പല സമുദായപ്രതിനിധികൾ കേരളരാജാക്കന്മാരുടെ തലമുടി വൃത്തിയാക്കിയ വളരെ സ്നേഹത്തിൽ കഴിഞ്ഞിരുന്നു.

ലാതക്കാർ ഉറച്ചു പ്രോട്ടസ്റ്റാൻറുകൂടായിരുന്നു. പാകിക്കുളവാക്കിയ വിരോധം അവരുടെ മതവിശ്വാസത്തെ വലുതാക്കി. പക്ഷേ, പൊതുവായി നോക്കിയാൽ അവർ വിശ്വാസപൂർവ്വമായ സമീപിക്കുന്നവരുമായിരുന്നു. ആദ്യവർഷങ്ങളിലെ നഗ്നരായവർക്കുവേണ്ടി അവർ കത്തോലിക്കരുടെ കാര്യങ്ങളിൽ തലയിട്ടിരുന്നു. എന്നാൽ കൊച്ചി പിടിച്ചടക്കിയ അവസരത്തിൽ കത്തോലിക്കരുമുള്ള വിരോധംകൊണ്ട് അവർ അന്യായമായി പലതും ചെയ്തു. മനോഹരമായ ജൈന്യപ്പട്ടംഗ്രാമപരം അവർ നശിപ്പിച്ചു. ആ സംഭവം ട്രൈബ്യൂണൽ ഇപ്രകാരം വിവരിക്കുന്നു: “കൊച്ചി കൈവശപ്പെടുത്തുമ്പോൾ, ഏഷ്യയിലുള്ള ഏതാരുമില്ലാത്ത ഗ്രാമശാലകളിൽ ഒന്ന് അവിടെ ജൈന്യപ്പട്ടം നടത്തിവരുന്നുണ്ടായിരുന്നു. യൂറോപ്പിൽനിന്നു കൊണ്ടുവന്ന ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കുടനെ, ഹീബ്രു, ചാർഡിയൻ, അറബി, പെർഷ്യൻ, ഇൻഡ്യൻ, ചൈനീസ് തുടങ്ങിയ നിരവധി പൗരസ്ത്യഭാഷകളിലുള്ള അപൂർവ്വം വിലപ്പെട്ടതായ കൈയെഴുത്തുഗ്രന്ഥങ്ങളും, ഈ ഗ്രന്ഥാലയത്തിന്റെ മഹത്വം വർദ്ധിപ്പിച്ചു. ജൈന്യപ്പട്ടംഗ്രാമപരികൾ അറബിസീനയായിട്ട് ഉണ്ടായിരുന്ന മുതലായ കാലത്തോളമുള്ള എല്ലാ പുസ്തകങ്ങളും പകർത്തി കൊച്ചിയിൽ അയച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഗ്രന്ഥശാല നശിപ്പിക്കുന്നതിന് ജനാൽ ഡാൻഗ്ലൺസ് തന്റെ പട്ടാളക്കാരെ നിർദ്ദേശിച്ചു. വിലപ്പെട്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളുടെ താളുകൾ വലിച്ചുകീറി പട്ടാളക്കാരും നാവികരും പുകയില പൊതിഞ്ഞുവെക്കുന്ന മമദേഹമായ കാഴ്ച ഞാൻ കണ്ടു.” * പള്ളി കളം മറ്റും നശിപ്പിച്ചുകൊണ്ടും നേരത്തെ പരാമർശിച്ചിരുന്നുല്ലോ. കന്യാർ

* “അന്ധകാരഭൂമിയിൽ വെളിച്ചം വരുന്നു” എന്ന വൈറ്റ് ഹൗസ് സിറൻഡ് ഗ്രന്ഥത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നു—പേജ് 132. മദ്രാസ് റിക്കോർഡുകൾ 18.

വിക്ഷർഭാലും പറയുന്നു, “ഈ നഗരത്തിൽ മനോഹരമായ നിരവധി പള്ളികളുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ അവ ഒന്നുകിൽ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു കഴിഞ്ഞു, ആയുധപ്പുരകളാക്കി മാറുകയായാണു ചെയ്തത്.”

അവരുടെ ആദ്യത്തെ ആഭവശം പൊലീസെടങ്ങിയപ്പോൾ, കത്തോലിക്കരോട് സഹിഷ്ണുതയോടുകൂടിയ ഒരു നയമാണ് ലത്തക്കാർ സ്വീകരിച്ചത്. അവർ കൊച്ചി പിടിച്ചപ്പോൾ സ്ഥലംവിടാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായ ജൈന്യുടകൾ മടങ്ങിവരുന്നതിന് അനുവദിച്ചു. ഉടവക ഒരിക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശവും അവർക്കുതന്നെ കൊടുത്തു. “കമ്പനിയുടെ കൈവശമുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ, പ്രത്യേകിച്ചും കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ, നിന്നും മൂന്നുമണിക്കൂർ യാത്രകൊണ്ട് എത്തിച്ചേരുന്ന അമ്പലക്കാടുഗ്രാമത്തിൽ താമസിക്കുന്നതിന് അവർക്ക് അനുവാദം നൽകി.” ഇവിടെ ജൈന്യുടകൾ ഒരു മതപാഠശാല സ്ഥാപിച്ച് സൗജന്യവിദ്യാഭ്യാസം നൽകിവന്നു. 1676-ൽ കൊച്ചിയിൽ വരുന്നതിനു മൂന്നു കാർമ്മലൈറ്റ് പാതിരിമാർക്ക് അവർ അനുവാദം നൽകി. പ്രാധാധിക്യംവന്ന അലക്സാണ്ടർ ഡി കാബ്രാസ്സോ (പ്രാമ്പിൽ ചാണ്ടികത്തനാക്ക്) ഒരു സഹായിയെ നിയമിക്കാനാണ് അവർ വന്നത്. കമ്പനിക്ക് വിരോധമില്ലാത്ത ഒരാളെ നിയമിക്കാൻ അവർക്ക് നിർദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു. കൊച്ചിയിൽ പോർട്ടുഗീസുബിഷപ്പന്മാർ താമസിക്കുന്നത് കമ്പനിക്ക് ഇഷ്ടമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ മത്യാസ് ഡി കാബ്രാസെ (പ്രാമ്പിൽ മത്തായി) തിരഞ്ഞെടുത്തു. എന്നാൽ ആ നിർദ്ദേശം റോമിനു സ്വീകാര്യമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ഡച്ച് കമാണ്ടർമാരും റോമൻബിഷപ്പന്മാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം സൗഹൃദപരമായിത്തന്നെ തുടന്നു.

കൊച്ചിയിലേയും കൊല്ലത്തേയും റോമൻകത്തോലിക്കർ കമ്പനിയുടെ പ്രത്യേകസംരക്ഷണയിലായിരുന്നു. ഇക്കാര്യത്തിൽ അവർ പോർട്ടുഗീസ് നയംതന്നെ തുടന്നു. കത്തോലിക്കരുടെമേലുള്ള ഈ അധികാരങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ച് അവർ കമ്പനിയുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം വർദ്ധിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. എന്നാൽ ഉടമ്പടിയിലെ വകുപ്പ് കർശനമായി നടപ്പാക്കുകയാണെങ്കിൽ ഉൾനാട്ടിലുള്ള ലത്തീൻകത്തോലിക്കരേയും ഒഴിവാക്കേണ്ടിവരുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് പിന്നീടുണ്ടായ ഒരു ഉടമ്പടിയിൽ (1664), ഉൾനാട്ടിലുള്ളവർ രാജാവിന്റെ ഗവൺമൻറിനെ അനുസരിക്കണമെന്നു വ്യവസ്ഥചെയ്തു.

കൊച്ചിയിലെ ലത്തീൻകത്തോലിക്കർ ഈ അവകാശങ്ങൾ പ്രയോജനപ്പെടുത്തുന്നതിന് ഒട്ടും മടിക്കാതിരിച്ചില്ല. അവർ രാജാവിന്റെ

ഗവണ്മെന്റിനെ ധിക്കരിക്കുകയും കമ്പനിയെ അടയാപ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. അവർ രാജാവിനു നികുതിയും കൊടുക്കാതെയായി. അതിനു ഗവണ്മെന്റ് മോയിൻസ് നൽകുന്ന വിശദീകരണം നോക്കുക: “ക്രിസ്ത്യാനികളെ (പ്രായശ്ചിത്തം നൽകിയവരെ) അവിശ്വാസികൾ വളരെ വെറുത്തിരുന്നു. കമ്പനി സഹജിവികളിൽ അവർക്ക് അപമാനവും ഉപദ്രവവും നേരിടേണ്ടിവന്നു.” ഉപദ്രവങ്ങൾ നേരിട്ട ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ കാര്യത്തിൽ മാത്രമല്ല കമാണ്ടുർ ഇടപെട്ടത്. ആരാധനാസ്വഭാവത്തോടുള്ള അഭേദം ഇടപെട്ടു. മോയിൻസ് തുടരുന്നു: “ഇതൊന്നുംകൂടാതെ ക്രിസ്ത്യാനികൾ (പുതുക്കത്തോലിക്കർ എന്നർത്ഥം) പകുതി നികുതിമാത്രം രാജാവിനു കൊടുത്താൽ മതിയായിരുന്നു.” ഈ അവകാശം നിരന്തരമായ വഴക്കുകൾക്കു കാരണമായെന്നത് സ്വാഭാവികം മാത്രമാണ്. ഏല്ലാ കത്തോലിക്കരുടെയും തങ്ങൾക്ക് അധികാരമുണ്ടെന്ന് കമ്പനി അവകാശപ്പെട്ടു. എന്നാൽ 1664-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം, തീരദേശത്തു മതമായി മുക്കുവരുടെമേൽ മാത്രമേ അവർക്ക് അധികാരമുള്ളൂവെന്ന് രാജാവും വാദിച്ചു. കമ്പനിയുടെ അധികാരം കാലാനുസൃതമായി കുറഞ്ഞു വന്നതോടെ, ഈ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെമേലുള്ള രാജാവിന്റെ അധികാരം വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

പ്രോട്ടസ്റ്റന്റ് കമ്പനിക്കാൽ കത്തോലിക്കരുടെയുള്ള സൗഹൃദം നയത്തോടനുസരിച്ച് റോമിൽത്തന്നെ വളരെ മതിപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കേരളത്തിലെ വികാർ അപ്പോസ്തോലിക്കിന് അയച്ച ഒരു പ്രത്യേകകത്തിൽ പോപ്പ് ക്ലിമെന്റ് പതിനാലാമൻ ഇപ്രകാരം കൃതജ്ഞത പ്രകാശിപ്പിച്ചു:—

“നമ്മുടെ വന്യസമുദായങ്ങൾ അഭിവാദനങ്ങൾ, അവിടെയുള്ള ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ രക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഡച്ചുഗവണ്മെന്റ് കാണിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയെക്കുറിച്ച് ക്രിസ്തുമതവിശ്വാസപ്രചരണസഭയുടെ സെക്രട്ടറിയായ നമ്മുടെ പ്രിയപുത്രൻ സ്റ്റീഫൻ ബോയിസ് നമ്മെ വിശദമായി അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഈ ക്രിസ്തീയപ്രവൃത്തി നമുക്കു വളരെ സന്തോഷം നൽകുന്നു. അതിന് അയാളോടു നമുക്ക് വളരെ കടപ്പാടുണ്ട്. നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതയെക്കുറിച്ചും അയാളെ അറിയിക്കണമെന്ന നാം അതിയായി ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ കൃതജ്ഞതയെ എത്രയും ശക്തിയായ ഏതത്തിൽ അയാളെ അറിയിക്കാൻ അങ്ങനോടു നാം അഭ്യർത്ഥിക്കുന്നു. അയാൾ ഇതുവരെ ചെയ്ത കാര്യങ്ങൾവഴി നമ്മുടെ കടപ്പാടു വളരെ അധികമാണ്. മേലിലും, ക്രിസ്ത്യാനികളെയും നമ്മെയും ഉത്തരത്തിലുള്ള

കുറ്റപ്പാടിനു വിധേയമാക്കത്തക്കവണ്ണം അയാൾ പ്രവർത്തിക്കുമെന്നും നാം വിശ്വസിക്കുന്നു.

“മാറ്റുപാറ്റായായുള്ള നമ്മുടെ ഭരണത്തിന്റെ നാലാമതു വാർഷിക 1972 ജൂലൈ 23-ാം-നും റോമിൽ വെച്ച് എഴുതിയത്. സ്റ്റീഫൻബോർജിയോ (ഒപ്പ്)”

റോമൻബിഷപ്പുമാരെ വലിയ ആഘോഷത്തോടെയാണ് കമ്പനി സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. മോയിൻസ് വന്ന അവസരത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ കാണാൻവന്ന വാറ്റാപ്പുഴ ബിഷപ്പിനെ “ഒരു വണ്ടിയിൽ രണ്ടു കൌൺസിലർമാർ പോയി എതിരോര സ്വീകരിച്ച്, അദ്ദേഹത്തെ സേനാധിപന്റെ വസതിയിലേയ്ക്ക് ആനയിച്ചു. അവിടെ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ സേതുപത്തിൽ അണിനിരന്ന അംഗരക്ഷകരുടെയാർ, ബിഷപ്പ് നടന്ന് അകത്തോട്ടുപോയപ്പോൾ, ആയുധധാരികളായി അദ്ദേഹത്തെ വാങ്ങി. അദ്ദേഹം പടികയറിയപ്പോൾ കോട്ടമതിലിൽ ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന ഫീറേക്കിൾ ഒൻപത് ആലാവെടി മുഴക്കി.” *

തീരപ്രദേശത്തുള്ള രാഷ്ട്രസഭാതിക്കാരായ കത്തോലിക്കരെ തങ്ങളുടെ വിശ്വാസത്തിലേയ്ക്കു മാറ്റാൻ ആദ്യകാലത്ത് ലന്തക്കാർ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ “പരിഷ്കൃതവിശ്വാസത്തിനു തീരെ പുരോഗതി”യുണ്ടായില്ലെന്ന് “ആത്മാർത്ഥമായ വേദന”യോടെ ഗൊല്ലമ്പീസ് സമതിക്കുന്നു. “പോപ്പിന്റെ അസംവിശ്വാസങ്ങൾ പ്രചരിപ്പിക്കുന്നതിന് എതിരായി വിദ്യാലയങ്ങളിലും മാരം വളരെ കാര്യമായ നിയന്ത്രണങ്ങൾ സ്വീകരിച്ചു”വെങ്കിലും അവ പ്രയോജനപ്പെട്ടില്ല. സമൂഹാർക്കു പ്രത്യേകപുരോഹിതവിഭാഗവും മാറുമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ കത്തോലിക്കരെ കാര്യമായി സ്വാധീനംചെയ്യാൻ അവർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മേൽ കമ്പനിക്ക് യാതൊരു അധികാരവുമില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, റോമിന് എതിരായ അവരുടെ സമരത്തെ സമൂഹമാണ്ണർമാർ എല്ലാതരത്തിലും സഹായിച്ചു. മോയിൻസ് അതു ചൂഷണമാക്കുന്നു: “കൊച്ചി പിടിച്ചടക്കിയതിനുശേഷം പൗരസ്ത്യക്രിസ്ത്യാനികൾ റോമിനെതിരായി നടത്തുന്ന പ്രക്ഷോഭങ്ങളെ അനുകൂലിക്കുക മാത്രമല്ല നാം ചെയ്തത്. സുറിയാനികളിന് പുതിയ മെത്രാന്മാരെ കൊണ്ടുവരാൻ അവർക്കു കമ്പനിയുടെ കപ്പലുകൾ നൽകി സഹായിച്ചി

* മോയിൻസ്—പേജ് 157

† ഗൊല്ലമ്പീസ്—കുറിപ്പുകൾ, പേജ് 80.

അദ്ധ്യായം പത്തു്

ലന്തക്കാരുടെ ഭരണവും വ്യവഹാരവും

1. ഭരണം

ചോർട്ടുഗീസുകാരിൽനിന്നും വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു ലന്തക്കാരുടെ ഭരണസമ്പ്രദായം. അവർക്ക് ആദ്യകാലമുതൽതന്നെ വിപുലവും വളരെ കാര്യക്ഷമവുമായ ഒരു ഭരണരൂപമുണ്ടായിരുന്നു. സ്ഥാനം നാട്ടിൽ നിലവിലിരുന്ന ജാതിവ്യത്യാസമനുസരിച്ചു അവർ പൂർവ്വദേശത്തെ സങ്കേതങ്ങളിലും സ്വീകരിച്ചു. ഏറ്റവും ചെറിയ പണ്ടകശാലയിൽ പോലും കൗൺസിലുകളും കമ്മറ്റികളും കോടതികളുമുണ്ടായിരുന്നു. പാക്കിഭരണം മിക്കവാറും ഏകാധിപത്യസമ്പ്രദായത്തിലായിരുന്നു. അവർക്ക് യാതൊരു അച്ചടക്കബാധവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാവും ചോർട്ടുഗീസിലെ ഉയന്ന ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും ഏറ്റവും നിസ്സാരമായ ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ പോലും തലയിട്ടു. ഇന്ത്യയിലെ പണ്ടകശാലാകാര്യസ്ഥന്മാർക്കു നേരിട്ട രാജാവിന് ഏഴുതാരമുള്ള അധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിൽനിന്നു വളരെ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു ഡച്ചസമ്പ്രദായം. അന്നു നിലവിലിരുന്ന കൊളോണിയൽഭരണരീതികളിൽ ഏറ്റവും ഉയന്നതായിരുന്നു അതു്. ഇംഗ്ലീഷുകമ്പനിയുടെ മോഹംതന്നെ അതു കഴിയുന്നത്ര അംഗീകരിച്ചു് നടപ്പിലാക്കുകയെന്നതായിരുന്നു.

പെരുംസ്ത്രവാണിജ്യത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള പ്രധാനസംഘടനകളിൽ നിന്നും തിരഞ്ഞെടുക്കപ്പെട്ട 17 ഡയറക്ടർമാരാണ് ഡച്ചകമ്പനി ഭരിച്ചിരുന്നതു്. ഈ സംഘടനകൾ സ്വയംഭരണമുള്ള ഘടകങ്ങളായി പ്രവർത്തിച്ചു. കണക്ക്, ആഭ്യന്തരഭരണം ആദിയായ കാര്യങ്ങളിൽ അവർ് സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ വിദേശസങ്കേതങ്ങളുടെ പരമമായ ഭരണം ഡയറക്ടർമാരിൽ നിക്ഷിപ്തമായിരുന്നു. അവർ സബ്കമ്മിറ്റികൾ മുഖാന്തിരം ഏഴുതുകരതു് നടത്തുകയും നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകുകയും, കമ്പനികാര്യങ്ങളുടെ പൊതുവായ മേൽനോട്ടം വഹിക്കുകയും ചെയ്തു.

ചെറുതല്ലൂർ സഭകളുടെ നേരിട്ടുള്ള ഭരണം നടത്തിയിരുന്നത് ഒരു ഗവണ്ണർ ജനറലും കൗൺസിലുകളുടെ ചേർന്നുകൊണ്ടാണ്. ബോധിയാക്കിയിരുന്ന അവരുടെ തലസ്ഥാനം “ഉന്നതന്മാരുടെ” കൗൺസിൽ എന്നായിരുന്നു അതിന്റെ പേര്. കൗൺസിലിലെ 9 അംഗങ്ങളിൽ 4 പേർ ചുരുമുള്ള സഭകളിലെ ഗവണ്ണർമാരായിരുന്നു. ഗവണ്ണർ ജനറലായിരുന്നു ഭരണത്തലവൻ. അദ്ദേഹം കഴിഞ്ഞാലുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കന്നിനിയുടെ വാണിജ്യകാര്യങ്ങളുടെ തലവനായ ഡയാക്ടർ ജനറലായിരുന്നു. കന്നിനിയുടെ വിവിധ താല്പര്യങ്ങൾക്ക് പ്രതിനിധ്യമുണ്ടായിരുന്ന കൗൺസിൽ ആസ്റ്റർഡാമിലെ തലവന്മാരിൽനിന്ന് ഫലത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യമായ രീതിയിലാണ് പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്.

കേരളഭരണാധികാരി കൊച്ചിയിലെ കമാണ്ടുറം കൗൺസിലുമായിരുന്നു. ആദ്യകാലത്ത് കൊല്ലം, കായംകുളം, പുറക്കാട്, കണ്ണൂർ, കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്നീ അഞ്ചു പ്രധാന സഭകളായിരുന്നു അവർക്കുണ്ടായിരുന്നത്. തേങ്ങാപട്ടണത്ത് ഒരു റസിഡൻസി മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഓരോ സഭകളിൽനിന്നും മുമ്പതല ഒരു ക്യാപ്റ്റനായിരുന്നവെങ്കിലും അയാളുടെ കീഴിൽ പട്ടാളക്കാർ കാവായിരുന്നു. കമാണ്ടുറിന്റെ കൗൺസിലിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവകുപ്പിലെ അംഗങ്ങളും തീരുമാനത്തെ പ്രധാന സൈനികാധ്യാപനസ്ഥനായും അംഗങ്ങളായിരുന്നു. അതിന്റെ അംഗസംഖ്യ ക്രിസ്തുമല്ലായിരുന്നവെങ്കിലും, 1741-വരെ സാധാരണയായി 9 പേരായിരുന്നു അംഗങ്ങൾ. കമാണ്ടുറിന്റെ തൊട്ടു കീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥനായ ചീഫ് അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്ററായിരുന്നു കന്നിനിയുടെ വാണിജ്യകാര്യങ്ങളുടെ മുമ്പതലക്കാരൻ.

രാഷ്ട്രീയം, സൈനികം, മതപരം എന്നു മൂന്നായിട്ടാണ് കന്നിനിയെ വിഭജിച്ചിരുന്നത്. രാഷ്ട്രീയഭരണത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം വ്യാപാരമായിരുന്നുവെന്നാണ്, രാഷ്ട്രീയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ മുമ്പതലകളിൽ വ്യാപാരവും ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയവകുപ്പിന്റെ തലവനായിരുന്നു ഗവണ്ണർ അഥവാ കമാണ്ടുർ. ചെറിയ സഭകളിൽ റസിഡൻ്റുകൾ ക്യാപ്റ്റന്മാരോ ആ മുമ്പതല വഹിച്ചിരുന്നു. അവരുടെ കീഴിൽ, ലോലി പരിക്ഷണവർ മുതൽ ഉയർന്ന വ്യാപാരികൾവരെ പല നിലവാരത്തിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ ശമ്പളം അത്ര വലുതായിരുന്നില്ല. ഗവണ്ണർക്ക് 200 ഗിൽഡറും, കമാണ്ടുറിന് 150—180 ഗിൽഡറാണ് ലഭിച്ചത്. എന്നാൽ അത് ഒരുപക്ഷാ

കുമാര ശമ്പളം മാത്രമായിരുന്നു. ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് കമ്മീഷനും മാറ് ആരുമില്ലാത്തതും നൽകിയിരുന്നതുകൊണ്ട്, ആകർഷണീയമായ ഒരു ഉദ്യോഗമായിരുന്നു കേരളത്തിലെ കമാണ്ടർമാർ. സേവനവ്യവസ്ഥയുടെ മൂന്നാംവകുപ്പിൽപ്രകാരം ഗവണ്ണർമാർ, ഡയറക്ടർമാർ, അവരുടെ തൊട്ടുകീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ എന്നിവർക്ക്, കമ്പനിയുടെ പണ്ടക ശാലയിൽനിന്നും യൂറോപ്യൻ ഡാഡനാങ്ങൾക്ക് 50 ശതമാനവും ഇൻഡ്യൻ ചരക്കുകൾക്ക് 30 ശതമാനവും വിലകൊടുത്ത് സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന് വാങ്ങുമായിരുന്നു. കീഴ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് മാത്രം താഴ്ന്ന ജീവനക്കാർക്കും ഈ അവകാശം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സുസംവൃത്തിയുള്ള ഈ ചരക്കുകളുടെ കൂടുതൽ ഉൾപ്പെടുത്തിയിരുന്നില്ല. കയറ്റിറക്കു നടക്കുന്ന എല്ലാ ചരക്കുകളുടേയും വിലയുടെ ഒരു ശതമാനത്തിന് കേരളത്തിലെ പട്ടാളത്തലവന് അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. അതുപോലെതന്നെ കമാണ്ടറുമാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെകീഴിലുള്ള ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ സ്വകാര്യവ്യാപാരം നടത്താൻ അനുമതി നൽകി. മേയ്ക്ക് റസിന്റെ കാലത്ത് ഈ അവകാശം ഭേദഗതി ചെയ്തു. ചരക്കുവിലയുടെ 5 ശതമാനവും കുറച്ചുകൂടി വാങ്ങുന്നതിന്റെ 3 ശതമാനവും കമാണ്ടറുമാർ അസിസ്റ്റന്റിന്മാർ കിട്ടി. അതിൽ അഞ്ചിൽ നാലുഭാഗം കമാണ്ടറുമാർക്ക് ബാക്കി കീഴ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കായിരുന്നു.

ലന്തിക്കാർക്ക് വളരെ ചെറിയ ഒരു പട്ടാളശക്തി മാത്രമേ കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഒരു ക്യാപ്റ്റൻ, ഒരു ക്യാപ്റ്റൻ ലഫ്റ്റനന്റ്, 4 ലഫ്റ്റനന്റ്മാർ, 6 എൻസൈൻസ്, ഇൻഡ്യൻ പട്ടാളത്തിന് 4 ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ, പീരങ്കിപ്പടയ്ക്ക് 3 ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഇതായിരുന്നു അതിന്റെ പൊതുഘടന. സാധാരണകാലത്ത് രണ്ടായിരത്തിൽ കൂടുതൽ പട്ടാളക്കാർ അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിൽ പകുതിപ്പേർ മാത്രമായിരുന്നു യൂറോപ്യന്മാർ. സാമൂതിരിയോടും, തിരുവിതാംകൂറോടും വിനോദം യുദ്ധം നടന്ന കാലത്ത് കൊളോണിയൽനിന്നും ബറോവിയായിൽനിന്നും വലിയ പോഷകസേനകൾ അവർ കൊണ്ടുവന്നിരുന്നുവെങ്കിലും, സാധാരണഗതിയിൽ വലിയ പട്ടാളങ്ങളെ പുലർത്താൻ അവർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. ഇതേ തോതിൽതന്നെയായിരുന്നു നാവികബലം. വറങ്കി കരം എല്ലാക്കാലത്തും കേരളത്തീരത്ത് പുലർത്തിവന്ന വലിയ നാവികസേനയോട് താരതമ്യപ്പെടുത്താൻപോലും വയ്യാത്തപണ്ണം ചെറുതായിരുന്നു അത്. അവർക്ക് വലിയ നാവികസേനയുടെ ആവശ്യമില്ലാതിരുന്നതിന് പ്രധാനമായ ഒരു കാരണമുണ്ടായിരുന്നു. “കേരളീയരുടെ കപ്പൽസഞ്ചാരത്തെയും, അവരുടെ ഉല്പന്നങ്ങളുടെ വാണിജ്യത്തെയും നിയന്ത്രി-

ക്കാനും, തടസ്സപ്പെടുത്താനോ പാടില്ലാ" എന്ന് അവർ ആദ്യമുതലേ തീരുമാനിക്കുകയുണ്ടായി. • പോരെങ്കിൽ കൊളമ്പിക് നല്ലൊരു നാവികസേന അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെനിന്ന് ഇൻഡ്യൻസമുദ്രം വിയന്ത്രിക്കാനും വിഷമമുണ്ടായിരുന്നില്ല.

അത്യാവശ്യമായ ഈ സംഘടനകൾ കൂടാതെ, അവരുടെ കാര്യ സ്ഥലങ്ങളുടെയും ജീവനക്കാരരുടെയും ക്ഷേമത്തിനുവേണ്ടി പല സഹായ സമാധനങ്ങളും ലൗകിക കേരളത്തിൽ രൂപീകരിച്ചിരുന്നു. വൈദ്യസഹായത്തിന് അവർ ഒന്നാതരം എപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. ആയുധങ്ങൾ നന്നാക്കുന്നതിനും, കച്ചവടകളുടെ അറാക്കറപ്പണിക്കർക്കുമായി വിദഗ്ദ്ധന്മാരായ ഒരുസംഘം യൂറോപ്യൻതൊഴിലാളികളെ അവർ നിയോഗിച്ചിരുന്നു.

നീതിപരിപാലനകാര്യത്തിൽ ലൗകിക പ്രത്യേക അഭിമാനം കൊണ്ടിരുന്നു. കോടതികളെപ്പറ്റി മോയിൻസിന്റെ മൊമ്മാണസത്തിൽ നൽകിയിട്ടുള്ള വിവരണത്തിൽനിന്ന് ഇൻഡ്യയിലെ ഡച്ചുവീതി നിർവാഹനരീതി മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയും.

മോയിൻസ് പറയുന്നു, "കൗൺസിലിലെ ഉപാധ്യക്ഷനായ ചീഫ് അഡ്മിനിസ്ട്രേറ്റർ പ്രസിഡണ്ടായും, രാഷ്ട്രീയകൗൺസിലിലെ മിക്ക അംഗങ്ങളും, പട്ടാളത്തിലെ ഏതാനും അംഗങ്ങളും ചേർന്നുള്ളതാണ് ഇവിടുത്തെ കോടതി. ഇൻഡ്യയിലെ (അതായത് ഡച്ച്ഇൻഡീസിൽ) മറ്റൊല്ലാ ഭാഗത്തെയും കോടതികളെപ്പോലെ ഉന്നതന്മാരുടെ കൗൺസിലിനുവേണ്ടി ഈ കോടതി ക്രിമിനലും സിവിലുമായ എല്ലാ കേസുകൾ വിചാരണചെയ്യുകയും വിധി പറയുകയും ചെയ്യുന്നു.

"സിവിൽകോർട്ട്" എന്ന പേരുള്ള ഒരു കീഴ്കോടതിയുടെ ഞങ്ങൾക്ക് ഇവിടെയുണ്ട്. രാഷ്ട്രീയകൗൺസിലിലെ ഒരാൾമാരിൽക്കൂടി അതിന്റെ പ്രസിഡണ്ട്. ഏതാനും ചെറുകിട ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് അതിലെ അംഗങ്ങൾ."

സിവിലും ക്രിമിനലുമായ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും ഞങ്ങൾക്ക് ന്യായവും നീതിയും ലഭിക്കുന്നതിന് ശ്രദ്ധ പതിപ്പിക്കണമെന്നു ഗവണ്ണർമാർ, ഡയറക്ടർമാർ, കമാണ്ടർമാർ തുടങ്ങിയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു നൽകുന്ന ഉദ്യോഗമന്ത്രവിൽ പ്രത്യേകം നിർദ്ദേശിച്ചിരുന്നു. സഭക്കേ

ബട്ടിലെ തലവന്മാർ രാഷ്ട്രീയകൗൺസിലിലും നീതിന്യായക്കോടതിയിലും ഒന്നുപോലെ അധ്യക്ഷതവഹിച്ചുവന്നിരുന്നു. എന്നാൽ ഈ ഏർപ്പാട് വലിയൊരു അന്യായങ്ങൾക്കും അഴിമതികൾക്കും കാരണമായിത്തീർന്നു. അതിന്റെ കഴവും നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് പീറ്റർ വീയസ്സും സംഭവം സഹായിച്ചു. സിംഗലാണഗവണ്ണതം അവിടുത്തെ ചീഫ് ജസ്റ്റീസുമായിരുന്ന വീയസ്സ്, സ്വന്തം താല്പര്യത്തിനുവേണ്ടി നിർദ്ദോഷികളായ ജനങ്ങളെ നിയമത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ വധിക്കുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഈ ഗവണ്ണതെ ലന്തക്കാർ അറസ്റ്റ് ചെയ്ത് വിസ്തരിക്കുകയും, ബേററവിയായിൽവെച്ച് 1732-ൽ പരസ്യമായി തൂക്കി ലിടുകയും ചെയ്തു. അത് അവരെക്കുറിച്ചുള്ള ബഹുമാനം വലിപ്പിക്കുന്നു.

നിയമം പഠിച്ച വളരെക്കാലം ആളുകൾ മാത്രമേ പൗരസ്ത്യസഭയ്ക്കു തലമുളിൽ ഉള്ളൂവെന്ന് മോയിൻസ് പരാതിപ്പെടുന്നു. കോടതികളിൽ കേസ്സുവാദിക്കുന്നതിന് ശരിയായ ഏർപ്പാടാണായിരുന്നില്ല. സക്കാർവക്കീൽതന്നെ വാദിക്കും പ്രതിക്കും വേണ്ടി വാദിക്കേണ്ടിവന്നു. “സ്വന്തം ഭാഗം വാദിക്കുന്ന ഉത്താഹൃത്തോടെ പ്രതിക്കുവേണ്ടി വാദിക്കാനുള്ള സമചിത്തത പല സക്കാർവക്കീലന്മാർക്കുമില്ലെന്ന് മോയിൻസ് പരാതിപ്പെടുന്നു.

ക്രിമിനൽകേസുകളുടെ കാര്യത്തിൽ രണ്ടു നടപടിക്രമമാണ് സ്വീകരിച്ചുവന്നത്. ഒന്ന്, അസാധാരണ കേസുകളും മറ്റത് സാധാരണകേസുകളും. അസാധാരണകേസുകളുടെകാര്യത്തിൽ, തെളിവെടുപ്പ് മുതലായവ അത്ര കർശനമായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ സാധാരണകേസുകളുടെ കാര്യത്തിൽ തെളിവ്, വിചാരണ തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ കൃത്യമായി പരിചിച്ച് വന്നു. യൂറോപ്യന്മാരെക്കാൾ കൂടുതലായി നാട്ടുകാരെയാണ് ക്രിമിനൽകേസുകൾ ബാധിച്ചിരുന്നത്. എന്നാൽ കോടതിനടപടികളെല്ലാം ദ്വിഭാഷികളുടെ സഹായത്തോടെ ഡച്ചുഭാഷയിൽ നടത്തിവന്നു. ഏതാനും ലന്തക്കാരെ ദ്വിഭാഷികളായി പരിശീലിപ്പിക്കണമെന്ന് മോയിൻസിന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. ഗെറിറ്റ് വാൻ ഡർഡൻബെർഗ്, ടേക്കബ്ബ് ഗോലിയാത്തു് എന്നിവരെ മലയാളം പഠിപ്പിക്കാൻവേണ്ടി കൊച്ചിയിലെ രണ്ടാമ്കാഷിയുടെ കീഴിൽ അദ്ദേഹം നിശ്യാഗിക്കുക പോലുമുണ്ടായി.

തീരദേശത്തെ താഴ്ന്നജാതിക്കാരുടെ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ മേൽ നീതിന്യായം നടത്തിവന്നത് കമ്പനിയുടെ 1663-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരം

രം “ക്രിസ്ത്യാനികൾ കമ്പനിയുടെ അധികാരത്തിൻകീഴിലാണെന്നും, അവർ ക്യാമ്പെഡ്ഡൽ കമ്പനിക്ക് മാത്രമേ ശിക്ഷിക്കാൻ അർഹതയുള്ളുവെന്നും” പ്രത്യേകം വ്യവസ്ഥചെയ്തിരുന്നു. കൊങ്കിണികളെ ബോധിക്കുന്ന കേന്ദ്രങ്ങളുടെ അപ്പീൽ കേൾക്കാനുള്ള അവകാശവും അവർക്കായിരുന്നു. ജന്മപചാരികമായി കൊങ്കിണികൾ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കീഴിലാണെങ്കിലും അവർക്ക് രാജാവിനെതിരായി കമ്പനിയോടു പരാതിപ്പെടാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുവത്രേ. മോയിൻസ് ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു: “അവരുടെമേലുള്ള നമ്മുടെ പരമാധികാരം വല്ലപ്പോഴുമെങ്കിലും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുന്നതു നല്ലതാണ്.” മിക്കവാറും എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും നാട്ടുകാരായിട്ടാണ് കൊങ്കിണികൾ ഇടപെട്ടിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് രാജാവിന്റെ നീതിനിർവ്വഹണാധികാരത്തിന്മേലുള്ള ഒരു വലിയ കൈകടത്തലായിരുന്നു ഈ പ്രത്യേകാവകാശം.

2. വ്യാപാരവും വരുമാനവും

ഭരണകാര്യത്തിലെന്നപോലെതന്നെ വാണിജ്യകാര്യങ്ങളിലും ലത്തക്കാർ പാങ്കികളിൽനിന്നു വിഭിന്നരായിരുന്നു. 16-ാംശതകത്തിനും 15-ാംശതകത്തിനും മദ്ധ്യ വെള്ളക്കാർ നടത്തിവന്ന വ്യാപാരത്തിന്റെ സാഹചര്യങ്ങൾക്കുതന്നെ വലിയ മാറ്റംവന്നു. അതുകൊണ്ടു പാങ്കികൾക്ക് ഏറെക്കുറെ വിജയകരമായി നടപ്പിലാക്കാൻ കഴിഞ്ഞ പരിപൂർണ്ണവ്യാപാരകുത്തക അസാധ്യമായിത്തീർന്നു. തീരപ്രദേശത്തു സ്ഥാനംവിടിച്ചുകഴിഞ്ഞ ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും കേരളവ്യാപാരത്തിന്റെ വലിയൊരുതപക് തട്ടിയെടുത്തു എന്നു നാം കണ്ടല്ലോ. ഇൻഡ്യൻസമുദ്രത്തിലെത്തിയ ആദ്യത്തെ യൂറോപ്യൻശക്തിയെന്ന അനുകൂല്യം ഡച്ചുകാർക്കില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു പരസ്യമായ മത്സരത്തിൽ വ്യാപാരം നടത്തുന്നതിനുള്ള ഒരു നയമാണ് അവർ ആവിഷ്കരിച്ചത്.

തങ്ങൾക്കു വേണ്ടിയിരുന്ന ചരക്കുകളുടെ കുത്തക ഇന്ത്യൻരാജാക്കന്മാരുമായുള്ള ഉടമ്പടികളിൽകൂടി സ്വന്ദമാക്കാനാണ് ലത്തക്കാർ ആഗ്രഹിച്ചത്. “മേൽപറഞ്ഞ കമ്പനിക്കുപുറമെ മാറാക്കംതന്നെ കരുമുളക്കും കരുവേലപ്പട്ടയും ഈ രാജ്യത്തുനിന്നു കയറാമതിചെയ്യുന്നതിന് അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുകയില്ല. അവർക്കുമാത്രമേ ഈ ചരക്കുകൾ വീൽക്കാനും പാടുള്ളൂ,” എന്ന വ്യവസ്ഥയുടെ കൊച്ചിക്കുതെക്കുള്ള രാജാക്കന്മാരുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടികളിൽ ന്യൂഹോഫ് നിർബ്ബന്ധിച്ചുചേർത്തിരുന്നു. സാമൂതിരി, ചിറയ്ക്കൽരാജാവ് എന്നിവരെഴുതുകയുള്ള

എല്ലാ കേരളരാജാക്കന്മാരുമായി അവർ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഉടമ്പടി ഉണ്ടാക്കി. പാങ്കിക്ളുടെ കത്തക അംഗീകരിച്ചിരുന്ന ഈ രാജാക്കന്മാർ ലന്തക്കായുടെ നിർദ്ദേശത്തെപ്പറ്റി തർക്കിച്ചില്ല; എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ വില നൽകിയാണെന്ന് സന്നദ്ധരായി വേറെ ചിലരുണ്ടെന്ന് അവർ വേഗം മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ട് പുതുതന്നെ ഉടമ്പടികളും ഒത്തുതീർപ്പുമുണ്ടായിട്ടും, കരുമുളകിന്റെ ഗുണമായ ഒരുഭാഗം മറ്റു വഴികളിലേക്ക് പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. മറ്റു രാജ്യക്കാർക്ക് കരുമുളകു വിൽക്കുന്നതു നിയമവിരുദ്ധമാണെന്നു പറഞ്ഞ് പട്ടാളത്തൊഴിക്കാണ്ട് അതു തടയാൻ ആചുക്വലത്തു ലന്തക്കാർ ഒരു ശ്രമം നടത്തി. എന്നാൽ ആ നയം ഭാരിച്ച ചിലവിനു കാരണമായി. അത് ബോധിയാലായിലെ അധികാരികൾക്കു സമ്മതമല്ലായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അവർക്ക് അയച്ചുകൊടുക്കാൻ പട്ടാളവുമില്ലായിരുന്നു. സ്രാഘാനിനസ്സ് തന്നെ സമ്മതിക്കുന്നു, “ഈ ശ്രമങ്ങൾ (നിയമവിരുദ്ധവ്യാപാരം പട്ടാളത്തെക്കൊണ്ടു തടയുകയെന്നത്) വളരെ ചിലവിനു കാരണമായെങ്കിലും തീരെ ഫലപ്രദമായിരുന്നില്ല. മറ്റു രാജ്യക്കാരുമായി കച്ചവടം നടത്തുന്നതിൽനിന്ന് സ്വന്തം പ്രജകളെ പിന്തിരിപ്പിക്കാൻ രാജാക്കന്മാർക്കുപോലും കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. ഏതെന്നാൽ നമുക്കു വിൽക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഇാട്ടിലാഭം അവർക്ക് മറ്റുവഴിയിൽനിന്നു ലഭിച്ചുവന്നു.” *

“വൻതോതിലുള്ള വ്യാപാരസൗകര്യങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നതിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായവിധത്തിൽ ഭീതിയും ബഹുമാനവും നാട്ടുരാജാക്കന്മാരിൽ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനു വൻശക്തിയെന്നുഭാവം” ചുലത്തുന്ന നയം മാറിയ ചരിത്രസമിതിയിൽ ഫലിക്കുന്നില്ലെന്നുണ്ട്, കമ്പനി പട്ടാളക്കാരെ കയ്യാളുകയുണ്ടായല്ലോ. അതു രാജാക്കന്മാരുടെ എതിർപ്പിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. കപ്പൽഗതാഗതത്തിനു രക്ഷാപത്രികകൾ നൽകുകയും നിയന്ത്രണം ഏറ്റെടുത്തുകയുചെയ്തു പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ നിർബ്ബന്ധബുദ്ധി ലന്തക്കാർ ആചുക്വലത്തത്തന്നെ സ്വീകരിച്ചിരുന്നില്ല. കടൽവ്യവാരം സ്വതന്ത്രമായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ നയം. അതുകൊണ്ട് കപ്പൽസഞ്ചാരത്തിനുള്ള എല്ലാ സൗകര്യങ്ങളും കമ്പനി നൽകിയിരുന്നു.

ഇതെല്ലാകൊണ്ട് കേരളവ്യാപാരത്തിൽനിന്നു പറങ്കികളെപ്പോലെ ലാഭമുണ്ടാക്കാൻ ലന്തക്കാർക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. താരതമ്യേന അവർക്ക്

* സ്രാഘാനിനസ്സ്, ഭാഗം 3, പേജ് 272. കൂടാതെ ഡിജോങ്ങിന്റെ ‘രോസുപരിഗണനകൾ’കൂടെ നോക്കുക. (1757 ഒക്ടോബർ 25)

ചിലവും കൂട്ടലായിരുന്നു. ഹൈദരാലി കോട്ടത്തിൽ വരുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സാമൂതിരിയുമായി മൂന്നു യുദ്ധങ്ങളും തിരുവിതാംകൂറുമായി ഒരു യുദ്ധവും നടത്താൻ അവർ നിർബ്ബന്ധിതരായി. അതിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് 1717-ൽ സാമൂതിരിക്ക് എതിരായി നടന്ന യുദ്ധമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു കഴിഞ്ഞിട്ടും ചിലവു കുറഞ്ഞില്ല. 1717-ലെ മടമ്പടിക്കുശേഷം രാജ്യമോഹികളായ കോണ്ടൂർമാർ ആവിഷ്കരിച്ച പുതിയ ആക്രമണപരിപാടികൾക്കുപോലും സൈനികചിലവ് കൂടിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സൈനികവിജയങ്ങളുടെ ഫലമായി വലിച്ചു പ്രശസ്തിയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ കാച്ചുകാലത്തേയ്ക്ക് കുരുമുളകുവ്യാപാരത്തിന്റെ കുത്തക നിലനിൽപ്പാൽ അവർക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിലും, തിരുവിതാംകൂറുമായുള്ള യുദ്ധം ആരംഭിച്ചതോടെ അതു പൊളിയുവാൻ തുടങ്ങി. കൊച്ചിവരെയുള്ള ചെറുരാജ്യങ്ങൾ മാതൃത്വസ്ഥവർമ്മ വെട്ടിപ്പിടിച്ചതോടെ ആ പ്രദേശങ്ങളുമായി നേരിട്ടുള്ള വ്യാപാരം അസാധ്യമായിത്തീർന്നു.

കമ്പനിയുടെ കേരളവ്യാപാരം രണ്ടു ശാഖകളായിട്ടാണ് സാമ്പത്തികമായി വിഭജിച്ചിരുന്നത്. ഒന്ന്, യൂറോപ്പിലെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി കേരളത്തിൽ വാങ്ങുന്ന ചരക്കുകൾ; മറുതാൽ കേരളത്തിൽ വില്പന ചെയ്ത ചരക്കുകൾ. വഞ്ചസാര, കർപ്പൂരം, ചെമ്പ്, നാഗം, ഇരയം, പട്ട്, സിന്ദൂരം, രസം തുടങ്ങിയ ചരക്കുകൾ കമ്പനിക്കാർ സ്ഥിരമായി കോട്ടത്തിൽ വിറ്റാഴിച്ചിരുന്നു. കറുപ്പുവില്പനയുടെ കുത്തക അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. കുരുമുളകിനു പകരം കറുപ്പ് കൈമാറാൻ ചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട് വലിയ ലാഭവുമുണ്ടായി. എന്നാൽ ജനങ്ങളുടെമേൽ ഇങ്ങനെ കറുപ്പ് അടിച്ചേല്പിക്കുന്ന നിയമം സ്വാധീനം നൽകിയിരുന്നില്ല. * കാപ്പിൻ ജാലായിൽ വലിയ പ്രിയമുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട്, പന്തക്കുക്ക് അതു കേരളത്തിൽ വിറ്റാഴിക്കാൻ സാധിച്ചില്ല. അതു കേരളത്തിന്റെ ഒരു ഭാഗ്യമായി കരുതണം. 1700-നശേഷം ധാരാളം കറുപ്പു വിറ്റാഴിക്കുന്നുവെങ്കിലും, കമ്പനിയുടെ വ്യാപാരത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരിനമല്ലായിരുന്നു അത്.

കേരളത്തിൽനിന്നു കമ്പനി വാങ്ങിയ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ചരക്ക് കുരുമുളകുതന്നെയായിരുന്നു. കുരുമുളകുവ്യാപാരത്തിലെ കുത്തക പൊളിഞ്ഞതോടെ മത്സരം ആരംഭിച്ചു. 25 ശതമാനം ലാഭത്തിന്—അതു താരതമ്യേന കുറഞ്ഞ ലാഭമായിരുന്നു—കമ്പനി കുരുമുളകു വില്പനയ്ക്കു് കേരളത്തിലെ കമ്മീസറായിരുന്നകാലത്തു് സ്വാധീനം നൽകിയിരുന്നു. അതു സ്വീകരിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ മത്സരം അസാധ്യം

* മദ്രാസ് റിക്കാർഡുകൾ—പതിമൂന്നാം ഭാഗം, പേജ് 70.

മായിത്തീർന്നു. എങ്കിലും, അദ്ദേഹം ഉടമ്പടിപ്രകാരം കന്നി വാങ്ങുന്നതിനെക്കുറിച്ചും കൂടിയവിലയ്ക്കു മാറ്റമില്ലാത്ത ചരക്കുവാങ്ങാൻ നിർബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. അത് അവർക്കു ലാഭകരമാകുമായിരുന്നില്ല. പക്ഷേ, ആസ്സർഡാമിലെ ഡയറക്ടർമാർ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടുമായ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ചില്ല. അതിനാലും അവർ 1725-ൽ 50 ശതമാനവും 1733-ൽ 100 ശതമാനവും ലാഭം ഉയർത്തി. പ്രത്യക്ഷത്തിൽ തന്നെ ആത്മഹത്യാചരമായിരുന്നു ഈ നയം. വാങ്ങിയതിന്റെ ഇരട്ടി വിലയ്ക്കു ലന്തക്കാർ കുറച്ചുകൂടി വില്പന തുടങ്ങിയപ്പോൾ, അല്പമേ ഉടിയു വിലയ്ക്കു വാങ്ങി, അല്പം കാഞ്ഞ വിലയ്ക്കു വിററ് നല്ലലാഭം തട്ടിയെടുക്കുന്നതിന് ഇംഗ്ലീഷുകാർ ഫർമുകാക്കു കഴിഞ്ഞു. ഇതിന്റെ ഫലമായി കമ്പനിയുടെ പണ്ടകശാലയിലുള്ളവന്നു ചാക്കിന്റെ അളവ് ഒരു വാഷം കഴിയുന്നതും കുറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈ രീതി അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ച്, വാടകർ പിടിച്ചടക്കുകയെന്ന നയം സ്വീകരിക്കണമെന്നും, ഇപ്പോഴും വടക്കുകൂടി പ്രത്യേകിച്ചും കൈവശപ്പെടുത്തണമെന്നും ഗൊഡ്ഡെസ് ഗ്രൂപ്പാൾ ചെയ്തു. എന്നാൽ ആ നയം യഥാർത്ഥമായി പരാജയപ്പെടുത്തണമെന്നും നാം കണ്ടു. തിരുവിതാംകൂറുമായി സംഘട്ടനത്തിനുശേഷം അവർ എല്ലാ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നു പിൻമാറുകയും റാങ്ക്ടിയറികൾ മാർബ്ബലുമായ് അടിച്ചുവെക്കുകയും ചെയ്തു.

കന്നി വാങ്ങിയ പരിതസ്ഥിതികളുമായി ഇണങ്ങിച്ചേർന്ന് ഉടമ്പടിക്കുള്ള ബലത്തിൽ ശേഖരിക്കാൻ കഴിയുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് അങ്ങനെയും, ചന്തയിൽനിന്ന് വാങ്ങേണ്ടിയിരുന്നിട്ട് അങ്ങനെയും, അവർ കുറച്ചുകൂടി സമ്പാദിച്ചു. തന്റെ പുരാതനസംസ്ഥാനത്തുനിന്ന് കണ്ടിക്ക് 65 രൂപവെച്ച് 1,50,000 വാങ്ങൽ മുതൽ, പുതുതായി പിടിച്ചടക്കിയ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് കണ്ടിക്ക് 55 രൂപപ്രകാരം 1,00,000 വാങ്ങലും പ്രതിവർഷം വിൽക്കുമെന്നു തിരുവിതാംകൂറോടൊപ്പം ഉടമ്പടി പ്രകാരം സമരമിടുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ കണ്ടിക്ക് 80 രൂപയും കുറച്ചുവെച്ചു വെന്റർമാർ അതിലുംകൂടുതൽ വിലയും നൽകാൻ തയ്യാറായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഉടമ്പടിപ്രകാരമുള്ള മുതൽ അദ്ദേഹം ലാഭക്കാരൻ വിറാറില്ല. മാറ്റമില്ലാത്ത വാങ്ങി മിച്ചമുള്ളതായതുകൊണ്ട് കമ്പനിക്ക് കിട്ടുന്നതെന്നും, ഉണ്ടാക്കുണ്ടായത് അവർക്ക് യാതൊന്നുംതന്നെ കിട്ടാറില്ലെന്നും മോയിൻസ് പരാതിപ്പെട്ടു. • ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരു

നയം പൊട്ടിയുടമനതിന് സംശയമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥകൾ നടപ്പിലാക്കാൻ ലത്തക്കാക്ക് കഴിയാതെവന്നപ്പോൾ, ഏതാലും വിചിത്രമായ ഒരു കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ വില്ലനനടത്തിയെന്നത് സ്വാഭാവികമായൊരു കാര്യമായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവു കൊടുക്കാമെന്ന് ഏറിയിരുന്ന 2000 കണ്ടിയിൽ ഗോശരി 73 കണ്ടിമാത്രമേ അദ്ദേഹം വിഹിതമുള്ളൂ!

ഉടമ്പടിയുടെ ബലത്തിൽ കരുമുളകുവാങ്ങാൻ കഴിയാതെയായപ്പോൾ സാധാരണ വ്യാപാരികളെപ്പോലെ പാവമായി ചന്തയിൽനിന്നു വാങ്ങാൻ കമ്പനിക്കാർ നിർബ്ബന്ധിതരായിത്തീർന്നു. ചന്തയിൽ കണ്ടിക്ക് 100 ക-വരെ കൊടുക്കേണ്ടിവന്നു. ഇന്ത്യൻകുപ്പുകളിൽനിന്ന് വാങ്ങുകയാണെങ്കിൽ, കണ്ടിക്ക് 125—135 രൂപവരെയായിരുന്നുവില. മോയിൻസിന്റെ ഉദ്യോഗകാലത്ത് സ്വകാര്യവ്യാപാരികളിൽനിന്ന് 764,667 രണ്ടൽ കരുമുളക് വാങ്ങിയതായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു.

കരുമുളക് കഴിഞ്ഞാൽ കമ്പനി പ്രധാനമായും വാങ്ങിയിരുന്നത് തെക്കൻതീരവിതാംകൂറിലെ തുണിത്തരങ്ങളാണ്. ഇറങ്ങിയലിപ്പലയും കോട്ടാറിലെയും തുണിത്തരങ്ങൾ പല തരങ്ങളാകുമായി പ്രശസ്തമായിരുന്നു. പാകിടം അതു വാങ്ങിക്കൊണ്ടുപോയി നല്ല ലാഭമുണ്ടാക്കി. പാകിടത്തെ ലത്തക്കാർ തുറത്തുന കാലത്ത് കോട്ടാർ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വ്യാപാരകേന്ദ്രമായിരുന്നുവെന്ന് സ്പെഷൽ പ്രസ്താവിക്കുന്നു. ദല്ലാളകൾ മുഖാവിരം നെയ്ത്തുകാരിൽനിന്നും നാടൻവ്യാപാരികളിൽനിന്നും കമ്പനി തുണി വാങ്ങി, കിഴക്കൻതീരത്തുനിന്ന് ഏതാനും വിദഗ്ദ്ധരുമായ ചായംവേലക്കാരെ കൊച്ചിയിൽ കൊണ്ടു താമസിപ്പിക്കാനും അവർ ഒരു ശ്രമം നടത്തുകയുണ്ടായി. എന്നാൽ അതു വിജയിച്ചില്ല. ചായമിടീൽവ്യവസായം നശിച്ചുപോയി. എങ്കിലും കോട്ടാർത്തുണിത്തരങ്ങൾ ലത്തക്കാർ ധാരാളമായി കയറുമതിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു. മറ്റു കോളനികളിൽ അതിനു നല്ല കമ്പോളവും ലഭിച്ചു.

കേരളത്തിലെ പ്രധാന ഉല്പന്നങ്ങളിൽ ഒന്നായിരുന്നു ഏലം. ആദ്യ കാലത്ത് ലത്തക്കമ്പനി ധാരാളം ഏലം കയറുമതിപ്പെടുത്തിരുന്നു. എന്നാൽ മറ്റു മത്സരക്കാർ രംഗത്തുവന്നതോടെ അതിന്റെ പ്രാധാന്യം കുറഞ്ഞു. ഉത്തരകേരളത്തിലായിരുന്നു ഏതാലും നല്ല ഏലം വിളഞ്ഞിരുന്നത്. അതു വലിയ വിലകൊടുത്ത് ഇംഗ്ലീഷുകാരും ഫ്രഞ്ചുകാരും വാങ്ങി. ലത്തക്കാർ അവരോട് കുറച്ചുകാലം മത്സരിച്ചുനോക്കിയെങ്കിലും ഒടുവിൽ പരാജയപ്പെട്ട് ഏലവ്യാപാരം ഉപേക്ഷിക്കുകയാണുണ്ടായത്.

ഇതിൽ പ്രധാനപ്പെട്ട കൃഷിസ്ഥലം ധർമ്മാതുപണിക്കരിൽനിന്നു ലഭിച്ചതാണ്. 1717-ലെ ഉടമ്പടിപ്രകാരമാണ് കമ്പനിക്ക് അത് കിട്ടിയത്. പാപ്പിനിവട്ടത്തിന്റെ വടക്കു അതിർത്തിയായിരുന്നു

ഈ ഭൂമി അതിൽ 437 പാ നിലവും 63 കരപ്പരയിടങ്ങളും 22 അടിമ കളമുണ്ടായിരുന്നു. പൂരയിടങ്ങൾ അവർ പാട്ടത്തിനുകൊടുത്തു. ഫോറാലിയുടെ ആക്രമണകാലംവരെ മാത്രമേ ഈ സ്ഥലം കമ്പനിയുടെ കൈവശമിരുന്നുള്ളൂ. * 1755-ൽ 492½ പൊൻപണവും (190 രൂപ) 523 പാ നെല്ലും കമ്പനിക്ക് കൊടുക്കാമെന്ന് പഴയങ്ങരിനായർ സമ്മതിച്ചു. 1764-ൽ ഈ തുക 341 രൂപയായി ഉയർത്തി.

ഇതുകൂടാതെ കൊച്ചിയിലുള്ള സമീപവും ലത്തക്കാക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യമായിരുന്നു. കയ്യൂന്ന 42,089 തെങ്ങുകളും, 500 ഏക്കർ നിലവും, കുറേ ഉറപ്പുള്ളതും ഉണ്ടായിരുന്നതായി മോയിൻസ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. ഒൻപതു ചെറിയ തുരുത്തുകളും 69 കരപ്പരയിടങ്ങളുമായിരുന്നു മൊത്തമായി ഉണ്ടായിരുന്നത്. അവയിൽനിന്ന് നല്ല ആദായവും ലഭിച്ചിരുന്നു. വാഹനച്ചങ്കി, തീരവ, അടിമകളുടെ കയറുമതി എന്നിവയായിരുന്നു മറ്റു വരുമാനമാർഗ്ഗങ്ങൾ. കൊച്ചി, കൊല്ലം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ എന്നീ തുറമുഖങ്ങളിൽ പ്രവേശിക്കുന്ന ഡച്ചുകാരുടെതല്ലാത്ത ഏല്ലാ കുറ്റകൃഷ്ടവും പ്രത്യേകിച്ചും നൽകേണ്ടിയിരുന്നു. അതിന്റെ പകുതി അതതു സ്ഥലത്തെ രാജാക്കന്മാർക്ക് പോകും. അടിമകളെ കയറി അയയ്ക്കുന്നത് ലാഭകരമായ ഒരു വ്യവസായമായിരുന്നു. പുകയില വില്പന, ചാരായവില്പന എന്നിവകളിൽനിന്നും ലത്തക്കാർ ധാരാളം വണമുണ്ടാക്കി.

കമ്പനിയുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ എപ്പോഴും “ചിലവു കൂടുതലുള്ള” ഒരു സങ്കേതമായിരുന്നു കേരളം. അതിൽനിന്നു ലത്തക്കാക്ക് വലിയ ലാഭം കിട്ടിയില്ലെന്ന് കരുതുന്നത് അബദ്ധമായിരിക്കും. ഫോളണ്ടിൽ നടത്തിവന്ന കരുമുള്ളകുവില്പന കൂടാതെതന്നെ, കേരളത്തിലെ വ്യാപാരത്തിൽനിന്ന് അവർക്ക് നല്ല ലാഭം കിട്ടിയിരുന്നു. എന്നാൽ നൂറുശതമാനം ലാഭത്തിൽ കുറഞ്ഞ യാതൊന്നുംകൊണ്ട് അവർ സന്തുഷ്ടരായില്ല. വാങ്ങുന്നതിന്റെ നാലിരട്ടി വിലയ്ക്ക് യൂറോപ്പിൽ നടത്തിയിരുന്ന കരുമുള്ളകുവില്പന ഭീമമായ ലാഭമുണ്ടാക്കിയിരുന്നു. പക്ഷേ, അതു കേരളവ്യാപാരമായിട്ടല്ല കമ്പനി കണക്കാക്കിയിരുന്നത്. സിലോണിലും ജാവയിലുമുള്ള സങ്കേതങ്ങളിൽനിന്നും കേരളത്തിന്റെ വ്യത്യാസം ഇവിടെ വലിയ പട്ടാച്ചിലവുണ്ടായി എന്നതാണ്. കേരളരാജാക്കന്മാരുമായി കമ്പനി ഏല്പാഴും സമരത്തിലായിരുന്നു. ഒരു നൂറാണ്ടിനുള്ളിൽ സുപ്രധാനമായ നാലു യുദ്ധങ്ങൾ അവർക്ക് നടത്തേണ്ടിവന്നു. നീണ്ടുനിന്ന യുദ്ധങ്ങൾ

കമ്പനിയുടെ സാമ്പത്തികഭാരതയെ നശിപ്പിച്ചു, അവയുടെ അന്ത്യം കോട്ടം വരുത്തി. യൂദ്ധമില്ലാത്ത അവസരങ്ങളിൽ അവർ വലിയ ലാഭമുണ്ടാക്കി. 1770-1771.ലെ ചിലവു 2,08,570 പവൻ 17 ഷില്ലിങ്ങ് ആയിരുന്നുപോൾ, വരവു 3 25,687 പവൻ 17 ഷില്ലിങ്ങായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിഗതികളുടെ ഫലമായി കമ്പനിയുടെ ലാഭം അനിശ്ചിതമായതോടെ, ഒന്നുകിൽ കേരളം ഉപേക്ഷിക്കണം അല്ലെങ്കിൽ കരുമുളകുവ്യാപാരത്തിൽമാത്രം ഏല്പപ്പെടണമെന്ന് ഹോളണ്ടിലെ യാഥാസ്ഥിതികവിഭാഗം ആവശ്യപ്പെടാൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഉത്തരകേരളം ഹൈദരാലി പിടിച്ചടക്കുകയും, പിന്നീട് തിരുവിതാംകൂറും മൈസൂറും തമ്മിൽ യുദ്ധമുണ്ടാകുകയും ചെയ്തതോടെ, കരുമുളകുവ്യാപാരപാലും ലന്തക്കാക്കു പ്രയാണകരമല്ലാതായി. അവർ ജംഗ്ലീഷുകാർക്കു കൊച്ചി കീഴടങ്ങിയപ്പോൾ, ആ തുറമുഖത്തിലെ വ്യാപാരവും വരുമാനവും ഇന്ത്യയിലെ വ്യാപാരത്തിൽ അപ്രധാനമായിത്തീർന്നിരുന്നു.

—

അദ്ധ്യായം പതിനൊന്ന്

കേരളം, പതിനെട്ടാംശതകത്തിന്റെ ഒടുവിൽ

1663-ൽ കൊച്ചി പിടിച്ചടക്കിയതു മുതൽ ലത്തക്കാരുടെ അധികാരം തകരുന്നതുവരെയുള്ള ഒരു ശതാബ്ദക്കാലം പലവിധത്തിലും കേരളചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാലഘട്ടമാണ്. ഈ നൂറ്റാണ്ടിനുള്ളിൽ കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയസ്വഭാവം മുഴുവനും മാറിപ്പോയി. ചാലൂക്യന്മാരുടെ കാലഘട്ടത്തിന്റെ കാലഘട്ടമുതൽ മാതൃഭൂമിയിലെ പാലക്കാട് വരെ കേരളത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയസ്വഭാവത്തിന് പാലക്കാട് വരെ മാറ്റം സംഭവിച്ചിട്ടില്ല. പുരാതനകാലഘട്ടമുതൽ തന്നെ കേരളം ചെറുകിട രാജ്യങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ അധികാരത്തിന്റെ ഉച്ചകോടിയിൽ പോലും അതിനൊരു മാറ്റം വരുത്താൻ ശ്രമിച്ചിട്ടില്ല. ലത്തക്കാർ കൊച്ചി പിടിക്കുന്ന അവസരത്തിൽ കേരളത്തിൽ നാലു “രാജാക്കന്മാർ,” 46 ചെറിയ നാടുവാഴികളുമുണ്ടായിരുന്നു. ചിറ്റാട്ടിലെ കോലത്തിരി, കോഴിക്കോട്ടെ സാമൂതിരി, കൊച്ചിരാജാവ്, തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് എന്നിവരായിരുന്നു രാജാക്കന്മാർ. കൊച്ചിത്തലവൻ, തിരുവിതാംകൂറിനും മലപ്പുറത്തും 70 മാടമ്പിമാർ, ഇടുക്കുളം, വടക്കുകൂർ, തെക്കുകൂർ, പൂഞ്ഞാർ, പൂക്കാട്, കായംകുളം, മത്തൂർക്കുളം, ദേശിങ്ങനാട്, ഇളയിടം, ആറ്റിങ്ങൽ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ നാടുവാഴികളും വടയനാടിനെയും ഭരണം നടത്തിവന്നു. എന്നാൽ പലകാലഘട്ടം അവസാനിച്ചപ്പോൾ ഈ ചെറുരാജ്യങ്ങളെല്ലാം തിരുവിതാംകൂർ പിടിച്ചടക്കി, അതിനോടു ലയിപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഒരു രാജ്യം മഹാനാണിനെ കീഴടക്കുക കേരളത്തിൽ അസാധാരണമായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനെ ലയിപ്പിക്കുന്നത് പുതിയ ഒരു സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. അത് കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ കടമയായിരുന്നു. കേരളാദർശനങ്ങളെക്കുറിച്ച് യാതൊരു ബഹുമാനവുമില്ലാത്ത ആളായിരുന്നു മാതൃഭൂമി വർമ്മ. അദ്ദേഹം കീഴടക്കിയ പ്രദേശങ്ങൾ സ്വന്തം രാജ്യത്തോടു ലയിപ്പിക്കുകയും, അവിടുത്തെ നാടുവാഴികളെ ഭിക്ഷുവർത്തികളായി പാഞ്ഞു

യയ്യുകയും ചെയ്തു. 1763 ആയപ്പോഴേയ്ക്കും പിന്നീട് ഏകദേശം രണ്ടു നൂറ്റാണ്ടുകാലത്തേയ്ക്ക് നിലനിന്നിരുന്ന രാഷ്ട്രീയ വിഭജനം മിക്കവാറും പൂർത്തിയായിക്കഴിഞ്ഞു. കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും, കോഴിക്കോടും (പിന്നീട് ബ്രിട്ടീഷ് മലബാർ) വ്യക്തമായ മൂന്നു ഭാഗങ്ങളായിത്തീർന്നു. അവയ്ക്കുള്ളിൽ മാറ്റമുള്ള രാജ്യങ്ങൾ അപ്രത്യക്ഷമായി.

കേരളത്തിന്റെ ഏകീകരണത്തിനു രാഷ്ട്രമായി വിധിതന്നെ റിന്നിരുന്നെങ്കിൽ തോന്നിപ്പോകുന്നു. അതിനു സാധ്യതയുള്ള രണ്ടുവശങ്ങളിലായിരുന്നു. പക്ഷേ, ആ സന്ദർഭങ്ങളിൽ അപ്രതീക്ഷിതമായ വിഭജനംകൈകാര്യം ആത്മ സാധ്യമാകിത്തീർന്നു. 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ സാമൂതിരിയുടെ അധികാരം തെക്കോട്ട് വ്യാപിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ ഭരണത്തിൻകീഴിൽ കേരളത്തെ ഏകീകരിക്കാനുള്ള സാധ്യതയും തെളിഞ്ഞുവന്നു. എന്നാൽ വാഷ്ടാസാധാരണയുടെ വാദം ആ സാധ്യതയെ തടയുകയും സാമൂതിരിയുടെ മുന്നോട്ടുള്ള ഇടത്തുപുറം തടയുകയും ചെയ്തു. കോഴിക്കോട്ടുവേണ്ടിയെ ആക്രമിക്കാൻ തിരുവിതാംകൂർപട്ടാളം കൊച്ചിയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോഴായിരുന്നു രണ്ടാമത്തെ സന്ദർഭം. എന്നാൽ ഐക്യകേരളം സ്ഥാപിക്കുകയെന്ന മാർഗ്ഗസമ്പന്നമായ സാധ്യത സഹജീകരിക്കുന്നതിനു മുമ്പ് ഒരു പുതിയ പൊട്ടിത്തെറിക്കുണ്ടായി. ഈ പ്രാവശ്യം ആത്മ സാധ്യതയെ നിന്നാഴിയിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി ആ ആശയം തടയുകയും കേരളം മൂന്നു രാഷ്ട്രീയമണ്ഡലങ്ങളായി വിഭജിക്കപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

എന്നാൽ ചെറുകിടരാജ്യങ്ങളുടെ ലയനത്തോടെ കേരളം മുപ്പതു ഭാഗങ്ങളായി കിടക്കുന്നതിനു പകരം മൂന്നു രാജ്യങ്ങളായിത്തീർന്നുതന്നെ. ഈ രണ്ടു പ്രധാനപ്പെട്ട മണ്ഡലങ്ങളായി. നായർപ്രദേശത്തോടെ ശക്തി നശിച്ചു. കേരളത്തിന്റെ ഒരൊറ്റമുതൽ മറ്റൊരു അറാബി വരവെ വന്നു ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന നാടുവാഴിത്തപരമായ അരാജകത്വം ഇതിനിവിരമം വന്നു അപ്രത്യക്ഷമായി. രണ്ടാമതായി, രാജാധികാരം വളരുകയും ആധികാരികത്വത്തിലുള്ള കേന്ദ്രീകൃത ഉദ്യോഗസ്ഥഭരണം ജന്മമേടക്കുകയും ചെയ്തു. മാർഗ്ഗസമ്പന്നമായ തിരുവിതാംകൂറിനെ ഒരു സൈനികരാഷ്ട്രമായി രൂപാന്തരപ്പെടുത്തിയത് നാം കണ്ടല്ലോ. ആ ഭരണകൂടത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം സ്ഥിരമായ ഒരു പട്ടാളവും, ജനങ്ങളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത ഉദ്യോഗസ്ഥവർഗ്ഗവുമായിരുന്നു. നായർപ്രദേശത്തോട് ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ യാതൊരു പങ്കുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. വലിയ അധികാരങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന പതിനാലു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ഒന്നുകിൽ താഴ്ന്ന തരക്കാ

രായ തമിഴ്നാടിൽനിന്നും, അല്ലെങ്കിൽ പഴയ പ്രഭുക്കുടുംബങ്ങളുമായി യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്ത നായന്മാരിൽനിന്നും ആണ് തിരഞ്ഞെടുത്തിരുന്നത്. കാച്ചുകാലാത്തയ്ക്ക് അന്നു പ്രാകൃതവും കായ്കുടുംബമായില്ലാത്തതുമായിരുന്നെന്നത് ശരിയാണ്. പ്രത്യേകിച്ചും ഭൂമിയുള്ള ജില്ലകളിൽ ഭരണകൂടത്തിന്റെ സൈനികസ്വഭാവമോ, മാതൃഭൂമിയുടെ മേലുള്ള അതിന്റെ അധികാരമോ യാതൊരു രീതിയിലും ബാധിച്ചിരുന്നില്ല. ദാർശനികവർഗ്ഗങ്ങളുടെ കാലത്തിനു മുമ്പ്, അംഗീകൃതമായിരുന്ന പ്രതിഷേധധൂമമായിരുന്നു കലാപം. പ്രഭുക്കന്മാരുടെ സ്വത്തു് കണ്ടുകെട്ടുക, അവരെ വധിക്കുക തുടങ്ങിയ ശിക്ഷകൾ കൊടുക്കിയും അംഗീകരിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജ്യം സുശക്തമായ രീതിയിൽ സംഘടിപ്പിക്കപ്പെട്ടതാകട്ടെ, രാഷ്ട്രീയമായ ആയുധമെന്ന നിലയിൽ കലാപവും, ദേശീയസ്വഭാവമെന്ന നിലയിൽ യുദ്ധവും കേരളചരിത്രത്തിൽനിന്ന് മിക്കവാറും തീർത്തുപോയവയാണ്.

കൊച്ചിചരിത്രത്തിലെ ഏറ്റവും വലിയ മഹാത്മനായ് പാലിയത്തു കോട്ടത്തോളം, ഈ നയം വളരെ വിജയകരമായി കൊച്ചിയിൽ നടപ്പിലാക്കി. അദ്ദേഹം പ്രഭുക്കന്മാരുടെ അധികാരം നശിപ്പിക്കുകയും, അവരുടെ ഭാണാവകാശങ്ങൾ അവസാനിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കോട്ടിരാജ്യത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നാടുവാഴിക്കുടുംബം പാലിയമാണെന്ന് ഓക്കുന്മാഴാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ മഹത്വം വലിക്കുന്നത്. കൊച്ചിയുടെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടി സ്വന്തം വർഗ്ഗത്താലുടനീളം ബലികഴിക്കാൻ കോട്ടത്തോളം മടിച്ചില്ല. ചരസ്സരം യുദ്ധം ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മാടമ്പിമാരുടെ മേലുള്ള നാമമാത്രമായ മേൽക്കോയ്മയുടെ സ്ഥാനത്തു്, കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ ഫലപ്രദമായ രാഷ്ട്രീയാധികാരം അദ്ദേഹം ദൃഢനിശ്ചയത്തോടെ എപ്പോഴും ഉറപ്പിച്ചു.

ഈ മാറ്റം കേരളത്തിലെ നായർപ്രാമാണ്യത്തിന്റെ അന്ത്യത്തെ കുറിക്കുന്നു. പ്രാദേശികതലവന്മാരിൽക്കൂടെ കേരളത്തിലെ കായ്കുടുംബം നിയന്ത്രിച്ചുവന്ന പ്രത്യേകാവകാശമുള്ള ഒരു വർഗ്ഗമെന്ന സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെട്ട തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലെയും നായന്മാർ, ആ രാജ്യങ്ങളിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട സമുദായം മാത്രമായിത്തീർന്നു. അവരുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം പരിപൂർണ്ണമായും തകർന്നു. സാമൂതിരിയുടെയും കോലത്തിരിയുടെയും നാടുകളിൽ എന്താനും വർഷക്കാലത്തെയ്ക്കുകൂടി അവരുടെ സ്വാധീനം നിലനിന്നു. എന്നാൽ ഹൈദരാലിയുടെ ആക്രമണത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നായന്മാരുടെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം ഉൾപ്പെടെ പലതു് എന്നെന്നേ

യ്യുമായി തിരോധാനംചെയ്തു. ശ്രീരംഗപട്ടണം ഉടമ്പടിക്കുശേഷം ബ്രിട്ടീഷുകാർ കേരളം കൈവശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ, തിരുവിതാംകൂറിൽ മാഞ്ഞാണുവെന്ന് ആരംഭിക്കുകയും കൊച്ചിയിൽ കോമരമുഹൂർത്തം പിന്തുടരുകയും ചെയ്തു നയം ബ്രിട്ടീഷുകാർ നിർദ്ദാക്ഷിണ്യം തുടന്നു. അങ്ങനെ 18-ാം ശതകത്തിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ നായന്മാരുടെ രാഷ്ട്രീയപ്രാമാണ്യം തകന്നു. കേരളചരിത്രത്തിൽ കഴിഞ്ഞ 400 വർഷങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നടന്ന ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട സംഭവമാണിത്.

സമുദായപരിഷ്കരണത്തിൽ സാമ്പത്തികമായ വലിയ മാറ്റങ്ങൾ കേരളത്തിലുണ്ടായി. പോർട്ടുഗീസ് കടൽനീരോധം അവസാനിക്കുകയും, സമുദായ വ്യാപാരസാധനങ്ങളും അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തതിന്റെ ഫലമായി കേരളത്തിലെ വാണിജ്യം വീണ്ടും അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. ചെങ്കടൽ, മോക്കു, ഗുജറാത്ത്, എറണിൻ വിദൂരമായ ചൈനയിൽനിന്നുപോലുള്ള കപ്പലുകൾ കേരളതീരമുഖങ്ങളിൽ വീണ്ടും വരാൻ തുടങ്ങി. യൂറോപ്യൻരാജ്യക്കാർ തമ്മിലുള്ള മത്സരവും വ്യാപാരാഭിവൃദ്ധിയെ സഹായിച്ചു. പ്രധാനപ്പെട്ട രാജാക്കന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ചു സാമൂതിരിയും തിരുവിതാംകൂർരാജാവും, വളരെ താല്പര്യപൂർവ്വം വാണിജ്യത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും അത് വികസിപ്പിക്കാൻ വരമാവധി ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി പല തുരമുഖങ്ങളും സജീവമായി. കൊച്ചി, കൂട്ടച്ചൽ, കോഴിക്കോട് എന്നീ തുരമുഖങ്ങൾ അതിൽ പ്രമുഖസ്ഥാനം വഹിച്ചു.

കുഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനും പുതിയ ഉല്പന്നങ്ങൾ കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും ലത്തക്കാർ വലിയ സഹായം ചെയ്തു. കമ്പനിയെന്ന വലിയ തോതിൽ നാളികേരവും നെല്പും കുഷിചെയ്തിരുന്നു. പല സ്ഥലങ്ങളിലായി ചിതറിക്കിടന്ന കമ്പനിയുടെ വക വസ്തുക്കളിൽ 49,000 കാഴ്ചയ്ക്കുന്ന തെങ്ങുണ്ടായിരുന്നു. എറണിൻ, വൈപ്പിൻ തെങ്ങ് വളരെ അടുത്തു് നടപ്പിപ്പിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് ആ പ്രദേശത്തിന്റെ സൈനികപ്രാധാന്യംതന്നെ വളരെ കുറഞ്ഞുവെന്ന് മോയിൻസ് പറയുന്നു. തെങ്ങുകുഷി സമുദായം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുകയും നല്ലതരം ചാക്കുതേങ്ങാ കൊണ്ടുവരികയും ചെയ്തു. വെണ്ടുരുത്തിൽ അവർക്ക് 4940 തെങ്ങുണ്ടായിരുന്നു. കായാകുളത്തിനും കൊല്ലത്തിനും മദ്ധ്യയുള്ള കള്ളിക്കോട് എന്ന ദ്വീപിൽ അവർക്ക് 5462 തെങ്ങാണുണ്ടായിരുന്നത്. സമുദായം പണ്ട് കുഷിനടത്തിയിരുന്ന സ്ഥലത്തു് ഇപ്പോൾപോലും നല്ലിനും തേങ്ങായാണുണ്ടാകുന്നത്. അവരുടെ

മാതൃകാപീക്കരിച്ച നാട്ടുകാർ തീരപ്രദേശം ഒട്ടാകെ തെങ്ങുകുടി തുടങ്ങി. കയറിനും വെളിച്ചെണ്ണയ്ക്കും നല്ല വിലയുണ്ടായിരുന്നത് അതിന് വളരെ സഹായകരമായി. നെൽകുടിയും ലത്തക്കാർ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. എന്നാൽ കേരളത്തിന്റെ ആവശ്യത്തിനുള്ള അരിയുടെ വലിയൊരു ഭാഗം കണ്ണൂരകത്തിൽനിന്നാണ് ഇറക്കുമതിചെയ്തിരുന്നത്.

ലത്തക്കാർ കേരളത്തിൽ നീലക്കുടി ആരംഭിച്ചു. നീലച്ചെടി കേരളത്തിൽ വളർന്നുവെങ്കിലും, അത് ഒരു വാണിജ്യവിധിയായി കൃഷിചെയ്തിരുന്നില്ല. നീലാ ധാരാളം കൃഷിചെയ്താൽ വലിയ ലാഭമുണ്ടാക്കാമെന്ന് ലത്തക്കാർ കണ്ടു. അതുകൊണ്ട് അതിലേക്കായി അവർ സ്കാർവിൽനിന്നും വിത്തു വരുത്തുകയും, മങ്ങാട്ടം, എറണാകുളത്തും അത് കൃഷിചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. വെണ്ടരുത്തി, ചേററവാ, പാപ്പിനിവട്ടം, കൊടുങ്ങല്ലൂർ, പരാപ്പുഴ എന്നീ പ്രദേശങ്ങളിൽ അവർ വിത്തു വിതരണംചെയ്യുകയും, കൃഷിയുടെ ചുമതല മുക്കുവരെ എല്ല്ക്കുകയും ചെയ്തു.

മാറ്റ പല ഉല്പന്നങ്ങളും കൃഷിചെയ്യാൻ കമ്പനി ശ്രമിച്ചു. പരിഷ്കൃതവും ശാസ്ത്രീയവുമായ അവരുടെ കൃഷിസമ്പ്രദായങ്ങൾ കേരളത്തിലെ സമ്പദ്വ്യവസ്ഥയിൽ വലിയ സ്വാധീനം ചെലുത്തുകയുണ്ടായി. കൃഷി വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടു. തീരദേശത്തെ ജനങ്ങൾ വ്യാപാരത്തിനും വണി നാളികരകൃഷി തുടങ്ങി. ഈ വാണിജ്യവ്യവസ്ഥയുടെ പ്രാരംഭം ജനങ്ങൾക്ക് വളരെ ഗുണകരമായിത്തീർന്നു.

ലത്തക്കാർ പല വ്യവസായങ്ങളും ആരംഭിച്ചു. ഉപ്പുനിർമ്മാണം കേരളത്തിലെ പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യവസായങ്ങളിൽ ഒന്നായിത്തീർന്നു. കമ്പനിക്കുതന്നെ 19,700 ഉപ്പുതൊട്ടികളുണ്ടായിരുന്നു. അവരെ അനുകരിച്ച് വളരെ ലാഭകരമായ ഒരു വ്യവസായമായി കേരളരാജാക്കന്മാർ അതിനെ വളർത്തി. ലത്തക്കാർ ആരംഭിച്ചതും, കേരളത്തിൽ വേരുറച്ചതുമായ മറ്റൊരു വ്യവസായമായിരുന്നു ചായമുക്ക്. ആദ്യമായി തുത്തക്കുടിയിൽനിന്നും ചായംവലക്കാരെ ഒരു കണ്ണാടകവ്യാപാരിയായ ബ്രാണ്ടപ്രഭുവാണ് കൊണ്ടുവന്നത്. 50 വർത്തിനശേഷം ഹൊല്ലറീ സിംഗർ കാലത്ത് മറ്റൊരു സംഘം ചായംപണിക്കാർ കേരളത്തിൽ വന്നു താമസിക്കുന്നതിന് പ്രോത്സാഹനം നൽകുകയുണ്ടായി. അവർക്ക് വീടവയ്ക്കാൻ പുരയിടങ്ങളും മറ്റു സൗകര്യങ്ങളും നൽകപ്പെട്ടിരുന്നു.

വ്യവസായാടിവുഭിയും പുതിയ തുറമുഖങ്ങളുടെ വളച്ചുയരുലം വാണിജ്യം വർത്തോതിൽ വികസിച്ചു. ക്രമംകൊണ്ട് കേരളക്കരയിലുള്ള ഏല്ലാ തുറമുഖങ്ങളും ഐശ്വര്യസമൃദ്ധമായി. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനംവരെ കൊച്ചി വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു തുറമുഖമായിരുന്നു. 1770-ൽ കൊച്ചി വലിയ വ്യാപാരകേന്ദ്രമായിരുന്നുവെന്നും ഗോവായിൽ നിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായ ഒരു ചിത്രമാണ് അവിടെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞതെന്നും ജെയിംസ് ഫോർബ്സ് രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. കപ്പലുകൾനിറഞ്ഞ തുറമുഖം, വ്യാപാരികൾനിറഞ്ഞ തെരുവീഥികൾ, ഏഷ്യയിലേയും യൂറോപ്പിലേയും ഏല്ലാ തുറമുഖങ്ങളിൽനിന്നുമുള്ള ചരക്കുകൾ ഹേഖരിച്ചിരുന്ന പണ്ടകശാലകൾ, സമ്പന്നരും വ്യാപാരച്ചെലുതമായ ജനങ്ങൾ, ഇതായിരുന്നു കൊച്ചിയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നൽകുന്ന ചിത്രം. ലത്തക്കോടെ കീഴിലുള്ള കൊച്ചിനഗരത്തെപ്പറ്റി ഫോർബ്സ് സിസ്റ്റേം നൽകുന്ന വിവരണം നോക്കുക:

“കൊച്ചിയിലെ ഡച്ചുകാട്ട അർദ്ധനാകൃതിയിലുള്ളതായിരുന്നു വെന്നാണ് സ്രാവാണിനസ്സ് വിവരിക്കുന്നത്. അതിന് ഏകദേശം ഒന്നു നൂറാഴ്ച ചുറ്റളവുണ്ടായിരുന്നു. കായ്ക്കു അഭിമുഖമായ കിഴക്കുഭാഗത്തു് 6 വലിയ കൊത്തളങ്ങളും ഒരു ഉയന്ന ഗോപുരവും സ്ഥിതിചെയ്തു. അടിയിൽകൂടെ തോണികൾക്കും മറ്റും കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ കടക്കുന്നതിനുള്ള വാതലുകൾകൂട്ടിയ വലിയ മതിലാണ് കടൽഭാഗത്തു് പണിചെയ്തിരുന്നത്. ഈ മതിലിന്റെ കിഴക്കുഭാഗം ഗോപുരത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. കോട്ടയുടെ മറ്റും വെള്ളംനിറഞ്ഞ കിടങ്ങും അതിന്റെ മുമ്പിലായി ചെറിയ ചരിവുള്ള ഒരു നടുപാതയുമുണ്ടായിരുന്നു.” *

പുഴവക്കത്തുള്ള വടക്കുഭാഗത്തു് പീനങ്കിൾ ഉറപ്പിച്ചിരുന്നു. അവിടെ കപ്പലുകൾക്കും മറ്റും അടുക്കത്തക്കവണ്ണം കരിങ്കല്ലുകൊണ്ടു കരയിലും മതിൽകെട്ടിയിരുന്നു എന്നാണ് ഡേ പറയുന്നത്.

“കടലിന്റെ നേക്കുള്ള പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തെ രക്ഷിക്കാൻ ഒരു കൊത്തളവും, കിഴക്കുഭാഗത്തു് ചതുപ്പുനിലങ്ങളും മേലമുള്ള മതിലും, പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തു് മതിൽകൂടാതെ കിടങ്ങും നിർമ്മിച്ചിരുന്നു. കോട്ടയ്ക്കു് മുന്നെ ചെറിയ വാതലുകൾകൂടാണായിരുന്നത്. പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തുള്ളതിനെ കടൽവാതലെന്നും, കിഴക്കുഭാഗത്തുള്ളതിനെ (പുതിയവാതലെന്നും

---

* ഡേയുടെ “പെരുമാളന്മാരുടെ നാട്” (1868)—പേജ് 125-126.

നും, വടക്കുള്ളതിനെ പൂഴ്ചാതലൈ'നും വിളിച്ചുവന്നു. വീതികൂടിയ വീ
 മികളുടെയും കോട്ടമതിലിന്റെയും വശങ്ങളിലായി നട്ടുവളർത്തിയിരുന്ന
 അശോകവൃക്ഷങ്ങളുടെയും, പാങ്കിക്ൾ നട്ടുപിടിപ്പിച്ചിരുന്ന തെസ്റ്റീ
 ഷ്യാപാപ്പലീനാമരങ്ങളുടെയും ശീതളമായതിൽ നഗരവാസികൾ
 സായംകാലങ്ങളിൽ വിശ്രമിക്കുകയും ഉലാത്തുകയും ചെയ്തിരുന്നു. വെ
 തുഴനങ്ങളുടെ ആവശ്യത്തിനുവേണ്ടി കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലുണ്ടായിരുന്ന ഉച്ചാനം
 ചെറുതെങ്കിലും മുന്നോട്ടുമാറിയിരുന്നു. ഗവണ്ണരുടെ മന്ദിരത്തോടു ചേർന്ന്
 കോട്ടയുടെ വലിയ ഒരു ഉച്ചാനം സ്ഥിതിചെയ്തു. അതിന്റെ അടുത്ത
 യിരുന്നു പണക്കാരുടെ വീടുകൾ.....കോട്ടയ്ക്കുള്ളിൽ സ്ഥാപിച്ചിരുന്ന
 ചീരകിളിയിൽ 95 എണ്ണം ഇരുമ്പുകൊണ്ടും, 6 എണ്ണം ഓടുകൊണ്ടും
 നിർമ്മിച്ചതായിരുന്നു. അവിടെ രണ്ടു മോർട്ടർപീരകിളികളും സ്ഥാപി
 ച്ചിരുന്നു.....വടക്കുപടിഞ്ഞാറൻ ഭാഗത്തുള്ള കൊത്തുപണി
 സമീപം നിന്നിരുന്ന സൈന്യാധിപന്റെ വീടുമാത്രമാണ് സൂക്ഷ്മമായതും
 യിൽ നിർമ്മിക്കപ്പെട്ടിരുന്നത്. ഗവണ്ണരുടെ മന്ദിരം അനൗചിത്യമുണ്ടാ
 ക്കുകയായിരുന്നു. കോട്ടയിൽനിന്നും അതിനെ വേർതിരിക്കുന്ന വീണ്ട
 ഒരു മൈതാനവുമുണ്ടായിരുന്നു.” *

കൊച്ചിയിൽ പ്രതിവർഷം 5 ലക്ഷം രൂപയുടെ വ്യാപാരം നടന്നി
 രുന്നു. അതിൽ ലത്തക്കാർ നടത്തിവന്നതും ആകെക്കയ്യള്ളതിന്റെ 90 ശത
 മാനത്തോളം വരുന്നതുമായ വ്യാപാരം ഉൾപ്പെടുന്നില്ല. ഇന്നത്തെ കണ
 ക്കൾപ്രകാരം നോക്കുമ്പോൾ മൊത്തം ഒന്നരക്കോടി രൂപയുടെ വ്യാപാ
 രം അവിടെ നടന്നിരുന്നതായി മനസ്സിലാക്കാം. അന്നത്തെ കാലത്ത്
 അതു വലിയൊരു തുകയായിരുന്നു.

മൈസൂർ ആക്രമണകാലഘട്ടം തീർക്കേണ്ടത് നല്ലനിലയിൽ
 വ്യാപാരം നടന്നുവന്ന പ്രധാനതൂറുമുഖങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ കോഴിക്കോടും,
 കൊല്ലവും, കൂട്ടിച്ചേർന്ന് ഉൾപ്പെടുന്നു. വിദേശവ്യാപാരത്തിനുവേണ്ടി
 തിരുവിതാംകൂർസർക്കാർ ആലപ്പുഴയിൽ ഒരു പുതിയ തുറമുഖം
 സ്ഥാപിക്കുകയും അതു വേഗംതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു വ്യാപാരകേന്ദ്രമാ
 യായി വളരുകയുംചെയ്തു. കൊല്ലം, അഞ്ചുതെങ്ങ്, കൂട്ടിച്ചേർത്ത്, തേങ്ങാപ്പു
 ഞം എന്നിവയായിരുന്നു തെക്കുള്ള പ്രധാനതൂറുമുഖങ്ങൾ. ഇതിൽ
 കൊല്ലമൊഴികെ മറ്റുള്ളവയെല്ലാം, പോർട്ടുഗീസ് അധികാരനാശത്തിനു
 ശേഷം പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യാപാരകേന്ദ്രങ്ങളായിത്തീർന്നുവെക്കുന്നു. കയർ,
 തുണി, പൂച്ചി, ചക്കര തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങൾ ഈ തുറമുഖങ്ങളിൽനി

നും കയറുമതിചെയ്തവനും പുരാതനനെയ്ത്തുകുറുമായ കോട്ടാർ ജനത്തെപ്പോലെതന്നെ അനും വളരെ പ്രധാനമായിരുന്നു. അതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെക്കുറിച്ച് സൂരോദൻ, വാൻ ജോംസ് തുടങ്ങിയവർ വണ്ണിച്ചിട്ടുണ്ട്.

പതിനെട്ടാംശാഘാഷിൽ തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ആക്രമണമൂലം മിക്ക ഉൾനാടൻപട്ടണങ്ങളും, പൂർക്കാട്ടാരജാവിനെപ്പോലുള്ളവരുടെ രാജധാനികളും, ക്ഷയിക്കുകയുണ്ടായി. സുപ്രസിദ്ധമായ കായംകുളം കുമ്പാളത്തെപ്പറ്റിയോ “പ്രോക്കാ”യിലെ വ്യാപാരത്തെപ്പറ്റിയോ നാം കേൾക്കുതെയായി. മിക്കവാറും എല്ലാ ചരക്കുകളും സർക്കാർകയ്യാളിൽ കൈമാറുന്ന തിരുവിതാംകൂറിലെ കേന്ദ്രീകൃതമാണ്, ഈ പുരാതന തുറമുഖങ്ങളിലൂടെയും വ്യാപാരത്തെ മറ്റു മാർഗ്ഗങ്ങളിലേയ്ക്കും തിരിച്ചുവിട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി സാമ്പത്തികവ്യാപാരങ്ങളുടെ കേന്ദ്രം മലപ്പുറത്തേക്ക് തിരിയുന്നു. തെക്കോട്ടു വീണി. ആലപ്പുഴ ഒഴികെയുള്ള പ്രധാനപ്പെട്ട എല്ലാ പുതിയ പട്ടണങ്ങളും പുതിയ തുറമുഖങ്ങളും കൊല്ലത്തിനു തെക്കായിട്ടാണ് വളർന്നുവന്നത്. വളരെവേഗം അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചതും തിരുവനന്തപുരം നഗരമായിരുന്നു. 17-ാംശാഘാഷിന്റെ തുടക്കത്തിൽ അവിടുത്തെ സുപ്രസിദ്ധമായ ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ചേരുകാണുമാത്രം അറിഞ്ഞുവന്ന ഒരു കുറ്റാശ്ചര്യമായിരുന്നു അത്. ആ ശാഘാഷിന്റെ അവസാന കാലത്തു്, എട്ടുവീട്ടിൽപ്പിള്ളമാരുടെ തടവുകാരായി മിക്കവാറും കഴിഞ്ഞ തിരുവിതാംകൂർരാജാക്കന്മാരുടെ തലസ്ഥാനമായി അതു മാറി. പക്ഷേ, മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ പ്രതാപത്തോടെ തിരുവനന്തപുരം യഥാർത്ഥത്തിൽ കേരളത്തിന്റെ തലസ്ഥാനമായിത്തീർന്നു. മഹാനായ ഒരു നിർമ്മാതാവായിരുന്നു മാർത്താണ്ഡവർമ്മ. തിരുവനന്തപുരത്തിന്റെ പുതിയ പ്രാധാന്യം മനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം നഗരം പൂർത്തിയാക്കിയിരുന്നു. പഴയ ക്ഷേത്രം പൊളിച്ചിട്ടു്, ഇന്നു കാണുന്ന ഗംഭീരമായ ഗോപുരവും ക്ഷേത്രവും അദ്ദേഹം പണികഴിപ്പിച്ചു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ ശില്പകലാപ്രമത്തിന്റെ ശാശ്വതലക്ഷ്യമായി അതു തിരുവനന്തപുരം നഗരത്തിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനഭാഗമായി ഇന്നും പ്രശോഭിക്കുന്നു. വീതിയുള്ള തെരുവുപാതകൾ അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചു. തുറമുഖത്തിനു പറ്റിയതല്ലായിരുന്നെങ്കിലും അവിടെ കപ്പൽ അടുക്കുന്നതിനുള്ള സൗകര്യങ്ങളുണ്ടാക്കി. എന്തിന്, മാർത്താണ്ഡവർമ്മ അന്തരിക്കുന്ന കാലത്തു് ഇതുവരെ കേരളചരിത്രത്തിൽ കോഴിക്കോട്ടിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രാമാണ്യം തിരുവനന്തപുരം കരസ്ഥമാക്കിക്കഴിഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ ശ്രീ രാമരാജാവെഹട്ടിന്റെ കാലത്തു തിരുവനന്തപുരം കൂടുതൽ മുന്നോട്ടുവരുമാക്കിത്തീർക്കുകയും, പ്രധാന

നല്ല ഒരു വ്യാപാരകേന്ദ്രമായി അതിനെ വളർത്തുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിദ്യാഭ്യാസപ്രധാനമന്ത്രി രാജാജിഗോപാൽ, വ്യാപാരകാര്യങ്ങളിൽ വളരെ പുരോഗമനപരമായ ഒരു നയം ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. "രാജാജിഗോപാൽ കോട്ടയ്ക്കുപുറത്തു കേശവദാസ് വലിയ ഒരു കടമ്പാളം പണിപ്പെടുത്തിക്കൊണ്ടും അവിടെ വിദേശവ്യാപാരികൾ വന്നു താമസിക്കുന്നതിനെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ വ്യാപാര വികസനത്തിനുള്ള വാണിജ്യപ്രകൃതിദത്തമായ സൗകര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുള്ള ആളെപ്പോലെയായി കേശവദാസ് ഒരു പുതിയ തുറമുഖം പണിപ്പെടുത്തി. വീതിയുള്ള തെരുവുകളും വലിയ കടമ്പാളസ്ഥലങ്ങളുമുള്ള ഒരു നഗരീകരണമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം ആലപ്പുഴ പ്ലാൻചെയ്തത്. ഭവനനിർമ്മാണത്തിന്റെ തെക്കേയറ്റത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഉൾനാട്ടിൽനിന്നുള്ള ചരക്കുകൾ വളരെ ചെലവിൽ കൊണ്ടുവന്ന് ആലപ്പുഴയിൽനിന്നു കയറ്റിയയയ്ക്കാൻ സൗകര്യമുണ്ടായിരുന്നു. ഇന്നും സ്ഥിരസമൃദ്ധമായ ഒരു തുറമുഖമാണ് ആലപ്പുഴ. കൊച്ചി കഴിഞ്ഞാൽ കേരളത്തിലെ പ്രധാനവാണിജ്യകേന്ദ്രവും അതുതന്നെ.

സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ ഈ മാറ്റങ്ങൾ ദേശീയ സ്വഭാവത്തെത്തന്നെ ഓരോരോന്നായ തരത്തിൽ രൂപപ്പെടുത്തി. പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തോടുകൂടി തിരുവിതാംകൂറിലെ ഈ കൊച്ചിയിലെയും ജനങ്ങൾ യുദ്ധമുറകളൊക്കെ ഉപേക്ഷിച്ച് സാമാധാനപരമായി ജീവിക്കുന്ന കൃഷിക്കാരായി മാറി. നായന്മാർ വാളും പരിചയും ഉപേക്ഷിച്ച്, കലപ്പയെടുക്കുന്നതിനും, സ്വന്തംഭൂമി കൃഷി ചെയ്യാനും തുടങ്ങി. ദേശീയശീലങ്ങളിലും ഈ മാറ്റം പ്രതിഫലിച്ചു. പുകയില സർവ്വസാധാരണമായി ജനങ്ങൾ ഉപയോഗിച്ചുതുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂർക്കാക്ക് ആഹാരാധിപത്യം ഒഴിച്ചുകൊണ്ട് വ്യത്യസ്തമായി ജീവിക്കാനുപകരിച്ചു. പുകയിലകൂടി വെറിലാക്കുന്ന രുന്നത്തെ സമ്പ്രദായം ഇന്നും നിലനില്ക്കുന്നു. ജാപ്പാണത്തു് ഉൽപാദിപ്പിക്കുന്ന പുകയിലയുടെ 3 ഭാഗവും തിരുവിതാംകൂറിലെ ആവശ്യത്തിനു വേണ്ടി വന്നു. വളരെക്കാലത്തേക്കു തിരുവിതാംകൂറിലെ വില്പനയിലുള്ള അതിന്റെ കടമ്പാളത്തിനായി അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. സർവ്വകലാശാലകളിൽ പ്രാദേശികയിൽ കറുപ്പുതീർന്നി ധാരാളം പ്രചരിച്ചിരുന്നു. സുഹൃത്തുപരായ്ക്കും, "അവർ അത്യാഗ്രഹത്തോടെയാണു കറുപ്പു തിന്നതു്. ഒരു പയറിന്റെ വലിപ്പത്തിൽ അവർ അതു കഴിക്കുമായിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ ചാരായത്തിൽ കലർത്തിയും, അല്ലെങ്കിൽ മയക്കുവരുന്നതുവരെ വെറുതെ

ചവച്ചോ അവർ അത് അകത്താക്കി.....എന്നും കുറുപ്പുതിന്നുന്ന ചിലർ ണ്ട്. മാറ്റമില്ലാത്ത രണ്ടുനൂറു ചവരത്തിനിടയിൽ അത് ചേർത്തിട്ടുവന്നു.* എന്നാൽ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനഘട്ടമായപ്പോഴേക്കും കുറുപ്പുതീർന്നു വളരെ കുറഞ്ഞു. കുറുപ്പുവില്ലനെയുടെ കുത്തക ലത്തക്കാക്കു ണ്ടായിത്തീർന്നുവെങ്കിലും, ജോലിയിൽ അതിനു കൂടുതൽ ആവശ്യമുണ്ടെന്നു കണ്ടു, കൂടുതൽ ലാഭം സമ്പാദിക്കാൻ കേരളത്തിലെ വ്യാപാരികൾ അവർ അങ്ങോട്ടു തിരിച്ചുവിട്ടു. 1730 ആയപ്പോഴേക്കും കേരളത്തിൽ കുറുപ്പു ഇറക്കുമതി വളരെ കുറഞ്ഞു. കുറുപ്പുതീർന്നു വളരെ അടുത്തായി തീർന്നു.

ജനങ്ങൾ ലാഭവിചാരമില്ലാതെ ധാരാളം ചവരയെടുത്തുവെങ്കിലും കലാപടയായിത്തീർന്നു അത്. തെങ്ങിൻകുളുയിലായിരുന്നു ഏറ്റവും പ്രിയപ്പെട്ട ചവര. ബ്രാഹ്മണപുരുഷന്മാർക്കും അടിമന്മാർക്കുമാണ് അക്കാലത്തെ ധനാധികാരികൾ പരിവർത്തിച്ചിട്ടുണ്ടു്. എന്നാൽ മാത്രം നിഷിദ്ധമാണെങ്കിലും അക്കാലത്തെ പല പ്രമുഖബ്രാഹ്മണ പണ്ഡിതന്മാരും കുടിയേറിയവരായിരുന്നു. “മലബാറുകൾ കടലിൽനിന്നും ചാരായം എന്നൊരു മദ്യം ഉണ്ടാക്കുന്നുണ്ടു്. എന്നാൽ അതിന് നമ്മുടെ ബ്രാഹ്മണരുടെ ഇണമില്ല” എന്ന് സുക്ഷ്മമായ വ്യക്തമായി രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. അത് അഭിപ്രായഭേദമുള്ള കാര്യമാണെന്നതിൽ സംശയമില്ല. സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ ശീമമദ്യം കുറയൊക്കെ പ്രചരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ ബ്രാഹ്മണർ വീഞ്ഞിനും മാത്രം യേക്കുവിലായിത്തീർന്നുവെങ്കിൽ സാധാരണക്കാർക്ക് അത് അചിന്താ യായിരുന്നു.

ദേശീയശീലത്തിൽ വന്ന മാറ്റമായ പ്രധാനപ്പെട്ട മാറ്റം വസ്ത്രധാരണത്തിലാണ്. പാക്കിക്കൾ ആദ്യം കേരളത്തിൽ വന്നപ്പോൾ മാത്രമല്ല, 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യശാഖ്യങ്ങളിൽപോലും ഉയന്നവർക്കുമാർക്കുമാർക്കു മാത്രമേ ഉടുത്തിരുന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ തൃശ്ശിനാട്ടുപള്ളിയിൽനിന്നുള്ള മഹമ്മദീയസന്നാഹം ഉയന്ന വർക്കുമാർ ഉത്തരേന്ത്യൻരീതിയിലുള്ള വീണ്ടും ആചാരം, പൈജാമയും തലപ്പാവും ഉപയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. അടുത്തകാലംവരെ തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലെയും ഡർബാർവേഷ്മിതായിരുന്നു.

സുപ്രധാനമായ 15-ാം താളത്തിൽ കേരളത്തിലെ വിവിധ സമുദായങ്ങളുടെ ജീവിതത്തിലും ധാരാളം മാറ്റങ്ങൾ സംഭവിച്ചുവെന്നതിൽ അതുതപ്പെടേണ്ടതില്ലല്ലോ. നന്യൂരിറിമാരുടെ മതപരമായ പ്രാമാണ്യം പഴയതുപോലെ തുടരും. ജന്മിക്കളെന്നും പരിശുദ്ധജാതിക്കാരെന്നുമുള്ള അവരുടെ സ്ഥാനത്തിന് യാതൊരു മാറ്റവുമുണ്ടായില്ല. തിരുവിതാംകൂറിൽ അവരുടെമേൽ റാജകീയാധികാരം സ്ഥാപിക്കാൻ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയ്ക്കു കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും, അത് ദയനീയമായ ആത്മീയകീഴടക്കത്തിനുശേഷമാണ്. പുറക്കാട്, തിരുവല്ല തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളിലെ ബ്രാഹ്മണരാജാക്കന്മാരുടെ അധികാരം കൈവശപ്പെടുത്തിയതിന്, നന്യൂരിറിമാർ അദ്ദേഹത്തിനു നൽകിയ ഹിഴ 56 ദിവസത്തെ ഭാരിച്ച ചിലവോടുകൂടിയ മുജപമാണ്. അവ ഇന്നും ആർഭാടപൂർവ്വം നടത്തപ്പെടുന്നു.

നായന്മാരുടെ സ്ഥാനത്തിന് വിപ്ലവകരമായ മാറ്റമുണ്ടായെന്നു നേരത്തെ നാം കണ്ടല്ലോ. കോളം നായന്മാരുടെ പ്രവാചത്തിന്റെ വിചാരപരമല്ലാതായിത്തീർന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മയുടെ ജൈത്രയാത്ര, കോമുക്കുളം നായം, ചൈക്കോലിയുടെ പടയോട്ടം എന്നിവയുൾപ്പെടെ അവരുടെ ഭരണാധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, വമ്പിച്ച ഭൂപാത്തിന്റെ ഉടമസ്ഥതയുൾപ്പെടെ പ്രദേശികമായ സ്ഥാനം വലിപ്പംകൊണ്ടും അവർ ഏറ്റവും സ്വാധീനശക്തിയുള്ള സമുദായമെന്ന നിലയിൽ തുടർന്നു. അവരുടെ കളരികൾ നശിച്ചു. കരയുടെ ഡൈറിക്ടറായും നഷ്ടപ്പെട്ട് അതു സാമൂഹ്യാചശ്വരന്മാർക്കു മാത്രമായി. ഡൈറിക്ടറും റാഷ്ട്രീയവുമായ അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ട നായർപ്രദേശങ്ങൾ പഴയ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അന്തസ്സിൽമാത്രം പ്രാമാണ്യം നിലനിർത്തിവന്നു. കൈമർമാരുടെയും, കുത്താക്കന്മാരുടെയും, പണിക്കർമാരുടെയും പ്രതാപപ്രശസ്തികൾ വളരെ കാലത്തേയ്ക്കു നിലനിന്നുപോന്നത്, ഈ പാരമ്പര്യത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽമാത്രമാണ്. എന്നാൽ അവരുടെ കൊല്ലംകൊലയ്ക്കുമുള്ള അധികാരത്തിന്റെ ദിവസങ്ങൾ ഇങ്ങിനെയൊത്തവണ്ണം മാനേജർമാർക്കു തീർന്നു.

സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനിയെപ്പറ്റി വിശദമായ ചരിത്രമെഴുതുന്നതിനു ധാരാളം വസ്തുതകളുണ്ടെങ്കിലും അവരുടെ വളർച്ചയ്ക്കു തടസ്സമായിത്തീർന്ന മതപരമായ വഴക്കുകളെപ്പറ്റി മാത്രമേ ഇവിടെ സൂചിപ്പിക്കുന്നുള്ളൂ. തീർത്ഥാടനത്തെ ലത്തീൻക്രിസ്ത്യാനികൾ കമ്പനിയുടെ പ്രജകളാണെന്നു കണ്ടല്ലോ. എന്നാൽ സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികൾ അവരുടെ കീഴിലല്ലായിരുന്നു. ഗവണ്ണർ മോയിൻസ് ശക്തിയായ ഭാഷയിൽ പറയുന്നു, “മാർത്താണ്ഡക്രി

സ്വാമികളുടെമേൽ കമ്പനിക്ക് ഒരിക്കലും അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉണ്ടാകുകയുമില്ല. അവർ നാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ പ്രജകളായിരുന്നു. പറങ്കി കുടുംബംപോലും അവരുടെമേൽ അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അനുവാദത്തോടുകൂടി, ഈ ക്രിസ്ത്യാനികളെക്കൊണ്ടു റോമാസഭയുടെ വിശ്വാസങ്ങൾ അംഗീകരിപ്പിക്കുന്നതിനും പോപ്പിന്റെ ആത്മീയനേതൃത്വം സ്വീകരിക്കുന്നതിനും പറങ്കികൾ നടത്തിയ ശ്രമം വിഫലമായി.

ലൗകികരുടെ ആക്രമണകാലത്തു സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ വലിയ ഭിന്നിപ്പുണ്ടായിരുന്നു. ഉദയംപേരൂർ സുന്നഹദോസിന്റെ ശ്രമഫലമായി സിറിയൻസഭയിലെ ഒരുഭാഗം താത്വികമായി റോമിനോടു ചേരുകയും, പോപ്പിന്റെ അധികാരത്തിൻകീഴിൽ വരികയുംചെയ്തിരുന്നു. എന്നാൽ പോപ്പുഗീസ് പതാക കേരളത്തിൽനിന്നു മറയുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ, ആ സമുദായത്തിൽ കലാപമുണ്ടായി. ഒരു മെത്രാനെ അയച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അന്വിയായാലായിലെ യാക്കോബായ പത്രിയാക്കീസ്സിനോടും, കോപ്റ്റികളുടെ പത്രിയാക്കീസ്സിനോടും യോജിച്ചോണിലെ നെസ്തോറിയൻപത്രിയാക്കീസിനോടും 1640-ൽ അവർ അപേക്ഷിക്കുകയുണ്ടായി. 1644-ൽ അബൂല്ലാ എന്നൊരു മെത്രാനെ അന്വിയോലായിലെ പത്രിയാക്കീസ് കേരളത്തിലേയ്ക്കയച്ചു. പക്ഷേ, പറങ്കികൾ അതു അറിയുകയും, അദ്ദേഹത്തെ അവർ വഴിയിൽവെച്ചു തടഞ്ഞു കയ്യിൽ കല്ലുകെട്ടി കടലിൽ ഏറിയുകയും ചെയ്തതെന്നാണ് പറഞ്ഞുവരുന്നത്. ഇതിനെത്തുടർന്ന് സമുദായത്തിലെ നല്ലൊരു ഭാഗം മട്ടാഞ്ചേരിയിൽക്കൂടി റോമാസഭയിൽനിന്നു പിരിഞ്ഞുപോകാൻ പ്രതിജ്ഞ ചെയ്തതു. അവർ സ്വന്തം മെത്രാനായി മാർത്തോമ്മാക്കുന്ദായയെ തിരഞ്ഞെടുത്തു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ നില അത്ര ഉറപ്പുള്ളതായിരുന്നില്ല. 1655-ൽ അന്വിയോലായിലെ പത്രിയാക്കീസ് അയച്ചു മാർ ബേസിലസ്, മാർ യോഹന്നാസ് എന്ന രണ്ടു മെത്രാന്മാർ കേരളത്തിൽ പത്രിയാക്കീസിന്റെ അധികാരം പുനഃസ്ഥാപിച്ചു. പക്ഷേ, സാരമായ ഭിന്നത ഇതിനകം വളർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. നല്ലൊരുവിഭാഗം ആളുകൾ റോമിനോടുള്ള കൂറിൽതന്നെ തുടർന്നു. അന്വിയോലായിൽനിന്നുവന്ന മെത്രാന്മാർക്ക് അവരുടെ ചുമതലകൾ നിർവ്വഹിക്കുന്നതിനും അനുയായികളെ സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും വളരെ പ്രയാസങ്ങൾ നേരിട്ടു.

കത്തോലിക്കരും മാർത്തോമാക്രിസ്ത്യാനികളും തമ്മിലുള്ള മൗലികമായ ഈ വഴക്കുകൂടാതെ റോമാക്കാർക്കുവേണ്ടി ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ ഇടയിൽ

വിശ്വാസ്യമാണെങ്കിലും കായ്കയിൽ കാലിയായവ്യത്യാസങ്ങളും വഴക്കുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. മനസ്സാറിയയാന് യാക്കോബായക്കാരുമായിരുന്നു ഇതിലെ കക്ഷികൾ. അവർ രാമിൽ നിന്നുതന്നെ മതതത്ത്വങ്ങൾ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. മനസ്സാറിന്റെ വിരുദ്ധകക്ഷിയെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ മൂന്നു മെത്രാന്മാരെ അയച്ചുതന്നെത്തന്നെ യാക്കോബായ മെത്രാനായ മാർത്തോമ്മ അന്തിയോബായിലെ പത്രിയാക്സീസിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവരുടെ വരവു യാക്കോബായക്കാരുടെ ഇടയിൽതന്നെ വഴക്കുകൾക്കു കാരണമായിത്തീർന്നു. അവർക്കെതിരായി മാർത്തോമ്മാ തിരിയുകയും അവരെ മതാഭിമുഖീകരിച്ചായി പ്രഖ്യാപിക്കുകയുണ്ടായു. ഡച്ച് കോളാളാൽ സിറിയൻമെത്രാന്മാരെ പിന്തുണയ്ക്കുകയും ചെയ്തു. മാർത്തോമ്മായെക്കൊണ്ട് അവരെ അംഗീകരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കൊച്ചിയിലും വിജയനഗര സഹായത്തിനുവേണ്ടി ലെസ്ലീസ് ഡി മെനിസ് അടവകുപ്പിച്ചതുപോലെ, മെത്രാന്മാരും കോളാളാൽ മാർത്തോമ്മായെക്കുറിച്ചു സഹായത്തിന് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അദ്ദേഹം അതു സ്വീകരിക്കുകയും സിറിയൻ ബിഷപ്പുമാരെ അംഗീകരിക്കുകയുണ്ടായു. അതുകാരണം, മനസ്സിലാ മനസ്സാടെ അത് അനുസരിക്കാൻ മാർത്തോമ്മാ നിർബ്ബന്ധിതനായി. എന്നാൽ മാർത്തോമ്മായെ മരിച്ചപ്പോൾ പുതിയ രാജാവിനോടു മാർത്തോമ്മാ നിർവ്വഹണാനുകൂല്യം സിറിയൻ മെത്രാന്മാരെ അംഗീകരിക്കാതെ അവരെ പരസ്യമായി മതാഭിമുഖീകരിച്ചു ആക്ഷേപിക്കുകയുണ്ടായു. 30 വർഷക്കാലം നീണ്ടുനിന്ന ഈ വഴക്കു ലേക്കുസഭയെ കൂടുതൽ ക്ഷീണിപ്പിച്ചു. 1773-ൽ മാർത്തോമ്മാ മരിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരൻ പുതിയ മെത്രാനായിത്തീരുകയുണ്ടായപ്പോൾ മാത്രമാണ്, രണ്ടു കക്ഷികളെയും യോജിപ്പിച്ചു സമാധാനം സ്ഥാപിക്കാൻ ഗവണ്ണർ മോയിൻസിനു കഴിഞ്ഞത്.

നായന്മാരെപ്പോലെയെന്ന ഭൂരിപക്ഷം സുറിയാനിക്രിസ്ത്യാനികളും കൃഷിക്കാരായിരുന്നു. അവരുടെ സാമ്പത്തികനില അന്നും ഇന്നത്തെപ്പോലെ പൊതുവേ മെച്ചപ്പെട്ടതായിരുന്നു. മോയിൻസി പറയുന്നു: "മറ്റു ലേബറികളോടൊപ്പം ഈ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ നീടുകൾ. അവർ ഒന്നിച്ചു പ്രത്യേകമായി താമസിക്കുന്നു.....താഴ്ന്ന ജാതികളിൽനിന്നും മതാധാരിയ ക്രിസ്ത്യാനികളുടെയും മറ്റു ജാതിക്കാരുടെയും ഇടയിൽനിന്ന് അവർ വിവാഹംകഴിച്ചിരുന്നില്ല. അവരിൽ നല്ലൊരു ഭാഗം നായന്മാരിൽനിന്നും മാറ്റംചേർന്നവരായതുകൊണ്ട്, നായന്മാരെപ്പോലെ സ്വന്തം

പദവികാണിക്കാൻ വാർദ്ധര്യമുണ്ടായിരുന്നു. * അവരുടെ കരുതനാവാക്കു വലിയ വിദ്യാഭ്യാസമൊന്നുമില്ലായിരുന്നു. കരുതാലിക്കുടവണ്ടി ജൈന്യ ടുപാതിരിമാർ വരാപ്പുഴയിൽ നല്ല മതപാഠശാലകൾ സ്ഥാപിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, ഈ കരുതനാഭാരുടെ സ്വാധീനശക്തി കാര്യം ആ സ്ഥാപനം ഉണ്ടായിരുന്നെന്ന് ആദ്യം അലക്സിസ് ഡി മെനിസിസ്സിം പിന്നീട് സിറിയൻമെത്രാന്മാരും വളരെ ക്ലേശിച്ചു മനസ്സിലാക്കിയതു നാം കണ്ടുവല്ലോ.

കരുതാലിമാരുടെ പരമ്പരയോടുകൂടി രാഷ്ട്രീയകാര്യങ്ങളിലും വ്യാപാരമണ്ഡലത്തിലുമുള്ള മുഹമ്മദീയസമുദായത്തിന്റെ സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നു. അങ്ങമിങ്ങും ചില വലിയ കുടുംബങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, ഹൈന്ദവരുടെ ആക്രമണകാലഘട്ടം പൊതുജീവിതത്തിൽ അവർക്കു കാര്യമായ യാതൊരു സ്ഥാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. പാതികുടമായി ഒരു നൂറ്റാണ്ടുകാലം നടത്തിയ യുദ്ധത്തിന്റെ ഫലമായി അവരുടെ പ്രാമാണ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു. ലത്തക്കാർ കൊച്ചിയിൽ വരികയും കേരളവ്യാപാരം നിയന്ത്രിക്കാൻ തുടങ്ങുകയുംചെയ്ത അവസരത്തിൽ അവർക്കു മുഹമ്മദീയവ്യാപാരികളിൽനിന്നു കാര്യമായ മത്സരം നേരിടേണ്ടിവന്നില്ല. മഹാലിമാരുടെയും കുടുംബങ്ങളുടെയും കലാ കഴിഞ്ഞിരുന്നു. തീരദേശത്തുള്ള അറബിവാസജനായ ജനങ്ങളും റാട്ടമ്പുറത്തുള്ള കുടുംബങ്ങളും കേരളത്തിലെ ജനവിഭാഗങ്ങളിൽ ഒന്നായിത്തീർന്നു. ഹൈന്ദവരുടെ ആക്രമണകാലത്തു കൊച്ചിക്കു വടക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങളിൽ ഈ ഭാഗ്യവശമായ സ്ഥാനത്തുനിന്നും അവർ കുറെയൊക്കെ വീണ്ടും ഉയർന്നു.

പിന്നോക്കജാതിക്കാരുടെ നിലയ്ക്കും ഈ കാലഘട്ടത്തിലും സാധാരണയായ മാറ്റമൊന്നുമുണ്ടായില്ല. തീയർ സാമൂഹ്യമായ ഔദ്യോഗികത അനുഭവിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും അവരുടെ നില തീരെ മേൽക്കയറ്റമില്ലാത്തതായിരുന്നുവെന്നു പറയുന്നത് ശരിയായിരിക്കുകയില്ല. കേരളജീവിതത്തിൽ അവർ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പങ്കുവഹിച്ചു. കമ്പനിയുടെ പട്ടാളത്തിൽ അവർ ധാരാളമായി പേർ. അവരുടെയിടയിൽ പല നല്ല പണ്ഡിതന്മാരുണ്ടായിരുന്നു. “ഹോർട്ടസ് മലബാറിക്കസ്” എന്ന ഗംഭീരമായ സമ്പ്രദായഗ്രന്ഥം തയ്യാറാക്കുന്നതിന് ഹെൻറിക് വാൻറീഡിന്റെ പ്രധാനസഹായിയായിരുന്നത് ഒരു തീയനായ ഇദ്ദീ അച്ചുതനായിരുന്നു.

* മോയിൻസ്—പേജ് 178.

മലയാളസാഹിത്യം 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഗണ്യമായി വളർന്നു. അക്കാലത്തെ രാജാക്കന്മാർ, പ്രത്യേകിച്ചും പാക്കാട്ടെ അവസാനരാജാവും, മാത്താങ്ങവർമ്മയും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ രാമവർമ്മയും, കേരള സാഹിത്യത്തിന്റെ പുരസ്കൃതമാക്കുകയായിരുന്നു. മലയാളത്തിലെ മികച്ച മഹാകാവികളിൽ ഒരാളായ കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ പാക്കാട്ടുരാജാവിന്റെ കൂടെയായിരുന്നു ജീവിച്ചിരുന്നത്. മത്താങ്ങവർമ്മ പാക്കാട്ടു പിടിച്ചടക്കിയപ്പോൾ, ഏറ്റവും വലിയ സമ്പത്തെന്ന നിലയിൽ ഈ കവിപ്രവാണ അദ്ദേഹം കൂടെ കൊണ്ടുപോകുകയും തിരുവനന്തപുരത്ത് താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയുടെ ഭരണ കാലത്ത്, പാണ്ഡിത്യത്തിന്റെയും സാഹിത്യത്തിന്റെയും രാഷ്ട്രീയത്തിന്റെയും കേന്ദ്രമെന്ന നിലയിൽ തിരുവനന്തപുരം രാജസഭയ്ക്ക് ഹിന്ദുസ്ഥാനമൊട്ടുക്ക് സുപ്രസിദ്ധമായിത്തീരുകയുണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂർ യുവരാജാവിന്റെ ഒരു അംഗീകൃതലക്ഷ്യമായി മറ്റൊരാൾ രാജാവിന്റെയും സ്വസ്തരാജ്യത്തിന്റെയും വിലയുണ്ടെന്ന് ഒരു സംസ്കൃതശ്ലോകത്തിൽ പറയുന്നു. രാജാജാവിനായി സംസാരിച്ചിട്ടുള്ള മോയിൻസാബ് രേഖപ്പെടുത്തുന്നത്, അദ്ദേഹം നല്ലവണ്ണം ഇംഗ്ലീഷ് സംസാരിച്ചിരുന്നുവെന്നും, ലണ്ടൻ, കൽക്കട്ട, മദ്രാസ് തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിരുന്ന പത്രങ്ങളും മാസികകളും വായിച്ചിരുന്നുവെന്നുമാണ്. യൂറോപ്യൻ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി അദ്ദേഹത്തിന് നല്ല ജ്ഞാനവുമുണ്ടായിരുന്നു. സ്വന്തം നിലയിൽതന്നെ അദ്ദേഹം നല്ലൊരു കവിയാണെന്നും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സദസ്സിലാണ് കുഞ്ചൻനമ്പ്യാർ, ഉഷ്ണാധിപായ്ക്ക് തുടങ്ങിയ മലയാളസാഹിത്യത്തിലെ മഹാകാവ്യങ്ങൾ താമസിച്ചിരുന്നത്.

പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടിൽ വിദ്യാഭ്യാസം സാമാന്യം നല്ലവണ്ണം പ്രചരിച്ചിരുന്നു. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം ഔദ്യോഗികമായി നൽകിരുന്നു. കാര്യക്ഷമമായ കടിപ്പള്ളിക്കൂടവ്യവസ്ഥ പുരാതനകാലം മുതൽക്കു കേരളത്തിൽ നിലവിലിരുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു കേന്ദ്രവുമായിരുന്നു കേരളം. സംസ്കൃതത്തിന്റെ സുവർണ്ണദശയ്ക്കുശേഷം മാത്രം ഏതുസ്ഥലത്തുമുണ്ടായിട്ടുള്ള കാവ്യ, നാടക, വ്യാകരണകൃതികളോടു കൂടിയിട്ടുള്ളതാണ് അക്കാലത്ത് കേരളത്തിലുണ്ടായിട്ടുള്ള സംസ്കൃതകൃതികൾ. ആയുർവ്വേദവിദ്യാഭ്യാസത്തിന് പ്രത്യേകിച്ചും നല്ല പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനികളുടെ വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് വേണ്ടി കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ സമീപം കർമ്മലൊറം സന്യാസിമാരുടെ ചില പ്രത്യേകസ്ഥാപനങ്ങളും അക്കാലത്ത് നിലനിന്നിരുന്നു. കുറേ

പേക്ക് ലാറിനിലും, സിറിയക്കിലും അവർ സൈജന്യവിദ്യാഭ്യാസം നൽകി. ഈ ഭാഷകൾ കൂടാതെ മതശാസ്ത്രം, കണക്ക്, ഭൂമിശാസ്ത്രം എന്നിവയും വിദ്യാർത്ഥികളെ പഠിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

ലത്തക്കാരുമായുള്ള സമ്പർക്കത്തിന്റെ ഫലമായി വളരെ ഗുണകരമായ സാമ്പത്തികനേട്ടങ്ങളുണ്ടായെങ്കിലും, സംസ്കാരികവശം തികച്ചും ദുരിദ്രമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ ഒരുവിഭാഗം ജനങ്ങളുടെമേൽ സ്വാധീനശക്തി ചെലുത്തിവന്ന വിദ്യാഭ്യാസപരവും മറ്റുമായ സ്ഥാപനങ്ങൾ നടത്തിവന്നത് മിക്കവാറും കത്തോലിക്കാമിഷനുകളുടെവഴിയായിരുന്നുവെന്നത് പ്രത്യേകം പ്രസ്താവ്യമാണ്. പോർട്ടുഗീസും, ഹോളണ്ടുമല്ല, റോമാണ് വിദേശവിദ്യാഭ്യാസം കേരളത്തിൽ കൊണ്ടുവന്നതിനു ശ്രമിച്ചത്. ലത്തക്കാർ ഗ്രന്ഥശാലകളോ കാളേജുകളോ സ്ഥാപിച്ചില്ല. സ്വന്തം വ്യാപാരത്തിൽ കവിഞ്ഞു മറ്റു യാതൊരു കാര്യത്തിലും അവർക്ക് ശ്രദ്ധയില്ലായിരുന്നു. പക്ഷേ, അവർ സൂക്ഷ്മനിരീക്ഷകരായിരുന്നു. അവരുടെ ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകൾ, വിവരണങ്ങൾ, കത്തുകൾ എന്നിവ കേരളത്തെക്കുറിച്ച് നമുക്ക് കാര്യമായ അറിവു നൽകുന്നു. കേരള സംസ്കാരത്തിന് പരോക്ഷമായ ഒരു വലിയ സംഭാവനയായിരുന്നു വാൻ റീഡിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ തയ്യാറാക്കിയ "ഫോർട്ടസ് മലബാറിക്കസ്സ്." അതും ഓർട്ടഡോക്സായ "ചർച്ചക്സ്"മാണ് ഇൻഡ്യയെ സംബന്ധിച്ച ശാസ്ത്രീയഗവേഷണത്തിനുള്ള ആദ്യശ്രമമെന്ന് വേണമെങ്കിൽ പറയാം. ലിൻഷ്ടാട്ടൻ, സ്മുഥോഫ്, സ്ട്രാഡാറിനിനസ്സ്, ബാർഡ്വുഡ് തുടങ്ങിയവർ നൽകിയിട്ടുള്ള വിവരണങ്ങളും പരോക്ഷമായി കേരളത്തിനുള്ള സംഭാവനയായി കരുതാം. പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനത്തെ പകുതിയിൽ കേരളമെങ്ങനെയിരുന്നുവെന്ന് അവയിൽനിന്നാണ് നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുന്നത്.

പല മണ്ഡലങ്ങളിലും കേരളം വ്യക്തമായി അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ട ഒരു കാലഘട്ടമായിരുന്നു പതിനെട്ടാം നൂറ്റാണ്ടു്. വ്യാപാരം വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയും, സുസ്ഥിരമാകുകയും ചെയ്തു. ബഹുജനങ്ങളുടെ സാമ്പത്തികജീവിതം അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടതിന്റെ ഫലമായി ജീവിതനിലവാരവും ഉയർന്നു. റാഷ്ട്രീയഘടനയ്ക്കുതന്നെ വലിയ മാറ്റങ്ങളുണ്ടായി. പഴയതിൽനിന്നും വിഭിന്നമായ ആശയങ്ങളുടെയും ലക്ഷ്യങ്ങളുടെയും അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു പുതിയ ഭരണകൂടം ആവർത്തിച്ചു. കേരളത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗത്തു് പഴയ നാടുവാഴിത്തരാരാജകുടുംബം അന്തർദ്ധാനം ചെയ്തു. വ്യാപാരാഭിവൃദ്ധി ഒഴികെയുള്ള യാതൊരു കാര്യത്തിലും ലത്തക്കാർ

കൊണ്ട് യാതൊരു പങ്കുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയല്ല, അവരുടെ സജീവമായ എതിർപ്പിനെ തോല്പിച്ചുകൊണ്ടാണ് കൊല്ലത്തിനും കൊച്ചിയിലുമുള്ള ചെറിയ രാജ്യങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂർ കൈവശപ്പെടുത്തിയത്. കേരളത്തിൽ നാടുവാഴിത്തഅരാജകത്വം നിലനില്ക്കണമെന്നതായിരുന്നു ഡച്ചുതാലൂക്കുങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും അധികം ആവശ്യം. അതുകൊണ്ട് 16-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഉണ്ടായ ശീഫ്റ്റ് ഗതിയിലുള്ള പുരോഗതി ഒരുവിധത്തിലും ലത്തക്കാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യംകൊണ്ടുണ്ടായതല്ല. അവരുടെ അധികാരം കുറവായിരുന്നു, പ്രവർത്തനമണ്ഡലം പരിമിതവും. അവർ സ്വന്തമായി സ്വീകരിച്ചിരുന്ന പരിമിതിക്കുള്ളിൽ നിന്നുകൊണ്ട്, കേരളത്തിന്റെ കേന്ദ്രമെന്ന ലക്ഷ്യത്തിലാണ് അവർ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നതെന്നു സമമതിക്കേൾപ്പിക്കുന്നു.

ഭാഗം മൂന്നു്

കേരളവും മൈസൂരും

അദ്ധ്യായം ഒന്ന്

കേരളവും മൈസൂരും

ഇൻഡ്യാ ഉപദ്വീപിൽനിന്ന് ഇത്രയും ദീർഘകാലം ഒറ്റപ്പെട്ടുനിൽക്കുന്നതിനും സമുദ്രാന്തരമായ പ്രവർത്തനങ്ങളിൽ മുഴുകുന്നതിനും കേരളത്തെ സഹായിച്ച സാഹചര്യങ്ങൾ, മൈസൂറിൽ സുശക്തമായ സൈനികഭരണം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടതോടെ അപ്രതീക്ഷിതമാവുന്നോ മാറുകയുണ്ടായി. ഹൈദരാലി മൈസൂർസൈന്യത്തിന്റെ നായകത്വത്തിലേക്കും അതിനെത്തുടർന്ന് ഭരണാധികാരത്തിലേക്കും ഉയർന്നത്, ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ ചരിത്രത്തിലെ വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട സംഭവമായിരുന്നു. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിലുള്ള കേരളത്തിൽ മൈസൂർഭരണാധിപന്മാരായ ഹൈദറിന്റെയും ടിപ്പുവിന്റെയും വ്യക്തിപ്രഭാവം വന്നിച്ച് ആധിപത്യം ചെലുത്തുകയുണ്ടായി.

മൈസൂറിലെ സമുദ്രസൈന്യാധിപനായിരുന്ന നണിരാജ് 1752-ൽ ഹൈദരാലിയെ ദിണ്ഡിക്കല്ലിലെ ഫെരജുദാരായി നിയമിച്ചു. ഹൈദറുടെ ഭരണാധികാരം പാലക്കാടിന്റെ അരിമ്പറ്റയിലെ എത്തി. ആ ചെറിയ രാജ്യത്തിന്റെ ശേഷിമാറാക്കിലും ചങ്ങലസ്ഥാപിതമായ കോമിഅച്ചൻ എന്ന രാജാവിനെ സാമൂതിരി വളരെ ഉപദ്രവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അദ്ദേഹം പാലക്കാട് ആക്രമിക്കുകയും ഒരാളെ സ്വന്തം നാട്ടിനോടു ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നു മൈസൂർദിവാന്റെ പ്രീതിക്കുവേണ്ടി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടു കഴിഞ്ഞ അജ്ഞാതനായ ഹൈദറിനോടു രാജാവു സഹായം അഭ്യർത്ഥിച്ചു. അതു സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം മടികാണിച്ചില്ല. വെറുമാന്ത് പ്രാദേശികസൈനികതലവനായിരുന്ന അദ്ദേഹം രാജാവിനോടു കോമിഅച്ചൻ മോഹംകൊണ്ടോ സൈനികപ്രതാപത്തിനുവേണ്ടിയോ അല്ലായിരുന്നു അങ്ങനെ ചെയ്തത്. മൈസൂറിൽ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്ന സംഭവവികാസങ്ങളുടെ വെളിച്ചത്തിൽ സ്വന്തം ഖജനാവു സമ്പന്നമാക്കാനുള്ള നല്ലൊരു സന്ദർഭമായിട്ടാണ് അദ്ദേഹം പാലക്കാട് രാജാവിന്റെ കയ്യിൽ കയറിയത്. ഹൈദറിന്റെ സൈന്യത്തിന് ശമ്പളക്കുടിശ്ശികയുണ്ടായിരുന്നു. കൂടാതെ ഫുറുഖുവിദഗ്ദ്ധന്മാരുടെ സഹായത്തോടെ നല്ല ആയുധങ്ങളും പരീക്ഷയും അദ്ദേഹം നിർമ്മിച്ചുതുടങ്ങിയിരുന്നു. ഇതി

നൊക്കെ ആവശ്യമായ വമ്പിച്ച ചിലവ് മൈസൂർഗവമണ്ണിനോടു ചോടിക്കാനും സാദ്ധ്യമായിരുന്നില്ല.

കേരളത്തിലേക്ക് പട്ടാളവുമായി വരുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ മൈസൂർ തലസ്ഥാനത്തുണ്ടായ കഴപ്പുണ്ടെപ്പറ്റി ഫൈദാലി അറിഞ്ഞു. ദിവാൻ ദേവരാജ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹോദരനും സർവ്വസൈന്യാധിപനുമായ ഏണാലായത്തിൽ ശുതരനുമായ ശബ്ദയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി നണിയാലിന്റെ അധികാരം ക്ഷീണിപ്പിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അയാൾ പട്ടാളത്തിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ള നിയമനങ്ങൾ ദിവാൻ റദ്ദ് ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ട് തന്റെ ഉദ്യോഗം സുരക്ഷിതമാക്കാൻ ഫൈദാലിന് പെട്ടെന്നു ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു പോകേണ്ടിവന്നു. എങ്കിലും പാലക്കാട്ടെ കാച്ചും അട്ടം മുന്നില്ല. തന്റെ സ്വാലനായ മക്കരംസാഹിബിനോടു് 2,000 അശ്വപ്പടയാളം, 5,000 കാലാട്ടും 5 പീരങ്കിയുമായി അങ്ങോട്ടു പോകാൻ ഫൈദാ ആജ്ഞാപിച്ചു. ഇതുവരെ മലബാർതീരത്തെ ജനങ്ങൾക്കു പരിചയമുണ്ടായിരുന്ന സൈനികവിഭാഗം കാലാൾപ്പട്ടമാത്രമായിരുന്നു പാകികൾ ആദ്യം കോഴിക്കാട്ടു കാലുകത്തിയ കാലത്തെക്കാൾ, മലബാർസൈന്യത്തിന്റെ സംഘടനയിലും ആയുധസജ്ജീകരണങ്ങളിലും വലിയ മാറ്റങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കഴിഞ്ഞിരുന്നുവെന്നത് ശരിയാണ്. പക്ഷേ, ഡിലാറായി യൂറോപ്യൻസമ്പ്രദായത്തിൽ പരിശീലിപ്പിച്ച തിരുവിതാംകൂർപട്ടാളമൊഴികെ, മറ്റു കേരളീയരാജാക്കന്മാരുടെ സൈന്യങ്ങൾക്ക് നാടുവാഴിത്തസൈനികസംഘടനയുടെ സ്വഭാവങ്ങൾ അവശേഷിച്ചിരുന്നു. നേരേമിച്ച് ഫൈദാലിന്റെ പട്ടാളം സുസംഘടിതം സുശിക്ഷിതമായ ഒരു ഉറച്ച സംഘമായിരുന്നു. ഫ്രഞ്ചുസേനാധിപന്മാരുടെ കീഴിൽ പരിശീലനം സിദ്ധിച്ച ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരാണ് അവരെ നയിച്ചിരുന്നത്. കൂടാതെ, കുതിരപ്പട്ടാളം കേരളത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പുതിയ ഒരു സൈനികവിഭാഗവുമായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞ രണ്ടു ശതാബ്ദക്കാലം കേരളരാജാക്കന്മാർ പടവെട്ടിവന്ന നാവികന്മാരായ യൂറോപ്യൻശക്തികൾ കുതിരപ്പട്ടാളത്തെ ഒരിക്കലും ഉപയോഗിച്ചിരുന്നില്ല.

പെറത്തെങ്കിലും വളരെ വേഗത്തോടെ നീങ്ങാൻ കഴിവുള്ള ഒരു സൈന്യമായിരുന്നു മക്കരംസാഹിബിന്റേത്. പാലക്കാട്ടു വന്ന ഉടൻ തന്നെ രാജാവിന്റെ നായന്മാരുടെ സഹായകൂടെ അയാൾ തേടി. എന്നിട്ട് സഖ്യകക്ഷികൾ ഉടൻതന്നെ സാമൂതിരിയെ ആക്രമിച്ചു. സാമൂതിരിയാകട്ടെ കൊച്ചിക്കടുത്തായ യുദ്ധം അവസാനിപ്പിച്ച് പുതിയ

ശത്രുവിനെ നേരിടാനായി തിരിഞ്ഞു. * മൈസൂർസൈന്യത്തിന്റെ യുദ്ധമുറയുമായി പരിചയമില്ലാതിരുന്ന കോഴിക്കോട്ടസൈന്യം ശത്രുവിന്റെ മുമ്പിൽ പിൻവാങ്ങി. അവരെ തീരദേശംവരെ മുക്കുറു പിന്തുടർന്നു. രാജ്യം പിടിക്കുന്നതിനെക്കുറും പണത്തിനാണ് ഫൈദുൽ മോഹമെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ സാമൂതിരി മുക്കുറുവുമായി സന്ധിചെയ്തു. അതിന്റെ ഫലമായി ഫൈദുൽ 12 ലക്ഷം രൂപാ നൽകാമെന്നും, പാലക്കാട്ടുരാജാവിന്റെ പ്രദേശങ്ങൾ തിരിച്ചുകൊടുക്കാമെന്നും സാമൂതിരി സമ്മതിച്ചു. ഈ ധാരണയുടെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ സംഭാവനയുടെ ആദ്യശുദ്ധമായ തുകയും വാങ്ങിക്കൊണ്ട് മുക്കുറുവും സൈന്യവും പിൻവാങ്ങി. ബാക്കി തുക വാങ്ങുന്നതിന് അയാൾ ഒരു പ്രതിനിധിയെ കോഴിക്കോട്ടു പാപ്പിച്ചു.

ആക്രമണകാരി പിൻമാറിയപ്പോൾ, കഴപ്പങ്ങലിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുവെന്നാണ് സാമൂതിരിയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശാജികളും വിശ്വസിച്ചത്. കൊടുക്കാമെന്നു സമ്മതിച്ചു തുക നേരിട്ടു മൈസൂർഗവർമ്മന്റെ നൽകുന്നതിനെപ്പറ്റി അവർ കൂടിയാലോചന തുടങ്ങി. പണം കൊടുക്കാതെ കഴിയണമെന്നായിരുന്നു സാമൂതിരിയുടെ ആഗ്രഹം. മുസ്ലീം പട്ടാളക്കാരെ മടക്കിവിട്ടിച്ച് സ്വന്തം പ്രതിനിധികളെ അയച്ചാൽ പണം ദേവരാജിനു നേരിട്ടു നൽകാമെന്ന് അദ്ദേഹം രാമായ്യഭൂതന്മാർ മുഖാന്തിരം അറിയിച്ചു. ദിണ്ഡിക്കല്ലിലെ ഫെരുജുദർ ഇങ്ങനെ പ്രബലനായിത്തീരുന്നതു ദേവരാജിനു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉപദേശകന്മാർക്കും ജ്ഞാതയായിരുന്നില്ല, പ്രത്യേകിച്ചും ഫൈദുലിന്റെ ആഭ്യന്തര ശ്രദ്ധയായിരുന്ന ഹരിസിംഗ് എന്ന രജപുത്രസൈനികൻ. അതുകൊണ്ട് അവർ സാമൂതിരിയുടെ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിച്ചു. പണം നേരിട്ടു മൈസൂർദർബാറിടലയ്ക്ക് അയച്ചാൽമതിയെന്നും യുദ്ധത്തിൽ നേരിട്ട അസാധാരണമായ ചിലവിനു നഷ്ടപരിഹാരമായി ഫൈദുലിക്ക് 3 ലക്ഷംരൂപാ നൽകണമെന്നും അവർ അദ്ദേഹത്തെ അറിയിച്ചു. സാമൂതിരി സമ്മതിച്ച 12 ലക്ഷം രൂപാ വാങ്ങാൻ ഹരിസിങ്ങിനെയും അയാളുടെ രജപുത്രസേനാവിഭാഗത്തെയും ദേവരാജ് നിർത്താശിച്ച്.

എന്നാൽ ഹരിസിങ്ങിനു പണം ഈടാക്കാൻ കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് അയാളുടെ രക്ഷാധികാരിയായ ദിവാൻ ദേവരാജ് ശ്രീരംഗപട്ടണത്തു വെച്ചു മരിച്ചു വിവരം അയാൾക്കു ലഭിക്കുകയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ട് സ്വന്തം താല്പര്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഹരിസിങ്ങ് വെല്ലുളളത്തോ

* 'പ്രവർത്തനം കേരളക്കരയും' എന്നാലും നോക്കുക.

ടെ മടങ്ങി. നണിപാജ് അധികാരത്തിൽവന്നതോടെ സ്വന്തം സ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് അയാൾക്കു നിശ്ചയമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ യാത്രാവേളയിൽ ദിണ്ഡിക്കല്ലിനുസമീപം താവളമടിച്ച ഹരിസിങ്ങിനെയും സൈന്യത്തെയും മുക്കുറു അപ്രതീക്ഷിതമായി ആക്രമിക്കുകയും തുടർന്നുണ്ടായ യുദ്ധത്തിൽ ഹരിസിങ്ങ് കൊല്ലപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ തന്ത്രം വിജയിച്ചുവെന്ന സന്തുഷ്ടി സാമൂതിരിക്കുണ്ടായി. 12 ലക്ഷം രൂപാ നൽകാതെതന്നെ ഫൈദറിന്റെ പട്ടാളത്തെ പിൻവലിപ്പിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. ദേവരാജിന്റെ മരണത്തെത്തുടർന്നു മൈസൂറിൽ ഉണ്ടായ കഴപ്പവും, മൈസൂറിന്റെ വടക്കൻഭാഗത്തു മഹാരാഷ്ട്രർ നടത്തുന്ന ആക്രമണവുമൊക്കെക്കൊണ്ടു ഫൈദറിന്റെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും അങ്ങോട്ടു തിരിയുമെന്നും, അങ്ങനെ മലബാറിനെ സ്വന്തമായി വിട്ടുക്കൊടുക്കുന്ന അദ്ദേഹം പ്രതീക്ഷിച്ചു. സാധാരണഗതിയിലാണെങ്കിൽ ഈ നിഗമനങ്ങൾ ശരിയായിരുന്നു. പക്ഷേ, നിർഭാഗ്യവശാൽ സാമൂതിരി പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെല്ല കാര്യങ്ങൾ നീങ്ങിയത്. മൈസൂറിലെ കഴപ്പും വേഗം തീർന്നു. രാജാവിന്റെ നാമമാത്രമായ അധികാരത്തിന്കീഴിൽ രാജ്യത്തിന്റെ അനിഷ്ടഭൂസന്ത്യാധിപതിയായി ഫൈദർ ഉയർന്നു. പാനിപ്പട്ടിലെ പരാജയംമൂലം മഹാരാഷ്ട്രർ ക്ഷാമകാലത്തേയ്ക്കു തലയുയർത്താതെയായി. അതുകൊണ്ട് സ്വന്തം ശക്തി ഉറപ്പിക്കുന്നതിനു താത്പര്യമുള്ള ആപത്തുകാത്ത ഒരവസരം ഫൈദർക്കു ലഭിച്ചു. എന്തിന്, മുൻപായി അഞ്ചുവർഷക്കാലത്തിനുള്ളിൽ അദ്ദേഹം കഴപ്പുണ്ടെല്ലാം അമർത്തി, ഭരണം ശരിയാക്കുകയും, രാജ്യത്തിന്റെ വിസ്തൃതി വർദ്ധിപ്പിക്കുകയും, വളരെ കാര്യക്ഷമമായ ഒരു സൈനികസംഘടന സൃഷ്ടിക്കുകയും, ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ ഏറ്റവും കരുത്തരായ സൈനികശക്തിയായി മൈസൂറിനെ ഉയർത്തുകയുചെയ്തു. കേരളത്തിലെ രാജാക്കന്മാർ വിറയ്ക്കാൻതുടങ്ങിയതു വെറുതെയല്ല.

ഫൈദറാലിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തൊളം മലബാറിന് ഒരു പ്രത്യേകപ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുതിയ സൈനികരാഷ്ട്രത്തിന്റെ നിലനില്പിന്, യുദ്ധസമ്മഗ്തികളും കതിരുകളും നിർദ്ദോഷം കിട്ടുന്നത് അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. കൂടാതെ ഫ്രഞ്ചുകാരുമായി ഉറപ്പു സമ്പർക്കത്തിൽ കഴിയേണ്ടതും അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ട് ഒരു തുറമുഖത്തിലേയ്ക്കുള്ള സ്വാതന്ത്ര്യവും അനിയന്ത്രിതവുമായ പ്രവേശനം ഫൈദർക്ക് അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നു. പോണ്ടിച്ചേരി വളരെ ദൂരമായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, മൈസൂറിന്റെയും ആ തുറമുഖത്തിന്റെയും

യു. ഇടയിൽ തന്റെ സ്ഥിരം ശത്രുവും, തന്നെയും ഇംഗ്ലീഷുകാരെയും തമ്മിൽ തല്ലിക്കുന്നതിനാലും ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നയാളുമായ കണ്ണാട്ടി ക്കിലെ മുഹമ്മദാലിയുടെ രാജ്യം കിടക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് മലബാർതീരത്തുള്ള മയ്യഴിയെ ഹൈദറിന് ആശ്രയിക്കേണ്ടിവന്നു. തന്മൂലം മയ്യഴിയും മൈസൂറുതമ്മിൽ ഘടിപ്പിക്കുന്ന പാത ഗിരനിക്കേണ്ടതു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവപ്രധാനമായ താല്പര്യമായിത്തീർന്നു. അതുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം വീണ്ടും മലബാറിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞതു്.

വിദേശഇടപെടലിനു വളരെ സഹായകരമായ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതിയായിരുന്നു കൊച്ചിയുടെ അതിർത്തിമുതൽ ഭക്ഷിണകണ്ണാടകംവരെയുള്ള ഉത്തരകേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്നതു്. സാമൂതിരിയുടെയും കോലത്തിരിയുടെയും കീഴിലായിരുന്നു ഈ നാടുകളിലും, മേൽകോയ്മകളോടു മത്സരിക്കുന്ന രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു അവിടെ അധികാരം നടത്തിയിരുന്നതു്. അവരിൽ ആരുതന്നെ ഹൈദറു നേരിടാൻ ശക്തന്മാരായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവരെ ഗ്രസിക്കാൻപോകുന്ന ദുർവിധിയെക്കുറിച്ചു യാതൊരു ബോധവുമില്ലാതെ ഇവർതമ്മിൽ സ്ഥിരം യുദ്ധമായിരുന്നു കണ്ണൂരിലെ ആലിരാജാവിന്റെ സ്ഥിതി മാറുള്ളവരുടെതിന്നു വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. തന്റെ മേൽകോയ്മയായ കോലത്തിരിയുമായി സ്ഥിരമായ വഴക്കിൽ കഴിഞ്ഞ ഈ മുസ്ലീംരാജാവു് ഹൈദറുടെ ഉയർച്ചയിൽ, തന്റെ വളർച്ചയ്ക്കുള്ള സുവണ്ണാവസരം ദർശിച്ചു. തീരദേശത്തുള്ള യൂറോപ്യൻവ്യാപാരികൾ തമ്മിലുള്ള അസുയരയും മത്സരങ്ങളും ഈ സ്ഥിതിഗതിയെ കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാക്കിത്തീർത്തു. തലശ്ശേരിയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ടകശാല, മയ്യഴിയിലെ ഫ്രഞ്ചു തമ്പുരാൻ, കൊച്ചിയിലെ ലന്തസങ്കേതം എന്നിവയായിരുന്നു പ്രധാനപ്പെട്ട വിദേശകേന്ദ്രങ്ങൾ. ഇവ കൂടാതെ ഇംഗ്ലീഷുകാർക്കും ലന്തക്കാർക്കും കോഴിക്കോട്ടു് ഓരോ പണ്ടകശാലയുണ്ടായിരുന്നു. തലശ്ശേരിയിലെ ഇംഗ്ലീഷ് പണ്ടകശാലാധികൃതർ കോട്ടയും, ചിറയ്ക്കൽ, കടത്തനാട്ടു് എന്നീ രാജാക്കന്മാരുമായി ഉറപ്പായസൗഹൃദം കഴിഞ്ഞിരുന്നതു്. ധർമ്മപട്ടണംചീവു കൈവശംവച്ചിരുന്ന അവർ തീരദേശത്തെ ഒരു ചെറിയ ശക്തിയെന്ന പോലെ പെരുമാറിവന്നു. കരുമുള്ളവ്യാപാരികളെക്കയ്ക്കുവേണ്ടി അവർ രാഷ്ട്രീയഉപജാപങ്ങളും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

1763-ൽ ഹൈദർ ബെഡ്നോർ പിടിച്ചടക്കിയതോടെ പുതിയ മൈസൂറിന്റെ അതിർത്തി മലബാർവരെ വ്യാപിച്ചു. അങ്ങനെ മൈസൂറു വടക്കേമലബാറിലെ രാജാക്കന്മാരുമായി അടുത്ത സമ്പർക്കം ഉണ്ടായി. വിജയനഗരസാമ്രാജ്യം ശിഥിലമായതോടെ അവരുടെ ഗവണ്ണർമാരായി

രുന്ന ഇടക്കരിയിലെ നായിക്ക് രാജാക്കന്മാർ സ്വതന്ത്രരായി. പാകികളുമായുള്ള വ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമായി ഇവർ വളരെ സമ്പൽസമൃദ്ധിയിലായിരുന്നു. നായിക്കന്മാരെ അയൽരാജാക്കന്മാർ ബഹുമാനത്തോടെയാണ് കരുതിയിരുന്നത്. 1737-ൽ ആ രാജവംശത്തിലെ പതിമൂന്നാമത്തെ രാജാവായ സോമേശ്വരനായിക്ക് ചിറയ്ക്കൽ ആക്രമിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും പരാജയപ്പെട്ടു പിൻവാങ്ങുകയുചെയ്തു. എന്നാൽ ചിറയ്ക്കൽ രാജകുടുംബത്തിന്റെ ഒരു ശാഖയായ നീലേശ്വരം രാജാക്കന്മാരുമായി അതിർത്തിവഴക്കുകൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. 1750-ൽ പോലും ഇടക്കരി സൈന്യം നീലേശ്വരം ആക്രമിക്കുകയും ചിറയ്ക്കലിലെ റീജൻറ് അവരെ അട്ടിപ്പായിക്കുകയും ചെയ്തു.

1755-ൽ ബന്ധപ്പെന്നായിക്കൻ മരിച്ചപ്പോൾ, ബെഡ്നോർ രാജ്യത്തിന്റെ റീജൻറായിത്തീർന്നത് ഒരു റാണിയാണ്. സ്വന്തം അധികാരം നിലനിർത്തുന്നതിനുവേണ്ടി അവർ ദത്തുപുത്രനെ വധിച്ചു. 1757-ലാണ് അതു നടന്നത്. 1763-ൽ ഫൈദർ ചിത്തൽദ്ദ് ആക്രമിച്ച അവസരത്തിൽ രാജകുമാരനാണെന്ന് അവകാശപ്പെട്ട ഒരു യുവാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പടപ്പാളത്തിൽ വരികയും, തന്റെ പൂർവ്വികന്മാരുടെ സിംഹാസനം തനിക്കു വീണ്ടെടുത്തുതരണമെന്ന് അദ്ദേഹത്തോടു് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. അക്കാര്യം അദ്ദേഹം സന്തോഷത്തോടെ കൈയറുവ. 1763 മാർച്ചമാസത്തിൽ ഫൈദർ ബെഡ്നോറിന്റെ തലസ്ഥാനം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും റാണിയെയും അവരുടെ മന്ത്രിമാരെയും തടവുകാരാക്കുകയും ചെയ്തു. തന്നെ കള്ളുപറഞ്ഞു പറിച്ചുവെന്ന കാര്യം അപ്പോൾമാത്രമാണു കണ്ടുപിടിച്ചതെന്നു ഭാവിച്ച് ആ ചെറുപ്പക്കാരനെയും അദ്ദേഹം തൂക്കിലടച്ചു. ബെഡ്നോർ രാജ്യം അദ്ദേഹം ഒരു പ്രത്യേകപ്രവിശ്യയാക്കിയെങ്കിലും അതു മൈസൂറിനാടു ചേർത്തില്ല. അത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വകാര്യസ്വത്തായി വേർതിരിച്ചു നിർത്തി. മൈസൂർ രാജാവിന്റെ മന്ത്രിയെന്ന നിലയിൽ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാമധേയത്തിലാണ് ഫൈദർ രാജ്യഭരണം നടത്തിവന്നത്. ഈ പ്രദേശം ലഭിച്ചതോടെ അദ്ദേഹം മലബാർ അതിർത്തിയിലെത്തി. ബെഡ്നോറിലെ നായിക്ക് രാജാക്കന്മാരുമായുള്ള പഴയ തർക്കങ്ങളുടെ പേരിൽ നീലേശ്വരത്തെയും ചിറയ്ക്കലേയും കാര്യങ്ങളിൽ നിയമപ്രകാരം ഇടപെടുന്നതിനുള്ള അവകാശവും അദ്ദേഹത്തിന് ഇതോടെ ലഭിച്ചു.

ബെഡ്നോർ പഠിച്ചുകിരുന്നതിനാലും, നായിക്കന്മാർ അവകാശപ്പെട്ടിരുന്ന അതിർത്തിയിലുള്ള ചില കോട്ടകൾ തനിക്കു വിട്ടുകിട്ടണമെന്നു ഫൈദർ നീലേശ്വരരാജാവിനോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. 1763 മേയ് മാസത്തിൽ നീലേശ്വരരാജാവു് അതു നിഷേധിച്ചു. രാജാവുമായി വഴക്കുണ്ടാക്കുന്നതിന്നു് ഒരു കാരണമുണ്ടാക്കാനാണു ഫൈദർ ഈ ആവശ്യം ഉന്നയിച്ചതു്. രാജാ പ്രതീക്ഷിച്ചതുപോലെ നടന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹം ഉടൻതന്നെ തെക്കുള്ള രാജ്യങ്ങൾ പിടിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കവും തുടങ്ങി.

ഫൈദർ ബെഡ്നോറിൽ എത്തിയതോടെ കണ്ണൂരെ ആലിരാജാവു് വളരെ സന്തുഷ്ടനായി. തെക്കോട്ടു് ആക്രമിക്കുന്നതിന്നു് ഫൈദരെ പ്രേരിപ്പിച്ചാൽ, കേരളത്തിലെ ഏകമുസ്ലീംരാജാവായ തനിക്കുണ്ടാകുന്ന ഗുണഗണങ്ങൾ അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ കണ്ടു. ഒരുകാലത്തു് ചിറയ്ക്കൽരാജാവിന്റെ മന്ത്രിമാരായിരുന്ന കണ്ണൂർനാട്ടുവാഴികൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽക്കാര്യവും അംഗീകരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അടുത്തകാലത്തായി തന്റെ രാജ്യവിസ്തൃതി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിന്നും കൂടുതൽ പ്രബലനാകുന്നതിനുമായിരുന്നു ആലിരാജാവിന്റെ മുഴുവൻ ശ്രമവും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ ഫൈദരിന്റെ വളരുന്ന ശക്തി അജയ്യമായിരുന്നു. അതു തനിക്കോരു ബലവും തുണയുമാണെന്നു് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചു. ഫൈദരാലിയുടെ തണലിൽ സ്വന്തം അധികാരം വികസിപ്പിക്കാമെന്നും തന്റെ ചെറിയ രാജ്യം ഒന്നമില്ലെങ്കിലും ചിറക്കലിനുള്ളിലുമായ സ്ഥാനത്തിൽ എത്തുകാമെന്നും അദ്ദേഹം മോഹിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ ലക്ഷ്യത്തോടെ ആലിരാജാവു് ഫൈദരിന്റെ അടുത്തേക്കു് ദൂതന്മാരെ അയയ്ക്കുകയും ഇന്ദ്രാമിനു വേണ്ടി മലബാർ പിടിക്കണമെന്നു് അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ പുതിയ സൈനികസംരംഭങ്ങൾക്കു മുമ്പായി വേണ്ടതീതിയിൽ നയതന്ത്രപരവും സൈനികവുമായ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യം അനുഭവത്തിന്നിന്നും ഫൈദർ പഠിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഉടൻതന്നെ ക്ഷണം സ്പികരിക്കാൻ അദ്ദേഹം തയ്യാറായില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല മാധവറാവുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ മൈസൂറിന്റെ വടക്കൻഭാഗത്തു് മഹാരാഷ്ട്രർ വീണ്ടും ആക്രമണം തുടങ്ങിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് തലസ്ഥാനത്തു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അത്യാവശ്യമായിത്തീർന്നു.

1765 ഫെബ്രുവരിയിലാണു് നിരവധി തോൽവികൾക്കുശേഷം മഹാരാഷ്ട്രയുമായി സന്ധിചെയ്യുന്നതിന്നു ഫൈദർക്കു് കഴിഞ്ഞതു്. നേരത്തെ പിടിച്ചടക്കിയ പ്രവിശ്യകൾ അദ്ദേഹം വിട്ടുകൊടുക്കാൻ നിർബന്ധിതനായി. സാധാരണപ്രദേശം അവിടുത്തെ യഥാർത്ഥഅവകാശിക്ക

മരിക്കുകയുണ്ടായി. കൂടാതെ പോലീസ് 32 ലക്ഷം രൂപാ ഫൈൻ നൽകേണ്ടിവന്നു. ഈ ഉടമ്പടി അപമാനകരമായിരുന്നുവെങ്കിലും, തന്റെ ഔദ്യോഗികത പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിന് വേണ്ടിയിരുന്ന അത്യാവശ്യമായ അതുമൂലം ഫൈൻ ലഭിച്ചു. എന്നതന്നെയല്ല മഹാരാഷ്ട്രയുടെ വമ്പിച്ച ശക്തികൂലം വടക്കോട്ടു രാജ്യം വ്യാപിപ്പിക്കാനുള്ള മോഹം തകർന്നപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രദ്ധ വീണ്ടും മലബാറിലേക്കു തിരിഞ്ഞു.

അദ്ധ്യായം രണ്ടു്

മലബാർ ആക്രമണം

1766 ആദ്യമായപ്പോഴേക്കും മലബാർ ആക്രമിക്കാനുള്ള ഹൈദർ ഹാദിർപ്പകാലത്തെ പദ്ധതി പൂർത്തിയായി. വളരെ ജാഗ്രതയാടെ അദ്ദേഹം നയതന്ത്രപരമായ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തിരുന്നു. 1764-ൽതന്നെ സമത്സരം ബുദ്ധിമാനമായ അനന്തരായർ എന്നൊരു പ്രതിനിധിയെ അദ്ദേഹം തലശ്ശേരിയിലുള്ള ബ്രിട്ടീഷ് പണ്ടകശാലാനായകന്റെ അടുത്തേക്കയച്ചു. തന്റെ പദ്ധതികളോടുള്ള കമ്പനിയുടെ മുന്നോടാവാം അറിയാനുള്ള ഒരു സൂത്രമായിരുന്നു അത്. ഇതുവരെ ബ്രിട്ടീഷുകാരുമായി ഹൈദറിന് യാതൊരു ഇടപാടുമുണ്ടായിരുന്നില്ല അവരുമായി സൗഹാർദ്ദത്തിൽ കഴിയണമെന്നായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ താല്പര്യം. എല്ലാ കാര്യത്തിലും അവരുടെ നിഷ്പക്ഷതയെങ്കിലും നേടാൻ അദ്ദേഹം ശ്രമിച്ചുവന്നു. ആക്കാട്ടിലെ മുഹമ്മദാലിയുടെ ഉപജാപങ്ങൾമൂലം ബ്രിട്ടീഷുകാർ തന്റെ ശത്രുക്കളായി തീരുന്നതുവരെ അദ്ദേഹം ഈ നയം തുടന്നിരുന്നു. പണ്ടകശാലാനായകന്റെ അഭിപ്രായം അറിയുക, അയാളുടെ സൗഹൃദപരമായ നിഷ്പക്ഷത നേടുക എന്നിവയ്ക്കുവേണ്ടിയായിരുന്നു അനന്തരായരുടെ ദൗത്യം. മലബാറിലെ രാഷ്ട്രീയസ്ഥിതി ഗതികളെക്കുറിച്ച് സൂക്ഷ്മമായ അന്വേഷണം നടത്തുന്നതിനും വിവിധ രാജാക്കന്മാർ തമ്മിലുള്ള ബന്ധം അറിയുന്നതിനും രായരെ ഹൈദർ മുതൽപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. 1764 ഒക്ടോബർ 8-ാംനു- അനന്തരായർ തലശ്ശേരിയിൽ വരികയും കൂടിയോലാചനകൾ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. മാവ് ബദ്ധപ്പാടുകൾ തീരുമ്പോൾ മലബാർകാര്യങ്ങളിൽ ഹൈദർ ഇടപെടാൻ ഒരുമ്പെടുത്തുവെന്നും അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ എന്തായിരിക്കും കമ്പനിയുടെ മുന്നോടാവുമെന്നും രായർ അന്വേഷിച്ചു. പണ്ടകശാലാകാര്യസ്ഥൻ അതിൽ അമ്പരപ്പ് ഭാവിക്കുകയും നാമമാത്രമായ പ്രതിഷേധം പ്രകടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ യഥാർത്ഥത്തിൽ ഇരുകക്ഷികളും അവരുടെ കണക്കുകൂട്ടലുകൾ നടത്തുകയായിരുന്നു. യാതൊരു ധൃതിയും കാണിക്കാതെ അനന്തരായർ ഒരു മാസം കാത്തിരുന്നു. ഒടുവിൽ അയാൾ സ്വന്തം പദ്ധതി വ്യക്തമാക്കി. നവംബർ 6-ാംനു- രായർ കമ്പനിക്കുരാടു് തന്റെ യജമാനന്റെ ഉദ്ദേശം തെളിച്ചു പറയു

കയും അവരുടെ നിലപാട് എന്താണെന്ന് ചോദിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരു തീരുമാനമെടുക്കാൻ കമ്പനിക്കാർ നിർബ്ബന്ധിതരായി. മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാരുമായി, പ്രത്യേകിച്ചു ചിറയ്ക്കൽ തമ്പുരാന്മാരുള്ള, അവരുടെ ബന്ധം വളരെ സൗഹൃദപരമായിരുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാരെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കാൻ പോകുകയാണെന്ന കാര്യം ഫൈദ് ഒളിച്ചുവെച്ചിട്ടു. രാജാക്കന്മാരുമായുള്ള സൗഹൃദത്തിന്റെയും, സ്വന്തം വ്യാപാരത്തിനു സംഭവിക്കാവുന്ന ഗുരുതരമായ നാശത്തിന്റെയും മദ്ധ്യേ കമ്പനിക്കാർ വിഷമിച്ചു. ഒടുവിൽ രാഷ്ട്രീയസൗഹൃദം വാണിജ്യതാല്പര്യത്തിന് കീഴടങ്ങിയെന്നു പ്രത്യേകം പറയേണ്ട കാര്യമില്ലല്ലോ. മലബാർ പ്രദേശത്തു കമ്പനിയുടെ വാണിജ്യാവകാശങ്ങൾക്കു യാതൊരു കഴപ്പും ഉണ്ടാകുകയില്ലെന്ന് ഫൈദ് മാപ്പുനൽകിയാൽ നിഷ്പക്ഷത പാലിക്കാമെന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചു.

കമ്പനിയുടെ നിഷ്പക്ഷത നേടിയതിനുശേഷം മലബാറിലെ രാഷ്ട്രീയത്തിലേക്ക് രായർ ശ്രദ്ധപതിപ്പിക്കാൻ തുടങ്ങി. ആലിരാജാവിന്റെ മൗനാഗതത്തെക്കുറിച്ചും, തനിക്കുവേണ്ടി ഫൈദ് മലബാർ കീഴടക്കണമെന്ന മൂപ്പരുടെ ആഗ്രഹത്തെക്കുറിച്ചും നേരത്തെ പരാമർശിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. ചിറയ്ക്കൽ രാജകുടുംബത്തിൽ പതിവുപോലെ വഴക്കുണ്ടായി. അതിൽ ബ്രഹ്മപുത്രം രായർ ഇടപെട്ടു. ചിറയ്ക്കലിലെ റീജൻറിനെ ആ കുടുംബത്തിലെ ഒരു ഇളമുറക്കാരനായ കാപ്പതമ്പാൻ പരസ്യമായി എതിർത്തുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നു തന്നെയുമല്ല, റീജൻറിനെതിരായി അവനും അനായായികളും പടക്കളത്തിൽ ഇറങ്ങി. രായരുടെ പ്രേണയുടെ ഫലമായി ആലിരാജാവ് തമ്പാനെ പിന്മാറ്റുകയും ചിറയ്ക്കൽ ആക്രമിക്കുന്നതിന് പ്രേരിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. റീജൻറാകട്ടെ തലശ്ശേരിയിലെ കമ്പനിക്കാരുടെ മദ്ധ്യസ്ഥത വഹിക്കാൻ അഭ്യന്തിച്ചു. എന്നാൽ ഫൈദ്വിന്റെ പിന്തുണയുണ്ടായിരുന്ന ആലിരാജാവ് മദ്ധ്യസ്ഥതയ്ക്ക് ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. ആലിയെയും കാപ്പതമ്പാനെയും ചിറയ്ക്കൽസൈന്യം പരാജയപ്പെടുത്തി, പക്ഷേ, സന്ധിചെയ്യാൻ തയ്യാറാകാത്തതമ്പാൻ ഒളിപ്പാൻ തുടങ്ങും.

1766 ആദ്യത്തിൽ ഫൈദ് മംഗലാപുരത്തു വന്നു. ബെഡ്നോറിലെ നായിക് രാജാക്കന്മാർ ചിറയ്ക്കൽ തമ്പുരാൻ നൽകാണുണ്ടായിരുന്ന കര പണവും, സാമൂതിരി ഫാഗ്ദാനം ചെയ്തിരുന്ന 12 ലക്ഷം രൂപയും വാങ്ങുകയാണ് തന്റെ ലക്ഷ്യമെന്ന് അദ്ദേഹം പുറമേ ഭാവിച്ചു. അവിടെവെച്ച് ആലിരാജാവ് ഫൈദ്വിനെ കാണുകയും, റീജൻറി

നെതിരായി തമ്പാനെ സഹായിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും ചെയ്തു. 1766 ഫെബ്രുവരിയിൽ ഈ പ്രഖ്യാപിതലക്ഷ്യങ്ങളോടെ ഹൈദർ അതിർത്തികടന്നു.

നാല്പതിനായിരം ഭടന്മാരുടേതായിരുന്നു ഹൈദർ മലബാറിൽ പ്രവേശിച്ചതെന്ന് ഡച്ചുവിവരണങ്ങൾ പറയുന്നു. ഈ സൈന്യത്തിൽ 10,000 അശ്വഭടന്മാരും 4 വലിയ പീരങ്കികളുമുണ്ടായിരുന്നു. നാലുമാസത്തേക്കുള്ള ആഹാരസാധനങ്ങളും കരുതിക്കൊണ്ടാണ് ഹൈദർ പുറപ്പെട്ടത്. ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് കപ്പിത്താനായ സ്റ്റെന്നാറിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ സുശക്തമായ ഒരു നാവികസേന കടൽതീരത്തോട്ട് ചേർന്നു തെക്കോട്ടു നീങ്ങി. പീഷ്കാറോടുള്ള വിവരണപ്രകാരം ഈ സൈന്യത്തിൽ 93 കപ്പലുകളുമുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ കോരയെണ്ണത്തിൽ യുദ്ധത്തിനുവണ്ടി പീരങ്കിയും മറ്റും സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. മറ്റുള്ളവ ചെറിയ കപ്പലുകളും തോണികളുമായിരുന്നു. ഭാരമുള്ള സാധനങ്ങൾക്കൊണ്ടു വരിക, സൈന്യത്തിന്റെ മുമ്പാട്ടുള്ള ഗതിക്ക് തടസ്സമായി നിന്ന് നദികൾ കടക്കാൻ സഹായിക്കുക, ആവശ്യമുള്ള സന്ദർഭങ്ങളിൽ ശത്രുവിന്റെ പിന്നിൽ പട്ടാളത്തെ ഇറക്കാൻ ഉപകരിക്കുക എന്നിവയ്ക്കായിരുന്നു ഈ നാവികസേന.

ആദ്യത്തെ സംഘട്ടനം ബാലിയപട്ടണത്തുവെച്ചു നടന്നു. അവിടെ 500 നായന്മാർ ഹൈദറെ കഠിനമായി എതിർത്തു. പക്ഷേ, പീരങ്കി ഉപയോഗിച്ചു ഹൈദർ അവരെ തുരത്തി. ഈ ഏറ്റുമുട്ടലിനുശേഷം കാര്യമായ യുദ്ധമൊന്നും കൂടാതെ ചിറയ്ക്കൽ കീഴടങ്ങി. രാജകുടുംബം തലശ്ശേരിയിലെ കമ്പനിസങ്കേതത്തിൽ അഭയം തേടി. ചിറയ്ക്കൽ പാളയമടിച്ചിരുന്ന ഹൈദർ കമ്പനിയുടെ പ്രവൃത്തി സൗഹൃദപരമല്ലെന്ന് കരുതുകയും പ്രതിഷേധിക്കുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, അവിടുത്തെ പ്രധാനി ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽ നിന്നൊഴിഞ്ഞു. ബ്രിട്ടീഷുകാരെ ആക്രമിക്കാൻ മൈസൂർ സൈന്യാധിപനും അപ്പാൾ തയ്യാറല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം തലശ്ശേരി വിട്ടിട്ട് തെക്കോട്ട് കോട്ടയത്തേക്കു കടന്നു. ദുർബ്ബലമായ എതിർപ്പിനുശേഷം കോട്ടയവും കീഴടങ്ങി.

ഹൈദറുടെ വിജയങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിക്കാരെ പരിഭ്രാന്തരാക്കി. പക്ഷേ, അനന്തരമുണ്ടായ ഒരു നയം സ്വീകരിക്കണമെന്ന് ബോംബെയിൽനിന്ന് ഉത്തരവുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവർ ഒന്നും ചെയ്യാൻ കഴിവില്ലായിരുന്നു. എങ്കിലും കമ്പനിയുടെ താല്പര്യങ്ങൾ

കാത്തുസൂക്ഷിക്കുന്നതിന് രാജിപ്രളവെന്ന ഒരു ചൊക്കിനിബ്രാഹ്മണനെ അംഗീകൃതപ്രതിനിധിയായി അവർ ഫൈനൽ കളുടെ അയച്ചു.

കോട്ടയത്തുനിന്നു ഫൈനർ നീങ്ങിയത് കടത്തനാട്ടുകാരാണ്. ചിറയ്ക്കലയും കോട്ടയത്തേയും അനുഭവങ്ങളിൽനിന്നു വലിയ എതിർപ്പുണ്ടാകുകയില്ലെന്നാണ് അദ്ദേഹം കരുതിയത്. പക്ഷേ, കഠിനമായ ചെറുത്തുനില്പിന് കടത്തനാട്ടെ നായന്മാർ തയ്യാറായിരുന്നു. കോട്ടയത്തുനിന്ന് കടത്തനാട്ടിനെ വേർതിരിക്കുന്നത് മയ്യഴി പുഴയാണ് നദിയുടെ കരയിൽ ഫൈനർ എത്തിയപ്പോൾ, അതു കടക്കുന്നതിനെ തടഞ്ഞുകൊണ്ടു സുരക്ഷയായ ഒരു ഡൈസ്യോ മറുകരയിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത് അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഈ ഡൈസ്യോയെ എതിർത്തുകൊണ്ട് നദി കടക്കുക അസാധ്യമാണെന്നു കണ്ട ഫൈനർ ഒരു ന്യൂന പ്രയോഗിച്ചു. നാവിക ഡേനുഡാറ്റ് നദിയിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും കപ്പലുകൾക്ക് വരാനുണ്ടാകുന്ന ഭ്രമം വരെ കടന്നു സ്ഥാനമുറപ്പിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ആവശ്യപ്പെട്ടു. കാലാഹ്വാനമായും അദ്ദേഹം ഒരുക്കിനിൽക്കി. ഈ സന്നാഹങ്ങൾ കണ്ടാൽ കപ്പലിൽനിന്നുള്ള പീരങ്കിപ്രയാഗത്തെ തുടങ്ങി നദികടക്കാനാണ് ഫൈനറിന്റെ പദ്ധതിയെന്ന് തോന്നുമായിരുന്നു. ഈ ധാരണ പരസ്പരമനുരണമായിരുന്ന അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചത്. കടത്തനാട്ടുസേനയുടെ ശ്രദ്ധ മുഴുവനും കപ്പലുകൾ കിടന്നുപോയ കേന്ദ്രീകരിച്ചപ്പോൾ, യാതൊരു സംശയത്തിനും വകുതക്കാതെ ഫൈനർതന്നെ കരിപ്പാട്ടാളനെ നിയമിച്ചു. കുറേ മുകളിലേക്ക് കൊണ്ടുപോകുകയും, വേലിയിരിക്കുവാനുള്ള കരിപ്പാട്ടാളനെ പായിച്ച് മറവു കടക്കുകയും ചെയ്തു. കപ്പൽ ഡൈസ്യോ നദിക്ക് കരയ്ക്കു കീഴെ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് ഒട്ടേറെ വളരെ കുറഞ്ഞിരുന്നു. അങ്ങനെ നിഷ്പ്രയാസം മറുകര കടന്ന ഫൈനർ, കടത്തനാട്ടുസേനയെ ഒരുവശത്തുനിന്ന് ആക്രമിച്ചു. അവർ പലവഴിക്ക് പലായനം ചെയ്തു. അവരെ പിന്തുടർന്നു നശിപ്പിക്കാൻ കരിപ്പാട്ടാളത്തിന് ഫൈനർ ഉടൻ ഉത്തരവുനൽകി. അതിനെത്തുടർന്ന് നടന്ന സാഹസരണങ്ങളിൽ ഒരു മുഹമ്മദീയചരിത്രകാരൻ ഇപ്രകാരം വർണ്ണിക്കുന്നു:—

“ഈ ഉത്തരവ് വളരെ കർശനമായി പാലിച്ചതുകൊണ്ട് നാലുനാഴിക മാത്രമുള്ള പ്രദേശത്ത് മുറിഞ്ഞു പീണ അവയവങ്ങളും തലയില്ലാത്ത ശരീരങ്ങളും മാത്രമേ കണ്ടുവന്നിരുന്നുള്ളൂ. നായന്മാരുടെ രാജ്യമാകെത്തന്നെ വലിയ സംഭ്രാന്തി പിടിച്ചുപറ്റി. കരിപ്പാട്ടാളത്തിന്റെ പുറകു ആക്രമണം നടത്തിയ മാപ്പിളമാരുടെ കൂതമൂലം അതു വർദ്ധിച്ചു. ജീവ

അകൊണ്ടു പായുന്ന സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും ഉൾപ്പെടെയുള്ള സകലരെയും അവർ വധിച്ചു. ഈ നശീകരണപ്രവർത്തനങ്ങൾക്കുശേഷം മുമ്പാട്ടായി ബീയ സൈന്യത്തിനു യാതൊരു എതിർപ്പും നേരിടേണ്ടിവന്നില്ല. എന്നു മാത്രമല്ല ഗ്രാമങ്ങളും, കോട്ടകളും, ക്ഷേത്രങ്ങളും, ആവാഗ യോഗ്യമായ എല്ലാ സ്ഥലങ്ങളും നാട്ടുകാർ ഉപേക്ഷിച്ചു, ഗുഹയായിട്ടിരിക്കുന്ന കാഴ്ച അവർക്കു കാണാൻ കഴിഞ്ഞു.”*

ഇതിനുശേഷം സംഘടിതമായ എതിർപ്പ് ഫൈദാക്ക്കു നേരിടേണ്ടിവന്നില്ല. താൽക്കാലികമായ ചെറുപ്പങ്ങൾ നിർമ്മിച്ച തെൻ വഴി സര ക്ഷിതമാക്കിക്കൊണ്ട് അദ്ദേഹം കുറുവുനാട്ടിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെ വച്ചു സാമൂതിരി നേരിട്ട ഫൈദാറിനെ കാണാൻ വന്നു. പപ്പച്ച ഉയത്തിൽ വരുന്നതിനുള്ള രക്ഷാവ്യവസ്ഥകൾ അദ്ദേഹത്തിന് നൽകിയിരുന്നു. 1766 ഏപ്രിൽ 11-ാംനാ-യാണ് സന്ദർശനം നടന്നത്. വളരെ ആദരവോടും ബഹുമാനത്തോടുംകൂടി ഫൈദാലി സാമൂതിരിയെ സ്വീകരിച്ചു. കീഴടക്കുവ്യവസ്ഥകളെക്കുറിച്ച് സാമൂതിരി ചർച്ചചെയ്യുകയും ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. ഫൈദാരുടെ പരമാധികാരം സാമൂതിരി സ്വീകരിക്കുകയും സൈനികപ്രവർത്തനത്തിനുള്ള നഷ്ടപരിഹാരമായി 4 ലക്ഷം വെന്റീഷ്യൻ സീകിൻ (ഏകദേശം 7 രൂപാ വിലവരുന്ന നാണ്യം) നൽകുകയും ചെയ്യാമെങ്കിൽ കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യം തൊട്ടുകയില്ലെന്ന് ഫൈദാർ സമ്മതിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെകൂടെ ഫൈദാർ കോഴിക്കോട്ടുനഗരത്തിലേക്കുപോയി, ജൂൺ 1 നു മയത്തിനുള്ളിൽ ഒരു സൈനികവിഭാഗത്തെ നേരത്തേതന്നെ ഫൈദാർ രഹസ്യമായി കോഴിക്കോട്ടുക്കു് അയച്ചിരുന്നു. അവർ അവിടെ എത്തിയ ഉടൻതന്നെ പട്ടണം കീഴടങ്ങണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടു. രാത്രിതന്നെ കോട്ടയിലെ രക്ഷിതസ്ഥർ അത് ഉപേക്ഷിച്ചു. ഇതിന്റെ ഫലമായി തെററിശാണയുണ്ടായി. ഫൈദാർ ഉടമ്പടി ലംഘിക്കയാണെന്ന് സാമൂതിരി ന്യായമായി സംശയിച്ചു. സാമൂതിരിയുടെ പഴയ കഥ അറിയാമായിരുന്നതുകൊണ്ട്, രാജ്യത്തിന്റെമേൽ ഫലപ്രദമായ നിയന്ത്രണമില്ലാതെ പണത്തിന്റെ കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തെ വിശ്വസിക്കാൻ ഫൈദാർ ഒരു കമല്ലായിരുന്നു.

പണം കൊടുക്കണം സമയമായപ്പോൾ സാമൂതിരിയും മന്ത്രിമാരും ഒഴികഴിവുകൾ സ്വീകരിക്കുന്നതായി ഫൈദാർക്കു് തോന്നി. കൂടാതെ കോഴിക്കോട്ടുസൈന്യത്തിന്റെ പ്രധാനജാഗ്രൂമായി ഏറാർപ്പാട്ടു തെക്കു് വലിയ എതിർപ്പു സംഘടിപ്പിക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. സാമൂതിരി എത്രതന്നെ

* “ഫൈദാലിഖാന്റെ ചരിത്രം”—താക്കർ & കമ്പനി, പേജ് 69

ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടു കീഴടങ്ങാൻ കൂട്ടാക്കാതെ അദ്ദേഹം ഫൈററിന്റെ സേനാനികളെ എതിർത്തു. കാലവർഷം ആസന്നമായതുകൊണ്ട്, സൈനിക പ്രവർത്തനത്തിന് തനിക്കു വളരെ കാച്ചുസമയമേ ലഭിക്കുകയുള്ളുവെന്ന് മനസ്സിലാക്കിയ ഹൈദർ, സാമൂതിരിയേയും മന്ത്രിമാരേയും വീട്ടുതടങ്കലിൽ വെച്ചു. എന്നു വേഗം ഈടാക്കാൻ അങ്ങനെ ഒരു വഴികൊണ്ടു സാധിക്കുവെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. ഈ തടങ്കൽ സാമൂതിരിയുടെ അഭിമാനത്തെ കഠിനമായി മുറിവേൽപ്പിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിനു ദിവസവും അമ്പലത്തിൽ പോകുന്നതിനുപോലും സാധിച്ചില്ല. ഹൈദർ തന്നെ ഇനിയും അപമാനിക്കുമെന്നും, ഒരുപക്ഷേ ഇസ്ലാം സ്വീകരിക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹം ഭയപ്പെട്ടു. അതുകൊണ്ട് ഈ സാഹചര്യത്തിൽ വീഴ്ചചിതമെന്നു തോന്നിയ ഒരു മാർഗ്ഗം അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. കൊട്ടാരം അടച്ചു, അതിനു തീക്കൊള്ളത്തി അദ്ദേഹം ആത്മബലി നടത്തി. സാമൂതിരിയുടെ മാത്ര കടുബാഗങ്ങളും അവരുടെ ബ്രാഹ്മണപരിചാരകന്മാരും കടൽമാർഗ്ഗം തിരുവിതാംകൂറിൽ ലക്ഷ്യം കണ്ടു.

കോഴിക്കോട്ടിന്റെ പ്രശ്നം അങ്ങനെ സ്വയം പരിഹൃതമായി. സാമൂതിരിയുടെ പുരാതനമായ രാജ്യത്തിന്റെ അധിപനും, തന്റെ ലംഘനചിത്രമാണാകയാൽ കരുണലംകൊണ്ട് നൂറ്റാണ്ടുകളായി നേടിയ എല്ലാ അവകാശങ്ങളുടെയും ഹിന്ദുഭക്താചാര്യനായായിത്തീർന്ന ഹൈദരാലിക്ക്, കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും പിടിച്ചടക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി ഇച്ഛാശക്തി ആലോചിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. കോഴിക്കോടുവെച്ചു ലന്തക്കമ്പനി പ്രതിനിധികൾ അദ്ദേഹത്തെ സന്ദർശിച്ചു. * അവരോട് ഒരു ആക്രമണ-പ്രതിരോധസഖ്യം അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. കൊച്ചിയും തിരുവിതാംകൂറും ആക്രമിക്കരുതെന്നു കമ്പനി അദ്ദേഹത്തോട് അഭ്യർത്ഥിച്ചു. എന്നാൽ അതു ഹൈദർക്ക് അത്ര സമ്മതമായിരുന്നില്ല. ഒടുവിൽ, ഈ രാജ്യങ്ങൾ തന്റെ മേൽകോയ്മ സ്വീകരിക്കുകയും തനിക്കു കറുപ്പം കൊടുക്കുകയും ചെയ്താൽ അവരെ ആക്രമിക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതമുച്ചിച്ചു. കൊച്ചിരാജാവിൽനിന്നു 4 ലക്ഷം രൂപയും 8 ആനയും, തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു 15 ലക്ഷം രൂപയും 8 ആനയും ഹൈദരാലി ആവശ്യപ്പെട്ടു. ലന്തക്കമ്പനിയുടെ ഔദ്യോഗികവും, നിസ്സഹായതയും അറിയാമായിരുന്ന കൊച്ചിരാജാവ് ഈ വ്യവസ്ഥകൾ സ്വീകരിക്കുകയും മൈസൂറിന്റെ സാമന്തനാകുകയും ചെയ്തു. ആക്കാട്ടു നവാബിന്റെ സാമന്തനായ താൻ അദ്ദേഹത്തിൽക്കൂടെ ഇംഗ്ലീഷ് ഇൻസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനുകമ്പനി

* "ലന്തക്കാരു കേരളക്കരയും" എന്ന ഭാഗം നോക്കുക.

യുടെ സംരക്ഷണയിലാണെന്ന കാരണംപറഞ്ഞു തിരുവിതാംകൂറിലെ രാമരാജാവു് ഹൈദറുടെ നിർദ്ദേശം സ്വീകരിക്കാൻ തയ്യാറായില്ല. എന്നാൽ സാമൂതിരിയെ കോഴിക്കോട്ടു സിംഹാസനത്തിൽ വീണ്ടും വാഴിക്കുകയാണെങ്കിൽ ഹൈദർക്കു് നല്ലൊരു തുക കൊടുക്കാമെന്ന് അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചു. അതിനെ കൊച്ചിരാജാവും പിന്മാങ്ങി.

അവരുടെ പഴയ ശത്രുവിനെ വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിന്നു തിരുവിതാംകൂറിലെയും കൊച്ചിയിലേയും രാജാക്കന്മാർ നിർബ്ബന്ധിക്കുകമാത്രമല്ല, ഹൈദർക്കു് അതിനുവേണ്ടി പണംകൂടെ കൊടുക്കാൻ തയ്യാറായതു വിചിത്രമായി തോന്നിയേക്കാം. കൊച്ചിരാജാവും സാമൂതിരിയും തമ്മിൽ പരമ്പരയായുള്ള കലഹം അറിയാമല്ലോ. എന്നാൽ അതുകൊണ്ടായി തോന്നാവുന്ന ഈ പ്രവൃത്തി കേരളീയരാജ്യസമ്പ്രദായത്തിന്റെ മൗലികസ്വഭാവമായിരുന്നു. മുൻപു ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നതു പോലെ ഒരു രാജാവിന്റെ രാജ്യം നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയെന്നതു കേരളീയ ചിന്താഗതിക്കു കടകവിരുദ്ധമായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവായ മാത്താണ്ഡവർമ്മ മാത്രമാണ് ഈ പരമ്പരയും ലംഘിച്ചതു്. അദ്ദേഹം കേരളീയേതാചിന്താഗതികൾക്കു വിധേയനായിരുന്നവെന്നതാണ് അതിനു കാരണം. പക്ഷേ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ പിൻഗാമിയായ രാമരാജാവായ ഒരു കേരളീയർക്കു് അതിന്റെ പ്രതിരൂപമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ പരമ്പരയായുള്ള ഭരണക്രമങ്ങൾ പുലർത്തിക്കൊണ്ടുപോകുന്നതിനു് ഉൽകണ്ഠയുള്ള ആളായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സാമൂതിരിയെ കൂടാതുള്ള കേരളത്തെപ്പറ്റി ചിന്തിക്കുവാൻ അദ്ദേഹത്തിന്നു കൊച്ചിരാജാവിന്നു സാധ്യമായിരുന്നില്ല. പരമ്പരയായുള്ള വഴക്കുകൾ കേവലം കുടുംബകലഹങ്ങൾ മാത്രമായി അവർ ഗണിച്ചു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, സാമൂതിരി വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ വരേണ്ടതു് അവരുടെ സ്വന്തം രക്ഷയ്ക്കും ആവശ്യമായിരുന്നു. ഹൈദർ മലബാർ കൈവശപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ മൈസൂർസൈന്യം തിരുവിതാംകൂർ അതിർത്തിയുടെ സമീപമെത്തുമെന്നതു് അസ്വസ്ഥജനകമായ ഒരു യാഥാർത്ഥ്യമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ഹൈദരാലിയുടേയും തന്റേറയും രാജ്യങ്ങൾക്കിടയിൽ ഒരു സംസ്ഥാനമുണ്ടായിരിക്കുന്നതിന്നു പണം കൊടുക്കാൻ തിരുവിതാംകൂർരാജാവു സന്നദ്ധനായി.

കാലവഴി ആസന്നമായതുകൊണ്ടു് ഹൈദർക്കു് നാട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങാൻ ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യേണ്ടതു് ആവശ്യമായിത്തീർന്നു. ദിണ്ഡിക്കല്ലിലേയ്ക്കു പുറപ്പെടുന്നതിനുമുമ്പായി പിടിച്ചടക്കിയ പ്രദേശങ്ങൾ ഭരിക്കുന്നതിന്നും അവിടെ സമാധാനം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുമുള്ള ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്യേണ്ട

തുണായിരുന്നു. കൊച്ചിയിലെ വടക്കുള്ള പ്രാദേശിക ഭരിക്കാൻ മറ്റൊരു എണ്ണയെ സിവിൽഗവണ്മെന്റ് അദ്ദേഹം നിയമിച്ചു. മറ്റൊരു പരിചയ സമ്പന്നനായ റവന്യൂ ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നുവെന്നാണ് വിൽക്യൂ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നത്. സമാധാനപരിപാലനാർത്ഥം പ്രധാന കേന്ദ്രങ്ങളിൽ ഫൈവർ താൽകാലികകോട്ടകൾ പണിയിക്കുകയും അവിടെ ഓരോ ചെറിയ പട്ടാളസംഘത്തെ പാപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. കോഴിക്കോട്ട് 3,000-ത്തോളം പട്ടാളക്കാരെ അത്യാവശ്യങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അദ്ദേഹം താമസിപ്പിച്ചു. ആ സൈന്യത്തോടു സഹകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാൻ അലി രാജാവിന്റെ സേനകൾക്കും ഫൈവർ ആജ്ഞ നൽകി മുകരയിൽ മൂവായിരത്തോളംവരുന്ന മറ്റൊരുസൈന്യത്തെ സയ്യിദ് റാസാസാഹിബ്ബിന്റെ കീഴിൽ അദ്ദേഹം താമസിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ എപ്പാടുകൾ പൂർത്തിയാക്കിയതിനുശേഷം ഭയങ്കരമായ ഇടവപ്പാതിക്കുമുമ്പായി ഫൈവർ കോയമ്പത്തൂരേയ്ക്കു പോയി.

കൊച്ചി അതിർത്തിവരെയുള്ള മലബാർപ്രാദേശങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിനു ഫൈവറാലിക്ക് കഷ്ടിച്ച് 4 മാസം വേണ്ടിവന്നില്ല. ആ മുതലായ സമയത്തിനുള്ളിൽ ചിറയ്ക്കൽ, കോട്ടയാ, കടത്തറോട്, കോഴിക്കോട് എന്നീ പുരത്തനരായ്ക്കൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുമ്പിൽ നിലപെട്ടിരുന്നു. ചില ചില്ലറ എതിർപ്പുകളും അദ്ദേഹത്തിനു നേരിടേണ്ടിവന്നു. തന്റെ രാജ്യത്തോടു വളരെ മുതലായ ചിലവിൽ സമ്പൽ സമൃദ്ധവും ഫലഭൂയിഷ്ഠവുമായ ഒരു പ്രവിശ്യ ചേർത്തെന്നും, ഫ്ലാജ്ജാക്കിയും ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെയും തുറമുഖങ്ങളുമായി സ്വാതന്ത്ര്യത്തോടെ ബന്ധം പുലർത്താവുന്ന ഒരു തീരപ്രദേശം മൈസൂറിനു കരസ്ഥമാക്കിയെന്നുമുള്ള സന്ദേശങ്ങളോടെയാണ് ഫൈവറാലി മടങ്ങിയത്. എന്നാൽ ഈ കഷ്ടപ്പെട്ടത് എന്തുമാത്രം അബദ്ധമായിരുന്നുവെന്ന് അനന്തരസംഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചു.

കേരളത്തിൽ നിലവിലിരുന്ന രാഷ്ട്രീയസ്ഥിരതയെതിരെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രമേ, ഫൈവർക്ക് നിഷ്പ്രയാസം രാജ്യം പിടിച്ചെടുക്കാൻ കഴിഞ്ഞതിന്റെയും, എതിർപ്പ് അതിവേഗം തകർന്നതിന്റെയും കാരണം മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂ. ഫൈവർ ആക്രമിച്ച ഉത്തരകേരളം, തെക്കുള്ള തിരുവിതാംകൂറിനേപ്പോലെ സുസംഘടിതമായ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നില്ല. കോഴിക്കോട് ഒഴികെയുള്ള രാജ്യങ്ങൾ ചെറിയ പ്രദേശങ്ങൾ മാത്രമായിരുന്നു. സാമൂതിരിയുടെ ശക്തിക്കു പ്രധാനമായും ആധാരമായിരുന്നത് ജനങ്ങളുടെ സൈനികസ്വഭാവമായിരുന്നു. അല്ലാതെ

സംഘടിതരസനകളല്ല. രാജാക്കന്മാരുടെ പരാജയവും രാജ്യത്തിന്റെ കീഴടക്കലുംകൊണ്ടു ജനങ്ങൾ വിദേശാധിപത്യത്തിനു വഴങ്ങിയെന്നു കരുതുന്നതു തെറ്റാണ്. രാഷ്ട്രീയഐക്യത്തിന്റെ അഭാവം ഒരസമയം തന്നെ കരുത്തു ചെറുത്തുവെച്ചിട്ടുണ്ടായിരുന്നു ഒരു സന്ദർഭമായിരുന്നു ഇതു്.

പട്ടാളത്തെ തോല്പിച്ചതുകൊണ്ടുമാത്രം രാജ്യം പിടിച്ചതായി കരുതുന്നതു ശരിയല്ല. ഏതെന്നാൽ ഏകീകൃതമായ ഭരണതത്ത്വത്തിലല്ല പ്രതിരോധം നടന്നതു്. ഒരുപക്ഷേ മലബാറിന്റെ രാജാക്കന്മാർ ഒന്നിച്ചുചെല്ലു് എതിർത്താൽപോലും ഹൈന്ദവരുടെ ഭരണത്തെ തടയാൻ കഴിയുമെന്നു കാര്യം സംശയമായിരുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു പ്രത്യേക യുദ്ധശക്തിയുള്ള നിലയുറപ്പിച്ചു നടത്തുന്ന സമരത്തിൽ അവർക്കു തോൽവി സംഭവിച്ചാൽ, പിന്നെ കൂടുതൽ എതിർപ്പും അസാധ്യമാകുമായിരുന്നു. മലബാർ സേനകളുടെ പരാജയത്തിനുള്ള മറ്റൊരു ഘടകംകാരണം ഹൈന്ദവർ കതിരപ്പട്ടാളത്തെ ഉപയോഗിച്ചുവെന്നതാണ്. കതിരപ്പട്ടാളം നായന്മാരെ വല്ലാതെ അന്ധാപിച്ചു. അവരുടെ പ്രത്യാഘാതത്തെക്കുറിച്ചു പ്രത്യക്ഷവും അധികൃതവുമായ തെളിവുകൾ നമുക്കുണ്ട്. ഹൈന്ദവന്റെ ഔദ്യോഗികമായിട്ട് അദ്ദേഹത്തെ അനുഗമിച്ചിരുന്നു വിക്ടോറിയ്ക്ക് ഇപ്രകാരം എഴുതുന്നു: "500 ശിപായികളെക്കാൾ 5 കതിരപ്പട്ടാളക്കാരുടെ നായന്മാർ കൂടുതൽ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു." ഒരു അശ്വഭടന്റെ മുമ്പിൽ നൂറിലധികം സായുധരായ നായന്മാർ ഓടിപ്പോയ സന്ദർഭങ്ങളും അസാധാരണമായിരുന്നു. മലബാറിൽ കതിരയുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവിടുത്തെ ആളുകളെ ഇതിനുമുമ്പ് കതിരപ്പട്ടാളം ആക്രമിച്ചിട്ടുണ്ടില്ല." കുരിശു അധിപിത്വമായ എല്ലാ രാജ്യങ്ങളിലും എല്ലാ കാലത്തും, അതു് ആദ്യമായി പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടപ്പോൾ ഈ വിധത്തിലുള്ള സംഭ്രാന്തിയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ചെറുപ്പം ചെറുപ്പം ഇക്കാരാജ്യം പിടിച്ചടക്കിയതു് ഇതിന്റെ സവിശേഷമായ ഒരു ഉദാഹരണമാണ്.

മലബാർ പിടിച്ചടക്കിയെന്ന സംബന്ധിച്ച് യാതൊരു മടക്കയൊന്നും ഹൈന്ദവർ ഒന്നും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾതന്നെ, രാജ്യമെങ്ങുമുള്ള നായന്മാർ ദേശീയമായ ചെറുത്തുനിൽപ്പു് സംഘടിപ്പിക്കുകയായിരുന്നു. കാലവ്യക്തമായതു് തോട്ടം പൂശിയൊക്കെ കരകവിയുമെന്ന് അവർക്കിറയായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു കേരളത്തിന്റെ സവിശേഷതയായ കാലവ്യക്തമായ ചെറുത്തുനിൽപ്പാലുള്ള വിജയകരമായി ഉപദ്രവിച്ചൊന്നെന്നും തുരത്തൊന്നെന്നും അവർ മനസ്സിലാക്കി. ഹൈന്ദവർ കോയമ്പത്തൂരിൽ എത്തിയപ്പോഴേക്കും ഇടവപ്പാതി ആരംഭിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അതോടെ നായന്മാർ

ഒന്നടങ്കം കലാപം ആരംഭിച്ചു. അതിന്റെ നേതൃത്വം വഹിച്ചത് കോട്ടയത്തെയും കടത്തനാട്ടെയും നായന്മാരായിരുന്നു (1766 ജൂൺ 24). വെറുക്കപ്പെട്ട ആലിവാജാവിനെ ചിറയ്ക്കലിലെ ഗവണ്ണറായി നിയമിച്ചുവെന്ന കിംവദന്തി പൊതുവായതും ചൊരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മൈസൂർപട്ടാളം ഇവിടെ തുടർന്നാൽ ഉണ്ടാകാവുന്ന ആപത്തിന്റെ ഗൗരവം അവരുടെ ദേശാഭിമാനത്തെ അർത്ഥശൂന്യമാക്കിയെന്നായി. രാജ്യമാകെ മൈസൂർ സ്ഥാപിച്ച താൽക്കാലികകോട്ടകളുടെ നേർക്കാലിയെന്ന അവരുടെ ആദ്യത്തെ ആക്രമണം. അവർ അവ നിഷ്പ്രയാസം കൈവശപ്പെടുത്തി. വെള്ളപ്പൊക്കംകൂടാതെ പല സ്ഥലങ്ങളിലെയും കോട്ടകൾ ഒറ്റപ്പെട്ടിരുന്നു. സഹായമെത്തിക്കുന്നതിനോ പരസ്പരബന്ധം പുലർത്തുന്നതിനോ സാധിച്ചിരുന്നില്ല. അവ നശിപ്പിച്ചതിനുശേഷം നായർസൈന്യം കോഴിക്കോടും ചെന്നൈ നിയ്ക്കും ആക്രമിച്ചു. അപ്പോൾ മാത്രമാണ് റാഡാ സ്ഥിതിഗതികൾ അറിയുന്നത്. കോയമ്പത്തൂരിലായിരുന്ന മൈസൂർ ഒരു ഭൂതനെ അയച്ചിട്ട്, ശ്രീമൂലക്കുന്ന് കഴിഞ്ഞ സൈന്യമായി ചെന്നാറി രക്ഷിക്കാൻ റാഡാ തിരിച്ചു. മൈസൂർപട്ടാളത്തിന് അവസ്ഥയായതായ ശ്രീമൂലക്കുന്ന് സാധിക്കുകയുണ്ടായില്ല. ജലപ്പൊക്കം കൂടാതെ കടക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ധാരാളം സ്ഥലത്തു വെള്ളംകയറിയിരുന്നു. ആറാറാലം ധനങ്ങൾ ലഭിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, പട്ടാളക്കാരുടെ ഇടയിൽ രോഗങ്ങളും പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. ഓരോ ഘട്ടത്തിലും നായന്മാർ അവരെ ആക്രമിച്ചു. അവർക്ക് സാധനങ്ങൾ കിട്ടാതെയൊക്കി. മൈസൂർസൈന്യത്തിന്റെ പിന്നണിയെ നായന്മാർ ആക്രമിക്കുകയും ഒളിപ്പാർയ്ക്കുകയും അനുസരണമില്ലായ്മയും ചെയ്തു. ഭയങ്കരമായി കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും റാഡാ സാഹിബ് യീരതയോടെ മുഖമ്പട്ട നീങ്ങി. പക്ഷേ, ചെന്നൈയിൽ രണ്ടു നാളുകളുടെ സംഗമസ്ഥാനത്തു് അദ്ദേഹം ചെന്നുവെട്ടു. അവിടെ നിന്ന് മുന്നോട്ടു നീങ്ങാനോ, പിൻവാങ്ങാനോ സാധ്യമല്ലായിരുന്നു. അപകടകരമായ ഈ നിലയിൽപ്പെട്ട റാഡാ, എന്തുചെയ്യണമെന്നറിയാതെ മൈസൂരിന്റെ വരവും പ്രതീക്ഷിച്ചു് അവിടെ കഴിഞ്ഞു.

കലാപവാനന്തരം അറിഞ്ഞ ഉടൻതന്നെ മൈസൂർ മലബാറിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു. 10,000 കാലാളും, 3,000 കുതിരപ്പട്ടാളക്കാരും പോണ്ടിച്ചേരിയിൽനിന്നും പുതുതായി വന്നുചേർന്ന 300 യൂറോപ്യന്മാരും 12 പീരങ്കികളും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിലുണ്ടായിരുന്നു. എട്ടുദിവസത്തെ ആഹാരസാധനങ്ങൾ മാത്രമേ അദ്ദേഹം കരുതിയുള്ളൂ. അത്യാവശ്യമല്ലാത്ത വസ്തുക്കൾപോലും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടാണ് പട്ടാളം നീങ്ങിയത്.

എങ്ങും നില്ക്കാതെ ശീഫ് ഗതയിൽ നീങ്ങിയ ഈ സൈന്യം റാസാ സാഹിബ്ജിന്റെ രക്ഷയ്ക്കെത്തി. ഹൈന്ദവരുടെ അപ്രതീക്ഷിതമായ വരവു മൂലം നായന്മാർക്ക് സ്വന്തം നില രക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ റാസാ രക്ഷപ്പെട്ടു.

വെട്ടത്തു പുതിയങ്ങാടിയിൽ വെച്ച് നായർ സൈന്യത്തെ ഹൈന്ദവർ നേരിട്ടു. മുൻഭാഗത്തു് കിടങ്ങുള്ള ഒരു സുരക്ഷിതസ്ഥാനത്തായിരുന്നു അവർ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരുന്നത്. ഗ്രാമത്തിന്റെ മറ്റൊരഭാഗത്തായി ഹൈന്ദവർ തന്റെ പട്ടാളത്തെ അണിനിരത്തി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ വ്യൂഹവിന്യാസം ഇപ്രകാരമായിരുന്നു. ഏറാവും സമർത്ഥനായ 4,000 പട്ടാളക്കാർ ഒരു പാങ്കിടുന്നായിവെന്ന് കീഴിൽ വലതുഭാഗത്തു നിലയുറപ്പിച്ചു. മദ്ധ്യഭാഗത്തു നിന്നിരുന്ന 4,000 ഭടന്മാരെ ഹൈന്ദവർ നേരിട്ടിരുന്നു നയിച്ചതു്. ഇടതുഭാഗത്തായി ഒരു ഇംഗ്ലീഷ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ കീഴിൽ ചട്ടക്കാർ അണിനിരന്നിരുന്നു. ക്വീറ്റ് പ്രൊട്ടക്ഷന്റെയും അംഗരക്ഷകരായ പ്രഭുക്കന്മാരെയും, 200 യൂറോപ്യൻ ഭടന്മാരെയും കരുത്തുചേർന്നായി അദ്ദേഹം പിന്നിൽ മാറിനിൽ.

കുടുംബം പീരങ്കിപ്പുരയിൽനിന്നു കിട്ടിയ സുരക്ഷിതമായ നായർ അണികളെ ഇടക്കുതാൻ ഹൈന്ദവർ സാധിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു ഗ്രാമം ആക്രമിക്കാൻ അദ്ദേഹം പോർട്ടുഗീസ് സേനാധിപന് ഉത്തരവു നൽകി. പട്ടാളം മുന്പട്ടു നീങ്ങിയെങ്കിലും കിടങ്ങിന്റെ കരയിൽ അവർക്ക് നില്ക്കേണ്ടിവന്നു. അവിടെനിന്നും അവർ ശത്രുക്കളുടെ നേരെ വെടിവെച്ചു. എന്നാൽ മാരകമായ സൂക്ഷ്മതയോടെ നായന്മാർ തിരിച്ചു വെടിവെച്ചു. മൈസൂർ സൈന്യത്തിന് യാതൊരു മാവുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു മാത്രമല്ല, അവർ ശത്രുക്കളുടെ തോക്കിന്റെ വ്യാപ്തിയുള്ളിലായിരുന്നു നിന്നിരുന്നത്. രണ്ടു മണിക്കൂർ നേരം വൻപിച്ചു നഷ്ടപ്പെട്ട സാധനങ്ങളെക്കൊണ്ട് മൈസൂർ സൈന്യം വെടിയെ നേരിട്ടു. പക്ഷേ, അവർക്ക് യാതൊരു പുരോഗതിയുമുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ആ സൈന്യത്തെ തിരിച്ചുവിളിക്കാനുള്ള വിഭവകം ഹൈന്ദവർ കാണിച്ചു. ഇല്ലെങ്കിൽ അന്നേ ദിവസം അദ്ദേഹം പരാജയപ്പെടുമെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഈ സമയത്തു് യൂറോപ്യൻ സേനയുടെ ഫീറ്റ് സൈന്യം നായകൻ കിടങ്ങുകൾക്ക് ഗ്രാമപിടിക്കാമെന്ന് എല്ലുകയും ഹൈന്ദവർ അതു് അംഗീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. യൂറോപ്യൻ ഭടന്മാരോടും ഹൈന്ദവരിന്റെ അംഗരക്ഷകന്മാരോടും ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ കിടങ്ങു നീന്തിക്കടന്നു. ധീരദാരുണമായ ഒരു പ്രവൃത്തിയായിരുന്നു അതു്. കിടങ്ങു

കടക്കാരൻ കഴിഞ്ഞതോടെ, പ്രയാസംകൂടാതെ ഗ്രാമത്തിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും നായന്മാരെ തുടങ്ങുന്നതിനും മൈസൂർസൈന്യത്തിന് കഴിഞ്ഞു. പട്ടാളത്തോടു് ഒന്നാകെ വീഞ്ചൻ ഹൈദർ ഉത്തരവുനൽകി. അങ്ങനെ മൈസൂർകാർ പരാജയത്തിൽ ആരാഭിച്ച ദിവസം നിസ്സായകമായ വിജയമായി മാറി. ഈ വിജയത്തിന്റെ സ്മൃതധാരനായ ഹിന്ദു് ഉദ്യാഗസ്ഥൻ പടനിലത്തിൽ വെച്ചുതന്നെ ബഹദൂർ എന്ന സ്ഥാനം ഹൈദർ നൽകുകയും അയാളെ 10,000 കുതിരപ്പട്ടാളക്കാരുടെ നായകനായി നിയമിക്കുകയുംചെയ്തു.

നായന്മാരുടെനേരെ ഹൈദർ വിഷ്ണുതണുമായ പ്രതികാരം അഴിച്ചുവിട്ടു. സൈന്യത്തെ ചെറുസംഘങ്ങളായി തിരിച്ചിട്ടു്, അവരോടൊന്നാകെ കൊള്ളയും കൊള്ളിച്ചയ്ക്കും നടത്തി ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. ഹൈദറിന്റെ പട്ടാളം കണ്ണാട്ടിക്കിൽ ചെമ്പു വിഷ്ണുരക്തയുദ്ധങ്ങളുട്റ്റായിട്ടുള്ള ബർമിന്റെ വണ്ണമേറിയതുകൊണ്ടു് മലബാറിൽ ചെമ്പു ചൈശ്വചികപ്രവൃത്തിക്കും ഹൈദറിന്റെ പ്രതികാരാഗ്നിയിൽ കരിച്ചു മലബാറിനെപ്പറ്റി ഹൈദരാലിഖാൻബഹദൂർ എന്ന ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ ഹൈദർപ്രമീയമായ മുസ്ലിം എഴുത്തുകാരൻ ഇങ്ങനെ എഴുതുന്നു:—

“അദ്ദേഹം വീണ്ടിയ ഭാഗത്തു് ശത്രുക്കളെനല്ല മനുഷ്യജീവികളെപ്പോലും കാണാനില്ലായിരുന്നു. എല്ലാ വീടുകളും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. അതിരൂക്ഷമായ കാലവഷ്ഠത്തെ അവഗണിച്ചുകൊണ്ടു് പാവപ്പെട്ട ജനങ്ങൾ കാട്ടിലും മലയിലും അഭയംതേടി. അവിടെ ഇരുന്നുകൊണ്ടു് സ്വന്തം ഭവനങ്ങൾ കത്തിയെരിയുന്നതും, ഹലവൃക്ഷങ്ങൾ നശിപ്പിക്കുന്നതും, കനകാലികളെ വധിക്കുന്നതും, അമ്പലങ്ങൾ തകർക്കുന്നതുമായ കാഴ്ച അവർ ഹൃദയവേദനയോടെ കണ്ടു. ഹൈദർ അവർക്കു മാപ്പുനൽകാമെന്നു വാഗ്ദാനംചെയ്തുവെങ്കിലും, തങ്ങളുടെ വഞ്ചനയുടെ കാരിന്ദ്രം കൊണ്ടു് നായന്മാർ അതു വിശ്വസിച്ചില്ല. ബ്രാഹ്മണരെ അയച്ചു കാട്ടിൽപോയ നിർഭാഗ്യവാനാരെ അദ്ദേഹം മടക്കിവിട്ടിരിക്കുകയും തുക്കിക്കൊല്ലുകയുംചെയ്തു അവരുടെ സ്ത്രീകളെയും കുഞ്ഞുങ്ങളെയും അടിമകളായി വിറ്റു. പക്ഷേ, നിഷ്ഠൂരതകൊണ്ടും ദയകൊണ്ടും അവരെ നാട്ടിലേക്കു തിരിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ കഴിഞ്ഞില്ല.”

നായന്മാരുടെ വീര്യം നശിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ മലബാറിൽ ഒരിക്കലും സമാധാനം ഉണ്ടാകയില്ലെന്നും, താൻ അതു കൈവശപ്പെടുത്തിയിട്ടു പ്രയാജനമില്ലെന്നും ഹൈദർ മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ടു നായന്മാ

രുടെ സാമൂഹ്യാവകാശങ്ങൾ മുഴുവനും നിർമ്മൽചെയ്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഉത്തരവു പുറപ്പെടുവിച്ചു. പണ്ടു നായന്മാർക്കുമാത്രമേ വാൾ ധരിച്ചുകൊണ്ടു നടക്കാൻ അവകാശമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മേലാൽ അവർ അതു ധരിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് ഫൈദർ പ്രഖ്യാപിച്ചു. അവർക്ക് അദ്ദേഹം ദിയമത്തിന്റെ സംരക്ഷണം നിഷേധിക്കുകയും, ആർക്കും അവരെ കൊല്ലാമെന്നു വക്തമാക്കുകയുണ്ടായു. നായന്മാരെ വന്ദിക്കാൻ പാടില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പിടുന്നാക്കുജാതിക്കാർക്ക് ആജ്ഞാപിക്കുകയും, എന്നാൽ ഈ കർശനനടപടികൾമൂലം അവരെ കീഴടക്കുക കൂടുതൽ ഭൂഷണമായെന്നു ഫൈദർക്ക് വേഗം ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. എന്നെന്നാൽ മാത്രം എന്തിനെന്നൊക്കും കൂടുതലായി നായന്മാർ അവരുടെ അവകാശങ്ങളെ വിലമറിച്ചിരുന്നു. കുറച്ചുകഴിഞ്ഞു തന്റെ പ്രഖ്യാപനത്തിനു ഫൈദർ ചില്ലാ ദേഹത്തിലായിരുന്നു. മുസ്ലീമിങ്ങായിത്തീർന്ന എല്ലാ നായന്മാർക്കും പഴയ അവകാശങ്ങൾ റാൽക്കുന്നതാണെന്നായിരുന്നു ആ വാഗ്ദാനം.

മുബ്ബരി കേന്ദ്രമാക്കിക്കൊണ്ട് ഫൈദർ സംഘടിതമായ ഒരു നായർവട്ട ആരംഭിച്ചു. നായന്മാർ കുനിലും മലയിലും രക്ഷയ്ക്കുതരി. പക്ഷേ, കൈയിൽകിട്ടിയവരെയെല്ലാം യാതൊരു കാരണവുമില്ലാതെ ഫൈദർ കഴുവിഴലാറി. കുറേക്കഴിഞ്ഞു വിചിത്രമായ ഒരു പദ്ധതി ഫൈദർ ആരംഭിച്ചു. പിടികൂടുന്ന നായന്മാരെ തടങ്കൽപാളയങ്ങളിൽ ശേഖരിച്ചതിനുശേഷം, അവരെ മൈസൂറിലേയ്ക്ക് അദ്ദേഹം അയയ്ക്കുകയും ആർവാറ്റിപ്പുറത്തു പ്രദേശങ്ങളിൽ താമസിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഇങ്ങനെ കൊണ്ടുപോയ 15,000 നായന്മാരിൽ കഷ്ടിച്ച് 200 പേർ മാത്രമേ ഈ പരീക്ഷണത്തെ അതിജീവിക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂവെന്നു വിശ്ലേഷ്കപാത്രം.

സൈനികനടപടികൾ വിജയിച്ചു. ഫൈദർ എല്ലാ സ്ഥലത്തെയും കാവൽസൈന്യത്തെ ശക്തിപ്പെടുത്തി. മഴക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ താല്ക്കാലികഭട്ടങ്ങൾ വീണ്ടും നിർമ്മിക്കാൻ അദ്ദേഹം ഉത്തരവു നൽകി. മൈസൂർസൈന്യത്തിന് സുശക്തമായ ഒരു പ്രവർത്തനകേന്ദ്രം നൽകാൻ അദ്ദേഹം പാലക്കാട് ഒരു പുതിയ കോട്ട പണിയിച്ചു. ഈ നടപടികൾക്കുശേഷം 1766 ശതകാലത്തു ഫൈദർ കോയമ്പത്തു രേയ്ക്കു മടങ്ങി.

പരാക്രമശാലിയായ മാധവരായരുടെ നേതൃത്വത്തിലുള്ള ഒരു മഹാരാഷ്ട്രആക്രമണത്തെ നേരിടുന്നതിന് ഇക്കാലത്തു ഫൈദർക്ക് വടക്കോട്ട് പോകേണ്ടിവന്നു. അദ്ദേഹം മലബാർ വിടുന്നതിനുവേണ്ടി കാത്തി

രുന്ന രാജാക്കന്മാർ വീണ്ടും കലാപം ആരംഭിച്ചു. കോട്ടയത്തുനിന്നാണ് വീണ്ടും എതിർപ്പു തുടങ്ങിയത്. ആ നാട്ടിലെ വീരന്മാരായ ഭരണാധിപന്മാർ കലാപം സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിന്റെ മുമ്പേ സ്വയം ഏറ്റെടുത്തു. അവരുടെ നേതൃത്വത്തിൽ കോഴിക്കോടിനു വടക്കുള്ള മലബാർപ്രദേശം മുഴുവനും മൈസൂറിന് എതിരായി സ്വാതന്ത്ര്യം പ്രഖ്യാപിച്ചു. കോഴിക്കോട്ടെ സൈന്യാധിപൻ വടക്കോട്ട് ഒരു പട്ടാളത്തെ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. ആലിരാജാവിന്റെ സൈന്യത്തോടു ചേർന്ന് അവർ കോട്ടയം ആക്രമിച്ചു. എന്നാൽ കോട്ടയംരാജാവ് ആ സൈന്യത്തെ തോല്പിച്ചുവെന്ന് ഓരോരുടെ അധികാരം കോഴിക്കോടുനഗരത്തിൽമാത്രം ഒതുങ്ങിനിന്നു.

കേരളത്തിനു പുറത്തുള്ള സംഭവങ്ങൾ നായന്മാരെ സഹായിച്ചു. ആക്കാട്ടനവാസിന്റെ ഉപജാപങ്ങൾമൂലം ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കെതിരായി യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്താൻ ഫ്രാൻസിസ് നീർബുഡിനായി. മലബാർ രാജാക്കന്മാർക്ക് സന്തോഷകരമായ ഒരു സംഭവമായിരുന്നു അത്. എന്നെന്ന് ഈ യുദ്ധത്തിൽ തലശ്ശേരിയിലെ കമ്പനിപ്രതിനിധികളെ അവരുടെ ഭാഗത്തു കിട്ടുമെന്നു രീച്ചയായി. തോക്കും വെടിമരുന്നു യുദ്ധം ലഭിക്കുന്നതിനും ഒരു കേന്ദ്രസ്ഥാനത്തുനിന്നു ചെറുത്തുനില്പു സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനും ഇതോടെ അവർക്ക് അവസരം കിട്ടി. മലബാറിലെ കമ്പനിക്കായ്ക്കുള്ള നിയന്ത്രിച്ചവന്ന ബോംബെ ഗവണ്മെന്റ് ഒരു നാവികസേനയെ അയച്ച് മംഗലാപുരം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും, ഫ്രാൻസിസ് നാവികസേനയെ നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഫ്രാൻസിസ് ബന്ധുവായ ആലിരാജാവിനെതിരായി ആരംഭിച്ച ആക്രമണത്തെ സഹായിക്കാൻ തലശ്ശേരിയിൽ നിന്നും മൂന്നു കപ്പൽ കണ്ണൂർ പോയി. കമ്പനിക്കാർ ഒരു ചെറുസൈന്യത്തെ സംഘടിപ്പിച്ചു. കോലത്തുനാട്, കോട്ടയം രാജാക്കന്മാരുടെ നായർപട്ടാളത്തോടു ചേർന്ന് ഇവർ കണ്ണൂർ ആക്രമിച്ചു. എന്നാൽ ബോംബെഗവണ്മെന്റ് ഈ നടപടി അംഗീകരിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് കുറവിലധികമുള്ള ഫലശൂന്യമായ നിരോധനങ്ങൾക്കു പട്ടാളത്തെ പിൻവലിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ ഫ്രാൻസിസ്കെതിരായി മലബാർരാജാക്കന്മാർ രൂപീകരിക്കുന്ന സഖ്യങ്ങളെ പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കാൻ ബോംബെയിൽനിന്ന് കായ്ക്കുമ്മാർക്ക് നിർദ്ദേശമുണ്ടായിരുന്നു. മംഗലാപുരം സംരക്ഷിക്കുന്നതിനും ലയിക്ക് ആലിരാജാവിനും സഹായം എത്തിക്കുന്നതിനുമായി ടിപ്പുവിന്റെ നേതൃത്വത്തിൽ അയച്ചു കയറ്റിയ പട്ടാളത്തിന് ആ തുറമുഖം രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. 1763 ജനുവരി

20-ാംതീയതി ഒരു വലിയ സൈന്യവുമായി ഹൈദർനെ ഹേരിട്ട് പശ്ചിമതീരത്തെത്തി. ആലിബെഗിന്റെ സൈന്യവുമായി ചേർന്നു ടിപ്പുവിന്, തന്റെ കീഴിലുള്ള പട്ടാളത്തെക്കൊണ്ടു മംഗലാപുരം തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ സാധ്യമല്ലെന്നു മനസ്സിലായി. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഏതാനും നാഴിക പിൻമാറുകയും, നഗരത്തെ കരമാഗ്ഗമായി നിശ്ചയിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തു. പുറമേയുള്ള ഈ മന്ദത ഇംഗ്ലീഷ് സൈന്യത്തിന് തെറ്റായ സൂരക്ഷിതത്വം നൽകി. തന്റെ മേയ് ആദ്യത്തിൽ ഹൈദർ നഗരപ്രാന്തത്തിൽ എത്തിയപ്പോൾ അവർ സാമ്രാജ്യമായിത്തീർന്നു. വിൽക്ലിഫ് പറയുന്നു:

“ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യത്തിന് ഏറ്റവും അപമാനകരമായ ഒരവസ്ഥയായിരുന്നു. ദയനീയമായ എതിർപ്പിനുശേഷം കാവൽസേന കോട്ട ഉപേക്ഷിച്ചു. 41 പീരങ്കികളും, 200 യൂറോപ്യൻപട്ടാളക്കാരും 1,200 ശിപായിമാരും അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. രോഗികളും മുറിവേറ്റവരുമായ 80 യൂറോപ്യന്മാരെയും, 150 ശിപായിമാരെയും, സാധനസാമഗ്രികളെയും, നാണക്കേടു തരത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടാണ് അവർ കടന്നത്.” *

ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കുതിരിയെ ഹൈദർ നേടിയ ആദ്യത്തെ ഗൗരവീജയമായിരുന്നു മംഗലാപുരം വീണ്ടെടുക്കൽ. അത് മലബാർ രാജാക്കന്മാരെ അസ്വസ്ഥരാക്കി. എന്നാൽ അവരുടെ ഭാഗ്യത്തിന്, കാലാവസ്ഥ നല്ലതല്ലായിരുന്നതുകൊണ്ട്, ഹൈദർ പൂർവ്വതീരത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി. കണ്ണൂരിൽനിന്നു തന്റെ ശത്രുക്കളെ നിലയ്ക്കുനിർത്തുന്നതിനുള്ള കാര്യത്തിലായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബദ്ധപ്പാട്.

അതുകൊണ്ട്, ഹൈദർക്കു ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്ക് എതിരായ പ്രവർത്തനം തുടരാൻ മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞു. മിക്കവാറും എല്ലാ കാവൽപ്പട്ടാളങ്ങളും അവർ കൈവശപ്പെടുത്തി. മൈസൂർഭരണത്തിന്റെ ബാഹ്യമായ എല്ലാ അടയാളങ്ങളും മലബാറിൽനിന്ന് അവർ തുടച്ചുനീക്കി. ഹൈദറിന്റെ സിവിൽഗവണ്ണരായ മറ്റൊരു അംഗം കോഴിക്കോട്ടു വളഞ്ഞു. ശത്രുവിന്റെ സ്ഥിരമായ ആക്രമണത്തെ ചെറുത്തു നില്ക്കാൻ അവിടുത്തെ ചെറുസേനയ്ക്കു വലിയ ബുദ്ധിമുട്ടു നേരിട്ടു.

നായന്മാരെ കീഴടക്കാൻ വളരെ പ്രയാസമാണെന്നും ഭരിക്കാൻ വിഷമംചിടിച്ചു ഒരു സ്ഥലമാണ് മലബാറെന്നും ഹൈദർക്കു മനസ്സിലായി. അതുകൊണ്ട് ആ വഴിക്കുള്ള തന്റെ ശ്രമം തല്ക്കാലത്തേയ്ക്ക്

* വിൽക്ലിഫ്, രണ്ടാംപതിപ്പ്, ഒന്നാം ഭാഗം—പേജ് 608.

ഉപേക്ഷിക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി മലബാർ രാജാക്കന്മാർക്ക് സ്വന്തം നാട് സ്വാധീനപരമായി തിരിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനെപ്പറ്റി അദ്ദേഹം കൂടിയാലോചന തുടങ്ങി. തന്റെ പട്ടാളത്തെ പിൻവലിക്കുന്നതിനും കീഴടക്കിയ പ്രദേശങ്ങൾ മടക്കിക്കൊടുക്കുന്നതിനും ഹൈദർ മൂന്നു വ്യവസ്ഥകൾ ഉന്നയിച്ചു. (1) മലബാർ ആക്രമണം സംബന്ധിച്ചുണ്ടായ അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിലവിന് നഷ്ടപരിഹാരം നൽകണം; (2) അദ്ദേഹത്തിന്റെ ബന്ധുവും സ്വന്തം മതാനുയായിയുമായ കണ്ണൂർ ആലിരാജാവിനെ ഉപദ്രവിക്കരുത്; (3) പാലക്കാടും അവിടുത്തെ കോട്ടയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈവശം ഉൾപ്പെടേണ്ടതാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥകൾ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടു. അതിന്റെ ഫലമായി രണ്ടുവർഷത്തെ ക്രൂരപൂർണ്ണമായ അധിനിവേശത്തിനുശേഷം 1768 ഡിസംബറിൽ ഹൈദറിന്റെ പട്ടാളം സാമൂഹ്യപരമായ കടന്നു, മലബാർ രാജാക്കന്മാർ നേരെ ശപാസം വിട്ടു. ഈ കാലത്തിനിടയിൽ ഹൈദർക്ക് പടനായകനായ അബ്ദുൾഖാൻമിത്ര യുദ്ധത്തിൽ കൊല്ലപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും, നിരവധി നായന്മാർ നശിച്ചിരിക്കപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും ചെയ്തിരുന്നു.

അങ്ങനെ മലബാർ കീഴടക്കുന്നതിനുള്ള ഹൈദറിന്റെ ആദ്യത്തെ ശ്രമം പരാജയപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, മാക്കുകയും പൊറുക്കുകയും ചെയ്യുന്ന ഒരാളല്ലായിരുന്നു മൈസൂർ സുൽത്താൻ. തന്റെ ആജ്ഞയ്ക്ക് വഴങ്ങാത്ത നായന്മാരുടെമേൽ പ്രതികാരം അഴിച്ചുവിടുന്നതിനുള്ള അദ്ദേഹം കാത്തിരുന്നു. അവരെ അവിശ്വാസികളെന്ന നിലയിൽ ഹൈദർ വെറുത്തിരുന്നു. തന്റെ ആജീവനാന്തശത്രുക്കളായി അദ്ദേഹം അവരെ കരുതി.

അദ്ധ്യായം മൂന്ന്

ഹൈദറാബാദ് രാജാ മലബാർ ആക്രമണം

വളരെ വിലകൊടുത്തു നേടിയ സ്വാതന്ത്ര്യം അധികകാലം അന്ധ വിഷ്ണു മലബാർരാജാക്കന്മാർക്കു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. 1772-ൽ പേഷവാ മാധവറായർ മരിച്ചതോടെ, ചിരപ്രാർത്ഥനയായ സമാധാനം ഹൈദരാലിക്ക് ലഭിച്ചു. 1773-ൽ അദ്ദേഹം വീണ്ടും മലബാർ കീഴടക്കാൻ തീരുമാനിച്ചു. ആ വഷം ഡിസംബർമാസത്തിൽ ശ്രീനിവാസറായർ ബിർക്കിയുടെയും സയ്യാദ് സാഹിബ്ജിന്റെയും നേതൃത്വത്തിൽ സുശക്തമായ ഒരു മൈസൂർസൈന്യം താമരച്ചരിച്ചുവഴി മലബാറിൽ പ്രവേശിച്ചു. പാമ്പു മായ എതിർപ്പ് അസാധ്യമെന്നും മനസ്സിലാക്കിയ മലബാർരാജാക്കന്മാർ കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ മുമ്പിൽ തലകുനിച്ചു. പക്ഷേ, ഈ പ്രാപശ്യം മലബാർ ഭരിക്കുന്നതിന് സമീപമായ എട്ടുപാടുകൾചെയ്താൽ ഹൈദർ ഉറപ്പിരുന്നു. ശ്രീനിവാസറായർ ശ്രീരാമപട്ടണത്തുനിന്ന പുറപ്പെട്ടതിനുമുമ്പുതന്നെ അതിനുള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹത്തിനു ഹൈദർ നൽകുകയുണ്ടായി. രാജ്യം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും മൈസൂറിന്റെ ആധിപത്യം ചുരുക്കുവാനും ചെയ്യുകയുണ്ടായ ഉടൻതന്നെ ശ്രീനിവാസറായർ ഡിവിഡൻഡ്സ്തടയുടെ മുതലുകൾ കൈയേറ്റു. സയ്യാദ് ഖാനാക്കളെ ആവശ്യമായ പട്ടാളത്തെ സർദാർഖാന്റെ മുതലയിൽ നിർത്തിയിട്ട് മൈസൂരിലേയ്ക്കു മടങ്ങി.

കൊച്ചിരാജാവ് മൈസൂറിന്റെ പരമാധികാരം അംഗീകരിച്ചിരുന്നുവെന്ന് നേരത്തെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നുവല്ലോ. 1773-ൽ സൈനികവിജയം വന്നുവെങ്കിലും കൊച്ചിരാജാവിനോട് ശ്രീനിവാസറായർ 4 ലക്ഷം രൂപയുടെ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അത് ഉടൻതന്നെ കൊടുത്തുകൊണ്ട് കൊച്ചിരാജാവും മൈസൂർസൈന്യത്തിൽ സൈന്യമാർദ്ദത്തിൽ കഴിഞ്ഞു. എന്നാൽ 1776-ൽ തലപ്പട്ടിമൽപട്ടം എന്നൊരു പ്രദേശത്തെ സംബന്ധിച്ച് തർക്കമുണ്ടായി. അതു സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. പക്ഷേ, മൈസൂർ ആക്രമണത്തെ തുടങ്ങിയ കഴപ്പത്തിൽ കൊച്ചിസേന ആ പ്രദേശം കൈയേറുകയും അതു കൊച്ചിയോടു ചേർക്കുകയും ചെയ്തു. അതു തിരിച്ചു

കൊടുക്കണമെന്നും കൊച്ചിക്കാർ ഊടാക്കിയ നികുതിത്തുക തന്നെ ഏല്പിക്കണമെന്നും ശ്രീനിവാസരായർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിന് അദ്ധ്യക്ഷനായ ഒരു മറുപടിയാണ് കൊച്ചിയിലെ മന്ത്രി നൽകിയത്. തുടൻ നടന്ന കൂടിയാലോചനകളും നിഷ്പലമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ സർക്കാർമാർ കുന്നുകൂട്ടംവഴി തൃശ്ശൂർ ആക്രമിക്കുകയും 1776 സെപ്റ്റംബർ 18-ാം-പട്ടണം കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. അയാൾക്കു കൊച്ചിരാജ്യം തന്നെ കീഴടക്കണമെന്ന് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും, തക്കം വൈദികരിലൂടെ തീർപ്പിനു വിവാൻ താൻ തയ്യാറാണെന്ന് കൊച്ചിരാജാവു നിർദ്ദേശിച്ചപ്പോൾ അതു സമ്മതിക്കേണ്ടിവന്നു. രാജാവ് കോമുരച്ച നേയും ഊശഗപട്ടനേയും ശ്രീരംഗപട്ടണത്തേക്കയച്ചു. അവരുടെ വാടങ്ങൾ കേട്ടതിനുശേഷം വൈദികർ തന്റെ ആവശ്യം ഭേദഗതിചെയ്തു. ഝലക്ഷം വരാനും (5¼ ക. വരുന്ന പൊൻനാണയാ) 4 ആനയും സംഭാവനയായും, പ്രതിവർഷം 30,000 വരവ് കൂടിയും കൊടുത്താൽ കൊച്ചി ആക്രമിക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു. അതു കൊച്ചിരാജാവു സമ്മതിച്ചു. മുസ്ലിംപട്ടാളം തൃശ്ശൂർ ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങളിലാണ് പാളയമെടുത്തിരുന്നതെങ്കിലും ക്ഷേത്രത്തിന്റെ ഓരോ ഭാഗത്തു വാതുവെട്ടിയും കേടുകൂടിച്ചിരുന്നില്ലെന്നുള്ളത് പ്രത്യേക സ്മരണീയമാണ്. അങ്ങനെ മലബാറിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളുടെ ഗതിയിൽനിന്നു കൊച്ചി രക്ഷപ്പെട്ടു.

ഉത്തരകേരളത്തിൽനിന്ന് രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും വീണ്ടും തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു പലായനംചെയ്തു. തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് അവർക്കു സന്തോഷത്തോടുകൂടി അഭയംനൽകുകയും അവരുടെ പദ്ധതികളെ സജീവമായി സഹായിക്കുകയുംചെയ്തു. തന്റെ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖവ്യക്തികളിൽ ഒരാളായിരുന്നു രാമവർമ്മരാജാവ്. പ്രതാപശാലിയായ മാതാമണ്ഡവർമ്മയെ വിവാഹം 1757-ൽ അദ്ദേഹം അധികാരം കൈയേറ്റപ്പോൾ, പല വിഷമപ്രശ്നങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ നേരിടുകയുണ്ടായി. വളരെ അടുത്തകാലത്തു കീഴടക്കിയ ധാരാളം പ്രദേശങ്ങൾ അടങ്ങിയ ഒരു സൈനികരാജ്യത്തിന്റെ അവകാശിയാണ് താനെന്ന് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. വെട്ടിപ്പിടിച്ച സ്ഥലങ്ങളിലെ ജനങ്ങൾ അസംതൃപ്തരായിരുന്നു. അധികാരഭ്രഷ്ടരായ രാജാക്കന്മാർ കഴുപ്പുമുണ്ടാക്കാനുള്ള കഴിവു അവശേഷിച്ചിരുന്നു. രാജാവാനെങ്കിൽ സ്വതഃവ യുദ്ധകരുതുകയായിരുന്നില്ല. സംഗീതത്തിലും കഥകളിയിലും അതീവ തല്പരനായിരുന്ന രാമവർമ്മ യുദ്ധത്തെക്കാൾ സമാധാനപരമായ

ജീവിതം നയിക്കാനാണ് ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നത്. പക്ഷേ, തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ സ്വാതന്ത്ര്യവും ഐക്യവും നിലനിർത്തുന്നതിന് അദ്ദേഹം ദൃഢപ്രതിജ്ഞനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമാധാനപ്രേമം അതിനു പ്രതിബന്ധമാകാൻ അദ്ദേഹം സമ്മതിച്ചില്ല.

അസാധാരണശേഷിമാനായ ഒരു മന്ത്രിപ്രവരൻ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നത് രാജാവിന്റെ ഭാഗ്യമായിരുന്നു. രാജ്യസുരക്ഷയ്ക്കുവേണ്ടി ഉദ്യോഗസ്ഥഭരണകൂടത്തിന്റെ താഴെത്തരത്തിൽ അണികളിൽനിന്ന് ഉയർന്നുവന്ന ഒരു ജാതിയെ ദിവാൻ കേൾവപ്പിള്ള അഥവാ രാജാക്കുമാരപ്പാസ്. അസാമാന്യമായ വിജ്ഞാനത്തോടുകൂടിയ ഒരു കേൾവപ്പാസ് പോർട്ടുഗീസുകാരനായ ഇംഗ്ലീഷും പഠിച്ചു. ഉത്തമസ്വഭാവം ദീർഘവീക്ഷണപരവും, ഉന്നതദർശനമുള്ളതുമായിരുന്ന അദ്ദേഹം തന്റെ രാജാവിനോടു വ്യക്തമായ ഭക്തിയും കൂടുതലുള്ള ഒരു ജാതിയെ. മൈസൂറിന്റെ അവകാശവാദങ്ങളെ വേണ്ടി വന്നാൽ സൈനികശക്തി ഉപയോഗിച്ചതന്നെ എതിർക്കേണ്ടിവരുമെന്ന് അദ്ദേഹം ആശങ്കയോടെ മനസ്സിലാക്കി. ഇതിനു പണമായിരുന്നു പ്രധാനപ്രശ്നം. കരുമുളക്ക്, എലം തുടങ്ങിയ ചരക്കുകളുടെ മേൽ അദ്ദേഹം സർക്കാരുകൾക്കു എടുത്തുകൊടുത്തു, അങ്ങനെ യുദ്ധസജ്ജനായിത്തീർന്നു. പണമുണ്ടാക്കുകയും ചെയ്തു. അതേ അവസരത്തിൽ തന്നെ പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ നയത്തനുസരമായ വശത്തെയും അദ്ദേഹം അവഗണിച്ചില്ല. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖനായ വ്യക്തി രാജാക്കുമാരപ്പാസായിരുന്നു.

മലബാറിൽനിന്നും 'രാജ്യഭ്രഷ്ടരായിത്തീർന്ന രാജാക്കന്മാരെ സ്വാധീനപ്പെടുത്തുന്നതിനും അഭയംനൽകുന്നതിനും അവരുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ആവശ്യമായ ധനസഹായം നൽകുന്നതിനും തീരുവിതാക്തർ ഭരണാധികാരികൾ മടിച്ചില്ലെന്നു നേരത്തെ കണ്ടുവെല്ലാം. സൗഹൃദത്തിന്റെ അന്തരീക്ഷം തീരുവന്നതപുറത്തു നിലനിന്നു. ദിവാനാകളെ താൻ നൽകുന്ന ഓരോ കൊച്ചുകാശിന്റെയും സഹായത്തിന്റെയും വിവരം സൂക്ഷ്മമായി രേഖപ്പെടുത്തുന്നതിനു മുന്നില്ല.

അഭയാർത്ഥികളെ സഹായിക്കുകയെന്ന മഹാമഹസ്സായ മാതൃമല്ല തീരുവിതാക്തർരാജാവിനെ ഇതിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഹൈദരാലി തീരുവിതാക്തർ ആക്രമിക്കുകയാണെങ്കിൽ മൈസൂർസൈന്യത്തിന് ഉപദ്രവമുണ്ടാക്കത്തക്കവണ്ണം അവരെ ഉപയോഗപ്പെടുത്താമെന്ന രാഷ്ട്രീയ ലക്ഷ്യവും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. രാജ്യഭ്രഷ്ടരായ നാടുവാഴികൾക്ക് തീരുവിതാക്തർ അഭയംനൽകുന്നിടത്തോളം കാലം തങ്ങളുടെ മലബാർ

നിലെ നില സുരക്ഷിതമല്ലെന്നും മൈസൂർസൈന്യാധിപന്മാരും മനസ്സിലാക്കി. മൈസൂർ ആദ്യം മലബാറിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ മുതൽ തന്റെ രാജ്യം സുരക്ഷിക്കുന്നതിനുള്ള കരുതൽനടപടികൾ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് സ്വീകരിച്ചിരുന്നു. 1766 ജൂൺ 20-ാം തീയതി തിരുവിതാംകൂർ രക്ഷാധികാരികൾ ലന്തക്കാരുടെ സങ്കേതങ്ങളുടെ അതിർത്തിവരെ വെട്ടുകയുണ്ടായി. ആകുമ്പോൾ ആസന്നമാണെന്ന ബോധ്യത്തോടെയാണ് ചിയാൻ പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നത്. ടെ. സഹ്യം സുരക്ഷിതമാക്കുന്നതിനും പാതകൾ വിടുകയെന്നതിനും, ആയുധവും വെടിക്കോപ്പും ശേഖരിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ഏല്പാക്കുകയുണ്ടായി. ആദ്യത്തെ മലബാർ ആക്രമണവും, അത് മൈസൂറിനോടു ചേർക്കുകയെന്നതിനിടയിലുള്ള 10 വർഷക്കാലം തിരുവിതാംകൂറിന് നയതന്ത്രപരമായും സൈനികമായുമുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുന്നതിനു വേണ്ട അവസരം നൽകി.

ആക്കാട്ടുനവാബുമുഖാരിനും ഇന്ത്യൻ ഡ്രാക്കനറിനുമായുള്ള തന്റെ ബന്ധം ഉറപ്പിക്കുന്നതിനാണ് രാജാവ് ആദ്യമായി ശ്രമിച്ചത്. മുഹമ്മദാലിയുടെ ഒരു സാമന്തനായിട്ടാണ് തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് ഒരു ഉതുവരെ മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റു കരുതിയിരുന്നത്. ഈ നില സഹായകമായിരുന്നു രാജാവിന് അറിയാമായിരുന്നു. കമ്പനിയെന്ന റോഡ് അംഗീകരിക്കുകയും സുരക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തില്ലെങ്കിൽ, മൈസൂറിന്റെ സൈനികശക്തിയെ നേരിടാൻ സാധ്യമല്ലെന്ന് വ്യക്തമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് ഇന്ത്യൻ ഡ്രാക്കനറിയുമായി അദ്ദേഹം കൂടി യാചാപനകൾ ആരംഭിച്ചു. രാജാവുമായി അടുത്ത ബന്ധമുണ്ടാക്കുന്നതിനു കമ്പനിയും ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിനു യുദ്ധസാമഗ്രികൾ നൽകി സഹായിക്കേണ്ടതിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെപ്പറ്റി 1762-ൽ തന്നെ ബോംബേ ഗവണ്മെന്റ് ഡയറക്ടർമാർക്ക് എഴുതുകയുണ്ടായി. എന്നു തന്നെയുമല്ല, ഇംഗ്ലീഷുകാർക്ക് വ്യാപാരാനുകൂല്യങ്ങൾ നൽകുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിനു തിരുനൽക്കുവലി വിട്ടുകൊടുക്കണമെന്നും അവർ ശുപാർശ ചെയ്തു. * മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ എതിർപ്പുകൊണ്ടു മാത്രമാണ് അതു നടക്കാതെ പോയത്. എത്രയായാലും കമ്പനിയുടെ അനുകൂലമായ നിലപാടുമൂലം അവരുമായി ഉററബന്ധം സ്ഥാപിക്കുന്നതിനുള്ള രാജാവിന്റെ ശ്രമങ്ങൾ ഏറ്റെടുക്കു വിജയിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി

* 1762 ഏപ്രിൽ 10-ാം നമ്പരിലെ കത്തു്. ഇന്ത്യാ ആഫീസ് റിപ്പോർട്ടുകൾ—“ആദ്യത്തെ കാര്യവും പലവകയും”—നമ്പർ 433: “തിരുവിതാംകൂറുമായി നമ്മുടെ ബന്ധത്തെപ്പറ്റിയുള്ള കറിപ്പപ്പം.”

മൈസൂർ മലബാർ രണ്ടാമത്ത് ആക്രമിക്കുകയും, അവിടുത്തെ രാജ്യങ്ങൾ കീഴടക്കി അവിടെ മൈസൂർഭരണം സ്ഥാപിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, സർദാർഖാന്റെ ഭീഷണികളെ ധിക്കരിക്കുന്നതിനും, വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിൽ അയാൾ നടത്തിവന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളെ സജ്ജീകരണത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്നതിനും തിരുവിതാംകൂറിനു കഴിഞ്ഞു.

സർദാർഖാൻ മലബാറിന്റെ സൈനികഭരണം എക്കാലത്തെയും ഉടൻ തന്നെ കൊച്ചിയിലെ സമുദായങ്ങളുടെ ഭൂതന്മാരെ അയയ്ക്കുകയും, സമുദായപ്രദേശത്തുള്ള തിരുവിതാംകൂറിലേക്ക് കടക്കാൻ വഴി ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. ലാൽക്കമ്പനി ധർമ്മസഭകളിലായി. തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് അവരുടെ മിത്രവും ആ രാജ്യം അവരുടെ മുഖ്യവാഹനാഭിമാനമായിരുന്നു. ബാറാവിയായിലേക്ക് എഴുതിയപ്പോൾ അയാൾക്കും മാത്രമേ ഇക്കാര്യം തീരുമാനിക്കാൻ കഴിയുകയുള്ളൂവെന്നു കാണാൻ സർദാർഖാൻ ബോധ്യമായില്ല. 10 വർഷം മുമ്പ് ഇതേ ഉത്തരവ് ലാൽക്കാർ നൽകിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ മറുപടി പ്രതീക്ഷിച്ചു കൊണ്ടുതന്നെയാണ് മൈസൂർസൈന്യം അവരുടെ പ്രവർത്തനം ആസൂത്രണം ചെയ്തിരുന്നത്. സാമൂതിരിയുടെ വകയായ പോരായ്മയും കൊടുങ്ങല്ലൂരും ഉടൻ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അവർ ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഈ ആവശ്യം നടപ്പിലാക്കാൻ പതിനായിരത്തോളം സുശിക്ഷിതരായ ഭടന്മാരായി സർദാർഖാൻ പുറപ്പെട്ടു. തുടർന്നുവന്ന കൂടിയാലോചനയുടെ വിശദവിവരങ്ങൾ ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ മറ്റൊരു ഭാഗത്ത് “ലാൽക്കാരം കേരളക്കരയും”, വിവരിച്ചിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട് ഇവിടെ ആവർത്തിക്കുന്നില്ല. ലാൽക്കാരം ഹൈദറാബാദ് സൈന്യവ്യവസ്ഥാപനയുടെ യുദ്ധാഭ്യർത്ഥനയായ ആക്രമണത്തിൽനിന്നും തിരുവിതാംകൂർ വീണ്ടും രക്ഷപ്പെട്ടു.

1775 മുതൽ ഹൈദറുടെ മലബാർനയത്തിൽ മാറ്റമുണ്ടായി. മൈസൂറിൽനിന്ന് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ അയച്ചു നേരിട്ട് ഭരിക്കുകയെന്ന പദ്ധതി അപ്രായോഗികമാണെന്നു കണ്ട് അദ്ദേഹം ഉപേക്ഷിച്ചു. അതിനുപകരം തന്റെ പ്രതിനിധികളായി മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാരെക്കൊണ്ട് ഭരണം നടത്താനുള്ള ശ്രമം ഹൈദർ ആരംഭിച്ചു. ഈ നയത്തിന്റെ ആദ്യപരീക്ഷണമെന്നനിലയിൽ കോലത്തുനാട്ടിലെ പോർട്ടുഗീസുകാരെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പൂർവ്വികരാജ്യമായ ചിറയ്ക്കലിലെ ഭരണകർത്താവാക്കി ഹൈദർ നിയമിച്ചുനോക്കി. വളരെ സൂക്ഷിച്ചു തീരുമാനമെടുക്കുക നടപ്പിലാക്കിയ ഈ പരിപാടി ഏറെക്കാലം വിജയിക്കുകയുണ്ടായി. 1775 മുതൽ 1778 വരെ മലബാറിൽ താരതമ്യേന ശാന്തത നിലവിലിരുന്നു.

എന്നാൽ മൈസൂർവാഴ്ചയ്ക്കു വഴങ്ങിക്കൊടുക്കാൻ നായന്മാർ തയ്യാറല്ലായിരുന്നു. അതിന്റെ ഫലമായി 1778-ൽ വീണ്ടും കലാപം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു.

മൈസൂറിന്റെ നുകര വലിച്ചെറിയുന്നതിന് കോഴിക്കോട്, കടത്തനാട്, കോട്ടയം രാജാക്കന്മാർ ഒന്നിച്ചു. പശ്ചിമതീരത്തുള്ള ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയുടെ ഏജൻറന്മാർ അവരെ പതിവുപോലെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചു. ഇംഗ്ലണ്ടും ഫ്രാൻസും തമ്മിൽ യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് ഫ്രാഞ്ചുകാരെ മയ്യഴിയിൽനിന്നും തുരത്താൻ ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കു വലിയ ഉൽകണ്ഠയില്ലായിരുന്നു. പക്ഷെ, മയ്യഴിയായിരുന്നു യൂറോപ്പിലേക്കുള്ള ഹൈദരാലിയുടെ എക്സകുവാടം. അതുകൊണ്ടു സർപ്പശക്തിയും വിനിയോഗിച്ച് ഫ്രാഞ്ചുകാരെ സഹായിക്കാൻ അദ്ദേഹം ചിറയ്ക്കൽരാജാവിന് ആജ്ഞനൽകി. ചിറയ്ക്കൽരാജാവ് ഉടൻതന്നെ തന്റെ നായർപട്ടാളവുമായി ഫ്രാഞ്ചുകാരുടെ സഹായത്തിനെത്തി. ഹൈദർ കടകിൽനിന്നും മറ്റൊരു സേനാവിഭാഗത്തെ അയച്ചുകൊടുത്തു. പല ശ്രമങ്ങൾ നടന്നുവെങ്കിലും സാമൂതിരിയും മാറ്റ രാജാക്കന്മാരും ഫ്രാഞ്ചുകാരെ സഹായിക്കാൻ വിസമമായി. ഇരുസ്ഥിർവ്യാകമ്പനിയുടെ ഭാഗത്തുചേർന്ന യുദ്ധത്തിനിറങ്ങാൻ അവർ മടിച്ചിരുന്നു. മൈസൂരുകാരെ അനിർവ്വരമായ മത്സരത്തിൽ മലബാറിന്റെ തന്ത്രപരമായ പ്രാധാന്യം മനസ്സിലാക്കിയിരുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിക്കു മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാരെ അവരുടെ ശക്തി ബോധ്യപ്പെടുത്തണമെന്ന് ഉൽകണ്ഠയുണ്ടായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു വലിയൊരു നാവികസേന അവർ മലബാർതീരത്തു കൊണ്ടുവന്നു. 1779 ഫെബ്രുവരിയിൽ ക്യാപ്റ്റൻ വാക്കറിന്റെ കീഴിൽ അവർ സുശക്തമായ ഒരു സൈന്യത്തെ ശേഖരിച്ചു. മാർച്ച് 2-ാം-നു ഒരു യൂറോപ്യൻകുറ്റിണിയുമായി കേണൽ ബ്രെയിന്ത് വൈറ്റ് മലബാർതീരത്തെത്തി. മേജർ ക്ലിഫ്റ്റ്ന്റെ കീഴിൽ മൂന്നു പീരങ്കിവിഭാഗങ്ങൾ രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുശേഷം അവരുടെ സഹായത്തിന് എത്തിച്ചേർന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ സജീവമായ ഒരക്കങ്ങൾ കണ്ടപ്പോൾ സാമൂതിരിയും കോട്ടയം രാജാവും പരസ്യമായി രംഗത്തുവന്നു. തലശ്ശേരിയെ കരമാർഗ്ഗമായി നിരോധിക്കുന്നതിനു ചിറയ്ക്കൽരാജാവ് ശ്രമിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ആക്രമിക്കാൻ കോട്ടയം രാജാവിന് ആയുധങ്ങൾ നൽകി കമ്പനി സഹായിച്ചു. രണ്ടുവശത്തുനിന്നും ആക്രമണം തുടങ്ങിയപ്പോൾ ചിറയ്ക്കൽരാജാവു പിൻവാങ്ങാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീരുകയും 1779 മാർച്ച് 19-ാം-നു മയ്യഴി ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കെശ്വരപ്പെട്ടതുകയും ചെയ്തു.

ഫ്രാഞ്ച് തുറമുഖം കൈവശപ്പെടുത്തുകയെന്ന പ്രക്ഷ്യാ നിർദ്ദേശം നൽകിയിട്ടുണ്ട്, സാമൂതിരിയെയും മറ്റു മലബാർ രാജാക്കന്മാരെയും ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു കമ്പനിക്കാർ യുദ്ധത്തിൽനിന്നും പിൻമാറി. അവർ ഹൈദറാലിയുമായി സമാധാനത്തിലാണെന്നും കലാപത്തിൽ ഏറ്റെടുത്തിരിക്കുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ സാമന്തന്മാരെ സഹായിച്ചു മൈസൂറുമായി കലാപത്തിൽ ഏറ്റെടുത്ത് ഒരുക്കമല്ലെന്നായിരുന്നു അതിനു കമ്പനി പറഞ്ഞ ന്യായം. മലബാർ രാജാക്കന്മാർ ഹൈദറാബാദ് രാജാക്കന്മാരുടെ നിസ്സഹായരായി നേരിടേണ്ടിവന്നു. ഹൈദറാബാദ് പുതിയ നയത്തെ സജീവമായി പിന്തുടർന്ന ചിറയ്ക്കൽ രാജാവ് ബലവന്തരായരുടെ സഹായത്തോടെ കോട്ടയം രാജാവിനെ ആക്രമിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും നാട്ടിൽനിന്നും തുരത്തുകയും ചെയ്തു. തലശ്ശേരിയിലെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആക്രമിക്കാൻ വിസമ്മതം പ്രകടിപ്പിച്ചു കടത്തനാട്ടു രാജാവിനെ സ്ഥാനത്തുനിന്നു നീക്കി, തൽസ്ഥാനത്തു മൈസൂർക്കാരെ അനുകൂലിക്കുന്ന ഒരു ഇളമുറക്കാരന് രാജ്യം നൽകുകയുണ്ടായി.

എന്നാൽ മലബാർ പ്രശ്നം ഇതുകൊണ്ടൊന്നും പരിഹരിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഈ പ്രദേശം കൈവശം വെച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിന്റെ ചിലവ് വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു. വിജയിക്ക് വഴങ്ങി ജീവിക്കുന്നതിനു പകരം സ്വന്തം വീടും ഭൂമിയും ഉപേക്ഷിക്കുകയാണെന്നു നായന്മാർ കരുതിയിരുന്നതുകൊണ്ടു വരവും വളരെ കുറഞ്ഞു. മലബാർ ശാന്തമാക്കാൻ ഹൈദർ വീണ്ടുമൊരു ശ്രമം ആരംഭിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി വടക്കൻ രാജാക്കന്മാരുമായി സർദാർഖാൻ കൂടിയുണ്ടായതും തുടങ്ങി. ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കമ്പനിയുടെ ഉറപ്പാക്കലും തന്റെ ലക്ഷ്യം ഹൈദർക്ക് സ്ഥിരം ശല്യമായിരുന്ന കോട്ടയം രാജാവിനെ പാട്ടിലാക്കാനാണ് ഖാൻ പ്രത്യേകം ശ്രമിച്ചത്. അദ്ദേഹവുമായി തന്നെ അയാൾ തലശ്ശേരി വളഞ്ഞു.

ഇതിനിടയിൽ ഹൈദർ ഈസ്റ്റിൻഡ്യാക്കന്മാരുമായി തമ്മിൽ വീണ്ടും യുദ്ധം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. അതോടെ മലബാർ രാജാക്കന്മാരുടെയും വീണ്ടും പ്രക്ഷ്യായുമായി. പശ്ചിമതീരത്തുള്ള ഹൈദറാബാദ് ശക്തി നശിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടി ഒരു സഖ്യമുണ്ടാക്കുന്നതിനു കേരള രാജാക്കന്മാരുമായി, പ്രത്യേകിച്ചും സാമൂതിരിയും തിരുവിതാംകൂർ രാജാവുംമായി, കമ്പനി കൂടിയുണ്ടായതും തുടങ്ങി. ചിറയ്ക്കൽ രാജാവിന്റെ സഹായത്തോടെ സർദാർഖാൻ തലശ്ശേരി വളഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ട് അവിടുത്തെ നില ഗുരുതരമായിരുന്നു. കോട്ടയം രാജാവിന്റെ സഹായമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം

12 പട്ടണം കയ്പിക്കാൻ കഴിയുള്ളുവെന്നു വ്യക്തമായപ്പോൾ, ആവശ്യം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഉപേക്ഷിച്ചു പഴയ ബന്ധുവിന്റെ സഹായത്തിൽ ഇംഗ്ലീഷുകാർ അപേക്ഷിച്ചു. അവരെ സഹായിക്കാൻ അദ്ദേഹം സന്നദ്ധനാകുകയും പിന്നീട്നിന്നു സർക്കാർമാരെ ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്തു. ചാലൂക്യസേനകൾ ലഭിച്ച മേജർ ആബിംഗ്സ്, അതുകൊണ്ടു സർക്കാർ ഖനം ആക്രമിച്ചു തോൽവിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു.

രാജ്യവ്യാപകമായ ഒരു പുതിയ കലാപം ഈതാടെ വിണ്ടു ആരംഭിച്ചു. 1752 ഫെബ്രുവരി 13-ാംനും മേജർ ആബിംഗ്സ് കോഴിക്കോട് പിടിച്ചു. തീരദേശമാട്ടാകെയുള്ള നായന്മാർ കലാപത്തിൽ ചേരുകയും ഹൈദറിന്റെ കാവൽസംഘങ്ങളും താൽക്കാലികദൃഷ്ടിയിലായിരിക്കുകയും ചെയ്തു. ഏതറിന്, രണ്ടാഴ്ചയ്ക്കുള്ളിൽ പാലക്കാട് ഒഴികെ മലബാറിൽ എങ്ങും മൈസൂർശക്തി ഇല്ലായ്മചെയ്യപ്പെട്ടു. എന്നാൽ പരാജയത്തിന്റെ മുമ്പിൽ പിൻമാറുന്ന ആളല്ലായിരുന്നു ഹൈദർലി. അദ്ദേഹം തന്റെ പദ്ധതികൾ വേഗം മാറ്റി. കണ്ണാട്ടിക്കിലെ സൈന്യത്തെ കാര്യചെയ്തിട്ട് മുക്കുരു ആലിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ മലബാർ തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ അദ്ദേഹം നിയോഗിച്ചു. ഏഴായിരത്തോളം പട്ടാളക്കാരുമായി പാലക്കാട്ടുപാതവഴി മലബാറിൽ പ്രവേശിച്ച മുക്കുരു കോഴിക്കോട്ടുകൾ നീങ്ങി. മേജർ ആബിംഗ്സണിന്നിന്നു ചാലൂക് ഏതൊക്കെ കേണൽ ഹമ്പർസ്റ്റണിന്റെ കീഴിലായിരുന്നു കോഴിക്കോട്ടെ ബ്രിട്ടീഷ് സൈന്യം. സാമൂതിരിയുടെ നായർസൈന്യത്തിന്റെ സഹായവുമൂടെ ലഭിച്ച ഹമ്പർസ്റ്റൺ തെക്കോട്ടു നീങ്ങുകയും തിരൂരങ്ങാടിയിൽവെച്ചു മൈസൂർസേനയുമായി ഏതുമുട്ടുകയും ചെയ്തു. മുക്കുരു പരിചയസമ്പന്നനായ ഒരു സൈനികാദ്യോഗ്യനായിരുന്നുവെങ്കിലും തന്റെ പിന്നിൽ ആഴമേറിയ നിയുളള ഒരു സ്ഥാനത്താണ് അദ്ദേഹം സൈനികവൃദ്ധനായി നിൽക്കുന്നത്. ഹമ്പർസ്റ്റൺ വീരോടെ ആക്രമണം നടത്തുകയും മൈസൂർസൈന്യത്തെ അവരുടെ സ്ഥാനത്തുനിന്ന് ഇടക്കുകയും ചെയ്തു. പിൻവാങ്ങാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെചോയ മുക്കുരുത്തിന്റെ സേനയുടെ വലിയൊരുഭാഗം കൊല്ലപ്പെട്ടു.

തീരദേശത്ത് മൈസൂറിന്റെ അധികാരം വിചലിപ്പിപ്പിച്ചത് അല്പതിരോധ്യമായ പാലക്കാട്ടുകാട്ടയുടെ സഹായത്തോടെയാണെന്നു മനസ്സിലാക്കിയ ഹമ്പർസ്റ്റൺ അത് കൈവശപ്പെടുത്താൻ തീരുമാനിച്ചു. അതിനുള്ള വമ്പിച്ച ഒരുക്കങ്ങൾ അദ്ദേഹം ചെയ്തു. ത്രിശതാല കേന്ദ്രമാക്കി ധാരാളം ആഹാരസാധനങ്ങളും ആയുധങ്ങളും അദ്ദേഹം അവിടെ ശേഖരിച്ചു.

പാലക്കാട്ടുകാട്ടു വിടിക്കുക ആതു ലാഭ്യമായ കാര്യമല്ലെന്നു ഹമ്പർസ്റ്റൺ അറിയാമായിരുന്നു. ആ സ്ഥലത്തിന്റെ കിടപ്പിനെപ്പറ്റിയും, സ്വന്തം നില സംരക്ഷിക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും പൂർണ്ണവിവരം ലഭിക്കാതെ ആക്രമണം നടത്തുക പാശ്ചാത്യമാശ്രമാണെന്നു അദ്ദേഹത്തിനു തോന്നി. അതുകൊണ്ട് അതു ഭാരതീയ ചെയ്യാൻ അദ്ദേഹം തീർച്ചപ്പെടുത്തി. വലിയ പീരങ്കികളും ഭാരതീയ മാര യുദ്ധസാമഗ്രികളും ഒരു കുപ്പിണി ശിപായിമാരുടെ സംരക്ഷണയിൽ ഏല്പിച്ചിട്ട്, ഏതാനും ചെറു പീരങ്കികളോടും ചെറിയ ഒരു സൈന്യത്തോടുകൂടി "രാജ്യത്തെപ്പറ്റിയും പാലക്കാട്ടുമാർഗ്ഗങ്ങളെപ്പറ്റിയും പഠിക്കുന്ന"തിനു അദ്ദേഹം പുറപ്പെട്ടു. ഹമ്പർസ്റ്റൺ വലിയ എതിർപ്പു ഭാരതീയർക്കുവന്നില്ല. തന്റെ പരിശോധനയിൽനിന്നു കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തുക ആതു എളുപ്പമല്ലെന്നും, ഉപജാപത്തെ ഭാരതീയരെക്കൊണ്ടു ദീർഘകാലം വില്ലാൻ അതിനു കഴിയുമെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. കോട്ടയുടെ ശക്തിയെക്കുറിച്ചുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം ശരിയായിരുന്നുവെങ്കിലും, മൈസൂർസേനയുടെ വേഗതയെപ്പറ്റിയുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരണ തെറ്റായിരുന്നു. പരിശോധനയ്ക്കുശേഷം തന്റെ കേന്ദ്രമായ തൃത്താലയ്ക്കു മടങ്ങിയ ഹമ്പർസ്റ്റൺ മൈസൂർസേന അപ്രതീക്ഷിതമായി പുറകിൽനിന്നു ആക്രമിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി ആയുധങ്ങളും ആഹാരസാധനങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് ഹമ്പർസ്റ്റൺ പിൻവാങ്ങി.

മലബാർതീരത്തുനിന്നു തറിക്കു നോരിടാൻചാകുന്ന വിപത്തിന്റെ ഗൗരവം മൂർഛത്തിന്റെ പരാജയത്തോടെ ഹൈദർക്കു ബോധ്യമായി. ഉടൻതന്നെ അങ്ങാട്ടു കൂടുതൽ ശക്തിമത്തായ ഒരു സൈന്യത്തെ അയച്ച് കഴിയുമെങ്കിൽ അവിടം എന്തെന്നേയ്ക്കുമായി കീഴടക്കാൻ അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു. അതനുസരിച്ച് അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ സജ്ജീകരിക്കുകയും ടിപ്പുവിനെത്തന്നെ അതിന്റെ നായകത്വം ഏല്പിക്കുകയും ചെയ്തു. സുപ്രസിദ്ധപണ്ഡിതസൈന്യാധിപനായ ലാലിയായിരുന്നു ടിപ്പുവിന്റെ ഉപജാപകൻ. കീഴടക്കൽതീരുത്തുള്ള യുദ്ധത്തിനാണെന്നു വ്യാജേന ഈ സൈന്യത്തെ കോയമ്പത്തൂർഭാഗത്തു് ഒളിച്ചുപാർപ്പിച്ചിരുന്നു. ഹമ്പർസ്റ്റൺ ചേണ്ടുവണ്ണം ഉൾനാട്ടിലേയ്ക്കു പ്രവേശിക്കുകയും വെള്ളപ്പൊക്കമൂലം പിന്മാറ്റാൻവയ്യാത്ത നിലയിൽ ആകുകയും ചെയ്തു. ബോധം, മലബാറിലേയ്ക്കു് ഈച്ചുകയറുകയെന്നതായിരുന്നു ഈ സൈന്യത്തിന്റെ ലക്ഷ്യം. കരുത്തേറിയ ഈ പട്ടാളമാണു് പെട്ടെന്നു ഹമ്പർസ്റ്റണിന്റെ പുറകിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടതു്. പിന്മാറ്റിയില്ലെങ്കിൽ നാശം

സംവിധിതമായിരുന്നു. അതിസമത്വമായ സൈന്യാധിപന്മാരുടെ കീഴിലുള്ള ഇത്ര വമ്പിച്ച പട്ടാളത്തെ ശത്രുരാജ്യത്തുവെച്ച് ഹേരിടുന്നതു് വിരഹിതരായിരുന്നു. എന്നാൽ അതുപോലെതന്നെ അപകടവൃത്തി മായിരുന്നു പിൻമാറ്റം. മഴക്കാലം ആരംഭിച്ചിരുന്നതുകൊണ്ട് വീടുകളും പൂജകളും മറ്റും കരകവിഞ്ഞു് ഒഴുകാൻ തുടങ്ങി. അവ കടക്കുക വളരെ പ്രയാസമായിരുന്നു. പക്ഷേ, 30 നാഴികക്കൂര അതിഭവനം മാച്ച് ചെയ്ത തീരപ്രദേശത്തു് ചെറുചെറുതായി ഫണ്ടർസ് ഓഫീസ്. അവിടെ പണിയാറി എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് അദ്ദേഹം കേണൽ മക്ലീ യോഡിനെ സൈനികനായകത്വം ഏല്പിച്ചു. എന്നാൽ ടിപ്പു അതിഭവനം അവിടെ എത്തുകയും ഈ സ്ഥലത്തിന് രണ്ടുനാഴിക അകലെ യായി പാളയമാറ്റിക്കുകയും ചെയ്തു.

സർ ഹെയ്ലർകൂട്ടം റിയാലിച്ച് അയച്ചിരുന്ന കേണൽ മക്ലീയോഡ് തന്റെ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കുകയും ചില ചിലപ്പോൾ പ്രാദേശികരോടുകൂടി കർമ്മശേഷം ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണത്തെ നേരിടാൻ സന്നദ്ധനായും ചെയ്തു. ഒരാഴ്ചക്കാലം ഈ നിലയിൽ ഉത്തരസനകളും തുടർന്നു. നവമ്പർ 29-നായിരിക്കുമ്പോൾ ടിപ്പു ആക്രമണം നടത്തിയതു്. യുദ്ധം അവിശ്വസ്യമായിരുന്നു. അതിരോടുകൂടി ഉത്തരസനകളും അവരുടെ പഴയ സ്ഥാനത്തു് വീണ്ടും നിലയുറപ്പിച്ചു. ഡിസംബർ 12-നായിരിക്കുമ്പോൾ മരിച്ചുവെന്ന വിവരം മൈസൂർപാളയത്തിൽ ലഭിച്ചു. ഉടൻ തന്നെ സുൽത്താനായി സ്ഥാനമേല്ക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ടിപ്പു ധൂതഗതിയിൽ ശ്രീരാഗപട്ടണത്തേയ്ക്കു മടങ്ങി.

ടിപ്പുവിന്റെ പിൻമാറ്റം കമ്പനിക്ക് ഒരു സുവർണ്ണാവസരം നൽകി. രാജാക്കന്മാരോട് ചേർന്ന മൈസൂർശക്തി പരിമിതമാക്കുന്നതിന്നു നിശ്ശേഷം തുരത്താൻ ഒരു പ്രയാസവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ മലബാറിലെ മലത്തിന്റെ ചുമതല വഹിച്ചിരുന്ന ബോംബെഗവണ്മെന്റ് ടിപ്പു വിധായിയ കാര്യം അറിഞ്ഞല്ല. അങ്ങനെ അവർ ലഭിച്ച അവസരം നഷ്ടപ്പെട്ടു. മക്ലീയോഡിനെ പിൻവലിച്ച് അവർ പകരം ജനറൽ മാത്യു സിനെ നിയമിച്ചു. നാടകീയമായ പ്രശസ്തിയെക്കുറിച്ചുമാത്രം മോഹമുണ്ടായിരുന്ന ആ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ തന്റെ സൈന്യത്തെ (മക്ലീയോഡിന്റെ കീഴിലുള്ളവ ഉൾപ്പെടെ) ബെഡ്നോർ ആക്രമിക്കാൻ റിയാലിറ്റി കൈയാണുണ്ടായതു്.

മലബാറിലെ മലത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം ബോംബെഗവണ്മെന്റിന് നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നതിനാലും മൈസൂറുമായി കൂടുതൽ നേരിട്ടുള്ള ബന്ധമു

ഈ മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറ് അതു ഗൗരവത്തോടെ വീക്ഷിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ കീഴിൽ പശ്ചിമതീരം ഇരിക്കുന്നതിന്റെ ആപത്തു് അവർ മനസ്സിലാക്കി. പാലക്കാടുകാട്ടയുടെ പ്രാധാന്യവും അവർ കണ്ടു. മലബാറിൽ നടത്തുന്ന പ്രവർത്തനങ്ങളുടെ ഭൂവൻ കേന്ദ്രസ്ഥാനമായിട്ടാണു് ഈ കോട്ട മൈസൂർ ഉപയോഗിച്ചുവന്നതു്. എന്നതെന്നെയുമല്ല, മലബാറിലേയ്ക്കുള്ള ഏകപാതയെ അതു നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് ടിപ്പു തലസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു് മടങ്ങിയ അവസരം ഉപയോഗിച്ചു് കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്താൻ മദ്രാസ് ഗവണ്മെൻറ് തീരുമാനിച്ചു. ഏറ്റവും ശാസ്ത്രീയമായ രീതിയിലാണു് മൈട്രി ഈ കോട്ട പുതുക്കിപ്പണിഞ്ഞതു്. മൈസൂറിന്റെ കൈവശമുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെ മദ്ധ്യത്തു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്ന പ്രസ്തുത കോട്ട, കോയമ്പത്തൂർ, മലബാർ, കൊച്ചി എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലേയ്ക്കുള്ള പാതകൾ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. പാലക്കാട് ആക്രമണത്തിന്റെ മുന്തല വഹിച്ച ഹള്ളട്ടൻ പഴനിയിൽനിന്നു് ആനമം വനങ്ങളിൽകൂടെ മുമ്പോട്ടു് നീങ്ങി. നല്ലൊരു ഉപരോധത്തിനുശേഷം കോട്ട കീഴടങ്ങി. അതിനു മുമ്പുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ ഇംഗ്ലീഷുകാർ സാമൂതിരിക്കു വിട്ടുകൊടുത്തു. പാലക്കാടിനും കോഴിക്കോടിനും മദ്ധ്യയുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ വേണമെങ്കിൽ കൈവശപ്പെടുത്തുമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഹള്ളട്ടൻ അതിനു ശ്രദ്ധിക്കാതെ കോയമ്പത്തൂരേയ്ക്കു പോകുന്നതിനും അവിടെ നിന്നു കഴിമ്പുമെങ്കിൽ മൈസൂറിലേയ്ക്കു കടക്കാനുമാണു് തീരുമാനിച്ചതു്. തിരുവിതാംകൂർ രാജാവു് നൽകാമെന്നു സമ്മതിച്ച 4 കപ്പണിപ്പട്ടാളത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ പാലക്കാടു സരക്ഷിക്കാൻ സാമൂതിരിയെ ഏല്പിച്ചിട്ടു് അദ്ദേഹം പിൻവാങ്ങി. എന്നാൽ ആ പട്ടാളം വന്നുചെന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ സാമൂതിരി പാലക്കാടു് ഉപേക്ഷിച്ചു. വളരെ വിഷമിച്ചു കീഴടക്കിയ സുപ്രധാനമായ കോട്ട യാതൊരു പ്രയാസവും കൂടാതെ ടിപ്പുവിന്റെ സൈന്യം വീണ്ടും കൈവശപ്പെടുത്തി.

അദ്ധ്യായം നാല്

ടിപ്പുവിന്റെ മലബാർ ആക്രമണം

1784-ൽ ഇംഗ്ലീഷുകമ്പനിക്കാർ ടിപ്പുവുമായി സന്ധിചെയ്തു. ടിപ്പുവിനെതിരായി കലാപം നടത്തുന്നതിന് കമ്പനി പ്രോത്സാഹനം നൽകിയ മലബാർരാജാക്കന്മാരെ അവർ ടിപ്പുവിന്റെ ക്രോധത്തിന് ഉപേക്ഷിച്ചു. ആ ഉടമ്പടിയുടെ ആദ്യഖണ്ഡികയിൽ “മലബാർതീരത്തെ രാജാക്കന്മാരും ജമീന്ദാർമാരും” ടിപ്പുവിന്റെ മിത്രങ്ങളും സുഹൃത്തുക്കളുമാണെന്നാണ് പറഞ്ഞിരുന്നത്. തലശ്ശേരിയിലെ കായ്തുമ്മന്മാർ ഈ അന്യായം ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. പ്രത്യേകിച്ചും ഒരിക്കലും മൈസൂറിന്റെ അധികാരത്തിന് വഴങ്ങാതെ, എല്ലാ വിഷമഘട്ടങ്ങളിലും ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഉറപ്പാക്കുവാനായി നിന്ന കോട്ടയംരാജാവിനെ ഇങ്ങനെ ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമിതപദവിയിലേയ്ക്കു തള്ളുന്നത് അവരെ കണ്ഠിതപ്പെടുത്തി. പക്ഷേ, ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കിയ കമ്പനിമേലധികാരികൾ സന്തോഷപൂർവ്വമായി പ്രതിഷേധം ഉയർത്തി. മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാർക്ക് ഈ ഉടമ്പടിയിൽ യാതൊരു രക്ഷാവിവരവുമില്ലായിരുന്നില്ല.

മൈസൂറിലെ കായ്തുമ്മന്മാർ ഒരുക്കിയതിനുശേഷം, തന്റെ പിതാവിനുപോലും ഒരു വിഷമപ്രശ്നമായിരുന്ന മലബാർ കൈവശപ്പെടുത്താൻ ടിപ്പു ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരുന്നു. മലബാറിനെ അനുരഞ്ജിപ്പിച്ച് തന്റെ പരമാധികാരം സ്ഥാപിക്കാമെന്നല്ലാതെ ആക്രമിച്ചു കീഴടക്കാൻ കഴിയുകയില്ലെന്ന് ഹൈദർ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മരണത്തിനുശേഷം അഷ്ടബേഗിന്റെ എന്നൊരു ഉദ്യോഗസ്ഥനെ അദ്ദേഹം മലബാർഗവർണ്ണമായി നിയമിച്ചു. “അസാമാന്യമായ കായ്തുമ്മന്മാരുടെ വിനയവും കശാഗ്രാമി”യുമുള്ള ഒരു മുസ്ലിമാനായിരുന്നു ബേഗെന് വിൽക്സ് രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. എല്ലാവിധ നയോപായങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച് നാട്ടിൽ സമധാനം സ്ഥാപിക്കാൻ അഷ്ടബേഗിന് ഹൈദർ നിർദ്ദേശം നൽകിയിരുന്നു. അതിൽ അദ്ദേഹം പരിപൂർണ്ണമായും വിജയിച്ചു. ന്യായമായ രീതിയിൽ കരം നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടുള്ള ക്രമമായ നികുതിനിയമങ്ങൾ അദ്ദേഹം നടപ്പിലാക്കി. ഉല്ലാസത്തിന്റെ മൊത്തം കണക്കെടുത്ത്

അതിന്റെ ശരാശരി അടിസ്ഥാനത്തിൽ വൃക്ഷങ്ങൾ എടുപ്പുതരി. ഒരു തെങ്ങിന്റെ കറ അരപ്പണമായിരുന്നു. (ഒരു ബോംബെയ്യരുടെ അഞ്ചിലൊന്നായിരുന്നു പണം.) തൊക്കുളം കൊന്നത്തെയും നികുതിയിൽ ചിന്നൊഴിവാക്കി. ഒരു മരത്തിന്റെ ശരാശരി ഉല്പാദനം എട്ടിലൊന്നു പണമായിരുന്നുവെന്നും അതുകൊണ്ട് അതിന്റെ നികുതി ഏകദേശം പതിനഞ്ചിൽ രണ്ട് പണമായിരുന്നുവെന്നും മി. സ്കീ കണക്കാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഈ പരിഷ്കാരങ്ങൾ മൂലം ഭൂമി വീണ്ടും കൃഷിചെയ്യുന്നതിനു ജനങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. തന്റെ പ്രവൃത്തിയെക്കുറിച്ച് അഭിമാനിക്കാൻ അർഷദ്ബേഗിനു സ്വായമായും അവകാശമുണ്ടായിരുന്നു.

എന്നാൽ ടിപ്പു ഭരണഭാരം ഏറ്റെടുത്ത മാത്രമേ പരിശോധിക്കാൻ തീർപ്പുണ്ടായിരുന്നു. സൈനികഗവൺമെന്റുടെയും സിവിൽഗവൺമെന്റുടെയും ഉദ്യോഗങ്ങൾ വേർപെടുത്തി, മീർ ഇബ്രാഹിം എന്നൊരു സൈനികഗവൺമെന്ററെ ടിപ്പു നിയമിച്ചു. യാതൊരു പരിചയവുമില്ലാത്തവനും അറക്കാര്യമായ ഈ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ അർഷദ്ബേഗിന്റെ സൽപ്രവൃത്തിയുടെ ഫലങ്ങൾ ഏതാനും മാസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ നശിപ്പിക്കുകയും സംസ്ഥാനത്തെ വീണ്ടും കലാപത്തിന്റെ വക്കിൽ എത്തിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാക്കന്മാരായുള്ള ഉടമ്പടികളെല്ലാം അയാൾ ലംഘിച്ചു. പുതിയ നികുതികൾ അയാൾ പിരിക്കാൻ തുടങ്ങി. അയാൾ നായർപ്രമാണിമാരെ മാത്രമല്ല ക്ഷോഭിപ്പിച്ചു, മുസ്ലീംപ്രമാണിയായ മഞ്ജരിക്കുടുംപോലും മൈസൂറിൻ്റെ എതിരായി തീർന്നു. സ്ഥിതിഗതികൾ വളരെ വഷളായിത്തീർന്നപ്പോൾ തന്റെ സഹപ്രവർത്തകൻ എതിരായി അർഷദ്ബേഗിനു പരാതിപ്പെടേണ്ടിവന്നു. പുതിയ നയത്തിന്റെ ഫലം കാണാൻ അദ്ദേഹം ടിപ്പുവിനെ മലബാറിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു. അതനുസരിച്ച് 1788 ജനുവരിയിൽ ഒരു വലിയ സൈന്യാഭ്യർത്ഥന താമരശ്ശേരിമുദുംവഴി ടിപ്പു മലബാറിൽ ഇറങ്ങി. കോഴിക്കോടുവരെ യാതൊരു എതിർപ്പും നേരിടാതെ അദ്ദേഹം മുന്നേറി. അവിടെ വന്നതിനുശേഷം മലബാറിലെ സാമൂഹ്യഘടനയ്ക്കുതന്നെ സമൃദ്ധമായ മാറ്റം വരുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി ടിപ്പു ഗൗരവപൂർവ്വം ആലോചിക്കാൻ തുടങ്ങി.

വെറും ഒരു പട്ടാളക്കാരനായിരുന്ന പിതാവിൽനിന്നും തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു ടിപ്പുവിന്റെ സ്വഭാവം. അദ്ദേഹം ജന്മനാതന്നെ ഒരു പരിഷ്കരണപ്രിയനായിരുന്നു. തന്റെ സമകാലീനനായ ആസ്ട്രിയയിലെ ജോസഫ് രണ്ടാമനെപ്പോലെ, എല്ലാ സ്ഥാപനങ്ങളും പരിഷ്കരിക്കുകയും സമുദായം ഒരു നിശ്ചിതപദ്ധതിപ്രകാരം പുനഃസംഘടി

റുപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് തന്റെ രാജകീയകൗതുകമായി. ടിപ്പുസുൽത്താൻ കരുതി. എന്നതെന്നെയുമല്ല ഭരണചുനാസംഘടനയ്ക്ക് അദ്ദേഹം ഒരു പ്രത്യേകവക്രുതനെ എടുത്തതിയിരുന്നു. സുൽത്താന്റെ ഭരണിട്ടുള്ള ഉത്തരവിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ മാത്രം വക്രുതകളിലെ ചെറിയ കാര്യങ്ങൾക്കുവരെ അവർ നിർദ്ദേശം നൽകി. മലബാർപാലെ അടിയന്തിരമായി ചുനാസംഘടിച്ചിരിക്കട്ടെ വേറെ ഒരു സംസ്ഥാനം തന്റെ കീഴിലില്ലെന്ന ടിപ്പുവിനു തോന്നി. അവിടുത്തെ സാമ്രാജ്യവ്യവസ്ഥയും പ്രത്യേകതരത്തിലുള്ള വിചാരസമ്പ്രദായങ്ങളും മനക്കുത്തായകൂതവും മാത്രം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സങ്കല്പിതാഭിപ്രായം വളരെ അപരിഷ്കൃതവും പ്രാകൃതവുമായി തോന്നി. താഴ്ന്ന ജാതിക്കാരെ നായന്മാർ മട്ടിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ഞെട്ടിച്ചു. നായന്മാരെ നന്നാക്കാൻ അദ്ദേഹം ഒരു പ്രയത്നം ചെയ്തെടുത്തിട്ടുണ്ട്. മൈസൂർഭരണതലവന്റെ മാനസികപ്രവർത്തനരീതി മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്ന സാധാരണമായ ഒരു ദൈവമാണത്. ടിപ്പു ഇപ്രകാരം പ്രഖ്യാപിച്ചു:

“ഇവിടെ പിടിച്ചടക്കിയതിനുശേഷം ഇന്നുവരെയുള്ള 24 വർഷക്കാലം മുഴുവൻ നിങ്ങൾ അക്രമങ്ങളും ക്രൂരതകളും കാണിച്ചുവരുന്നു. നിങ്ങളുടെ മഴക്കാലത്തു നടത്തുന്ന യുദ്ധങ്ങളിൽ നമ്മുടെ പല വീരയോദ്ധാക്കളേയും നിങ്ങൾ രക്തസാക്ഷിത്വത്തിന്റെ തലി അനുഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിരിക്കട്ടെ. കഴിഞ്ഞതൊക്കെ കഴിഞ്ഞു. ഇന്നിമേലാൽ മേൽനോട്ടത്തിനു വ്യത്യസ്തമായി നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കണം. നല്ല പ്രജകളെപ്പോലെ ശാന്തരായി ജീവിച്ച്, കരം കൊടുക്കണം. നിങ്ങളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഒരു സ്ത്രീ പത്തു പുരുഷന്മാരെ സഹവസിക്കണം. ഇത്തരം ആഭാസജീവിതം തുടരുന്നതിന് അമ്മചെങ്ങമക്കാരെ നിങ്ങൾ യഥേഷ്ടം സമ്മതിക്കണം. അതിന്റെ ഫലമായി നിങ്ങളെല്ലാം വൃട്ടിമാരത്തിന്റെ സന്തതികളാണ്. മൃഗങ്ങളെക്കാളും ലജ്ജയില്ലാത്ത രീതിയിലാണ് നിങ്ങളുടെ ബന്ധങ്ങൾ. അതുകൊണ്ട് പാപഭ്രയിക്കുമായ ഈ പ്രവൃത്തികൾ ഇടതാടയ്ക്ക് അവസാനിപ്പിക്കുന്നതിനും മാത്രമനുഷ്ഠിക്കേണ്ടതല്ലാത്ത ജീവിക്കുന്നതിനും നിങ്ങളോട് ഇതിനാൽ നാം കല്പിക്കുന്നു. ഈ കല്പന നിങ്ങൾ ലംഘിച്ചാൽ, നിങ്ങളെ മുഴുവൻ ഇസ്ലാമിൽ ചേർത്ത് ബഹുമാനിക്കുന്നതിനും, എല്ലാ പ്രധാനികളെയും തലസ്ഥാനത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകുന്നതിനും നാം പല പ്രാവശ്യം പ്രതിജ്ഞയെടുത്തിട്ടുണ്ട്.” *

* വിൽക്യൂ: ‘മൈസൂർ ചരിത്രം’—ഭാഗം രണ്ടു്, അദ്ധ്യായം 32, പേജ് 120.

ഈ വിചിത്രമായ പ്രഖ്യാപനം മെത്രാന്മാർക്കൊക്കെയും ടിപ്പു വാങ്ങി ടുവിച്ചത്. മേയ്ക്കമെന്ന് അദ്ദേഹം വിശ്വസിച്ചവനെ ആചാരങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടത്, താൻ അവരെ പഠിപ്പിച്ചിട്ടു നന്നാക്കാൻ പാകുന്നുവെന്ന ഉറപ്പു വിശ്വാസത്തോടെയായിരുന്നു. ഈ പ്രഖ്യാപനത്തിൽ തെളിഞ്ഞുകാണുന്നത് കാഹ്നാന്റെ മതംമാറി സ്വർഗ്ഗം നേടുന്നതിനുള്ള ഒരു മെത്രാന്മാരെ വ്യഗ്രതയല്ല; ദൈവമറിച്ച് ജനങ്ങളുടെ ഭരണികവും ധർമ്മികവുമായ അഭിപ്രായത്തെക്കുറിച്ച് ഉള്ളുറപ്പുള്ള സങ്കീർണ്ണമായ ഒരു പഠിപ്പത്താലാണ് പ്രവർത്തനമാണ്.

കാലവയസ്സ് ആരംഭിച്ചതുമൂലം ടിപ്പു കോയമ്പത്തൂരിലേയ്ക്കു പോയി. മീൻ ഇബ്രാഹിമിന്റെ കൂടെകിടന്നു കലാപത്തിന്റെ വക്കിലെത്തിയിരുന്ന ജനങ്ങളുടെ അസംതൃപ്തി ആളിക്കത്തിക്കുന്നതിനാണ് സുൽത്താന്റെ പ്രഖ്യാപനം പ്രയാണപ്പെട്ടത്. രാജ്യമൊട്ടാകെ പരസ്യമായ വിപ്ലവം പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ടു. തന്റെ സുൽത്താൻ വീണ്ടും വരാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായി. 1789 ജനുവരിയിൽ ടിപ്പു വീണ്ടും താമരശ്ശേരിമുറംവഴി മലബാറിലേയ്ക്കു കടന്നു. തന്റെ പ്രഖ്യാപനം കർശമായി നടപ്പിലാക്കിയില്ലെന്ന സംശയത്തിൽ അദ്ദേഹം അർപ്പടബേഗിനെ അറസ്റ്റ് ചെയ്തു തുറങ്കിലടച്ചു. ആ അഭിവന്ദ്യനായ മനുഷ്യൻ അവിടെ കിടന്നു മരിച്ചു. മലബാറിൽ വന്നുചേർന്നപ്പോൾ നായനാർ വന്നാരങ്ങളിൽ രക്ഷനടിക്കുവാനായി സുൽത്താൻ കണ്ടു. അങ്ങാട്ടു കയറി യുദ്ധം ചെയ്യുകയെന്നത് അപ്രായോഗികവും അസാധ്യവുമായിരുന്നു. ടിപ്പു ആസൂത്രണംചെയ്തിരുന്ന വൻതോതിലുള്ള സൈനികാക്രമണത്തിനിന്നും ഘോരമായ വനങ്ങൾ നായനാർക്കു രക്ഷ നൽകി. ആ സമുദായത്തെ മുഴുവൻ ഇസ്ലാമിലേയ്ക്കു ചേർത്തു “ബഹുമാനിക്കുന്ന”തിനുള്ളതന്റെ ഉദ്ദേശ്യം പൊളിഞ്ഞുവെന്നു കണ്ടപ്പോൾ ടിപ്പു കഷ്ടതനാക്കുകയും ഒരു നരബട്ട തന്നെ സംഘടിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. പട്ടാളത്തെ ചെറുസംഘങ്ങളായി തിരിച്ച് രാജ്യം മുഴുവൻ അയയ്ക്കുന്നതിനും, തന്റെ സാമൂഹ്യപരിഷ്കാരങ്ങൾ വാളിന്റെ മുന്നുകൊണ്ടു നായനാരുടെ മേൽ അടിച്ചേല്പിക്കുന്നതിനും അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. സ്വമേധയാ സമരീകാരത്തവരെ നിർബ്ബന്ധിച്ചും ഇസ്ലാമിൽ ചേർക്കുന്നതിനോ വധിക്കുന്നതിനോ ആയിരുന്നു ഉത്തരവ്. മെത്രാന്മാർക്കൊക്കെ കൂടുതലായി സാമൂഹ്യപരിഷ്കരണഭ്രാന്തായിരുന്നു മൈസൂർസുൽത്താനെ പിടികൂടിയതിനാൽ.

ഗുട്ടിപ്പൂർ എന്ന സ്ഥലത്തുവെച്ച് സുൽത്താൻതന്നെ ഒരു സുശക്തമായ സൈന്യത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ ഒരുസംഘം നായനാരെ

വളരെയ അധർധീനതയോടെ ചെറുത്തുനിന്നുവെങ്കിലും ഒടുവിൽ സഞ്ചാ ബലത്തിന്റെ മുമ്പിൽ കീഴടങ്ങി. അവരെയെല്ലാം അടത്തലിടവും സുന്നത്തു കഴിപ്പിച്ചു. ചാറ്റുള്ള സൈനികസംഘങ്ങൾക്ക് അനുകരിക്കാനുള്ള ഒരു മാതൃകയായി ടിപ്പു ഇത് ഉയർത്തിക്കാണിച്ചു.

ബന്ധുക്കളും ശത്രുക്കളുമായ മലബാർരാജാക്കന്മാർ സുൽത്താന്റെ സന്നിധ്യം വേഗം അറിയാൻ തുടങ്ങി. ഹൈദറിന്റെ കാലത്തു് മൈസൂർനായത്തിന്റെ ചാറ്റുകമായിരുന്ന ചിറയ്ക്കൽരാജാവിനാണു് ആദ്യമായി അധികം ചെരിട്ടതു്. അദ്ദേഹത്തെ ടിപ്പുവിന്റെ താവളത്തിലേയ്ക്കു ക്ഷണിച്ചു. മലബാറിലെ മൈസൂർഭാണത്തിന്റെ നെടുമുളണാണു് താൻ എന്ന ട്രഡ്വിശ്വാസത്തോടെ വേണ്ട അനുചരന്മാരോടും ധാരാളം കാഴ്ച സാധനങ്ങളോടുകൂടി രാജാവു് ചാറ്റയത്തിൽ വന്നുചേർന്നു. അദ്ദേഹത്തെ ബഹുമാനത്തോടെ ടിപ്പു സ്വീകരിക്കുകയും ഏതാനോ ദിവസത്തെയും മയ്യാദയോടെ ചെറുമാറ്റുകയുചെയ്തു. ഹിന്ദുക്ഷത്രങ്ങൾ കൊള്ളയടിക്കാൻ സുൽത്താൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നചെന്ന മനസ്സിലാക്കി, ക്ഷേത്രങ്ങൾ രക്ഷിച്ചാൽ 4 ലക്ഷം രൂപയും ധാരാളം സ്വസ്ത്രവും വാൽകാമെന്ന രാജാവു വാങ്ങത്തായി ടിപ്പു തന്റെ കീഴിട്ടുകുളിൽ കരളെടുത്തായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ലോകം മുഴുവൻ തന്നാലും ക്ഷേത്രങ്ങൾ വെറുതെവിടുകയില്ലെന്നായിരുന്നു ടിപ്പുവിന്റെ മറുപടി. രാജാവിനു ചോക്കാനുള്ള ഒഴുപമാരികമായ അനുജൻ അദ്ദേഹം വാൽകി. എന്നാൽ രാജാവു് തന്റെ തലസ്ഥാനത്തു് എത്തുന്നതിനുമുമ്പുതന്നെ, തനിക്കെതിരായി അദ്ദേഹം പങ്കെടുത്ത ഒരു ഗുഡ്ഡാലാമനെ കണ്ടുപിടിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു ടിപ്പു പ്രഖ്യാപിക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെയും അനുയായികളെയും ആക്രമിക്കാൻ ആജ്ഞാപിക്കുകയും ചെയ്തു. തുടർന്നു നടന്ന സംഘട്ടനത്തിൽ ചിറയ്ക്കൽരാജാവു് കൊല്ലപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അംഗഭാഗവനെ മുതലേക്കും വാസ്യമായി പ്രദർശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. ഈ നിഷ്പ്രഭപ്രവൃത്തികളെ കേറിപ്പു് തന്റെ ഓമമേക്കുറിപ്പുകളിൽ ടിപ്പു അഹ്ളാദം പ്രകടിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. ചിറയ്ക്കൽതമ്പുരാന്റെ അനുഭവം സാമൂതിരിയുടെ നിലപാടു നിണ്ണയിച്ചു. 1788-ൽ അദ്ദേഹം തന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ ഒരുഭാഗം ടിപ്പുവിനു വിട്ടുകൊടുക്കുകയും സുൽത്താനെ പ്രീണിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. തന്റെ ആക്രമണപദ്ധതികൾക്കു സാമൂതിരിയുടെ അവകാശങ്ങൾ ഉപയോഗപ്പെടുത്തണമെന്നായിരുന്നു ടിപ്പുവിന്റെ ഉദ്ദേശം. ടിപ്പുവുമായി മമതയിൽ കഴിയാൻ സാമൂതിരിക്ക് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ ചിറയ്ക്കൽരാജാവിന്റെ അനുഭവവും എതിർക്കുന്ന ഹിന്ദുക്കളെ

മതംമാറാനുള്ള വിദ്യാബദ്ധരും കണ്ടപ്പോൾ സുൽത്താനുമായി സമാധാനം അസാധ്യമാണെന്ന് അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. അതുകൊണ്ട് ടിപ്പുവിനെതിരായ കലാപത്തിന് അദ്ദേഹം വീണ്ടും ദാരുതപനാൽകി. അത് അമച്ഛെയ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ സാമൂതിരി തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു രക്ഷപ്പെട്ടു.

കണ്ണൂരെ ആലിരാജാവിന്റെ മകളുമായി തന്റെ മകൻ അബ്ദുൾ ഖാലീയുടെ വിവാഹം നടത്തിയതിനുശേഷം ടിപ്പു പതുക്കെ ചാവക്കാട്ടേയ്ക്കു നീങ്ങി. തന്റെ സൈനികശക്തി ജനങ്ങളെ ബോധ്യപ്പെടുത്താനായിരുന്നു ഈ യാത്ര. ചാവക്കാടുവെച്ച് മലബാർഭരണം പുനഃസംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള അവസാനഘട്ടരേഖ് അദ്ദേഹം നൽകി. സാമ്പത്തികവും സൈനികവും സിവിലുമായ ഭരണം അദ്ദേഹം വേർപെടുത്തി. ഭൂമി പുനർസംഘടിപ്പിച്ചതും ഫലവുക്കങ്ങളുടെ കണക്കെടുക്കാനും, കലാപകാരികളായ ജനങ്ങളുടെ വസ്തുവകകളും സത്തും കണ്ടുകെട്ടി, സുൽത്താന്റെ സ്വത്തിനൊടു ചേർക്കാനും അദ്ദേഹം ആജ്ഞാപിച്ചു. ജനങ്ങളെ ഭയപ്പെടുത്തി നിർത്തുന്നതിനും കലാപങ്ങളെ നേരിടുന്നതിനും സ്ഥിരമായ ഒരു അധിനിവേശസേനയെ ടിപ്പു മലബാറിൽ നിർത്തി. ഈ ഏർപ്പാടുകൾക്കുശേഷം അദ്ദേഹം കോയമ്പത്തൂരിലേയ്ക്കു പോയി.

അദ്ധ്യായം അഞ്ച്

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ ചെറത്തുനില്പ്

ഹൈദരാലി മലബാർ പിടിച്ചടക്കിയതും തന്റെ അതിർത്തിവരെ മൈസൂറിന്റെ അധികാര സ്ഥാപിച്ചതും വളരെ ഉൽക്കണ്ഠയാടുകയുണ്ടായത് രാമരാജാവെന്ന അചരനാമധേയത്താൽ വിശ്രുതനായ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവായ രാമവർമ്മ വീക്ഷിച്ചത്. ആക്കാട്ടിന്റെ സഹായം തനിക്കു ലഭിക്കുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് അറിയാമായിരുന്നു. കിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണപദ്ധതികളെ ഫലപ്രദമായി ചെറുക്കണമെങ്കിൽ, ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ അതിനു കഴിവുണ്ടായിരുന്ന ഏകസൈനികശക്തിയായ ബ്രിട്ടീഷ് ഇന്ത്യയിൽനിന്നു കമ്പനിയുടെ സഹായം അത്യന്താപേക്ഷിതമാണെന്ന് അദ്ദേഹം കണ്ടു. ലത്തുശക്തി തിരോധാനം ചെയ്തിരുന്നു. ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയാകട്ടെ കണ്ണാട്ടിക്ക് സംസ്ഥാനത്തു് സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠിതവുമായി. ഹൈദരാലിക്കെതിരായ യുദ്ധത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർസൈന്യം കമ്പനിയുടെ ഭാഗംചേർന്നു സമരം ചെയ്യുകയും, സുതാര്യമായ സേവനം അനുഷ്ഠിക്കുകയും ചെയ്യുകയുണ്ടായി. 1779 മാർച്ച് 13-ാംനും മദ്രാസ് സെലക്ടറുകമ്മിറ്റി ഡയറക്ടർമാർക്ക് ഇങ്ങനെ എഴുതി:—

“മയ്യഴി ആക്രമിക്കാൻപോയ സൈന്യത്തെ തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാട്ടിൽനിന്നു പോകാൻ അനുവദിക്കുകയും, അവർക്കു ധാരാളം ആഹാരസാധനങ്ങൾ കൊടുക്കുകയും ചെയ്തു.”

ലത്തുക്കാരെ ഉപദേശത്തിനു വിരുദ്ധമായി ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയെ പിന്തുണയ്ക്കിക്കൊണ്ടുള്ള രാജാവിന്റെ പ്രവൃത്തി “ഏതാവും അധികം അനുമാദനം” അർഹിക്കുന്നുവെന്ന് 1752 മാർച്ച് 27-ാംനും മക്കാർട്ട്നിയുടെ സെലക്ടറുകമ്മിറ്റിക്ക് അയച്ച ഒരു റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു.

കേണൽ ഫമ്പർസ്റ്റൺ രാജാവിന് ഇപ്രകാരം എഴുതി:—

“ഇംഗ്ലീഷ് വർഗ്ഗത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥതയുള്ള ഉറവിടമാണ് അങ്ങനേ എനിക്കു നല്ലവണ്ണം അറിയാം. ഇംഗ്ലീഷ് താല്പര്യങ്ങൾക്കു പൊതുവായും, ഞാൻ നയിച്ച സൈന്യത്തിനു പ്രത്യേകിച്ചും, അങ്ങ

നൽകിയ സഹായസാഹകരണങ്ങളെപ്പറ്റി ഗവണ്ണറേയും ക്രൈസ്തവരിലിനേയും ഞാൻ അറിയിക്കുന്നുണ്ട്.”

പാന്നിറിയുദ്ധത്തിൽ രണ്ടുകുറ്റിണി തിരുവിതാംകൂർ പട്ടാളക്കാർ പങ്കെടുത്തിരുന്നുവെന്ന് നേരത്തെ പ്രസ്താവിച്ചിരുന്നുല്ലോ. അവരുടെ സഹായംകൊണ്ടാണ് മക്ലായിഡിൻ വളരെ വിജയസന്ധിയിൽനിന്നു തന്റെ പട്ടാളത്തെ രക്ഷിക്കാൻ കഴിഞ്ഞതെന്ന് അയാൾതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് “പിന്നീടു ബെഡന്ററിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിനും അങ്ങനെ കണ്ണാട്ടിക്കിനെ രക്ഷിക്കുന്നതിനും” അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞത്. ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തിരുവിതാംകൂർ നൽകിയ സഹായം വളരെ പ്രധാനമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് മെസൂറുമായുള്ള ഉടമ്പടിയിൽ തന്നെയും ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന രാജാവിന്റെ വാദം കമ്പനിക്കു് അവഗണിക്കാൻ വയ്ക്കുകയായിരുന്നു.

ടിപ്പുവുമായി ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കുന്നതിൽ 1754 ജനുവരിയിൽ ബോംബെയവമെൻറ നിശ്യാഗിച്ച മെ: കാലണ്ടർ, ഹോബർക്രാഫ്റ്റ് എന്നീ കമ്മീഷണർമാർക്കു നൽകിയ നിർദ്ദേശത്തിൽ, ഉടമ്പടിയിൽ മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാരുടെ കാര്യം ഉൾപ്പെടുത്തണമെന്ന് ആവശ്യപ്പെട്ടതിനുശേഷം (അവർ അതിൽ വലിയ നിർബ്ബന്ധം കാണിച്ചില്ല) തിരുവിതാംകൂറിനെപ്പറ്റി ഇപ്രകാരം പ്രസ്താവിക്കുന്നു:—

“തിരുവിതാംകൂർരാജാവു് കമ്പനിയുടെ വിശ്വസ്തനായ പുരാതന ബന്ധുവാണ്. ഹൈദരാലിഷ് എതിരായ കഴിഞ്ഞയുദ്ധത്തിൽ അദ്ദേഹം വളരെ സജീവമായ സഹായങ്ങൾ നൽകി, ആ ബന്ധത്തിന്റെ ആത്മാർത്ഥ പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ടു കമ്പനിയുടെ മിത്രമാണു രാജാവു് എന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു വകുപ്പുകൂടി ഉടമ്പടിയിൽ ചേർക്കുന്നതിന്നിടം നിർബ്ബന്ധിക്കണം.”

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ സഹായത്തെപ്പറ്റി മദ്രാസ് സെലക്ടർ കമ്മിറ്റിക്കു് കേണൽ മക്ലിയാഡ് ഇങ്ങനെ എഴുതി:—

“തിരുവിതാംകൂർരാജാവു് എല്ലാക്കാലത്തും ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിയുടെ ഉത്തമസുഹൃത്തും ബന്ധുവുമായിരുന്നു. കഴിഞ്ഞവർഷം അദ്ദേഹത്തിന്റെ സുശിക്ഷതരായ രണ്ടുകുറ്റിണി പട്ടാളം ഏതാനൊന്നിച്ചു് പാന്നിറിയുദ്ധത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. അവരുടെ ആ സഹായംമൂലം, പിന്നീടു് ബെഡന്ററിൽ പ്രവേശിക്കുകയും അങ്ങനെ കണ്ണാട്ടിക്കിന്റെ നേർക്കുള്ള വിപത്തു് ഇല്ലാതാക്കുകയുംചെയ്തു നമ്മുടെ സൈന്യത്തെ രക്ഷി-

കാൻ കഴിഞ്ഞു. ഈ രാജാവിനു വലിക്കാച്ചുരി (വാലക്കാട്) നൽകേണ്ടതായിരുന്നു. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്തിന് പുണ്യമായ രക്ഷകിട്ടുന്നതിനു ടിപ്പുവിനെ കാര്യമായി തടയുന്നതിനും കഴിയുമായിരുന്നു.”

രാജാവിന്റെ കമ്പനിയുടെ സഖ്യകക്ഷിയായി ടിപ്പു അംഗീകരിക്കുകയും, അങ്ങനെ ഉടമ്പടിയിൽ അദ്ദേഹത്തെ ഉൾപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. പക്ഷേ, ഇതുകൊണ്ടൊന്നും തിരുവിതാംകൂർ കൈവശപ്പെടുത്താനുള്ള തന്റെ ആഗ്രഹം മൈസൂർസുൽത്താൻ ഉപേക്ഷിച്ചില്ല. സാമൂതിരിമുതൽ കീഴാട്ടുള്ള മലബാറിലെ അസംതൃപ്തരായ എല്ലാ രാജാക്കന്മാർക്കും രാമരാജാവ് അഭയം നൽകുകയും, മൈസൂറിനെതിരായ അവരുടെ സമരം തുടരുന്നതിന് എല്ലാ സഹായങ്ങളും ചെയ്തുകൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ലത്തക്കരുടെ വകയായ ആയക്കോട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ടയും വില്പയ്ക്കുവാങ്ങി. അവ ലത്തക്കമ്പനിയുടെ വകയായിരുന്നെങ്കിലും മൈസൂറിന്റെ സാമന്തനായ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ പ്രദേശത്താണ് സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. ഇതിനെല്ലാം പുറമെ തിരുവിതാംകൂർ സാമ്രാജ്യമായിരിക്കുന്നിടത്തോളംകാലം തന്റെ പാർവ്വഭാഗം എഴുപ്പാഴും ആക്രമണവിധേയമായിരിക്കുമെന്നും, മലബാറിലെയും കോയമ്പത്തൂരിലെയും തന്റെ അധികാരം സുരക്ഷിതമായിരിക്കുകയില്ലെന്നും ടിപ്പുവിന് അറിയാമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തിരുവിതാംകൂറുമായി ഏതെങ്കിലും വിധത്തിൽ രമ്യതയിൽ എത്തുന്നതിനും, അതു സാധ്യമല്ലെങ്കിൽ ഏതെങ്കിലും കാരണംപറഞ്ഞു തിരുവിതാംകൂറിനെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും ടിപ്പു നിശ്ചയിച്ചു. ഈ ലക്ഷ്യത്തോടുകൂടി മാത്രമാണ് അദ്ദേഹം സാമൂതിരിയെ വീണ്ടും അധികാരത്തിൽ വാഴിച്ചത്. തിരുവിതാംകൂറിന് എതിരായി അവകാശവാദങ്ങൾ പുറപ്പെടുവിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം സാമൂതിരിയോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിനുവേണ്ടി സാമൂതിരി തുടങ്ങുന്ന ഏതു സമരത്തെയും സഹായിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം ഏറ്റം പക്ഷേ, ആ സൂത്രം ഫലിച്ചില്ല. ആപത്തുകാലത്തു തനിക്കു താങ്ങാ തണലുമായിനിന്ന ഒരു രാജാവിനെതിരായ കോടാലിക്കൈയാകാൻ സാമൂതിരിപ്പാട് സമ്മതിച്ചില്ല.

തിരുവിതാംകൂറിന് എതിരായി ടിപ്പുവിനു സ്വായമായ പരാതികളുണ്ടായിരുന്നെങ്കിലും ഈ ഘട്ടത്തിൽ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. മലബാറിലെ സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരായ എല്ലാ രാജാക്കന്മാർക്കും രാജാവ് അഭയം നൽകിയിരുന്നു. അവരുടെ രാജ്യം പിടിച്ചടക്കിയ അവസരത്തിൽ നടന്ന കുടിയേ

റാഞ്ഞുപ്പാറിയല്ല ഇവിടെ പരമശിക്ഷണത്ത്. എന്തെന്നാൽ അതു കഴിഞ്ഞത് 20 വർഷക്കാലമായി മലബാർരാജാക്കന്മാർ ടിപ്പുവിന്റെ അധികാരത്തിൽ കീഴിൽ കഴിഞ്ഞുവന്നു. അവരിൽ പലരും അദ്ദാർത്തി നു കറുപ്പുകൊടുക്കുകയും നികുതിസംബന്ധമായ കരാറുകളിൽ ഏറ്റെടുക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് അതിനുശേഷം ടിപ്പുവിന്റെ ശത്രുക്കൾക്ക് അഭയം നൽകിയതിനെ ശത്രുത്വപരമായ നടപടിയായി അദ്ദേഹം കരുതിയതിൽ അതുതദ്ദേശങ്ങളുടേതല്ല. ഇതുകൂടാതെ ടിപ്പുവിനു ചില അവകാശങ്ങളുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു ഡച്ചുകാടുകൾ രാജാവു വാങ്ങി. ഈ കോട്ടകൾ മൈസൂറിന്റെ കൈവശം ചെന്നുചെന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിന് ആപത്തു നിശ്ചയമാണെന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതുകൊണ്ട് ആന്തരക്ഷയഭയങ്ങൾ തന്റെ പ്രവൃത്തിയെ ന്യായീകരിക്കാൻ തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനു കഴിയുമായിരുന്നു. പക്ഷേ, അതിൽ ഒരു കോട്ട കൊച്ചിരാജ്യത്തിലാണു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. കൊച്ചിരാജാവിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമാധികാരിയായ മൈസൂർസുൽത്താന്റെയും അനുമതികൂടാതെ അതു നിയമപ്രകാരം വാങ്ങാൻ പാടില്ലായിരുന്നുവെന്നത് അനിഷ്ടമുയമായ ഒരു സംഗതിയാണ്. മറ്റൊരു കോട്ട കൊടുങ്ങല്ലൂരായിരുന്നു. അതിന് മൈസൂർഗവണ്മെന്റിന് വാടകകൊടുക്കാമെന്ന് സർദാർഖാനാട് ലത്തക്കാർ സമ്മതിച്ചതുമായിരുന്നു.

ഈ തക്കം സൗഹൃദപരമായി പരിഹരിക്കുന്നതിന് ടിപ്പു എല്ലാ മാർഗ്ഗങ്ങളും നോക്കി. ഇക്കാര്യത്തിൽ മദ്ധ്യസ്ഥര വഹിക്കാൻ അദ്ദേഹം കൊച്ചിരാജാവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. പക്ഷേ, തിരുവിതാംകൂർരാജാവു വിട്ടുവീഴ്ചയ്ക്ക് ഒരുക്കമല്ലായിരുന്നു. അതിനെന്നത്തുടൻ തന്റെ സ്വന്തം പ്രതിനിധികളായ അബ്ദുൾഖാദർ, അത്തോ അമീർ എന്നിവരെ രാജാവിന്റെ അടുത്തയച്ച് ടിപ്പു തന്റെ പ്രതിഷേധം അറിയിച്ചു. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ടു ഫലമില്ലെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹം മദ്രാസ്ഗവണ്മെന്റിനെ സമീപിച്ചു. അവരുടെ മിത്രമായ തിരുവിതാംകൂർരാജാവിന്റെ നിയമവിരുദ്ധമായ പ്രവൃത്തി അദ്ദേഹം കമ്പനിയുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെടുത്തി. അന്നത്തെ ഗവണ്ണറായ ഹോളണ്ടിനു ടിപ്പുവിന്റെ നില ന്യായമാണെന്നു ബോധ്യംവന്നതുകൊണ്ട്, കോട്ടകൾ വിട്ടുകൊടുക്കാൻ അദ്ദേഹം രാജാവിനോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു. കൂടിയായാലാപന തുടങ്ങിയപ്പോൾതന്നെ ആയക്കോട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയും വാങ്ങുന്നത് അവർക്ക് ഇഷ്ടമല്ലെന്നും, അതു കമ്പനിയും മൈസൂറും തമ്മിൽ വഴക്കിലേക്കു നയിക്കുമെന്നും മദ്രാസ്ഗവണ്മെന്റ് രാജാവിനോടു ചൂണ്ടി

ക്കാണ്മിച്ചിരുന്നു. ആലോചനകൾ ("ലത്തക്കത്തം കരളക്കരയും" എന്ന ഭാഗം വേദിക്കുക) പൂർത്തിയാക്കുകയായപ്പോൾ 1789 ആഗസ്റ്റ് 17-ാം-നു-രാജാവിന്റെ രാജാവിന് ഒരു കത്തയച്ചു. ഈ കൃഷിയാലാചനകളെ സഹജമായതായാണ് നാൻ വീക്ഷിക്കുന്നുതെന്നും, കോട്ട വാങ്ങാൻ പാടില്ലെന്നും അദ്ദേഹം അതിൽ വിലക്ഷി. ഈ കത്തിന് 1789 സെപ്റ്റംബർ 30-ാം-നു രാജാവ് ഇപ്രകാരം മറുപടിനൽകി:—

"നിങ്ങളുടെ സ്നേഹവിനിമയ കത്തു് (ആഗസ്റ്റ് 17-ാം-നിലെ നമ്പർ 70) ഈ അധാരത്തിൽ വന്നതിൽ എനിക്ക് വളരെ സന്തോഷമുണ്ട്. അതിലെ കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. കൊച്ചിരാജാവിൽനിന്നും ലത്തക്കാക്കു കിട്ടിയ ആയുഷ്കോട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയും വാങ്ങുന്നതിനുള്ള കരാർ ഞാൻ മിക്കവാറും പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നുവെന്ന് മി. പൗലണി നിങ്ങളെ അറിയിച്ചതായി അതിൽ പറയുന്നു. മൈസൂർരാജാവിന്റെ സാമന്തനായ മേൽപറഞ്ഞ രാജാവിന്റെ സ്ഥലത്തുള്ള ഈ കോട്ടകൾ ഞാൻ വാങ്ങുകയാണെങ്കിൽ അതു മൈസൂറിനെ ക്ഷോഭിപ്പിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾക്കു ഭയമുണ്ടെന്നും അതിൽ വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് എന്റെ രാജ്യത്തിനുപുറത്തു് ഏതെങ്കിലും തക്കത്തിലും വഴക്കിലും ഞാൻ ഏർപ്പെട്ടാൽ കമ്പനിയുടെ സഹായം പിൻവലിക്കുണ്ടിവരുമെന്നും, അതിനാൽ ഈ കാര്യം ഞാൻ പുനഃപരിശോധിക്കണമെന്നും പ്രസ്തുത കത്തിൽ നിങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്നു.

"ഈ കാര്യങ്ങളൊക്കെ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. നിങ്ങളുടെ ഉപദേശം വളരെ ഉചിതവുമാണ്. വഴക്കു, ഈ കരാർ പൂർത്തിയാകുന്നതു് നിങ്ങൾക്കു് തീർച്ചയായും സന്തോഷം തരുമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. ഈ ഏർപ്പാടിന്റെ യഥാർത്ഥസാഹചര്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരമാണ്. പഴയകാലത്തു കൊച്ചി, ആയുഷ്കോട്ട, കൊടുങ്ങല്ലൂർ തുടങ്ങിയ കോട്ടകളും മറ്റു പ്രദേശങ്ങളും പറങ്കികളുടെ വകയായിരുന്നു. അക്കാലത്തു് കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ആശ്രിതരും പറങ്കികളും തമ്മിൽ അഭിപ്രായവ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ടാകുകയും അവർ തമ്മിൽ സംഘട്ടനങ്ങൾ നടക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ആശ്രിതന്മാർക്ക് സ്വന്തം നിലയിൽ പറങ്കികളെ നേരിടാൻ പ്രയാസമാണെന്നു കണ്ടപ്പോൾ അവർ ലത്തക്കാരുടെ സഹായത്തിന് അപേക്ഷിച്ചു. ആ സഹായം നൽകേണ്ടതാണെന്ന് അന്നു ലത്തക്കാർക്കു തോന്നി. അവർ പറങ്കികളെ എതിർക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുകയും, പറങ്കികളുടെ അധീനതയിലിരുന്ന പ്രദേശങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. മേൽപറഞ്ഞ കോട്ടകളും മറ്റും അങ്ങ-

നെ ലന്തക്കാക്കു കിട്ടിയതാണ്. അവർ അവ സ്വന്തം നിയന്ത്രണത്തിൽതന്നെ വച്ചു. കഴിഞ്ഞ 135 വർഷമായി ആ സ്ഥലങ്ങൾ പൂർണ്ണമായും ലന്തക്കാക്കുടെ നിയന്ത്രണത്തിലായിരുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങളുടെമേൽ കൊച്ചിരാജാവിനു യാതൊരുവിധമായ അവകാശവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നുതന്നെയുമല്ല ഈ സ്ഥലങ്ങൾക്കുവേണ്ടി കുറ്റമെന്നറിലയിൽ ഒറ്റ ചില്ലിക്കാശുപോലും ലന്തക്കാർ അടുത്തത്തിനു വെക്കിയിരുന്നില്ല. പ്രിയപ്പെട്ട സുഹൃത്തേ, ലന്തക്കാരുടെ വക സ്ഥലങ്ങളിൽ വച്ച് എന്റെ നെടുക്കോട്ടയ്ക്കു തൊട്ട് എതിർവശമുള്ളവയാണ് ആയുക്കോട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയും. എന്റെ രക്ഷാനിരകൾക്ക് തൊട്ടടുത്തുള്ള അവയുടെ കിടപ്പ് എനിക്കു വലിയ ആശങ്കയുണ്ടാക്കി. എന്തെന്നാൽ നല്ലൊരു അവസരവും കാത്തിരിക്കുന്ന ഒരു ശത്രു ആ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളും കൈവശപ്പെടുത്തിയാൽ അയാൾക്ക് എന്റെ നാട്ടിനുള്ളിലേക്ക് പ്രവേശിക്കുന്നതിനും അതിന്റെ ക്ഷേമമെല്ലാമുണ്ടാകും. വെളിപ്പെടുന്നതിനുമുള്ള രണ്ടു പാതകൾ ലഭിക്കും. അതുകൊണ്ട് എന്റെ രാജ്യം സംരക്ഷിക്കുന്നതിന്റെ മുതലായും ആവശ്യവും മാത്രമൊന്നും ലന്തക്കാരുടെ ഞാൻ തമ്മിലുള്ള പരസ്പരസഹായബന്ധം കണക്കിലെടുത്തുകൊണ്ടും അവ വാങ്ങാൻ ഞാൻ നിർബ്ബന്ധിതനായിത്തീർന്നു. അവ ലന്തക്കാരുടെ വകയാണെന്ന് അംഗീകരിച്ചുകൊണ്ടാണ് ഇവിടെയുള്ള കമ്പനിയുടെ പട്ടാളം എന്നെ സഹായിക്കുന്നതും എന്നോട് യോജിച്ചു പ്രവർത്തിക്കുന്നതും. മാറ്റമില്ലാത്ത സ്ഥലങ്ങൾ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഈ കഴപ്പം വലിച്ചുവയ്ക്കുന്നത് എന്റെ സുഹൃത്തു വിചാരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതു ശരിയല്ല. ഈ അവസരത്തിൽ നിങ്ങൾ സ്വസ്ഥരായിരിക്കുകയും, എന്നെ സഹായിക്കാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഒന്നാമതായി അതു ലന്തക്കാരുമായുള്ള കരാർലംഘനമായിരിക്കും. രണ്ടാമതായി ഒരു ശത്രുവിന്റെ ആക്രമണത്തിന് എന്റെ നാട്ടിനെ വലിച്ചെറിഞ്ഞുകൊടുക്കുകയായിരിക്കും. ഈ കാര്യങ്ങളൊക്കെ പരിഗണിച്ചതിനുശേഷമാണ് കഴിഞ്ഞ രണ്ടുവർഷക്കാലമായി ആ കോട്ടകൾ രണ്ടു വാങ്ങുന്നതിനു ഞാൻ ലന്തക്കാരുമായി ആലോചന നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നത്. ഇപ്പോഴാകട്ടെ, അവ എനിക്കു വില്ലാസ് വേറെവിധായിലെ ഗവർണ്മെന്റ് കൊച്ചിയിലെ (ലന്ത) ഗവണ്മെന്റിന് ഉത്തരവു നൽകുകയും, അതിൻപ്രകാരം ആയക്കോട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയും അവരിൽനിന്ന് ഞാൻ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങിക്കുകയും ചെയ്തു. കൊച്ചിരാജാവിന് ആ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളുടെയും മേൽ വില്ലാസ ബന്ധം പോലുമില്ല. ആ രാജാവിന് എന്തെങ്കിലും അവകാശങ്ങളുണ്ടെങ്കിൽ അത് മൈസൂർരാജാവിനു അപ്രിയമുണ്ടാക്കുമെന്ന എന്റെ സ്നേഹി

തന്റെ ഭയം ശരിയാണ്. മൈസൂർരാജാച്ചുമായി വഴക്കിനു കാരണമായിത്തീരുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു ഞാൻ ഈ കോട്ടകൾ എന്തിനു വാങ്ങണം? അങ്ങനെയുള്ള തൊറായ നടപടികൾ ഞാൻ ചെയ്യുകയില്ല. ഇപ്പോഴത്തെപ്പോലീസിലെയും ഗുണത്തിനുവേണ്ടി കമ്പനിക്കു് ഹിതകരമായ വിധത്തിൽ എന്റെ കഴിവിന്റെ പരമാവധി പ്രവർത്തിക്കാൻ ഞാൻ ഒരുക്കമാണ്. അതിനെതിരായി പ്രവർത്തിക്കാൻ ഞാൻ ചിന്തിക്കുക പോലുമില്ല. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ മി: പരണി നിങ്ങളെ അറിയിക്കും.

“കമ്പനിയുടെ ഒരു അദ്ധ്യക്ഷാക്ഷിയായി എന്നെ പരിഗണിക്കുക, നിങ്ങളുടെ സ്നേഹമുള്ള കത്തുകൾകൊണ്ടു് എന്നെ സന്തുഷ്ടനാക്കുക. നിങ്ങളുടെ സൗഹൃദം ഉത്തരോത്തരം വളരട്ടെ.”

വില്യനകരാർ ഒപ്പിടുകഴിഞ്ഞുവെന്ന് അറിഞ്ഞപ്പോൾ ഹോളണ്ട് പ്രതിഷേധിച്ചു. അയാൾ ഇപ്രകാരം അറിയിച്ചു:—

“ഈ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അനുമതികൂടാതെ രാജാവിനു് തന്റെ വരുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ലഭിക്കാത്തതായി അങ്ങങ്ങളാക്കിയ കരാർ അംഗീകരിക്കാൻ എനിക്കു സാധ്യമല്ല. ഈ ഖുദ്ദീനുമായ നടപടികൾ കമ്പനിയുടെ സംരക്ഷണത്തന്നെ അങ്ങയ്ക്കു നഷ്ടപ്പെടും. അങ്ങയുടെ നാട്ടിലേക്കു കമ്പനിയുടെ പട്ടാളത്തെ അയയ്ക്കുമ്പോൾ ഇല്ലാതിരുന്നതുപിന്നീടു് അനുവാദംകൂടാതെ അങ്ങു് കൈവശപ്പെടുത്തിയതുമായ സ്ഥലങ്ങൾ അവർ സംരക്ഷിക്കണമെന്നു പ്രതീക്ഷിക്കാൻ അങ്ങയ്ക്കു് അവകാശമില്ല. അതുകൊണ്ടു ലഭിക്കാറിൽനിന്നു വിഭവകരഹിതമായി അങ്ങു വാങ്ങിയ പ്രാദേശങ്ങൾ അവർക്കു മടക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നും അങ്ങയുടെ കാര്യങ്ങൾ ഈ കരാറിനു മുമ്പുള്ള നിലയിൽ വീണ്ടും ശരിപ്പെടുത്തണമെന്നുമാണ് എന്റെ അഭിപ്രായം.”

അതിനു് ഇപ്രകാരമൊരു മറുപടി രാജാവു നൽകി:—

“നിങ്ങളുടെ സ്നേഹമുള്ള കത്തു കിട്ടി. (1203 സെപ്റ്റംബർ 18-ാം തീയതിലെ നം: 75) ആയുഷാട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂരും ലഭിക്കാറിൽനിന്നും വാങ്ങാൻ ഞാൻ നടത്തിയ ആലോചനകൾ മിക്കവാറും പൂർത്തിയായതായി മി. ജോൺ വൗണിയിൽനിന്നും നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞെന്നും അതിൽനിന്നു മനസ്സിലായി. ആ കൂടിയാലോചന തൊറാണന്നു് ആഗസ്റ്റ് 17-ാം തീയതിയും എഴുതിയിരുന്ന കാര്യവും അതിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്റെ രാജ്യത്തിനു പുറത്തു് എന്തെങ്കിലും കഴപ്പും വിഷമവും ഞാൻ വലിച്ചുവെച്ചാൽ നിങ്ങളുടെ ഗവണ്മെൻറ് എന്നെ സഹായിക്കുകയാ സൗര

ക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യുകയില്ലെന്നും, എന്റെ ആലോചനാക്കൂമ്പായ പ്രവൃത്തികൾ ഇപ്പോൾ എന്റെ കൈവശം വന്നുചേർന്നിരിക്കുന്ന സ്ഥലങ്ങൾ തിരിച്ചുപിടിക്കാൻ ടിപ്പു തീരുമാനിച്ചാൽ അത് എനിക്കു വളരെ ക്ലേശപ്പെടുത്താക്കുമെന്നും നിങ്ങളുടെ കത്തിൽ പറയുന്നുണ്ട്. നിങ്ങളുടെ ഗവണ്മെന്റിന് അറിയാകുമ്പോൾ നിങ്ങളുടെ അറിയും സമ്മതവുമുള്ളതെന്താൽ ചെയ്യതുമായ ഈ ബുദ്ധിമുട്ടും ഭാഷാപരമായ നടപടികളും, എനിക്കു ലഭിക്കുന്ന കമ്പനിയുടെ സാധാരണ വിൻഡലിക്കാൻ കാരണമാകുമെന്നും നിങ്ങൾ ചൂണ്ടിക്കാണിക്കുന്നു. എന്റെ രാജ്യത്തിന്റെയും, എന്റെയും അധീനതയിൽ മുനിച്ചാതിരുന്നതും, കമ്പനിയുടെ പട്ടാളത്തെ ഇവിടെ അയയ്ക്കുന്ന സമയത്ത് എന്റെതല്ലാതിരുന്നതും, പിന്നീട് കമ്പനിയുടെ അനുഭവമില്ലാത്തതെന്താൽ നേടിയതുമായ സ്ഥലങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് കമ്പനി സാധാരണസമകരണങ്ങൾ നൽകുകയില്ലെന്നും നിങ്ങൾ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ യാതൊരു മടിയും, കാലവിട്ടുബദ്ധം കൂടാതെ, ഇപ്പോൾ വിഭവകുറവുമായി സമ്പാദിച്ച സ്ഥലങ്ങൾ ലത്തക്കാർക്കു മടക്കിക്കൊടുക്കണമെന്നും, അങ്ങനെ ചെയ്താൽ എന്റെ കാര്യങ്ങൾ പഴയ നിലയിൽ വന്നുചേരുമെന്നും നിങ്ങളുടെ കത്തിൽ പറയുന്നു. ടിപ്പുവുമായുള്ള എന്റെ പെരുമാറ്റത്തിൽ എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും വളരെ സൂക്ഷിക്കണമെന്നും, നിങ്ങൾ ഇവിടെ അയച്ചിരിക്കുന്ന മി. ജോർജ്ജ് പത്രണിയുടെ ഉപദേശങ്ങൾ എത്രയും കാര്യമായി സ്വീകരിക്കണമെന്നും നിങ്ങൾ അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു.

“ഈ കത്തു് അതേമാസത്തിൽതന്നെ മേൽപറഞ്ഞ മാന്യൻ എന്നെ ഏല്പിച്ചു. അതിലെ കാര്യങ്ങൾ മുഴുവൻ ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ടിപ്പു എന്നൊരു യുദ്ധത്തിന് പുറപ്പെടാൻ തീരുമാനിക്കുകയാണെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഇംഗ്ലീഷ് കമ്പനിയുമായി പിണങ്ങുമെന്ന്, വളരെക്കാലം കമ്പനിയുടെ സുഹൃത്തും ബന്ധുവുമായിരിക്കുന്ന എനിക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്. എന്റെ ആശ്വാസത്തിനും ഭക്ഷണത്തിനും വണ്ടി നമുക്കുണ്ടെന്നുള്ള സുഹൃത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നിങ്ങൾ നൽകിയ ഉപദേശത്തിന്റെ സഭ്യതയും ഞാൻ മനസ്സിലാക്കുന്നുണ്ട്. ഈ സംഭവത്തിന്റെ യാഥാർത്ഥ്യം എന്റെ ആഗ്രഹവും മുഖട ചേർക്കുന്നു:

“ലത്തക്കാരുടെ പക്കൽനിന്നു ഞാൻ ഇപ്പോൾ വാങ്ങിയ ആയുധക്കോട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ടയും മുമ്പു പറങ്കികളുടെ വകയായിരുന്നു. ഈ സ്ഥലങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുന്നതിന് കുറേക്കാലമായി മോഹിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന ലത്തക്കാർ പറങ്കികളുമായി കലാപകാരണമുണ്ടാക്കുകയും അവ

യുടെ പക്കൽനിന്നും അവ കൈവശപ്പെടുത്തി, സ്വന്തം ഭരണത്തിലാക്കുകയും ചെയ്തു. മറ്റാരെയും കൈയിൽനിന്നല്ല ലന്തക്കാർ അതു കരസ്ഥമാക്കിയത്. കൊച്ചിരാജാവിന് അതിന്റെമേൽ ഇന്നുവരെ ഒരു തലനാരിഴയുടെ അവകാശം പോലുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ടിപ്പുവിന്നോ വേറെ ആർക്കെങ്കിലുമോ ഈ സ്ഥലങ്ങളുടെമേൽ എന്തെങ്കിലും അവകാശമുള്ളതായും എനിക്ക് ഇതുവരെ അറിഞ്ഞുകൂടാതിരുന്നു. പിന്നെങ്ങനെയാണ് ഞാൻ അതിനു മുകൾപാക്കിയാകുന്നത്? അവ വാങ്ങുന്നതിനു മുമ്പായി മറ്റാർക്കെങ്കിലും അവയുടെമേൽ അവകാശമുണ്ടായെന്നു ഞാൻ സൂക്ഷ്മമായി അന്വേഷിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനുശേഷമാണ് ലന്തക്കാർ പണം കൊടുത്ത് അവ ഞാൻ വാങ്ങിയത്. നിങ്ങളുടെ അറിവില്ലാത്തതായി മുഴുവൻ വിവരങ്ങളും ഞാൻ നേരത്തെ അറിയിച്ചിരുന്നു. (ആ കത്തു കിട്ടിക്കാണമെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം.) മേജർ ബാനർമാനെ (ഇക്കൂട്ടിനി ശിപായിമാരുമായി സർ ആർച്ച്ബാൽഡ് കാമ്പൽ ഇവിടെ അയച്ചപ്പോൾ, ഈ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളും അദ്ദേഹത്തെ പ്രത്യേകം കാണിച്ചുകൊടുക്കണമെന്നു ഞാൻ നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി. ഈ കോട്ടകൾ രണ്ടും ലന്തക്കാരുടെ കൈവശം തന്നെ തുടർന്നത്, എന്റെ നാട്ടിന്റെ ഭരണവും ഐശ്വര്യവും അദ്ദേഹം തക്കതാൻ കഴിയുമെന്നും, കമ്പനിയുടെ പട്ടാളത്തിനു തക്കവയത്തിന് എന്നെ സഹായിക്കാൻ എത്തിച്ചപ്പോൾ കഴിയുകയില്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ മനസ്സിലാക്കിക്കൊടുക്കാനും ഞാൻ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. ഈ കാര്യം അദ്ദേഹം ഗവണ്ണർ കാമ്പല്ലിനെ അറിയിക്കുന്നത് അത്യാവശ്യമാണെന്നും ധരിപ്പിച്ചു. അതിന്റെകാരണമേജർ ഗവണ്ണർക്ക് എഴുതുകയും രണ്ടു കോട്ടകളും ലന്തക്കാരിൽനിന്നു വാങ്ങണമെന്ന് ഉപദേശിച്ചുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിൽനിന്നു മറ്റൊരു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതുമാകുന്നു. ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഈ കത്തു് മേജർ എനിക്ക് പൂർണ്ണമായി മനസ്സിലാക്കിത്തരികയുണ്ടായി. അപ്പോൾ മുതൽ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളും വാങ്ങാൻ എന്റെ സാധ്യതകളും ഞാൻ ചെലവഴിച്ചു. ഈശ്വരകൃപകൊണ്ട് ഗവണ്മെന്റിന്റെ ഉപദേശത്താലും അറിവോടുകൂടി, ലന്തക്കാരിൽനിന്ന് അവ ഞാൻ വാങ്ങുകയും എന്റെ ആശ്രമം അങ്ങനെ നിറുവറപ്പെടുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഗവണ്മെന്റിന്റെ അറിയും സമരവ്യക്തതയാണ് ഞാൻ അവ വാങ്ങിയതെന്നു നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ എഴുതുന്നത് അത്യന്തം വിചിത്രവും, അതിലൊരു അളുതകരവുമായിരിക്കുന്നു. ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് മേജർ ബാനർമാൻ നിങ്ങളോടു വിശദീകരിച്ചുകാണുമെന്നായിരുന്നു എന്റെ വിശ്വാസം. എന്നാൽ അദ്ദേഹം അതു ചെയ്തിട്ടില്ലെന്ന് ഇപ്പോൾ വ്യക്തമായി. അതുകൊണ്ടും

അത് ഞാൻ അതിനെപ്പറ്റി വിശദമായി എഴുതുന്നത്. അതു നിങ്ങൾക്കു തുറന്നുകൊടുക്കുന്ന വിശ്വാസിക്കുന്നു. ഗവൺമെന്റിന്റെ അനുമതിയോടെ ഇത്തരമൊരു കാര്യത്തിൽ ഞാൻ എടുപ്പുകയ്യില്ലെന്ന് അറിയാം. നിങ്ങളുടെ ഗവൺമെന്റ് നിയമിച്ചിരിക്കുന്ന പ്രതിനിധിയുടെ ഉപദേശത്തെ കമ്പനിയുടെ ഉത്തരവുപോലെതന്നെയാണു ഞാൻ കരുതിയിട്ടുള്ളത്. ഈ നിമിഷംവരെ അങ്ങനെയാണു ഞാൻ നടന്നിട്ടുള്ളതു. മേലിൽ അതുപോലെ തുടരുകയും ചെയ്യും. പക്ഷെ, ആ ഉപദേശം എത്ര കീഴ്വിലയിൽ തകരാറാ കഴുപ്പാമോ ഉള്ളതാണെങ്കിൽ എനിക്കു പ്രതിവിധിയില്ലാതാകും.

“ഞാൻ കമ്പനിയുടെ വിശ്വാസ്യസുഹൃത്താണ്. ഈ കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് ഞാൻ വീണ്ടും നല്ലവണ്ണം ആലോചിച്ചു. മേൽപറഞ്ഞ രണ്ടു സ്ഥലങ്ങളും ലൗകികരുടെ കൈവശം തുടരുകയും, ടിപ്പു പെട്ടെന്ന് അവ കൈവശപ്പെടുത്തുകയുംചെയ്താൽ എന്റെ രാജ്യത്തിന്റെ ഭക്ഷ്യവും സത്തരണവും നശിപ്പിക്കപ്പെടും. അങ്ങനെ വരുമ്പോൾ എന്റെ സംരക്ഷകനും ബന്ധുക്കളുമായ കമ്പനിയുടെ വിഷമതകൾ വളരെയധികം വർദ്ധിക്കും. അങ്ങനെ വരാതിരിക്കുന്നതിനുംകൂടിയാണ് എത്രയുംവേഗം ഈ സ്ഥലങ്ങൾ വാങ്ങണമെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയത്. ഈ പരിഗണനകളൊഴികെ ആയുധക്കൂട്ടവും കൊടുങ്ങല്ലൂരുകൊണ്ട് എനിക്കു മറ്റൊന്നുമൊന്നുമില്ല. ഞാൻ ഈ സ്ഥലങ്ങൾ വാങ്ങിയതിന്റെ സാഹചര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് കമ്പനിയുടെ ഗവൺമെന്റ് നീതിപൂർവ്വവും നിഷ്പക്ഷവുമായ നിലയിൽ പരിശോധിക്കുകയാണെങ്കിൽ എനിക്കു നൽകുന്ന സഹായസഹകരണം പിൻവലിക്കുന്ന കാര്യമേ അവരുടെ മനസ്സിൽ ഉദിക്കുകയുണ്ടാകൂ. എന്റെ സ്നേഹിതൻതന്നെ ഈ കാര്യം വേണ്ടവണ്ണം പര്യാലോചിച്ചുകഴിയുമ്പോൾ, ആ കോട്ടകൾ എന്റെ അധീനതയിൽതന്നെ തുടരണമെന്നും അവ ശക്തിപ്പെടുത്തണമെന്നും എനിക്കു നിർദ്ദേശം നൽകുമെന്നു പൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ട്. ഞാൻ എത്ര കാര്യവും വളരെ ആലോചിച്ചതിനുശേഷമേ ചെയ്യാറുള്ളൂ എന്നെ എത്രയും ഫലപ്രദമായ രീതിയിൽ കമ്പനി പിന്താങ്ങുമെന്ന് എനിക്കു പൂർണ്ണവിശ്വാസമുണ്ട്.

“മറ്റൊരു കാര്യംകൂടെ. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ അടുത്ത ടിപ്പുസുൽത്താൻ അയച്ച വക്കീലായ അബ്ദുൾഖാൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സഹായത്തോടെ കൊച്ചിക്കോട്ട വാങ്ങാൻ ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ലൗകികരുമായി കൂടിയാലോചന നടത്തിവന്നിരുന്നു. അക്കാര്യം നിങ്ങളെ തെയ്യപ്പെടുത്താൻ മി. പൗണിടയാട്ട് ഞാൻ ആവശ്യപ്പെടുകയുണ്ടായി. അദ്ദേഹം

അതു ചെയ്തുകൊണ്ടുവന്നു. ആയക്കോട്ടയുടേയും കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റേയും നേക്ക് കിട്ടുവിൻ എന്തെങ്കിലും മോഹമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അദ്ദേഹം ഏതെങ്കിലും കൊച്ചി വാങ്ങാൻ ആലോചന നടത്തണമെന്ന് എന്റെ സ്നേഹിതൻ ചിന്തിച്ചുനോക്കണം. ആയക്കോട്ടയുടേയും കൊടുങ്ങല്ലൂരിന്റേയും കൊവശമിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം ലത്തക്കാർ അദ്ദേഹത്തിന് കൊച്ചി വില്പിക്കുകയല്ല. ഞാൻ അവ വിട്ടുകൊടുത്താൽ കൊച്ചിയുടെയെല്ലാം അവയും അവർ കിട്ടുവിൻ വില്പിക്കും. അങ്ങനെ സംഭവിച്ചാൽ അദ്ദേഹം ആപത്തു ക്ലേശവും എന്റെ സ്നേഹിതൻ ആലോചിക്കണം. യാതൊന്നും മാച്ചുവെക്കരുതെ ഞാൻ എഴുതുകയാണ്. നിങ്ങളെക്കുറിച്ചും അറിയിച്ചിട്ടില്ലെന്നു ചിന്തിച്ചു പറയാതിരിക്കാനും മുഴുവൻ കാര്യങ്ങളെയുംപറ്റി ആലോചിക്കാനുമാണ് ഇതു വിവരിക്കുന്നത്. ഇതേ സ്നേഹാഭിപ്രായത്തോടുകൂടി നിങ്ങൾ എനിക്കു വേഗം മറുപടി നൽകുമെന്നും ആശങ്കാകലമായ എന്റെ മനസ്സിന്റെ ഭാരം ലഘൂകരിക്കാൻ അതു പര്യാപ്തമാകുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു.

“ഇതിൽ ആദ്യമായി എന്താണു ഞാൻ എഴുതേണ്ടത്.”

ലത്തക്കാർക്ക് കൊടുങ്ങല്ലൂർ മടക്കിക്കൊടുക്കാൻ ഫോളണ്ട് വീണ്ടും നിർബ്ബന്ധിച്ചപ്പോൾ, ജനറൽ ആർച്ചിബാൾഡ് കാമ്പല്ലിന്റെ ഉപദേശപ്രകാരമായിരുന്നു തന്നെ വാങ്ങിയതെന്നു രാജാവ് പറഞ്ഞു. ഫോളണ്ട് അതു വിശ്വസിച്ചില്ല. അയാൾ അക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് സർ ആർച്ചിബാൾഡിന് എഴുതി. അതിന് അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ മറുപടി നൽകി: “കൊടുങ്ങല്ലൂരും ആയക്കോട്ടയും വാങ്ങാൻ രാജാവിനെ ഞാൻ ഉപദേശിക്കുകയോ പ്രേരിപ്പിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. നേരമറിച്ച് ലത്തക്കാർ രാജാവിനു നൽകാൻ ഒരുക്കമായിരുന്ന ആയക്കോട്ടയിലേക്ക് തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വടക്കേ അതിർത്തിയിൽ ഒരു പട്ടാളസങ്കേതത്തിനു പാറിയ സ്ഥലമാണെന്ന് മേജർ ബാറന്റോൻ എന്നൊരു പായകയും അതിനു പല കാരണങ്ങൾ വിശദീകരിക്കുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായത്തോട് ഞാൻ പരിപൂർണ്ണമായും വിശ്വസിക്കുകയാണുണ്ടായത്..... ഈ കാര്യത്തെപ്പറ്റി എനിക്കു സൂക്ഷ്മമായ അഭിപ്രായമാണുണ്ടായിരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് അതിനെക്കുറിച്ച് എന്റെ എല്ലാ രേഖകളിലും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ബോർഡിനെ അറിയിക്കാതെ ഇങ്ങനെയുള്ള കാര്യത്തിൽ മറിച്ചൊരു അഭിപ്രായം ഞാൻ സ്വീകരിക്കുകയില്ലെന്നും അറിയാമല്ലോ.....രാജാവിന്റെ പ്രസ്താവനയ്ക്കു് ഉപോൽബലകമായി യാതൊന്നുംതന്നെ മറ്റാസ് റിക്കാർഡുകളിൽ ഇല്ലെന്നു സെക്രട്ടറി മി. മോർട്ട

ന്റെ കത്തു നൂചുറ്റിക്കുന്നതുകൊണ്ട് എന്റെ ഓർമ്മ ശരിയെന്നു ഞാനു ഞാൻ ധൈര്യമായി പറയുന്നു."

സ്വന്തം ഉത്തരവാദിത്വത്തിൽതന്നെയാണ് രാജാവ് കോട്ട വാങ്ങാൻ തീരുമാനിച്ചതെന്ന് ഇതിൽനിന്നും വ്യക്തമാണ്. ഒരുപക്ഷേ, അതിനു ബാൻറമൻ അദ്ദേഹത്തെ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചുകാണുമായിരിക്കും. രാജാവിന്റെ നടപടിയെക്കുറിച്ചു മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിന് ശക്തിയായ എതിർപ്പുണ്ടെന്ന് ടിപ്പു അറിഞ്ഞിരുന്നു. അദ്ദേഹം മദ്രാസിന് അയച്ച ഒരു പ്രതിഷേധക്കത്തിനുള്ള മറുപടിയിൽ രാജാവിന്റെ പ്രവൃത്തിയിൽ അപര്യവേക്ഷിക്കുന്ന മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റന്റ് അദ്ദേഹത്തെ അറിയിക്കുക പോലും ചെയ്തു. 1784 ഡിസംബർ 4-ാം തീയതി അദ്ദേഹം വീണ്ടും ഒരു കത്തയച്ചു. അതിൽ ഇപ്രകാരം പറയുകയുണ്ടായി:

"കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തെ കള്ളന്മാർക്കും, നമ്മുടെ സർക്കാരിനു ധാരാളം പണം നശിച്ചുവെക്കുന്നവരായ കോഴിക്കോട്ട്, ചിറയ്ക്കൽ, കോൽനഗർ, കീർത്തൂർ, തുടങ്ങിയ രാജാക്കന്മാർക്കും, മലബാർരാജ്യത്തെ താഴ്വക്കാരായ രാമരാജാവ് സംരക്ഷണ നൽകിവരികയാണെന്ന് കണ്ടാൽ മുമ്പായി കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തുള്ള ഫൗജ്ദാരന്മാരും, അമീർദാരന്മാരും നമ്മുടെ സന്നിധാനത്തിൽ ചരതി ബോധിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. എന്നാൽ ആ രാജാവിന്റെ വിവേകം, കഴിവ്, ദീർഘചിക്ഷണം എന്നിവയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചപ്പോൾ കിരീടപ്പാദം ആ വിവരങ്ങൾ വിശ്വസിക്കാൻ നമുക്കു തോന്നിയില്ല. അതുകൊണ്ട് കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തെ കഴുപ്പുങ്ങൾ തീർക്കാൻ നാംതന്നെ നേരിട്ടു പോയി. കോയമ്പത്തൂരിനു സമീപം ഏകദേശം 4 മാസം താമസിച്ചുകൊണ്ട്, വിശ്വസ്തരായ സേവകന്മാർമുന്നേറിയും ആ നാട്ടിലെ ആളുകളിൽനിന്നും നാം വിവരങ്ങൾ അന്വേഷിച്ചു. അതിൽനിന്നും ആ രാജ്യത്തെ കഴുപ്പുങ്ങളുടെ ഉത്ഭവസ്ഥാനം രാമരാജാവാണ് സംശയരഹിതമായി നമുക്കു ബോദ്ധ്യമായി. നാം ഈ രാജ്യം കീഴടക്കിയതുകൊണ്ടും കൊച്ചിരാജാവ് നമ്മുടെ സർക്കാരിനെ അനുസരിക്കാൻ തുടങ്ങുകയും ചെയ്തതിനുശേഷം രാമരാജാവ് കൊച്ചിരാജ്യത്തും കൊടുങ്ങല്ലൂരും അതിന്തീക്കിടങ്ങളെക്കൂടും കോട്ടകളും പണികഴിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. നമ്മുടെ സർക്കാരിന്റെ സ്ഥലത്തു നില്ക്കുന്ന കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ട നമ്മുടെ അറിവോ സമ്മതമോകൂടാതെ അദ്ദേഹം വാങ്ങുകയും അവിടെ സ്വന്തം പട്ടാളത്തെ കാവലിടുകയും ചെയ്തു. ഈ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചൊക്കെ നാം നിങ്ങളുടെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം എഴുതിയിട്ടുള്ളതാണ്. രാജാവിനും രണ്ടുപ്രാവശ്യം

ഇതേക്കുറിച്ച് നാം എഴുതുകയുണ്ടായി. അതിനുശേഷം അബ്ദുൾഖാദർ എന്നൊരു മനുഷ്യനെ ഒരു കത്തുമായി നാം രാജാവിന്റെ അടുത്തയച്ചു. അയാൾ രാജാവിനെ കണ്ടു മേൽപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് നമ്മുടെ ആവശ്യം അറിയിച്ചു. അതിനു രാജാവ് സന്നിധാനത്തിലേയ്ക്ക് അയച്ചു മറുപടിയുടെയും, നാം അയച്ച കത്തുകളുടെയും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ ഉടമ്പടിയുടെയും പകർപ്പുകൾ റിപ്പോർട്ടുകൾ അറിവിനായി ഉപയോഗിക്കണമെന്ന് അയയ്ക്കുന്നു. ഇവയിൽനിന്നും ഈ സാഹചര്യമെല്ലാമിരിക്കട്ടെ, കൊച്ചിരാജാവിന്റെ സ്ഥലത്തിൽ അദ്ദേഹം (തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ്) 200 കാവൽക്കാരുടെ ഇപ്പോഴും സൂക്ഷിച്ചുവരുന്നതായി റിപ്പോർട്ടുകൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ഈ സർക്കാരിന്റെ ഒരു ആശ്രിതനാണ് കൊച്ചിരാജാവെന്ന് അറിയാതെങ്കിലും, രാജാജാവിന്റെ ഉത്തരവുകൾക്കുതക്കം ഒരു ഒരാൾപ്പോലും അകത്തു പോകുന്നതിനും വെളിയിൽ വരുന്നതിനും അനുവദിക്കുന്നില്ല. സന്നിധാനത്തിന്റെയും ഈ സർക്കാരിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും കത്തുകൾപ്പോലും കൊച്ചിരാജാവിനു കൊടുക്കുന്നതിനെ തടയുന്നു. ഇതിൽനിന്നും രാജാജാവിന്റെ തെറ്റായ നടപടിയും, കടലിലായ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെയും ആലോചനാസൂത്രയെയും നിബന്ധിക്കു മനസ്സിലാക്കുന്നതാണ്. ഈ സർക്കാരിനും ഇംഗ്ലണ്ടിലെ രാജാവും കമ്പനിയും തമ്മിലുള്ള സൗഹൃദവും സമ്പന്നതയും ഉടമ്പടിപോലും ഉറപ്പുപെടുത്തിട്ടുള്ളതുകൊണ്ട്, നിബന്ധിക്കു സ്റ്റേറ്റാലും നാം ഈ കത്തും എഴുതുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ മൂന്നു മുഖ്യവിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി നിബന്ധം രാജാജാവിനു കർശനമായ ഉത്തരവ് അയയ്ക്കുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇനത്തെ തെറ്റായ നടപടികൾ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നും ഭാവിയിൽ അനുചിതമായ കാര്യങ്ങളിൽ ഏറ്റെടുക്കരുതെന്നും അറിയിക്കുന്നു. അങ്ങനെയൊന്നെങ്കിൽ നാം തമ്മിലുള്ള സ്നേഹം ശക്തിപ്പെടുത്തും; രാജാജാവിന്റെ രാജ്യത്തെ നമ്മുടെ സൈന്യം ഉപദ്രവിക്കുകയുമില്ല.

“നിങ്ങളുടെ ഭക്ഷണവസ്തുക്കൾ മുറയ്ക്കു നൽകി എന്നെ അനന്ദിപ്പിക്കുക. ഐശ്വര്യപൂർണ്ണമായ ദിവസങ്ങൾ എന്നെന്നും നിലനില്ക്കട്ടെ.

രാജാവിനെ വിജയകരമായി ഒരാറ്റെടുത്തിയെന്നും, കോട്ട വിട്ടു കൊടുക്കാനുള്ള തന്റെ ആവശ്യം നടപ്പിലാക്കുന്നതിന് മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ അനുമതി ലഭിച്ചുവെന്നും ടിപ്പു വിശ്വസിച്ചു. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജാജാവിന്റെയും അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദിവാന്റെയും നയതന്ത്രവൈദഗ്ദ്ധ്യം ചോദ്യം ടിപ്പുവും ഒന്നുപോലെ അവഗണിച്ചിരുന്നു. ഗവണ്മെന്ററുമായി രാജാവ് നേരിട്ടു വിവരങ്ങൾ ധരിപ്പിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ ഭീഷണിയെപ്പറ്റിയും മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റിന്റെ നിലപാടിനെ

പുറിയും അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു. തിരുവിതാംകൂറിനെ ടിപ്പു ഏതെങ്കിലും തരത്തിൽ നിയന്ത്രിക്കുന്നത് ബ്രിട്ടീഷ് താല്പര്യത്തിന് ഹാനികരമാണെന്നു നല്ലവണ്ണം അറിയാമായിരുന്ന കോൺവാല്റ്റീസ് പ്രഭു, ലക്ഷായത്തിൽ മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റ് സ്വീകരിക്കേണ്ട നിലപാട് വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് അവർക്ക് നിർദ്ദേശങ്ങൾ അയയ്ക്കുകയുണ്ടായി. കോൺവാല്റ്റീസ് പ്രഭുവിന്റെ നിലപാട് ഇതായിരുന്നു. കോട്ടക്കുറുപ്പിന്റെ വകയല്ലെന്നും ലന്തക്കാർ സ്വതന്ത്രമായി കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതാണെന്നും തെളിഞ്ഞാൽ തിരുവിതാംകൂറിനെ പിന്താങ്ങേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ ഇതിനകം തിരുവിതാംകൂർ സേനയെ തുരത്തി ടിപ്പു അവ കൈവശപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ, അതു കലഹകാരണമാകാനും പാടില്ല. പക്ഷേ, യുദ്ധം തിരുവിതാംകൂർ അതിർത്തിയിലേയ്ക്കു വ്യാപിക്കുകയും ടിപ്പു അതിനെ ആക്രമിക്കുകയും ചെയ്താൽ, ആ നടപടി തിരുവിതാംകൂർ സാമ്രാജ്യത്തിന്റെ ഭരണയ്ക്കു ഉറപ്പുനൽകുന്ന മംഗലപുരം ഉടമ്പടിയുടെ ലംഘനമായി കണക്കാക്കുകയും, ടിപ്പുവിനെതിരായി സഖ്യമായി യുദ്ധം ചെയ്യുകയും വേണം.

എന്നാൽ സുപ്രീംഗവണ്മെന്റിന്റെ ഈ തീരുമാനം ടിപ്പുവിനെയോ, തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിനെയോ അറിയിക്കാൻ ഫോളണ്ട് കൂട്ടാക്കിയില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് ഗവണ്മെന്റ് നിഷ്പക്ഷരായിരിക്കുമെന്ന ഉറപ്പ് കിട്ടിയതോടെ, ടിപ്പു അനന്തരനടപടികൾ സ്വീകരിക്കാൻ തുടങ്ങി. 1789 ഡിസംബറിൽ താഴെപ്പറയും വിധത്തിലുള്ള ഒരു ഔദ്യോഗികസന്ദേശം മൈസൂർ സുൽത്താൻ തിരുവിതാംകൂറിന് അയച്ചു:—

“കോഴിക്കോട്, ഫോക് ഗേരി, കീണ്ണാട്ടനായർ, ചിറയ്ക്കൽ തുടങ്ങിയ രാജാക്കന്മാർക്കും ലക്ഷക്കണക്കായ മറ്റ് അഭയാർത്ഥികൾക്കും നിങ്ങൾ സംരക്ഷണം നൽകിവരുന്നതായി കഴിഞ്ഞ 25 വർഷത്തിനുള്ളിൽ പല പ്രാവശ്യം അമിർദാരന്മാരും ഫെൽജ്ദാരന്മാരും പരാതിപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാകുന്നു. അവർ വൻതുകകൾ നമ്മുടെ സർക്കാരിനു തരാനുള്ള ആളുകളാണ്. ഈ പരാതി നാം ആദ്യം വിശ്വസിച്ചിരുന്നില്ല. എന്തെന്നാൽ വളരെ ലോകപരിചയവും കാര്യവിവരവുമുള്ള നിങ്ങൾ അങ്ങനെയൊന്നെ പ്രവർത്തിക്കുമെന്ന് എനിക്കു തോന്നിയിരുന്നില്ല. കോഴിക്കോട്ടുവെച്ചുതന്നെ കാര്യങ്ങൾ ശരിപ്പെടുത്തുന്നതിനു നാം നേരിട്ട് അവിടെ രണ്ടുപ്രാവശ്യം പോയിരുന്നു. അപ്പോൾ ഈ സർക്കാരിന്റെ കീഴിലുള്ളതും, ലന്തക്കാരുടെ കൈവശമിരുന്നതുമായ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയിൽ നിങ്ങളുടെ ആളുകളെ കഴിഞ്ഞ രണ്ടുമാസമായി പാർപ്പിച്ചുവരുന്നതായി അറിയാൻ കഴിഞ്ഞു. ലന്തക്കാ

ക്ക് പണ്ടു കോഴിക്കോട്ടെ അമിതാറവാരിൽനിന്നാണ് ഈ സ്ഥലം ലഭിച്ചത്. കൃഷിക്കാരെപ്പോലെ പാട്ടുകൊടുക്കുമെന്ന വ്യവസ്ഥയിലായിരുന്നു ആ സ്ഥലം അവർക്കു നൽകിയത്. ആ പാട്ടും അവർ കൊല്ലം തോറം കൊടുത്തുവന്നു. അതിനിന്നും ഈ കോട്ടയുടെ മേലുള്ള നമുക്കു അവകാശം വ്യക്തമാകുന്നല്ലോ. ഇതുകൂടാതെ കോഴിക്കോട്ടുരാജാവിനെപ്പോലുള്ള കള്ളന്മാർക്കും, ലക്ഷക്കണക്കിന് ഉപദ്രവകാരികൾക്കും നിങ്ങളുടെ നാട്ടിൽ അഭയം നൽകുന്നു. മേൽപറഞ്ഞ കാര്യങ്ങളിൽനിന്നു നിങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള പരാതി ശരിയാണെന്നു നമുക്ക് വിശ്വാസമായി. കഴിഞ്ഞ അൻപത്, അറുപത് വർഷക്കാലമായി ഈ സർക്കാരിന്റെ ആശ്രിതനായ കൊച്ചിരാജാവിന്റെ നാട്ടിന്റെ നടുക്കുകൂടെ, കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യം ഈ സർക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയതിനുശേഷം നിങ്ങൾ ഒരു അതിർത്തിയിൽ കെട്ടി. അതും വളരെ തെറ്റായ നടപടിയാണ്. പൊതുജനോപദ്രവകാരികൾക്ക് അഭയംനൽകാതെ അവരെ ഈ സർക്കാരിനു മടക്കിയയച്ചിരിക്കുകയും കൊച്ചിരാജാവിന്റെ നാട്ടിൽനിന്ന് അതിർത്തിയിൽ പൊളിച്ചുമാറ്റുകയും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയിൽ നിന്നു സൈന്യത്തെ പിൻവലിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ട് വെറും ന്യായം മാത്രമാണ്. എന്തു നടപടി സ്വീകരിക്കുന്നതിനും നിങ്ങൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. കൂടുതൽ വിശദീകരണം ആവശ്യമാണെങ്കിൽ അത് അല്ലെങ്കിലും ഖാദർ നേരിട്ടു നടത്തുന്നതാണ്.

“ഞാൻ കൊടുത്തയച്ചു ഉടുപ്പ് കിട്ടിക്കാണമെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇതിലധികമായി നമുക്ക് ഒന്നും എഴുതാനില്ല.”

തന്റെ നിലപാടിൽനിന്ന് അണവും വ്യതിചലിക്കാതെ വളരെ വിനയപൂർവ്വം ഈ കത്തിന് താഴെപ്പറയുന്ന മറുപടി രാജാവു അയച്ചു:—

“കാരുണ്യത്തിന്റെ ജ്വരപിടമായ അഞ്ച് അബ്ദുൾഖാദറിന്റെയും മഹമ്മദ് അമീർ ചുബ്ദിന്റെയും കൈവശം കൊടുത്തയച്ചു കയ്യെടുത്ത പ്രത്യേകപ്രീതിയുടെ സമ്മാനിച്ചു ഉടുപ്പും ശുഭമുഹൂർത്തത്തിൽതന്നെ കിട്ടി. നിർദ്ദോഷമായ ഈ കാരുണ്യമൂലം അഞ്ച് എണ്ണ വളരെ അധികം ബഹുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. അവിടുത്തെ സർക്കാരിനു ധാരാളം പണം തരുന്നതിനുള്ള ചിറയുൽരാജാവു തുടങ്ങിയവരെയും മറ്റാളുകളെയും മടക്കിത്തന്നതിനും, കൊച്ചിരാജാവിന്റെ നാട്ടിൽനിന്ന് അതിർത്തി മാറ്റുന്നതിനും, കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയിൽനിന്നു സൈന്യത്തെ പിൻവലിക്കുന്നതിനും കൈയെടുത്ത തീരുവെടുത്തിൽ ആവശ്യപ്പെട്ട കാര്യങ്ങളും അബ്ദുൾഖാദർ

വിശദീകരിച്ച മാതൃകയുണ്ടെങ്കിലും ഞാൻ നല്ലവണ്ണം മനസ്സിലാക്കി. ഞങ്ങൾ തമ്മിലുള്ള വളരെ അടുത്ത കടുബബന്ധംകൊണ്ടാണ് രാജ്യഭ്രഷ്ടരായ ചിറയ്ക്കൽരാജാവു തുടങ്ങിയവർ അത്യന്തം ഭയത്തോടും സംഭ്രമത്തോടും എന്നെ അഭയംപ്രാപിച്ചത്. എന്നാൽ അവരെ സഹായിക്കുന്നതിനോ, അവർക്കു തൊന്നായ ഉപദേശം നൽകുന്നതിനോ ഊശാലൻ സാക്ഷിയായി, ഞാൻ ഇതുവരെ തുനിഞ്ഞിട്ടില്ല. സർക്കാരിന്റെ നാട്ടിൽ ഈ നിമിഷംവരെ ഞാൻ യാതൊരു കഴുപ്പും കാണിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വിശ്വസിക്കുന്നു. അവർ ഇവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നതിനെപ്പറ്റി സർക്കാരിന്റെ ഭാഗത്തുനിന്ന് എന്തെങ്കിലും അന്വേഷണം നടന്നിട്ടുള്ളതായും എനിക്ക് അറിവില്ലായിരുന്നു. അങ്ങയുടെ തിരുവെഴുത്തു വായിച്ചപ്പോൾ മാത്രമാണ് അവർ സർക്കാരിന് എന്തുമാത്രം ബാധ്യതകൾ നൽകുന്നുണ്ടെന്ന് മനസ്സിലായത്. അപ്പോൾതന്നെ എന്റെ രാജ്യം വിട്ടുപോകാൻ പ്രസ്തുത രാജാക്കന്മാർക്ക് ഞാൻ കല്പനനൽകി.

“കൊച്ചിരാജാവ് അങ്ങയുടെ ആശ്രിതനായിത്തീരുന്നതിനു മുമ്പ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യം മുഴുവൻ കോഴിക്കാട്ടുരാജാവ് കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. അക്കാലത്ത് അദ്ദേഹത്തെ സഹായിക്കാൻ ഞാൻ ധാരാളം പണം കൊടുക്കുകയും അദ്ദേഹത്തെ വീണ്ടും തന്റെ രാജ്യത്തു വാഴിക്കുകയും ചെയ്തു. അതിന്റെ പ്രതിഫലമായി എന്റെ അതിർത്തിയിൽ കെട്ടുന്നതിന് അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാജ്യത്ത് എനിക്ക് എന്നെന്നേക്കുമായി കുറേ സ്ഥലം തന്നു. അവിടെ വളരെ ചിലവുചെയ്ത് ഞാൻ ഒരു മുവർകെട്ടി. അതു നിർമ്മിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ 25 വർഷമായിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ യഥാർത്ഥസ്ഥിതി ഇതാണ്. ഇതുവരെ അതിനെക്കുറിച്ചു പ്രതിഷേധം ഉണ്ടാകാതെ ഒരു കത്തുപാലും എനിക്ക് കിട്ടിയിരുന്നില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല എന്നിടനിന്ന് ഒരുകാലത്തും കൊച്ചിരാജാവിന് ഉപദ്രവം ഉണ്ടാകുകയുമില്ല. ഇംഗ്ലീഷുകാരനായി അങ്ങ സമാധാനമുണ്ടാക്കിയപ്പോൾ എന്റെ പേരുകൂടെ അതിൽ ഉൾപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായല്ലോ. ഈ അതിർത്തിയിൽ നിലവിലുണ്ടെന്ന വസ്തുത അങ്ങയുടെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർക്കു അന്നു അറിയാമായിരുന്നു.

“കൊടുങ്ങല്ലൂർകാട്ടു ഞാൻ ലത്തക്കാരിൽനിന്നും വാങ്ങുന്ന അവസരത്തിൽ, അതിന്റെമേൽ വേറെ ആർക്കുതന്നെ എങ്കിലിടപോലും അവകാശമില്ലെന്നും അത് അവരുടെ വകമാത്രമാണെന്നും കത്തുകളും ഉടമ്പടികളും ഉൾക്കൊള്ളുന്ന അവർ എന്നെ ബാധ്യപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. അതുകൊണ്ടാണ് ഞാനതു വാങ്ങിയത്. അങ്ങയുടെ സർക്കാരിനെ എതിർക്കുകയും

കള്ളത്തരം കാണിക്കുകയുണ്ടായപ്പോൾ ആർക്കും ഞാൻ അഭയം നൽകിയിട്ടില്ല. കൊടുങ്ങല്ലൂർനിന്ന് ഏറെൻ ആളുകളെ പിൻവലിക്കണമെന്ന് അങ്ങ് ആവശ്യപ്പെട്ടപ്പോൾ, ഞാൻ ലത്തക്കോട് ഒരു വാശിപിടിക്കണം ചോദിച്ചു. അതിന് അവർ തന്ന മറുപടിയിൽ, കോട്ടയെപ്പറ്റി അങ്ങ് അവർക്ക് എഴുതിയിട്ടുണ്ടെന്നും അതിന് അവർ വിശദമായ മറുപടി നൽകിയിട്ടുണ്ടെന്നും പറയുന്നു. അതുകൊണ്ട് അക്കാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള സകല വിവരങ്ങളും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ അങ്ങേയ്ക്ക് സംതൃപ്തിയുണ്ടാകുമെന്നും ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. ഇംഗ്ലീഷുകാരെ അറിയിക്കാനെ ഒരു കാര്യവും ചെയ്യാൻ എനിക്കു നിയുക്തിയില്ലാത്തതുകൊണ്ട് ഈ വിവരങ്ങളെപ്പറ്റി ഞാൻ മദിരാശിഗവണ്ണർക്ക് എഴുതിയിട്ടുണ്ട്. അവരുടെ ഉത്തരവു ലഭിക്കുന്ന ഉടൻതന്നെ സകല കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റിയും വിശദമായി ഞാൻ എഴുതാം.

“ഈ കത്ത് കിട്ടുന്നതൊപ്പം ഒരു ഉടുപ്പും മറുപടിയെ സാധനങ്ങളും കൊടുത്തയയ്ക്കുന്നു. അവ സ്വീകരിച്ച് ഏതെങ്കിലും ബഹുമാനിക്കണമെന്ന് അഭ്യർത്ഥിക്കുകയും അതിലൂടെയും നിങ്ങളും.”

ഈ മറുപടി കിട്ടിയ ഉടൻതന്നെ തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യത്തെ കൊടുങ്ങല്ലൂർ കോട്ടയിൽനിന്നും ആയക്കോട്ടയിൽനിന്നും പുറത്താക്കാൻ ടിപ്പു തീരുമാനിച്ചു. മദിരാശിഗവണ്മെന്റിന്റെ മധ്യസ്ഥനിർദ്ദേശം അദ്ദേഹം നിരസിക്കുകയും, ഡിസംബർ മാസത്തോടുകൂടി നെടുങ്കോട്ട ആക്രമിക്കുന്നതിന് തന്റെ പട്ടാളത്തെ അണിനിരത്തുകയും ചെയ്തു. ആക്രമണം തുടങ്ങുന്നതിനുമുമ്പ് അദ്ദേഹം മദിരാശിഗവണ്മെന്റിനു വീണ്ടും ഒരു കത്തയച്ചു. തനിക്കെതിരായി തിരുവിതാംകൂർ രാജാവു ചെയ്തിട്ടുള്ള ദോഷങ്ങൾ നേരിട്ട ബോധ്യമായിരിക്കണമെന്നും, സമാധാനപരമായ ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കുന്നതിനുള്ള തന്റെ ശ്രമങ്ങൾ രാജാവ് അവജ്ഞയോടെ നിരാകരിച്ചുവെന്നും അതിൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരുന്നു.

മദിരാശിക്കൗൺസിലിന്റെ സഹായകരമായ നിഷ്പക്ഷതയെപ്പറ്റി ഉറപ്പുവരുത്തിയശേഷം, 1789 ഡിസംബർ 28-ാം-നും ഏഴായിരത്തോളം കാലാളുകളുമായി ടിപ്പു നെടുങ്കോട്ട ആക്രമിച്ചു. തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഫോറമായ യുദ്ധത്തിൽ ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണത്തെ തിരുവിതാംകൂർ സൈന്യം പരാജയപ്പെടുത്തി. സുൽത്താൻതന്നെ മുദ്രപാദം, മൈസൂർ സേന പിൻവാങ്ങി. നെടുങ്കോട്ട തകർന്നു തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രവേശിക്കാൻ തികച്ചും അപര്യാപ്തമായിരുന്നു ടിപ്പുവിന്റെ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന സൈന്യം. അതുകൊണ്ട് വീണ്ടും ഒരു പരീക്ഷണം നടത്താൻ അദ്ദേഹം മുതിർന്നില്ല. അങ്ങനെ ചെയ്തിരുന്നെങ്കിൽ ഒരുപക്ഷേ ചരിത്രത്തിൽ

ന്റെ ഗതിതന്നെ വ്യത്യസ്തമാകുമായിരുന്നു. ഏതെന്നാൽ ടിപ്പു ഉടൻതന്നെ വീണ്ടും ആക്രമിച്ചിരുന്നുവെങ്കിൽ മദ്രാസ് കൌൺസിലിന്റെ തീരുമാനം റദ്ദ്ചെയ്ത്, തീരുവിതാംകൂറിന്റെ സാമാന്യത്തിനെത്താൻ കോൺവാല്യീസ് പ്രഭുവിനു സമയം ലഭിക്കുമായിരുന്നു. സുൽത്താനാകട്ടെ കൂടുതൽ പട്ടാളത്തിനും, പീരങ്കികൾക്കും, കോട്ടകൾക്കുമുള്ള യന്ത്രോപകരണങ്ങൾക്കും, ആഹാരസാധനങ്ങൾക്കും മാവുമായി ശ്രീരംഗപട്ടണത്തേക്ക് ആളിനെ അയച്ചു. ഈ സമയം ദിവാനു കേശവദാസും പാഴാക്കിയീല്ലു അദ്ദേഹം ഒരു ലക്ഷത്തോളം വരുന്ന ഒരു സൈന്യത്തെ ശേഖരിക്കുകയും അതിനെ നെടുങ്കോട്ടയുടെ പലഭാഗത്തും നിർത്തി, പ്രതിരോധം ശക്തിപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. 1790 ഏപ്രിൽ 15-ാം-നു ടിപ്പു വീണ്ടും ആക്രമണം ആരംഭിച്ചു. തുടർന്നുണ്ടായ സംഭവങ്ങളെപ്പറ്റിയുള്ള സമകാലീനനായ ഒരു ഏഴുതുക്കാരന്റെ വിവരണമാണ് മുമ്പടെ ചേർന്നത്:

“കൂടിയായലാചനകൾക്കൊണ്ടു താൽക്കാലികമായ യുദ്ധവിരമമേയുണ്ടായുള്ളൂ. അന്തരജനസഭാഭവത്തോടെയാണു് അതു നടത്തിയതെങ്കിലും സമാധാനം കൈവരുത്തുന്നതിന്നു സൈനികദൃഷ്ടി കറയ്ക്കുന്നതിന്നു അതു കൊണ്ടു കഴിഞ്ഞില്ല. അഞ്ചു നാഴിക അകലത്തിൽ മാത്രം പാളയമടിച്ചിരുന്ന ഭയങ്കരശത്രുക്കൾ തമ്മിൽ ഭ്രമദാസകാലത്തേക്കു പ്രഖ്യാപിക്കപ്പെടാത്ത ഒരു വെടിനിർത്തലുണ്ടായതിന്റെ കാരണങ്ങൾ വിചരിക്കുക വിഷമമാണു്. സുൽത്താൻ ഏറാ മുറിവുകൾ, പീരങ്കിയുടെ കറവു്, അദ്ദേഹം കയ്യുറാകായ് നിവൃ്ചിക്കാൻ അപര്യാപ്തമായ ചെറുസേന, മുതലായവയാചിരിക്കുന്നു പ്രത്യക്ഷത്തിലുണ്ടായ നിശ്ചലതയ്ക്കുകാരണം. ആ സമയത്തിനുള്ളിൽ മൈസൂറിയിന്നും ശ്രീരംഗപട്ടണത്തുനിന്നും അദ്ദേഹം യാതൊരു തടസ്സവും കൂടാതെ പോഷകസേനകളും പീരങ്കികളും കോട്ടനശീകരണയന്ത്രങ്ങളും മറ്റു് ആയുധസാമഗ്രികളും വരുത്തി. രാജാവാകട്ടെ ഈ മുരടിയ സമയംകൊണ്ടു താൽക്കാലിക വിജയത്തിനു് മുമ്പെങ്കിലും മതവികാരങ്ങളുടെയും സാഹായത്തോടെ ഒരു ലക്ഷത്തോളം ജെണ്ടുസുകളെ (ഹിന്ദുക്കളെ) ശേഖരിക്കുകയും അവരെ രക്ഷാനിരയുടെ പലഭാഗത്തായി സൂക്ഷിച്ചു നിലയുറപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. മാപ്പുമാസം ആരംഭത്തോടെ സന്ധിയാലാചനകൾ അവസാനിച്ചു. ഗണ്യമായി സേനാവിഭാഗങ്ങൾ നെടുങ്കോട്ടയുടെനേക്കു നീങ്ങി. അപ്പോൾ സമീപഗതികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനും മെല്ലർകോട്ടവാതലിനു മുൻപിലുള്ള കാറിക്കാടുകൾ തെളിക്കുന്നതിനുമായി ആയിരംപേരെ കോട്ടയിൽനിന്നു നിയോഗിച്ചിരുന്നു. അവർ കണ്ടില്ല 400 പേരെ

വീണ്ടുന്നതിനും മുമ്പായി പതിയിരുന്ന ശത്രുക്കൾ അവരെ ആക്രമിച്ചു. കൊത്തളങ്ങളിൽനിന്നും അവരെ സ്വഹായിക്കാൻ ഭയങ്കരമായ വെടിവയ്പു നടന്നുവെങ്കിലും വമ്പിച്ച ആർംഗാൾത്തോടെ അവർ പിൻവാങ്ങേണ്ടിവന്നു. ആ മാസം 4-ാം-നു സുൽത്താൻ കുറു വനപ്രദേശങ്ങൾ വെട്ടിക്കെട്ടിച്ചു. കൊത്തളത്തിൽനിന്ന് 500 വാരമാത്രം അകലെ യായി ഒരുയന്ന സ്ഥാനം കണ്ടുപിടിക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ അദ്ദാറം ഒരു 'ബേത്തരി' (പീരങ്കിനിര) ഉറപ്പിച്ചു. 18 രാത്രിൽ ഭാരമുള്ള ഉണ്ടകൾ പായിക്കുന്ന 7 പീരങ്കികളാണ് ഇവിടെ സ്ഥാപിച്ചത്. ഇവിടെനിന്നും കുറുനരം പീരങ്കിപ്രയാഗം നടത്തിയതിന്റെ ഫലമായി കൊത്തളത്തിൽ ഉറപ്പിച്ചിരുന്ന ചില പീരങ്കികളുടെ സ്ഥാനമിളക്കുന്നതിനും മെല്ലെക്കൊട്ടയിലെ പീരങ്കികൾ നിശ്ശബ്ദമാക്കുന്നതിനും കഴിഞ്ഞു. എന്ന് അതുകൊണ്ട് കോട്ടമതിലിന് കാര്യമായ കേടൊന്നുമുണ്ടായില്ല. ആ മാസം 20-ാം-നായപ്പോഴേക്കും മൈസൂർസന മൂന്നാഴ്ച പടിഞ്ഞാറോട്ടു മുന്നറി സുശക്തമായ സ്ഥാനങ്ങൾ ഉറപ്പിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവർ നെടുങ്കോട്ടയെ ആക്രമിക്കുന്നതിനും പല ഭാഗത്തായി 'ബേത്തരി' കൾ സ്ഥാപിച്ചു. വളഞ്ഞു തിരിഞ്ഞു പതുങ്ങിയും മുന്നിരയ്ക്കു അവർ കിടന്നിന്റെ അരികിൽ കെട്ടിയിരുന്ന വേലിയുടെ 14 അടി അടുത്തത്തി. തുടർന്നു നിരന്തരമായ പീരങ്കിപ്രയാഗമാണു നടന്നത്. ആ മാസം 29-ാം-നായപ്പോഴേക്കും അതിന്റെ കാടിനുമ്പു തോക്കുകളിൽനിന്നുള്ള തുടക്കവിപ്പാത്ത വെടിയും മൂലം, നെടുങ്കോട്ടയിലെ രണ്ടു പീരങ്കികൾ ഒഴികെ ബാക്കിയുള്ളവ മഴുവനം പ്രവർത്തനരഹിതമായി. അതിൽ ഒരു പീരങ്കി മെല്ലെകൊട്ടയിലും മറ്റൊന്ന് അല്പകൂടെ പടിഞ്ഞാറോട്ടു മാറിയായിരുന്നു സ്ഥിതിചെയ്തിരുന്നത്. ഒന്നാക്കത്തുപോലും കൊത്തളങ്ങളിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടാൻ ധൈര്യപ്പെട്ടില്ല. പല ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നുള്ള ആക്രമണവും 40-ൽപരം പീരങ്കികളിൽനിന്നുള്ള തുടർച്ചയായ വെടിയും 'ബേത്തരി'കളെ 'വിജയിപ്പിച്ചു. അവരുടെ സംഭ്രമം ഉച്ചകോടിയിൽ എത്തിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മെല്ലെ 10 നാഴിക പടിഞ്ഞാറുള്ള ഭാഗം തിരക്കോട്ടയെന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു 'ബേത്തരി' കൂടെ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ആക്രമണം കൂടുതൽ രൂക്ഷവും വിജയകരമാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സുപ്രസിദ്ധമായ മംഗലാപുരം ഉപദേശാധികാരിയെ ഒരു തന്ത്രം സുൽത്താൻ സ്വീകരിച്ചു. അദ്ദേഹം മോർട്ടർപീരങ്കികൾ നിമിഷകയും അവയിൽകൂടെ കല്ലും തടിപ്പൊന്നുങ്ങളും കോട്ടയിലേക്ക് വെക്കുകയും ചെയ്തു. തങ്ങളുടെ ഒരുക്കങ്ങൾ ഇങ്ങനെ പൂർത്തിയാക്കിയശേഷം മുമ്മുമ്പിയുടനീളം അന്ധവിശ്വാസംകൊണ്ടാണോ, മറ്റോ അജ്ഞാതകാരണംകൊ

ഞാണോ എന്നറിഞ്ഞുകൂടാ, പത്തു ദിവസങ്ങളെക്കുറിച്ച് നിശ്ശേഷം പ്രവർത്തനം മാറിത്തെയി. അസാധാരണമായ ഈ പ്രവൃത്തിയുടെ കാരണം എന്തെന്നു നോക്കാം, ഭയങ്കരമായ ആക്രമണത്തിന്റെ നാദിയായി കോട്ടയിലുണ്ടായിരുന്നവർ അതിനെ വ്യാഖ്യാനിച്ചു.

“ഏപ്രിൽ 9-ാം-നു ഉച്ചയ്ക്കു മൂന്നുമണിയോടുകൂടി 1,500 പേർ വീതം വരുന്ന രണ്ടു സംഘങ്ങൾ കോട്ടയിൽനിന്നു പുറത്തുവന്നു. അതിൽ ഒരു സംഘം പടിഞ്ഞാറുഭാഗത്തായി താവളമടിച്ചിരുന്ന ശത്രുനിരയെ ആക്രമിക്കുന്നതിന്നും, മറ്റൊരു മെല്ലർകോട്ടവാതലിന് എതിർവശമുണ്ടായിരുന്ന ശത്രുക്കളുടെ മദ്ധ്യത്തിലേയ്ക്കു ഒരു മിന്നൽആക്രമണം നടത്തുന്നതിന്നുമാണു പുറപ്പെട്ടത്. ആദ്യത്തെ സംഘം വളരെ ധീരതയോടെയാണു മുന്നേറിയത്. എന്നാൽ തന്ത്രപരമായ ഒരു സ്ഥാനത്തു കാവലിട്ടിരുന്ന ഒരു ചെറുശത്രുസംഘം അവരെ അപ്രതീക്ഷിതമായി ആക്രമിച്ചു. ഈ ഏറ്റുമുട്ടൽ മറ്റു സേനാവിഭാഗങ്ങൾക്കു മുന്നറിയിപ്പുനൽകുന്നതിന് സഹായിച്ചു. മൈസൂർപീരങ്കികൾ ലോരമായി റിറയൊഴിക്കാൻ തുടങ്ങി. കിടങ്ങിന്റെ കരയിൽ കാവൽകിടന്ന സൈന്യങ്ങൾ ആക്രമണത്തിൽ പങ്കെടുത്തു. അങ്ങനെ തിരുവിതാംകൂർസേന കോട്ടയ്ക്കുള്ളിലേയ്ക്കു പിൻവാങ്ങാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായി. അതിനുമുമ്പായി ശത്രുക്കളുടെ ബയണറ്റ് പ്രയോഗത്തിന്റെ ഭീകരതയും അവർക്കു മനസ്സിലാക്കേണ്ടിവന്നു. കിഴക്കോട്ടു നീങ്ങിയ സംഘത്തിന്റെ ശതി ഇതിലും കഷ്ടമായിരുന്നു. പല ഭാഗത്തുനിന്നും സുശിക്ഷിതരായ മറ്റാരുമേയെന്നുകൾ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ, നായന്മാർക്കു കോട്ടയിലേയ്ക്കു രക്ഷപ്പെട്ടാൽമതിയെന്നായി. ഇത്തരത്തിലുള്ള യുദ്ധസമ്പ്രദായം അവർക്കു തീരെ അപരിചിതമായിരുന്നു. ഈ ആക്രമണത്തിൽപ്പെട്ട് 130 പേർ മരിച്ചു. ഈ സംഭവം തിരുവിതാംകൂർസേനയെ എത്രമാത്രം ക്ഷീണമനസ്സാക്കിയെന്നും, അത്രത്തോളം മൈസൂറുകാരുടെ ആത്മവിശ്വാസവും വർദ്ധിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി.

“ഏപ്രിൽ 12-ാം-നു രാവിലെമുതൽ എല്ലാ പീരങ്കികളും കോട്ടമതിലിന്റെനടുവരെ ഉണ്ടാകാൻ വാങ്ങിക്കാൻ തുടങ്ങി. രാത്രിയും പകലുമുള്ള തുടച്ചുയായ വെടിവെയ്പും, ഇടയ്ക്കിടയ്ക്കുള്ള മഴയുച്ചയുടെ മേന്മപ്പോൾ നെടുക്കോട്ടയുടെ ഒരുഭാഗത്തെ മതിൽ ഏകദേശം മുക്കാൽനാഴിക നീളത്തിൽ തകർന്നു. 15-ാം-നു രാവിലെ ആക്രമണത്തിന്റെ നാദിയായി മൈസൂർസേനകൾ അവരുടെ പാളയത്തിൽ മൂന്നു കൊടികൾ നാട്ടിയിരുന്നു. അധികസമയം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പ് മൂന്നു സൈനികനിരകൾ ആക്രമണസന്നദ്ധരായി മുന്നോട്ടു കുതിച്ചു. തകർന്ന കോട്ടയുടെ ഭാഗത്തു്

അവർക്കു കാര്യമായ എതിർപ്പുണ്ടാകാതിരിക്കണമെന്നില്ല. തിരുവിതാംകൂർ സേന അടുത്ത അവസരങ്ങളിൽ കാണിച്ചുതന്ന ധീരതയുടെ സ്ഥാനത്തു് ഭീരുത്വം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. പുന്നത്തന്നെയുമല്ല പ്രതിരോധസന്നാഹിതകൾ പട്ടാകെ അണു്റെപ്പും വിഷമവും ഭയവും പടർന്നുപിടിച്ചതുപോലെ തോന്നി. തലേദിവസം ഭാഗ്യം ഭയങ്കരമായ മഴയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ടു് പട്ടാളക്കാരിൽ പലരും സമീപത്തുള്ള കുരിലുകളെ അഭയംപ്രാപിച്ചിരുന്നു. ആക്രമണം നടക്കുന്ന സമയത്തു് ചിലർ വിഷങ്കുശാരികുന്നതിനും മറ്റുചിലർ പാറത്തെ വസ്ത്രങ്ങൾ ഉണക്കുന്നതിനും പോയിരിക്കുകയായിരുന്നു. കോട്ടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന കുറെ ആളുകൾ തകന്നഭാഗം രക്ഷിക്കുന്നതിനു ശ്രമിക്കാതെ, കൊത്തുത്തതിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിലേയ്ക്കു കടന്നുകളഞ്ഞു. കോട്ടയിലേയ്ക്കു തളളിക്കയറി സൈന്യം വലിയ സംഘട്ടനങ്ങൾക്കുടനെ മുമ്പോട്ടു നീങ്ങി. സുൽത്താന്റെ സാന്നിദ്ധ്യം അവരെ ആവേശഭരിതരാക്കി. പ്രതിരോധഭയം ഉറച്ചുനിന്നിരുന്നവെങ്കിൽ ഈ മുന്നോട്ടു അത്യാവേശം വിഷമകരമാക്കിത്തീർക്കാൻ കഴിയുമായിരുന്നു. മൈസൂർസേന വേലി തകർത്തു്, കിടപ്പു കടന്നു്, തകന്ന കോട്ടയുടെ മുകളിൽക്കയറാൻ തുടങ്ങി. തിരുവിതാംകൂർസംസ്ഥാനത്തിന്റെ ഹൃദയത്തിലേയ്ക്കുള്ള ചാത്ത അവർ റെട്ടിത്തുറന്നു. എല്ലാ വിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ഔഷധ സന്യാസം—നായന്മാരും ശിവാധികളും മറ്റു ജാതിക്കാരും—ജീവനംകൊണ്ടു റാണതു. തിരുവിതാംകൂർരാജാവു് കണ്ണാട്ടിങ്കിൽ പരിശീലിപ്പിച്ചു രണ്ടുക്കുറ്റിണി ശിവാധിമാർ വളരെ നിർബ്ബന്ധത്തിനനുശേഷം തിരിഞ്ഞുനിന്നു വെടിവച്ചു. പക്ഷേ, മറ്റുള്ളവർ തങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചു പലായനംചെയ്യുന്നതു കണ്ടു ചേറ്റാർ, അവർ വെടി തുടരാൻ കൂട്ടാക്കിയില്ല. യുദ്ധത്തിലുള്ള പരിചയക്കാര്യം, പരസ്പരവിശ്വാസമില്ലായ്മ, ഇതിനെയൊക്കെ ഉപരിയായി അച്ചടക്കരാഹിത്യം എന്നിവമൂലം പട്ടാളത്തെ വീണ്ടും അണിനിരത്തുന്നതിനുള്ള ശ്രമം പാഴിലായി. സുൽത്താൻ നെടുങ്കോട്ടയുടെ നല്ലൊരുഭാഗം കൈവശപ്പെടുത്തി. അവിടെ ശേഖരിച്ചിരുന്ന വെടിമരുന്നു പീരങ്കിയും യാതൊരു എതിർപ്പുകളാതെ കൈവശപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞു. സംസ്ഥാനത്തെ മുഴുവൻ സൈന്യത്തെയും കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്ന ഈ രക്ഷാനിര സമരക്കിടയിൽ ചുമതലപ്പെട്ടിരുന്ന തിരുവിതാംകൂർമന്ത്രി, അതു് ഇത്ര വേഗത്തിൽ ഉപേക്ഷിച്ചതു ധീരവും പീഡിപ്പുവുമായിരുന്നില്ല. ആ പ്രദേശത്തെ മലങ്കഴികളും, വരണ്ട തോടും മറ്റും നദികളും പ്രതിരോധയുദ്ധത്തിനു് ഏതായാ പറ്റിയായിരുന്നു. ഇത്ര നല്ലവണ്ണം രക്ഷിക്കാൻ കഴിയുന്ന ഒരു സ്ഥലം, തീരെ ഗതിമുട്ടാത്ത മാത്രമേ കിടന്നുവെക്കാൻ പാടുള്ളായിരുന്നു. ഏതായാലും തോറ്റൊടിയവരുടെ ഭാഗ്യമുൾക്കൊള്ളാൻ.

നോക്കിന്റെകീഴിൽ ചേന്ദമംഗലത്തു താവളമുണ്ടായിരുന്ന രണ്ടു മദിരാശി കപ്പലിനികളിലേയ്ക്ക് ഈ സാദ്രം വ്യാപിച്ചില്ല. ചേന്ദമംഗലം നദി കടക്കുന്നതുവരെ പലായനംചെയ്തവരെ സംരക്ഷിച്ചശേഷം, ഈ സേനാ വിഭാഗം കൊച്ചിയിൽനിന്ന് 10 നാഴിക അകലെയുള്ള നീറ്റപ്പുറം (വൈപ്പിൻ) ദ്വീപിലേയ്ക്ക് മാറി. അതുവശം വേണ്ടിവന്നാൽ കൊച്ചിയിലേയ്ക്ക് പിൻവാങ്ങാവുന്ന സൗകര്യം ഈ സ്ഥലത്തു് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നു. നെടുങ്കോട്ട പിടിച്ചതിനെ തുടർന്നുണ്ടായ പരിഭ്രാന്തി വിശ്വാസിക്കാൻ പോലുംവയ്ക്കാത്ത തോതിലായിരുന്നു. എല്ലാതരത്തിലുള്ള ആളുകളും വീടും കടിയുംവിട്ട് തെക്കോട്ടു പ്രവാഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. മദ്രാസ്സേനാ വിഭാഗം അവിടെ ഉറച്ചുനിന്നതുകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ആ പ്രദേശം നിശ്ശേഷം ജനതന്ത്രമാകാതിരുന്നത്.

“എപ്രിൽ 15-ാംതീയതി കൊച്ചിപ്പട്ടണത്തിൽ” ഒരുനാഴിക ദൂരത്തിൽ ശത്രുസൈന്യം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കാവൽക്കാരന്മാർ ഉടൻതന്നെ ഓട്ടംതുടങ്ങി. അതിൽ വലിയൊരുവിഭാഗം മദ്രാസ് കപ്പലിനികളുടെ പാളയത്തിന്റെനേക്കു പായാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഓടുന്നവരെ നിട്ടാക്കിപ്പറ്റി വെടി വച്ചുവീഴ്ത്താൻ മന്ത്രി ഉത്തരവുനൽകി. അങ്ങനെ വെടികൊണ്ടു നാലു പേർ മരിച്ചപ്പോൾ മറ്റുള്ളവർ കോട്ടയിലേയ്ക്കു മടങ്ങി. ദിവസം കഴിയുന്നോടേ തിരുവിതാംകൂറുകാരുടെ വിഷമവും ക്ലേശവും വർദ്ധിച്ചു. കണ്ണാട്ടിക്ക്സേന കൂടുതൽ ജാഗ്രതയോടെയിരിക്കേണ്ടിവന്നു. ലഹ്മാറാന്നന്ദകേണൽ ഫാക്ട്ലി ബോംബെയിൽനിന്ന് ഒരു സേനാവിഭാഗവുമായി വന്നു ചേർന്നപ്പോൾ തിരുവിതാംകൂർസേനയുടെ മൂന്നു നീങ്ങുകയും കമ്പനിഭടന്മാരുടെ ആത്മവിശ്വാസം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്തു. രാജാവിനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ജീവപ്രധാനമായ ഒരു ഘട്ടത്തിലാണ് ഈ സൈന്യം വന്നുചേർന്നത്. എന്തെന്നാൽ കമ്പനിയുടെ സൈന്യം കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു പിൻവാങ്ങുന്നതിനും “ജെണ്ട്രൽ” (ഹിന്ദു)നേതാക്കന്മാർ പലായനംചെയ്യുന്നതിനെപ്പറ്റിയും ആലോചിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു സന്ദർഭമായിരുന്നു അത്. സുൽത്താനാക്കട്ട കൊത്തളങ്ങൻ ഇടിച്ചുപൊളിച്ചു കിടങ്ങുനികത്തിക്കൊണ്ടു മുന്നേറുകയായിരുന്നു. 26-ാംതീയതിയായപ്പോഴേയ്ക്കും കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ എത്തിയ അദ്ദേഹം “ബത്തേരി” സ്ഥാപിച്ചുകഴിഞ്ഞു. അവയുടെ സഹായത്തോടെ അദ്ദേഹം കോട്ട ആക്രമിക്കാൻ തുടങ്ങി. മേയ് 7-ാംതീയതിയായപ്പോഴേയ്ക്കും ടിപ്പു കൊടുങ്ങല്ലൂർകോട്ടയിൽ പിളർപ്പുണ്ടാക്കുകയും അതിലെ പീരങ്കികൾ പ്രവർത്തനരഹിതമാക്കുകയും ചെയ്തു.

“ഈ കാലത്ത് ഗോദബ്ദിനും സുന്തരാനും തമ്മിൽ മലബാർതീരത്തു ഗുരുതരമായ സംഘട്ടനങ്ങൾ നടന്നിരുന്നു. പക്ഷേ, അദ്ദേഹം നീങ്ങുന്ന വഴിയിലൊക്കെ പതിവുപോലെ ക്രിസ്ത്യാനികളെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നു. എങ്കിലും കേണൽ ഫാട്ട്ലി കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ട രക്ഷിക്കുന്ന വരെ സഹായിക്കാൻ ഒരുങ്ങിയില്ല. ബ്രിട്ടീഷ് നായാ മാത്രമല്ലായിരുന്നു അതിനു കാരണം. ആ കോട്ട പരിശോധിക്കുന്നതിന് അദ്ദേഹം അയച്ച ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥന്റെ റിപ്പോർട്ടപ്രകാരം അവിടെ പീരങ്കിയും, വെടിമരുന്നു ആഹാരസാധനങ്ങളും ഇല്ലായിരുന്നു. അതേയചാരത്തിൽ ശത്രുവിനു ധാരാളം പീരങ്കികൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നു മാത്രമല്ല, അവർ ഉപരോധപ്രവർത്തനം അത്യന്തം കർക്കശമാക്കുകയും ചെയ്തു. കൊത്തളങ്ങളിൽനിന്നു കയ്യിച്ച് 300 വരെ അക്കലവരെ അവർ പീരങ്കിനിന്നു സ്ഥാപിച്ചിരുന്നു. ഈ അസൗകര്യങ്ങൾക്കെല്ലാം ഉപരിയായി നെടുങ്കോട്ടയുടെ മറ്റു ഭാഗങ്ങൾ പൂർണ്ണമായി നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നതുകൊണ്ട്, കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കൊണ്ടുമാത്രം പ്രയോജനപ്പെട്ടിട്ടായിരുന്നു. എന്നതെന്നയുമല്ല പ്രതിരോധത്തിനുവേണ്ട സന്നാഹങ്ങൾ നടത്താമെന്നു വിചാരിച്ചാൽ തന്നെയും മന്ത്രിയുടെ പിന്തുക്കുലം അലിക്കാക്ക് സാധാരണക്കൂലി പോലും നൽകാൻ സാധ്യമല്ലെന്നുവന്നു. ഈ സാഹചര്യങ്ങളിൽ കോട്ട ഉപേക്ഷിക്കുകതന്നെ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമെന്നു തീരുമാനിക്കപ്പെട്ടു.

“അയക്കോട്ട, പറവൂർ കുറുപ്പിള്ളി എന്നിവയും മാറപല അപ്രധാനകേട്ടുകളും യാതൊരു എതിർപ്പുകളാതെ ഒന്നിനുപുറകേ ഒന്നായി സുന്തരാനു കീഴടങ്ങി. കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ട അദ്ദേഹം ഇടിച്ചുനിറത്തി. മൈസൂർസന കൊള്ളയും കൊലയും രീപയ്പും നടത്തി നാടാകെ തുറന്നുകിട്ടി. നായന്മാർ പറ്റുതപ്രദശങ്ങളിലുള്ള അവരുടെ ശക്തികേന്ദ്രങ്ങളിലേയ്ക്കു പിന്മാറി. തിരുവിതാംകൂർസന തെക്കോട്ട് പിൻവാങ്ങിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ആ പ്രദേശത്തെങ്ങും കൃഷി നിലച്ചു. മുഹമ്മദീയരായ ആക്രമണക്കാരികളുടെ വൈഗാഹികമായ മട്ടനങ്ങളേക്കാൾ, കടുവായുടേയോ ചെന്നായുടേയോ യാടുച്ചിടമായ ആക്രമണത്തെ സ്വാഗതം ചെയ്തുകൊണ്ട് ജനങ്ങൾ വീടും കുടിയും ഉപേക്ഷിച്ച് വനാന്തരങ്ങളിലേയ്ക്കു പാഞ്ഞു. സുന്തരാന്റെ ഭാവിതലമുറകൾക്ക് അഭിമാനകൊള്ളാവുന്നവിധം ഗംഭീരമായ ഒരു വിജയമായിരുന്നു അത്.”

രാജാവ് നിസ്സഹായനായി. മദിറാശിയിൽനിന്നു സഹായം ലഭിക്കാനുള്ള യാതൊരു സാധ്യതയുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം ഗവണ്ണർ-ജനറലിനെ സമീപിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും മി. ഫോളണ്ട് അവിടെയും സ്വാധീ

നം ചെലുത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നുള്ളത് വ്യക്തമായിരുന്നു. എന്നാൽ ആക്രമണത്തിന്റെ വിവരം കല്പട്ടായിൽ ലഭിച്ചപ്പോൾ, മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റ് തന്റെ മുൻനിർദ്ദേശപ്രകാരം സ്വാഭാവികമായും യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചു. കാണമെന്ന വിശ്വാസത്തിൽ കോൺവാല്യീസ് വീണ്ടും എഴുതി. എന്നാൽ തിരുവിതാംകൂറിനെ സഹായിക്കാൻ മി. ഫോളണ്ട് കൂട്ടാക്കുന്നില്ലെന്നും കോൺവാല്യീസ് പ്രഭുവിന്റെ ഉത്തരവു ലംഘിക്കാനാണ് അയാളുടെ ഭാവമെന്നും കണ്ടപ്പോൾ സർട്ടിഫിക്കറ്റാധിപൻ എന്ന നിലയിൽ ഗവണ്മെന്റുനാൽ ഫെബ്രുവരി 10-ാംതീയതി അയാൾക്ക് ഇങ്ങനെ എഴുതി:—

“ഞങ്ങൾ (ഗവണ്മെന്റ്-ജനറലും കൗൺസിലും) വിചരിക്കാൻ പോകുന്ന വിഷയങ്ങളെപ്പറ്റി ഈ ഘട്ടത്തിൽ എന്തെങ്കിലും അഭിപ്രായപ്രകടനം നടത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നില്ല. എന്നാൽ ഞങ്ങൾക്കു വളരെ തെറ്റാണെന്നു തോന്നുന്ന നിങ്ങളുടെ ചില മുൻനടപടികളെപ്പറ്റി, നിങ്ങളോട് സമാധാനം ആവശ്യപ്പെടാൻ നാട്ടിനോടും ബഹുമാനപ്പെട്ട കമ്പനിയോടുമുള്ള കടമ ഞങ്ങളെ നിർബ്ബന്ധിക്കുന്നു.

“ഈ രാജ്യത്തെ പൊതുവായ രാഷ്ട്രീയനിലവച്ചു നോക്കുമ്പോൾ നമ്മോട് ഉടൻതന്നെ ഒരു യുദ്ധം ചെയ്യാൻ ടിപ്പു ശ്രമിക്കുമെന്നു കരുതാൻ സാധ്യതയില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അങ്ങനെ സംഭവിക്കുകയാണെങ്കിൽ, ചില പ്രത്യേകപരിതഃസ്ഥിതിയിൽ നിങ്ങൾ സ്വീകരിക്കേണ്ട നടപടിയെപ്പറ്റി അംഗീകൃതമായ രീതിയിൽ ചില നിർദ്ദേശങ്ങൾ ഞങ്ങൾ നൽകിയിരുന്നു. ആക്കാട്ടുനവാബിന്റെയോ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെയോ പ്രദേശങ്ങൾ ടിപ്പു ആക്രമിച്ചതായി നിങ്ങൾക്കു സൂക്ഷ്മമായ വിവരം ലഭിച്ചാൽ, അപ്പോൾമുതൽ അയാൾ കമ്പനിയുമായി യുദ്ധത്തിലാണെന്നു കരുതാൻ, കഴിഞ്ഞ ആഗസ്റ്റ് 29-ാംതീയതി നിങ്ങൾക്ക് അയച്ച കത്തിൽ ഞങ്ങൾ ആവശ്യപ്പെട്ടുകയറുന്നു.

“നവംബർ 13-ാംതീയതിയിലെ ഞങ്ങളുടെ കത്തിൽ ഈ നിർദ്ദേശം ആവർത്തിച്ചിരുന്നു. മേല്പറഞ്ഞ രണ്ടു കത്തുകളിലെയും ഉത്തരവ് വളരെ വ്യക്തമായിരുന്നു. മുമ്പു പറഞ്ഞ നമ്മുടെ ഏതെങ്കിലും ചിത്രത്തെ ടിപ്പു ആക്രമിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അയാളോടു നമുക്കു യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടി വരുന്ന ദിവസംമുതൽ, ആക്കാട്ടുനവാബിന്റെ സ്വകാര്യകടക്കാൽ കൊടുക്കുന്ന തുകയും, നിങ്ങളുടെ പ്രസിഡൻസിയിൽനിന്നു യൂറോപ്പിൽ പണം നിക്ഷേപിക്കുന്നതിനുള്ള നടപടികളും ഉടൻ നിർത്തണമെന്നും അങ്ങനെ കിട്ടുന്നപണവും കണ്ണാട്ടിക്കിലെ മാറ്റുനാശമാറ്റങ്ങളും ഉപയോഗിച്ച്, ഡയറക്ടർമാരുടെ അഭിപ്രായപ്രകാരമുള്ള യുദ്ധച്ചിലവുകൾ വഹിക്കേണ്ടതാണെന്നും പ്രസ്തുത കത്തുകളിൽ ഞങ്ങൾ നിർദ്ദേശിക്കുകയുണ്ടായി.

“തിരുവിതാംകൂർരാജാവ് ലന്തക്കാരിൽനിന്ന് കൊടുങ്ങല്ലൂർക്കോട്ടയും ആയക്കോട്ടയും വാങ്ങിയതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ഞങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം നവംബർ 13-ാംതീയതിയിലെ കത്തിൽ നല്ലവണ്ണം വിശദീകരിക്കുകയുണ്ടായല്ലോ. ഈ കോട്ടകൾ പണ്ടു പോട്ടുഗീസുകാരുടേയും അതിനുശേഷം ലന്തക്കാരുടേയും വകയാണെങ്കിൽ, ടിപ്പുവിന്റെ സാമന്തനായ കൊച്ചി രാജാവിനോടു് യാതൊരു ആശ്രിതവ്യവസ്ഥയും കൂടാതെ അവ സ്വതന്ത്രമായി അവർ കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതാണെങ്കിൽ, ലന്തക്കാർ അവ തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനു വിറ്റത്ത് ന്യായമാണെന്നു കരുതി രാജാവിന്റെ അവകാശത്തെ പിന്തുടരുകയും രക്ഷിക്കുകയും ചെയ്യണമെന്ന വ്യക്തമായ ഉത്തരവാണ് നിങ്ങൾക്കു ഞങ്ങൾ നൽകിയത്.

“ഞങ്ങളുടെ മേല്പറഞ്ഞ ഉത്തരവിന് വിപരീതമായ നിലപാടാണു ജനവരി 3-ാംതീയതിയിലെ നിങ്ങളുടെ കത്തിൽ കാണുന്നത്. രാജാവും ലന്തക്കാരും തമ്മിൽ നടത്തിയ കച്ചവടം തെറ്റാണെന്നു സമാധിക്കുന്നതിനുള്ള തെളിവുകൾ ഉന്നയിക്കുന്നതിനാണ് നിങ്ങൾ ശ്രമിക്കുന്നത്. ആ നിലപാടു് തെറ്റാണ്. നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്ന ഉത്തരവിന്റെ മുമ്പതല നിങ്ങൾക്കുല്ലാതെത്തുകൊണ്ട്, അതു നഷ്ടപ്പെടുകയല്ലാതെ ചുട്ടുചെയ്യാൻ നിങ്ങൾക്കു് അവകാശമില്ല.

“ആ ഏഴുത്തിന്റെ കൂടെ അയച്ചു ഭേദകത്തിൽനിന്നു നവംബർ 13-ാം തീയതിയിലെ ഞങ്ങളുടെ ഉത്തരവിന്റെ ഒരു ഭാഗം മാത്രമേ നിങ്ങൾ ടിപ്പുവിനെ അറിയിക്കുകയുണ്ടായുള്ളുവെന്ന് ആശ്ചര്യത്തോടെ ഞങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കുന്നു. ആയക്കോട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂരും സ്വതന്ത്രമായി വില്ലാസങ്ങളു അവകാശം ലന്തക്കാർക്കുണ്ടെന്ന് ബോദ്ധ്യമായാൽ, അവ സംരക്ഷിക്കുന്നതിൽ തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനെ നാം സഹായിക്കുമെന്നു നിങ്ങൾ ടിപ്പുവിനെ അറിയിച്ചില്ല.

“എന്തെന്നെയുമല്ല തിരുവിതാംകൂറിലെ റസിഡണ്ടായ മി. പെരണിക്കര രാജാവിനും നിങ്ങൾ അയച്ച കത്തുകൾ ഞങ്ങൾ വളരെ ഹൃസ്വ വശത്തോടെ വീക്ഷിക്കുന്നു. അതിൽ ഞങ്ങളുടെ മേല്പറഞ്ഞ തീരുമാനത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ മിണ്ടിയിട്ടില്ല. എന്തെങ്കിലും തന്റെ അതിർത്തിക്ക് ഏതാനും നാഴിക അകലംവരെ എത്തിയിരിക്കുന്ന ഒരു ശത്രുവിൽനിന്നും സ്വന്തം നാട്ടിനെ രക്ഷിക്കാനുള്ള വിശ്വസ്തനായ ഒരു മെമ്പറുവിന്റെ ശ്രമങ്ങളെ നിങ്ങൾ നിരുത്സാഹപ്പെടുത്തുകപോലും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ആ ശത്രുവിന്റെ ധിക്കാരത്തെപ്പറ്റിയും അക്രമാസക്തിയെക്കുറിച്ചും വളരെക്കാലമായി അറിയാമായിരുന്നു നിങ്ങൾ ഇങ്ങനെ ചെയ്തത് അത്യന്തം വിചിത്രമായിരിക്കുന്നു.

“തിരുവിതാംകൂർരാജാവിന്റെ വടക്കൻഅതിർത്തിയിലുള്ള രക്ഷാ നിരകൾ ആക്രമിച്ചുകൊണ്ട് കഴിഞ്ഞ ഡിസംബർ 29-ാംതീയതി ടിപ്പു യൂദ്ധം തുടങ്ങിയെന്ന വിവരം ലഭിച്ചിട്ടും, യൂറോപ്പിൽ നിക്ഷേപിക്കുന്നതിന് ഒരു വലിയ തുകയ്ക്കുവേണ്ടി നിങ്ങൾ വരുത്തലിൽ പരസ്യം ചെയ്ത കാര്യവും ഞങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയിൽ പെട്ടിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ പ്രസിഡൻസിയിലെ പട്ടാളങ്ങളുടെ കമാണ്ടിങ്ങ് ഓഫീസറിൽനിന്ന് സർവ്വസൈന്യാധിപൻ ലഭിച്ച ഒരു കത്തു് അദ്ദേഹം ഈ ബോർഡിന്റെ മുമ്പിൽ സമർപ്പിച്ചു. ഏതു നിമിഷവും ഒരു വലിയ സൈന്യം യൂദ്ധസന്നദ്ധമായി നില്ക്കണമെന്നും, തെക്കുള്ള സേനയെ ശക്തിപ്പെടുത്താൻ കേന്ദ്രതാവളത്തിൽനിന്നു നല്ലൊരു പോഷകവിഭാഗം നീണ്ടുണമെന്നും നിങ്ങൾ ആജ്ഞാപിച്ചതായി അതിൽനിന്നു മനസ്സിലായി. എന്നാൽ അതേ സമയംതന്നെ കഴിഞ്ഞ സമാധാനഘടനയി ടിപ്പു പരസ്യമായി ലഭിച്ചുവെന്ന് അറിഞ്ഞതിനുശേഷംപോലും, വാലാജാബാദിലെ പീഠഭികൾ കൊണ്ടുപോകുന്നതിന് ഇ നിയോഗ ഉത്തരവുണ്ടാകുന്നതുവരെ കാലകളെ കൊടുക്കുവാൻ പാടില്ലെന്ന് നിങ്ങൾ കേണൽ മർഗ്ഗവിനെ അറിയിച്ചതായി ഞങ്ങൾ കാണുന്നു. അതു ഞങ്ങൾക്കു് അത്യന്തം ആനന്ദമുണ്ടാക്കി. എന്തെന്നാൽ കണ്ണാട്ടിക്കിലെ കഴിഞ്ഞ യുദ്ധത്തിൽതന്നെ തെളിഞ്ഞ വസ്തുതയാണ്, സാധനസാമഗ്രികൾ ധാരാളമായി ലഭിച്ചില്ലെങ്കിൽ, ഉജ്ജ്വലമായി യുദ്ധം നടത്തുന്നതിനുള്ള മറ്റൊല്ലാ ഒരുക്കങ്ങളും നിഷ്പലമായിത്തീരുകമന്ത്.

“ഞങ്ങൾക്കു് അതുപകരമായി തോന്നിയ നിങ്ങളുടെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ വിചരിച്ചുകഴിഞ്ഞു. താഴെ പറയുന്ന കാര്യങ്ങൾക്കു നിങ്ങൾ ഘടനതന്നെ സമാധാനം ബോധിപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. കൊച്ചിരാജാവു് ഛൈന്യർസാമന്തനാകുന്നതിനു മുമ്പുതന്നെ ലന്തക്കാർ സ്വതന്ത്രരായി ആയക്കോട്ടയും കൊടുങ്ങല്ലൂരും കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതായി തെളിഞ്ഞാൽ, അവ സംരക്ഷിക്കുന്നതിന് നാം തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനെ സഹായിക്കുമെന്ന വിവരം പുതുതാകാണ്ട് അവിടുത്തെ റസിഡൻറായ മി. പൗണ്ടിയെയും രാജാവിനെയും അറിയിച്ചില്ല. യൂറോപ്പിൽ തുടർന്നു നിക്ഷേപമിടുന്നതിനുള്ള നടപടികൾ നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് സ്വീകരിച്ചു? ഡിസംബർ 29-ാംതീയതി തിരുവിതാംകൂർരാജാവിന്റെ രക്ഷാനിരകൾ ടിപ്പു ആക്രമിച്ചുവെന്ന വിവരം ലഭിച്ചതിനുശേഷവും യുദ്ധരംഗത്തു നമ്മുടെ സേനകൾക്കു് ഉജ്ജ്വലമായ പ്രവർത്തനം നടത്തുന്നതിനു വേണ്ടത്ര ചണ്ടികളും കാലകളും നൽകുന്നതിനു നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് അമാന്തിച്ചു. നമ്മുടെ സഖ്യകക്ഷികളായ ആർക്കാട്ടനവാബിനെയോ, തിരുവിതാംകൂർ

രാജാവിനേയോ ആക്രമിച്ചാൽ, കമ്പനിയുമായി ടിപ്പു യുദ്ധത്തിലാണെന്നു കരുതി വേണ്ട നടപടികൾ സ്വീകരിക്കാനുള്ള ഞങ്ങളുടെ തുടർച്ചയായുള്ള ഉത്തരവുകൾ നിങ്ങൾ ലംഘിച്ചിരിക്കുന്നുവെന്നു മേൽപ്പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ തെളിയിക്കുന്നു.”

മാർച്ച് മാസം ആദ്യത്തിൽ മദിരാശിഗവണ്മെന്റ് സ്ഥാനത്തുനിന്നു റോളണ്ട് നീക്കം ചെയ്യപ്പെടുകയും പക്ഷം ജനറൽ മെഡോസ് നിയമിതനാകുകയും ചെയ്തു. ഇതിനിടയിൽ തിരുവിതാംകൂർ സേനയുടെ കാര്യമായ എതിർപ്പൊന്നുമില്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, തന്റെ സൈനികനിര ടിപ്പു ചെറുതാക്കി. ടിപ്പുവിനെ എതിർക്കാൻ മദിരാശിയിൽനിന്നും ഉത്തരവു ലഭിക്കാതിരുന്നതുകൊണ്ട്, തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് പണം കൊടുത്തു വരുത്തിയ കമ്പനി സേന (ക്യാപ്റ്റൻ നോക്സിന്റെ കീഴിലുള്ള 10, 13 മദ്രാസ് കമ്പനികൾ) കേവലം കാഴ്ചക്കായി നിന്നു. കൊടുങ്ങല്ലൂരിൽ ഒരു കമ്പിനി യൂറോപ്യന്മാരും ഏകദേശം 1000-ൽ കൂടിയവരും ഉൾപ്പെടെയുള്ള മറ്റൊരു സേന കേണൽ ഫാർട്ട്ലിയുടെ നേതൃത്വത്തിൽ ബോംബെയിൽനിന്നും വന്നുചേർന്നിരുന്നു. എന്നാൽ കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഉപേക്ഷിക്കണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെയും ഉപദേശം. മേയ് 8-ാം നൂ. ത്തോളം കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തി. അദ്ദേഹം അതു് ഇടിച്ചുനിരത്തിയെങ്കിലും, തിരുവിതാംകൂർിലേക്ക് കാര്യമായ ആക്രമണത്തിനു തുനിഞ്ഞില്ല. ഇടവപ്പാതി ആരംഭിക്കാറായിരുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല, തന്നോടു യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കാൻ കോൺറാഡ്സ് വളരെ ഗൗരവത്തോടെ ആലോചിക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അതിനായി നൈസാമിന്റെയും മഹാരാഷ്ട്രരുടെയും സഹായം അദ്ദേഹം തേടുന്നുണ്ടെന്നും ടിപ്പുവിനു വിവരം ലഭിച്ചു. ആ ആക്രമണത്തെ നേരിടാൻവേണ്ടി ശ്രീരംഗപട്ടണത്തേക്കു പിൻമാറി തന്റെ സൈന്യത്തെ പൂനെയുടെ അടുത്തുവെക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ളതായും അദ്ദേഹം തീരുമാനിച്ചു.

അങ്ങനെ സ്വന്തം മിത്രങ്ങളുടെ പ്രത്യക്ഷമായ സഹായംകൂടാതെ തന്നെ തിരുവിതാംകൂർ ആക്രമണത്തിൽനിന്ന് രക്ഷപ്പെട്ടു. ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ ഭീതി നല്ലവണ്ണം വളർത്തി, ടിപ്പുവിന് എതിരായ ഒരു സഖ്യം കേൾവടാസ് ഉണ്ടാക്കി. യുദ്ധത്തിൽ തോറ്റൊരിക്കലും, തിരുവിതാംകൂറാണ് അവസാനം ജയിച്ചതു്. എന്നെന്നാൽ പുതിയ അവകാശത്തെ നേരിടുന്ന തിരുവേണ്ടി തന്റെ തിരുവിതാംകൂർ ആക്രമണപദ്ധതി ഉപേക്ഷിച്ച് ടിപ്പുവിനു മൈസൂരിലേക്കു മടങ്ങേണ്ടിവന്നു.

അദ്ധ്യായം ആറ്

ടിപ്പു തുറത്തപ്പൊക്കം

ടിപ്പുവിനെതിരായി കോൺവാലീസ് പ്രഭു നടത്തിയ യുദ്ധപ്രഖ്യാപനവും മൈസൂറിന് എതിരായി അദ്ദേഹം സംഘടിപ്പിച്ച ത്രിശക്തിസഖ്യവും തിരുവിതാംകൂറിനെ രക്ഷിച്ചു. സുൽത്താൻ ആക്രമിക്കാനായി ത്രിശക്തിനാപ്പള്ളിയിലും വാലാജാബാദിലും സുശക്തമായ സേനകൾ കേന്ദ്രീകരിച്ചിരുന്നു. ആസന്നമായ പ്രാദേശം ഒഴിവാക്കുന്നതിൽ ഉപയോക്താവായിരുന്ന ടിപ്പു തന്റെ സൈന്യങ്ങൾക്കും വ്യക്തമാക്കിക്കൊണ്ട് ജനറൽ മെഡാസിന് ഒരു കത്തയച്ചു. എന്നാൽ “ഞങ്ങളുടെ ബന്ധുവായ തിരുവിതാംകൂർരാജാവിനെ നിങ്ങൾ ആക്രമിച്ചു നിമിഷമുതൽ ഞങ്ങളോട് യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിച്ചതായി കരുതുന്നു എന്ന മറുപടിയാണ് അതിനു ലഭിച്ചത്. യുദ്ധം അനിർവാര്യമാണെന്ന് ടിപ്പുവിനു ബോധ്യമായി. മലബാറിന്റെ നേർക്കുണ്ടായ ആക്രമണത്തെ തടയാൻ തന്റെ സൈന്യത്തിന്റെ വലിയൊരു ഭാഗത്തെ നിർത്തിയിട്ട്, ഒരു ചെറിയ കതിരപ്പട്ടാളത്തോടു പാതാരിയോടുകൂടി അദ്ദേഹം ധൃതഗതിയിൽ ശ്രീറംഗപട്ടണത്തേക്കു മടങ്ങി.

വാലക്കാട്ടുനിന്നും ടിപ്പുവിനെ ആക്രമിക്കാൻ ബ്രിട്ടീഷ് കാർ തീരുമാനിച്ചു. പൂവ്വതീരത്തുനിന്നും മലബാറിലേക്കുള്ള ഏകപ്രദേശസേനാധിപനെ വാലക്കാട്ടുകാട്ടു നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. പ്രകൃതിദത്തമായ അതിന്റെ സൈന്യങ്ങൾ ഹൈദരാലി കൂടുതൽ സുശക്തമാക്കി. സുപ്രധാനമായ ഈ സങ്കേതം കൈവശപ്പെടുത്താനുള്ള നിർദ്ദേശം മലബാർ ആക്രമണത്തിന്റെ മുഖതലവമായി ലഫ് കേണൽ സ്റ്റുവാർട്ടിനു ലഭിച്ചു. 1790 ആഗസ്റ്റ് 11-ാംനാൾ കേണൽ സ്റ്റുവാർട്ടിന് അഡ്ജുട്ടന്റു് ജനറൽ ഇങ്ങനെ എഴുതി: “വാലക്കാട്ടുചരിയിലേക്ക് നിങ്ങൾ കഴിയുന്നത്ര തോട്ടകളും, ആഹാരസാധനങ്ങളും മാത്രം കൊണ്ടുപോകണമെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ (ജനറൽ മെഡോസ്) താൽപര്യം. നിങ്ങൾ എത്രയുംവേഗം അവിടെ എത്തി കാര്യങ്ങൾ നേരെയാക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം പ്രത്യാശിക്കുന്നു.”

സെപ്റ്റംബർ 21-ാംനാൾ രാവിലെ പീരങ്കിപ്രയോഗത്തോടെ വാലക്കാടിന്റെനാൽക്ക് സ്റ്റുവാർട്ട് ആക്രമണം ആരംഭിച്ചു. “ടിപ്പുസുൽത്താനോടുള്ള യുദ്ധത്തിന്റെ ചരിത്രം” എന്ന അക്കാലത്തെ ഒരു പ്രസിദ്ധീകരണ

ത്തിൽനിന്നു താഴെപ്പറയുന്ന വിവരങ്ങൾ ലഭിക്കുന്നു. ഒരു മണിക്കൂറിനു ഉള്ളിമൈസൂർപ്പിറക്കുകൾ നിശ്ശബ്ദമാക്കപ്പെട്ടു. വൈകുന്നേരം 4 മണിയായപ്പോഴേക്കും കേട്ടയിൽ ഒരു പിളപ്പുണ്ടാക്കാൻ കഴിഞ്ഞു. രാത്രി 2 മണിയായപ്പോഴേക്കും ബ്രിട്ടീഷ്സൈന്യം കൊത്തളങ്ങൾ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും കോട്ട കീഴടങ്ങുന്നതിന് ആവശ്യപ്പെടുകയും ചെയ്തു. കിഴക്കുഭാഗമായ മീൻവാൻ കീഴടങ്ങി. ഈ കോട്ടയിൽനിന്നും ലഭിച്ച രേഖകളിൽ കിഴക്കുഭാഗം ടിപ്പു അയച്ച ഒരു ഉത്തരവുണ്ടായിരുന്നു. “സേനമധ്യമായാ ബലം പ്രയോഗിച്ചാ ആ ജില്ലയിലുള്ള എല്ലാ അവിശ്വാസികളെയും മൃഗത്തോളം താഴെക്കാർ അദ്ദേഹം സർവ്വവിധനടപടികളും സ്വീകരിക്കണമെന്നായിരുന്നു” പ്രസ്തുത നിർദ്ദേശം.

സെപ്റ്റംബർ 22-ാം തീയതിയിലെ ബ്രിട്ടീഷ്സേന ഒരു വാചാരികൾക്ക് കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തി. അങ്ങനെ മലബാർ പ്രദേശത്തേക്കുള്ള കവാടം തുറക്കപ്പെട്ടു.

തന്റെ അധികാരം കേണൽ ഹാർട്ട്ലിക്ക് നൽകിക്കൊണ്ട് കേണൽ സ്റ്റാമ്പാർട്ട് കോഴിക്കോട്ടേക്കു നീങ്ങി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കീഴിൽ 75-ാം റജിമെന്റ്, 7-ാം ബോംബെ ബാറ്റാലിയൻ, ഒരു കമ്പിനി ഇൻഡ്യൻ ശിപ്പായിമാർ എന്നിവരെക്കൂടാതെ സാമൂതിരിയുടെ 5,000 നായന്മാരുമുണ്ടായിരുന്നു. മൈസൂർസേന ഒരു കാട്ടിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരുന്നു. അവിടെ വച്ചാണ് ആദ്യത്തെ ഏറ്റുമുട്ടലുണ്ടായത്. അതിനെത്തുടർന്ന് അവർ അടുത്തുള്ള ഒരു മാപ്പിളസങ്കേതത്തിലേക്കു പിൻമാറി. അവിടെവെച്ചു നടന്ന ഘോരമായ യുദ്ധത്തിനുശേഷം മൈസൂർസൈന്യം ഗ്രാമം വിട്ടൊഴിയുകയും ത്രികുല്ലൂർകോട്ടയെ അഭയം പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്തു. കേണൽ ഹാർട്ട്ലി അവരെ പിന്തുടർന്നു കോട്ട കൈവശപ്പെടുത്തി. സേനാധിപനായ ഹുസ്സെയിൻ അലിഹാൻ തടവുകാരനായി പിടിച്ചുവെങ്കിലും, മൗണ്ടു ബ്ലാക്കൻ നേതൃത്വത്തിൽ ഗണ്യമായ സേനാവിഭാഗം വടക്കോട്ടു രക്ഷപ്പെടുകയുണ്ടായി. ടിപ്പുവിന്റെ പുതിയ കോട്ടയായ ഹെറക്കു ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു.

1790 ഡിസംബർ ആദ്യത്തിൽ സുശക്തമായ ഒരു സേനയുമായി മേജർ ജനറൽ ആബർകോമ്പി തലശ്ശേരിയിൽ വന്നിറങ്ങി. മൈസൂർക്കു ണത്തെ സ്ഥിരമായി എതിർത്തുകൊണ്ടിരുന്ന സമീപപ്രദേശത്തെ രാജാക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തോടു ചേർന്നു ടിപ്പുവിനോടു ഭീഷണികൾക്കായി ഒട്ടിച്ചുവെക്കുകയും നടത്തിക്കൊണ്ടിരുന്നവരുടെ നേതാവായ പശ്ശി കേരളവർമ്മരാജാവും ഇക്കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ടു. 15 വർഷത്തിനുശേഷം, ബ്രിട്ടീഷ് അധികാരികൾക്ക് എതിരായി തന്റെ ജീവാചസാനംവരെ അദ്ദേഹം ദേശീയകലാ

പത്തിനു നേതൃത്വം നൽകുകയുണ്ടായി. ഡിസംബർ 16-ാംനം കണ്ണൂർ വടങ്ങു വിടിച്ചുക്കളെപ്പട്ടു. ബലിയാപട്ടണം എതിർപ്പുകൂടാതെ കീഴടങ്ങി. ആ മാസം അവസാനത്തോടുകൂടി കേണൽ മാട്ടിലിയുടെ സൈന്യം ജനറൽ ആബർകോമ്പിയുമായി സന്ധിച്ചു. അതോടെ മലബാറിൽ നിന്നും ടിപ്പുവിന്റെ പട്ടാളം നിർമ്മാജനം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

മലബാർ പ്രദേശങ്ങൾ സംരക്ഷിക്കാൻ നാമമാത്രമായ ശ്രമം മാത്രമേ സുൽത്താൻ യഥാർത്ഥത്തിൽ നടത്തിയിരുന്നുള്ളൂ. മലബാറിന്റെ പല ഭാഗങ്ങളിലായി അദ്ദേഹം ധാരാളം സേനാവിഭാഗങ്ങളെ നിർത്തിയിരുന്നുവെങ്കിലും, കാര്യമായ എതിർപ്പാണു കൂടാതെ ബ്രിട്ടീഷുകാർ ആ പ്രദേശം കൈവശപ്പെടുത്തി. പാലക്കാട്ടുകോട്ട പിടിക്കാൻ വേണ്ടി മാത്രമേ നല്ലൊരു യുദ്ധം നടന്നുള്ളൂ. എന്നാൽ അവിടെത്തന്നെ പ്രതിരോധം വളരെ നിർഭയശയമായിട്ടായിരുന്നു നടന്നത്. കോട്ടയിലെ പീരങ്കികൾ പ്രവർത്തനരഹിതമാക്കാൻ കേണൽ സ്റ്റാട്ടിസ് വലിയ പ്രയാസമുണ്ടായില്ല.

വളരെ ക്ലേശങ്ങൾ സഹിച്ച് കീഴടക്കുകയും ധാരാളം പണവും ജീവനും നഷ്ടപ്പെടുത്തി കൈവശം വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയുപോയ ഈ പ്രദേശം ഒരു ചെറുസേനയുടെ മുമ്പിൽ എന്തുകൊണ്ടാണ് സുൽത്താൻ ഉപേക്ഷിച്ചത്? പ്രതിരോധപ്രവർത്തനങ്ങൾക്ക് ഏറ്റവും സഹായകരമായിരുന്നു മലബാറിലെ ഭൂപ്രകൃതി. മാപ്പിളമാരാണെങ്കിൽ മൈസൂർ ഭരണത്തെ സഹായിച്ചിരുന്നു. മൈസൂറുമായുള്ള ഗതാഗതബന്ധങ്ങളും കട്ടെ സുരക്ഷിതവും ഭദ്രവുമായിരുന്നു. ഉച്ചയില്ലാൻ ശേഷിയുള്ള ഒരു ചെറുസേനയ്ക്കു 'ബ്രിട്ടീഷ്' മുന്നോട്ടു തടഞ്ഞുനിർത്താൻ യാതൊരു പ്രയാസവുമുണ്ടാകുമായിരുന്നില്ല. പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് മൈസൂറിന്റെ എതിർപ്പ് ഇത്ര നിഷ്പ്രഭമായിത്തീർന്നത്?

അതിന്റെ കാരണം മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. ഒന്നാമതായി, ശ്രീരംഗപട്ടണത്തുള്ള ടിപ്പുവിന്റെ പെട്ടെന്നുള്ള പലായനം മലബാറിലെ പട്ടാളത്തിന്റെ മുന്നോട്ടീശ്വരം നശിപ്പിച്ചു. മലബാറിൽ പ്രതിരോധപ്രവർത്തനം സംഘടിപ്പിക്കുവാൻ മുതലപ്പെട്ടവരായി ആരുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി വ്യക്തമായ യാതൊരു പ്ലാനുമില്ലായിരുന്നുതുകൊണ്ട് വിവിധസ്ഥലങ്ങളിലെ കാവൽസേനകൾ സ്വന്തംകാര്യം നോക്കാൻ നിർബ്ബന്ധിതരായി. എന്നു മാത്രമല്ല ഒരാളെപ്പട്ടു കിടന്ന സേനാവിഭാഗങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ച് ഒറ്റാശക്തിയാക്കിത്തീർക്കാനുള്ള ശ്രമവും നടന്നില്ല. ശ്രീരംഗപട്ടണത്തുനിന്ന് യാതൊരു നിർദ്ദേശം

ശവം ലഭിച്ചില്ല. അതിന്റെയൊക്കെ ഫലമായി ഓരോ സേനാനായകന്മാരും ശത്രുവിനെ ഫലപ്രദമായി എതിർക്കുന്നതിനു ചകരം കീഴടങ്ങി. പാലക്കാടുമുഖം കഴിഞ്ഞതിനുശേഷം ഓറപ്പട്ട മൈസൂർസേനകളെ തുടച്ചുനീക്കുകയെന്നതായിരുന്നു ബ്രിട്ടീഷ് സേനയുടെ ജോലി.

മൈസൂർഭരണത്തോടു് ഒരിക്കലും നിരക്കാതിരുന്ന നായർപ്രമാണിമാരും രാജാക്കന്മാരും ഈ സന്ദർഭം ഉപയോഗിച്ചു നാട്ടുകാരെ മുഴുവൻ ടിപ്പുവിന്റെ സേനകൾക്കു് എതിരായി അണിനിരത്തിയെന്നതാണു് രണ്ടാമത്തെ കാരണം. തിരുവിതാംകൂറിൽ അഭയംപ്രാപിച്ചിരുന്ന സാമൂതിരിയും മാറ്റ രാജാക്കന്മാരും രാജാക്കശവദാസന്റെ ഉപദേശത്തോടും സഹായത്തോടുകൂടി രഹസ്യഭൂതന്മാരെ അയച്ചു് ശക്തിയായ ഒളിപ്പാർ പ്രസ്ഥാനം സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെ മുമ്പിൽ മൈസൂറിന്റെ സിവിൽഭരണം പരിപൂർണ്ണമായും തകൺ. സ്വന്തം നാട്ടുകുളീലക്കു്, ആട്ടിയോടിക്കുളപ്പിരുന്ന രാജാക്കന്മാരും അവരുടെ പ്രതിനിധികളും മടങ്ങിവന്നു. മലവെള്ളുപോലുള്ള ഈ പ്രവാമത്തിന്റെ മുമ്പിൽ ശൈനികവില്ലണായില്ലാതായിത്തീർന്ന ടിപ്പുവിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നിസ്സഹായരായിപ്പോയി.

മലബാറിലെ രക്ഷാനടപടികൾ തകൺകൊണ്ടിരുന്നപ്പോൾ, അങ്ങോട്ടു പോഷകസേനകളെ അയയ്ക്കാനോ സഹായം എത്തിക്കാനോ ടിപ്പുവിനു കഴിഞ്ഞില്ല. യോക്കു് ടെൺബിലെ പരാജയത്തിന്റെ ഫലമായ അപമാനം നിമജ്ജനംചെയ്യുന്നതിനു വലിയ വാശിയുണ്ടായിരുന്ന കോൺവാലീസ് പ്രഭു വലിയൊരു യുദ്ധത്തിനുതന്നെ ഒരുക്കംകൂട്ടിയിരുന്നു. കമ്പനിക്കാരും സഖ്യകക്ഷികളും എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും ടിപ്പുവിനെ ആക്രമിച്ചു. മൈസൂറിന്റെ വടക്കു് അതിർത്തിയിൽ മഹാരാഷ്ട്ര, മദ്രാസ്, നൈസമിന്റെയും സേനകൾ പ്രവേശിച്ചു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ തെക്കുനിന്നു കോയമ്പത്തൂർ ആക്രമിച്ചു. ബാംഗ്ലൂർഹീന്ദു പ്രധാനപ്പെട്ട യുദ്ധരംഗമായി മാറി. എല്ലാ ഭാഗത്തുനിന്നും ആക്രമിക്കപ്പെടുകയും, ബ്രിട്ടീഷുകാർ സ്വന്തം നാട്ടിൽ പ്രവേശിക്കുകയും ചെയ്ത സന്ദർഭത്തിൽ മലബാറുമുഖം അപ്രധാനമായി ടിപ്പു കരുതി.

അവസാനരംഗം അത്യന്തം അപമാനകരമായിരുന്നു. 1766-ൽ മലബാർ കൈവശപ്പെടുത്താൻ ഫൈദ് ആക്രമണം തുടങ്ങിയതു മുതൽ 1791-ൽ ടിപ്പുവിന്റെ ശക്തി പശ്ചിമതീരത്തു് തകൺപ്പെട്ടതുവരെ യുള്ള കാൽനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം മൈസൂറിന്റെ ആധിപത്യം നിലവിിലിരുന്നു. അവർ പടവെട്ടിപ്പിടിച്ചു പ്രദേശത്തിന്റെമേൽ മൈസൂർ

ണാധിപന്മാർക്ക് ഒരിക്കലും ചുറ്റുമായ നിയന്ത്രണമുണ്ടായിരുന്നില്ല. രാജാക്കന്മാരോട് അനുരഞ്ജനാപൂർവ്വമായ ഒരു നയം ഹൈദരാലി സ്വീകരിച്ചുനോക്കി. ഭരണയന്ത്രത്തിന്റെ കർക്കശമാർദ്ദങ്ങൾ മുട്ടുവൻ ടിപ്പു പ്രയോഗിച്ചു. തന്റെ സൈനികശക്തിയുടെ നിഷ്പരത മുട്ടുവൻ അദ്ദേഹം മലബാറിലെ ജനങ്ങളെ അനുഭവിപ്പിച്ചുനോക്കി. നിരാശയും രോഷവും കൊണ്ട് അദ്ദേഹം നാടാകെ കൊള്ളിവെച്ചു നശിപ്പിച്ചു. ഹിന്ദുക്കളെ ബലം പ്രയോഗിച്ച് ഇസ്ലാമിലേക്ക് ചേർത്തു, രാജ്യമാകെ സൈനികഭരണത്തിൻകീഴിലെന്നുപോലെ പെരുമാറി. എന്നാൽ മുന്നോർദ്ധ്യായത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ട പ്രഖ്യാപനത്തിൽ ടിപ്പുതന്നെ സമ്മതിക്കുന്നതുപോലെ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഏറ്റവും കർശനമായ നടപടികൾപോലും ഫലിച്ചില്ല. സമ്പൽസമൃദ്ധമായ മലബാർസംസ്ഥാനം അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഖജനാവിനും സൈന്യത്തിനും ഒരു ഭാരമായിത്തീർന്നു പൈപരീതൃമാണുണ്ടായത്. ടിപ്പുവിന്റെ സംരക്ഷണത്തേക്കാൾ കാനനവാസമാണ് നായന്മാർ ഇഷ്ടപ്പെട്ടത്. അവരെ നാട്ടിൽ കൊണ്ടുവരാൻ യാതൊരു പ്രയത്നവും ഫലിച്ചില്ല. ഭീഷണിക്കുകൊണ്ടും മർദ്ദനമാകുകൊണ്ടും അവരുടെ ചെറുത്തുനിൽപ്പ് അവസാനിപ്പിക്കാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. തിരുവിതാംകൂർരാജാവിന്റെ അടുത്തുണുപറ്റി ജീവിക്കുന്നതിൽ സംതൃപ്തരായി മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാരും പ്രഭുക്കന്മാരും ജനങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ചിരുന്നു. പുറത്തുനിന്ന് ആരും അവരെ സഹായിച്ചിരുന്നില്ല. ജന്മസിദ്ധമായ സ്വാതന്ത്ര്യം ഹം ഒന്നുമാത്രംകൊണ്ടു നായർജനസാമാന്യം കാൽനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തോളം മൈസൂർഭരണത്തെ ചെറുത്തുകൊണ്ടുനിന്നു. ഇതിനു തുല്യമായ ഒരു സംഭവം ഇന്ത്യാചരിത്രത്തിൽ വിരളമാണ്.

മലബാറിന്റെമേലുള്ള മൈസൂറിന്റെ നിയന്ത്രണം തീരെ ദുർബ്ബലമായിരുന്നു. സഹ്യപർവ്വതത്തിനപ്പുറത്തുനിന്നും തുടച്ചുയായി ആളും സായനങ്ങളും ലഭിക്കുന്നതിലായിരുന്നു അവരുടെ ശക്തി. എല്ലാ സൈനികാധിനിവേശശ്രമങ്ങളേയുപോലെ പുറത്തുനിന്നുള്ള ആക്രമണങ്ങളെപ്പോലും, അത് പരമോന്നതമായി തകർന്നുവീണു. ഒന്നാതിരിക്കാൻ അത് അനുഭവാനുചയ്യം. 25 വർഷക്കാലത്തെ മൈസൂർ ഭരണത്തോടുപറ്റി ഇന്നും അറേപ്പാടും ഭീതിയോടുകൂടിയാണ് മലബാർ സ്മരിക്കുന്നത്.

അദ്ധ്യായം ഏഴ്

മൈസൂരും കൊച്ചിയും

മുന്നാരാധ്യായത്തിൽ വിവരിച്ചതുപോലെ ഹൈദരാലിയുടെ മല ബാർ ആക്രമണത്തിന്റെ ആദ്യഘട്ടത്തിൽ തന്നെ കൊച്ചിരാജ്യം കീഴ്പ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞിരുന്നു. കീഴടങ്ങാൻ കൊച്ചിരാജാവ് ആദ്യം താല്പര്യം കാണിച്ചില്ല. എന്നാൽ പിൽക്കാലത്ത് ശക്തൻ തമ്പുരാൻ എന്ന പേരിൽ വിശ്രുതനായിത്തീർന്ന രാമവർമ്മ ഇക്കാലത്തിൽ മുൻകൈയെടുത്തു. അദ്ദേഹം അക്കാലത്ത് ഒരു ഇളമുറക്കാരനായിരുന്നു വെങ്കിലും, പ്രതാപശാലിയും മനതാപശേഷിയുമുള്ള ഒരാളാണെന്നു തെളിയിച്ചുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. സാവികസഹായം വരുന്നതുവരെ രാജകുടുംബം കൊച്ചിയിൽനിന്നും തൽക്കാലം തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു പോകണമെന്നു സൂചനകളാണുണ്ടായിരുന്നതെന്ന് ഉപദേശം രാജാവിനു സഹിക്കാമായിരുന്നു വെങ്കിലും രാമവർമ്മ അതിനെ എതിർത്തു. * ഈ സന്ദർഭത്തിൽ വിദഗ്ദ്ധം കാണിക്കുകയാണ് ഏതാനും വലിയ ധീരന്മാരാണ് ബോധ്യപ്പെടുത്താൻ അദ്ദേഹത്തിന് കഴിഞ്ഞു. അതനുസരിച്ച് കൊച്ചിരാജാവ് ഹൈദരായി കൂടിയായാലാചനകൾ ആരംഭിച്ചു. കൊച്ചിരാജ്യപ്രതിനിധികളെ ഹൈദർ ബഹുമാനത്തോടെ സ്വീകരിച്ചു. തിരുവിതാംകൂർ ആക്രമിക്കുമ്പോൾ കൊച്ചിരാജ്യത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അറിയാവുന്ന സൂക്ഷ്മബുദ്ധിയായിരുന്ന ഹൈദർ, നല്ലൊരു കുപ്പം നൽകുകയാണെങ്കിൽ രാജാവിനെ ഉപദ്രവിക്കുകയില്ലെന്നു സമ്മതിക്കുകയുണ്ടായി. ഹൈദറിന്റെ ജീവിതകാലത്ത് ഇരുകൂട്ടരും ഈ കരാർ പാലിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ ഭരണത്തിന്റെ ആദ്യകാലത്തും, മൈസൂർസാമ്രാജ്യത്തിലെ സമാധാനപരമായ ഒരു ഭാഗമെന്ന നിലയിൽ കൊച്ചിരാജ്യത്തിന് പ്രത്യേകസംരക്ഷണം ലഭിച്ചുവന്നു. പിന്നീടുണ്ടായ കഴപ്പത്തിന്റെ ഉത്തരവാദിത്വം ടിപ്പുവിന്റെമേൽ ചുമത്തുന്നതും ശരിയല്ല.

മൈസൂരും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം വഷളാകുകയും സ്ഥിതിഗതികൾ ഗുരുതരമായ നിലയിലായപ്പോൾ നീണ്ടുകയും ചെയ്തപ്പോൾ, കടുവായുമായി ഭക്ഷണം കഴിക്കുന്നവന് നീണ്ട കരണ്ടിറുണമെന്ന പഴയ പഴ

* ശ്രീകൃഷ്ണൻ നായർ, വിശ്വനാഥപ്രസ്സ്, എറണാകുളം.

ഞ്ചൊല്ല് സത്യമാണെന്നു ഝവമയ്ക്കു ബോദ്ധ്യമായിത്തുടങ്ങി. 1789 മാച്ച് 8-ാം- ഡച്ചുകാമാന്ത്രിന് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ, ഇക്കാര്യത്തെ കുറിച്ച് കൊച്ചിരാജാവ് പരാതിപ്പെടുകയുണ്ടായി. തിരുവിതാംകൂർ അക്രമിക്കുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾക്കായി ടിപ്പു തന്നെ വല്ലാതെ ശൈൽക്കുന്നുണ്ടെന്നും, അദ്ദേഹത്തിന് അപമാനം സഹിക്കേണ്ടി പരന്നുവെന്നും, ടിപ്പുവിനെ തനിക്കു ഭയമാണെന്നും അദ്ദേഹം അതിൽ പാഞ്ഞിരുന്നു. 1789-ൽ രാജാവിനെ പാലക്കാട്ടേയ്ക്കു ടിപ്പു വിളിപ്പിച്ചു. രാമവർമ്മ അന്ന് ഇളയരാജാവായിരുന്നു. 37 വയസ്സ് പ്രായമുണ്ടായിരുന്ന അദ്ദേഹമായിരുന്നു ഹലത്തിലുള്ള ഭരണാധികാരി. കഴിഞ്ഞ 15 വർഷക്കാലമായി അദ്ദേഹം ഇങ്ങനെ നാട്ടുഭരിച്ചുവരികയായിരുന്നു. കുടുംബത്തിലെ മൂത്ത അംഗങ്ങളെ ഒഴിച്ചുനിർത്തിയും, പഴയ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ പിരിച്ചു വിടും അദ്ദേഹം ഭരണകാര്യങ്ങളിൽ പുണ്യമായ നിയന്ത്രണം കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. സാധാരണഗതിയിലുള്ള സമ്മാനങ്ങളോടെ രാജാവു പാലക്കാട്ടു വരികയും ടിപ്പുവിനെ വന്ദിക്കുകയും ചെയ്തു. അദ്ദേഹത്തോടു പ്രത്യേകമായ മമത ടിപ്പു കാണിക്കുകയും ഒരു വില്ലാത്തു വിലപ്പെട്ട മുത്തുമാലയും സമ്മാനിക്കുകയുമുണ്ടായി. സ്വകാര്യസംഭാഷണവേളയിൽ തന്റെ മനസ്സിൽ ഏറ്റവും അധികം പൊന്തിനിന്ന പ്രശ്നം സുൽത്താൻ വെളിപ്പെടുത്തി. തിരുവിതാംകൂറിലെ രണ്ടു താലൂക്കുകളുടെമേൽ ചൊച്ചി പഴയ അവകാശം ഉന്നയിക്കണമെന്നും, അതു് അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടില്ലെങ്കിൽ തിരുവിതാംകൂറിന് എതിരായി യുദ്ധം തുടങ്ങണം അദ്ദേഹം രാമവർമ്മയോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടു. രാജാവ് ഇതികുത്സ്യതാമൂലനായി. തിരുവിതാംകൂറിനോടു് യുദ്ധം പ്രഖ്യാപിക്കുകയെന്നു പറഞ്ഞതാൽ ടിപ്പുവിന്റെ വെറുമാരു കരുപായിത്തീരുകയെന്നാണർത്ഥം. ഈ രണ്ടു താലൂക്കുകൾ കൊച്ചിക്ക് തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്ന കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹത്തിന് യാതൊരു തൊറിശ്ചാരണയുമില്ലായ്കുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല കേരളത്തിലെ ഭൂമിക്കുള്ള ആകെ ഭയപകിതനാക്കിയിരിക്കുന്ന ടിപ്പുവിന്റെ നയങ്ങളോടു് ഇങ്ങനെ സജീവമായി സഹകരിച്ചാൽ തന്റെ പ്രജകളുടെ ഇടയിൽതന്നെ അതു വലുതായ വെറുപ്പിനു കാരണമായിത്തീരുമെന്നും അദ്ദേഹം കണ്ടു. ഇതിനെല്ലാത്തിനും ഉപരിയായി തിരുവിതാംകൂറിനു ബ്രിട്ടീഷ് കവനിയുടെ സഹായമുണ്ടെന്നും അവർ ആ സംസ്ഥാനം കീഴ്പ്പെടുത്തുന്നതിന് അനുവദിക്കുകയില്ലെന്നും അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ടിപ്പുവിന്റെ നിർദ്ദേശം നിരസിക്കാൻ വളരെ നല്ലകാരണങ്ങളുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും അതു നിരസിക്കുക കൂടുതൽ ആപൽക്കരമായിരുന്നു. ടിപ്പുവിനെ എതിർക്കുവാൻ കൊച്ചിക്ക് ഒരിക്കലും സാദ്ധ്യമല്ലെന്നു മാത്രമല്ല,

മൈസൂറിന്റെ അംഗീകൃതസാമന്തമായിത്തീർന്നതുകൊണ്ട് അവർക്ക് ബന്ധുക്കളുമില്ലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് സുത്രത്തിൽ രക്ഷപ്പെടാൻ രാജാവ് ശ്രമിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ മർദ്ദകാഴ്ച സ്വീകരിക്കുന്നതിന് താൻ തീരുവിതാകൂടാവാവിനെ നിർബ്ബന്ധിക്കാമെന്നും, മൈസൂറും തിരുവിതാംകൂറും തമ്മിലുള്ള തർക്കങ്ങൾ തീർക്കാൻ മദ്ധ്യസ്ഥത വഹിക്കാമെന്നും അദ്ദേഹം ടിപ്പുവിനോടു പറഞ്ഞു. ഏതായാലും ആ ഘട്ടത്തിൽ ഇതിൽകൂടുതൽ നിർബ്ബന്ധം കൊച്ചിരാജാവിന്റെ മേൽ ചെലുത്താൻ സുൽത്താൻ തയ്യാറായില്ല. കൂടിക്കാഴ്ചയെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം സംതൃപ്തി നടിച്ച്.

മടങ്ങിവന്ന ഉടൻതന്നെ ടിപ്പുവുമായി നടന്ന ചർച്ചയുടെ വിവരം രാമവർമ്മ തിരുവിതാംകൂടാജാവിനെ അറിയിക്കാൻ അമാന്തിച്ചില്ല. ഡച്ചുകാരുള്ളിടത്തെയും അദ്ദേഹം സംഭവവികാസങ്ങൾ അറിയിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്നുതന്നെയുമല്ല തിരുവിതാംകൂടാജാവിന്റെ അറിയാതെ സമരത്തെത്താഴ്ത്തുകയായിരുന്നു രാമവർമ്മ പാലക്കാട്ടേയ്ക്കു പോയത്. ടിപ്പുവിന്റെ മന്ദഗതി അറിഞ്ഞപ്പോൾ അദ്ദേഹം ധൃതഗതിയിൽ ഒതുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു. ടിപ്പുവും സമയം പാഴാക്കിയില്ല. കാലവഷം അവ സാന്നിദ്ധ്യം വരുത്തേണ്ടി അദ്ദേഹം കാത്തിരിക്കുകയായിരുന്നു. ദേശവ്യവസ്ഥയുള്ള താവളത്തിൽനിന്ന് തന്റെ സാമന്തന്റെ പ്രവർത്തനങ്ങൾ ടിപ്പു സൂക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. കാലവഷം കഴിഞ്ഞതോടെ ഒതുക്കങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കിയ ടിപ്പു പട്ടക്കൽ പാലക്കാട്ടേക്കു നീങ്ങി. 1787-ൽ അദ്ദേഹം കൊച്ചിരാജ്യത്തു പ്രവേശിച്ചു. രാമവർമ്മയുമായി പുറമെ സൗഹൃദം പുലർത്തിയിരുന്നെങ്കിലും പഴയതുപോലുള്ള പരിഗണന ഈ പ്രാവശ്യം അദ്ദേഹം കൊച്ചിക്കു നൽകിയില്ല. പാലക്കാട്ടുതൽ തുരുത്ത്വരെള്ള പ്രദേശങ്ങൾ അദ്ദേഹം കയ്യിൽക്കൂട്ടിത്തന്നെ നശിപ്പിച്ചു. തുറന്നു സുപ്രസിദ്ധമായ വടക്കേന്നാമംകുഴുപരിസരത്ത് അദ്ദേഹം താവളമെടുക്കുകയുണ്ടായി. അടുത്തുള്ള മണ്ടളിൽ തന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരെ ടിപ്പു രാമവർമ്മയ്ക്കു വേദമന്ത്രാധികാരി മുഴങ്ങിയെന്നു പാലാപ്രദേശത്തു കശാപ്പുചെയ്യുന്ന പശുക്കളുടെ മീനം രാജാവിനോടു 30,000-ത്തോളം വരുന്ന പട്ടാതിയെയും 5,000 അശ്വഭേദന്മാരെയും തീവീരന്മാരോടും മുമ്പെല്ലെങ്കിൽ ആ ജില്ലയ്ക്കു നിവൃത്തിക്കുണ്ടാവില്ല.

സുൽത്താന്റെ താവളത്തിൽനിന്ന് അകന്നില്ലാതെ രാമവർമ്മ ശ്രമിച്ചു. പുറമെ അദ്ദേഹം വിശ്വസ്തനായ സാമന്തനായിരുന്നു. എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ തിരുവിതാംകൂടാജാവിനോടു അദ്ദേഹം നിരന്തരമായ ഗൂഢാലോചനകളിൽ ഏർപ്പെട്ടു.

ഡിസംബർ 29-ാം-നാ- നെടുങ്കാട്ടയ്ക്ക് എതിരായി നടന്ന ആദ്യത്തെ ആക്രമണം പരാജയപ്പെട്ടതുകൊണ്ട് സുൽത്താൻമാർ ചോധാഗിയിൽനിന്നു രാജാവ് രക്ഷപ്പെട്ടു. 1790 ഏപ്രിൽമാസത്തിൽ നെടുങ്കോട്ട തകർത്തു, സുൽത്താൻ തിരുവിതാംകൂറിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോഴേക്കും അദ്ദേഹത്തിനെതിരായി കോൺവാലീസ് യുദ്ധപ്രഖ്യാപനം നടത്തി. അതുകൊണ്ട് മൈസൂർസേനയ്ക്കു പെട്ടെന്നു ശ്രീരംഗപട്ടണത്തെയ്ക്കു മടങ്ങേണ്ടിവന്നു. അങ്ങനെ വെറും ഭാഗ്യംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് തന്റെ മേൽക്കോയ്മയുടെ മാർകമായ ഭരണത്തിൽനിന്നു രാമവർമ്മ രക്ഷപ്പെട്ടത്.

കാൽനൂറ്റാണ്ടുകാലത്തെ ബന്ധത്തിനിടയ്ക്കു കൊച്ചിയോടു വളരെ മാന്യമായ രീതിയിലാണ് മൈസൂർസുൽത്താൻ പെരുമാറിയത്. ആഭ്യന്തര കാര്യങ്ങളിൽ അവർ ഇടപെടുകയുണ്ടായില്ല. എന്നുമാത്രമല്ല ആ സന്ധമാനത്തിന്റെ അഭിവൃദ്ധിയിൽ ഹൈദറാലിപ്പവും ഒന്നുപാലെ താല്പര്യം കാണിച്ചിരുന്നുവെന്നു വ്യക്തമാക്കുന്ന രേഖകൾ, അടുത്തകാലത്തു പ്രസിദ്ധീകരിച്ച രാമവർമ്മയുടെ ജീവചരിത്രത്തിൽ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. കൊച്ചിയിലെ ഭരണത്തിനെതിരായി പരാതിപ്പെടുന്നവരെ അവർ പ്രോത്സാഹിപ്പിച്ചിരുന്നില്ല. കൂടാതെ യഥാസമയത്തു അടയ്ക്കുന്ന കാര്യത്തിൽ മാത്രമേ അവർ നിർബ്ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. മേൽക്കോയ്മയുടെ നയത്തിന് അനുരണമായി പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് അവർ നിർബ്ബന്ധിച്ചിരുന്നുവെങ്കിലും, അക്കാര്യത്തിലും ചില വിട്ടുവീഴ്ചകൾ അനുവദിച്ചിരുന്നു. കൊച്ചിരാജാവിനോടുള്ള മനോഭാവം വ്യക്തമാക്കുന്ന ഒരു ഉദാഹരണം പറയാം.

രാജാവിന്റെ നികുതിപിരിവിനെതിരായി കൊച്ചിലെ ചില വ്യാപാരികൾ സുൽത്താൻ പരാതി അയച്ചു. എന്നാൽ ടിപ്പുവാക്കട്ടെ രാജാവിന് ഇപ്രകാരം എഴുതി: “നിങ്ങളുടെ പ്രജകളോടും വ്യാപാരികളോടും നിന്ദയമായി പെരുമാറുന്നുവെന്ന് ഹുസൂറിനു പരാതി ലഭിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ ആ താല്പക്കിലെ (കൊച്ചി) കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ചു തന്നോടല്ല പരാതിപ്പെടേണ്ടതെന്നു ഹുസൂർ അവരെ അറിയിച്ചു.”

ചാവക്കുടുത്തലൂക്കിന്റെ ചില ഭരണകർമ്മങ്ങൾ കൊച്ചിരാജ്യത്തിൽപ്പെട്ടതായിരുന്നുവെന്നു ടിപ്പുവിനോടു ഒരിക്കൽ രാജാവു നിവേദനം നടത്തി, ഉടൻതന്നെ അക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹം നേരിട്ട് അന്വേഷിക്കുകയും അവ മടക്കിക്കൊടുക്കാൻ ഉത്തരവിടുകയുണ്ടായു. ടിപ്പുവിന്റെ ഫർമാൻപ്രകാരം ആ പ്രദേശങ്ങൾ ഇന്നു കൊച്ചിയുടെ ഭാഗമായി അറിയപ്പെടുന്നു.

രാജാവിനോടുള്ള മൈസൂർഭരണാധിപന്മാരുടെ കാര്യവും വ്യക്തമാക്കുന്ന മറ്റൊരു സംഭവമുണ്ട്. മലബാറിൽനിന്നും കൊച്ചിയിലേയ്ക്കു വന്നിരുന്ന ചാക്കുകൾക്ക് അതിർത്തിയിൽവെച്ചു കടത്തുമ്പോൾ മുന്തിരിയിരുന്നു. അതിൽനിന്നു തന്നെ ഒഴിവാക്കണമെന്നും അതു തന്റെ സംസ്ഥാനത്തിനു വലിയ നഷ്ടവും ഉപദ്രവവും ഉണ്ടാക്കിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നുവെന്നും രാജാവ് സുൽത്താന്റെ പരാതിപ്പെട്ടു. അതിനെക്കുറിച്ച് ടിപ്പു ഇപ്പോൾ ഉത്തരവിട്ടു:

“നിങ്ങളുടെ ഹർജിയിൽനിന്നും എനിക്കു കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലായി. നിങ്ങൾക്കു കൊണ്ടുവരുന്ന അരി ചോരവായിൽ തടഞ്ഞിരിക്കുന്നതായി പറയുന്നു. അരി വിട്ടുതരാൻ ആവശ്യപ്പെടുന്ന രണ്ടു ഫർമാൻ ഇതോടൊപ്പമുണ്ട്. അത് അതിർത്തിയിൽ ഏല്പിച്ചാൽ അരി കൊണ്ടു പോകാവുന്നതാണ്. നിങ്ങളുടെ വക്കീലിനെ മടക്കിയയയ്ക്കുന്നു.”

കൊച്ചിയോടു സാധാരണയിൽക്കവിഞ്ഞ ഒഴുക്കാണ് ടിപ്പു കാണിച്ചത്. രാജാവിന്റെ നീതിപൂർവ്വമായ ഏതാവശ്യവും അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കൊച്ചിരാജ്യത്തിനു വളരെ പ്രധാനമായ ചിത്രകൂടലും, രാജാവിന്റെ അംഗങ്ങളെപ്പോലും ആ പ്രദേശം മടക്കിക്കൊടുക്കാൻ ഗുലാമുമാരും മറ്റും ടിപ്പു ഉത്തരവുനൽകി. അതിർത്തിത്തടങ്ങൾ ഒഴിവാക്കാൻ അദ്ദേഹം റബ്ബിട്ബേലിനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. അതിർത്തിഗ്രാമങ്ങളിലെ ജനങ്ങളെ ഉപദ്രവിക്കുന്നുവെന്ന പരാതി ലഭിച്ചപ്പോൾ, കൊച്ചിരാജ്യം ടിപ്പുസുൽത്താന്റെ സംരക്ഷണയിലാണെന്ന കാര്യം മാനുഷപാകരുടെതാണ് ചാലക്കാട്ടെ അമീർസാരായ ബാസ്സയ്ക്കു അദ്ദേഹം താക്കീതുനൽകി.

1765 മുതൽ 1789 വരെയുള്ള 23 വർഷക്കാലത്ത് മൈസൂർസുക്കാരിന്റെ പെരുമാറ്റത്തെക്കുറിച്ച് ചെറുപ്പിയ്ക്കു യാതൊരു പരാതിയുമുണ്ടായിരുന്നില്ലെന്നു വ്യക്തമാണ്. കൊച്ചിരാജാവിനോടു ചൈതന്യം ടിപ്പുവും വളരെ പരിഗണനാകാണിച്ചുവെന്നു മാത്രമല്ല, അവരുടെ ന്യായമായ പരാതികൾ വളരെ ഉടൻതന്നെ രീതിയിൽ പരിഹരിക്കുകയുംചെയ്തുവന്നു. പറങ്കികളിൽനിന്നുണ്ടായ അനുഭവം കൊണ്ടുവാൾ ഇക്കാലയ്ക്കുതീർത്ത കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ വളരെ കൃതജ്ഞരായി തീർക്കേണ്ടതാണ്.

കൊച്ചിരാജാവിനെപ്പോലെ മലബാറിലെ നാടുവാഴികൾ വഴങ്ങിക്കൊടുക്കുകയും, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി അവിടുത്തെ പ്രളക്കയാൽ ജനങ്ങളും പോരാടാതിരിക്കുകയും ചെയ്തിരുന്നുവെങ്കിൽ, അവരോടും ഇതുപോലെതന്നെ പെരുമാറുമായിരുന്നുവെന്നു കരുതുന്നതിൽ തെറ്റില്ല.

എന്നാൽ ഇത്തരത്തിലുള്ള ഏതെങ്കിലും സന്ധിമുന്നോടാവശ്യമിന് തികച്ചും ഐതിഹ്യമായിരുന്നു കടത്തനാട്, കോട്ടയം, കോഴിക്കോട് എന്നീ രാജാക്കന്മാരുടെ പാരമ്പര്യം. നൂറോളം വർഷങ്ങൾക്കൊണ്ടും യുദ്ധംകൊണ്ടും തകർന്നുകഴിഞ്ഞ ഒരു ശത്രുവിനെയാണ് സാമൂതിരിപ്പാടിൽ മാനാനയം അഹോംസാർ ആത്മീയതയോടെ പാലം പണിയിച്ചത്. പ്രഭുക്കന്മാരും അതുപോലെതന്നെ അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ വിലമതിച്ചിരുന്നു. ഒരു രാജാവിന്റെ മുമ്പിലും തലകുനിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് അഭിമാനിച്ചിരുന്ന ഇരുപാട് നമ്പ്യാർമാരും കോട്ടയത്തെ നായന്മാരും അക്രമണകാരിയെ എതിർക്കുന്നതിൽ പരസ്പരം മത്സരിച്ചു. ഒരു വിദേശിയെ യജമാനനായി അംഗീകരിക്കുന്നതിലും ദേശം സമ്പൂർണ്ണമായി കൈമാറുന്നതിനും അവർ വിശ്വസിച്ചു.

പക്ഷേ, കൊച്ചിയുടെ പാരമ്പര്യം തികച്ചും വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. 250 വർഷക്കാലത്തെ വിദേശാധിപത്യം അവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യബോധം നിശ്ശേഷം നശിപ്പിച്ചു. ചൈതന്യത്തിന്റെ മേൽക്കോയ്മ സ്വീകരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു സംസ്ഥാനമായി നിലനിൽക്കാനുള്ള അവകാശം അവർ വാങ്ങി. കൊച്ചിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് യജമാനന്മാരുടെ മാനം മത്രമായിരുന്നു. അതു വീരോചിതമല്ലായിരുന്നിരിക്കാം. കേരളത്തിന്റെ പൊതുതാല്പര്യത്തിന്റെ നിലപാടിൽനിന്നു നോക്കുമ്പോൾ, അതു ദേശഭ്രാഹ്മണങ്ങളെന്നുതന്നെ പറയാം. പക്ഷേ, അതുകൊണ്ട് ഒരു ഫലമുണ്ടായിരുന്നു. കോഴിക്കോട്ടെയും, കോട്ടയത്തെയും, കടത്തനാട്ടെയും ധീരന്മാരായ രാജാക്കന്മാർ അടുത്തുണ്ടാവാറില്ല കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, നൂറ്റാണ്ടുകളായി വർദ്ധിച്ചുകൂടി രാജാധികാരം ഭരിക്കാൻ കൊച്ചിരാജാക്കന്മാർ സാധിച്ചു.

അദ്ധ്യായം എട്ട്

മലബാർ സൊറിൽമെൻറ

ശ്രീരാഗപട്ടണ ഉടാടകിയുടെ ചന്ദ്രമായി ടിപ്പുവിന്റെ ആക്രമണവിപത്തിൽനിന്നും മലബാർ വിമുക്തമായി. സുൽത്താൻ എതിരായി ആളും പണവുകൊണ്ടു സഹായിച്ചു തിരുവിതാംകൂർസംസ്ഥാനത്തെ പുറത്തുനിന്നു യാതൊരു ശത്രുവിന്നും ആക്രമിക്കാൻ കഴിയാത്ത നിഷ്ഠയുണ്ടായി. അവമാനകരമായ സാമ്രാജ്യത്തിൽനിന്നും കൊച്ചിരാജ്യം വിഭാജിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. സുൽത്താൻ കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്ന കൊച്ചിക്കു വടക്കുള്ള പ്രദേശങ്ങൾ വാസ്കോത്തിൽ സാമൂതിരി, കോലത്തിരി തുടങ്ങിയ രാജാക്കന്മാരുടെ വകയായിരുന്നുപെങ്കിലും അവയുടെ അധികാരം ബ്രിട്ടീഷുകാർക്കാണ് കിട്ടിയത്.

തീരപ്രദേശത്തിന്റെ പ്രാധാന്യവും ടിപ്പുവുമായി ബന്ധിച്ച് യുദ്ധമുണ്ടാവുകയാണെങ്കിൽ അതിന്റെ തന്ത്രപരമായ സ്ഥാനവും മനസ്സിലാക്കിയ കോൺവാല്ല്യീസ് പ്രഭു, ആ പ്രദേശത്തിന്റെ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ച് അവിടുത്തെ ഭരണത്തെപ്പറ്റി വിജ്ഞാപനത്തോടെ ഒരു കമ്മീഷനെ നിയമിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കല്പനപ്രകാരം ബോംബെ ഗവണ്മെന്റായ ജനറൽ ആബർകോമ്പി കമ്മീഷൻ വരികയും, ആവശ്യമായ അന്വേഷണാനുജ്ഞ താജ്ഭരണത്തിനുള്ള വ്യവസ്ഥകൾ ഏറ്റെടുത്താൻ മി. ഹാമറേയും മേജർ ഡോവിംഗയും മുതലപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്തു. തുടങ്ങുന്നതന്നെ കൂടിയായാലാകട്ടെ ഏതുതീർപ്പിന്റെ വിശദാംശങ്ങളും ഈ ഗ്രന്ഥത്തിന്റെ പരിധിയിൽ പെടുന്നില്ല. പക്ഷെ, മൈസൂറിന്റെ നിഷ്കൂലനത്തിനുശേഷമുള്ള യഥാർത്ഥനില അറിയുന്നതിന് അതിന്റെ ചുരുക്കം ചുവടെ മേൽക്കുന്നു. ശ്രീരാഗപട്ടണത്തുള്ള തന്റെ താവളത്തിൽ നിന്ന് 1792 നവംബർ 23-നു തീയതി ജനറൽ ആബർകോമ്പിക്ക് അയച്ച ഒരു കത്തിൽ, പുതിയതായി കൈവശപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞ സ്ഥലത്തിന്റെ പ്രാധാന്യം അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കിയതിൽ കോൺവാല്ല്യീസ് പ്രഭു സംതൃപ്തി പ്രകടിപ്പിച്ചു. അതേസമയംതന്നെ അവിടെ പുതിയ ഭരണക്രമം ഏറ്റെടുത്തുനടത്തിനുള്ള അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഉല്ക്കണ്ഠയും അതിൽ വ്യക്തമാക്കുകയുണ്ടായി. ടിപ്പുവിന്റെ ഭരണം അവസാനിപ്പിച്ചതിനെ തുടർന്നു നായന്മാരും മാറ്റിപ്പിള്ളാരുമെങ്കിൽ നിലനിന്നുവരുന്ന

ശത്രുതയും വഴക്കും കഴുപ്പും അരാജകത്വവും കൾനമായി അവസാനിപ്പിക്കണമെന്നും ഗവണ്ണർജനറൽ ആവശ്യപ്പെട്ടു.

25 വഷത്തെ മൈസൂർഅധിപിദേശത്തിന്റെ ഫലമായി ഫലഭൂയിഷ്ടമായിരുന്ന മലബാർ നശിച്ചുപോയിരുന്നു ഒരുകാലത്തു് സമ്പൽ സമൃദ്ധമായിരുന്ന സാമൂതിരിയുടെ രാജ്യം ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തുടച്ചുയായ യുദ്ധഭൂമിയും സൈനികാധിനിവേശപ്രദേശവുമായിരുന്നു. കൃഷിക്കാർ കാടുകളെ അഭയംപ്രാപിച്ചിരുന്നു. നായർപ്രഭുക്കന്മാർ തറവാടുകളിൽനിന്നും തുരത്തപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർ കൂലിപ്പട്ടാളസംഘങ്ങളായി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. നമ്പൂതിരിജന്മിമാർ തിരുവിതാംകൂറിലേക്കു് ഓടിപ്പോയി. മതഭ്രാന്തരായ മാപ്പിളമാർ നാടാകെ ചരക്കുപാഞ്ഞു. നാട്ടിന്റെ യാതൊരു ഭാഗത്തും ക്രമസമാധാനങ്ങളില്ലായിരുന്നു. പല സ്ഥലത്തും കൃഷിതന്നെ ഇല്ലാതായി. ഒരുകാലത്തു് ഫലസമൃദ്ധമായിരുന്ന പുരയിടങ്ങൾ, കാടുകളായി മാറുകയും വന്യമൃഗങ്ങളുടേയും കൊള്ളക്കാരുടേയും സങ്കേതമായി പരിണമിക്കുകയുംചെയ്തു.

മലബാറിലെ സ്ഥിതിഗതികൾ നേരെയാക്കുന്നതിനു് കമ്പനി നിയമിച്ച കമ്മീഷണർമാക്കു് വളരെ വിഷമകരമായ ഒരു ജോലിയായിരുന്നു ചെയ്യേണ്ടിയിരുന്നതു്. പരസ്പരവിരുദ്ധമായ അവകാശത്തക്കങ്ങൾ തീർക്കുക, നീതിപൂർവ്വമായ നികുതി ഏല്പിച്ചുതുക, നാട്ടിൽ സമാധാനം പുനഃസ്ഥാപിക്കുക, ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസം വീണ്ടെടുക്കുക, പുതിയ പരിഷ്കാരങ്ങൾ സ്ഥിരമായിരിക്കുമെന്ന വിശ്വാസം കൃഷിക്കാരിൽ വളർത്തുക തുടങ്ങിയതായിരുന്നു അവരുടെ ചുമതലകൾ. ആകറ്റാടെ പ്രയാസപൂർണ്ണമായിരുന്ന ഈ ജോലി കൂടുതൽ സങ്കീർണ്ണമാക്കുന്ന പ്രശ്നങ്ങളും ഉത്ഭവിച്ചു. തറവാട്ടുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയും ഒരു കുടുംബത്തിലെ വ്യത്യസ്തശാഖക്കാരുടെ പരസ്പരവിരുദ്ധമായ അവകാശങ്ങളും അതിലൊന്നായിരുന്നു. പല തെക്കൻമാടമ്പിമാരുടെയുംമേൽ സാമൂതിരിയ്ക്കു് മേൽക്കോയ്മാവകാശമുണ്ടായിരുന്നു. ടിപ്പുസുൽത്താനുമായുള്ള യുദ്ധകാലത്തു് പണ്ടുകുശാലാകാര്യസ്ഥന്മാരും സൈനികതലവന്മാരും ഉണ്ടാക്കിയിരുന്ന പല താഴ്ന്നാധികത്തുതീർപ്പുകളും അവശേഷിച്ചു. ഇവ കൂടാതെ ഗവണ്ണർ മെഡാസുമായുള്ള ഒത്തുതീർപ്പിന്റെ ഫലമായി തിരുവിതാംകൂർദിവാൻ രാജാക്കുശവദാസ് മലബാർരാജാക്കന്മാക്കു് കടം കൊടുത്ത പണം പിരിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ കമ്മീഷണർമാർ വളരെ അവധാനപൂർവ്വം പുനരധിവാസപ്രശ്നം കൈകാര്യംചെയ്തു. അവർ ഓരോ ജില്ലകളായി എടുത്തു് രാജാക്കന്മാരുമായി ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കി.

തലശ്ശേരിയിൽനിന്നാണ് അവർ ജോലി ആരംഭിച്ചത്. ചിറയ്ക്കൽ, കോട്ടയം, കടത്തനാട് എന്നീ രാജാക്കന്മാരുമായി അവിടുത്തെ പണ്ടക ശാലയ്ക്ക് ഉററബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ഈ രാജാക്കന്മാർമായി ഉണ്ടാക്കിയ പുതിയ ഒത്തുതീർപ്പിൽ കമ്പനിയുടെ സംരക്ഷണയിൽ പ്രസ്തുത രാജാക്കന്മാർ ഒരണമെന്നുള്ളതുക, കരുമുള്ളവ്യാപാരത്തിന്റെ കരുതക കമ്പനിക്കോ കമ്പനി നിയമിക്കുന്ന വ്യാപാരികൾക്കോ നൽകുക, ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ള ആദായം വ്യക്തമായി കണക്കാക്കാൻ കഴിയുന്നേയ്ക്കും സ്ഥിരമായ കപ്പം നൽകുക എന്നീ വ്യവസ്ഥകൾ ഉൾപ്പെടുന്നു.

സാമൂതിരിയുമായി ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടാക്കാനാണ് അവർ പിന്നീട് ശ്രമിച്ചത്. എന്നാൽ അദ്ദേഹം വലിയ അനുസ്സനിച്ചിരുകൊണ്ട്, കോഴിക്കോട്ടുരാജ്യത്തിന്റെ കരേളാഗണ്ഡം (പയ്യന്നാട്, പരയ്യാർമല, കിഴക്കുംപുറം, വടക്കുംപുറം, പുഴവായി എന്നീ പ്രദേശങ്ങൾ) അവർ കരവുനാട്ടെ വീരവർമ്മരാജാവിനു പാട്ടത്തിനുകൊടുത്തു. ഈ പ്രദേശം പാട്ടത്തിനാത്രമാണു നൽകിയിരിക്കുന്നതെന്നും വീരവർമ്മരാജാ കമ്പനിയുടെ മാതൃഭവനാണെന്നും പ്രത്യേകം വ്യക്തമാക്കിയിരുന്നു. എന്നിട്ടും സാമൂതിരി ഒത്തുതീർപ്പിനു തയ്യാറായില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ കുറേ പ്രദേശങ്ങളെപ്പറ്റിയും കമലീഷണർമാർ തീരുമാനം ചെയ്തു. പാലക്കാട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ പഴയ രാജ്യത്തിലെ സഭവട്ടം എന്ന പ്രദേശം സാമൂതിരി കൈവശപ്പെടുത്തിയിരുന്നു. കമലീഷണർമാർ പാലക്കാട്ടുരാജാവുമായി ഒരു ഉടമ്പടിയുണ്ടാക്കുകയും ആ പ്രദേശം അദ്ദേഹത്തിനു വിട്ടുകൊടുക്കുകയുംചെയ്തു.

ഇത്രയുമായപ്പോഴേക്കും സാമൂതിരി കൂടിയാലോചനകൾക്കു തയ്യാറായി. ദീർഘമായ ചർച്ചകൾക്കുശേഷം ഒരു ഒത്തുതീർപ്പുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി കോഴിക്കോട്ടുരാജാക്കന്മാരുടെ കുടുംബവകയായ പ്രദേശങ്ങളും കുമട്ടവും കടൽമുക്കവും അദ്ദേഹത്തിനു ബ്രിട്ടീഷുകാർ പാട്ടത്തിനുകൊടുത്തു. ചെറുകിടനാടുവാഴികളുടെമേൽ താല്പരമികമായ നീതിന്യായാധികാരവും അവർ സാമൂതിരിക്കുനൽകി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രത്യേകപദവി വ്യക്തമാക്കുന്നതിനുവണ്ടി ബേപ്പൂർ, പരയ്ക്കനാട്, വെട്ടത്തുനാട് എന്നീ രാജാക്കന്മാർ അദ്ദേഹത്തിൽക്കൂടെവണം നികുതി അടയ്ക്കേണ്ടതെന്നും തീരുമാനിച്ചു.

എന്നാൽ ഈ ഒത്തുതീർപ്പിന്റെ ഫലമായി സാമൂതിരിയുടെ കുടുംബത്തിൽ കലഹമുണ്ടായി. ഏറ്റവും പ്രബലശാഖക്കാരായ പടിഞ്ഞാറേ കോവിളകത്തുകാർ ഒത്തുതീർപ്പിനെ എതിർക്കുകയും, സ്വാതന്ത്ര്യരാകാൻ

ശ്രമിക്കുകയുണ്ടായി. കലാപകാരിയായ ഇളമാന്തമ്പുരാനെ തടവിൽ പാർപ്പിക്കണമെന്നും. എന്നാൽ ഇപ്രകാരം അപമാനിച്ചതിന്റെ അടുത്ത ദിവസം അദ്ദേഹം മരിച്ചു. അദ്ദേഹം ആത്മമത്യുചെയ്തവെന്നും പറയപ്പെടുന്നു. ഇതൊക്കെയായിട്ടും പ്രസ്തുത ശാഖക്കാർ ഒത്തുതീർപ്പ് അംഗീകരിച്ചില്ല. അതിന്റെ ഫലമായി പുന്നീർ ധാരാളം കഴുപ്പുണ്ടായി.

മലബാർകാത്തുങ്ങൾ അന്വേഷിക്കുന്നതിലും തീരുമാനങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിലും ബോംബെയവണ്മെൻറീസോടൊപ്പം സുപ്രീംഗവണ്മെൻറിനും പങ്കുണ്ടായിരിക്കണമെന്നായിരുന്നു കോൺഗ്രസ്സിന്റെ ആദ്യത്തെ അഭിപ്രായം. അതിൻപ്രകാരം മെ: ഫാമലം ഡോവു ആരംഭിച്ച ജോലിയിൽ പങ്കെടുക്കാൻ അദ്ദേഹം മെ: ജോന്നാഥൻ പങ്കനേയും ചാൾസ് ബോസ്റ്റാമിനെയും നിയോഗിച്ചു. ഭൂനികുതി ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുക, ഒരു നീതിന്യായനിർവ്വഹണപദ്ധതിയുണ്ടാക്കുക, കുടുംബശുദ്ധിപാഠം നിയന്ത്രിക്കുക എന്നിവയെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു അവർ പ്രധാനമായും അദ്ദേഹം നിർദ്ദേശം നൽകിയത്. ബോംബെയകമ്മീഷണർമാർചെയ്ത തീരുമാനങ്ങൾ താല്പരകമായി അംഗീകരിച്ചതിനുശേഷം ഭൂവുടമയും ഭൂനികുതിയും ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്നതിനെപ്പറ്റി കോൺഗ്രസ്സിന്റെ താഴെ പറയുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങൾ നൽകി:—

“നിങ്ങൾ മലബാറിൽ എത്തുമ്പോൾ 1793 സെപ്റ്റമ്പർമാസത്തോടുകൂടി അവസാനിക്കുന്ന ഒരു വഷത്തെ സെററിൽമെൻറ് എല്ലാ സ്ഥലത്തും തീർന്നിരിക്കും. അതുകൊണ്ട് അതിനുശേഷമുള്ള പൊതുവരുമാനം സ്ഥിരമായി തീരുമാനിക്കുന്ന കാത്തുത്തിൽ നിങ്ങൾ പ്രധാനമായും ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചാൽ മതിയാകും. ആദ്യവഷത്തേക്ക് (അല്ലെങ്കിൽ 1794 സെപ്റ്റമ്പർ വരെ) നിങ്ങളും മറ്റും കമ്മീഷണർമാരും വിവിധ ജില്ലകളിലേക്ക് നിയമിക്കുന്ന ജോ'ന്മാരും അംഗീകരിക്കാം. ഇപ്പോഴത്തെ കാത്തുങ്ങൾ മുടക്കംകൂടാതെ നടത്തുന്നതിന് അതു സഹായിക്കും. എന്നാൽ അതിനുശേഷമുള്ള വഷങ്ങളിലെ പാട്ടത്തുക ശുപാർശചെയ്താൽ മാത്രമേ നിങ്ങൾക്കും അവർക്കും അധികാരമുള്ളൂ. (അത് തുറന്നുകരമായ നിലയിൽ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനു കഴുപ്പമില്ല.) ഞങ്ങളുടെ അംഗീകാരത്തിനു വിധേയമായിട്ടാണ് ഈ തുക നിശ്ചയിക്കുന്നതെന്ന ഒരു പ്രത്യേകവ്യവസ്ഥ, വിവിധകക്ഷികളുമായി നിങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന ഒത്തുതീർപ്പുകളിൽ ഉൾപ്പെടുത്തേണ്ടതാണ്. നിങ്ങളുടെ റിപ്പോർട്ട് കിട്ടിക്കഴിഞ്ഞാൽ എത്രയുംവേഗം ഞങ്ങളുടെ തീരുമാനം അറിയിക്കുന്നതായിരിക്കും.”

മലബാറിൽ ഏറ്റെടുത്തതും ജൂഡീഷ്യൽ സഹായത്തെക്കുറിച്ച് റിപ്പോർട്ട് ചെയ്തതും അവരോട് കോൺബാൾസിന് ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. "ജന സഹായത്തിലെ എല്ലാ വ്യക്തതകൾക്കും തുല്യമായ നിലയിൽ പരമാധിനിതി ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ഏതെല്ലാം കോടതികൾ ഉണ്ടാകണമെന്നും അവ എത്ര എണ്ണമുണ്ടായിരിക്കണമെന്നും മാത്രം തുച്ഛീകരണവിധം തീരുമാനിക്കാൻ, ഇന്ത്യയുടെ ഈ ഭാഗത്തെ നിങ്ങളുടെ അനുഭവങ്ങൾ സഹായകരമായിരിക്കുമെന്നു ഞങ്ങൾക്കു വിശ്വാസമുണ്ട്" എന്നദ്ദേഹം അവർക്ക് എഴുതുകയുണ്ടായി.

മലബാർ സെറിൽമെൻറിനു മൂന്നു വശങ്ങളുണ്ടായിരുന്നു. (1) രാജാക്കന്മാരുടെയും നാടുവാഴികളുടെയും അവകാശങ്ങൾ ഇല്ലാതാക്കി, അവരുടെ സ്ഥിരം പദവിയിൽപ്പറ്റി വ്യവസ്ഥയുണ്ടാക്കുക. (2) സംസ്ഥാനത്തിന്റെ സാമ്പത്തികനില അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തുന്നതിനുവേണ്ടി ദീർഘകാലത്തെയും നികുതി ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുക. കരുമുളകുവ്യാപാരത്തെപ്പറ്റി വ്യക്തമായ ഒരു നയം രൂപീകരിക്കുകയെന്നതും ഇതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു. എന്തെന്നാൽ 'പ്രൈമറിനുള്ള കമ്പനിയുടെ വ്യാപാരത്തിൽ വളരെ പ്രധാനമായ സ്ഥാനം' അതിനുവേണ്ടുന്ന ഗവണ്മെന്റ് ജനറൽ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. (3) പഴയ നായർനാടുവാഴിത്തത്തിനെയും പിൻകാലത്തെ ഹൈന്ദവഭരണത്തിനെയും സ്ഥാനത്തു്, പുതിയൊരു ഭരണസമ്പ്രദായവും നീതിന്യായരീതിയും ഏറ്റെടുത്തുക.

ടിപ്പുവിന്റെ പ്രയാണത്തിനുശേഷം വീണ്ടും രാജ്യഭരണം ലഭിച്ച രാജാക്കന്മാരുമായി ദീർഘമായ കൂടിയാലോചനകൾക്കുശേഷം ഇതിൽ ആദ്യത്തെ കാര്യം നടപ്പിലാക്കിയത് നാം നേരത്തെ കണ്ടുവെല്ലാം. കമ്പനിയുടെ വ്യവസ്ഥകൾ രാജാക്കന്മാർക്ക് ഇഷ്ടമല്ലായിരുന്നെങ്കിലും അതിനെ എതിർക്കാൻ അവർക്കു കഴിവുണ്ടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ പരമാധിപനായ എന്തെന്നെയും അവസാനിപ്പിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ നേരിട്ട ഭരിക്കാൻ നിഷ്ഠയിച്ചു. രണ്ടു കാര്യങ്ങൾ മാത്രമാണു തീരുമാനിക്കാൻ ഉണ്ടായിരുന്നത്. (ഏ അവകാശങ്ങൾ അവസാനിപ്പിച്ചു കടംബങ്ങൾക്ക് എന്തുതുക മാലിഖാനായി നൽകണം. (ബി) അവരുടെ കൈവശമുള്ള ഭൂമിക്ക് ഗവണ്മെന്റിന്റേയ്ക്ക് എന്തു 'ക്വിറ്റ്' (കരം) അടയ്ക്കണം. ഓരോ കടംബങ്ങളുമായി ഇക്കാര്യത്തെക്കുറിച്ച് പ്രത്യേകം ഒത്തുതീർപ്പുകളുണ്ടായി. വിശദമായ ഏറ്റെടുപ്പും ചെയ്യാൻ വളരെ സമയം വേണ്ടിവന്നു. എന്തെന്നാൽ, ഓരോ സ്ഥലത്തെയും ഓരോ പട്ടണത്തെയുംപറ്റി പല രാജാക്കന്മാരുടെ അവകാശങ്ങൾ മാത്രമല്ല കമ്മീഷൻ തീരുമാനിക്കേണ്ടിയിരുന്നു. ഒരു കടംബത്തിലെ വിവിധ അംശങ്ങളുടെ അവകാശവാദങ്ങളെ

പ്പാറിപ്പാലും അവർ തീപ്പുകളിങ്ങങ്ങിരുന്നു. പൊതുവേ പറഞ്ഞാൽ നീതിപൂർവ്വമായ നിലയിൽതന്നെ കമ്മീഷൻ അന്വേഷണം നടത്തി. തക്കുന്നയിച്ച കുറുബങ്ങളും ജനങ്ങളും അവരുടെ തീരുമാനങ്ങൾ അംഗീകരിച്ചുവെന്നതുതന്നെ അതിന്റെ വിജയം പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു. മലബാർ പ്രദേശത്തിന്റെ സാമൂഹ്യഘടനയുടെ അടിസ്ഥാനമായി അത് ഉന്നം നിലനിന്നുപോരുന്നു.

എന്നാൽ നികുതി ക്ലിപ്തപ്പെടുത്തുന്ന കാര്യത്തിൽ കമ്മീഷൻ അത്ര തോളം വിജയിച്ചില്ല. അവർ നിശ്ചയിച്ച “കിസ്സ്” വളരെ കൂടുതലായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു സ്വാഭാവികമായി കേരളപ്പ്രദീപിക്കുകയുണ്ടായി. നികുതികൊടുക്കാൻ നിവൃത്തിയില്ലാത്തവ നായർപ്രദേശങ്ങൾ, മാരമുറിയ വ്യാപാരികളിൽനിന്നും ബ്രാഹ്മണരായ ഉഷ്ണിയൽകുടുംബക്കാരിൽനിന്നും കടവാങ്ങാൻ തുടങ്ങി കാൽമുററാ കാലത്തെ തുടർച്ചയായ യുദ്ധത്തിനുശേഷം ഇത്രത്തോളം വലിയ ഭാരംതാങ്ങാൻ ജനങ്ങൾക്കു കഴിഞ്ഞിരുന്നില്ല. 1796-ൽ സാമൂതിരിയുടെ വസ്തുവകകൾ താല്പാലികമായി നേരിട്ടു ഭരിക്കാൻ കമ്പനി നിർബ്ബന്ധിതമായി. ഇതു അവസ്ഥതന്നെ പാലക്കാട്ടു കവളപ്പാറയുണ്ടായി. സെററിൽമെൻറുവ്യവസ്ഥകൾ കർശനമായി നടപ്പിലാക്കാൻ കമ്പനി ശ്രമിച്ചു. പക്ഷെ, അത് അസാധ്യമായിത്തീർന്നു. 1799-ലെ പാട്ടപ്പിരിവിനുശേഷം, കമ്പനിയുദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നേരിട്ട നികുതി പിരിക്കണമെന്ന കമ്മീഷണർമാർ ഒടുവിൽ പ്രപാശചെയ്തു.

കമ്പനി ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ നേരിട്ടുള്ള ചുമതലയിൽ നീതിന്യായ പരിഹാരനവും സൗഖ്യപ്പെടുത്തപ്പെട്ടു.

മുതൽക്കി പറഞ്ഞാൽ മലബാർ ഒരു ബ്രിട്ടീഷുജില്ലയായിത്തീർന്നു. 1799 വരെ പഴയ രാജകുടുംബങ്ങളാണ് നികുതി പിരിച്ചുവന്നിരുന്നതെങ്കിലും അവരുടെ അധികാരം കർശനമായി നിയന്ത്രിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. അവർക്കു നികുതിപിരിക്കുകയെന്ന ജോലി മാത്രം മയുണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. 1800-ൽ ആ അവകാശവും നിർത്തൽചെയ്യപ്പെട്ടു. ആയിരംകൊല്ലക്കാലത്തോളം സ്വതന്ത്രരായി കഴിഞ്ഞിരുന്ന സാമൂഹികരീതിയെ കീഴ്പ്പെടുത്തു മലബാറിലെ വലിയ രാജകുടുംബങ്ങൾ കേവലം ജന്മികളായി ചുരുങ്ങി. ടിപ്പുവുമാരുള്ള യുദ്ധകാലത്ത് ഈ രാജാക്കന്മാരുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഉടമ്പടിക്കു കടകവിരുദ്ധമായിരുന്നു ഇത്. അവരുടെ രാജ്യം മടക്കിക്കൊടുക്കുമെന്നായിരുന്നു അന്നത്തെ കരാർ. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള യാതൊരു ഉദ്ദേശവും തങ്ങൾക്കില്ലെന്ന് മലബാർ കമ്മീഷണർമാർ ആദ്യ-മുതൽതന്നെ വ്യക്തമാക്കി. ടിപ്പുവിൽനിന്നും പിടിച്ചെടുത്ത മലബാർപ്രദേശത്തിന്റെ പരമാധികാരം കമ്പനിക്കുതന്നെയെന്നെന്ന് ധാരണയിലായിരുന്നു നികുതി

സമ്പ്രദായവും നീതിന്യായ ചുവടും സംഘടിപ്പിക്കുന്നതിനു ഗവണ്ണർ ജനാൽ നൽകിയ ഉത്തരവും.

നിയമമുഷ്ടി ഗവണ്ണർ ജനറലിന്റേയും കൌൺസിലിന്റേയും നിലപാടു ശരിയാണ്. മലബാർ പ്രദേശം ടിപ്പു കമ്പനിക്കു കീഴടങ്ങി. അതിന്റെയ്ക്കു അടുത്തായി പരമാധികാരമുണ്ടായിരുന്നു. മൈസൂർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ നേരിട്ടാണ് അവിടെ ഭരിച്ചിരുന്നതും. ടിപ്പുവിന്റെ അധികാരങ്ങൾ നിയമപരമായി കമ്പനിക്കു ലഭിച്ചുവെന്ന കാര്യത്തിൽ തർക്കമില്ല. പക്ഷെ, ധാർമികമായി നോക്കുമ്പോഴുള്ള നില വ്യത്യസ്തമാണ്. അവരുടെ രാജ്യങ്ങൾ തിരിച്ചുകിട്ടുമെന്നും മൈസൂർ ആക്രമണത്തിനു മുമ്പുള്ള കാലത്തെപ്പോലെ ഭരണം തുടരാനു കഴിയുമെന്നുമുള്ള പ്രതീക്ഷയോടെയാണ് മലബാറിലെ രാജാക്കന്മാർ ബ്രിട്ടീഷുകാരുോടു ചേർന്നു യുദ്ധം ചെയ്തത്. എന്നാൽ നേരമറിച്ചായിരുന്നു ഫലം. ആയിരക്കൊല്ലങ്ങളായിട്ടുള്ള അവരുടെ അവകാശം നിയമപരമായി നിഷേധിക്കപ്പെട്ടുവെന്ന് അവർക്കു മനസ്സിലായി.

രാജാക്കന്മാരുടെ അവകാശങ്ങൾ നിർത്തപ്പെട്ടയാതിരിക്കാൻവയ്ക്കുന്ന ഒരു പരിതഃസ്ഥിതി ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. നാല്പ്പതുവർഷക്കാലത്തെ അരാജകത്വത്തിന്റെ ഫലമായി പഴയ അവകാശവാദങ്ങളും യഥാർത്ഥസ്ഥിതിഗതികളും തമ്മിൽ ഭീമമായ അന്തരം നിലവിലിരുന്നു. ഭൂവുടമയെക്കുറിച്ചുള്ള ഹൈദറിന്റെയും ടിപ്പുവിന്റെയും തീരുമാനങ്ങൾക്കുപുറം പഴയ ഹ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥിതി പരിപൂർണ്ണമായും തകർന്നു പോയിരുന്നു. മൈസൂർ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാർ ഭൂമി സമ്പദ് ചെയ്യുകയും വില്പന വിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ നികുതി നിശ്ചയിക്കുകയും ചെയ്തു. ഇതു മലബാറിൽ അജ്ഞാതമായിരുന്ന ഒരു സമ്പ്രദായമായിരുന്നു. ഇതിന്റെ ധൈര്യം ഫലമായി രാജാക്കന്മാരുടെ പഴയ അധികാരത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനം നഷ്ടപ്പെട്ടിട്ട് കാലം കൂറു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഫറാൻസിലെ ബുർബൺരാജാക്കന്മാരെപ്പോലെയുള്ള “അധികാരപുനഃസ്ഥാപനം” അസാധ്യമായിത്തീർന്നു. മൈസൂർഭരണത്തോടെ മലബാറിലെ മദ്ധ്യയുഗം പരിപൂർണ്ണമായി നിർമ്മാജ്ഞം ചെയ്യപ്പെട്ടതും അതിന് ഇനിയൊരിക്കലും തലയുയർത്താൻ വയ്ക്കാത്തവണ്ണം അന്നത്തെ സാമൂഹ്യഘടന തന്നെ മാറ്റുകയും ചെയ്തുവെന്നതാണ് യഥാർത്ഥം. പഴയ യുഗം അവസാനിച്ചു. അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു പുതിയ ഭൂവുടമ, നിയമാവകാശസിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു പുതിയ സമുദായം ആവിർഭവിച്ചു.

അദ്ധ്യായം ഒൻപതു

മൈസൂർ ആക്രമണത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയവും സാമ്പത്തികവുമായ ഫലങ്ങൾ

അംഗാരാകുണ്ടിയിലെ കമ്പനിവക കുരുമുളകുതാട്ടത്തിന്റെ മുമ്പത്തെ ലക്കാരം രണ്ടത്തായിലെ നികുതിചിരിവുകാരനായ മർദ്ദയാക്കു ബ്രൗൺ സൂക്ഷ്മമായ ഒരു ഉദ്യോഗസ്ഥനായിരുന്നു. മലബാറിലെ മാറ്റങ്ങളും മാസ്സിലാക്കുന്നതിന് തന്റെ മേൽപാഞ്ഞ ജോലികൾക്കും അദ്ദേഹത്തിന് അപൂർവ്വമായ അവസരം സിദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. അതിനെപ്പറ്റിയുള്ള ബ്രൗണിന്റെ വിവരണം ഏകാൻ ഉദ്ധരിക്കുന്നു. “ഹൈന്ദവരുടെ ആക്രമണകാലത്ത് സമ്പൽസമൃദ്ധമായ ഒരു രാജ്യമായിരുന്നു മലബാർ. തങ്ങളുടെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾക്ക് വിലയായി ലഭിച്ച സ്വർണ്ണനാണയം തലമുറയായി അവിടുത്തെ ജനങ്ങൾ സൂക്ഷിച്ചുവന്നു..... മലബാർ കീഴ്പ്പെടുത്തിയ ഉടൻതന്നെ ട്രൈനികുളകുതാട്ടത്താൽ നികുതിചിരിവിൻ മുമ്പെടുത്തിയിരുന്ന കണ്ണാടകബ്രാഹ്മണരും ജനങ്ങളിൽനിന്നു വർത്തകകൾ വിടിച്ചുപറിച്ച്. ഇതിൽ ഒരുപക്ഷ ഹൈന്ദവർക്കും ലഭിച്ചിരുന്നു. ഈ ധനാഗമമാർക്കും അടയ്ക്കുപാകുന്നതുവരെ ഒരു നികുതിസമ്പ്രദായത്തിന്റെ ആവശ്യം പുതിയ ഭരണാധിപന്മാർക്ക് അനുഭവപ്പെട്ടില്ല. മലബാറിലെ ചിലവിനേക്കാൾ വരുമാനം കാര്യമുണ്ടെന്നു കണ്ടുപാൾ, സാമന്തന്മാരായാകുന്ന രാജാക്കന്മാരുടെ നിർദ്ദേശം ഹൈന്ദവ ചെവിടങ്ങളാൽ തുടങ്ങി. മേൽപാഞ്ഞ ബ്രാഹ്മണർ വരുമാനത്തിന്റെ അടങ്കലുണ്ടാക്കി.....പുതിയ സമ്പ്രദായപ്രകാരം ജനങ്ങളുടെമേൽ ര.ജാക്കന്മാർക്കും സേപയ്ക്കുകാരും ലഭിച്ചു. മുമ്പാണെങ്കിൽ അവരുടെ അധികാരം വളരെ പരിമിതമായിരുന്നു. പഴയ ഏകദേശസമ്പ്രദായപ്രകാരം സാമന്തന്മാരായ പ്രഭുക്കന്മാരുടെ ഭൂമിയിൽനിന്ന് ആദായം ഈടാക്കുന്നതിനോ, അവരുടെ കീഴിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളുടെമേൽ നേരിട്ട ഭരണം നടത്തുന്നതിനോ അവർക്ക് അധികാരമുണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ പഴയ ഭരണവ്യവസ്ഥ മിക്കവാറും നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. (അതിനു പലവിധ ഔദ്യോഗികമായിരുന്നുവെങ്കിലും, നികുതിഭാരം മുമ്പത്തേതുതക്കമുണ്ടായിരുന്നില്ല സഹായകരമായിരുന്നു.) പക്ഷെ, അതിന്റെ സ്ഥാനത്തു

പുതുതായി ഒന്നുമുണ്ടായില്ല. രാജാവിന്റെ അധികാരത്തിന് മാറ്റമുണ്ടായി. അദ്ദേഹം പഴയതുപോലെ പാഠിതമായ അധികാരമുള്ള നല്ല സൽ പ്രഭുവുമാണായിത്തീർന്നു. പണ്ടായിട്ട് വെച്ചുപോയിരുന്ന യായ ഒരു ഭരണാധിപന്റെ സാക്ഷരതയായ കിരണമായി അദ്ദേഹം മാറി. തന്റെ ഉത്തരവിനെ ലംഘിക്കാൻ ധൈര്യപ്പെടുന്ന പ്രഭുക്കന്മാരെ നിലയുറപ്പിച്ചിരുന്നത് ആ ഭരണാധികാരിയുടെ സൈനികശക്തി എപ്പോഴും സഹായകമായി നിന്നിരുന്നു. കണ്ണാടകബ്രാഹ്മണരുടെ പിരിവുകാലത്തേക്കാൾ ക്ലേശങ്ങളും ഭീതികളും പുതിയതായി അവരോടുകൂടിയെത്തി. രാജാക്കന്മാരുടെ കീഴിൽ ജനങ്ങൾ അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. എന്നെ ന്നാൽ ഓരോ വ്യക്തിയുടെയും സമ്പത്തിനടിയിൽ നല്ല പണം അറിയാമായിരുന്ന ഈ രാജാക്കന്മാർക്ക്, പണം ഇടയ്ക്കാനുള്ള മാർഗ്ഗം അറിയാമായിരുന്നു. മുതൽക്കിട്ടിരുന്ന സ്വന്തം പദ്ധതിയുടെ ഭർത്താവായ നിലയും അതസമയത്തു ലഭിച്ച അറിവുപ്രകാരമായ അധികാരവുമൂലം ഈ രാജാക്കന്മാർ എന്തും അധികം ഭ്രാന്തായിത്തീർന്നു.....

നാടാകെ കൃഷിയും ജനസംഖ്യയും വൈവിധ്യം നശിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. എന്തിന് 'പിപ്പി' ഭരണമേൽക്കുമ്പോൾ, കൈമാർ മലബാർ കൈവശപ്പെടുത്തുന്ന കാലത്തിന്റെ നേർപകുതിയായി അത്ര കാഞ്ഞുവെന്ന് എന്റെ സ്വന്തം അന്വേഷണത്തിൽനിന്ന് എനിക്കു ബോധ്യമായി. എന്നാൽ പുതിയ സുൽത്താൻ, ഭരണകാലത്ത് ഈ നാട്ടിലെ നിർഭാഗ്യവാദിയായ ജനങ്ങൾക്കു കൂടുതൽ ആവശ്യം നേരിടേണ്ടിവന്നു.....ഹിന്ദുക്കളെ എല്ലാ സ്ഥലത്തും ഭ്രാന്താക്കി. അവരുടെ സ്വത്തും, സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും കൊള്ളയടിക്കപ്പെട്ടു. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്കും രക്ഷപ്പെടാനും കഴിയുന്നവരെക്കൊല്ലാക്കൊല്ലം കൊല്ലപ്പെട്ടു. അതിനു നിവൃത്തിയില്ലാത്തവർ കാട്ടുകളിൽ അഭയം തേടി, മദ്യം കുടിച്ച് എതിരായി നിരന്തരമായ യുദ്ധം നടത്തിവന്നു. പിപ്പിയിന്റെ ദ്രോഹപ്രവർത്തനങ്ങൾ വിവരിക്കാനാണെങ്കിൽ ധാരാളമുണ്ട്. അതിലേയ്ക്കു ഞാൻ കടക്കുന്നില്ല. ഈ നാട്ടിലെ പഴയ ഭരണം എങ്ങനെ നശിച്ചുപോയെന്നും അരാജകത്വം എങ്ങനെ പടർന്നുപിടിച്ചുവെന്നും കാണിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി മാത്രമാണ് ഞാൻ ഇതു സൂചിപ്പിച്ചത്. വളരെ ചെറിയ കണ്ണുരുളിലായിട്ടുള്ളതെന്തെങ്കിലും മാപ്പിളമാർക്ക് സ്വന്തം നിയമങ്ങളോ ഭരണമോ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അത്രയും അവരുടെ അതിർത്തിയുടെ മേൽമാത്രം. മറ്റുള്ള സ്ഥലങ്ങളിൽ എല്ലാത്തന്നെ മാപ്പിളമാർ ഹിന്ദുഭരണാധികാരികൾക്കു കീഴ്പ്പെട്ടു ജീവിച്ചുവന്നു കോഴിക്കാടിനു പുറത്തു കിപ്പിയിന്റെ നിയമസംഹിത അജ്ഞാതമായിരുന്നു.....

“ബ്രിട്ടീഷുകാർ മലബാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയപ്പോൾ അവിടെ യഥാർത്ഥത്തിൽ യാതൊരു ഭരണകൂടവും ഇല്ലായിരുന്നുവെന്നും, പുതിയ ഒരു സമ്പ്രദായം ഉണ്ടാക്കേണ്ടിയിരുന്നുവെന്നും ഈ ചെറുവിവരണത്തിൽ നിന്നു വ്യക്തമാകും. ഫ്യൂഡൽവ്യവസ്ഥിതി തടസ്സപ്പെട്ടിരുന്നു. പഴയ രാജ്യങ്ങൾക്ക് അവകാശം ഉണ്ടായിരുന്ന രാജാക്കന്മാർക്ക് അതല്ലാത്ത അറിയാമായിരുന്ന ഏകഭരണരീതി ഹൈദറാബാദ് കാലത്ത് അവർ നടപ്പിലാക്കിയതായിരുന്നു. അതാണെങ്കിലും, അഴിമതിയുടെയും കൊള്ളയുടെയും സംയുക്തരൂപവും. പക്ഷേ, ഭരിക്കാൻ തീരെ അനുയോജ്യരല്ലാത്ത ഈ മനുഷ്യരിലാണ് അധികാരം മുഴുവനും നിക്ഷേപിക്കപ്പെട്ടത്. അതിന്റെ ഫലമായി ഭയങ്കരമായ രണ്ട് ആപത്തുകളുണ്ടായി പഴയ ഭരണകാലത്തെ അഴിമതിയും കൊള്ളയും തുടർന്നു. അതാണൊപ്പം പഴയ ഫ്യൂഡൽ സ്ഥാപനങ്ങളും പുനഃജീവിതപ്പെടുത്തി. നായന്മാർ വിവിധപ്രദേശങ്ങളുടെ കീഴിൽ അണിനിന്നു. പ്രദേശങ്ങൾ രാജാക്കന്മാരുടെ സാമന്തപദവി സ്വീകരിച്ചു. ഈ രാജാക്കന്മാരുടെ ഭാഗത്തുനിന്നു പരസ്യമായിരുന്ന യാതൊരു അതിവരുമാനവുമില്ല. അതിനെ എതിർക്കാനാകാതെ യാതൊരു മാറ്റവും ഇല്ലായിരുന്നു. രാജാവിൽനിന്ന് ഏതു ഭരണമുണ്ടായാലും പരാതിപ്പെടാൻ പ്രജകൾക്ക് ഭയമായി. പരാതിപ്പെടാൻ അവർക്ക് ജീവഹാനി സംഭവിക്കുമെന്ന കാര്യത്തിൽ യാതൊരു സംശയവുമില്ലായിരുന്നു. ഇത്തരത്തിലുള്ള ഒരു ഭരണത്തിൻകീഴിൽ കൃഷി അഭിവൃദ്ധിപ്പെടാത്തതിൽ ഏതാണ് അത്ഭുതം. എന്തെന്നെന്നുമല്ല ഇപ്പോൾ കൃഷിചെയ്യുന്ന നിലങ്ങളിലെ (പല സ്ഥലത്തും തരിശുകിടക്കുന്നതിന്റെ ഒരു ചെറിയ ഭാഗത്തുമാത്രമേ കൃഷിയുള്ളൂ) വിളവു വളരെ മോശമായിരിക്കുന്നതിന്റെയും കാരണം ഇതാണ്.”

അവരുടെ സ്വന്തം നാട്ടിൽ ഹൈദറാബാദ് കിപ്പവും നടത്തിയ ഭരണം ഒരുവിധത്തിലും ക്രമമില്ലായിരുന്നുവെന്നും ഈ സന്ദർഭത്തിൽ ഓർക്കേണ്ടതാണ്. എന്തെന്നെന്നുമല്ല മലബാർ ആക്രമണകാലത്തെ മൈസൂറിന്റെ ഐക്യപര്യന്തരത്തിലും കേണൽ വെല്ലസ്ലി, സർ തോമസ് മൺറോ തുടങ്ങിയ നിസ്സങ്കുലരായ ആളുകൾ സാക്ഷ്യം വഹിച്ചിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ മലബാറിന്റെ നില അത്യന്തം പരിതാപകരമായിരുന്നു. നാടുഭരിക്കാൻ മൈസൂർ ഭരണാധികാരികളെ ജനങ്ങൾ ഒരിക്കലും അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. മലബാറും മൈസൂറും തമ്മിലുള്ള 25 വർഷക്കാലത്തെ ബന്ധം നിരന്തരമായ യുദ്ധത്തിന്റെ കാലഘട്ടമായിരുന്നു. ഉയർന്ന വർഗ്ഗക്കാർ തിരുവിതാംകൂറിൽ അഭയംതേടി കൊച്ചിയിലെ

വടക്കൻപ്രദേശങ്ങൾ മുതൽ മംഗലാപുരംവരെയുള്ള സ്ഥലങ്ങളിലെ കൃഷിക്കാർ വീഴും കടിയും ഉപേക്ഷിച്ച് വനാന്തരങ്ങളിൽ താമസമാക്കി. തീവ്രമായ ഒളിപ്പാർയ്ക്കലും നാടാകെ നടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. കാൽത്തറാണ്ടകാലത്തെ യുദ്ധത്തിന്റെ സാമ്പത്തികമായ പ്രത്യാഘാതങ്ങൾ നല്ലവണ്ണം ഉൾക്കൊണ്ട് കഴിയും. നൂറ്റാണ്ടുകളായി നാട്ടിന്റെ സമൃദ്ധിയുടെ കാരണമായിരുന്ന കമ്പമുളകൃഷി വളരെ പ്രദേശങ്ങളിൽ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടു. മുളകുകൊടിക്കുതന്നെ നശിപ്പിച്ചിരുന്നുവെന്നു കമ്പനിയുടെ കമീഷണർമാരുടെ റിപ്പോർട്ടിൽ പറയുന്നു. ചെറുഗവുപുണ്ണമായ പട്ടണങ്ങൾ നശിപ്പിക്കപ്പെട്ടു. യുദ്ധോപാർപ്പങ്ങൾക്കുശേഷമുള്ള സമീപ പ്രദേശങ്ങളിലല്ലാതെ എല്ലായിടത്തും വ്യാപാരം അസ്തമിച്ചു. 1798 ജൂൺ 25-ാംനും മർഡോക്ക്ബ്രൺ അയച്ച റിപ്പോർട്ടിൽ, നൂറ്റാണ്ടുകളായുള്ള വ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമായി ഈ നാട്ടിൽ ശേഖരിച്ചിരുന്ന സ്വപ്നവും വെള്ളിയും തിരോധനംചെയ്തതിനെപ്പറ്റി അത്ഭുതത്തോടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു. മോശക്കരുടെ കാലംമുതൽ കേരളത്തിലെ ഉല്പന്നങ്ങൾക്കു ലോകമെങ്ങും കമ്പോളമുണ്ടായിരുന്നു. ഉൽപ്പന്നത്തിലെ അപൂർവ്വ രാജ്യങ്ങളിൽമാത്രം ദർശിച്ചിട്ടുള്ള സമ്പൽസമൃദ്ധി, മൂന്നു നൂറ്റാണ്ടുകളായി നടന്നുവന്ന യൂറോപ്യൻവ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമായി മലബാറിനു കൈവന്നിരുന്നു. മർഡോക്ക്ബ്രൺ അസൂയയോടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നതു നോക്കുക, “മലബാറിൽ കണക്കും, സ്വപ്നവും വെള്ളിയുമുണ്ടായിരുന്നിരിക്കണം. എന്തെന്നാൽ ആ രാജ്യവുമായി വ്യാപാരം നടത്തിയവരെല്ലാം പണം കൊടുത്താണ് അവരുടെ ഉല്പന്നങ്ങൾ വാങ്ങിയത്. അവരോട് നെല്ലുകൊടുത്തേ എന്തെങ്കിലും വാങ്ങിയിരുന്നുള്ളൂ.” പക്ഷേ, 25 വർഷക്കാലത്തെ കൊള്ളയും കൊള്ളിവയ്പും യുദ്ധവുംമൂലം ഏറ്റവും ദാരുണമായ ഒരവസ്ഥയാണുണ്ടായത്. മലബാർ കമീഷൻ റിപ്പോർട്ടിൽ നിന്നും ഡോ: ബുക്കാനൻ സൂക്ഷ്മമായ നിരീക്ഷണങ്ങളിൽനിന്നും (അദ്ദേഹത്തിന്റെ മലബാർ, ക്യാനറ എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിലെ സഞ്ചാരക്കുറിപ്പുകൾ വിജ്ഞാനസന്ധാഗാരങ്ങളാണ്) മൈസൂർസേന ചിന്താവിപ്ലവാഴ്ച മലബാറിന്റെ ചിത്രം നമുക്കു ലഭിക്കുന്നു.

രാജാക്കന്മാരുടെയും ജന്മികളുടെയും ഭവനങ്ങൾ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടതുമൂലം നശിച്ചിരുന്നു. പ്രധാനക്ഷേത്രങ്ങളിൽപോലും നിത്യപൂജാദികൾ നടന്നിരുന്നില്ല. നാട്ടിൻപുറത്തെയും വനങ്ങൾ വ്യാപിച്ചു. കൃഷി ചെയ്യാവുന്ന ഭൂമിയുടെ ഭൂരിഭാഗവും ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു. കൃഷിക്കാർ പട്ടിണിയുടെ വക്കിലാണു കഴിഞ്ഞിരുന്നത്. മലബാറിന്റെ

പ്രശസ്തിക്കു നിദാനമായിരുന്ന വ്യാപാരം നശിച്ചു. അവർക്കു വിഖ്യാതങ്ങളായ തുറമുഖങ്ങൾ നിഷ്ഠിരമായി.

സാമൂഹ്യമായി നോക്കുമ്പോൾ മലബാറിലെ ചരിത്രപരമായ സമുദായഘടന തകർന്നുകഴിഞ്ഞിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയമായി നഷ്ടപ്പെട്ടതുകൊണ്ടും, സാമൂഹ്യമായ പ്രമാണിത്വം അവകാശപ്പെട്ടിരുന്ന മാടമ്പിമാർ മൈസൂർക്കാരുടെ നിഷ്ക്രമണത്തിനുശേഷമുള്ള കാലത്ത് മട്ടകമ്പാരായി മാറി. കാൽനൂറ്റാണ്ടുകാലമായി രാഷ്ട്രീയമായി നടത്തുകയും മതപരിവർത്തനങ്ങൾക്കും സംഖ്യാബലം വർദ്ധിക്കുകയും ചെയ്ത മാപ്പിളമാർ, മലബാർസമുദായം അവർക്ക് നൽകിയ സ്ഥാനം നല്ലമനസ്സോടെയല്ല അംഗീകരിച്ചത്. അവർ പൊതുവെ കലാപരവുമായിരുന്നു.

നായന്മാരാണ് ഏറ്റവും അധികം ഭരിതരായവരായിട്ടുള്ളത്. മലബാറിലെ ചെറിയ രാജ്യങ്ങളുടെ അന്തർഭാഗവും പട്ടാളങ്ങളുടെ ചിരിച്ചുവിടിലുംകൂടി അവരിൽ വലിയ ഒരു വിഭാഗം തൊഴിലില്ലാത്തവരായിത്തീർന്നു. കൃഷിയും വ്യാപാരവും നശിച്ചതിന്റെ ഫലമായി അവരുടെ സാമ്പത്തികനിലയും തകർന്നു. പുതുതായി ഏറ്റെടുത്തിയ ഭരണത്തോടു തുടർച്ചയായുള്ള എതിർപ്പുകളും അവരെ അധികാരികൾ നിരായുധരാക്കി. അതേ അവസരത്തിൽതന്നെ ചെറുകിടനാടുവാഴികൾ തമിഴുള്ള നിരന്തരമായ കിടമന്തരങ്ങളും അവർക്ക് പ്രാദേശികമായി സമാധാനവുമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഫൈദർ മലബാറിൽ പ്രവേശിച്ചതോടെ, ഭരണകൂടത്തിന്റെ നിർവാഹകശക്തിയും കേന്ദ്രവുമായി നായന്മാർ വിരാജിച്ചിരുന്ന സമുദായഘടന തകർന്നു. തുടർന്നുള്ള കാലഘട്ടത്തിൽ ക്ഷായംകൊണ്ടു സാമൂഹ്യപ്രാധാന്യം നേടാൻ കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും, നാട്ടിന്റെ ഭരണത്തിനും രക്ഷയ്ക്കും ബാധ്യസ്ഥരായ സമുദായമെന്ന നിലയിൽ അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന വമ്പിച്ച അധികാരം മൈസൂർആക്രമണത്തോടെ നഷ്ടപ്പെട്ടു.

മൈസൂർഭരണകാലത്ത് മലബാറിലെ വ്യാപാരത്തിന്റെ നില ഏകദേശം ചുവടെ ചേർക്കുന്നവിധത്തിലായിരുന്നു. കുരുമുളകായിരുന്നു പ്രധാന വില്പനച്ചരക്ക്. അതിനു കണ്ടിക്ക് 105 മുതൽ 125 രൂപ വരെ വിലയുണ്ടായിരുന്നു. 1793-നുമുമ്പ് ഫ്റാഞ്ചൈസിയായുള്ള മയ്യഴിയിലായിരുന്നു പ്രധാനവ്യാപാരകേന്ദ്രം. എന്നെന്ന്മുൻ മൈസൂർഭരണാധികാരികൾ ആ തുറമുഖത്തെ സഹായിച്ചിരുന്നു. തലശ്ശേരിയിലെ ചുക്കരമുസ്സായായിരുന്നു തീരപ്രദേശത്തെ പ്രധാനവ്യാപാരി. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ധാരാളം വ്യാപാരവും ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ 1788-ൽ കുരുമുളകു

വ്യാപാരത്തിന് ടിപ്പു കുത്തക എടുത്തു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രധാന പണ്ടകശാല വടകരയായിരുന്നു. മയ്യഴി, കൊയിലാണ്ടി, കോഴിക്കോട് എന്നീ സ്ഥലങ്ങളിൽ ചെറിയ വ്യാപാരശാലകൾ സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടു. ഗവണ്മെന്റ് നിശ്ചിതവിലയ്ക്ക് സാധനങ്ങൾ വാങ്ങി. ഉദാഹരണത്തിന് കുരുമുളക് കണ്ടിക്ക് 100 രൂപയ്ക്കാണ് സർക്കാർ വാങ്ങിയത്.

അത് അവർ കമ്പോളവിലയ്ക്ക് വില്പിക്കുകയുണ്ടായി. അതിന്റെ ഫലമായി ഈ വ്യാപാരത്തിന്റെ കുത്തകക്കാരായിരുന്ന മാറ്റിമുക്കം നിശ്ശേഷം നശിച്ചു. ന്യൂനത്വം, മോക്ക, മദിരാശി, ബംഗാൾ തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽ കുപ്പലയച്ച വ്യാപാരം നടത്തിവന്ന വലിയ മാറ്റിമുക്കം ബാങ്ക് തകർന്നു. അതോടുകൂടി നൂറാണ്ടുകളായി മലബാറിൽ അഭിവൃദ്ധി പ്രാപിച്ചിരുന്ന കുപ്പൽനിർമ്മാണവ്യവസായവും നശിച്ചു. ബുക്കാനെ എഴുതുന്നു, “വ്യാപാരകുത്തക നീങ്ങിയതിനുശേഷം ഇതുവരെ ഇവിടെ രണ്ടു കുപ്പൽ മാത്രമേ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ളൂ. മസ്ക്കറ്റ്, കപ്പൂ, ന്യൂനത്വം ബോംബെ, ഗോവാ, മംഗലാപുരം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്ന് വരുന്ന കുപ്പലുകളിലാണ് നാട്ടിലെ ഉൽപ്പന്നങ്ങൾ പ്രധാനമായും കയറുമതിചെയ്യുന്നത്.”

എന്നാൽ ഏറ്റവും കൂടുതൽ നാശം സംഭവിച്ചത് കൃഷിക്കാണ്. നിരന്തരമായ യുദ്ധം മൂലം കൃഷിഭൂമികൾ നശിച്ചു. കൃഷിക്കാർ നിലങ്ങളും പുരയിടങ്ങളും ഉപേക്ഷിച്ച് വനാന്തരങ്ങളെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. ഒരു വലിയ സംഘം ആളുകൾ നാടാകെ കൊള്ളയും കൊള്ളിവെച്ചുമായി അലഞ്ഞുതിരിഞ്ഞു. ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ പ്രദേശങ്ങൾ നശിപ്പിച്ചു. 25 വർഷത്തെ ‘മുഴുക്കൽനയ’ത്തിന്റെ ഫലമായി ഭാരതത്തിന്റെ പുകാ വനമായിരുന്ന ഈ പ്രദേശം മിക്കവാറും മരുഭൂമിയിായി. പതിനഞ്ചു വർഷങ്ങൾക്കുശേഷം മലബാർ സന്ദർശിച്ച ഡാ. ബുക്കാനെ, കൃഷി സാധാണഗതിയിൽ എത്തിച്ചേർന്നിട്ടില്ലാത്തതിൽ അത്ഭുതം പ്രകടിപ്പിച്ചു. കൊച്ചിരാജാവിന്റെ കീഴിലുള്ള പ്രദേശങ്ങളും ടിപ്പുവിൽനിന്നു കവനിക്കാർ കൈവശപ്പെടുത്തിയ സ്ഥലങ്ങളും തമ്മിലുള്ള വ്യത്യാസം അദ്ദേഹത്തെ അമ്പരിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. മങ്കടയിൽ വച്ച് പ്രകടിപ്പിച്ച അഭിപ്രായം അദ്ദേഹം പലതവണ ആവർത്തിച്ചു. “ചെറുകുന്നുകളും മലഞ്ചരിവുകളും നെൽപാടങ്ങളും ഇടകലർന്ന അതിമനോഹരമായ ഒരു നാടാണിത്. പക്ഷെ, അത് ഏറ്റവും അധികം അധഃപതിച്ചിരിക്കുന്നു.” അദ്ദേഹം വീണ്ടും പറയുന്നു, “ഞങ്ങൾ സുന്ദരമായ ഒരു പ്രദേശത്തുകൂടെ കടന്നു പോയി. വീതികറഞ്ഞതെങ്കിലും ഫലഭൂയിഷ്ഠമായ നദീതടങ്ങളും

ചെറുകുന്നുകളും നിറഞ്ഞ ഒരു പ്രദേശം. പക്ഷേ, അവിടെ കൃഷി തീരെ ഉപേക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരുന്നു.”

മൈസൂറിൽനിന്നും വീണ്ടെടുത്ത പ്രദേശങ്ങൾ വീണ്ടും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നതിന് കുറേക്കാലം കഴിയേണ്ടിവന്നു. ജനങ്ങളുടെ പ്രയാണം, കൃഷിചെയ്യാത്ത അവസ്ഥ, ഉടമസ്ഥാവകാശത്തെക്കുറിച്ചുള്ള തർക്കം, നികുതിസമ്പ്രദായത്തിലെ മാറ്റം തുടങ്ങിയ കാര്യങ്ങൾ ആ പ്രദേശത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതിന് സഹായിച്ചു. കമ്മീഷണർമാരുടെ സെററിൽമെന്റിനും പുതിയ കടിയായുസമ്പ്രദായത്തിന്റെ വളർച്ചയ്ക്കും ശേഷമാണ് മലബാറിൽ വീണ്ടും സമൃദ്ധിയുണ്ടാകാൻ തുടങ്ങിയത്. 25 വർഷത്തെ അധിനിവേശത്തിനുശേഷം മൈസൂർക്കാർ പിൻമാറുന്ന അവസരത്തിൽ നാട്ടമ്പുറം ഭീകരമായ ശൂന്യതയുടെ നഷ്ടനരംഗമായിരുന്നു.

കൊച്ചി, തിരുവിതാംകൂർ രാജാക്കന്മാരുടെ കൈവശമിരുന്ന പൊന്നാനിക്കു തെക്കുള്ള പ്രദേശത്തിന്റെ നില ഇതിൽനിന്നും കുറേ വ്യത്യസ്തമായിരുന്നു. മലബാറിൽ ഉണ്ടായതുപോലെ പ്രധാനപ്പെട്ട സാമൂഹ്യമാറ്റങ്ങൾ ആ രാജ്യങ്ങളിലും ഉണ്ടായി. (“ലന്തക്കാൽ കേരളക്കരയും” എന്ന ഭാഗം നോക്കുക.) ഭൂമിയുടെ ഉടമസ്ഥന്മാരായ നായന്മാരുടെ അധികാരം അവിടെയും അന്തർലാഭം ചെയ്തിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ മാർത്താണ്ഡവർമ്മയും കൊച്ചിയിൽ കോമുഅല്ലനും പ്രഭുവർഗ്ഗത്തിന്റെ അവകാശാധികാരികൾക്കു വെട്ടിക്കുറച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി രാജാധികാരം വളരെ വർദ്ധിച്ചു. ഉദ്യോഗസ്ഥമേധാവിത്വത്തിൽ അധിഷ്ഠിതമായ ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായം ഈ രാജ്യങ്ങളിലുണ്ടായി. പഴയകാലത്തെ സ്വതന്ത്രമായ വ്യാപാരത്തിന് പകരം സർക്കാരിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ വ്യാപാരം നടത്താൻ തുടങ്ങി. എന്നാൽ ഈ മാറ്റങ്ങൾ കാലക്രമത്തിലുണ്ടായ ഒരു പരിവർത്തനത്തിന്റെ ഭാഗമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഉത്തരകേരളത്തിൽ മൈസൂർആക്രമണത്തിന്റെ ഫലമായുണ്ടായ ക്ലേശങ്ങളും ദുരിതങ്ങളും ഇവിടങ്ങളിൽ ഉണ്ടായില്ല. തിരുവിതാംകൂറും കൊച്ചിയും സാമ്പത്തികമായി വളരെ അഭിവൃദ്ധിപ്രാപിച്ചു. കണ്ണൂരും കോഴിക്കോടും നശിച്ചതോടുകൂടി ദിവൻ കേശവദാസ് സ്ഥാപിച്ച ആലപ്പുഴതുറമുഖം കേരളതീരത്തെ ഒരു പ്രധാനപ്പെട്ട വാണിജ്യകേന്ദ്രമായിത്തീർന്നു. മാർത്താണ്ഡവർമ്മ നടത്തിയ യുദ്ധങ്ങളുടെ ഫലമായി വനവിഭവസമൃദ്ധമായ ധാരാളം സ്ഥലങ്ങൾ തിരുവിതാംകൂറിന് ലഭിച്ചു. കേശവദാസിന്റെ സമാധാനപരമായ നയംമൂലം ആ പ്രദേശങ്ങൾ ശാന്തമാകുകയും സാധാരണജീവിതക്രമത്തിലേയ്ക്ക് വരികയും ചെയ്തതോടെ,

അവിടുത്തെ മലബാർക്കേൾ പുതിയ തുറമുഖത്തിൽക്കൂടെ വിദേശങ്ങളിലേക്കു പ്രവഹിക്കാൻ തുടങ്ങി. കൃഷിക്ക് ധാരാളം പ്രോത്സാഹനം ലഭിച്ചു. സമാധാനനയത്തിന്റെ ഫലമായി റാപ്പ് ഐശ്വര്യസന്ദർഭമായിത്തീർന്നു. മൈസൂർ ആക്രമണപോലും അതിനെ സാരമായി ബാധിച്ചില്ല.

തിരുവിതാംകൂറിന്റെ വാണിജ്യ-സാമ്പത്തികപ്രവർത്തനങ്ങൾ കുറയൊക്കെ സർക്കാർ നിയന്ത്രിച്ചിരുന്നു. അവർ ഏതാനും ചരക്കുകളുടെ മേൽ കർതൃക ഏല്പിച്ചിരുന്നു. ഇന്നത്തെ മാനദണ്ഡങ്ങൾ വച്ചു നോക്കുമ്പോൾ അതു ഭയങ്കരമായ ചൂഷണസമ്പ്രദായമായിരുന്നു. 1757-ൽ 11,752 കണ്ടി കരുമുളക് തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉല്പാദിപ്പിക്കുകയുണ്ടായെന്ന് മി സ്റ്റേൻഡർ കണക്കുകൂട്ടുകയുണ്ടായി. അതു മറ്റുവൻ സർക്കാർ കർതൃകയായിരുന്നു. കൃഷിക്കാരന് കണ്ടിക്ക് 30 രൂപ വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി, അത് 112 രൂപയ്ക്കു സർക്കാർ വിറ്റു. പുകയില, ഉപ്പ്, തേക്ക് തുടങ്ങിയ മറ്റു വിലപ്പെട്ട സാധനങ്ങൾക്കും സർക്കാർ കർതൃകയുണ്ടായിരുന്നു.

അഞ്ചുതെങ്ങിലെ ബ്രിട്ടീഷ് കമ്പനിക്കായിരുന്നു പ്രധാനമായും കരുമുളക് വാങ്ങിയിരുന്നത്. എന്നാൽ അതു വാങ്ങാൻ അവർക്കു മാത്രമേ അവകാശമുണ്ടായിരിക്കുകയുള്ളൂവെന്ന കമ്പനിയുടെ നിലപാട് അംഗീകരിക്കാൻ, സബ്സിഡിയറിസഖ്യം ഒപ്പിടുന്നതുവരെ തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റ് തയ്യാറല്ലായിരുന്നു. കരുമുളക് വ്യാപാരത്തിന്റെ ഫലമായി പ്രതിവർഷം 9 ലക്ഷം രൂപാ ലാഭം സർക്കാരിനു ലഭിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. അത്യാവശ്യമായ യുദ്ധസാമഗ്രികൾ കരുമുളക് വിലയുടെ ഒരു ഭാഗമായി കഴിയുന്നത്ര വാങ്ങണമെന്നായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂറിന്റെ നയം. മൈസൂറിന്റെ മലബാർ അധിനിവേശക്കാലത്ത് തിരുവിതാംകൂറിൽനിന്നു മാത്രമേ കരുമുളക് കിട്ടിയിരുന്നുള്ളൂ. അന്ന് കണ്ടിക്ക് 130 രൂപാവരെ അതിനു വില വർദ്ധിക്കുകയുണ്ടായി. 1784 മാച്ച് 23-ാംനു ബോംബേഗവർണ്മെന്റ് അയച്ച കത്തിൽ ഇങ്ങനെ പ്രസ്താവിക്കുന്നു: "പല സമയങ്ങളായി തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ പക്കൽനിന്നും കരുമുളക് വാങ്ങിയ വകയിൽ ഈ ഗവർണ്മെന്റ് ഗണ്യമായ തുക നൽകാറുണ്ട്. അതു കൊടുക്കാനുള്ള സാധ്യതയും വളരെ വിദൂരമാണ്. അതുകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പക്കൽനിന്നും ഭാവിയിൽ കൂടുതൽ ചരക്കുകൾ വാങ്ങാൻ പറയുകയില്ല. അദ്ദേഹം കൃത്യമായ ആവശ്യപ്പെട്ടിട്ടു പലപ്രാവശ്യമായി. എന്നാൽ അതു വീട്ടാനുള്ള അങ്ങളുടെ കഴിവി

ല്ലായ്മ പ്രകടമാണ്. എതായാലും അദ്ദേഹത്തിന് തുടച്ചയായി ഞങ്ങൾ യുദ്ധസാമഗ്രികൾ അയച്ചുകൊടുക്കുന്നുണ്ട്.” *

രാജാക്കുശവദാസ് വാണിജ്യത്തിന് വലിയ പ്രോത്സാഹനം നൽകി. കോടംബെർട്ടിസത്തിൽ ഉറച്ച വിശ്വാസിച്ചിരുന്ന അദ്ദേഹം ഒരു വ്യാപാരസംഘടനയായി സർക്കാരിന് മാറി. കച്ചവടലാഭമൂലം സുശക്തമായ ഒരു സൈന്യം നിലനിർത്തുന്നതിനും, ടിപ്പുവുമായുള്ള യുദ്ധത്തിനുവേണ്ട ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്യുന്നതിനും സർക്കാരിന് കഴിഞ്ഞു. തികച്ചും യുദ്ധകാലത്തിന് പറ്റിയ ഒരു സാന്നിധ്യം കണക്കാക്കുന്നതായിരുന്നു അത്.

മേല്പറഞ്ഞ കത്തുകളുടെ നിയന്ത്രണമൊക്കെയുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ കൃഷിക്കാരുടേയും ജനങ്ങളുടേയും ജീവിതം ക്ഷേമകരമായിരുന്നു. യുദ്ധത്തിന്റെ ഭീമങ്ങൾ അവർക്ക് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നില്ലെന്നുള്ളതാണ് അതിനുള്ള ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു കാരണം. അപ്പത്തകാലത്തു പിറിച്ചടക്കിയ സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വടക്കൻപ്രദേശങ്ങൾ ക്രമേണ ശാന്തമായി. കൃഷിക്കു സർക്കാർ പ്രോത്സാഹനം നൽകി. അവർ ഗതാഗതമാർഗ്ഗങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുകയും നന്നാക്കുകയും ചെയ്തു. വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ വ്യാപാരത്തിന് എല്ലാ ആധുനികസൗകര്യങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു പുതിയ തുറമുഖം ആലപ്പുഴ സ്ഥാപിച്ചു. ഗുജറാത്തികൾ, കൊങ്കിണികൾ തുടങ്ങി വ്യാപാരത്തിൽ താല്പര്യമുള്ള സമുദായക്കാർ അവിടെ സ്ഥിരതാമസമാക്കുന്നതിനുവേണ്ട സൗകര്യങ്ങൾ സർക്കാർ ചെയ്തുകൊടുത്തു. കൂടാതെ കൊച്ചിയിലെ വ്യാപാരം ആലപ്പുഴയിലേയ്ക്കും തിരിച്ചുവിടുന്നതിനുള്ള ബോധപൂർവ്വമായ ഒരു ശ്രമവും അവർ നടത്തുകയുണ്ടായി. മൈസൂർ അധിനിവേശത്തിന്റെ ഫലമായി മലബാറിലെ തുറമുഖങ്ങൾ നശിച്ചപ്പോൾ രാജകീയ സംരക്ഷണയോടെ തീരദേശത്തെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട വ്യാപാരകേന്ദ്രമായി ആലപ്പുഴ വളർന്നു.

സമർത്ഥനായ രാമവർമ്മ (ശക്തൻ) രാജാവിന്റെ കീഴിൽ കേരളഭാഗിന്റെ ആശയങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുവാൻ കൊച്ചിയും ഒട്ടും അമാന്തം കാണിച്ചില്ല. സംസ്ഥാനത്തിന്റെ പ്രധാനവരുമാനമായ വ്യാപാരം നിലനിൽക്കാനുള്ള എല്ലാ നടപടികളും അദ്ദേഹം സ്വീകരിച്ചു. മൈസൂർ സൈന്യത്തിന്റെ പിന്മാറ്റത്തിനുശേഷമേ രാമവർമ്മയുടെ പദ്ധതികൾ അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ രൂപത്തിൽ വികസിക്കുകയുണ്ടായുള്ളൂ. പക്ഷെ,

യുദ്ധഭീഷണികളുടെ മദ്ധ്യത്തിലും, ഗണ്യമായ സാമ്പത്തികവലമാനം ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം അദ്ദേഹം ആഭ്യന്തരവ്യാപാരം സംഘടിപ്പിച്ചിരുന്നു. കൊച്ചിയുടെ കാച്ചു ഭാഗങ്ങൾ താഴ്ന്നിലിടമായി മൈസൂറിന്റെ കീഴിലായി തന്നെവെങ്കിലും പൊതുവേ വലിയ വാശങ്ങൾ അവർക്കു നേരിടേണ്ടിവന്നില്ല.

കേരളമൊട്ടാകെ ദാഷ്ടക്കുറവായ ഈ കാലഘട്ടത്തിന്റെ അവസാനത്തോടുകൂടി വ്യാപാരത്തിന്റെ സ്വഭാവംതന്നെ പൂർണ്ണമായും മാറി. മൈസൂർക്കാരെ വടക്കുനിന്ന് തുരത്തിയതോടെ കഴിഞ്ഞ 150 വർഷക്കാലമായി കേരളത്തിലെ വ്യാപാരം തഴച്ചുവളരുന്നതിനു കാരണമായ യൂറോപ്യന്മാരുടെ മത്സരം മിക്കവാറും ഇല്ലാതായി. കേരളവ്യാപാരത്തിൽ ഫ്രഞ്ചുകാർക്കും ഡച്ചുകാർക്കും കാര്യമായ പങ്കില്ലാതെ തീർന്നു. ബ്രിട്ടീഷ് ഇസ്തഗ്ലി സ്വാർത്ഥനിക്കു് വ്യാപാരത്തിന്റെ കൗതുകതന്നെ ലഭിച്ചു. അതോടെ ചരക്കുകളുടെ വിലയും ഇടിഞ്ഞു. കേരളത്തിലെ പ്രധാനതാമ്രവഞ്ചെട്ടെന്ന നിലയിൽ സ്ഥാനം ഉറപ്പിക്കാൻ ആലുറ്റപ്പള്ളം കൊച്ചിക്കും കഴിഞ്ഞുവെങ്കിലും, തീരദേശത്തെ മറ്റുള്ള താമ്രവഞ്ചെട്ടെക്കു് ഈ വിലയിടിവിൽനിന്നു കരകയറാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. വളരെക്കാലമായി വ്യാപാരരംഗത്തു് പ്രമാണ്യം വഹിച്ചിരുന്ന മസ്ലിംവ്യാപാരികൾ ഈതാടൊറ്റു നശിച്ചുവെന്നതും മറ്റൊരു പ്രധാനസംഭവമാണു്. ടിപ്പുവിന്റെ കൗതുകമാറ്റിമറയുടെ വ്യാപാരത്തെ നശിപ്പിച്ചതു് നാം നേരത്തെ കണ്ടല്ലോ. പുരാതനകാലമുതൽ മാപ്പിളമാർ വൈദ്യഗ്ദ്ധ്യം നേടിയിരുന്ന കപ്പൽനിർമ്മാണം ഒരു വ്യവസായമേ അല്ലാതായിത്തീർന്നു. മസ്തൂറു്, കച്ചു്, സുറത്തു്, ഗോവാ, മംഗലാപുരം തുടങ്ങിയ സ്ഥലങ്ങളിൽനിന്നുള്ള കപ്പലുകളിൽ ചരക്കു കയറ്റിയയച്ചിരുന്നതുകൊണ്ടു്, കപ്പൽനിർമ്മാണതാമ്രവഞ്ചെട്ടെ പൊന്നാനിയിൽ രണ്ടു കപ്പൽമാത്രമേ റിമ്മിക്കുകയുണ്ടായുള്ളുവെന്നു ബുക്കൻ രേഖപ്പെടുത്തിയിരിക്കുന്നു. ഫെസ്, കെയ്റോ തുടങ്ങിയ വിദേശദേശങ്ങളുമായും, സമീപകാലത്തു മദിരാശി, ബംഗാൾ തുടങ്ങിയ പ്രദേശങ്ങളുമായും വ്യാപാരം നടത്തിവന്ന വലിയ മാപ്പിളവ്യാപാരികൾ പൊളിഞ്ഞു. മൗക്കാർമസ്തൂറയെപ്പോലെ തലശ്ശേരിയിലെ പണ്ടുകുറ്റാലക്കാരുടെ പ്രത്യേകസംരക്ഷണയുണ്ടായിരുന്ന ചില വ്യക്തികൾ മാത്രം നല്ലനിലയിൽ വ്യാപാരം തുടർന്നു. മൈസൂർആധിപത്യം മാപ്പിളമാർക്കു് രാഷ്ട്രീയാധികാരം നൽകിയെങ്കിലും, ടിപ്പുവിന്റെ ദീർഘവീക്ഷണമില്ലാത്ത നയവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ രാഷ്ട്രീയപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ പ്രത്യാഘാതവുമെല്ലാം അവരുടെ സാമ്പത്തികശക്തി നശിച്ചു.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ചില പ്രതാപശാലികളായ വ്യക്തികളെ പറ്റി അനുസ്മരിക്കേണ്ടതാണ്. അവരുടെ നാമധേയങ്ങൾ ഈ കാലഘട്ടത്തിനുതന്നെ പ്രത്യേകപ്രാധാന്യം നൽകുന്നു. വടക്കൻപ്രദേശങ്ങളിലെ ചെറുതുറന്നിപ്പുഴപ്രധാനത്തിൽകൂടെ അസാമാന്യമായ കഴിവും സ്വഭാവമാന്മാര്യവുമുള്ള ഒരു വ്യക്തി മുന്പാട്ടുവന്നു. അതായിരുന്നു കോട്ടയത്തെ കേരളവർമ്മ. വെല്ലിങ്ടൺ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൂടെയുണ്ടായിരുന്നവരും പഴശ്ശിരാജാവെന്നാണ് കേരളവർമ്മയെ വിളിച്ചിരുന്നത്. പാണ്ഡിത്യം, കവിയും, യോഗാവുമായിരുന്ന കേരളവർമ്മ കോട്ടയം രാജകുടുംബത്തിലെ ഒരു ഇളമുറത്തമ്പുരാനായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ടിപ്പുവിന്റെ എതിരായി വിദ്വേഷിതരായിത്തീർന്നു എതിർപ്പു സംഘടിപ്പിച്ചു. പിറ്റേപ്പോലത്തു ബ്രിട്ടീഷുകാർക്ക് എതിരായ കലാപത്തിനും അദ്ദേഹം നേതൃത്വം വഹിക്കുകയുണ്ടായി. ശത്രുക്കൾക്ക് അദ്ദേഹത്തെ എയ്യുമാത്രം ഭയമായിരുന്നുവെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ വെല്ലിംഗ്ടണിന്റെ കത്തുകൾ വായിച്ചുനോക്കിയാൽ മതി. തന്റെ സർവ്വസ്വവും സ്വന്തം ജനങ്ങളുടെ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ ബലിപീഠത്തിൽ സമർപ്പണചെയ്ത്, അന്ത്യനിമിഷാവരെ വിദേശീയരുടെ മുമ്പിൽ മുട്ടുന്നതാണെന്നു പോരാടിയ കേരളസിംഹമായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സുഹൃത്തിലായ തന്റെ കഥകളിൽകൂടെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കവിത്വം ഇന്നും സമാധരിക്കപ്പെടുന്നു. എന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനുവേണ്ടി നടത്തിയ ഐതിഹ്യമാസികമായ പോരാട്ടത്തിലാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ മഹത്വം അനുഗ്രഹമായി നിലകൊള്ളുന്നത്. തങ്ങളുടെ ചെറിയ രാജ്യങ്ങൾ കമ്പനി കൈവശപ്പെടുത്തിയ അവസരത്തിൽ മാത്രമേ രാജാക്കന്മാർ വഴങ്ങിക്കൊടുത്തുപോയോ, അദ്ദേഹം മലബാറിലെ ചോരവനാന്തരങ്ങളിൽ പടവെട്ടി ജീവിക്കാനാണ് ആഗ്രഹിച്ചത്.

കേരളവർമ്മയെപ്പോലെ ധീരനല്ലായിരുന്നുവെങ്കിലും ദീർഘവീക്ഷണമുള്ള ഒരു രാജ്യതന്ത്രജ്ഞനായിരുന്നു കൊച്ചിയിലെ ശക്തൻതമ്പുരാനായ രാമവർമ്മ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൊടുങ്കാറ്റിന്റെ മുമ്പിൽ തല കുനിച്ചുകൊടുത്തു. പക്ഷേ, തനിക്കു ലഭിച്ച ഭാരത സന്ദർശനവും അദ്ദേഹം തലയുയർത്തി, തന്റെ കഴിവുകളെ വേണ്ടവണ്ണം വിനിയോഗിച്ചു. നയതന്ത്രകശലവും ശക്തനായ ഭരണാധികാരിയുമായിരുന്ന രാമവർമ്മ, സാമ്പത്തികകാര്യങ്ങളിൽ അതിസമർത്ഥനായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നില വളരെ വിഷമകരമായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ടിപ്പുവിന്റെ അംഗീകൃതസാമന്തൻമാരുമായിരുന്നില്ല. സുൽത്താനിൽനിന്നും അദ്ദേഹത്തിനു ധാരാളം ആനകളുടെയും ലഭിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ അതേസമയംതന്നെ തന്റെ സംസ്ഥാനം

നത്തിന്റെ അവകാശങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെടാതിരിക്കാൻ അദ്ദേഹം വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചു. ആഭ്യന്തരകാര്യങ്ങളിൽ സദാസമയം ഇടപെടാൻ ശ്രമിച്ചു കൊണ്ടിരുന്ന സുൽത്താന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരുമായി അദ്ദേഹം ഒരിക്കലും രസത്തിലല്ല കഴിഞ്ഞത്. ടിപ്പുവിന്റെ നയം നടപ്പിലാക്കാൻ മനസ്സിലാമുന്നസ്സാടെ ഒരു കരുവായി അദ്ദേഹം തീർന്നിരുന്നുവെങ്കിലും, തിരുവിതാംകൂർ ആക്രമിച്ചപ്പോൾ അദ്ദേഹം ടിപ്പുവിനെ ഏതിർന്നായിരുന്നുവെന്ന് തയ്യാറായി. അത്യന്തം വിഷമകരമായ ചുമതല ഏറ്റവും ചെറുപ്പം തോടെ നിർവ്വഹിച്ച അദ്ദേഹം ഒടുവിൽ വിജയിയായിത്തീർന്നു.

ശക്തൻതമ്പുരാനെക്കുറിച്ച് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ജീവിതകാലത്ത് അസാമാന്യമായ മതിപ്പായിരുന്നു. അദ്ദേഹം ലന്തക്കാരെ നിയന്ത്രണം വലിച്ചെറിഞ്ഞ് കൊച്ചിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യമായ വ്യാപാരം സംരക്ഷിക്കുകയും, സ്വന്തം കുറ്റപ്പകളിൽകൂടെ കച്ചവടം നടത്തുകയും ചെയ്തു. നൂറോളം ക്ഷാമകാലങ്ങളിൽ വിദേശഇടപെടൽമൂലം മിക്കവാറും അധികാരം നഷ്ടപ്പെട്ട ഒരു സഞ്ചാരിയെ കഴപ്പത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം വീണ്ടെടുത്തു.

കേരളവർമ്മയും രാമവർമ്മയും പ്രധാനവ്യക്തികളായിരുന്നുവെങ്കിലും ആ കാലഘട്ടത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രമുഖപുരുഷൻ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവിന്റെ ദിവാനായ രാജാ കേശവദാസായിരുന്നു. തിരുവിതാംകൂർ തന്നെ നാമാവശേഷമായിപ്പോകുമായിരുന്ന അത്യന്തം അപകടകരമായ ഒരു സന്ദർഭത്തിലാണ് കേശവദാസ് ദിവാനാകുന്നത്. ഇംഗ്ലീഷ്, പോർഗീസ് ഭാഷകൾ അദ്ദേഹത്തിന് നല്ലവണ്ണം വശമായിരുന്നു. ഇന്ത്യയിലെ രാഷ്ട്രീയാധികാരം ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ കൈയിലേയ്ക്കു പോയിക്കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുവെന്ന് വളരെ നേരത്തേതന്നെ സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടിയായ അദ്ദേഹം മനസ്സിലാക്കി. ആക്കാട്ടനവാങ് വെറുമാരു പാവയാണെന്നും, മൈസൂറിന്റെ സൈനികശക്തി തിരുവിതാംകൂറിന് കൊടിയ വിപത്തായിത്തീരുമെന്നും കേശവദാസ് കണ്ടു. ആ നിമിഷം മുതൽ ഇംഗ്ലീഷ് ഇന്ത്യന് ന്യൂക്ലൈനിയുമായി സ്വാതന്ത്ര്യമായ ഒരു സഖ്യമുണ്ടാക്കുന്നതിനുവേണ്ടി തന്റെ അസാമാന്യമായ നയതന്ത്രകഴിവെ അദ്ദേഹം പ്രയോഗിക്കാൻ തുടങ്ങി. മംഗലാപുരം ഉടമ്പടി (1784)യുടെ ഒന്നാംവകുപ്പിൽ തിരുവിതാംകൂർ രാജാവ് “ഇംഗ്ലീഷുകാരുടെ സുഹൃത്തും ബന്ധുവുമാണെന്ന് അസന്ദിഗ്ദ്ധമായി പ്രഖ്യാപിച്ചത്, കേശവദാസിന്റെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട നയതന്ത്രവിജയമായിരുന്നു. മംഗലാപുരം ഉടമ്പടിക്കുമുമ്പായി കണ്ണൂരകത്തിലെ നവാബിന്റെ സാമന്തനെന്ന നിലയിലായിരുന്നു തിരുവിതാംകൂറിനെ കരുതിയിരുന്നത്. കമ്പനിക്കു നേരിട്ട് യാതൊരു

ഉത്തരവാദിത്വവുമില്ലാത്ത ഒരു നിലയായിരുന്നു അത്. മാംഗലാപുരം ഉടമ്പടിയിലെ വ്യവസ്ഥമൂലം കേശവദാസ് രണ്ടു പ്രധാനകാര്യങ്ങൾ നേടി. തിരുവിതാംകൂറിന്റെ പരിപൂർണ്ണസ്വാതന്ത്ര്യം കമ്പനിയെക്കുറുപ്പ് അംഗീകരിപ്പിക്കുകയും, പരോക്ഷമായി കണ്ണാട്ടിക് നവാബിന്റെ അധികാരം തള്ളിക്കളയുകയും ചെയ്തതാണ് അതിൽ ഒന്ന്. രണ്ടാമതായി കമ്പനിയുമായി അടുത്തു നേരിട്ട് ഒരു സഖ്യമുണ്ടാക്കി.

കമ്പനിയുമായി ഉണ്ടാക്കിയ ഈ സഖ്യമാണ് കേശവദാസിന്റെ നയത്തിലെ മഹാപ്രധാനമായ ഭാഗം. മൈസൂറുമായി യുദ്ധം ഒഴിവാക്കുക സാദ്ധ്യമല്ലെന്ന് അദ്ദേഹത്തിന് ബോദ്ധ്യമായിരുന്നു. പിന്നെയുള്ള ഏക ആശ ബ്രിട്ടീഷുകാരുടെ പരിപൂർണ്ണമായ പിന്തുണയാണ്. മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റായ മോളണ്ടുമായി ടിപ്പു നടത്തിയ സൗഹൃദപ്രശ്നങ്ങൾ, കേശവദാസിന്റെ കണക്കുതുല്യകളെ തകർച്ചയുടെ വക്കിൻവരെ എത്തിച്ചത് നാം കണ്ടതാണല്ലോ. എന്നാൽ സമർത്ഥനായ തിരുവിതാംകൂർ ഓർവിയാൻ ഇതു കൊണ്ടു നിരാശനാകാതെ നേരിട്ട് കോൺവാൾഡിസിനെ സമീപിക്കുകയും, ഉടമ്പടി വ്യവസ്ഥ നടപ്പിലാക്കിക്കുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ നയതന്ത്രനെപ്പറ്റിയെത്താത്രമല്ല കേശവദാസ് ആശ്രയിച്ചത്. അദ്ദേഹം ഒരു വലിയ സൈന്യത്തെ സജ്ജീകരിച്ചു. ടിപ്പുവിന്റെ പീഠഭീമിയ എതിർത്തുനില്ക്കുന്നത് അതിനു കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലെങ്കിലും പുന്നീട്ട് ബ്രിട്ടീഷുകാരുമായിച്ചുന്ന് ക്ഷയിക്കുന്നതിലേ പല യുദ്ധരംഗങ്ങളിലും പ്രശസ്തി നേടുന്നതിന് അതിനു സാധിച്ചു. മൈസൂരും യുള്ള യുദ്ധത്തിനു സന്നദ്ധമാകാനുള്ള കാഴ്ചപ്പാടോടുകൂടി അദ്ദേഹം സംസ്ഥാനത്തിന്റെ വ്യാപാരവും ധനാഗമമാറ്റങ്ങളും സംഘടിപ്പിച്ചു. പൂരോഗമനാശയക്കാരനായ ആ രാജ്യതന്ത്രജ്ഞൻ പുതിയ ഭൂനികുതി തത്വം നടപ്പിലാക്കി. തുറമുഖങ്ങൾ സ്ഥാപിച്ച് വ്യാപാരം പരിഷ്കരിച്ചു, ഗതാഗതം അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുത്തിയും അദ്ദേഹം ഒരു ആധുനികരാജ്യത്തിന്റെ അടിത്തറപാകി. മൈസൂർശാസനയുടെ പതനത്തിനു കാരണമായ സഖ്യത്തിന്റെ ശില്പിയാണ് കേശവദാസെന്നു പറയുന്നതിൽ യാതൊരു അതിശയോക്തിയുമില്ല. ബ്രിട്ടീഷുകാരുമായി സഹകരിച്ച് ഇന്ത്യയിലെ നാട്ടുരാജ്യഭരണം കെട്ടിപ്പടുത്ത പ്രമുഖന്മാരായ മാരകീയരാജ്യതന്ത്രജ്ഞന്മാരിൽ ഒന്നാമനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. സർവ്വീ. മാധവരായരുടേയും സാലർജിജിന്റെയും ദിക്കർരായരുടേയും മേൽനോട്ടത്തിൽ രാജാ കേശവദാസ്.

പല കായ്ത്തിലും കൂടുതൽ ശ്രദ്ധയനായ ഒരു മഹാനായിരുന്നു അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രശസ്തയജമാനനായ രാമരാജാ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഭിന്നാനുകമ്പ, ബുദ്ധിശക്തി, മഹാമനസ്സുത, അശാധ്യമായ പാണ്ഡിത്യം തുടങ്ങിയവയെപ്പറ്റി പല യൂറോപ്യന്മാരും രേഖപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപാരമായ സംസ്കൃതജ്ഞാനം സമകാലീനന്മാരായ പണ്ഡിതന്മാരുടെ പ്രശംസയ്ക്കു കാരണമായിട്ടുണ്ട്. സാഹിത്യകാരന്മാരോടുള്ള സ്നേഹംകൊണ്ട് 'ദക്ഷിണഭാഷാജ്ഞ' എന്നറിയപ്പെട്ടിരുന്ന രാമരാജാവിന്റെ സദസ്സിൽ അക്കാലത്തെ എല്ലാ പണ്ഡിതന്മാരും ഹാജരാകാറുണ്ടായിരുന്നു. ഭാരതീയഗുണത്തെപ്പറ്റി 'ബാലഭാരതം' എന്നൊരു പ്രമാണികഗ്രന്ഥം അദ്ദേഹത്തിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ ചേർത്തിട്ടുണ്ട്. പ്രശസ്തനായ നിരവധി കവികളുടെയും സാഹിത്യകാരന്മാരുടെയും, കലാകാരന്മാരുടെയും നടുനായകമായി അദ്ദേഹം പ്രശോഭിച്ചു. കഥകളിയിലും അദ്ദേഹത്തിനുള്ള പ്രതിപത്തി ഒന്നു പ്രത്യേകമായിരുന്നു. വിശ്വപാശാലയായ ആ ഗുണരൂപം ഇന്നത്തെ പൂർണ്ണതയിൽ എത്തിച്ചത് അദ്ദേഹമാണെന്നു നിസ്സംശയം പറയാം.

സ്ഥാനഭ്രഷ്ടരായ വടക്കൻരാജാക്കന്മാർക്കും പ്രദക്ഷിണക്കാലം അഭയം നൽകിയത് അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഭവകുപ്പുണ്ണമായ കാരുണ്യമായിരുന്നു. ലക്ഷക്കണക്കിന് അഭയാർത്ഥികളെ അദ്ദേഹം തിരുവിതാംകൂറിലേയ്ക്കു സസന്തോഷം സ്വാഗതംചെയ്തു. അവരിൽ പലരും ഇവിടെത്തന്നെ സ്ഥിരതാമസമാക്കി. അഭയാർത്ഥികളും രാജ്യഭ്രഷ്ടരായ ഇത്രവലിയ ഒരുവിഭാഗം ആളുകളെ 25 വർഷക്കാലം വന്ദിച്ചു ചിലവിൽ—അതു മഴയനും കേശവദാസ് പിന്നീട് ഈടാക്കിയെന്നത് മറ്റൊരു കായ്മമാണ്—സംരക്ഷിച്ചതിനാലെന്നു അദ്ദേഹത്തോടു കേരളീയർ കടപ്പെട്ടു വരാൻ.

സാഹിത്യാദികലകളിൽ ആരംഭിച്ചു നൂവാത്തൊന്നും മൈസൂർ ആക്രമണത്തെ തുടർന്നുള്ള അനിശ്ചിതവും സംഭവബഹുലവുമായ കാലഘട്ടത്തിൽ നിലച്ചുപോയി. ശില്പകലയും ചിത്രകലയും നശിച്ചു. ജനങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധ യുദ്ധത്തിലേയ്ക്കു തിരിഞ്ഞു.

മൈസൂർആക്രമണത്തെ തുടർന്നുള്ള തലമുറയിൽ സാഹിത്യവും പാണ്ഡിത്യവും ക്ഷയിച്ചു. ഒരു തലമുറയുടെ പാരമ്പര്യം നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരുന്നു. പരമ്പരാഗതമായ വിജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിനു തടസ്സം നേരിട്ടു. പാണ്ഡിത്യത്തിന് കേരളത്തിനുണ്ടായിരുന്ന പ്രശസ്തി വീണ്ടെടുക്കുന്നതിനു വേദനയേറിയ നിരവധി ദശവർഷക്കാലത്തെ പ്രയത്നം വേണ്ടി

വന്നു. 30 വഷ്ത്തിനുശേഷമാണ് സാഹിത്യരംഗത്ത് വീണ്ടും ഗണനീയമായ ചില പേരുകൾ കേൾക്കാൻ തുടങ്ങിയത്.

എല്ലാകൂടെ നോക്കുമ്പോൾ മൈസൂർ ആധിപത്യത്തിന്റെ ഫലങ്ങൾ ഇങ്ങനെ സംഗ്രഹിക്കാം.

പരമധികാരമുള്ള നിരവധി ചെറുനാടുവാഴികളുടെ കീഴിൽ നാടുപാഴികളും, അവരുടെ പരസ്പരകലഹംകൊണ്ട് അരാജകത്വം ത്രക്കമാകുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരുന്ന മലബാറിലെ പഴയ ഫ്യൂഡൽസമ്പ്രദായം പെട്ടെന്നു തകർന്നു. തിരുവിതാംകൂറിൽ മാതൃത്വസമ്പ്രദായം കൊച്ചിയിൽ കോമരയ്യനും അത് നേരത്തെ നശിപ്പിച്ചിരുന്നു. യഥാർത്ഥവിളവിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലുള്ള ഒരു ഭൂനികുതിസമ്പ്രദായം ആദ്യമായി നടപ്പിലാക്കുന്നത് മൈസൂർഭരണകാലത്താണ്. സമൂലമായ രീതിയിൽ നികുതി നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടു. അവർ വമ്പന്മാരേയും തുടങ്ങി.

അനാദികാലമുതൽ മലബാറിൽ നിലനിന്നുവന്ന സാമൂഹ ചട്ടകൂട് മൈസൂർഭരണത്തോടെ തകർന്നു. അതിന്റെ നാശത്തിൽനിന്നും കാലാനുരത്തിൽ പുതിയൊരു ഇടത്തരവർഗ്ഗം വളർന്നു. നാട്ടിന്റെ വ്യാപാരം നശിച്ചു. ഒരുകാലത്ത് ഐശ്വര്യഭാവത്തോടെ നൽകുന്ന രാജാവിനെ ഭൂവിഭാഗങ്ങൾ കൂടുമായി.

മുതുകിപ്പറഞ്ഞാൽ പട്ടാളഭരണത്തിന്റെ എല്ലാ കെടുതികളും മലബാറിന് അനുഭവിക്കേണ്ടിവന്നു. ബ്രിട്ടീഷുകാർ ഉത്തരഭാരതം പിടിച്ചടക്കുകയും ദക്ഷിണഭാരതത്തിനു സഹായനരണനാകുകയും ചെയ്തപ്പോൾ യുദ്ധത്തെ, പഴയകാലവുമായി ബന്ധിപ്പിക്കുന്നുവെന്ന പ്രാധാന്യമേ ഈ കാലഘട്ടത്തിനുള്ളൂ.

അദ്ധ്യായം പത്തു്

മലയാളകേരളസംസ്കാരം

(1498—1800)

ഭാരതത്തിന്റെ സാംസ്കാരികജീവിതത്തിൽ ഒരു സവിശേഷമായ സ്ഥാനം അർഹിക്കത്തക്കവണ്ണം മലയാളകേരളത്തിൽ സാഹിത്യം, സംഗീതം, നൃത്തം, ശില്പകല, ചിത്രമെഴുത്തു തുടങ്ങിയ എല്ലാവിധ സുന്ദരകലകളും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ ജനങ്ങളുടെ സാംസ്കാരികപ്രവർത്തനത്തെക്കുറിച്ച് സാമാന്യമായ ധാരണ ലഭിക്കുന്നതിനുവേണ്ടിയാണു് കേരളചരിത്രത്തിന്റെ ഈ ഭാഗത്തെക്കുറിച്ച് ഇവിടെ സംക്ഷിപ്തമായി പ്രതിപാദിക്കുന്നതു്.

പതിമൂന്നാം നൂറ്റാണ്ടാട്ടുകൂടി ഒരു ഭാഷയെന്ന നിലയിൽ മലയാളം നല്ലവണ്ണം വളർന്നിരുന്നു. മലയാളവ്യാകരണം, കാവ്യം എന്നിവയെക്കുറിച്ച് പ്രതിപാദിക്കുന്ന 'ലീലാതിലകം' എന്ന പ്രാചീനസംസ്കൃതകൃതിയിൽ (അതു് 14-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനകാലത്തോ 15-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആദ്യമാ ആണു് രചിച്ചിട്ടുള്ളതു്) നടത്തിയിട്ടുള്ള സമൃദ്ധമായ പരാമർശങ്ങളിൽനിന്നു് ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാകുന്നതാണു്. നമുക്കു് ഇന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള പ്രാചീന മലയാളകൃതികളിൽവെച്ച് ഏറ്റവും പ്രസിദ്ധവും സുന്ദരവുമായതു് 'ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശ'മാണു്. ആധുനിക പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഗവേഷണഫലമായി വളരെ ഉയന്ന മണിപ്രവാളത്തിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള 'ഉണ്ണോടിചരിതം', 'ഉണ്ണിയച്ചിചരിതം' എന്നീ കൃതികൾ ഇന്നു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ടു്. 'മണിപ്രവാളരീതി കൃത്രമവും പിന്നീടു മാണുസ്യപായതമാണെങ്കിലും, ഭാഷയുടെ വളർച്ചയിൽ അതിനു വലിയ പ്രാധാന്യമുണ്ടായിരുന്നു. എന്തെന്നാൽ, നിരവധി സംസ്കൃതവാക്കുകൾ മലയാളത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നതിനും പദാവലി സമ്പന്നമാക്കുന്നതിനും, ഗഹനമായ വിഷയങ്ങൾ കൈകാര്യം ചെയ്യത്തക്ക ശക്തി ഭാഷയ്ക്കു നൽകുന്നതിനും അതു സഹായിച്ചു. സംസ്കൃതപദങ്ങളും ആശയങ്ങളും ഭാവനകളും മലയാളത്തിലേക്കു പകർത്തുന്നതിൽ മണിപ്രവാളകവികൾ കാണിച്ച കൃസലില്ലാത്തതു്, പിന്നീടു ഭാഷയിലേക്കു പ്രമാണികളായ സംസ്കൃതഗ്രന്ഥങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെയ്യുന്നതിനുള്ള വഴിതെളിച്ചതു്.

പതിനഞ്ചാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ അവസാനമായപ്പോഴേക്കും സാഹിത്യ പ്രവർത്തനം ഒരു പുതിയ സരണിയിലേക്കു തിരിഞ്ഞു. മദ്ധ്യതിരുവിതാംകൂറിലെ നിരണം എന്ന സ്ഥലത്തുള്ള ഒരു നായർകുടുംബത്തിലെ പണ്ഡിതന്മാർ വാല്മീകിയുടെ രമായണം, ഭാരതമാലാ തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ സംസ്കൃതത്തിൽനിന്നും മലയാളത്തിലേക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി. ഇവരുടെ കൂട്ടത്തിൽപ്പെട്ട മായവപ്പണിക്കരായിരുന്നു 'ഗോവത്ഗീത്' ആദ്യമായി ഭാഷാന്തരീകരിച്ചതെന്നു വസ്തുത പ്രസ്താവ്യമാണ്. നിരണംകവി കുളുടെ പ്രവർത്തനം പ്രത്യേകപ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. മലയാളത്തിൽ ജനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ആദ്യമായി മതസാഹിത്യം അവതരിപ്പിച്ചത് അവരായിരുന്നു. ഏകദേശം ഇങ്ങനെ കാലഘട്ടത്തിൽതന്നെ ഇതുപോലെ സുപ്രധാനമായ ഒരു സംഭവവികാസം ഉത്തരകേരളത്തിലുള്ള കോലത്തിരിനാട്ടിൽ നടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അവിടെ കോലത്തിരിയുടെ പ്രോത്സാഹനത്തോടുകൂടി മലയാളത്തിലെ ഏറ്റവും മഹത്തായ കൃതിയെന്ന് അക്കാലഘട്ടത്ത് പ്രകീർത്തിച്ചുപോയ 'കുണ്ഡലാല' ചെറുശ്ശേരിനമ്പൂതിരി രചിച്ചു. വിസ്തൃതമായ കവിതാഗുണങ്ങളോടൊപ്പം ആ കൃതിക്കു മറ്റൊരു പ്രാധാന്യവുമുണ്ടായിരുന്നു. മലയാളഭാഷയ്ക്കുള്ള ഒരു മാനദണ്ഡം അതു സൃഷ്ടിച്ചു. മണിപ്രവാളത്തിന്റെ കൃത്രിമത്വത്തിൽനിന്നും തമിഴിന്റെ പഴമയിൽനിന്നും വിമുക്തമായിരുന്നു അതിലെ ഭാഷാശൈലി.

എന്നാൽ ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ സാഹിത്യനവോത്ഥാനം അതിന്റെ പാരമ്പര്യത്തിൽ ഏത്തിയത് മലയാളസാഹിത്യത്തിന്റെ കലശൽ വായ തുഞ്ചത്ത് എഴുത്തച്ഛന്റെ കാലത്താണ്. (16-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധം.) അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'അദ്ധ്യായമരായണ'ത്തിന്, 'തുളസീദാസന്റെയും കമ്പന്റെയും രമായണത്തിന്' അവരുടെ ഭാഷയിലുള്ള സ്ഥാനം മലയാളത്തിലുണ്ട്. കേരളത്തിലെ ഹിന്ദുക്കളുടെ പണ്ഡിതഗ്രന്ഥമാണത്. അതുപോലെതന്നെ മലയാളത്തിൽ ഏറ്റവും അധികം പ്രചാരമുള്ള ഒരു മഹത്തായ ഗ്രന്ഥമാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മഹാഭാരതസംഗ്രഹം.' അതിമനോഹരമായ സാഹിത്യകൃതിയെന്നു നിലയിലും, ജനകീയധർമ്മസാഹിത്യയെന്ന നിലയിലും അതിനെ ജനങ്ങൾ ആദരിക്കുന്നു. ആധുനികമലയാളത്തിന്റെ പിതാവാണ് എഴുത്തച്ഛൻ.

പതിനേഴാം നൂറ്റാണ്ടിലാണ് കേരളത്തിൽ കഥകളിസാഹിത്യം ജന്മമെടുത്തത്. എന്നാൽ അടുത്ത നൂറ്റാണ്ടിൽമാത്രമാണ് അതിന്റെ നാടകീയസ്വഭാവം പൂർണ്ണമായി വികസിച്ചതും, സാഹിത്യത്തിനു മേന്മയും ഗുണവും കൈവന്നതും. തിരുവിതാംകൂറിലേയും വടക്കൻകോട്ടയം

അതേയും രാജാക്കന്മാരായിരുന്നു കഥകളിയുടെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട പരസ്ഥിതർ. അവർതന്നെ ചില നല്ല കഥകളികൾ രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിലെ വിഖ്യാതനായ രാമരാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ അനന്തരവനായ അശ്വതിയും നല്ല കഥകളികവികളായിരുന്നു. രാമരാജാവിന്റെ സദസ്സിലെ ഒരംഗമായിരുന്നു 'നേളചരിത'കർത്താവായ ഉണ്ണായി വായ്പർ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ നാലുദിവസത്തെ കഥകളി, ആ ഇനത്തിൽപ്പെട്ട ഏറ്റവും ഉത്തമമായ സാഹിത്യമായി അംഗീകരിക്കപ്പെടുന്നു. കോട്ടയത്തുരാജാവിന്റെ നാലുകുതികളും അതുപോലെ സാഹിത്യമേന്മയുള്ളതാണെന്നുമാത്രമല്ല, കൂടുതലായി അഭിനയിച്ചു വരുന്നു.

പക്ഷ, സംസ്കൃതീകരിച്ച മലയാളത്തിലുള്ള ഈ കുതികളൊന്നും മല്ല കേരളജനതയുടെ ഈ കാലത്തെ സാഹിത്യപ്രതിഭയെ പ്രതിനിധാനം ചെയ്യുന്നത്. കണ്ഠനമ്പ്യാരുടെ തുളുൽപാടുകളിൽകൂടെ ജനകീയകവിതയുടെ ആദ്യത്തെ ഉജ്ജ്വലമായ രംഗപ്രവേശം നാം ദർശിക്കുന്നു. ജനങ്ങളെ ഉദ്ദേശിച്ച് എഴുതിയ ആ കവിത അവരുടെ കാതു കരളും കവർ. തുളുൽ എന്നു പിന്നീട് വിശ്രുതമായിത്തീർന്ന ഒരു ഞ്ഞുതപം നമ്പ്യാർ നടപ്പിൽവരുത്തുകയും താൻ എഴുതിയ പാടുകൾ അദ്ദേഹം തന്നെ തുളുക്കുഴംചെയ്തു. മഹാഭാരതത്തിലെയും രാമായണത്തിലെയും കഥകളാണ് തിരഞ്ഞെടുത്തതെങ്കിലും അത് അന്നത്തെ ജീവിതത്തോടു ഇണക്കിയാണ് അദ്ദേഹം പാടുകൾക്കിരുന്നത്. അങ്ങനെ തന്റെ തുളുക്കഥകൾ മുപ്പതേറിയ സാമൂഹ്യപരിഹാസമായി അദ്ദേഹം മാറി. ജനങ്ങളുടെ സാധാരണ ഭാഷയിലാണ് അദ്ദേഹം എഴുതിയത്. സാഹിത്യത്തിൽ ഇത്ര ഫലപ്രദമായി അത് ഇംഗ്ലീഷ്മായിട്ടാണ് ഉപയോഗിക്കുന്നത്. എഴുത്തച്ഛനോടൊപ്പം കേരളീയരുടെ ഗുരുവായി നമ്പ്യാരെയും പരിഗണിച്ചുവരുന്നു.

സംസ്കൃതത്തിൽ വളരെയധികം സാഹിത്യസൃഷ്ടികളുണ്ടായെന്നു ആ കാലഘട്ടത്തിന്റെ പ്രത്യേകതയാണ്. എ. ഡി. എട്ടാം ശതകമുതൽക്കെങ്കിലും സംസ്കൃതവുമായി കേരളത്തിനു സജീവമായ ബന്ധമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ഭാഷയ്ക്കു കേരളം നൽകിയ മഹത്തായ സംഭാവനകളുടെ ലക്ഷ്യങ്ങളായി ശ്രീശങ്കരന്റെയും 'ആശ്ചര്യപ്പുഡാമണി'കർത്താവായ ശങ്കരിഭട്ടന്റെയും 'ശ്രീകൃഷ്ണകണ്ഠാമൃതം' രചിച്ച ലീലാതുകന്റെയും, 'മുകുന്ദമാല' എഴുതിയ കലാശങ്കരന്റെയും മറ്റു പലരുടെയും നാമധേയങ്ങൾ വിട്ടുണ്ടു. ഈ പുരസ്കൃതികൾ മദ്ധ്യകാലത്തു യാതൊരു കോട്ടവുമുണ്ടായില്ല. 16-ാം, 17-ാം നൂറ്റാണ്ടുകളിൽ സംസ്കൃതം

തപഃചാഷണത്തിനു ദക്ഷിണേന്ത്യയുടെ പ്രശസ്തമായിരുന്നു സാമൂതിയുടെ സദസ്സ്. 'കോകിലസന്ദേശം', 'മല്ലികാമരതം' തുടങ്ങിയവയുടെ കർത്താവായ ഉദ്യോഗസ്ഥി കോഴിക്കോട്ടു രാജസദസ്സിൽ താമസിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ സമകാലീനനായ കാക്കശ്ശേരിഭട്ടതിരിയെ 'സുമതിമാനവിക്രമം' എന്ന നാടകത്തിലൂടെ നാം അറിയുന്നു.

വ്യാകരണം, തന്ത്രം, ആയുർവ്വേദം, ജ്യോതിഷം തുടങ്ങിയ ശാഖകളിൽ ഊ കാലത്തു ധാരാളം ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കേരളത്തിലുണ്ടായി. വ്യാഖ്യാനങ്ങളുടെ കായ്കത്തിൽ അവർ വളരെ പുരോഗമിച്ചിരുന്നുവെന്നു തോന്നുന്നു. എന്തെന്നാൽ മിക്കവാറും എല്ലാ വിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ചും കേരളീയർ വ്യാഖ്യാനങ്ങൾ രചിക്കുകയുണ്ടായി. അഭിനവഹൃദയന്റെ 'ധ്വനീശ്വര ക'ത്തിനുള്ള ഉപയന്താവ്യാഖ്യാനം, രാജശേഖരന്റെ 'വിഭാസാലഭാഷിക'യ്ക്കുള്ള വാസ്തവവന്റെ 'മാതൃദർശിനി', ചേന്നാസ്സാനന്തരിയുടെ 'മോക്ഷാലയചക്രിക' (ശില്പശാസ്ത്രം), അദ്ദേഹത്തിന്റെതന്നെ 'തന്ത്രസമുച്ചയം' തുടങ്ങിയവ അതിനുള്ള ഉദാഹരണങ്ങളാണ്. ജ്യോതിഷത്തിനു കേരളത്തിൽ പ്രത്യേകമായ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നതായി തോന്നുന്നു. അതിനെക്കുറിച്ച് അക്കാലത്തു രചിച്ച നിരവധി കൃതികൾ നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ വിഷയത്തിൽ ഉയന്ന ഗണിതശാസ്ത്രവും അത്യാവശ്യമായിരുന്നു. 'ഗോളഭൂമിക', 'ഭാസരീയ'ത്തിന്റെ വ്യാഖ്യാനം, വരാഹമിഹിരന്റെ കൃതികളെക്കുറിച്ചുള്ള ഉഴുത്തിറമ്പായ്ക്കയുടെ വ്യാഖ്യാനം തുടങ്ങിയ ചില പ്രധാനകൃതികളിൽനിന്ന് ഭൂമിശാസ്ത്ര കേരളപണ്ഡിതന്മാരുടെ അഗാധമായ ജ്ഞാനം മനസ്സിലാക്കാവുന്നതാണ്.

മീമാംസാശാസ്ത്ര കേരളം അതുല്യമായ സ്ഥാനം വഹിച്ചിരുന്നു. രണ്ടു മീമാംസാചിന്താഗതികളുടെയും പുരസ്കൃതതാക്കളാണ് തങ്ങളെന്നു കോട്ടയം രാജാക്കന്മാർ എഴുപ്പാഴ്ച അഭിമാനിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ മീമാംസാ പഠനത്തിന്റെ കേന്ദ്രം മീമാംസാചാര്യന്മാരായ പയ്യൂർപട്ടേരിമാരുടെ ഇല്ലമായിരുന്നു. പല തലമുറകളായുള്ള പട്ടേരിമാർ പ്രധാനപ്പെട്ട പല മീമാംസാഗ്രന്ഥങ്ങളും രചിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ മണ്ഡനമിശ്രന്റെ 'സംഹോദസാധി'യെക്കുറിച്ചുള്ള വ്യാഖ്യാനമായ 'ഗോപാലിക'യും വാചസ്പതിമിശ്രൻ രചിച്ച 'തത്ത്വബിന്ദു'വിന്റെ വ്യാഖ്യാനമായ 'വിഭാവന'യും പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. ആ കുടുംബത്തിലെ പ്രസിദ്ധനായ പേരുള്ള കുറുഗമാണ് 'സൂത്രാർത്ഥസംഗ്രഹ'മെന്ന സുവിശദമായ മീമാംസാഗ്രന്ഥം എഴുതിയത്.

എന്നാൽ കേരളത്തിലെ സംസ്കൃതകൃതികളിൽ ഏറ്റവും ചാമര ആചരിക്കുന്നത് മേല്പത്തൂർ നാരായണഭട്ടതിരിയുടെ ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ്. കാവ്യം, ചമ്പു, സന്ദേശം, നാടകം എന്നിവയ്ക്കു വളരെ പ്രചാരമുണ്ടായിരുന്നു. ആ ശാഖകളിൽ വളരെപ്പുറം പല പുസ്തകങ്ങളെഴുതി പ്രശസ്തിയും സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. എന്നാൽ സംസ്കൃതത്തിലെ അനശ്വരജ്യോതിസ്സുകളായ കവിവർണ്ണനാരോടൊപ്പം സ്ഥാനം ലഭിച്ച മദ്ധ്യകാലകേരളത്തിലെ ഏകകവി നാരായണഭട്ടതിരിയാണ്. 1560-ൽ ജനിച്ച അദ്ദേഹം 88 വയസ്സാലും ജീവിച്ചിരുന്നു; 1648-ലാണ് അദ്ദേഹം ദിവംഗതനായത്. എല്ലാ വിജ്ഞാനശാഖകളിലും മേല്പത്തൂർ അസാധാരണമായ പാണ്ഡിത്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്നു. അതിമനോഹരവും സംഗീതാത്മകവുമായ കൃതികളുടെ കത്താവുമത്രമായിരുന്നില്ല അദ്ദേഹം. മേല്പത്തൂരിന്റെ പ്രക്രിയാ സർവ്വസ്വം എന്ന വ്യാകരണം ഉന്നം ആധികാരഗ്രന്ഥമായി കരുതപ്പെടുന്നു. അദ്ദേഹം പ്രാമാണികനായ താക്കീകനും മീമാംസകനുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'മാനമേധാഃ' ആ വിഷയത്തെക്കുറിച്ചു കേരളത്തിനു പുറത്തു പ്രചാരം സിദ്ധിച്ച ഏകകൃതിയാണ്. ഭക്തിസമ്പ്രദായമായ സംസ്കൃതകൃതികളിൽ വച്ച് ഏറ്റവും ഉത്തമമായ ഒന്നായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ 'നാരായണീയം' അംഗീകരിക്കപ്പെട്ടുവരുന്നു. ഗുണവായുപ്പനെ അഭിസംബോധന ചെയ്തുകൊണ്ട് ആയിരം ശ്ലോകതല്പങ്ങളിൽ കൂടെ അദ്ദേഹം ഭാഗവതകഥ പറയുന്നു. കേരളത്തിലെ പല കേരന്മാരും ആത്മീയാഭിവൃദ്ധിക്കും മനഃശാന്തിക്കുവേണ്ടി 'നാരായണീയം' പാരായണപ്പെടുന്നു.

സംസ്കൃതസാഹിത്യത്തിന് ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ ഗണ്യമായ സംഭാവന ചെയ്തവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ തിരുവിതാംകൂറിലെ ഇളയരാജാവായ അശ്വതിതിരുനാളും, സാമൂതിരികോവിലകത്തെ മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയും ഉൾപ്പെടുന്നു. അശ്വതിയുടെ 'രസ'മിണീപരിണയം' സംഗീതാത്മകമായ നല്ല നാടകമാണ്. വ്യാകരണപണ്ഡിതയായ മനോരമത്തമ്പുരാട്ടിയുടെ ശിക്ഷണത്തിലും സംരക്ഷണയിലും ഒരുസംഘം കവികൾതന്നെ വളർന്നുവന്നു. സാമൂതിരികോവിലകത്തെ ഒരുഗമായ ഈ ചാരതിയുടെ വമ്പിച്ച ശിഷ്യസമ്പത്തിൽ അരൂർ അടിതിരി, ചേലപ്പാ, പുനന്നമ്പുതിരി മുതലായ പണ്ഡിതന്മാർ ഉൾപ്പെട്ടിരുന്നു. പതിനാല്, പതിനേഴ്, പതിനെട്ട് എന്നീ നൂറാണ്ടുകളിൽ സംസ്കൃതവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഒരു പ്രധാനകേന്ദ്രമായി കേരളം പരിലസിക്കുകയുണ്ടായി. ഭാരതത്തിലെ ക്ലാസ്സിക്ക് സാഹിത്യത്തിന് ഈ കാലത്തു നൽകിയ സംഭാവനയെപ്പറ്റി കേരളത്തിനു ന്യായമായും അഭിമാനിക്കാം.

സംഗീതം, നൃത്തം എന്നീ കലകളിലും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ കേരളം പുരോഗമിച്ചിരുന്നു. പഴയകാലത്തുതന്നെ കേരളത്തിനു സ്വന്തമായ ഒരു നൃത്തരീതിയുണ്ടായിരുന്നു. 'ഉണ്ണാടിചരിതം', 'ഉണ്ണിയച്ചിചരിതം' തുടങ്ങിയ കാവ്യങ്ങളിലെ നായികമാർ സുപ്രസിദ്ധനാത്തകികളായിരുന്നുവെന്നു് അതിന്റെ തെളിവാണ്. എന്നാൽ അത്തരം നൃത്തരീതികൾ അമ്പലങ്ങളിലെ കൂത്തുപറകളിൽ ഒതുങ്ങിനിന്നു. കഥകളിയുടെ വളച്ചുയോട്ടുകൂടിയാണ് നൃത്തം ക്ഷേത്രപരിസരങ്ങൾക്കു പുറത്തുവരുന്നതും മതേതരവും ജനസമതവുമായ ഒരു കലയായി മാറുന്നതും. കഥകളിയായി രൂപാന്തരപ്പെട്ട നൃത്തനാടകത്തിന്റെ ഖിജാവാചനമെന്നതു് സാമൂതിരിയുടെ സദസ്സിൽവെച്ചാണ്. കൃഷ്ണനാട്ടമെന്ന പേരിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഈ കലാരൂപത്തിൽ, ഏഷ്ടദിവസംകൊണ്ട് ശ്രീകൃഷ്ണചരിതം നൃത്തരൂപേണ ആവിഷ്കരിക്കുന്നു. 1654-ലാണ് അതു് ആദ്യമായി നടപ്പിൽവരുന്നതെന്ന് കരുതപ്പെടുന്നു. ഈ നൃത്തത്തിന് അവഗൃഹമായ ഗാനം—കൃഷ്ണഗീതി—സാമൂതിരിപ്പാടുതന്നെ സംസ്കൃതത്തിൽ രചിച്ചതായിരുന്നു.

അധികം കഴിയുന്നതിനുമുമ്പു് ഇതുപോലൊരു നൃത്തനാടകം അവതരിപ്പിക്കാൻ കൊട്ടാരക്കരരാജാവു് തീരുമാനിച്ചു. അതു രാജചരിതത്തെ ആശ്രയിച്ചായിരുന്നു. ഒരു നൃത്തരൂപമെന്ന നിലയിലും സാഹിത്യശാഖയെന്നവിധത്തിലും അതിനു വളരെ ബഹുജനസമ്മതി ലഭിച്ചു. പല രാജാക്കന്മാരുടെയും പ്രോത്സാഹനത്തോടെ നിരവധി കവികൾ ഈ മാറ്റം പിന്തുടരുകയും ഇന്നത്തെ കഥകളി രൂപംകൊള്ളുകയും ചെയ്തു. കഥകളി നൃത്തപ്രധാനമാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അതിനെ സാധാരണ ഗതിയിൽ ആട്ടമെന്നു വിളിച്ചുവരുന്നതു്. നൃത്തരംഗം പരിശോധിക്കുമ്പോൾ ഭാരതീയസംസ്കാരത്തിന് കേരളം നൽകിയിട്ടുള്ള ഏറ്റവും മഹത്തായ സംഭാവനയാണ് കഥകളി. ഇന്നത്തെ കഥകളിയുടെ പിന്നിൽ 300 വർഷത്തെ പാരമ്പര്യം മാത്രമല്ല കല്ലടിക്കോടൻ, കുപ്പിങ്ങാടൻ എന്നീ നമ്പൂതിരിമാർ നടപ്പിൽവരുത്തിയ പരിഷ്കാരങ്ങളുമുണ്ട്. കല്ലടിക്കോടൻ കഥകളിയിലെ നൃത്തത്തിൽ ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചു. കുപ്പിങ്ങാടന്റെ പരിഷ്കാരം കൂടുതലും അഭിനയത്തെ സംബന്ധിച്ചായിരുന്നു.

കഥകളിക്കു കേരളത്തിലുണ്ടായ ബഹുജനസമ്മതിയുടെ പ്രകടമായ തെളിവായിരുന്നു എല്ലാ രാജകൊട്ടാരങ്ങളിലും പ്രഭുവേനങ്ങളിലും സ്വന്തമായ കളിഭയാഗങ്ങൾ ഉണ്ടായിരുന്നുവെന്ന വസ്തുത. ഉത്സവങ്ങൾക്ക് കഥകളി ഒഴിച്ചുകൂടാൻ പാടില്ലാത്ത ഒരു ചടങ്ങായിത്തീർന്നു.

അതുപോലെതന്നെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഗാർഹിത്യഘോഷങ്ങൾക്കും കഥകളി ഉണ്ടായിരുന്നു. എന്തിന്, രാജാക്കന്മാർവരെ കഥകളി പഠിച്ചു. കേരള സപാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ അവസാനത്തെ നേതാവും ആർമർ വെല്ലുഴിയുടെ ധീരനായ പ്രതിപാദനിയുമായിരുന്ന മഹാനായ കേരളവർമ്മപശ്ശിരാജാ ഒന്നാമനും ഒരു കഥകളിനടൻകൂടെയായിരുന്നു.

കഥകളിയിൽ കേരളീയഗുണരീതികൾ മാത്രമല്ല അലിഞ്ഞുചേർന്നിരുന്നു. കേരളത്തിലെ സവിശേഷമായ സംഗീതവും ഈ കലയുടെ ഭാഗമായിരുന്നു. കേരളത്തിലെ പ്രാചീനസംഗീതത്തിൽ അധികമൊന്നും നമുക്കു ലഭിച്ചിട്ടില്ല. കഥകളികാലത്തിനുമുമ്പുള്ള സംഗീതം ദക്ഷിണേന്ത്യയിൽ അന്നു പ്രചാരത്തിലിരുന്നതായിരിക്കാനാണ് ഇടയുള്ളത്. വാദ്യം, കഥകളിക്കുവേണ്ടി ഒരു പ്രത്യേകകേരളീയസംഗീതംതന്നെ ഉണ്ടാകുന്നു. മലയാളം സംസാരിക്കുന്ന പ്രദേശങ്ങളിലൊക്കെ അതിനെ നല്ല പ്രചാരമുണ്ട്. തിരുവിതാംകൂറിലെ വിഖ്യാതനായ രാമരാജാവിന്റെ മേൽനോട്ടത്തിൽ തയ്യാറാക്കിയ സംഗീതം, നൃത്തം എന്നിവയെപ്പറ്റി സുവിശദമായി പ്രതിപാദിക്കുന്ന 'ബോലഭാരതം' എന്ന ഗ്രന്ഥത്തെപ്പറ്റി മുമ്പു പരാഞ്ഞിട്ടുണ്ടല്ലോ.

മാതൃഗുണരീതികളും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ വളർന്നു. മഹാകവിക്കുഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ തുളുലിനേപ്പാറിനേരത്തെ പ്രതിപാദിച്ചതാണല്ലോ.

ശില്പവിദ്യയിലും ഗണ്യമായ പുരോഗതി മദ്ധ്യകാലത്ത് ഉണ്ടായിട്ടുണ്ട്. പുരാതനകേരളീയരീതിയിൽ നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള പന്മനാഭപുരം കൊട്ടാരം ആ കലയുടെ വിജയവൈജയന്തിയാണ്. ശുചീന്ദ്രക്ഷേത്രത്തിലെ നവരാത്രിമണ്ഡപം, തിരുവനന്തപുരത്തെ പത്മനാഭസ്വാമിക്ഷേത്രം, വൈക്കംക്ഷേത്രം എന്നിവ അക്കാലത്തെ ക്ഷേത്രശില്പവേലയുടെ ചില മാതൃകകളാണ്. ഭവനനിർമ്മാണത്തിനും ചില പ്രത്യേകതകളുണ്ടായിരുന്നു. കോവിലകങ്ങളും പ്രഭുഭവനങ്ങളും നിർമ്മിച്ചവർ ബാഹ്യമായ മോടിയിലല്ല ശ്രദ്ധപതിപ്പിച്ചത്. അകത്തെ കൊത്തുപണിക്കും അലങ്കാരങ്ങൾക്കുമായിരുന്നു പ്രാധാന്യം കല്പിച്ചിരുന്നത്.

പുരാതനമായ മുവർചിത്രകല ഈ കാലത്ത് കേരളത്തിൽമാത്രമേ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടിരുന്നുള്ളൂവെന്ന് അവകാശപ്പെടുന്നതിൽ തെറ്റില്ല. സ്റ്റേല്ലാക്രാഷ്കിന്റെ അഭിപ്രായം നോക്കുക: "എറമനൂർ ക്ഷേത്രഗോപുരത്തിലെ ഭീമാകാരമായ നടരാജചിത്രത്തോടെ (1542—45) കേരളചിത്രകലയുടെ അദ്ധ്യായം തിരുവിതാംകൂറിൽ ഉൽഭവിക്കുന്നുവെന്നു ഏകദേശം ഇതുകാലത്തുതന്നെയാണ് മട്ടാഞ്ചേരി

കൊട്ടാരത്തിലെ ചുവർചിത്രങ്ങളുടെ അതു കൊച്ചിയിൽ ആരാജിക്കുന്നതു." പതിനാറാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മലയാളകാലമുതൽ പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ആരംഭംവരെ കരുത്തറിയ ഒരു ചിത്രമെഴുത്തുരീതി കേരളത്തിൽ പൂർണ്ണപ്പെട്ടിരുന്നു. കൊട്ടാരങ്ങളിലെയും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും ചുവരുകൾ ഈ ചിത്രകാരന്മാർ മനോഹരമാക്കി. ഈ കാലത്തെ ചിത്രങ്ങളുടെ സ്വഭാവം സ്പെല്ലാക്രാറിങ് വിവരിക്കുന്നു: "അവർ ഇരുണ്ട നിറങ്ങൾക്കു പ്രാധാന്യംനൽകി. ഇൻഡ്യൻചുവപ്പും മണ്ണിന്റെ തവിട്ടു നിറവും വെള്ളയും കറുപ്പും മങ്ങിയതുമാണ് സാധാരണ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നത്. നീലം അപൂർവ്വമായി മാത്രമേ ഉപയോഗിച്ചിരുന്നുള്ളൂ. 'ടെമ്പാ' രീതിയാണ് അവർ സ്വീകരിച്ചിരുന്നത്. ചിത്രങ്ങളുടെ പശ്ചാത്തലമായി പ്രത്യേകം തയ്യാറാക്കിയ ഒരു ലേപനം ഉപയോഗിച്ചിരുന്നു. അതിന്റെകൂടെ അല്പം ചുണ്ണാമ്പും കലർത്തിയിരുന്നിരിക്കാം. ചിത്രങ്ങളിലെ വെള്ളനിറത്തിന് ഈ പശ്ചാത്തലം ഉപകരിച്ചുവന്നു. വണ്ണങ്ങൾക്കിടയിൽ വെള്ളകിട്ടുന്നതിന് ലേപനം മുരണ്ടിപ്പോകുകയാണു ചെയ്തിരുന്നത്." *

കരുത്തറിയ ആവിഷ്കരണത്തിലും ക്ലാസ്സിക്കരീതിയോടുള്ള വിശ്വയത്നത്തിലും മട്ടാഞ്ചേരിക്കൊട്ടാരത്തിലെ ചിത്രങ്ങളും (1555) ഇതുപോലെ ശ്രദ്ധേയമാണ്. പറങ്കികൾ നിമ്നീച്ച് കൊച്ചിരാജാവിന് സമ്മാനിച്ച കൊട്ടാരത്തിന്റെ ചുവരുകളിൽ എഴുതിയവയാണെങ്കിലും, അവയിൽ പാശ്ചാത്യസ്വാധീനശക്തി ലേശംപോലും കാണാനില്ല.

വൈക്കത്തെ ചിത്രങ്ങൾ 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിലെതാണ്. നേരത്തെ സൂചിപ്പിച്ച സാങ്കേതികവൈദഗ്ദ്ധ്യവും സുന്ദരമായ ഭാവനയും അവയിൽ കാണാം. പത്തനാപുരംകൊട്ടാരത്തിലെ ചുവർചിത്രങ്ങൾ (18-ാം നൂറ്റാണ്ട്) കൂടുതൽ വിദഗ്ദ്ധമാണ്. ഗണപതിപൂജയിലെ രംഗങ്ങൾ തികച്ചും കേരളീയമാണ്. രൂപം, ഭാവം, വസ്ത്രധാരണം എന്നിവയെപ്പറ്റി യാതൊരു തർക്കവുമില്ല. അതു വരച്ച കലാകാരന്മാർ അവരുടെ ചുറ്റുപാടുകളിൽനിന്നും പ്രചോദനംനേടിയിരുന്നുവെന്നു കാണാം. അശ്വാത്രസനായ ശാസ്ത്രവിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ ചിത്രം, ഭാരതീയചിത്രകലയ്ക്ക് ഒരു അമൂല്യസംഭാവനയാണ്. ഭാവനാലാളിത്യത്തിലും ശോഭയേറിയമായ ചിത്രീകരണത്തിലും, അതു ലോകത്തുള്ള മറ്റൊന്നിലും താരതമ്യം.

* "തിരുവിതാംകൂർകലയിലെ ഓവിഡ്-കേരളീയസ്വഭാവം"— അസ്സോണ, സ്വിറ്റ്സർലണ്ട്, 1953, പേജ് 41.

ചിത്രമെടുത്തിന്റെ ഒന്നുതൃത്തിൽ കേരളത്തിലെ പ്രതിമാനിലാണ് എത്തുന്നില്ലെങ്കിലും ശുചീനത്തെ ത്രിവിക്രമപ്രതിമ മനോഹരമായ ഒരു കാലാശില്പമാണ്. ഈ പ്രതിമയെ ഡോ: ക്രാറിഷ് ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു:

“ഭഗവാന്റെ മുമ്പട്ടുകിയുടെ ശക്തി, ആകാശത്തെയും ഉയർത്തിയിരിക്കുന്ന കാലിന്റെ ഉജ്ജ്വലമായ ഭാവം, ഇവയൊടുചേർന്നുള്ള കൈയുടെ നാടുമുദ്ര എന്നിവ, അദ്ദേഹത്തിന്റെ വലതുഭാഗത്തുള്ള മൂന്നു കൈകളുടെയും അവയിലെ ആയുധങ്ങളുടെയും അകൽചയോടൊപ്പം ധീരമാണ്. ചലനാത്മകമായ കൈയാകട്ടെ കാലിന്റെ പന്നിയിൽനിന്നും വെട്ടിപ്പൊട്ടുന്നതായിത്തോന്നും. മറ്റുഭാഗത്തുള്ള കൈകളുടെ നിരപ്പായ അക്ഷത്തിൽനിന്ന് മുന്നോട്ടുചാടുന്ന പ്രതീതിയാണ് അതുളവാക്കുക. പ്രതിമയുടെ വലതുഭാഗം പ്രപഞ്ചത്തിന്റെ ക്ഷോഭത്തിൽ പങ്കെടുക്കുന്നില്ല. ആ ഭാഗത്താണെങ്കിൽ ഭഗവാൻ സുന്ദരനും യുവാവുമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈയിലെ ഗദ നിലത്തുറപ്പിച്ചിരുന്നു. പ്രതിമയുടെ കീഴ്ഭാഗത്തുള്ള ഭഗവാന്റെ പാദാവികത്തിൽ ഇടതുവശത്തായി വിഷണുനായ മഹാബലി ഇരിക്കുന്നു; അസുരരാജാവിന്റെ വലതുവശത്തായി വാമനരൂപനായ വിഷ്ണുവും. വാമനന്റെ കൈയിൽ വെള്ളമൊഴിച്ചു ബലി തന്റെ ദാനപ്രതീജ്ഞ ഉറപ്പിക്കുകയാണ്. ഭഗവാന്റെ ഉയർത്തപ്പെട്ട പാദം മേഘംവരെ എത്തുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ വന്ദിക്കുന്ന ദേവഗണങ്ങൾ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്നവർ മേഘനിരകൾ ശാന്തമായി പിൻവാങ്ങുന്നു. ദേവലോകംവരെ എത്തിയ മഹത്തായ ക്ഷോഭത്തിന്റെ സ്വർഗ്ഗീയമായ പ്രത്യാഘാതം ഭക്തിരസമാണ്. ദേവന്മാരുടെ ചലനങ്ങളിൽ കേരളങ്ങളുടെ സംഗീതം ഉയിർച്ചിരിക്കുന്നു. അതു മേഘനിരകളിൽ വിങ്ങി നില്ക്കുന്നു.”

മദ്ധ്യകാലകേരളം ഉന്നതമായ കലാപ്രവർത്തനങ്ങളുടെ കേന്ദ്രമായിരുന്നുവെന്ന് ഉൾക്കൊള്ളുന്ന വ്യക്തമാണല്ലോ. തുടർച്ചയായി യുദ്ധങ്ങളും രാഷ്ട്രീയമായ പൊട്ടിത്തെറിക്കലുകളുമുണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിലും സാംസ്കാരിക പ്രവർത്തനത്തിന്റെ എല്ലാ ശാഖകളിലും ഈ കാലഘട്ടത്തിൽ കേരളത്തിനു ഗണ്യമായ പുരോഗതിയും നേട്ടങ്ങളുമുണ്ടായി. 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ ഹൈദരാലിയുടെ ആക്രമണമുണ്ടാകുന്നതുവരെ ഭാരതത്തിന്റെ മറ്റു ഭാഗങ്ങളിൽനിന്നും മിക്കവാറും ഒന്നൊപ്പിയിരുന്നുവെങ്കിലും, ദക്ഷിണേന്ത്യയിലെ സാഹിത്യവളർച്ചയിലും സുന്ദരകലകളുടെ പുരോഗതിയിലും കേരളം പൂർണ്ണമായി പങ്കെടുത്തു. എന്നതെന്നെയുമല്ല അതിനു കേരളം മഹത്തായ സംഭാവനകൾ നൽകുകയുണ്ടായി.

ഗ്രന്ഥവിവരം 1

പോർട്ടുഗീസ് കാലഘട്ടം

കേരളവുമായുള്ള പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ബന്ധത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ ഇന്ത്യയിലും, ഇംഗ്ലണ്ടിലും, പോർട്ടുഗലിലും ധാരാളം രേഖകളുണ്ട്. വളരെയധികം ഔദ്യോഗികരേഖകൾ, ഉത്തരവുകൾ, എഴുത്തുകുത്തകൾ, വിവരണങ്ങൾ എന്നിവ കൂടാതെ, ആൽബർക്കർക്ക് നൽകിയ "എഴുത്തുകൾ" ഡിക്റ്റേഷനായുടെ ജീവചരിത്രം തുടങ്ങിയ ഗ്രന്ഥങ്ങളും സഹായകരമാണ്. "ചരിത്രങ്ങൾക്കും" യാതൊരു ഭാരിദ്യുമില്ല. എന്നെന്നാൽ അക്കാലത്തെ പോർട്ടുഗീസ് എഴുത്തുകാർ അവരുടെ പിതൃഭൂമിയുടെ മാഹാത്മ്യം ആലപിക്കുന്ന ചുമതല വിസ്മരിച്ചിരുന്നില്ല. വളരെ വിലപ്പെട്ട പല രേഖകളും ഇന്ത്യയിൽത്തന്നെയുണ്ട്. അവയിൽ അധികവും ക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും രാജകുടുംബങ്ങളിലെയും ചരിത്രങ്ങളുടെ രൂപത്തിലാണ്.

പോർട്ടുഗലിലെ വിവിധഗ്രന്ഥശാലകളിലും റിക്കാർഡ്സ് ആഫീസുകളിലും സൂക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ചുള്ള രേഖകളെപ്പറ്റി ഇന്ത്യാആഫീസ് ഗ്രന്ഥശാലയിലെ മി. ഡോൺവെഴ്സ് സമഗ്രമായ പരിശോധന നടത്തുകയുണ്ടായി. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടവയുടെ തർജ്ജമകളും പകർപ്പുകളും അദ്ദേഹം ഇന്ത്യാആഫീസിനുവേണ്ടി സമ്പാദിച്ചു. അതിന്റെ ഫലമായി ഇന്ത്യാആഫീസിൽ പോർട്ടുഗീസ്കൈയെഴുത്തുപ്രതികളുടെ വളരെ വിലപ്പെട്ട ഒരു ശേഖരണമുണ്ട്. ഇംഗ്ലീഷ് അറിയാവുന്ന ആരെങ്കിലുമാണ് അതു തർജ്ജമ ചെയ്തിരുന്നതെങ്കിൽ അത് ഇന്നത്തേതിലും പതിന്മടങ്ങ് പ്രയോജനപ്പെടുമായിരുന്നു. വാക്കു, അതു പകർത്തിയ പോർട്ടുഗീസ് എഴുത്തുകാരന്റെ തർജ്ജമ പല സ്ഥലത്തും മനസ്സിലാക്കാൻ ബുദ്ധിമുട്ടാണ്. അതിനേക്കാൾ പലപ്പോഴും പ്രയോജനകരം മൂലം നോക്കുകയാണ്. ഇന്ത്യാആഫീസ് പ്രസിദ്ധീകരിക്കാത്ത പ്രധാനപുസ്തകങ്ങൾ താഴെ പറയുന്നവയാണ്:

1. 'കോസ്റ്റാ ക്രോണാലൊളിക്കോ' പകർപ്പുകൾ, 2 ഭാഗം. ഇവ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. രാജാവിനും ലിസ്ബണിലുള്ള പ്രധാനവ്യക്തികൾക്കും, ഗവണ്മെന്റുമായും മറ്റ് ഉദ്യോഗസ്ഥന്മാരും അയച്ച കത്തുകളാണ് ഇവയിൽ അധികവും. വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട ഒരു പുസ്തകമാണിത്.

2. 'ഗവേണാസ് അഫീഗാസ്.' തജ്ജമ, 2 ഭാഗം.

3. ഇവായ്ക്കിലെ കത്തീവ്രുത്പള്ളിയിലെ ഗ്രന്ഥപ്പുരയിൽനിന്നുള്ള തജ്ജമകളും പകർപ്പുകളും. തോർഡിങ്ങനാമ്പ്യിൽ സൂക്ഷിച്ചിട്ടുള്ള വൈസ്റായിമാരുടെ കയ്യിൽ.

4. നോട്ടീഷ്യാസ് ഡാഇന്ത്യാ: 2 ഭാഗം. കോട്ടക്കുളപ്പാറിയും മറ്റു ചരിത്രപ്രധാനമായ സ്ഥലങ്ങളെക്കുറിച്ചുമുള്ള രസകരമായ വിവരണം. പലപ്പോഴും വിശ്വാസയോഗ്യമല്ല.

5. ഇന്ത്യൻരാജാക്കന്മാരുമായുള്ള ഉടമ്പടികളുടേയും ഒത്തുതീർപ്പുകളുടേയും, ബിക്കറിന്റെ ശേഖരണം, രണ്ടു ഭാഗങ്ങൾ തജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

6. ആൽബുകേക്കിന്റെ കോർട്ടുകൾ. 4 ഭാഗം തജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

തോർഡിങ്ങനാമ്പിലും ലിസ്ബണിലെ ദേശീയഗ്രന്ഥശാലയിലും, ഇംഗ്ലണ്ടിൽ ലഭിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പല പ്രധാനരേഖകളുമുണ്ട്. ഡോ: അന്തോണിയോ ബാർത്തോളമയുടെ സഹായംകൂലും അവയിൽ പലതും എനിക്കു പരിശോധിക്കാൻ സാധിച്ചു. പക്ഷേ, ഇൻഡ്യയെക്കുറിച്ച് ധാരാളം രേഖകളുണ്ടെങ്കിലും, അതിൽ ആൽബുകേക്കിന്റെ കാലത്തിനുശേഷം കേരളത്തെപ്പറ്റി വളരെയൊന്നും ഉണ്ടെന്നു പറഞ്ഞുകൂടാ. 65 ഭാഗങ്ങളിലായി 12,465 രേഖകൾ അടങ്ങുന്ന "ഡോക്കുമെന്റാസ് ഓമിററി ദോസ് ഡാ ഇന്ത്യാ"യിൽ കേരളത്തെപ്പറ്റി യാതൊന്നുമില്ല. 1600 മുതൽ 1697 വരെയുള്ള കാലത്തെ രേഖകളാണവ. നമുക്കു ആവശ്യത്തിന് ഏറ്റവും പ്രയോജനകരമായത് കോർപ്പാ ക്രോണാലൊളിക്കോ' ആണ്. അതിനെയാണ് ഞാൻ പ്രധാനമായും ആശ്രയിച്ചത്.

ബ്രിട്ടീഷ് മ്യൂസിയത്തിൽ പോർട്ടുഗീസ് കൈയെഴുത്തുപ്രതികളുടെ ഒന്നാമതമൊരു ശേഖരണവും കുറേ രസകരമായ ചിത്രങ്ങളുമുണ്ട്.

ഇന്ത്യയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രധാനപ്പെട്ട രേഖകളും ഗ്രന്ഥങ്ങളും പ്രസിദ്ധീകരിക്കുന്നതിന് പോർട്ടുഗീസ് അക്കാഡമി കുറേക്കാലമായി സജീവമായ സഹായം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് "കൊല്ലെക്കയോ ഡി മോണുമെന്റാസ് ഇണെഡിങ്ങാസ്" പാഠം എ ഫിസിക്സാറിയോ ഡാസ് കാൺക്വിസ്റ്റാസ് ഡോസ് പോർട്ടുഗീസ്സസ് എം ആഫ്രിക്കാ, ഏഷ്യാ, ഈ അമേരിക്ക" എന്ന പ്രസിദ്ധീകരണം. അതുവരെ അജ്ഞാതമായിരുന്ന ചില വളരെ

പ്രധാനപ്പെട്ട രേഖകൾ അന്നേസ് ഡാസ് തസെൻഷ്യാസ് ഈ ലെറ്ററാസ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ഇന്ത്യയെക്കുറിച്ച് ധാരാളം ചോദ്യങ്ങൾ ചരിത്രഗ്രന്ഥങ്ങളുണ്ട്. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

(1) ജവോസ് ഡി ബറോസ്: ലിസ്ബണിലെ ഇൻഡ്യാ ആഫീസുമായി അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്ന ഔദ്യോഗികബന്ധംകൂടാ, മിക്കവാറും സമകാലീനമായ ബറോസ്സിന്റെ ഗ്രന്ഥത്തിനു മറ്റു ചുരുക്കംപേക്കു മാത്രമുള്ള ആധികാരികസ്വഭാവമുണ്ട്.

(2) ഗാസ്റ്റർ കൊറിയായുടെ 'ലിണ്ടാസ് ഡാ ഇൻഡ്യാ'. പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്ന ഒരു ഗ്രന്ഥമാണിത്. 1612-ൽ കൊറിയ ഇൻഡ്യയിൽ വന്നു. അദ്ദേഹം ആത്മകൃഷ്ണന്റെ സെക്രട്ടറിയായി പ്രവർത്തിച്ചിരുന്നു. അദ്ദേഹം വിവരിക്കുന്ന കാര്യങ്ങൾ ഒന്നുകിൽ നേരിട്ടറിയാവുന്നതോ, അല്ലെങ്കിൽ നേരിട്ട് അനുഭവമുള്ളവരിൽനിന്നു ലഭിച്ചിട്ടുള്ളതോ ആണ്. വാസ്താവം ഡാ ഗാമയുടെ ആദ്യയാത്രയെക്കുറിച്ച് എഴുതുന്നതിന് ഗാമയുടെകൂടെ സഞ്ചരിച്ച ജവോ റിഗ്ഗറായുടെ ഡയറി കൊറിയായ്ക്കു സഹായകരമായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ "ലിണ്ടാസ്"നെക്കുറിച്ച് 1790-ലാണ് അറിയുന്നത്. അത് 1836-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിക്കപ്പെട്ടു.

അദ്ദേഹം എഴുതുന്നു: "ഞാൻ കണ്ട കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച് വളരെ ശ്രദ്ധിച്ചാണ് എഴുതിയത്. മുമ്പു നടന്ന കാര്യങ്ങളെക്കുറിച്ച്, ഈ നാവികയാത്രയിൽ പങ്കെടുത്ത പ്രായചെന്നവരോട് അന്വേഷിച്ച് എന്റെ സംശയങ്ങൾ തീർത്തു. ആ അന്വേഷണവേളയിൽ പ്രസ്തുത കുറ്റപ്പകുപ്പിൽ സഞ്ചരിച്ചിരുന്ന ചിലരെ എനിക്ക് കാണാൻകഴിഞ്ഞു. കണ്ണൂരിലെ ചില അറബികളും, അവിശ്വാസികളും എഴുതിയിരുന്ന ഓർമ്മക്കുറിപ്പുകളും എനിക്ക് സഹായകരമായിരുന്നു."

ഈ ഗ്രന്ഥത്തിൽ വാസ്താവം ഡാ ഗാമയുടെ യാത്രാചെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന അദ്ധ്യായങ്ങൾ ഹാക്സ്ഫീൽഡ് സൊസൈറ്റി (1869) പബ്ലിഷ് ചെയ്തതാണെന്ന് എച്ച്. ഈ. സ്റ്റാൻലി തജ്ജമചെയ്യുകയുണ്ടായി.

ഡയാഗോ ഡി കൂട്ടോ, കാസ്സിനീഡാ തുടങ്ങിയവരുടെ ചരിത്രങ്ങൾ വിലപ്പെട്ടവയാണെങ്കിലും, കേരളത്തിലെ കാര്യങ്ങളെപ്പറ്റി വളരെ കുറച്ചുമാത്രമേ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുള്ളൂ.

വളരെ പ്രധാനപ്പെട്ട മേൽവറഞ്ഞ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ കൂടാതെ താഴെ പറയുന്നവയും ഞാൻ ഉപയോഗിച്ചിട്ടുണ്ട്.

1. ജെ. എഫ്. ആർഡ്രഡ്, ഡോം ജോൺ ഡി കാസ്സായുടെ ജീവചരിത്രം. ഇംഗ്ലീഷിലേക്ക് സർ പീറ്റർബെക്ക് തർജ്ജമ ചെയ്തു. 1664.
2. ഭൂവാത്ത്ബർബോസാ: ഹാക്സ്പുട്ട്സൊസൈറ്റി. 1866.
3. കാൽഡ്ബൽ: ട്രാവിഡഭാഷകളുടെ വ്യാകരണം. രണ്ടാം പതിപ്പ്. 1875.
4. ഡി ആൽബ്രെക്കിങ്ക്: "എഴുത്തുകൾ". ഹാക്സ്പുട്ട്സൊസൈറ്റിയുടെ തർജ്ജമ.
5. ഡാൻവേഴ്സ്: ചോട്ടുഗീസുകാരും ഇൻഡ്യയും. ഡബ്ല്യു. എച്ച്. അല്ലൻ. 1894 രണ്ടാം പതിപ്പ്.
6. ഡാ ഓട്ടാ. സംഭാഷണങ്ങൾ, ലിസ്ബൺ. 1895. കോൺ ഡി ഫിക്കാൽമോ പ്രസാധനം ചെയ്തത്. സർ സി. മക്കാ മിനെറ ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമ. ലണ്ടൻ.
7. കോൺ ഡി ഫിക്കാൽമോ. "ഗ്രാഷ്യാ ഡാ ഓട്ടാ ഇ. സുവാ ടെമ്പോ ഇംപ്രസ്സാ നാഷനൽ."
8. ലോഗൻ: "മലബാർ" രണ്ടാം പതിപ്പ്. മദ്രാസ്, 1887.
9. മേനോൻ, "കേരളചരിത്രം," എറണാകുളം, കൊച്ചിഗവ. മെമ്മർ പ്രസ്സ്, 1925.
10. ലോഗൻ വേജൻ: "ലൊറർ ഡി സെൻറ് ഫ്റാൻസിസ് സേവ്യർ." പാരിസ്, 1885.
11. റാവിൽസൺ: "ഇന്ത്യയും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളും തമ്മിലുള്ള ബന്ധം."
12. വൈഫാരിയ സുസാ: "ചോട്ടുഗീസ് ഏഷ്യ." ഇംഗ്ലീഷ് തർജ്ജമ. 1695.
13. വൈറാമ്പ. "ഇന്ത്യയിലെ ചോട്ടുഗീസ് ശാക്തീയരുടെ വളർച്ച." 1545 വരെയുള്ള കാലഘട്ടം വിവരിക്കുന്നു.
14. സിന്ദ്രീൻ: "ചോട്ടുഗീസ്" ഉൽ മുജാഹിദീൻ ' &

15. ഫ്റാ കോളറിഡ്ജ്: "ഫ്റാൻസിസ്സേവ്യറിന്റെ ജീവചരിത്രവും കത്തുകളും." റൗളണ്ട്സന്റെ തജ്ജ; ലറേ.
16. ഗുവിയാ: "ഫിസ്റ്റാറിക്ക് ഓറിയൻൽ ഡെസ്ഗ്രാൻഡ് പ്രോഗ്രാസ് ഡി ക്രിസ്ത്യാനിറ്റേ", ആൽബെർസ് 1609.

ഇവ കൂടാതെ ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ലാത്ത പല മലയാളം രേഖകളും ഉപയോഗിക്കുന്നതിന് എനിക്കു സന്ദർഭം ലഭിച്ചു. കേരളത്തിലെ പ്രധാനക്ഷേത്രങ്ങളിലെയും രാജകുടുംബങ്ങളിലെയും പഴയ ഗ്രന്ഥാവരികൾ ഇതുവരെ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടില്ല. കൊച്ചിയിലെ രാമവർമ്മ അപ്പൻതമ്പുരാന്റെ സ്നേഹപൂർവ്വമായ സഹായംകൂലം അവയിൽ പലതിന്റെയും പകർപ്പുകൾ എനിക്കു ലഭിച്ചു. കേരളചരിത്രത്തിന്റെ വിശദാംശങ്ങൾക്കുവേണ്ടി അവ ഞാൻ പ്രയോജനപ്പെടുത്തിയിട്ടുണ്ട്. കേരളരാജാക്കന്മാരും പോർട്ടുഗീസുകാരും തമ്മിലുള്ള ബന്ധത്തെപ്പറ്റി മിക്കവാറും 17-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ മലയാളത്തിൽ എഴുതിയ ഒരു ചരിത്രവും ഉണ്ട്.

"കേരളക്കരയും പറങ്കികളും" എന്ന ഗ്രന്ഥം 1929-ൽ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചതിനുശേഷം ഈ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച് ഇന്ത്യൻ പണ്ഡിതന്മാർ ചില വിലപ്പെട്ട പഠനങ്ങൾ നടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനം താഴെ പറയുന്നവയാണ്.

1. 'കോഴിക്കാട്ടുസാമൂതിരിമാർ'—കെ. വി. കുറുപ്പയ്യർ എം. എ. എൽ. ടി; കോഴിക്കാട്, 1935.
2. "മദ്ധ്യകാലകേരളം"—പി. കെ. എസ്. രാജാ, അണ്ണാമല സർവ്വകലാശാല.

ഈ ഗ്രന്ഥകർത്താവിന്റെ "ഏഷ്യയും പാശ്ചാത്യരൂപവും," ലണ്ടൻ 1953, എന്ന പുസ്തകവും നോക്കാവുന്നതാണ്.

ഗ്രന്ഥവിവരം 2

ഡച്ചുകാലഘട്ടം

ഈ കാലഘട്ടത്തെക്കുറിച്ച് പഠിക്കാൻ ഡച്ച്, ഇംഗ്ലീഷ്, മലയാളം ഭാഷകളിൽ ധാരാളം രേഖകളുണ്ട്. പോർട്ടുഗീസുകാരുടെ ആദ്യകാലത്തെ ചരിത്രത്തെപ്പറ്റി പോർട്ടുഗീസുകേന്ദ്രങ്ങളെത്തന്നെ വിശ്വസിക്കാൻ ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾ നിർബന്ധിതരാണ്. എന്നാൽ 17-ാം 18-ാം നൂറ്റാണ്ടിൽ പശ്ചിമതീരത്ത് ഇംഗ്ലീഷുകാരുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് ഡച്ചരേഖകൾ ഇംഗ്ലീഷുകാർ എഴുതിയതുമായി തട്ടിച്ചുനോക്കാൻ സാധിക്കും.

കേരളത്തിലെ പണ്ടുകുശാലകളുടെ ഭരണത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഡച്ചുകാരുടെ രേഖകൾ പലവിധത്തിലും അതുല്യമാണ്. ഓരോ കമാണ്ടയ്ക്കും തന്റെ പിൻഗാമിയുടെ അറിവിനുവേണ്ടി കമ്പനിക്കായുണ്ടാക്കുകയും, കേരളത്തിലെ പൊതുസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയും ഒരു കുറിപ്പ് എഴുതിയിരുന്നു. അവയിൽ താഴെ പറയുന്നവ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതു കേരളത്തെക്കുറിച്ചുള്ള വിവരങ്ങളുടെ സമ്പത്താണ്.

ജെ. വി. എസ്. വാൻ ഗൊല്ലന്റീസ്സിന്റെ കുറിപ്പ്	1908
ആഡ്രിയൻ വി. മോയിൻസിന്റെ	1908
കമാണ്ട്യർ എഫ്. ക്ലൂൺസിന്റെ	1908
ജെ. ജി. ഫുണ്ടൽബീക്കിന്റെ	1908
സി. ബ്രെക്ക്ബാട്ടിന്റെ	1909
ഡി. ജോണ്ടിന്റെ	1909
ജി. വീജെർമാന്റെ	1910
വാൻ റീഡിന്റെ	1911

ഇവയിൽ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ടത് മോയിൻസിന്റെ മെമ്മോറാണ്. കേരളത്തിലെ സ്ഥിതിഗതികളെക്കുറിച്ച് വിശദമായി വിവരിക്കുന്ന ഒരു വലിയ രേഖയാണത്. കേരളത്തിനെക്കുറിച്ച് അറിയാവുന്ന വിവരങ്ങളും കഴിയുമെങ്കിൽ ഒരു ഭൂപടവും എത്തിച്ചുകൊടുക്കണമെന്ന്

ബറോവിയായിലെ സുപ്രീംഗവണ്മെന്റ് അദ്ദേഹത്തോടു ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്നു. അതുകൊണ്ട് തന്റെ പിൻഗാമികളുടെ മാത്രമല്ല, മേലുദ്യോഗസ്ഥന്മാരുടെ അറിവിനുകൂടിവേണ്ടിയാണ് മോയിൻസ് എഴുതിയത്. “കേരളവും ഡച്ചുകാരും” എന്ന പേരിൽ മോയിൻസിന്റെയും ഗൊല്ലനിസ്സിന്റെയും കുറിപ്പുകൾ തർജ്ജമ ചെയ്ത പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മോശിലുള്ള ഡച്ചുകാർക്കുള്ള വളരെയധികം പകർപ്പുകൾ ലണ്ടനിലെ ഇൻഡ്യാ ഓഫീസിലുണ്ട്. അതിൽ 36 ഭാഗങ്ങൾ തർജ്ജമ ചെയ്തിട്ടുണ്ട്. അവ വളരെ പ്രയോജനകരമാണ്. കൊച്ചിയെ സംബന്ധിക്കുന്ന പ്രധാനരേഖകൾ അധികവും മദ്രാസിലെ റിക്കാർഡ് ഓഫീസിലാണുള്ളത്. “1657 മുതൽ 1875 വരെയുള്ള പഴയ ഡച്ചുരേഖകളുടെ പട്ടിക” എന്ന പേരിൽ അവയുടെ വിശകലനം ചെയ്ത ഒരു പട്ടിക മദ്രാസ് ഗവണ്മെന്റ് പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്.

മോശിലും റിഷ്കാർചീഫിലും വളരെ കൂടുതൽ രേഖകൾ ഉണ്ട്. എന്നാൽ മോളങ്ങിലെ എന്റെ മുരുങ്ങിയ താമസത്തിനിടയിൽ അത് പൂർണ്ണമായും ഉപയോഗിക്കാൻ എനിക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

ഇൻഡ്യൻ വൻകരയുമായുള്ള ഡച്ചബന്ധത്തെക്കുറിച്ചു പ്രതിപാദിക്കുന്നവയാണ് താഴെ കൊടുക്കുന്ന പ്രസിദ്ധീകൃതമായ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ.

ആൽബെർട്ട്: ജെ. റിജക് ലോഫ് വാൻഗുൺസ്.

വാൻ ഇമോഫ്: “കൺസിഡറേഷൻസ് സൻ ലെറാററ് പ്രസൻറ് ഡിലാകമ്പിഞ്ഞി മോളങ്ങൈസ് ഡെസ് ഇൻഡസ് ഓറിയൻറൽസ്” മേയ് 1741.

സ്റ്റേൽവാൾ: “ഗുസ്റ്റാഫ് വില്ലെ ബാറൺ വാൻ ഇമോഫ്,” 1889.

ബത്തു: “ആഡ്രിയൻ വാൻ റീഡ്” 1887.

ഫിലിപ്പ് ബാൽഡ്യൂസ്: “കേരളത്തിന്റെയും പൂർവ്വതീരത്തിന്റെയും വിവരണം.”

ചച്ചിലിന്റെ കപ്പൽസഞ്ചാരം: മൂന്നാംഭാഗം, 1748.

ഹ്റാൻസിസ് ഡേ: “പെരുമാക്കന്മാരുടെ നാട്.”

സി. അച്ചുതമേനോൻ: കൊച്ചിസ്റ്റാൻമാരുവൽ വിഷർ; കേരളത്തിൽനിന്നുള്ള കത്തുകൾ.

മേനാൻ: കേരളചരിത്രം, ഏറണാകുളം, 1924

മേനാൻ: കൊച്ചിചരിത്രം, 2 ഭാഗം (മലയാളം)

നാഗമയ്യാ: തിരുവിതാംകൂർ സ്റ്റേറ്റ്മാനുവൽ (2 ഭാഗം)

ജെ. ജെ. കോട്ടൺ: മദ്രാസിലെ യൂറോപ്യൻസ്കാർക്കങ്ങൾ.

മലയാളത്തിൽ ധാരാളം വിവരങ്ങളുണ്ട്. ത്രിപ്പൂണിത്തുറ, കൊച്ചി എന്നിവിടങ്ങളിലെ ഗ്രന്ഥവരികളും പാലിയംശരവകളും സാവധാനം പൊതുജനങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചുവരുന്നു. ഇതുവരെ പ്രധാനപ്പെട്ട കുടുംബങ്ങളിലെ സ്വകാര്യശേഖരം വളരെ ഗോപ്യമായിട്ടാണ് ഗണിച്ചുവന്നത്. ചരിത്രവിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് അവ അപ്രാപ്യമായിരുന്നു. പക്ഷേ, തിരുവിതാംകൂർ പുരണവസ്തുശേഖണവകുപ്പ് പാലിയത്തെ ചില പ്രധാന പട്ടയങ്ങൾ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചു. പാലിയത്തെ പി. അനജൻഅച്ഛന്റെ ശ്രമഫലമായി കൊച്ചിയിലെ ചില ശേഖരം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി. ബറോവിയായിലെ സുപ്രീംകൗൺസിലിനു രാജാജി അയച്ച ചില പ്രധാനപ്പെട്ട മലയാളം കത്തുകൾ കൊച്ചിയിലെ പുരണവസ്തുശേഖണവകുപ്പും പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഈ സംസ്ഥാനങ്ങളിലെ സ്വകാര്യശേഖരത്തിന്റെ ഒരു പട്ടിക തയ്യാറാക്കി പുരണവസ്തുശേഖണവകുപ്പ് വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയാണെങ്കിൽ അത് കേരളചരിത്രത്തോടു ചെയ്യുന്ന വളരെ വലിയ സേവനമായിരിക്കും.

ഈ കാലഘട്ടത്തിലെ പ്രസിദ്ധീകൃതങ്ങളായ മലയാളഗ്രന്ഥങ്ങൾ നോക്കുമ്പോൾ രണ്ടെണ്ണം പ്രത്യേകം പ്രാധാന്യമർഹിക്കുന്നു. അവ 'പേടപ്പാട്ട്' 'മാമാങ്കോലാണ'വുമാണ്. പോർട്ടുഗീസുകാരെ അട്ടിപ്പായിക്കുന്നതിലേയ്ക്കു നയിച്ച കൊച്ചിയിലെ ഫിസ്റ്റുട്യാവകാരയുദ്ധത്തെപ്പറ്റി പ്രതിപാദിക്കുന്ന 'പേടപ്പാട്ട്' വളരെ വിലപ്പെട്ട ഒരു ചരിത്രകഥനമാണ്. അതിലെ വസ്തുതകളും അടുക്കം വളരെ സൂക്ഷ്മമാണ്. വലിയ സാഹിത്യഗുണമൊന്നുമില്ലെങ്കിലും, ചരിത്രസംബന്ധിയായ ഒരു കൃതിയെന്ന നിലയിൽ അതിനു മലയാളത്തിൽ ഉന്നതമായ ഒരു സ്ഥാനമുണ്ട്. അതിലെ നിഷ്പക്ഷതാബോധം ശ്രദ്ധാർഹമാണ്. ഒന്നാമതൊരു മുഖവുരയോടു കൂടി പണ്ഡിതശ്രേഷ്ഠനായ മഹാകവി ഉള്ളൂർ പരമേശ്വരയ്യർ അത് തിരുവിതാംകൂർ ഗവണ്മെന്റിനുവേണ്ടി പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിട്ടുണ്ട്. 'മാമാ

കോലാതാണ് 'പേട്ടപ്പാട്ടിനെ'പ്പൊലെ നിറുക്കുമല്ല. വെട്ടം പിറുക്കുവു സമരത്തിൽ ഡച്ചുകാരെയും കൊച്ചിരാജാവിനെയും സഹായിച്ച പ്രതാപ ശാലിയായ സാമൂതിരിയെ സ്തുതിച്ചുകൊണ്ടാണ് അത് എഴുതിയിരിക്കുന്നത്. സാമൂതിരിയുടെ ഒരു സേവകന്റെ വീക്ഷണഗതിയിൽക്കൂടെയുള്ള അക്കാലത്തെ ചരിത്രമാണു്. സാമൂതിരികുടുംബത്തിൽപെട്ട കെ. സി. മാനവിക്രമൻരാജാ പണ്ഡിതോചിതമായ മുഖവുരയാടും വിചാരധീന കരിപ്പുകളോടുകൂടി ആ ഗ്രന്ഥം അവതരിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു.

